

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-24560/fragment/page=0001

Zur
Gräfl. vom Hagen'schen
Majorats - Bibliothek
MÖCKERN
gehörig.
№ 1026

~~Ds Auspr. Nr~~
Ds Infl. OO. M
1 angeb. Constat 7. gross.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-24560/fragment/page=0002

INSTITVTIONES

LINGVÆ GRÆCAE, N. CLENARDO AVTHORE,

CVM

Scholijs & Praxi P. Antesignani Rapistagnensis.

Quid hoc libro contineatur, quartum folium indicabit.

EDITIO QVARTA.

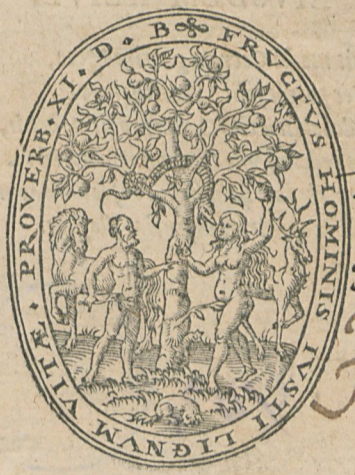

Johannes Sebastianus Weyda. Pos. Huius libri.

Johannes Ernesto ab Hagen

COLONIAE,
Apud Theodoricum Baumium,
sub Sole aureo.
M.D.LXVI.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-24560/fragment/page=0003

1.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΓΑΡΔΕΓΙΟΥ
εἰς Πέτρον Βῆρ Πρόμαχον
ἐπίγραμμα.

Μή σε μόνον πρόμαχον ῥηξήνορα φήσειν ἄντις.
Εἰ χαίρομεν τάπιων ἡγεμονός τ' ἀγαθός.

EIVSDEM ALIVD.

Ceßauit medio Cecrops garrire Lyceo,
Nec potuit ſolita Porticus ire via.
Nunc debellatis tibi Gallia prodit Athenis,
Et redeunt vno tot monumenta libro.
Vicimus, & patrijs hoſtem confecimus armis,
Sic vt opes iterum ſentiat ille ſuas.

LANDESBIBLIOTHEK HALLE (SAALE) UNIV.-B.
443,1
AB 427/412

PETRVS ANTESIGNANVS PETRO LABADENSI.

τοῦ φιλοφιλτάτῳ εὖ πράττειν.

HAbes à nobis, mi Labadēsis, munus forsitan leuidense & paruum, sed tamen nō indignum iudicio humanitatis & beneuolentiæ tuæ. Neque verò, licet (vt inquit Fabius) operum fastigia spectentur, lateant autem fundamēta, minus qui in illis fideliter iaciēdis occupati sunt videntur esse perhibendi, quàm qui in alio genere se exercuerunt. Nam, vt tute ipse optimus es testis, in omnibus artibus pertractandis ferè natura affert, vt in principijs maiores quàm in fine difficultates appareant: vnde euenit, vt qui

minus feliciter & auſpicatò ad aliquam diſciplinam acceſſerit, neque in ijs, quæ natura antecedunt, impenſe fuerit verſatus, ſæpiſſime à calce ad carceres neceſſitate reuocetur. Quæ non à nobis dicuntur, quò ad laborem noſtrum maior commendationis tuæ fiat acceſſio: ſcio enim quantum pro incredibili illa ſuauitate tua nobis ſemper tribuas: ſed vt Græcarum literarum ſtudio flagrantes incitatione quadam in hanc partem, magnitudine vtilitatis impellamus, operamq; noſtram aliqua illorum gratia & erga nos voluntate ſolemur. Tibi verò homini & doctiſſimo, & mihi etiam amantiſſimo multò confidentius noſtra permittimus, quàm Lucilium poetam ſua Perſio narrent conceſſiſſe. neque enim ij ſumus, vt noſtra illis offeramus, qui id in quo offenderimus, reprehendere, aut quod aptè &

loco

loco dixerimus (si modo id à nobis præstitum est) laudare nequeant: sed limatulum & politulum iudicium tuum libentes expectamus. cui si probamus nostra, verendum non est, ne non tanquam aliquo securus caduceo, inter hostium tela libellus iste versari possit. Vale. Lugduni quarto Idus Aprilis. Anno M.D.LIIII.

ALEXANDRI HEGII MAGNI ILLIVS D. ERASMI ROTERODAMI QVONDAM præceptoris, de vtilitate Græcæ linguæ, ὁμοιοτέλευτα.

QVisquis Grammaticam vis discere, discito Græcè.
Vt rectè scribas non prauè, discito Græcè.
Si Græcè nescis, corrumpis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè scribis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè profers nomina rerum.
Lingua Pelasga vetat vitiosos scribere versus.
Lectio quem Plinij delectat, discito Græcè.
Sique libros sacros vis discere, discito Græcè.
Hyeronimum vt teneas, vigilans tu discito Græcè.
Ne versus scribas vitiosos, discito Græcè.
Argumentari quisquis vis, discito Græcè.
Quisquis Rhetoricen vis discere, discito Græcè.
Scire Mathematicam quisquis vis, discito Græcè.
Artibus es medicis qui captus, discito Græcè:
Morbis nam cunctis sunt indita nomina Græcè.
Argolicum nomen cunctis liquet esse figuris.
Artes ingenuæ Graio sermone loquuntur,
Non alio, quibus haud nomen dat lingua Latina.
Ad summam, doctis debentur singula Græcis.

TITVLI AC PRAECIPVA CAPITA EORVM QVAE hoc libro continentur, quò facilius quicquid ex eis quæratur, discretis posſit locis inueniri.

Literarum figuræ, nomina & poteſtas. pag. 1
Vocalium & diphthongorũ diuiſio. 3
Conſonantiũ diuiſio & earum inter ſe affinitas. 4
Nexus & orthographia conſonantium. 5
Canones pronuntiationis: vbi de Accẽtibus 9. De Spiritibus ibidẽ. De Apoſtropho, atq; obiter an conſonantes finales dictionis apoſtrophum paßæ, & præpoſitionũ in compoſitione, trahãtur ad præcedentem ſyllabã, an ad ſequentẽ. 10
Literarum γ, κ, τ, ν, π, diuerſa pronuntiandi ratio. 12
Orationis partes & earum accidentia. 13
Articulorum præpoſitiuorũ declinatio. 16
Prima nominum pariſyllabicorum declinatio in ας & in ης maſculinorum. 16
De dialectis diſcurſus. 17
De dialectorum proprietatibus generalia præcepta, Atticæ & Ionicæ 21. Doricæ 22. Aeolicæ. 23
Varietas dialectorum in nominibus primæ et ſecundæ. 24
Secunda declinatio fœmininorum in α & η. 25
Paragoge ſyllabæ φι. c 26
Apocope in tribus declinationibus. ibid.
Tertia declinatio maſculinorũ, fœmin. et cõmunium in ϛ, & neutrorum in ον. 27
De nominum genere regulæ generales. ibid.
Fœminina in ϛ tertiæ. 29
Communia in ϛ tertiæ. 30
Varietas dialectorum in nominibus tertiæ. 31
Quarta declinatio maſculinorum, fœmin. & communium in ως, & neutrorum in ων. 31
Quarta Atticorũ in quibus nominibus ſit recepta. ibi.

Quinta declinatio imparisyllabica neutrorum in α, ι, υ, fœmininorum in ω, & variorum generum in ν, ξ, ρ, σ, ϕ. 33
Quomodo genitiuum formẽt, & cuius generis sint nomina quintæ declinationis finita in α, ι, υ, 34. In ω, 35. In αν, ɛν, 37. In ην, ιν, 38. In ον, ϑν, υν, 39. In ων, 40. In ξ, 42. In αρ, ϕρ, ηρ, 44. In ορ, υρ, 45. In ωρ, ας 46. In αις, αυς, ɛις, 47. In ϕς 48. In ɛυς, ης, 49. In ις, 50. In ϑ, 51. In ους, υς, 52. In ως. 53. In λς, νς, ρς, ϕ. 54.
Accusatiuus quintæ 55
Vocatiuus quintæ 56
Datiuus pluralis quintæ 57
Breues ɛ, ο, quomodo producendæ. 58
De nominibus cõtractis. 59
Vbi fiat contractio & quomodo. 60
Prima declinatio nominum contractorum 61. Secunda 62. Tertia 64. Quarta 65. Quinta 66
Coniugationes verborum, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, 67. Quinta, Sexta 68
De coniugationum characteristicis. 69
Quare coniugationes dicantur barytonæ, ac quid sit βαρύτονον, & quid syllabicus accentus. 70
De barytonorum formationibus tractatus haud pœnitendus: vbi summatim agitur de Augmento 70. Characteristica 71. Penultima 72. Terminatione, de qua primum præcepta quædam generalia ponũtur 73. deinde tres figuræ, vna de primarijs terminationibus vniuscuiusque tẽporis 75. Altera de terminationibus personarum ductarũ à primarijs 76. Tertia de imperatiuorum terminationibus ibidem. Præterea personarum formationes adijciuntur 77. Denique præcedẽtium vsus in inuestigatione thematis, verborumq; inflexione, ac in formatione reliquorum modorũ ab indicatiuo. 78
De futuri primi formatione. 80
Quæ verba quartæ sequantur secundam, & quæ tertiam, et quæ vtranque. 81. & 82.
Paradigma actiui barytoni. 83

De

De augmento syllabico & temporali. 85
De augmento verborum cõpositorum. 87
De dialectorum varietate in infinitiuorum terminationibus, & de his figura. 104
Participia Græca quomodo Latinè reddantur. 106
Paradigma passiui barytoni. 107
A primis personis in μαι & μην secundarum & tertiarum singularium deductio secundum idiomata, ac de his figura. 108
Perfecti passiui formatio per singulas coniugationes. 109
Formatio tertiæ pluralis à tertia singulari in η vel ᾳ, Ionicè & poeticè. 115
Imperatiui passiui formatio, eiusq; in dialectis varietas. 120
Verbum medium & cur ita dicatur, atq; in vocem mediam annotatiunculæ. 125
Perfecti medij formatio. 126
Vtriusq; aoristi ac vtriusq; futuri medij formatio. 128
De futuro primo quintæ cõiugationis. ibidem
De verbis circunflexis. 133
Vnde & quomodo fiant verba circunflexa, et quid proprium, quidq; cum barytonis habeãt commune. ibid.
Verborum circunflexorum coniugatio prima. 135
Secunda 141. Tertia. 146
Annotationes in circunflexa. 151
Quæ circunflexa retineant characteristicas ι, α, & ο in futuro, & quæ mutent in η & ω. 156
Verba in ίω, άω, όω, ίζω, άζω, αω, αίνω, ύνω, ύω, et ύω fieri à nominibus. 157
Verborum in μι deductio, figuratiuæ, reduplicatio, et quæ tempora in illis consideranda. 160
Verborum in μι formationes breuissimæ. 162
Verborum in μι coniugatio prima 164. Secunda 169. Tertia 172. Quarta. 176
Annotationes in verba in μι. 177
Mira poetarum in reduplicationis varietate licentia. 179
Passiua in μι characteristicam producentia. ibid.
De pronominibus. 189
De pronominibus secundum varias dialectos. 193

De *articulis & eorum vsu ac officio.* 197
Dialectorum varietas in articulis. 198
De *partibus indeclinabilibus.* 199
Annotationes in nomina, videlicet in Adiectiua 202. *Numeralia* 206. *Gradus comparationis* 208. *Comparationes irregulares* 209. *Verbalia à perfecto passiuo* 215. *à præterito medio & à verbis in ύω* 218. *Patronymica, possessiua, diminutiua & denominatiua ibid. In declinationes simplices* 222. *In contractiones* 225. *Poetarum licentia in nominibus cõtrahendis* 229. *Nomina heteroclita* 230. *Poetarum licentia in declinandis nominibus.* 235
Annotationes in verba, vbi hæc insunt præcipuè: Quæ sint cognata tempora. 237
De *augmento verborum* pleraque *scitu digna à pag.* 238. *vsque ad* 254.
De *indicatiui perfecto* 248.
De *plus quàm perfecto* 251.
De *aoristo primo* 254. De *aoristo secundo* 255. De *futuro* 257. De *imperatiuo* 259. De *optatiuo & subiunct. ibid.* De *indicatiuo vocis passiuæ* 260. De *perfecto* 261. De *aoristo primo* 262. De *optatiuo & subiunctiuo vocis passiuæ & præterito medio* 263. De *futuro secundo medio.* 264
Notanda de Atticorum contractionibus seu synalœphe. 266
Anomala in μι 270. De εἰμὶ, *quod est sum ibidem.* De εἶμι, *quod est eo* 273. De ἵημι, *quod est mitto.* 275. De ἵημι, *quod est cõcupisco* 279. De ἧμαι, *quod est sedeo* 280. De κεῖμαι, *quod est iaceo* 281. De ἴσημι, *quod est cognosco ibid.* De φημὶ, *quod est dico.* 282
Annotatiunculæ in verba in μι. 283.

INVESTIGATIO *Thematis, quæ hæc ferè complectitur: Verba quæ vltra imperfectum non cõiugantur.* 284 & 287.
Tempora ducta ab ἄγω. 287.
ἄγνυμι, *quod sumit tempora ab*

ra ab ἄγω: sic alia finita in γνύω aut γνυμι à γω. 289
Tempora quædam ab ἄδω. ibid.
Αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι: sic alia in άνω & άνομαι vt ex έω et έομαι. 293
ἁλίσκομαι ab ἁλόω & ἅλωμι. 295
De augmenti in quibusdam compositis varietate. ibid.
Ἀμφίεννυμι ab ἀμφιέω: sic reliqua in ννύω vel ννυμι ab ω, reiiciendo ννυ, quæcunque præcedat vocalis. 296
Tempora quædam ab ἀνοίγω. 304
ἀπρᾶλύω & ἀπρᾶλυμι ab ἀπρᾶλω & ἀπρᾶλίω. 305
ἀπίσκλικα, ἀπισκλικῶς, ἀπισκλικίναι et ἀποσκλαίη. ibid.
ἀρίσκω ab ἀρέω: sic alia in σκω & σκομαι tanquã ω & ομαι. ibid.
Αὔξω ab ἀυξέω: sic innumera barytona à circunflexis. 310
Ἀπήχρη ab ἀπρχρέω. 314
ἀφίᾳ, ἠφίᾳ & ἠφέιθη ab ἀφίημι. ibid.
ἄφυκτ & ἀφεύγω vt τέτυκται à πύχω. ibid.
Appendix: vbi agitur de ἄγαμαι, quod sumit tempora ab ἀγάζω vel ἀγάω. ibid. ἀγορεύω ab εἴρω, ἐρέω & ῥέω ῥῶ. 315.
ἀναίνομαι ab ἀνανέω. 316
αἱρέω & αἱρέομαι ab ἕλω & ἕλομαι. 316
Tempora quædam ab αἴρω. 317.
ἀπαυράω ab ἀπαύρω. 318
Βαίνω à βάω & βῆμι. 318
Βάλλω à βλέω. 320
Βιόω à βίωμι. 321
γαμέω à γάμω. 322
Verba in έω appetentiam actus significantia, facta partim à præsenti, partim à futuro aliorum verborum ibid.
γίνομαι & γίγνομαι à γενάομαι, γείνω, γείνομαι & γενιάω ibid.
γινώσκω à γνόω & γνῶμι. 323
δάκνω à δήκω. 325
δηκνύω & δεῖκνυμι à δέικω. 325
Tempora quædam à δέω. ibid.
δέομαι à δεέομαι. 325

δεῖ, δεῖν à δέω: δεήσει & ἐδέησε à δεέο. ibid.
δείδω à δεδίττομαι & δειδίττομαι. 328
Catalogus verborum syncopen passorum. ibid.
διδάσκω à διδάχω. 339
διδράσκω à διδράω & δίδρημι. ibid.
Appendix: δαΐω vel δαίω à δαέω, δάζω, & δάημι. 340
ἐγ' ᾦδα pro ἐγὼ οἶδα: ἐγ' ᾦμαι pro ἐγὼ οἶμαι. 341
Tempora quædam ab ἔδω. ibidem.
Εἴδω ab εἰδέω & εἴδημι. ibidem.
Εἰτὴν et εἶτον quî differant. ibidem.
ἐκέκραξα à κεκράσω: vbi demonstratur à præterito fieri præsens. 343
ἔρομαι ab ἐρέομαι. ibid.
ἑυρίσκω ab ἑυρέω. ibid.
ἔχω à σχέω, σχῆμι, & ἴσχω. 346
Tempora quædam & verbalia ab ἕω. 347
Appendix: ἐλαύνω ab ἐλάω. 349
ἔρχομαι ab ἐλεύθω. 350
ἦν δ' ἐγὼ & ἦδ' ὃς vnde fiant. ibid.
ἦσθα pro ἦς. ibid.
ἥσθην & ἡσθείην ab ἥδομαι. ibid.
θάπτω à τάφω. 351
θέλω vel ἐθέλω à θελέω vel ἐθελέω. ibid.
Catalogus τῶν διττολογουμένων, hoc est, eorũ quæ dupliciter dici possunt. ibid.
θνήσκω à θείνω, θνάω, τέθνημι & θνέω. 352
ἴδμεν pro ἴσμεν Doricè, vt ὀδμὴ pro ὀσμὴ. 354
ἱκνοῦμαι ab ἵκομαι. ibidem
ἵπταμαι à πτάω, πτέω, & ἵπτημι. ibidem
ἰστέον & ἰτέον vnde formentur. 355
καθεδοῦμαι à καθέζομαι. 357.
καθήσομαι à κάθημαι. ibid.
Appendix: Tempora quædã à καλέω. ibid.
κλάζω, à κλάγω & κλήγω. 358
κραίνω à κραιαίνω. 359
λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω à λήχω, λήβω, λήθω, μαθέω. ibid.
Tempora quædam ab οἴομαι. 361
θα Aeolicè adiectum personis in s. ibid.
Τε Ionicè abundans. ibid.
ὀμνύω & ὄμνυμι ab ὀμόω. ibid.

θ pro

θ pro δ Doricè. ibid.
ὀφείλω & syncope ὄφλω ab ὀφελέω & ὀφλέω ibid.
Appendix: ὀλλύω siue ὄλλυμι ab ὄλλω. 363
πάσχω à πήθω & πονέω. 364
πίπτω à πέτω, πτόω & πεσέω.
πίνω à πόω & πίω. ibidem
πυνθάνομαι à πεύθομαι. ibidem.
Duplex futurum in quarta cõiugatione ξω & σω. 365
Appendix: πέπτω à πέπτω. 368.
ῥέω à ῥεύω, ῥυέω & ῥύημι. ibidem
ρρ geminum in compositis. ibidem.
ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήγω. 369.
ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥώω. ibidem.
σβεννύω et σβέννυμι à σβέω σβῆμι. 371
ἔσευα & ἐσύθην à σεύω. ib.
σπένδω à σπείδω. ibidem
Tempora quædam à συνίημι siue ξυνίημι Atticè. 372
συν & ἐν quomodo se habeant in compositione. ibid.
Item apud poetas ἀνὰ 375. κατὰ 377. ποτὶ Doricum pro πρὸς 380. πρά ibidem
Appendix: σόω à σῴω. 381
Quædam tempora à poetico σαώζω. ibidem
τέμνω à τμήγω. ibid.
τίκτω à τέκω. ibid.
τιτρώσκω à τρώω. 382
Reduplicatio in Barytonis. ibid.
τρέχω à δραμέω & δρέμω. ibid.
τρώγω à φήγω. ibid.
τυγχάνω à τεύχω & τυχέω. ibid.
ὑπισχνοῦμαι ab ὑποσχέομαι & ὑφίσταμαι. 385
φάναι quî differat à φᾶναι quod & φῆναι. 386
φέρω ab οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, φῶ & φῆμι. ibid.
φθάνω à φθάω & φθῆμι. ibidem.
φθίνω à φθίω. ibid.
φύω à φῦμι. 387
χαίρω à χαρέω. 390
χάσκω à χαίνω. ibid.
Quædam tempora à χέω & ἐκχέω. ibid.
χρῆ, ἀπόχρη, ἔχρην, χρῆν & χρῆναι. ibid.
ὠθέω ab ὤθω. 392
ὦτα, ἑρμᾶν, μεγιστάν. ibid.
Thematis rimandi methodus. 393
Accentuum ratio ibid.
Syntaxeως ratio. 407

OPVSCV-

OPVSCVLVM de Praxi et vsu præceptorum Grammatices: in quo hæc continentur,

Præfatio, in qua notæ, quibus in eo libello vsi sumus, explicantur. 418

Latina ad verbum interpretatio ac breuissima scholia in Orationem Dominicam. 421

In Salutationem Angeli ad sanctissimã virginem 422

In symbolum sanctorũ Apostolorum. 424

In benedictionem mensæ & gratiarum actiones 427. & 428.

In Argumentũ & aliquot versus Tragicocomœdiæ Euripidis, quæ Orestes dicitur. 429

In argumentũ carmine iambico scriptũ, atque in nonnullos versus comœdiæ Aristophanis, quæ Plutus appellatur. 440

In quædam Hesiodi carmina sumpta ex principio illius opusculi, quod ἔργα καὶ ἡμέραι inscribitur. 450

In Argumentum & paucos versus primi libri Iliados Homeri. 458

In Argumentum tertij Idyl. Ij Theocriti, ac in totum illud Idyllium: in quo quantus sit breuissimum, tamen totius fermè Doricæ linguæ vsus perspicitur. 467

In primam Strophen, priorem q; Antistrophen ac vnũ Epodũ prioris Odæ Olympiorum seu Olympionicorum Pindari. 484

Spirituum ratio. 491

Abbreuiationes & literarũ perelegantes nexus. 510

Copiosissimus index temporum ductorum à verbis anomalis aut alijs, quorum themata rudioribus essent inuestigatu difficilia: atque etiam plurimarum dictionum compositarum, deriuatarum vel dialectis inuersarum, quæ in hoc opere explicantur, & ad quarum analogiam infinitæ aliæ in dies innouantur, vel legendis optimis authoribus formatæ inueniuntur, quæ tamen nullis vnquam vel locupletissimis lexicis continentur: vt huius Indicis adminiculo quicquid huiusmodi in thematis inuestigandi ratione fuerit difficile, ad caput vel thema primigenium possis reducere.

NICO-

NICOLAVS CLENARDVS FRANCISCO HOVERIO, LVDI LITERARII MODERATORI APUD MECHLINIENSES, S.

VM ante annos aliquot discipulis meis, quos priuatim docendos suscepe ram, Græcas literas trade re vellẽ, congessi in eam linguam breues admodũ institutiones, vt rudimentorũ candidatis instar enchiridii forent. Id opusculum anno superiore prælo committere studui, partim vt auditoribus nostris expeditior via sterneretur, partim vt desiderio tuo satisfacerem, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verùm nec commoditas in præsentia dabatur typographi, et otium alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus temporis partem nactus, et Rescio nostro benignè operas præbente, libellum ad limam reuocaui, iustoque auctuario locupletatum reddidi. Merito autem tibi dicandum duxi, vt hoc veluti testimonio Mechlinienſium iuuentuti gratularer,

tularer, quæ tàm diligentem sortita præceptorem, non ipsa modo in Græcis literis strenuè promouet, sed exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit: adeo vt non triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuipiam Academiæ præesse videaris: industria paratis ædibus, quæ numero nostrorum gymnasiorum sint æmulæ. Faxit Deus, vt istæ auspicatissimus cursus magis ac magis in dies prosperetur: et quemadmodum Latinos discipulos optimè eruditos, ita iam incipias Græcanica literatura præditos, è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale. Louanii, 17. Calend. April. Anno 1530.

GRAE-

GRAECORVM LITERAE.

Α α	ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	βῆτα	Vita	u
Γ γ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ε ψιλὸν	Epsilon	e
Ζ ζ ϛ ξ	ζῆτα	Zita	z
Η η	ἦτα	Ita	i
Θ ϑ θ	ϑῆτα	Thita	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	c
Λ λ	λάμϐδα	Lambda	l
Μ μ	μῦ	My	m
Ν ν μ	νῦ	Ny	n
Ξ ξ	ξῖ	Xi	x
Ο ο	ο μικρὸν	o micron	o paruum
Π ϖ π	ϖῖ	Pi	p
Ρ ϱ	ῥῶ	Rho	r
Σ σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ τ	ταῦ	Tau	t
Υ υ	υ ψιλὸν	Ypſilon	y
Φ φ	φῖ	Phi	ph
Χ χ	χῖ	Chi	ch
Ψ ϕ	ψῖ	Pſi	pſ
Ω ω	ὦ μέγα	Omega	o magnum.

Maiuscularum literarum vsus.

Literæ minusculæ. Figurarum ϱ & ſ sedes.

Quatuor huius pagimæ columnarum prima ad lęuam continet elementorum figuras, primo quidem loco maiusculas, quibus vti solent in scribendis nominibus propriis, initijs periodorum & versuum, ac titulis siue inscriptionibus librorum: deinde sequuntur minusculæ, quibus vbique vtuntur, etiam vbi maiusculæ locum habent, nisi in principijs orationum: ϱ tamen & ſ in fine tantùm ponuntur. Secunda ac tertia columna continent nomina literarum: secunda quidem Græcis characteribus, tertia verò Latinis in rudiorum gratiam. Porro quarta columna ad dexteram, elementorum potestatem siue valorem complectitur, quo pacto scilicet debeant enuntiari. De qua re variæ sunt hodie ac multiplices Grammaticorum opiniones, dum quidam curiosè nimis ad antiquam pronuntiandi rationem omnia volunt reuocare: cùm tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi hæc pronuntiarint: & coniecturæ sint admodum ieiunæ. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi prius priscorum aliquem ab inferis excitarint. Quare adolescentes huiusce rei cupidos (cum hæc omnia potius viua voce, quàm librorum lectione possint percipi) ad doctos Græcarum literarum professores remitto. Qui vero illis destituantur, & proprio Marte linguam Græcam discere coguntur, pronuntient elementa Græca more Latinorum Græcis in hac tabella respondentium. Ceterum in quibus discrepent paucis perstringam. ß profertur vt u consonum, sed illius sonus magis accedit ad b, quàm ad ſ. γ hodie omnino profertur vt g: quidam tamen ante ε, η, ι, & similes, efferunt vt Latini suum g ante a, o, vel u: aliquando pronuntiatur vt n, vt videbis apud CLENARDVM in sequentibus. ð profertur hodie à doctis blesius quàm dnostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo; ego malim vt d Latinum pronuntiare. ζ de-

Literarum pronuntiatio vnde petenda.

Potestas siue pronuntiatio quarundam literarum.

ß

γ

ð

ζ

bet

bet ſonum literarum δσ non σδ retinere, vt ξ, κσ, & ψ, πσ, non autem σκ, σπ. η, ι, & υ, atque diphthongi ει, οι, ῃ, & ῃ ſonant hodie vt i vocale apud Latinos: conſonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamen vnicum ι deberet reſpondere noſtro i: η verò & ῃ magis accedere ad ſonum e: ſic υ & ῃ ad ſonum u, vt à Gallis profertur: in ϙ autem & οι debuerat vtraque vocalis aliquo modo audiri. ϑ debet prolatione à τ & δ diſcerni. nam magis ſibilat & ſpumoſiori ſpiritu effertur. κ ante ε, η, ι, &c. ſonat vt ante α, nempe vt k vel q. ξ vt cs, non vt è noſtris quidam proferunt x in (exercitus) & ſimilibus, dicentes egzercitus pro ecſercitus. ο & ω hodie prolatione non diſtinguuntur, veluti neque α breue & α longum. σ vt ſ in (ſum) etiam inter duas vocales, non vt noſtri faciunt, qui miſer, mizer proferunt. φ effertur hodie vt f: tamen illius ſonus ad prolationem p debet accedere. χ ante ε, η, &c. vt ante α.

η, ι, υ.
ϙ, οι, ῃ, ῃ.
ϑ
κ
ξ
ο, ω.
σ
φ
χ

Vocales longæ η, ω. Breues ε, ο. Ancipites α, ι, υ: quæ et communes dicuntur, quòd modò ſint longæ, modò breues.

Septem vocalium diuiſio.

DIPHTHONGI.

Propriæ,	Impropriæ,
αι, αυ, ϙ, ευ, οι, ϋ.	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, ῃ, ωυ.
æ, au, i, eu, i, u.	a, i, o, iu, i, ou.

In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronuntiatur υ, vt u [1]conſonans. 1

Vocales præpoſitiuæ α, ε, η, ο, ω, propterea quòd in diphthongis præponantur. Subiunctiuæ autem ι, υ, quòd ſubſequantur. Faciunt verò per ſe ſyllabam,

Altera vocalium diuiſio. Annotatio de ῑ & ῡ in diæreſi.

quoties duobus in apice punctis notantur παΐς païs, *puer vel puella*, disyllabum: ἄϋπνος aypnos, *insomnis*, trisyllabum. Ceterùm in tribus α, η, ω, iota non ad latus affigitur, sed infrà subscribitur.

Annotatio de ι, siue puncto subscripto.

υ quomodo pronuntietur in diphthongis.

1 Vt si ex dictione Latina (aue) reiciatur e, atque in au, retineatur pronuntiatio, quæ erat in integro, aue. Rectius, meo quidem iudicio, faciunt, qui υ hic pronuntiant vt u in diphthongis Latinis au, eu, audio, euge. Porrò diphthongus ευ non profertur, vt Galli proferunt u Latinum in dictione (dominus) sed veluti ou in dictionibus 2 Gallicis (nous, vous) aut vt u ab Italis effertur. 2 Supple, Quamuis dictum sit dici subiunctiuam, quòd subsequatur.

1 Mutæ { Tenues π, κ, τ. / Mediæ β, γ, δ. / Aspiratæ φ, χ, θ.

Consonantium diuisio.

2 ζ σδ.

3 Duplices { ξ κσ, γσ, χσ. / ψ πσ, βσ, φσ.

4 Liquidæ siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ.

Mutæ quare dicantur Tenues, Mediæ vel Aspiratæ: & earum affinitas.

1 Mutæ appellantur aut Tenues, aut Mediæ, aut Aspiratæ quadam relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem, sed tenuis π, ad mediam β, & aspiratam φ. nam hæ tres magnam habent inter se affinitatem, & facilè vna migrat in alteram, quippe quæ eodem instrumento vocis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atq; sola spiritus intensione vel remissione differant. nam in prolatione φ, maximam spiritus copiã, in π minimam, in β mediocrem adhibemus. Eadem est ratio

secundi

secundi ordinis mutarum κ, γ, χ, quæ palati, ac tertij τ, δ, θ, quæ dentium auxilio proferuntur. Quod dico verum esse deprehendetur, si vnicuique ordini præponatur vocalis, hoc modo, απ, αβ, αφ: & ακ, αγ, αχ: atque ατ, αδ, αθ. 2 *Hinc colligunt quidam δ debere proferri blesius quàm d Latinum: & in prolatione ζ, sonum σδ debere aliquo modo retineri. Adde quòd Dores confunderent ζ cum σδ, & verba in ζω per σδω efferrent. Verùm ego illis potiùs assentior, qui per literarum metathesin id fieri asseuerant, σδω pro δσω: atque idcirco malim ζ, δσ, quàm σδ valere. Aeoles autem verba in σσω efferunt per ζω: vnde ζ creditur valere non solùm σδ, sed etiam duplex σσ.* 3 *Ξ magnam habet cognationem cum secundo mutarum ordine κ, γ, χ. nam sæpe ex illis conflatur, aut in eas dissoluitur, vt satis constat ex verbis in κω, γω, χω, quorum futurum habet ξω, pro σκω, γσω, χσω: & ex nominibus finitis in ξ, quorum genitiuus est κος, γος, χος, non ξος. sic se habet φ cum π, β, φ, primo mutarum ordine.* 4 *Appellantur Liquidæ eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd post mutam positæ quasi liquescentes ac euanescentes vim consonantis interdum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt aliæ consonantes. Immutabiles autem dictæ sunt, quòd non tam facilè mutentur quàm aliæ consonantes in inflexionibus nominum et verborum, sicuti planum fiet ex sequentibus.*

2 Annotatio de δ, ζ, & σδ. Dorismus, σδ, pro ζ.

Aeolismus, ζ pro σσ.

3 ξ

4 φ Liquidæ quare sic vocentur.

Immutabiles cur quoque dicantur.

DE ORTHOGRAPHIA et Consonantium nexu appendix.

Quoniam ex consonantium mutua quadam affinitate vel odio, vt ita dicam, pene infinitæ literarum mutationes oriuntur, dum scilicet duæ aut tres consonantes non possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis ante vocalem propter mutuum odium consistere,

Consonantium mutatio vnde oriatur.

Consonantium nexus.

cùm cognatæ propter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi & inuicem combinari, volui paucis perstringere quæ consonantes simul posſint inter duas vocales vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales reperiantur, num ad præcedentem, an ad sequẽtem syllabam, illarum prior pertineat, vt in τύπτω, id est, verbero, num π, syllabam præcedentem, τύ, an sequentẽ τω, sequatur. Quæ res profectò est animaduersione digna: cùm ad veram orthographiam non parùm conducat, & ad intelligendas tam in nominibus quàm in verbis varias consonantium inter se mutationes pene necessaria videatur. Primò itaque sciendum, quòd si duæ mutæ debeant simul poni, vt vna alteram consequatur, necessariò tenuis præcedet tenuem, vt τέτυπται, verberatus est, pro τέτυφται: vel propriam aspiratam, vt Σαπφὼ, Sappho, pro Σαφφὼ: & media mediam, vt ἕβδομος, septimus, non ἕπτομος, licet veniat ab ἕπτα, id est, septem, ὄγδοος, octauus, non ὄκτοος, ab ὀκτὼ, octo: atque aspirata aspiratã, vt ἐτύφθην, verberatus sum, pro ἐτύπτην. non tamen quæuis tenuis quamuis tenuem, aut media mediam, vel aspirata aspiratam antecedet. nam τ, δ, θ, nunquam primum inter affines, sed semper secundum locum occupant, vt ex τίκω quidem, inserto per pleonasmum τ ante ω, & mutato ι in ι, dicam τίκτω, id est, pario, vbi τ sequitur aliam tenuem κ: in πίκω verò, posito π ante ω, non posum dicere πίτπω: nam τ præcederet aliam tenuem, quod fieri non potest, itaque dicendum πίπτω, id est, cado, vbi τ secundum locum occupat. Prætereà vnaquæque tenuis, vel media potest seipsam præcedere: vt ἵππος, equus: ἐκκλησία, ecclesia, cultus: γλῶττα, lingua: ἄββαλεν pro ἀνέβαλεν, reiecit: ἄγγελος, nuntius: ἄδδην, satis. aspirata verò nunquam seipsam præcedit: non enim dicere posumus Σαφφὼ, sed Σαπφὼ. Hoc quoque sciendum, quaslibet duas mutas inter duas vocales positas (modo eadem

NB Mutarum cõnectẽdarum ratio.

πτ pro φτ.
πφ pro φφ.
βδ pro πδ.
γδ pro κδ.
φθ pro πθ.

τ, δ, θ, quo loco ponantur.

κτ.
π non ττ.

Quæ mutæ geminentur & quæ non.

Duæ mutæ inter duas vocales ad c

eadem non geminetur, vt ἵππος, aut tenuis aspiratam præcedat, vt Σκιπφώ) ambas ad sequentem syllabam pertinere, vt τύ-πτω: præter γδ, vt quibusdam placet, qui nituntur regula generali, quæ ait: Duas aut tres consonantes nunquam ad syllabam sequentem pertinere, nisi aliqua dictio Græca incipiat ab illis consonantibus: si verò illæ reperiantur in principio alicuius vocabuli, quum erunt inter duas vocales, semper ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in compositione: vt in τύπτω, verbero, & ἄστρον, astrum, πτ & στ pertinent ad syllabas sequentes: quia multæ dictiones Græcæ incipiunt à πτ, & στ: vt πτῶμι, volo volas, & στρέφω, verto, & aliæ multæ. In compositione verò, vt ἐκ-ρέω, effluo, ab ἐκ & ῥέω, κ pertinet ad præcedentem ratione compositionis: quamuis κ & ρ inueniantur in principio multarum dictionum, vt κρατέω, potens sum, &c. imò vnica consona ratione compositionis ad præcedentem syllabam pertinebit, quum inuenietur inter duas vocales, vt in ἄγω, educo, ξ pertinet ad præcedentem. nam dictio componitur ab ἐξ & ἄγω. Ceterùm nullum vocabulum Græcũ incipit à γδ: ideo iuxta eorum sententiam, γ trahetur ad syllabam præcedentem. Et hactenus de mutis: pergamus ad duplices, liquidas, et σ. Duplices nunquam inueniuntur in principio dictionis coniunctæ cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis positæ inter duas vocales cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita vt ad syllabam sequentem pertineant, vt in ἕλξις, tractus, & ἕξπους, sex pedum, λξ & ξπ non possunt trahi ad syllabam sequentem, quare diuidantur necesse est, ἕλ-ξις, ἕξ-πους. Idem iudicato de alijs. Liquidæ λ, μ, ν, ρ consonantem præcedentes, vt ἄρτος, panis, nunquam ad syllabam sequentem pertinent, præter μν, vt μνᾶ, mna, mina, ἀ-μνὸς, agnus. Quum verò consonantem sequuntur, illæ & consona præcedens ad syllabam sequentem trahuntur, vt πα-τρὸς, patris, modò non sequantur aliam liquidam: nam tum

quam trahantur.

γδ

Regula generalis de consonantium connexu.

πτ, στ.

Compositionis vis in consonantium, aut consonantis distinctione, vt ἐκ-ρέω ἐξ-άγω.

γδ, nunquã dictionis initium.

Duplex cum alia cõsonante nunquam connectitur. Liquidæ cum alia consonãte nectendæ, aut ab ea distinguendæ ratio.

μν nexus.

diuiduntur, præter μν, vt dictum est, veluti ἄρ-μα, cursus. Si verò sequantur duas consonantes quæ per se tra-
herentur ad syllabam sequentem, cum liquida coniunctæ
ad sequentem quoque omnes trahentur, vt ἄ-στρον. nam
σ & τ ad sequentem pertinerent, vt patet ex πλη, co-
lumna. Quidam hinc excipiunt σθλ, vt ἐ-σθλὸς, bonus:
quia nullum vocabulum Græcum incipit à σθλ: quam-
uis σθ interdum in principio dictionis inueniantur, vt
σθένω, possum, et ideo ad syllabam sequentem pertineat,
quum inter duas vocales solæ reperiuntur, vt ἀ-σθενὴς,
debilis. Idem iudicium est de σθμ, vt ἄ-σθμα, anhelitus.
nulla enim dictio incipit à σθμ. Tamen regula illa gene-
ralis suprà posita (quod bona illorum venia dixerim) eos,
qui illa nituntur, aliqua ex parte fallit. nam quamuis
verum esse, sicuti est, fatear, consonantes quæ in princi-
pio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio ob-
stet, debere coniungi: veruntamen regulæ conuersæ non
possum assentiri, nempe consonantes in medio diuiden-
das, quæ in principio non inueniuntur coniunctæ. nam
si hoc esset verum (cùm θμ nunquam in principio inueni-
antur) βα-θμὸς, gradus, & ἄ-σθμα, necessario sic diuide-
rentur, βα-θ-μὸς, ἄ-σθ-μα, quod & absurdum est, et om-
nium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno
ore affirmant, Nullam syllabam in aspiratam desinere.
Quare meo quidem iudicio γδ, σθλ, & σθμ poterunt cō-
iungi, ὁ-δός, ἐ-σθλὸς ἄ-σθμα. Nunc dicendum quas
consonantes liquidæ possint præcedere ac sequi, & quas
nō: ac primo quidem vnaquæque liquida seipsam præce-
dit & sequitur in medio dictionis: in principio verò aut
fine, nulla prorsus consona geminatur. Porrò λ præce-
dit omnes consonantes præter ζ, ρ, ψ: sequitur autem om-
nes mutas præter δ: sed duplices aut σ nunquam sequi-
tur. μ præcedit tantum tres mutas π, β, φ, vnam duplicē
ψ, et vnam liquidam ν: sequitur sex mutas κ, γ, χ, τ, δ, θ,
(sed χ non nisi rarissimè) duas liquidas λ, ρ, & σ: alias
conso-

A σθλ nulla dictio incipit.

σθμ nunquā in principio dictionis.

Regulæ, de consonantiū nexu, pars altera confutatur.

A θμ dictio non incipit.

Nulla syllaba in aspiratam desinit.

Liquidæ cum alijs consonantibus.

Literæ geminatæ non connectuntur.

λ

μ

consonantes nunquam aut præcedit aut sequitur. ν *præcedit tantùm tres mutas* τ, δ, θ, *& σ: alias consonantes nunquam: sequitur verò omnes mutas præter* β, *omnes quoque liquidas: duplices verò aut* σ, *nunquam.* ρ *præcedit omnes consonantes, præter* ζ, λ: *sequitur autem omnes mutas, at post alias consonantes nunquam inuenitur. Et hæc de liquidis. Porro* σ *tantummodo mutas &* μ *præcedit, atque cum eis ad syllabam sequentem trahitur: sequitur verò solùm tres liquidas* λ, ν, ρ, *idque rarò: cum alijs autem consonantibus nunquam connectitur: ipsum tamen sæpe geminatur,* γλῶσσα, *lingua.*

ν

ρ

σ *cum alijs consonantibus.*

CANONES PRONVNTIATIONIS.

Accentus tres: Acutus ˊ Θεός Theós, *Deus:* λόγος lógos, *sermo:* τύπτομεν týptomen, *verberamus.* Grauis ˋ τιμὴ timì, *honor.* Circunflexus ˜ ποιῶ piô, *facio:* βοᾶτε voâte, *clamatis.* Acutus et circunflexus attollunt syllabam quam afficiunt, grauis deprimit.

Accentus. *Acutus.* *Grauis.* *Circũflexus.*

Spiritus duo, Asper siue densus ˔ ἅμα hama, *simul.* Lenis siue tenuis ᾽ ἐγὼ ego, *ego.* Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum posidet è spiritibus. P Consonans ρ in principio quidẽ aspiratur, ῥώμη, rhomi, *robur*: in medio verò si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, ταῤῥῶ, porrho, *longè.*

Spiritus. *Asper.* *Lenis.* *Spirituũ sedes vocales, diphthongi & ρ in principio, ac ρ ρ geminum in medio dictionis.*

P *Non semper in principio aspiratur, vt Author ait:*

ρ initiale quando leuigetur.

Nam si secunda quoque syllaba incipiat à ρ in aliquo nomine, tum primum ρ leuigatur vt ῥᾳρίας, ῥάριον, ῥάρ☞, ῥωρὸς, Ceres, puer, robustus, vehemens. Verum nulla præter hæc quatuor inueuies. Ceterum ρ simplex in medio dictionis (de quo Auctor nihil loquitur) nullo spiritu notatur, sed intelligitur habere tenuem: tamen apud poetas in optimis exemplaribus interdum inuenies vnicum ρ cum spiritu aspero in media dictione: sed id fit solum, dum poetæ metri gratia ex gemino ῥῥ primum subtrahunt, vt ἀῤῥικῶν, pro ἀῤῥικῶν, imperfectum: & sic de alijs.

ρ mediæ dictionis quem spiritum habeat.

Vnicum ρ quando aspiretur in medio.

Apostrophus.

Apostrophos, nota est reiectæ vocalis, 1 α, ε, ι, ο: aut diphthongi αι, οι: quod fit 2 ob sequentem vocalem, 2 quæ si aspiretur, migrat præcedens tenuis in aspiratam, πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*, πάντ᾽ ἔλε- 3 γον, pandelegon (3 prolatio enim est in morem vnicæ dictionis) ἀπὸ ὅ, *à quo*, ἀφ᾽ ὅ: κατὰ ὅ, *contra quem*, καθ᾽ ὅ: νύκτα ὅλην, *noctem totam*, νύχθ᾽ ὅλην.

π κ τ in φ χ θ

Vocaliũ per apostrophum reiectarum quantitas. αι & οι quãdo breues.

1 Vocales quæ per apostrophum reiiciuntur, aut sunt natura breues, vt ε, ο: aut ancipites correptæ α, ι: aut diphthongi αι, οι, quæ in ratione accentuum habentur in fine pro breuibus, & apud poetas sæpe corripiuntur, dum sunt finales. Longa enim per apostrophum non eli- 2 ditur. 2 Si vocalis, inquit, sequentis dictionis notetur spiritu aspero, & reiecta vltima vocali præcedentis dictionis, remaneat in illius fine aliqua tenuium mutarum π, 3 κ, τ, migrabunt tenues in proprias aspiratas φ, χ, θ. 3 Reddit rationem quare scripserit literis Latinis pandelegon vnica dictione, cùm in Græco sint duæ: quia, inquit, in huiusmodi apostrophis prolatio duarum dictionum est in morem vnicæ, imo (quod magis mirabere) consona præcedenti-

cedentis dictionis vltima pertinet ad syllabam sequentem, non ad præcedentem, vt ἀ=φ᾽ ἕ, neq; solùm vltima, sed etiam penultima, modò possit cõiungi cum vltima, vt, νύ·χθ᾽ ὅλην. nam χθ facilè (vt in superioribus dictũ est) coniunguntur: sed in πάν=τ᾽ ἔλεγον, ν trahitur ad præcedentẽ. nam ντ non coniunguntur. Ratio quare ad sequentem ita trahantur, est, quia prima sequentis dictionis vocalis succedit in locum abiectæ. æquum est igitur vt consonantes quæ ad vocalem abiectam referebantur, nũc ad vocalem sequentem trahantur, & non ad præcedentẽ: ex hoc enim absurdum sæpenumero sequeretur syllaba in aspiratam desinente, vt in ἀφ᾽ ἕ & νύχθ᾽ ὅλην: quod nunquam in purè Græcis potest contingere. nam ἰωσὴφ, ἐνὼχ & ῥοὺθ, Ioseph, Enoch & Rhuth, Hebraica sunt et non Græca, pro quibus Græci dicerent ἰώσηφος, ἔνωχος, ῥοῦθα, & Latini Iosephus, Enochus, Rhutha. Porrò in ὀχ ὗτος, nonne ille, & similibus, χ trahitur ad syllabã sequentem, quanuis apostropho nõ notetur: re vera tamen apostrophi nota intelligitur, & ὀχ pro ὀχὶ dictum est. solet enim interdum apostrophi nota abijci, vt διὸ pro δὶ ὃ, ideo: καθάπαν pro καθ᾽ ἅπαν, omnino: καθάπαξ pro καθ᾽ ἅπαξ, prorsus: καθάπερ pro καθ᾽ ἅπερ, quemadmodum ἀνθῶν pro ἀνθ᾽ ὧν, eò quòd: quæ exempla satis manifestè declarant, cõsonantes syllabæ apostrophum passæ ad sequentis dictionis vocalem pertinere. nullus enim nõ videt in ἀνθῶν, θ nectendum cum ω, ἀν=θῶν, & non cum α, ἀνθ=ῶν. Dictiones quoque monosyllabæ quod dicimus, necessariò verum esse per se satis indicant, vt σὲ, te, σ᾽ ἐγὼ, te ego: vbi σ non potest nisi ad syllabam sequentem trahi. Hæc pluribus sum prosecutus, quòd viderem ab omnibus ferme Typographis, qui orthographiæ maximè student, id aliter obseruari. Illis verò imponit compositionis regula perperam intellecta. cùm enim videant ab omnibus vno ore receptum esse, vt vltima consonans harum præpositionum, ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, σὺν, ὑπὲρ in compositione

Consonantes syllabæ apostrophũ passæ, ad quam vocalem pertineant.

Quæ desinũt in aspiratã, Græca non sunt.

ὀχ pro ὀχί. Apostrophi nota abiecta.

Typographi orthographiæ obseruatores.

tione ante vocalem positarum, non ad sequentem, sed ad præcedentem vocalem ratione compositionis trahatur (vt ἐν-άσω, induco: εἰσ-άγω, introduco: ἐξ-άγω, educo: προσ-άσω, adduco: συν-άσω, conduco, id est, simul duco: ὑπερ-άσω, supero) credunt eandem esse rationem in πρᾶσω, transeo: κατάγω, deduco, & similibus, & à fortiori in apostropho, vt ἐπ' ἐμοὶ, in me. Verum ratio non est eadem. nam in ὑπεράγω, ρ iungitur cum ε: quia ante compositionem cum eo iungebatur. in πρᾶ vero, ρ non adhæret cum πα, sed cum α finali: quare in compositione aut apostropho, non cum πα, sed cum vocali quæ in locum τοῦ α succedit, connectetur. Et de his hactenus. Obiter tamen & illud addam, vocalem acutam quæ per apostrophum abijcitur, in nominibus quidem retrahere accentum in penultimam. δεινά, δεῖν' ἔπη, grauia verba: in alijs vero dictionibus vna cum vocali accentus quoque abijcitur, ἀτὴρ, ἀφ' οὗ,

ρ in ὑπερ-άγω, cum præcedenti syllaba, in παράγω, cum sequenti nectitur.

Num accentus vocalis abiectæ abijciatur.

Diuersa quarundam literarum pronuntiandi ratio.

[1] Gamma γ ante γ, ξ, χ, sonat perinde vt n: ἄγγελος angelos, *nuntius*: λύγξ lynx, *singultus vel lynx fera*: ἔγχος enchos, *hasta*, sic ante κ sed ipsum κ sonandum vt g, πέφαγκα pephanga, *apparui*.

γ vt n.

κ vt g.

τ vt d.

Tau τ post ν vt d: τὴν Τάνταλον ton Dandalon, *Tantalum*.

ν vt m.

Ny ν ante β, μ, π, vt m: τὴν βίον tom vion, *vitam*: τὴν μερίδα tim merida, *particulam*: τὸν πίθον tom bithon per b, *dolium*.

π vt b.

Pi π post μ, vt b Latinum, πέμπω pem [2] bo, *mitto*. Itidem post ν [2] in diuersis dictionibus: τὸν πίθον tom bithon *dolium*.

[1] *Credo Græcos olim non ita γ ante κ, γ, χ, ξ, protulisse:*

se: sed potius scripsisse γ pro ν ante has literas, quia ν proferrent vt γ: vel certè quòd ν natiuum sonum hic non retineret. est enim ν difficillimæ pronuntiationis, si ponatur ante aliam consonantem, vt licet ex præpositione Latina con in compositione conijcere. Qui linguam Hebræam callent, hoc apertius norunt: vix enim apud illos reperias n ante aliam cosonantem, sed ferè semper illud mutant in consonam quæ sequitur, vt faciunt Latini in collaudo. imò Græci (vt ante diximus) nunquam ponunt ν ante aliam consonantem in eadem dictione, nisi ante aliud ν, & ante tertium ordinem mutarum τ, δ, θ, & aliquando ante σ: sed mutant ν in aliquam aliam consonantem, vel illud omnino elidunt, vt poteris colligere ex σὺν, cum, & ἐν, in, in compositis: de quibus copiosè Clenardus in tractatu de Inuestigatione thematis in voce συνῤῥήγνυμι, confringi. Interdum verò aliã consonam inserunt, vt ἀνδρὸς, viri, pro ἀνρὸς. 2 Modo diuersæ illæ dictiones punctо non diuidantur. nam si dictio periodum claudens desinat in ν, & prima litera alterius sententiæ sit π, hæc regula non habebit locum, neque etiam præcedentes, si simile quidpiam contigerit, imò è doctioribus multi hodie diuersam hanc literarum γ, κ, τ, ν, π, pronuntiandi rationem neque obseruant, neque obseruandam censent.

1 *γ pro ν positiũ, & quare.*

Hebraismus.

Collaudo pro conlaudo.

ν non præcedit vllã consonantẽ præter ν, τ, δ, θ, σ: ante alias aut mutatur, aut elidit, aut tertia consonãs inseritur.

2

Insueta literarum pronuntiatio vbi locum habeat.

PARTES ORATIONIS OCTO.

1

Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Præpositio.

Casus quinque.

Annotatiunculæ in partes orationis per casus declinabiles.

Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus, siquidem Ablatiuo Græci carent.

Nume-

Numeri tres.

Vsus numeri dualis.

2 Singularis, Dualis, Pluralis. 2 Vtimur
3 duali, quum de duobus est sermo. 3 In
duali vox eadem nominatiui, accusatiui, et vocatiui: itidem genitiui et datiui. 5
Sic in plurali semper nominatiuus idem
cum vocatiuo.

Orationis partes, et earum accidentia, Græcè & Latinè.

1 Libuit hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græco sermone subijcere: vt Græca Græcè posßis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἀντωνυμία, ἄρθρον, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος, πρόθεσις: nomen, verbum, &c. vt in textu numerarantur. Accidentia declinabilibus communia sunt, εἶδος πρωτότυπον καὶ παράγωγον: *species* primitiua & deriuatiua: σχῆμα ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον: *figura* simplex, composita & decomposita: tamen figura decomposita, id est, quum dictio deducitur ab alia composita, non habet locum in pronomiminibus aut articulis: neque etiam species: in articulis, nisi velis deriuare postpositium à præpositiuo: ἀριθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικὸς: *numerus* singular. dual. & plural. πρόσωπον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον: persona prima, secunda, tertia: sed persona magis pronomini et verbo quàm alijs conuenit. Porrò partibus, quæ per casus declinantur, accidentia communia sunt, γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον: genus mascul. fœmi. & neutrum: adde nomini κοινὸν καὶ ἐπίκοινον: commune et promiscuum: πτῶσις εὐθεῖα ἢ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: *casus* rectus siue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & vocatiuus: articuli tamen vocatiuum non habent. Verbo communia cum participio sunt: χρόνος ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόρι-

Species.

Figura.

Numerus.

Persona.

Genus.

Casus.

Tempus.

ἀόριστον, καὶ μέλλων: tempus præsens, imperfect. perfect. plus quàm perfect. indefinitum, & futurum: γένος ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, ἀδιάφορον, κοινὸν ἢ μέσον, καὶ ἀποθετικὸν: genus actiuum, pass. neut. commune siue medium, & deponens. Verbum vero sibi soli vendicat ἔγκλισιν ὁριστικὴν, προστακτικὴν, εὐκτικὴν, ὑποτακτικὴν, καὶ ἀπαρέμφατον: modum indicatiuum, imper. optat. subiunct. & infinitiuum. Sed de his hactenus. 2 Posſumus tamen vti plurali, quamuis de duobus tantummodo fiat sermo: atque non raro inuenies poetas in eadem periodo nũc hoc nunc illo numero vsos: imò substantiuum interdum in vno, adiectiuum in altero numero collocant. idem iudicato de relatiuo cum suo antecedente, ac de verbo cum suo nominatiuo. Ceterum confusus hic dualis ac pluralis numeri vsus habet tantummodo locum quum de duobus sermo habetur. si enim de pluribus verba fiant, non posſumus dualẽ admiscere, sed solo plurali erit vtendum. 3 Assignat hic generales quasdam regulas communes omnibus orationis partibus, quæ per casus inflectuntur. his si placet adjice sequentes. Genitiuus pluralis semper desinit in ων. Accusatiuus pluralis in s, nisi in neutris. Genitiuus & datiuus duales in οιν, vel αιν, nisi in tribus pronommib. primitiuis, de quibus posteà: & in quarta declinatione, quæ mutat οιν tertiæ in ων. Datiuus pluralis fit à datiuo duali migrante ν in s, nisi in quinta declinatione, & tribus illis pronominibus. Accusatiuus singularis finitur in ν cum vocali nominatiui, nisi in quinta, & tribus pronominibus, ac neutris quibusdam, quæ accusatiuum nominatiuo similem habent iuxta regulã neutrorum, quam assignat Clenardus in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis & datiuis singularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Ceterum de datiuo singulari finito in ι aut in diphthongum impropriam α, η, ω, vide Auctorem in Annotationibus in declinationes simplices.

Genus.

Modus.

2 Pluralis pro duali, non contrà.

3

Annotationũculæ.

Latis

Articuli præpositiui.

Latini inter declinandum vsurpant hic, hæc, hoc: Græci verò articulum ὁ, ἡ, τό: quem vocant præpositiuum, quòd nominibus præponatur. Inflectitur autem sic: Masculinus. Masculi. Singul. Nominatiuus ὁ, hic. G. τοῦ, huius. D. τῷ, huic. A. τὸν, hunc. Dual. N. et A. τὼ, hi et hos, de duobus. G. et D. τοῖν, horum et his, de duobus. Plur. N. οἱ, hi. G. τῶν, horum. D. τοῖς, his. A. τοὺς, hos.

Fœmininus.

Fœmin. S. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. D. τὰ, ταῖν, P. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.

Neuter.

Neut. S. τό, τοῦ, τῷ, τό. D. τὼ, τοῖν. P. τὰ, τῶν τοῖς, τά.

Annotatio de ὦ.

Articuli vocatiuum ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ô.

De articulis vide plura post tractatum Pronominum.

DECLINATIONES NOminum quinque.

Prima nominum parisyllabicorum declinatio.

ας

ης

PRima est in ας, masculinorum, ὁ Αἰνείας, *Aeneas*, et in ης partim masculinorum, ὁ Χρύσης, *Chryses*: [1] partim communium, ὁ κριτὴς ἡ λῃστὴς, hic et hæc latro: [2] quorum genitiuus in [2] ου, datiuus in α vel η diphthongum impropriam, accu- [3] [4] satiuus in αν vel [3] ην, [4] vocatiuus in α vel η, secundum terminationem nominatiui.

tiui. [5] Dualia et pluralia conueniunt cum [5] articulo fœminino, ablato τ.

S. { ας, ου, ᾳ, αν, α. D, α, αιν. P. αι, [6] ῶν, [7] αις, [8] ας, αι. ης, ῃ, ην, η. } 6 7 8 *Elenchus terminationum primæ.*

S. ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία. *Exempla primæ.*

D. τὼ Αἰνεία, τοῖν, Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.

P. οἱ Αἰνεῖαι, τῶν Αἰνείων, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ὦ Αἰνεῖαι.

ὁ Χρύσης, τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση.

ὁ ἡ ἡ λῃστὴς, τοῦ ἡ τῆς λῃστοῦ, et ita deinceps.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ, Communis, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica: ex quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo, ὁ et ὦ Αἰνείας. *Annotatio de Dialectis.* *Atticismus.*

Antequam de varietate huius declinationis secundum varia idiomata aliquid dicamus, priùs videndum, quid intelligant Græci per huiusmodi linguas, siue dialectos, aut idiomata: de quibus Clenardus in fine huius declinationis nonnihil attigit. quinque enim linguas præcipuas esse apud Græcos ait, vtpote quæ à magni nominis auctoribus fuerunt celebratæ, & quibus scripta pene infinita librorum volumina posteritati reliquerũt. Fuerunt vero & aliæ multæ, tot scilicet quot fuerunt nationes quæ Græco sermone vterentur, veluti Bœotica, Sicula, Rhegina, Cretensis, Tarentina, Cypria, Chalcidica, Macedonica, Argiua, Thessala, Laconica, Syracusana, Pam- *De Dialectis appendix.* *Linguæ Græcorum præcipuæ.* *Linguæ minùs præcipuæ.*

na, Pamphilica: verum minus præcipuæ meritò dici possunt, quòd illis nulli libri, qui ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus perijssent, nisi alij auctores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt Aristophanes, qui in suis comœdijs, quantis eas Attica lingua scripserit, inducit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtentes: vt Bœotica Bœoticas mulieres. Alij quoque poetæ propria quædam harum linguarum vsurparunt. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent: sed non vt earum, quas Auctor hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei negotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiomata intelligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem omnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus ditioni Regis subditis versantur, neque solum ibi, sed passim inter omnes ferme non omnino obscuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita terse, vt ij qui Regis ædes, aut Parisiense forum frequentant: vt iudicatu difficile non sit (si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat) ad quod idioma illorum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin aliquid è propria siue materna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus: sunt tamen aliqui maximo ingenij acumine præditi, qui quasi vernaculæ linguæ obliti, terso ac puro sermone vtuntur: imò peculiares quasdam phrases ac dicendi modos ex famosarum, & in Gallico sermone magis probatarum vrbium dialectis veluti Atticismos obseruant, quibus quasi quibusdam flosculis non rarò sua scripta ornatiora reddunt. Eodem ferme modò in Græcia olim, omnes sermone quodam communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis traduntur) loqui ac scribere nitebantur: sed in eis ferè semper aliquid proprij ac materni idiomatis deprehendebatur, vt in Hippocrate Ionici, vnde erat oriundus, neque enim illi

Gallici idiomatis exemplo Græcarũ dialectorum varietas exponitur.

Similitudinis ἀπόδοσις.

Hippocrates.

illi, cùm in rebus magis quàm in verbis laboraret, curaerat omnes voculas linguæ communis, quæ ad Atticismũ maximè accedebat, obseruare. At rursus aliqui verbis & phrasi non minùs quàm rebus addicti (quales fuerunt Demosthenes, Plato & Lucianus) non solùm ad vnguem communis linguæ phrasim obseruabant, sed etiam, vt communem ditare viderentur, ex alijs idiomatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi formulas, vel etiam peculiares quasdam voces, aut vocum flexus decerpebant: quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt. Hæc autem intelligo de his auctoribus qui prosa oratione scripserunt: nam poetæ multò maiorẽ sibi licentiam permiserunt. Quum igitur audis Demosthenem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorum stylus est longè dissimilis, quanuis eodem seculo floruerint, ne turberis. nam vterque communi lingua scripsit: sed Demosthenes genere Atticus, quanuis communi sermone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitebatur: tamen certas quasdam voces ac dicendi formulas ex Attico sermone depromptas, sibique familiares retinere gaudebat, quò facundior videretur. Aristophanes verò, vt populo Athenienſi gratus esset, sermone plebi infimæ ac mulieribus familiari vti studebat. Vt hodie Lutetiæ videre licet fabularum actores, vt risum auditorum captent, vti sermone mulierculaarum, à communi Gallico nonnihil degenerante, nam r in s non rarò commutant, reliquasque literas blesè ac compressis labijs enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quanuis pure ac proprie loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpant, nonnihilque ex Aureliano, vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex huius vel illius celebris ciuitatis idiomate, præcipuè verò è Regis domesticorum sermone depromptum: cauent tamen maximè, ne mulierculariũ more loqui videantur, si enim illarum sermonem imitarentur,

Demosthenes. Plato. Lucianus.

Poetæ licentiosi. Demosthenes & Aristophanes Atticè & communiter scripserunt.

tur, fabula omnibus essent, maximoque risu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demosthenis orationem cum ea, qua vtuntur hodie patroni in foro Parisiensi: Aristophanis verò comœdias cum fabulis illorum histrionum, qui agendo, sermonem Lutetianæ plebeculæ familiarem repræsentant. Itaque, vt eò vnde digressi sumus nostra recurrat oratio, Grammatici per Dialectos, idiomata siue Linguas, nihil aliud intelligunt, quàm sermonis quandam proprietatem, qua distinguitur loquelæ varietas, quæ semper solet contingere inter diuersos eiusdem nationis tractus: cùm hi paulò aliter loquantur quàm illi, ac cuique proprium quidpiam è natali solo sit insitum: quod si bene auribus sonare videatur, alij quoque vsurpare gaudent: ex quod vni vrbi aut nationis paruo tractui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis internallo in communem linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuersis variorum tractuum proprietatibus, quæ insigne quiddam & auribus gratum continebant. Ne igitur mireris, si videas Clenardum, qui de Dialectis nihil prorsus in suis institutionibus præcipere decreuerat, sed tantùm nonnullum communis linguæ vsum, non semel nunc Atticismos, nunc Ionismos atque alias Dialectos inculcare, annotat enim tantummodo quid ex quaque lingua decerpserint ij auctores qui communi lingua scripserunt: veluti Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, ac reliqui ferè omnes, qui soluta oratione scripserunt: quanuis Atticè scripsisse dicantur, quòd scilicet plura ex Attico quàm alio idiomate decerpserint. Herodotus verò & Hippocrates Ionicè dicuntur scripsisse, quod plura ex Ionica proprietate quàm ex alia desumpserint. Idem indicato de reliquis. Nos vero in his Scholys non solùm quæ ab oratoribus & communi vsu ex varijs idiomatibus recepta sunt, annotabimus, sed ea etiam quæ poetæ ex illis arripuerunt vel sua licentia, vt scilicet metri hiatum implerẽt, vel etiam nulla

Clenardi institutum in tractandis Dialectis.

Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, qua dialecto scripserint.

Herodot. & Hippocrates qua lingua scripserint.

Poetæ cur variis dialectis

nulla carminis necessitate coacti, sed potiùs vt τὸ πιθὸν λόγῳ φράσιν euitarent, vel quod materna dialecto magis delectarentur: vt Aristophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Aealica Alcæus, quamuis vernaculæ ac sibi familiari alias quoque admisceant. Herodotus etiam & Hippocrates, qui soluta oratione scripserunt, Ionica vtrique vernacula sunt maximè delectati. Ceterùm vt aliquid in genere de his præcipiatur, breui schemate subijciam, quid vnaquæque dialectus sibi veluti proprium vendicet.

vsi sint. Aristophan. Homer. Theoc. Alcæus quæ quisque lingua scripserit.

Herodotus & Hippocrates.

Attica ponunt { ρ, τ, ξ } pro σ, {
- θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν, confidere: id fit dum ρ est ante σ, vt in hoc exemplo.
- γλῶττα pro γλῶσσα, lingua: hoc semper obseruatur, vbi est duplex as: atque interdum vbi est simplex, vt τήμερον, pro σήμερον, hodie.
- ξύμφορον, pro σύμφορον, vtile: istud habet locum in compositis à præpositione σὺν, cum.

Generalia præcepta de Dialectis.

Gaudet præterea contractionibus, vt παῖῳ & pro παΐω, paternus: hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam possunt contrahi.

Coniungit etiam duas dictiones in vnam, vt τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, nomen: istud præcipuè fieri solet præcedentibus τὸ, τὰς, κῇ, πρὸ, & sequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide Clenardum circa finem annotationum in verba.

Ionica { η, κ, π, τ } pro {
- α, ἡμέρη, pro ἡμέρα, dies: hoc fit vbi communiter α est longum.
- π, κῶς, pro πῶς, quomodo: hoc fit in interrogatiuis & relatiuis.
- φ, θ, } ἀπαιρέομαι, pro ἀφαιρέομαι, auferor: hoc obseruatur in compositione, nam retinent tenues π, τ, vbi communiter mutarentur.

rentur in φ, θ. Vide Clenardum, vbi agit de augmento imperfecti. Habet quoque locum aliquando in simplicibus, vt δέκομαι pro ~~δέχομαι, suscipio~~: & δεκόμεθα pro δεχόμεθα.

Adhæc Ionica, Atticæ hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποιῶ, sed ποιέω, facio, sine crasi.

	α		η, ἁμέρα, pro ~~ἡμέρα, dies~~.
	α		ω, μουσᾶν, μουσῶν, Musarum: hoc fit in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis.
	η		α, ζῆν pro ζᾶν, viuere: istud habet locum in contractionibus, quæ communiter ex αε, & αη in α, & ex αει & αῃ in ᾳ fierent, Doricè verò in η monophthongum.
	η		ει, λαβῆν, pro λαβεῖν, accepisse.
	ω		ου, μῶσα, pro μοῦσα, Musa: hoc habet locum in nominibus, & aliquando etiam in verbis, quum nulla est crasis.
Dorica	ευ	pro	ου, δημοσθένευς, pro δημοσθένους, Demosthenis: hoc obseruatur quoties ου venit ex contractione facta ex εο vel εου, & quoties ου in verbis haberet accentum circunflexum, quanuis non veniat ex contractione, vt ~~ἅλλομαι, salio~~, futurum medium ἁλοῦμαι, & Doricè ἁλεῦμαι, saliam.
	οι		ου, τύπτοισα, pro τύπτουσα, verberans: hæc mutatio fit in participijs fœmininis barytonorum. Aeoles quoque eodem modo ω, ευ, & οι, pro ου ponunt.
	τ		σ, τὺ pro σὺ, tu.
	σ		θ, σεὸς, pro ~~θεὸς, Deus~~.
	ς		ν, τύπτομες pro τύπτομεν, verberamus:

Aeolismus.

hoc fit

Dorica { α, αι, ῳ, τ, κ } pro { hoc fit in omnibus primis personis pluralibus finitis in μεν.
ε, αἴκα, pro αἴκε vel εἴκε, si: & πόκα, pro ~~ποτὲ, aliquando~~.
ει, αἴκε, pro εἴκε, si: dicimus etiam αἴκεν & εἴκεν: & sine pleonasmo τῦ κεν, αἰ, pro ~~εἰ, si~~.
οι, πωμενικὸς, pro ~~τριμενικὸς, pastoralis~~.
κ, τῆνος, pro ~~κεῖνος vel ἐκεῖνος, ille~~.
τ, πόκα, pro ~~ποτὲ, aliquando~~.

Detrahit quoq; ι ex diphthongo ϙ, vt λάβεν, pro ~~λαβεῖν, accepisse~~.

In diphthongis impropijs ᾳ, ῃ, ῳ, iota subscriptum negligit, vt τῶ αἰνέια, pro τῷ αἰνέιᾳ, Aeneæ.

Vtitur etiam interdum casibus pluralibus pro fœmininis singularibus, vt καλαὶ pro καλὴ, formosa.

Geminatis quoque σσ, ττ, ππ pro simplicibus vtitur, vt ὅσσον pro ὅσον, quantum: ὅττι pro ~~ὅτι, quòd~~: ὅππη pro ~~ὅπη, vbi, quò~~.

Aeolica { α, ω, ω, ππ, η } pro { η, ἁμέρα, pro ἡμέρα, dies: id fit Dorum more: sed Doricè huiusmodi α producitur, & Aeolicè corripitur.
ϋ, ἰδῶσα, pro ἰδοῦσα, videns: hoc fit præcipuè in participijs fœmininis in οῦσα quæ communiter circunflectunt οῦ.
ο, ὤμοιος pro ~~ὅμοιος, similis~~.
μμ, ὄππατα, pro ὄμματα, oculi.
ει, ἐλθῆν, pro ἐλθεῖν, venisse.

Retrahit etiam accentum acutum ab vltima syllaba in penultimam in disyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis: vt κάλος, pro καλὸς, pulcher: πόζαμος, pro ποζαμὸς, fluuius.

Addit quoque ι accusatiuis quorundam nominum fœmininorum, vt καλαὶς, pro καλὰς, pulchras.

Præterea β ante ρ ponit, βρόδον, pro ῥόδον, rosa.

Vtitur etiam præpositione κ̣τ̣, pro μ̣τ̣, cum.

Denique dictiones à quacunque vocali inchoatas, tenui spiritu afficit, vt ἥλιος, pro ἥλιος sol.

Dialectorũ varietati vbi sit locus.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne vero credas ea quæ hîc diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari. non enim ista locum habent, nisi in certis quibusdam vocibus, & certis casibus partium orationis, quæ per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis & temporibus verborum: veluti planum vnicuique esse potest & ex ijs quæ iam hoc loco attigimus, & ex ijs quæ à nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotabuntur. vsum enim eorum, quæ hic cum vnico duntaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis colligi non possit. Adijciemus quoque nonnullas alias regulas minus generales iuxta locorum opportunitatem. Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Iones toto singulari & datiuo plurali primæ et secundæ declinationis mutare α longum vltimæ syllabæ in η (exceptis quibusdam primæ, quorum Dorica declinatio est in vsu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes simplices à nobis enumerabuntur) & contrà Dores mutare η in α. Atque ita fit, vt Αἰνείας declinetur Ionicè, vt Χρύσης communiter: & rursus Χρύσης Doricè, vt Αἰνείας communiter. Porro in datiuo plurali quum α Ionicè migrat in η, iota sequens subscribitur, ac pro Αἰνείαις dicimus Αἰνείῃς: sic μούσῃς, pro μούσαις, Musis.

Annotatio. Ionismus. α in η.

Dorismus. η in α. Datiuus plural. Ionicus. αις in ῃς.

Communia in prima non inueniuntur.

1 Nullum aliud nomen primæ declinationis est communis generis præterquam λῃστής: atque istud dicitur commune eadem ratione, qua latro & homo, à Latinis, cùm tamen vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epitheto fœminino iuncta inueniantur aut Græcè aut Latinè.

ἶνὲ. Itaque dicito omnia primæ esse masculina. 2 Doricè α: Aeolicè & Bœoticè αο· Ionicè εω, accentu in antepenultima: Poeticè vero ω, ex Ionico per crasim. 3 Ionicè interdum εα. 4 Si plura de vocatiuo desideras, vide Annotationes in declinationes simplices, circa principium. 5 Id est, si ex articulo fœminino dualis ac pluralis numeri auferas τ, habebis terminationes primæ declinationis in iisdem casibus & numeris: sed cùm articulus careat vocatiuo, sumenda erit nominatiui eiusdem numeri terminatio. eandem enim habent terminationem, vt iam ab auctore dictum est. 6 Doricè ᾶν: Aeolicè & Bœoticè άων: Ionicè έων. 7 Datiuis pluralibus cuiuscunque declinationis in ς desinentibus additur ι, Atticè, Ionicè & Aeolicè. 8 Ionicè interdum εας.

2 Genitiuus singul. 3 Accusatiuus. 4 5 6 Genitiuus plural. 7 Datiuus. 8 Accusatiuus.

Secunda declinatio tantùm est fœminino-rum, quæ desinunt vel in α, ἡ μοῦσα, *musa*: vel in η, vt τιμή, *honor*: genitiuus in ης, datiuus in ῃ diphthongum, accusatiuus in αν, vel ην, vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia et pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Secunda declinatio. α η

S. { α, ης, ῃ, αν, α. D. α, αιν. P. αι, ων, ις, αις, ας, αι. / η, ην, η. } Elenchus terminationum secundæ.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. Exempla.

ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμήν, ὦ τιμή.

Finita in δα, θα, ρα, et α purum (hoc est,

Annotatio.

est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in ᾳ diphthongum. Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Læda:* Μάρθα, Μάρθας, Μάρθᾳ, *Martha:* ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies:* φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia.*

Genitiuus plural. Paragoge syllabæ φι in secunda, tertia & quinta.

1 *Varietatem dialectorum recipit omnino, vt genitiuus pluralis primæ. In alijs casibus nulla est varietas, quam ex his, quæ iam dicta sunt, non possis colligere. Hoc tamen sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ φι vel φιν adiectionem apud poetas recipere: quod dum fit, quæ desinunt in α, modo illud retinent, modo Ionico more in η mutat, vt Οὐρανία, Οὐρανίαφι, Vrania: βία, βίηφι, violentia. quæ verò in η desinunt, nihil mutant: vt ἐυνὴ, ἐυνήφι, cubile. Idem accidit quibusdam nominibus tertiæ: sed ex ος & ον, ς & ν priùs abijciuntur, vt στρατὸς, στρατόφι, exercitus: ὀστέον, ὀστέοφι, os ossis: sic in pronomine ἀυτὸς, ἀυτόφι, ipse. In quinta quoque declinatione neutra quædam in ος, & fœminina in ὼν, idem patiuntur: sed in ος, ο priùs vertitur in ε, vt στῆθος, στήθεσφι, pectus. In fœmininis vero in ὼν, prius facimus genitiuum in όνος, ac deinde migrante ς in φι fit nomen poeticum, vt ἡ κοτυληδὼν, genit. τῆς κοτυληδόνος, vnde κοτυληδόνοφι, coxa. Porrò huiusmodi nomina poetica, sunt indeclinabilia. Patiuntur præterea hæ tres declinationes apocopen, vt in secunda γλὴν, pro γλήνη, pupilla: in tertia γλάφυ pro γλάφυρον, antrum: ex κάρινον verò Atticè fit κάρα, & Ionicè κάρη, caput, non κάρι: in quinta ὃ δῶ pro δῶμα, domus: quod non solùm in nominatiuo, sed per omnes casus singulares huius declinationis fieri solet, vt τοῦ Αἴαν, τῷ ἱδρῷ, ὃν Απόλλω, pro Αἴαντος, ἱδρῶτι, Απόλλωνα, id est, Aiacis, sudori, Apollinem. Huiusmodi apocope fit potius syllabæ quàm*

Apocope in tribus declinationibus.

vnius

vnius tantùm literæ. in paucis enim perditur sola litera, vt ~~γάλα~~, *pro* γάλαξ, *lac:* ~~ἄλειφα~~, *pro* ἄλειφαρ, ~~*pinguedo:*~~ *sic* γλὴν, *de quo suprà.*

Tertia declinatio complectitur [1] masculina, fœminina et communia in ος, ὁ λόγος, *sermo:* ~~ἡ ὁδὸς, *via:* ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo:*~~ et neutra in ον, ~~τὸ ξύλον, *lignum.*~~ Vocatiuus in ε: genitiuus, datiuus et accusatiuus, item dualia et pluralia sequuntur articulum masculinum et neutrum. [1] *Tertia declinatio.* ος ον

S. { ος, [2] ου, ῳ, ον, ε. D. ω, [3] οιν. P. οι, ων, οις, [4] ους, οι. ον, ον, ον. α, α, α. } [2] [3] [4] *Elenchus terminationum tertiæ.*

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε. *Exempla.*

ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.

ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, etc.

τὸ ξύλον, τὸ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neutrorum tres casus similes, nominatiuus, accusatiuus et vocatiuus: qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione. pluraliter autem semper exeunt in α. *Annotatio de nominibus neutris.*

Locus hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quo possis discernere fœminina aut communia in ος, *à masculinis. Ac primùm generales quasdam regu-* [1] *De nominum genere regulæ generales.*

Genus substantiuorum hìc solùm traditur.

Masculina propria.

Fœminina propria.

Appellatiua masculi. fœmin. commun.

regulas subiiciemus quibus sola significatione genus poterit dignosci, tam in quinta quàm tertia declinatione. in alijs enim hæc generum diuersitas non habet locum, nisi paululum in quarta, vt suo loco dicemus. Ceterùm de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes. nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hic itaque tantùm de substantiuis agemus: quæ aut propria sunt, aut appellatiua, & propria quidem virorum siue deorum, mensium & fluuiorum sunt masculina: propria vero mulierum siue dearum, vrbium, insularum, nauium & montium fœmina. Appellatiua vero, quæ ad solos mares pertinent, masculina sunt, & cognitu facilia, vt ὁ πατὴρ, pater, quæ scilicet munus vel officium marium significant: sic quæ ad solas fœminas pertinent, fœminina sunt, vt ἡ μήτηρ, mater. quæ verò ad vtrunq; sexum referuntur, sunt communia, vt ὁ καὶ ἡ παρθένος, virgo mas vel fœmina: ὁ καὶ ἡ θεός, Deus vel dea: ὁ καὶ ἡ τρίδυμος, trimulus mas vel fœmina. & sic de alijs, quoties vnica voce vtimur ad significandum vtrunque sexum: quanuis in quibusdam alia etiam sit vox ad significandam fœminam, vt Ζεὺς et Διός per fœminam hic intelligo non solum mulierem, sed omnium animalium fœmininum sexum. Præterea fœminina sunt arborum nomina: fructum verò neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in ον. hæc enim spreta significatione, semper terminationis genus recipiunt, vt τέκνον, filius vel filia: ὁ καὶ ἡ Δυγάτριον, filiola. Inueniuntur & alia, præcipuè arborum & fructuum nomina, quæ has regulas non exactè seruant: sed ea magis notanda quàm imitanda: id vero accidit aut licentia poetica, aut propter quandam dialecti proprietatem. Restat nunc vt dicamus de genere substantiuorum in ος huius declinationis tertiæ, quum significatione illud dignosci non possit. Subiiciemus itaque ordine alphabetico primùm fœminina; deinde communia, quæ passim legendis auctoribus occurrunt.

Arbores. Fructus. Exceptio. Annotatio de finitis in ον.

Aliæ exceptiones.

currunt. quæ vero hic non enumerabuntur, masculinæ censeantur.

FOEMININA.

ἄιγυλος, abscessus inter nares & maiorem angulum oculorum.

ἄκατος, nauis genus.

ἄμαθος, arena, puluis.

ἄμμος, arena, fabulum.

ἄμφοδος, bimium.

ἄνοδος, ascensus, locus inuius et difficilis accessu.

ἄσφαλτος, bitumen.

αὐλή, vestibulum.

βάτος, rubus.

βύσσος, togæ.

βύβλος, papyrus, iuncus, charta.

γέρανος, grus.

δοκὸς, trabs, tignum.

δόκησις, consideratio.

εἰκὼν, imago.

ἔρετμος, remigatio, remigium.

εἴσοδος, introitus, ingressus.

ἔξοδος, reditus.

ἔρημος, eremus, solitudo.

ζυγὸς, iugum libræ.

ἤπειρος & Doricè ἄπειρος, continens, id est, terra firma, item annulus.

ἵππος, equitatus, pro eo quo vero est masculinum.

κάρδοπος, arca penaria.

κιβωτὸς, arca.

κύφος, vas concauum & exculptum, quod dicitur nauicula.

λεωφόρος, via publica.

λεωφόρος, idem, via regia.

μίδος, breuis via.

μίνθος, stercus humanum.

νῆσος, nouale.

νῆσος, idem.

νῆσος, insula.

νόσος, & Ionicè νοῦσος, morbus.

ὄαρος, sermo, fœmina.

ὁδὸς, via.

περίοδος, circuitio.

πρόοδος, progressus.

ῥάβδος, virga, ramus.

σήσαμος, sesamum, fimenti species.

σποδὸς, cinis sordidus.

στρόφος καὶ στροφὸς, tormen, dolor intestinorum.

σωρὸς, acernus.

τίγος.

ζίβος, *semita.*
ζίοδος, *triuium.*
ζοχηλάτος, *locus vbi agitatur rota.*
ψάμμος, *arena.*
ψῆφος, *calculus.*
ψίαθος, *storea, teges, scirpus è quo contexitur matta.*

COMMVNIA, SIVE INcerti aut dubii generis.

ἄβυσσος, *abyssus.*
βάδος, *iter.*
βρένθος, *anas, auis.*
κάμινος, *fornax.*
κάπετος, *fossa.*
κλῆρος, *sors.*
κόπρος, *fimus.*
λιμὸς, *fames.* Atticè ὁ, Doricè ἡ.
μήρινθος, *funis.*
ῥάμνος, *rhamnus, virgultum spinosum.*
ῥάφανος, *raphanus.*
ῥινός, *pellis, scutum.*
σορὸς, *vrna.*
στάμνος, *vrna, calathus.*
στρατὸς, *exercitus.*
σύνοδος, *concilium.*
ὕαλος, & Atticè ὕελος, *vitrum.*
χηλὸς, *arca, loculus.*
χιλὸς, *pabulum.*
ψάμαθος, *arena.*

Herbæ. Animalia.

Inuenientur fortè quædam alia fœminina communiaue, quàm quæ hic enumerantur: sed certè paucissima, eaque præcipuè aut nomina herbarum, aut animalium: vt ἡ φλόμος, siue ἡ φλόνος, verbascum herba: ἡ φόνος, atractylis, fusus agrestis: sic ἡ ἄμπελος, vitis, cum suis compositis: vt ἡ ἀγριάμπελος, siue per syncopen ἀγρίαμπλος labrusca, vitis agrestis: sic ὁ vel ἡ γλάνος, glanus fera, quæ & hiæna. quæ omna recensere noluimus, quòd maxima ex parte nimis essent incerta, neque illa fœmininis epithetis iuncta legissemus. sunt enim parum vsitata. Inuenientur rursus quædam huc congesta, quæ in lexicis alterius generis esse deprehendentur. Verùm illis hac in re non est omnino fides adhibenda. nam sunt plerunque deprauata. Idem iudicato in nominibus quintæ, quæ suo loco, eodem modo enumerabimus. Porro genere

varian-

variantia quære inter Heteroclita. 2 *Atticè, Ionicè, &* 2 *Genit. sing.*
Theſsalicè οιο. *Dor.* ω. 3 *Ion.* οιῖν. 4 *Doricè* ως *&* ος. 3 4 *Genit. dual. Accuſa. plur.*

Quarta declinatio, 1 Atticorum eſt 1 *Quarta declinatio.*
propria, vertentium vocales præcedentis declinationis in ω: alioqui genere conſentit. nam continet maſculina, fœminina et communia in ως, ὁ Μενέλεως, *Menelaus:* ἡ ἄλως, *area:* ὁ καὶ ἡ βῦγεως, *fertilis:* et neutra in ωμ, τὸ βῦγεωμ. Omnes caſus 2 de- 2 *ως. ων.*
ſinunt in ω: vertitur enim ο in ω, οι in ῳ ſubſcribendo iota, υ in ω abiecto υ. Neutrorum quoque α migrat in ω: hoc modo,

S. { ως, 3 ω, ῳ, ωμ, 4 ωϛ. D. ω, ῳμ, P. ῳ, ωμ, ῳϛ. 3 4 *Elenchus terminationum quartæ.*
{ ωϛ, ῳ.
{ ωμ, ωμ, ωμ.
{ ω, ω,

ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸμ *Exempla.*
Μενέλεωμ, ὦ Μενέλεως.
ἡ ἄλως, τῆϛ ἄλω, τῇ ἄλῳ, τὴν ἄλωμ, ὦ ἄλως.
ὁ καὶ ἡ βῦγεως, τοῦ καὶ τῆϛ βῦγεω, τῷ καὶ τῇ βῦγεῳ.
τὸ βῦγεωμ, τοῦ βῦγεω, τῷ βῦγεῳ, τὸ βῦγεωμ.

Quatuor prædictæ declinationes appellantur pariſyllabicæ, quod obliqui ſint nominatiuo pares ſyllabis. *Declinationes pariſyllabicæ.*

Hæc *Atticorum declinatio à communibus in quibuſ-* 1 *Atticorũ declinatio in*
dam tantùm nominibus eſt recepta: nempe in ijs quæ
hic &

quibus nominibus recepta sit ab ijs qui communi lingua scripserunt.

hic & in Annotationibus in declinationes simplices à Clenardo recensentur, atque in his quæ sequuntur.

γάλοως καὶ γάλος, ἡ, glos, soror, viri.

ἐννέως, ὁ, mutus.

ἵλεως, ὁ, ἡ, propitius: vnde ἀνίλεως, ὁ, ἡ, immisericors.

κάλως, ὁ, vel (vt alij volunt) δ, funis, rudens.

ὀρφὼς, ὁ, orphus, genus piscis.

πλέως, ὁ ἡ, plenus: vnde ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, ἔκπλεως, ὑπόπλεως, idem quod πλέως.

σῶς, ὁ, ἡ, saluus, integer.

χρεῶν, δ, siue δ χρεῶς, debitum: vnde ὁ ὑτρέχρεως, debitor: & ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus.

His adde quædam composita à γῆ siue γαῖα, terra: quæ penultimam corripiunt, vt alia huius declinationis omnia, veluti

ἀνώγεων, δ, cœnaculum, quasi ἄνω τῆς γῆς ὂν, supra terram existens, siue à solo subductum. erant enim cœnacula in superiori ædium parte. in tertia dicemus ἀνώγαιον per diphthongum αι: sed quarta in his magis recepta est.

βαθύγεων, δ, profundam terram habens, terra profunda.

λυπρόγεως, ὁ, terra sterilis.

Sic quædam composita à κρέας, caro, & κέρας, cornu, vt

ἀτρέκρεως, ὁ, carnispriuium.

δίκερως, ὁ, ἡ, bicornis.

εὔκερως, ὁ, ἡ, pulchra habens cornua.

πολύκερως, ὁ, ἡ, cornutus.

Finita in ως quartæ vel quintæ. Propria in αος & εος. Monosyllaba circunflexa. Genitiuus singul.

Sunt & alia in ως, quæ per quartam vel quintam declinationem flectuntur: de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa propria, quorum Attica declinatio est in vsu: præcipuè verò quæ communiter desinerent in αος, vel εος, vt Μενέλεως, Ανδρόγεως, pro Μενέλαος, ἄνδρόγεος: & monosyllaba circunflexa, vt κῶς, Cos insula. [2] Id est, habens in vltima syllaba ω.

laba ω. 3 Poeticè ῶο, vel ῷο puncto subscripto, ab Ionico tertiæ οιο. 4 Vocatiuus est similis nominatiuo, more Attico, vt dictum est in prima declinatione. 3 Vocatiuus 4 singul.

Quinta declinatio imparisyllabica complectitur [1] omnia genera, et terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος, datiuus in ι, accusatiuus in α, vocatiuus [2] sæpe idem cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus δς, genitiuus ων, datiuus, σι, accusatiuus ας. At neutrorum plurale in α. Quinta declinatio. 1 2

S. { N. varius, ος, ι, α. Voc. var. Dual. ε, οιν. / P. δς, ων, σι, ας, δς. / α, α, α. } Elenchus terminationum quintæ.

S. ὁ Τιτὰν, τὸν Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὼ Τιτᾶνε, ὦ Τιτάν. Exemplum.

D. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε.

P. οἱ Τιτᾶνδς, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, δδς Τυτᾶνας, ὦ Τιτᾶνδς, Titan.

Quomodo hæc genera significatione dignoscantur, satis abundè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ auctoritate solùm vel terminatione percipi possunt, in sequentibus indicabimus, singulas terminationes eo ordine, quo ab Auctore dispositæ sunt, discutientes, ac vnicuique illarum suum genus assignantes. Quanuis autem hæ terminationes variæ sint ac multiplices, possunt tamen ad nouem reduci, quatuor scilicet vocales, α, ι, υ, ω, & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, ς, ϟ. nam nullum nomen Græcum desinit in ε, ο, ζ, λ, μ, aut in Genera. 1

Terminationes quintæ nouæ, α, ι, υ, ων, ξ, ρ, ς, ϟ.

aut in aliquam mutam, exceptis Barbaris aut Hebræis, vt ~~ἄστρουβαλ, Astrubal:~~ ~~ἀδὰμ, Adam,~~ *&c. quæ tamen reduci possent ad declinationem Græcam, nempe ad tertiã, & finirentur in* ος, ἀστρούβαλος, ἄδαμος, *&c. Porrò finita in* ν *non reperiuntur in quinta declinatione: sed*

Vocatiuus. 2 *omnia sunt secundæ.* [2] *Circa finem huius declinationis indicabuntur ea nomina quæ vocatiuum nominatiuo similem non habent. ibi etiam agetur pluribus de accusatiuo singulari, & datiuo plurali.*

TERMINATIONES quintæ declinationis.

Genitiuus quintæ. α, ατος. 1 [1] Finita in α formant genitiuum in ατος: ~~τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, altare, tribunal, suggestum.~~

Annotatio. 2 [2] Nomina literarum sunt indeclinabilia, τὰ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι, ιτος. *Adiectiua in* ι. 3 ι, ιτος, [3] vnum substantiuum, τὸ μέλι, μέλιτος, *mel*. Adiectiua neutra communium legem seruant: ὁ ~~καὶ ἡ εὔχαρις~~, τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος, *gratiosus, a, um*: ~~ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις~~, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, *patriæ studiosus, a, um*. sic etiam τὸ τί, τινὸς, vt commune ὁ ~~καὶ ἡ τὶς~~, τινὸς, *aliquis, aliqua, aliquod*.

ι, ιος. 3 ι, [3] ιος: ~~τὸ σίνηπι~~, σινήπιος, *sinapi*: de 4 quo [4] aliàs.

υ, υος. υ, [5] υος: ~~ὁ γόνυ~~, γόνυος, *genu, geniculum*.

υ, εος. 5 υ, [5] εος: ~~τὸ ἄστυ~~, ἄστεος, *vrbs*: ~~ὁ πωϋ~~, πώεος, *grex ouium, ouile*. Sic neutra masculinorum

norum in υς, ὁ ἡδὺς, τὸ, ἡδύ, ἡδέος, *iucundus, um, suauis & suaue.*

ως, όος: ἡ Λητώ, Λητόος, *Latona,* 6 est de- 6 ω, ό.
clinationis contractorum.

5 *Finita in* α, ι, *vel* υ, *omnia sunt neutra absque vlla* 1 *Finita in* α, ι, υ, *neutra sunt, in* ω *fœmin.*
exceptione. Sic finita in ω, *omnia sunt fœminina.* 2 *De fi-* 2
nitis in α *videtur Auctor tantùm intellexisse, non autem in genere de omnibus literarum nominibus, quamuis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quarum nomen adiectiuo indicatur, nempe* ψιλὸν, ψιλὸν, ο μικρὸν, ω μέγα, *quæ declinantur more adiectiuorum* ψιλὸν, μικρὸν, *& μέγα, quod facit in genitiuo* μιχάλε, *vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum vocalium nomina erant,* ε, υ, ο, ω, *vt Latinarum, e, i, o: verum postea his addita sunt epitheta ad indicandum aliquod discrimen, vt* ε *vocatum sit* ψιλὸν, *id est, paruum vel tenue, ad differentiam* η *vocalis longæ, quæ vt e ferme proferebatur: veluti diximus pag. 2. versu 6. sic* υ, *dictum fuit* ψιλὸν *ad differentiam diphthongi* υ: *olim enim (vt loco citato attigimus)* υ *& ου proferebantur vt u Latinum,* υ *quidem, vt u hodie pronuntiatur à Gallis:* ου *verò, vt u sonat hodie Italis. Cetera,* ο *& ω, quæ eodem ferme modo proferebantur, varia epitheta sortita sunt iuxta quantitatis differentiam:* ο *quidem* μικρὸν, *id est, paruum dictum est, quia breuem facit syllabam:* ω *verò* μέγα, *id est, magnum, quòd sua natura syllabam producat.* 3 *Rectè dicit vnum. nam ea* 3 *Substantiua in* ι *barbara sunt, præter* μέλι *cum compositis,*
quæ faciunt ί, *vt* σίνηπι, *barbara sunt, & non proprie Græca. Inueniuntur tamen composita à* μέλι, *quæ etiam faciunt* ίος, *vt* οἰνόμελι, *mulsum:* ὀξύμελι, *acetosum mulsum:* ὑδρόμελι, *aqua mulsa.* 4 *In secunda declinatione contractorum.* 5 *Proponuntur ab Auctore in hac* 4 5
declinatione multæ nominatiui terminationes, quarum singulæ varias genitiui formas recipiunt, vt υ, υ, ε, ι, ο, ω. ε, η. υ, ῦ. ο, ω.

De diuersitate terminationum genitiui certæ regulæ vbique tradi nõ possunt, nisi velimus per se satis nota per ignotiora & minus nota explicare.

vel ως: de quibus quidam Grammatici prolixè tractarunt: nos tamen hæc curiosè persequi noluimus, quòd & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quæ multo minùs nota sunt, quàm ea propter quæ declaranda adducuntur. Quod quamuis Grammatici vulgò factitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cùm omnis disciplina à facilioribus & magis notis, ad obscuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum quorundam genus & accentum, vocaliumque ancipitum quantitatem, potiùs per genitiui terminationes (quæ per se satis notæ sunt, si quis nonnullum huius linguæ vsum, auctorum lectione sibi compararit) quàm contrà genitiui terminationes per illa, quæ multo sunt difficiliora, censeo esse explicanda. velim tamen interdum, si commodè id fieri possit, & cum aliquo lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem ad designandam quandam terminationum notitiam: vt si hoc loco dicam, Substantiua in υ, penultimam corripientia faciunt υος: quæ vero penultimam producunt, faciunt ῦος, cum omnibus adiectiuis, hac quidem regula non poteris facilè cognoscere, quare δάκρυ, id est, lacryma, potiùs faciat δάκρυος, quàm δάκρυος: cum penultimæ quantitas non sit cuiusquam cognitu facilis: in δόρυ vero, id est, hasta, quiuis cognoscet penultimam esse breuem, cùm sit ο μικρὸν: quare statim dicet τὸ δόρυος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, sed non satis certa. Hanc verò inutilem prorsus iudicauerim: Finita in ας acutitona, ἀδος in genitiuo faciunt: quia nullo modo potes scire quæ finita in ας vltimam acuant, nisi ex genitiui terminatione. cogeris enim in Accentuum tractatu conuersam hanc regulam audire, hoc modo: Finita in ας, facientia in genitiuo ἄδος, vltimam acuunt. Ex quibus

Regula de finitis in υ non omnino inutilis.

Regula de finitis in ας, prorsus inutilis.

bus regulis nihil certi potes colligere. Itaque velis, nolis, ad vsum alterutrius recurras necesse fuerit. Faciliùs verò vsus te docebit quæ nomina in ας, άδ⟨ος faciant (vnde acutitona esse concludes) quàm nosse, quæ in ας acutitona sint, vt inde inferas, declinari per άδ⟨ος. Vides igitur esse multa vsu percipienda, nec posse omnia (nisi ridiculi sæpenumero velimus esse) regulis comprehendi. Quare ne mireris, si interdum ad huiusmodi varium eiusdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne scilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare. 6 Vide quartam declinationem nominum contractorum. 6

Vsu multa percipienda.

αν, αν⟨ος: ὁ παιάν, παιᾶν⟨ος, *pæan, genus cantilenæ in laudem alicuius*: ὁ Πάν, Πανός, *Pan, deus pastorum*: τὸ μέλαν, μέλαν⟨ος, *nigrum, atramentum.*

αν, αν⟨ος.

αν, αντος, participia sunt: τὸ τύπταν, τύπταντος, *verberans, vel quod verberauit.* Sic adiectiuum τὸ πᾶν, παντὸς, *omne*, more masculini πᾶς, παντὸς, *omnis.*

αν, αντος.

Duo hîc notanda: primùm, *Omnia substantiua in αν, esse masculina: adiectiua verò siue participia* (vt suo quoque dicetur loco) *esse neutra*: deinde, *Participia in αν & adiectiuum πᾶν, facere in genitiuo αντος: reliqua verò omnia αν⟨ος.* Porrò huiusmodi participia sunt aut aoristi primi vocis actiuæ quorumcunque verborum, aut præsentis vel aoristi secundi eiusdem vocis, secundæ coniugationis verborum in μι.

Annotatio de finitis in αν. Participia in αν vbi inueniantur.

εν, εν⟨ος: τὸ τόρεν, τόρεν⟨ος, *tenerum.*

εν, εν⟨ος.

εν, εντος: τὸ χαρίεν, χαρίεντος, *gratum,*

εν, εντος.

vrbanum, vt masculinum ~~χαρίεις, gratus.~~ sic participia, ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, *verberatus, verberatum.*

Notio definitis in εν. Participia in εν vbi inueniantur.

Obseruabis hic, omnia in εν esse neutra atque adiectiua vel participia: & quæ à communi ην, facere ενος, reliqua ενος. Ceterùm hæc participia sunt vel alterius Aoristi passiui: vel præsentis siue Aoristi secundi vocis actiuæ verborum primæ coniugationis in μι.

ην, ηνος.

ην, ηνος: ὁ Ἕλλην, ἕλληνος, ~~Græcus~~: ἡ σειρὴν, σειρῆνος, *siren apis genus, aut certè domuncula, & Siren fabulosarum mulierum vna.*

ην, ενος.

ην, ενος: ~~ὁ ποιμὴν~~, ποιμένος, ~~pastor~~: ἡ ~~φρὴν~~, φρενὸς, ~~mens~~: ὁ ~~καὶ ἡ τόρην~~, τόρενος, ~~tener~~, *tenera:* cuius neutrum τὸ τόρεν, τόρενος, *tenerum.*

Regulæ de ην.

ενος.

ηνος.

Fœminina.

Masculina.

Disyllaba in μην, & adiectiua quæcunque in ην, cum his substantiuis ὁ ἀδὴν, tumor in gutture glandium instar: ~~ὁ ἀζὴν barba~~: ~~ὁ αὐχὴν, ceruix~~: ~~ὁ εἴρην, puer~~: & ἡ φρὴν, faciunt ενος: reliqua ηνος. atque hæc, quæ ηνος faciunt, fœminina sunt, præter ~~ὁ κυφὴν, fucus~~, vespa sterilis: ~~ὁ σφὴν, cuneus~~: ~~ὁ σωλὴν, canalis, fistula~~: atque ~~ὁ καὶ ἡ χὴν, anser~~. nam alia masculina significatione dignoscuntur. vt ὁ ἕλλην, cum compositis. Quæ autem per ενος flectuntur, masculina sunt, præter ἡ φρὴν, & adiectiua, de quibus suo loco.

ιν, ινος.

ιν, ινος: ~~ὁ δελφὶν~~, δελφῖνος, ~~delphin piscis~~: ~~ἡ ἀκτὶν~~, ἀκτῖνος, ~~radius~~: cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφὶς, ἀκτίς.

ιν, vel ις.

Masculina.

Composita masculina sunt, atque hæc tria, ὁ θὶν, litus: ~~ὁ ἰκτὶν, miluus~~, ἶν genus mensuræ: quum verò significat

ficat venam, aut vim, est fœminini. reliqua simplicia fœminina. δελφὶν verò, quanuis ab Auctore veluti masculinum ponatur, ab alijs tamen commune dicitur, ὁ καὶ ἡ δελφίν. Fœminina.

ον, ονος: ὁ μεῖζον, μείζονος, *maius*, à communibus in ων. ον, ονος.

ον, οντος, participia sunt: τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberans*. ον, οντος.

ου, οδος: ὁ δίπου, δίποδος, vt commune δίπους, *bipes*. ου, οδος.

ου, οῦντος, participia sunt: ὁ τυποῦν, τυποῦντος, *verberaturum*. ου, οῦντος.

Omnia in ον & ου neutra sunt, atque vel adiectiua à communibus in ων & ους: vel participia. & in adiectiuis quidem ον facit ονος, & οῦν, οδος: in participijs verò ον, οντος, & ου, οῦντος. Ceterùm participia in ον, sunt vel præsentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiuæ: aut præsentis, secundiue aoristi eiusdem vocis verborum tertiæ coniugationis in μι, finita verò in οῦν sunt quoque omnia vocis actiuæ: vel futuri secundi in qualibet coniugatione, vel primi in quinta, vel præsentis in prima & tertia verborum circumflexorum. ον & ου neu. οδος, ονος. οντος, οῦντος. Participia in ον. Participia in οῦν.

ων, ωνος: ὁ μήσων, μήσωνος, *turris, domus lignea*: ἡ Γόρτων, *Gortyn, ciuitas Cretæ*: quorum nominatiuus etiã in υς desinit: ὁ Φόρκων, vel [1] Φόρκυς, *Phorcys, Neptuni filius, & Medusæ pater*. υν, υνος. υν vel υς.

ων, ώντος, participia sunt: ὁ ζευγνών, ζευγνώντος, *iungens*. υν, ύντος.

Finita in υν, omnia faciunt υνος, nisi sint participia: sunt quoque omnia masculina, nisi significatio impediat υνος. Masculina.

pediat (vt in Γόρτυν, *quia est proprium vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atque præsentis temporis vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in* μι.

Participia in υν.

11 *Hoc etiam declinatur per* υος, τοῦ Φόρκυος. *Vel Doricè* ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυ, τοῦ Φόρκυ *ablato* s, *vt multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes simplices.*

ων, ωνος.

ων, ωνος: ὁ κλὼν, κλωνὸς *ramus:* ~~ὁ αἰὼν,~~ αἰῶνος, *æuum:* ~~ἡ Σιδὼν, *Sidon, vrbs Phœniciæ:*~~ ὁ Πλάτων, Πλάτωνος. *Plato:* ~~ἡ μήκων, *papauer.*~~

ων, ονος.

ων, ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *serra:* ~~ἡ χελιδὼν,~~ χελιδόνος, *hirundo,* et communia, ~~ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων,~~ εὐδαίμονος, *felix:* et ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior:* quorum neutra in ον, ~~τὸ εὔδαιμον,~~ εὐδαίμονος, *felix, beatum:* τὸ κρεῖσσον, κρείσσονος, *melius.*

ων, ῶντος.

ων, ῶντος: ὁ ~~Ξενοφῶν,~~ Ξενοφῶντος, *Xenophon.*

ων, οντος.

ων, οντος: δράκων, δράκοντος, *draco.* et participia, ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans.*

In ων *masc.*

Nomina in ων, *quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, præter sequentia fœminina.*

Fœminina.

~~ἀκροχορδὼν, *verruca.*~~
~~ἁλὼν, *area.*~~
~~ἀμπελὼν, *vinea, vitis.*~~
~~ἀνθερεὼν, *mentum.*~~
~~ἀῤῥαβὼν, *pignus.*~~
βοὼν, *custodia apud Alexandreos.*
~~εἰκὼν, *imago.*~~

ἠϊὼν

~~ἠϊὼν, litus.~~
~~ληθεδὼν, obliuio.~~
~~σκπεδὼν, marcedo.~~
~~σιαγὼν, maxilla.~~
~~σινδὼν, linteum.~~
~~τηκεδὼν, tabes.~~
~~τήρων, columba.~~
~~τιβὼν, palliolum.~~
~~τηγὼν, turtur.~~
~~χελιδὼν, hirundo.~~
~~χθὼν, terra, solum.~~
~~χλιδὼν, όνος, deliciæ, ornatus muliebris.~~
~~χλιδὼν, ῶνος, armilla.~~

His adde omnia finita in ηδων. — In ηδων fœ.

Hæc præterea sunt modò masculina, modò fœminina, ~~μελεδὼν, cura: μήκων, papauer: χιὼν, nix: χιτὼν, vestis.~~ Nunc de genitiui varietate, si non omnia, tamen aliquid dicamus: quanuis & hoc vsu potiùs quàm præceptis discere præstabat. nihil enim certi de his potest præcipi, nisi (vt antea dixi) per se satis nota per difficillima velimus explicare. Faciunt igitur ωνος per ω μέγα omnia ferè substantiua masculina, & fœminina vrbium, quæ non desinunt in ηδων. Nam omnia finita in ηδων, atque adiectiua, & substantiua fœminina faciunt ονος per ο μικρόν. Ex adiectiuis excipe αἴθων, ardens: & εἴρων, cauillator, non vera dicens: ex fœmininis verò ἀκροχορδὼν, vel ἀκροκορδὼν, ἅλων, ἀμπελὼν ἀῤῥαβὼν, βοὼν, τριβὼν, χλιδῶνες, armillæ: his adde duo incerti generis, μελεδὼν, μήκων: quæ omnia faciunt ωνος per ω μέγα. Porrò pauca sunt, quæ faciant in ῶντος per ω μέγα, quæ omnia sunt masculina, et maxima ex parte propria virorum circunflexa, quæ à Latinis per ontis declinantur: vt Xenophon, Xenophontis: sic Phaethon, Demophoon, & cet. In οντος verò per ο μικρὸν facientia vix alia inuenias, quàm hæc quatuor ~~δράκων, λέων, γέρων, θεράπων, draco, leo, senex, famulus~~: & participia actiuæ vocis in ων non habentia circunflexum: quæ sunt vel præsentis temporis, vel aoristi secundi, vel futuri primi. quæ verò accentu circunflexo notantur & habent neutrum in ȣ̃ν (quæ enumerauimus quum de ȣν ageremus, 39.10.) ea ȣ̃ντος quoque faciunt.

In ων communia. — Genitiuus. — ωνος. — ονος. — Exceptio. — ωνος. — ῶντος. — ontis. — οντος. — Participia in ων. — ȣ̃ντος.

ciunt. de illis autem nullam mentionem fecit hoc loco Clenardus. Ceterùm ea, quorum neutrum similiter in

ῶντος. *ῶν per ω μέγα circunflexum desinit, per ῶντος flectuntur, & ω μέγα seruant, suntq; præsentis temporis vocis actiuæ, secundæ coniugationis verborum circunflexorum. Id autem accidit propter crasim, quæ fit ex α & ο in ω, vt suo videbimus loco.*

ξ in { κος. γος. χος. } ξ, in κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, *pectus, thorax:* ἡ κύλιξ, κύλικος, *poculum: calix:* ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax:* ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, mutat η in ε: ἡ θρὶξ, ι τριχὸς, *capillus*, ι pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ.

ξ, κτος. ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *rex:* ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*, interiecto τ.

Genus finitorum in ξ. *Finita in ξ masculina sunt, aut fœminina, aut communia: neutra verò nunquam. & fœminina quidem pauca sunt, & communia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hic enumerabimus: reliqua vero intelligentur masculina. Hæc igitur sunt fœminina.*

Masculina. Fœminina.

ἀλώπηξ, *vulpes.*	μάσταξ, *esca, bruchus.*
ἄντυξ, *ambitus, orbis.*	μάστιξ, *flagellum.*
αὖλαξ, *sulcus.*	μύρμηξ, *formica.*
θρῖδαξ, *lactuca.*	μύσταξ, *labrum, barba menti.*
κλῖμαξ, *scala, seu scalæ.*	ὄμφαξ, *vua a cerba & immatura.*
κύλιξ, *poculum.*	ὄρραξ, *vrax auis.*
κλώμαξ, *asperitas.*	πήλιξ, *galea, cassis.*
κρὶξ, *capillus, & crex auis.*	πῖδαξ, *fons.*
λάρναξ, *vrna, arca.*	

πτέρυξ

πτέρυξ, γος, ala.
φώνιξ, similis scaphæ genus.
σμώδιξ, vibex, liuor ex percussione.
σπάδιξ, genus musici instrumenti.
σύριξ, odoris genus.
τέτριξ, tetrix auis.
ὕστριξ, hystrix, herinacij species.
φάλαγξ, internodium in digitis, & phalanx ordo militaris.
φάραγξ, vallis.
φοῖνιξ, phoix auis.
χάραξ, vallus, id est, palus cui vitis alligatur.
χοῖνιξ, chœnix, semodius.

His adde finita in ιγξ, & monosyllaba non desinentia in ωξ.

Excipiuntur tamen sequentia masculina.

βλὰξ, stolidus.
δὴξ, vermis lignum corrodens.
ἶξ, vermis vitium.
πνὺξ, consilij locus apud Athenienses.
πρὸξ, limulus, dama.
πλὺξ, πλυχὸς, flexus.
ἀφὶξ, vespa, fucus.
πὺξ, γὸς, sex.

Et sequentia communia. Communia.

αἶξ, αἰγὸς, capra.
βὴξ, βηχὸς, tussis.
ἠρὰξ, γὸς, acinus uuæ.

Præter hæc communia sunt.

ἄμπυξ, reticulum muliebre.
κέρδιξ, perdix auis.
σκύλαξ, catulus.
φάρυγξ, γὸς: guttur, faux.
ὄλιξ, vitium capreolus.

Vsus te docebit, quæ declinentur per κ, & quæ per γ aut χος: scito tamen multò maiorem esse numerum eorum quæ κ faciunt, quàm quæ γ aut χ. Rursus plura per γ, quã per χ declinari. nã pauciſsima sunt quæ habeãt χ in obliquis: nẽpe finita in ονυξ, ωνυξ, et ωρυξ, cum quibusdam alijs. In γος verò faciũt finita in πληξ, & quæ ante ξ habent γ, & superbisyllaba in υξ, modo habeant α in penultima, & quæ habent in penultima ο μικρὸν, modò non desinant in ογυξ, & quæ fiunt à ver-

Genitiuus.
χ.
γ.

Composita. κος. à verbis in γω & ζω, & fœminina in υξ, cum compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua verò præsertim fœminina, & disyllaba communia, quæ superiùs enumerauimus, habent κ in obliquis, præter μάστιξ, τέτριξ, & finita in γξ, quæ habent γ. Horum omnium exempla tibi passim legendis auctoribus occurrent.[1] Hoc fit propter aliam aspiratam χ aduenientem: in datiuo verò plurali rursus assumit θ, ταῖς θριξί. non enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nominatiuo.

αρ, αρος. αρ, αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, beatus: ἡ δάμαρ, vxor: τὸ νέκταρ, nectar, cibus, vel, vt alij volunt, potus deorum.

αρ, ατος. αρ, ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, iecur, hepar: τὸ δέλεαρ, δελέατος, esca, ad capiendum illecebra.

ατος. Superbisyllaba in αρ faciunt ατος. idem accidit disyllabis, quorum penultima est κ aut diphthongus, quibus adde στέαρ, adeps: φρέαρ, puteus, ab antiquis στεῖαρ, φρεῖαρ. quorum autem penultima est ω, indeclinabilia sunt, vt ὁ μῶμαρ, stultus. sic τὸ ὄναρ, somnium, quanuis penultima sit ο μικρόν. Reliqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt αρος. Porrò declinata per ατος, neutra sunt omnia: sic flexa per αρος, paucis exceptis, quorum genus sola significatione cognoscitur.

Indeclinabilia in αρ. αρος. Neutra.

ειρ, ειρος. ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, pedunculus: ἡ χεὶρ, manus: ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, pollex.

Communia. Multa componuntur ex χεὶρ, quæ omnia sunt communia: χεὶρ verò variat & genere & genitiui terminatione: vt videbis in Heteroclitorum tractatu. Reliqua in ειρ, masculina sunt: sed pauca inueniuntur.

Masculina.

ηρ, ηρος. ηρ, ηρος: ὁ Σὴρ, Σηρὸς, Ser vel Seres populus, &

lus, & vermis nens sericum: λουτὴρ, λουτῆρος, *peluis:* ὁ κῆρ, κῆρος, *cor.*

ηρ, ηρος: ὁ αἰθὴρ, αἰθῆρος, *æther, id est,* ηρ, ερος.
ignis elementum: [1] in multis verò syncope, [1]
ὁ πατὴρ, πατρὸς, *pater:* ἡ μήτηρ, μητρὸς, μητρὸς, *mater:* sic et ἡ θυγάτηρ, γαστὴρ, Δημήτηρ, *filia, venter, Ceres:* at ὁ ἀνὴρ, *vir,* ἀνδρὸς, [2] assumit δ. [2]

Fœminina in ηρ nulla sunt, quæ significatione cognosci non possint, præter γαστὴρ, κὴρ, *sors,* & λητὴρ, *vas* ad refrigerandum vinum. Neutra verò duo tantùm, ἦρ, *ver,* & κῆρ, *cor:* quæ circunflectuntur, quia fiunt ex ἔαρ, & κέαρ per crasim. Alia in ηρ, masculina sunt. Pauca sunt quæ flectantur per ερος, nempe quæ à Clenardo recensentur, atque ἀστὴρ, *astrum:* πίνηρ, *Pier populus:* & φράτηρ, *tribulis:* pro quo vsitatiùs dicimus φράτωρ, φράτορος: ὁ ἀὴρ, *aer.* Aeolicè inuenitur ἡ ἀέρ. sic ἡ αἰθὴρ, ερος. Cetera in ηρ, faciunt ηρος. Fœminina. Neutra. Masculina. ηρ, ερος. Aeolismus. ηρ, ηρος.

[1] Huiusmodi syncope habet tantùm locum in ijs quæ Auctor enumerat. Notandum autem concisos casus ab oratoribus magis recipi, præter θυγατέρα nam θύγατα solùm vsurpatur à poetis, qui metri gratia indifferenter vtuntur concisis vel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio in Annotationibus in declinationes simplices. [1] De syncopen passis notio.

[2] Nunquam enim in eadem dictione ν ponitur ante ρ, vt diximus 91. & 13. 19. [2]

ορ, ορος: ὁ κῆρ, κῆρος, *cor, animus,* et ορ, ορος.
inde compositum, ὁ μεγαλήτωρ, μεγαλήτορος, *magnanimus.*

υρ, υρος: ὁ ἰθὺς, ἰθυος, *susurro.* ὁ καὶ υρ, υρος.
ἡ μάρ-

~~ἡ μάρτυρ~~, μάρτυρος, ~~testis~~: et neutrum ~~τὸ πῦρ~~, πυρὸς, ~~ignis~~.

ορ neutra. υρ mascul. Finita in υρ exoleta. υρος vel υς, pro υρ.

Finita in ορ & υρ, paucissima sunt: et illa quidem neutra, hæc verò masculina, præter μάρτυρ & πῦρ, quæ ponuntur in contextu. atque hæc in υρ, antiqua sunt, & pene exoleta, præter πῦρ: vtimur autem illorum loco finitis in ρος tertiæ declinationis, vt ψίθυρος, ου, & μάρτυρος, ου, vel μάρτυς, υος.

ωρ, ωρος.

ωρ, ωρος: ~~ὁ φὼρ~~, φωρὸς ~~fur~~: ~~ὁ ἰχὼρ~~, ἰχῶρος, ~~sanies, cruor~~: ~~τὸ ἕλωρ~~, ἕλωρος, ~~tractio, laceratio~~: ~~τὸ τέκμωρ~~, τέκμωρος, ~~signum, finis, mors~~.

ωρ, ορος.

ωρ, ορος: ~~ὁ Νέςωρ~~, Νέςορος, ~~Nestor~~: ὁ ~~Ἕκτωρ~~, Ἕκτορος, ~~Hector~~: ~~ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ~~, ἀπάτορος, ~~carens patre~~: ~~ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ~~, ~~carens matre~~: ~~πανδαμάτωρ~~, ~~omnia domans~~, [1] vel omnidomans: ~~τὸ ὕδωρ~~, τοῦ ὕδατος, ~~aqua~~, [1] heteroclitum est.

ωρος. ορος. Neutra. Communia. Masculina.

Monosyllaba in ωρ, et polisyllaba in λωρ, atque ἰχὼρ & τέκμωρ, seruant ω μέγα in obliquis: alia mutant in ο μικρόν. Ceterùm neutra in ωρ, pauca sunt: nempe quæ ab auctore afferuntur, & ὦ ἕλδωρ, siue ἑέλδωρ, desiderium: & ὦ ἄωρ, ensis: tamen alij legunt ἄορ. sic ὦ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, stercus: heteroclitum, vt ὦ ὕδωρ. communia verò sunt multa, quæ significatione facilè dignoscuntur: quæ scilicet vtrique sexui conueniunt, quanuis raro fœmininis adiectiuis aut articulis iuncta inueniantur. Reliqua in ωρ, masculina sunt: nulla vero fœminina tantùm, præter ἡ ἄωρ, mulier, et ἡ ἀλέκτωρ, virgo innupta.

[1] Vide Heteroclita.

ας, αντος.

[1] ας, αντος: ὁ ~~Αἴας~~, Αἴαντος, ~~Aiax~~: ~~ὁ πᾶς~~,

τοῦ

τὸ παντὸς, *omnis, cunctus:* ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, *cuncta:* τὸ παν, τοῦ παντὸς, *cunctum:* sic ἅπας, *omnis:* σύμπας, *vniuersus, omnis.* Duo in αν, ὁ μέλας, *niger:* τάλας, *miser:* μέλαν, τάλαν: quorum fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra, τὸ μέλαν, τάλαν. αs, ανος.

ας, άδος: fœminina sunt, ἡ μονὰς, μονάδος, *monas, vnitas:* λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas, lucerna:* aut communia, ὁ ἡ φυγὰς, φυγάδος, *exul, profugus.* αs, άδος.

ας, αδος, neutrum: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus:* τὸ ἅλας, ἅλαδος, *sal.* αs, αδος.

αις, αιδος, vnum fœmininũ: ἡ δαὶς, δαιτὸς, *conuiuium:* et vnum neutrum, τὸ ζαὶς, ζαιτὸς, *farina aqua subacta.* Communeautem, ὁ ἡ παῖς, *puer, puella,* facit παιδὸς, sic compositа eius, ἄπαις, *sine liberis, carens filijs:* εὔπαις, *liberis abundans, vel bonos habens filios, aut bona indole puer.* αις, αιδος.

αως, αὸς: ἡ ναῦς, vel νηῦς, *nauis:* τὸ ναὸς, vel νηὸς: sic γραῦς, *anus, vetula.* αως, αὸς, vel ηυς, ηός.

ες, εος, neutra communium in ης, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, *verum.* ες, εος.

Nihil facilius quàm nosse quæ finita in αs *faciant* αν, ας, *quæ* αδος, *vel* αδος. *nam vel mediocris auctorum lectio hæc tibi demonstrabit: regulis autem hæc percipi facilè nequeunt. Hic tantùm notabis. flexa per* αν, *esse masculina, per* αδος, *fœminina (exceptis paucis communibus, quæ sola significatione facilè cognoscuntur)* αs, ανος, *mascul.* αs, άδος, *fœmin. vel communia.*

per

per ατος *verò, esse neutra & quintæ declinationis contractorum, modò desinant in* ρας *vel* ας *purum: vt videbis in sequentibus. Sunt verò tria masculina, quæ non declinantur per* αντος, *nempe* μέλας, τάλας, *de quibus in contextu, atque* ὁ λᾶας τοῦ λάαος, *& crasi* λᾶος, *lapis. Porrò Aeoles masculina in* ας *per* αις *efferunt, dicentes* μέλαις, τάλαις. *Idem faciunt in participijs masculinis in* ας, *quæ per* αντος *declinantur, vt* τύψαις *pro* τύψας, *qui verberauit. Ex* Αἴας *verò non dicunt* Αἴαις, *ne diphthongus geminetur. Ceterùm poetæ non rarò Dorico more ex genitiuis in* αντος, *per apocopen reijciunt* τος, τοῦ Αἴαν *pro* Αἴαντος. *De hac apocope nonnihil attigimus, 26. 27.* [2] *Finita in* αις *aut* αυς *non inuenies alia ab his quæ hoc loco enumerantur, tantùm itaque notato, finita in* αυς *declinari quoque per* εως, εῖ, *& ceter. & nominatiuum monosyllabum* κῦς, *apud poetas diuidi in duas syllabas,* νκῦς, γρκῦς. *atque nominatiuum pluralem similem reperiri nominatiuo singul.* αἱ ναῦς, νκῦς: γραῦς, γρκῦς. *De horum autem accusatiuo singul. dicetur suo loco.* [3] *Hæc sæpe substantiuata reperiuntur, & per substantiua Latinis redduntur: vt* ἀληθὲς, *verum, vel ipsa veritas, & sic de alijs. Sunt autem primæ declinationis contractorum, vt dicetur in sequentibus.*

Aeolismus, αις pro ας.

Apocope poetica.

αις, αυς.

αυς, εως.

κῦς, *pro* κῦς.

Nominatiuus plural. similis nominatiuo sing.

εις, ενος.

εις, ενος: ὁ κτεὶς, κτενὸς, *pecten:* sic adiectiuum εἷς, ἑνὸς, *vnus:* fœmininum μία, μιᾶς: neutrum, ἕν, ἑνὸς: et inde composita μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, *nullus, a, um.*

εις, εντος.

εις, εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, *Simois, Simoentis, nomen fluuij in Phrygia:* ἡ Ὀπόεις, Ὀπόεντος, *Opus, Opuntis, ciuitas in Locris:* itidem

itidem adiectiua, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratus, a, um:* et participia, ὁ τυφθεὶς: τυφθέντος, *verberatus:* at, [1] ἡ κλεὶς, *clauis*, τὸ κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὼ κλεῖδα et κλεῖν. 1 εις, ειδος.

εὺς, έος communiter, ῆος Ionicè, έως Atticè: ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, *rex:* de hoc [2] postea. 2 εὺς { έος cō. ῆος Io. έως Atti.

Finita in εις, facientia ενος, non inueniuntur, præter κτεὶς & εἷς, *cum compositis, quæ ponuntur in contextu,* μηδεὶς & οὐδεὶς, *quasi* μηδὲ *vel* οὐδὲ εἷς, *neque vnus, ne vnus quidem: ideo poetæ in neutro sæpe dicunt* μηδεὲν, οὐδεὲν. *Aeoles verò ponunt* θ *pro* δ, μηθεὶς, οὐθεὶς, μηθὲν, οὐθὲν. *Reliqua igitur præter* κλεὶς, *faciunt* εντος: & *sunt vel propria, vel adiectiua, vel participia, quorum superiùs meminimus in* εν εντος 38. 6. *Genus autem nominum in* εις, *facilè patet, adiectiua enim & participia masculina sunt: propriorum genus significatione cognoscitur: quæ verò ponuntur in contextu, articulo genus indicant.* *Notandum autem propria & adiectiua in* όεις, *interdum contractè efferri per* οῦς *abiecto* ι, & οε *contractis in* ου, *vt ex* ὀπόεις, & πλακόεις, *dicimus* ὀποῦς, πλακοῦς, *de quibus postea in* ους, οῦντος. *sic adiectiua in* ήεις, *interdum contrahuntur in* ῆς, *verso priùs* η *in* ε, & *ex* ει *abiecto* ι, & εε *in* η *contractis: vt ex* τιμήεις, & δαφνήεις, *dicimus* τιμῆς, δαφνῆς: *de his vide in* ης, ῆντος.

εις, ενος. μηδεὲν. οὐδεὲν. Aeol. θ pro δ. εις, εντος, propria, adiectiua, participia. Masculina. όεις, οῦς. ήεις, ῆς.

[1] *In accusatiuo plurali* τὰς κλεῖδας, & Doricè κλᾶδας. [2] *In tertia declinatione contractorum.* 1 Dorismus. 2

ης, ητος: ὁ λέβης, λέβητος, *lebes, cacabus:* ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, *vestis:* et item substantiua sœminina, quæ fiunt ab adiectiuis ης, ητος.

in Θ: κακὸς, *malus*, ἡ κακότης, κακότητος, *malitia*.

ης, ῆνθος. ης, λῶτ Θ: ὁ λιμῆς, λιμῆντ Θ, *honoratus*: ὁ δαφνῆς, δαφνλῶδος, *laureaceus*.

ης, ενθος. ης, εν θος: ὁ Κλήμης, Κλήμεντ Θ, *Clemens*: Οὐάλης, Οὐάλεντ Θ, *Valens, seu Valentinus*.

ης, ε Θ. ης, ε Θ: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, *Demosthenes*: ὁ Ἡρακλῆς, Ἡρακλέ Θ, *Hercules*: ἡ τριήρης, τριήρε Θ, *triremis*: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέ Θ, *verus, vera*.

ης, ηθος. Fœminina, Masculina. ης, ηθος *faciunt substantiua appellatiua: & fœminina sunt, præter sequentia masculina.*

ἔμυς, *placenta* genus lacteæ.	μύκης, *fungus*.
ἐπιβλὴς, *sera, vectis*.	πένης, *pauper*.
ἵππος, *equus celer, & paruum nauigium*.	σὴς, *erugo, tinea*: quidam malunt ἡ σής.
λέβης, *alla, cacabus*.	τάπης, *tapes, stragulum*.

ης, ῆνθος. ης, ενθος. Per ῆνθος & ενθος *pauciſſima declinantur: & illa quidem fiunt ex ής (vt diximus in ης, ενθος) & maſculina ſunt: hæc verò ſunt virorum propria, deducta à Latinis habentibus formam participiorum in ens, entis, vt* Clemens, entis: Valens, entis, *qui &* Valentinus. Per Θ *verò flectuntur infinita pene maſculina compoſita virorum propria, & adiectiua communia, & fœminina in ήρης, quæ tamen re vera adiectiua quoque ſunt, & ſubſtantiuum ναῦς intelligendum: vt* τρίηρης, *triremis, ſcilicet nauis: ſic* ἑνήρης, δικήρης, *vniremis, biremis, &c.*

ης, ι Θ. ις, ι Θ: ὁ κὶς, κιὸς, *vermiculus qui in ligno vel*

vel frumento nascitur: ὁ ὄφις, ὄφι Θ, *serpens:* ἡ πόλις, πόλι Θ, *urbs.*

ις, ιδ Θ: ὁ Πάρις, Παρίδ Θ, *Paris:* ἡ κρηπίς, κρηπῖδ Θ, *crepida:* et communia: ὁ καὶ ἡ ἄποικος, ἀποίκιδ Θ, *extorris, exul:* ὁ καὶ ἡ φυγόπολις, *profugus.* ις, ιδ Θ.

ις, ιθ Θ: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθ Θ, *auis, ales:* ὁ μόρμις, μόρμιθ Θ, *funiculus.* ις, ιθ Θ.

Nomen indefinitum, ὁ ἡ τις, τι, *aliquis, quidam,* facit ινος: interrogatiuũ autem quis, quæ, quod, τίς, τί, τίνος, acuta penultima. τις, τινός. τίς, τίν Θ.

Finita in ις, *quorum genus significatione cognosci nõ potest, fœminina sunt, exceptis ijs quæ ponuntur in contextu alterius generis: his adde* ὁ λις, λιδς, *leo:* & λῖς, λιτος, *pannus lineus subtilis. Hoc loco animaduertendum, Clenardum omisisse terminationes* ις, ιδος: vt ἡ χάρις, χάριδος, *gratia: sic eius composita,* ἄχαρις, εὔχαρις, *gratiosus, a:* ἀχής, ἡ ἄχαρις, *insuauis, inuenustus, a. omisit &* ισος, vt ἡ θέμις, θέμιτος Θ, *ius:* ἡ χάρις, χάριτος Θ. *nam* χάρις *facit* ιδος *&* ιτος Θ *&* ιτος Θ. *Cæterùm paucissima sunt desinentia in* ις, *quæ faciant* ιθ Θ *vel* ιδος *aut* ιτος Θ, *sed pene innumera quæ faciunt* ιος *vel* ιδ Θ: *atque hæc varietas est auctorum lectione discernenda: scito tamen omnia propria virorum ac mulierum facere* ιδ Θ. ις *verò omnia verbalia in* σις, ξις, ψις: *quæ multa sunt, & omnia secundæ declinationis contractorum.* Fœminina. ις, ιδος. ις, ιτος Θ. Per ιθος, ιδος, ισος, *paucissima.* Per ιδ Θ *propria.* Per ιος *verbalia in* σις, ξις, ψις. Θ, ος Θ. Neutra. Θ, ιθος.

ος, ε Θ: ὁ τεῖχος, τείχεος, *murus:* et reliqua neutra.

ος, ότος: ὁ πετυφός, πετυφότ Θ, *verberans:*

Participia. *rans, vel quod verberauit*: participia sunt.

Notio. *Hic notandum, omnia finita in* ος *quintæ declinationis esse neutra: & nomina quidem facere* εος, *ac esse primæ declinationis contractorum: per* ότος *verò declinari sola participia præteriti perfecti temporis, vocis actiuæ & mediæ.*

ους, οος. ους, οος: ~~ὁ καὶ ἡ βοῦς~~, τοῦ ⊂ τῆ βοὸς, ~~*bos*~~.

ους, οῦντος. ους, οῦντος: ~~ὁ πλακοῦς~~, πλακοῦντος, ~~*errabundus*~~, *et* ~~*placenta*~~: ~~ἡ Ὀποῦς~~, Ὀποῦντος, *Opus, Opuntis.*

ους, όντος. ους, όντος: ~~ὁ ὀδοὺς~~, ὀδόντος, ~~*dens*~~: et participia δοὺς, δόντος, *dans, vel qui dedit*. Ceterùm

ους, οδος. ποὺς, ποδὸς, *pes*: sic composita, vt ~~ἄπους~~, ἄποδος, ~~*expes*~~, *sine pede, apes.*

Masculina. ους, οος. ους, οῦντος. ους, οντος. Participia in ους. ους, οδος. Composita in ους.

Finita in ους, *quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt. Declinantur autem omnia per* οος, *nisi quæ fiunt per crasim ex proprijs vel adiectiuis in* όεις, *quæ per* οῦντος. *per* οντος *verò flectuntur solùm* ὀδοὺς *cum compositis, & participia in* οὺς, *quæ sunt præsentis vel aoristi secundi, vocis actiuæ, tertiæ coniugationis verborum in* μι. ποὺς *autem cum compositis facit* οδος. *Illud & obiter monendum, omnia composita in* ους, *esse adiectiua communia, & habere neutrum in* ουν, *& genitiuum in* οδος.

υς, υος. υς, υος: ~~ὁ μῦς~~, μυὸς, ~~*mus*~~: ~~ὁ ἰχθῦς~~, ἰχθύος, ~~*piscis*~~: ~~ἡ χέλυς~~, χέλυος, ~~*chelys*~~, ~~*cithara, lyra*~~.

υς, έος. υς, εος: ~~ὁ ὀξὺς~~, ὀξέος, ~~*acutus*~~, ~~*velox*~~: fœminiuum ὀξεῖα: neutrum ὀξὺ, ὀξέος. sic et reliqua adiectiua, ~~ἡδὺς *suauis*~~: ~~ὠκὺς, *velox*~~.

υς, εως

υς, εως Atttcè: ὁ πῆχυς, πήχεως, *cubitus:* ὁ πρέσβυς, *senex:* ὁ πέλεκυς, *securis.* — υς, εως Atticè.

υς, υδος: ἡ χλαμύς, χλαμύδος, *chlamys, genus vestis:* ὁ καὶ ἡ νεήλυς, νεήλυδος, *nuper adueniens, aduena.* — υς, υδος.

υς, ύντος: ὁ ζευγνύς, ζευγνύντος, *iungens:* participia sunt. — υς, ύντος.

Duas hic omisit genitiui terminationes, υτος, & υθος, *vt* ὁ ἀκμὺς, ἀκμύτος, *indefessus:* ἡ κώμυς, κώμυθος, *fasciculus fœni: sed huiusmodi nomina sunt rarissima. Porrò hæc genitiuorum varietas vsu percipienda est. notato tamen omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorum partem facere* υος *adiectiua omnia* έος: *tria solùm Atticè* εως, *quæ ponuntur in contextu:* υδος *omnia finita in* κλυς, *cum paucis alijs:* ύντος *verò sola participia præsentis temporis, vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in* μι. *Ceterùm facientia* υος, *masculina sunt, nisi quæ rem non subsistentem significant, quæ fœminina sunt: vt* ἡ ἀγορητὺς, ύος, *eloquentia: his adde* ἡ χέλυς, υος, & ἡ κόρυς, υος, *galea: quia facit quoque* τὴν κόρυθος: *ac* ἡ ὀφρῦς, ύος, *supercilium: atque* ἡ ὀσφῦς, ύος, *lumbus, quod & masculinum est. Masculina quoque sunt facientia* έος, εως, & ύντος: *fœminina verò reliqua, exceptis communibus in* κλυς, *& paucis alijs masculinis, quæ vsu deprehendes.* — υς, υτος. υς, υθος. υς, υος. υς, έος. υς, εως. υς, υδος. υς, ύντος. Participia in ύς. Masculina. Fœminina. Masculina. Fœminina. Communia.

ωσ ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus:* τὸ φῶς, φωτὸς, *lux, lumen.* — ως, ωτος.

ως, όος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor,* ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora.* — ως, όος.

ως, ωος: ὁ Τρὼς, Τρωὸς, *Troianus:* ὁ Μίνως, Μίνωος: *Minos:* ὁ ἥρως, ἥρωος, *heros.* — ως, ωος.

Tria tantùm sunt facientia όος, per ο μικρὸν, nempe duo fœminina, αἰδὼς & ἠὼς, quæ sunt quartæ declinationis contractorum, & vnum masculinum, ὁ χρὼς, τοῦ χροὸς, τῷ χροΐ, & χρῷ, color. ωος verò per ω μέγα faciunt Μίνως & ἥρως, & monosyllaba habentia vnam harum mutarum, τ, δ, θ, vt Τρὼς: δμὼς, seruus: θὼς, genus lupi: ἡ δὼς tamen, id est, datio, indeclinabile est. Reliqua in ως, si sint nomina, faciunt ωτος: participia verò perfecta vocis actiuæ et mediæ (quæ hoc loco omissa sunt) faciunt ότος, per ο μικρὸν, vt τετυφὼς, τετυφότος, qui verberauit. Omnia autem nomina quintæ finita in ως, masculina sunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra, φῶς, φωτὸς, lucerna, lumen: & ὦς, ὠτὸς, inusitatum in nominatiuo, pro quo dicimus, τὸ οὖς, ὠτὸς, auris. Porrò vnicum fœmininum, ἡ φὼς, id est, inustio ab igne facta in cruribus, facit τῆς φῳδός. Huius accusatiuus τὸν ἥρωα, & per apocopen ἥρω, vt τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, 27.32.

ως, ωος.

δώς.

ως, ωτος.

Participia in ως, ότος.

Masculina.

Fœminina.

Neutra.

ἡ φὼς, φῳδός.

λς, λος.

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, sal: ἡ ἅλς, ἁλὸς, mare.

νς, νθος.

νς, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, tinea: Τίρυνς, Τίρυνθος, Tirynx.

ρς, ρτος.

ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, quod et μάκαρ, μάκαρος, beatus.

Notio.

Finita in s præcedente consona non reperies, nisi ἡ δάμαρς, δάμαρτος, quod & δάμαρ, δάμαρος, vxor, & quæ ponuntur in contextu.

ψ, πος.

ψ, πος: ὤψ, ὠπὸς, vultus: Κύκλωψ, Κύκλωπος, Cyclops.

ψ, βος.

ψ, βος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, Arabs: ἡ φλὲψ, φλεβὸς, vena.

ψ, φος.

ψ, φος: κίνυψ, κίνυφος, cynips vel cinyps, musca

musca canina: ἡ κατῆλιψ, *scala:* ὁ Σκίραψ, *Sciraps.*

Desinentium in ψ, *octo faciunt* βος, *nempe,*

θάρυψ, *Tharyps.*
λὶψ, *Libs, siue Africus ventus.*
Νὶψ, *Nibs.*
φὰψ, *phabs, auis genus, palumbes.*
χάλυψ, *chalybs, genus ferri durissimi.*
χέρνιψ, *manuum ablutio, & vas ad lauandas manus, gutturnium.*

atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in τριψ, *composita à* τρίβω, *tero, vt* παιδότριψ, *pædotriba, præceptor puerorum in exercitio corporis. Tria verò tantùm faciunt* φος, *quæ ponuntur in contextu, è quibus* κατῆλιψ, *facit* φος, *&* πος. *Alia omnia in* ψ, *faciunt* πος. *Ceterùm omnia in* ψ, *quæ significatione genus non indicant, masculina sunt: præter sequẽtia fœminina,* λαῖλαψ, *turbo:* ὄψ, *vox:* πηνέλοψ, *penelops auis:* ὕδρωψ, *hydrops, aqua inter cutem: Latinis masculinum est, durus hydrops, apud Horatium. His adde* φλὲψ, *&* κατῆλιψ, *quæ sunt in contextu Clenardi, inuenitur etiam* ὁ οἴνοψ, *niger, &* ὁ οἴνοψ, *nigrum.*

Finita in τριψ.
ψ, φος.
ψ, πος.
Masculina.
Fœminina.
οἴνοψ.

Et hactenus de Genitiuo.

Accusatiuus singularis exit in α, τὴν Τιτᾶνα, *Titanem:* sed nomina in ις, et [1] υς, quorum genitiuus in ος purum, faciunt accusatiuum per ν, ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, *serpens:* ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν, *racemus.* [2] Barytona in ις, et υς declinata [3] non purè, sortiuntur vtranque terminationem, ἡ ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα et ἔριν, *lis, contentio:*

Accusatiuus quintæ.
ις, ιν.
υς, υν.
ις, ιδα, ιν.
υς, υδα, υν.

ὁ νέηλυς, νεήλυδ Ⓖ, ὁ μ νεήλυδα et νέηλαω,
4 *aduena*. Etiam αυς, in 4 αως, ναῦς, ναός, ναῦμ,
ἄυς, αυν. *nauis*: γραῦς, γραός, γραῦμ, *anus, vetula*.
ας, ασ, οα. 5 Finita in ας fæpius in ν, ὁ βοῦς, βοός, 5 βοῦμ:
rarò autem in α, βοῦμ βόα, *bos*. 5

υς, α: Barytona. 1 *Finita in υς, per α quoque faciunt accusatiuum, vt*
2 ὁ ἰχθύν βόα, & ὀξύς ὀξέα, *ab* ὀξύς ὀξέος, *acutus*. 2 *Baryto-*
na vocat, quorum vltima nullo accentu afficitur, sed in-
telligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρύς: *eadem ratio-*
Grauitona. *ne appellantur Grauitona. De huius vocabuli etymolo-* 10
Ionismus. 3 *gia videbis plura in sequentibus.* 3 *Verùm Ionicè decli-*
nantur purè, non aliter quàm ὄφις, *aut* βόμβυς. *Itaque*
4 *minimè mirum, si vtranque terminationem recipiant.* 4
Poeticè verò per α quoque accusatiuum faciũt, πλὼ νέα,
vel νῆα, *vel* νέα, & νηῦν.
5 5 *Doricè* βῶν. 22.17. 15

Vocatiuus quintæ. ν ὀς, ν. Vocatiuus idem cum nominatiuo,
1 ὁ Τιτάν, ὦ Τιτάμ. 1 Excipe flexa per ντ Ⓖ,
quæ ablato τ Ⓖ formant vocatiuum: ὁ
ην ᾶν ᾶς, *Aïas*, Αἴαντος, ὦ Αἶαμ, *Aiax*: λέων, λέοντος,
ων ων λέοντ, *leo*. Adiectiua in ων, et ως, quæ neu- 20
trum per εμ, ea et vocatiuum per εμ: πρέων,
βι πρέμ, ὦ πρέμ, *tener, a, um*: χαείς, βι χα-
ῶ χαρίς. εῖεν, ὦ χαείεμ, et etiã ὦ χαείς, *gratus, a, um*.
ηρ, ερ. 2 2 Grauitona in ηρ, habent ηρ, μήτηρ, ὦ μή-
τερ, *mater*: sic acuta quatuor, πατήρ, δαήρ, 25
Ⓖτήρ, ἀνήρ, *pater, leuir, id est, mariti frater,*
seruator, vir: ὦ πάτερ, δάερ, σῶτερ, ἄνερ:
vbi et accẽtus in penultimam retrahitur.

Diph-

Diphthongi ευς, et ους, deponunt ς, ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, *ô rex, bos, vagabunde:* præter ὦ ποὺς, et ὀδοὺς, *ô pes, dens.* 3 Grauitona quoque in ις et υς, reiiciunt ς: ὦ ὄφι, βότρυ, *ô serpens, raceme:* sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à πάϊς, ὦ πάϊ, *puer, puella.*

Accentus retractus. εὺς, εῦ. ους, ου. ις, ι. υς, υ.

Hæc exceptio non habet locum in contractis, vt ὁ ποιῶν, faciens, genit. τοῦ ποιοῦντος, vocat. ὦ ποιῶν, non ποιοῦν. Hic notandum poetas ex huiusmodi vocatiuis à genitiuis in ντος formatis, rursus per apocopen abijcere ν, modò desinant in αν. dicunt enim ὦ Αἶα, pro Αἶαν. 2 *Excipe* ὁ πίηρ, ὦ πίηρ. *Pier. Huiusmodi autem grauitona pauca sunt, vt videbis in accentuum tractatu. Grauitona quoque in* ωρ *declinata per* ορος, *habent vocatiuum per* ορ, *formando à genitiuo abiectione* ος, *vt* ὁ Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέστορ, *Nestor.* 3 *Idem faciunt adiectiua acutitona in* ύς, έος, *vt* ὀξὺς, ὦ ὀξὺ, *acutus. atque apud poetas acutitona in* ίς, ίδος, ἡ Αμαρυλλὶς, ὦ Αμαρυλλὶ, *Amaryllis.*

Contracta. *Apocope poetica.*

Sunt præterea quædam finita in ης, ω, *&* ως, *quæ vocatiuum non habent similem nominatiuo, vt videbis in prima & quarta declinatione contractorum.*

Appendix.

Datiuus pluralis fit à singulari posito σ ante ι, τοῦ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo, racemis:* et literæ δ, θ, ν, τ, sunt reiiciendæ, λαμπάδι, λαμπάσι, *lucernæ, lucernis:* ὄρνιθι, ὄρνισι, *aui, auibus:* Τιτᾶνι, Τιτᾶσι, *Titani, Titanibus:* λέβητι, λέβησι, *lebeti, lebetibus.* 2 Quòd si tum penultima corriperetur, fiet diphthongus, λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus:*

Datiuus pluralis quintæ. δι, σι. θι, σι. νι, σι. τι, σι. οντι, ουσι.

ἐντι, ἐσι.

nibus: τιθέντι, τιθεῖσι, *ponenti*, *ponentibus*: aut vocalis anceps, quæ in ſingulari producebatur poſitione, hic in plurali habetur lõga: Αἴαντι, Αἴασι, *Aiaci*, *Aiacibus*: ἱστάντι, ἱστᾶσι, *ſtanti*, *ſtantibus*: Quæ in ξ exeunt, 3 ψ, aut 3 diphthongum, adiectione ι faciunt datiuum pluralem, ἅρπαξ, ἅρπαξι: Ἄραψ, Ἄραψι: βασιλεὺς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσὶ: *rapax*, *Arabs*, *rex*, *bos*: at ὁ πούς, τοῖς ποσὶ, *pes*.

αντι, ασι.

ξ, ξι.
ψ, ψι.
εὺς, εῦσι.
ους, ουσι.

4 4 Illa in ηρ, quæ ſyncopen patiuntur, datiuum pluralem faciunt in άσι, πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, τῷ πατρὶ, τοῖς, πατράσι, *pater*: ſic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus*, *filiabus*, *viris*, et ſimilia.

ηρ, ρι, ράσι.

Datiuus pluralis in εσι vel εσι Ionicè & Aeolicè.

1 *Poetæ formant hunc datiuum à nominatiuo plurali addendo σι: ſed in neutris priùs mutãt α in ες, vt οἱ Αἴαντες, τοῖς Αἴαντεσι, Aiaces, Aiacibus: τὰ βήματα, τοῖς βημάτεσι, tribunalia, tribunalibus. Id autem faciunt more Ionico & Aeolico. atque interdum metri gratia eijciunt alterum σ, τοῖς Αἰάντεσι.*

Penultima datiui plur. quanta.

2 *Penultima datiui pluralis par eſt quantitate aliorum obliquorum penultimæ, aut maior, quod non eſſet verum, ſi remotis ντ, vnicum σ poneretur. itaque aliquo modo producenda eſt. Solent autem breues ε & ο tribus modis in vniuerſum produci. aut enim mutantur in proprias longas, ε in η, ο in ω: aut aſciſcunt ſibi ſubiunctiuas, ι, υ: ε quidem aſciſcit ι, & ο aſciſcit ſibi υ, vt in hoc loco: aut conſona ſequens geminatur, vt breuis præcedens fiat longa poſitu. hoc interdum accidit quibuſuis datiuis pluralibus quintæ, vt τοῖς Τιτᾶσι, pro Τιτᾶσι, Titanibus. Ionicè*

Breues quomodo producendæ.

τιτή-

Τιτήνεσσι, à singul. τιτὼν, τιτῆνος. Porrò ancipites α, ι, υ, nulla facta mutatione possunt productæ censeri, vbi hoc exiget aliqua necessitas. 3 Hoc solùm intelligendum de ijs quæ habent diphthongum in vltima syllaba sequente s, vt quæ desinunt in αις, αυς, ηυς, ϙς, ευς, et ȣς: non autem quæ desinunt in ȣν vel ϙρ. 4 A datiuo singul. παῖδι, posito σ ante ι, dicendum esset παῖδσι: sed quia σ non potest poni post τρ, interposito α breui, dicimus παῖδάσι. sic ab ὁ υἷϊς, filius, cuius genit. τȣ̃ υἷϊος, et syncope (vel vt alij malunt contractione poetica) υἷος, & sic in alijs casibus: in datiuo plurali cùm non possimus efferre υἷσι pro υἷϊσι, eò quòd ϙ nunquam scribatur ante consonantem, inserto α dicimus ϙάσι.

3

4

σ nunquam ponitur post duas consonantes.

ϙ non ponitur ante consonantem.

ϙάσι.

Atque hæ quidem declinationes appellantur simplices. Ceterùm cùm inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuum faciant in ος purum, et reliquos item casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis, vt ὁ τεῖχος, *murus*, τȣ̃ τείχεος, et per crasim τείχȣς, τȣ̃ τείχεϊ, et per synæresim τείχει: et similia. ideoque quædam sunt declinationes nominum contractorum.

De nominibus contractis.

Synæresis propriè est vocalium seruatarum in diphthongum contractio: τείχεϊ, τείχϙ, *muro*: εϊ in ϙ.

Synæresis.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscentur in vnam, vt τείχεος, τείχȣς,

Crasis.

ευ in ȣ: τείχεα, τείχη, εα in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, synæresis, crasis, siue contractio.

Vbi fiat contractio, & quomodo. Præcedentibus α, ι, υ.

Contractio solùm fieri solet, dum concurrunt duæ vocales, quarum prima sit anceps, α, ι, υ, eáque correpta: vel breuis ε, ο, vel etiam longa, sed rarò, idque sequente ι, quod in contractione subscribitur, ηϊ, ῃ: ῳϊ, ῳ: vt ἡ ἡρωίνη, ἡρῴνη, Heroine, semidea: νηρηΐδες, νηρῇδες, Nereides. Præcedente aliqua ancipiti, si crasis est facienda, ipsa anceps manet, sed iam producta (omnis enim syllaba contracta producitur) & vocalis vel diphthongus sequens abijcitur. excipe cum præcedente α, sequitur ο vel ω, in diphthongo vel extra diphthongum: tum enim crasis fit in ω. Præcedente autem breui ε, & sequente vocali longa η, ω, vel quauis diphthongo, si fiat crasis, fiet perdito ε, & remanente vocali aut diphthongo sequente: sed sequente altero ε, fiet in ϙ, nisi in duali nominum, vbi in η: sequente ο, fit in ȣ: aduenientе α fit in η. Si verò sequatur ϊ, vel ϋ, remanet vtraque vocalis, sed coalescunt in diphthongos ει, ευ. Ceterum præcedente ο, & sequente vocali longa η, ω, vel α, crasis fit in ω: sequente vocali breui ε, ο, vel diphthongo ȣ, fit in ȣ, aduentante ϊ, vel diphthongo in qua sit ι, vt ϙ, οι, ῃ, fit in οι. Atque hæ contractionum regulæ, generales sunt: & locum habent non solùm in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum circunflexorum coniugationibus, sed in vniuersum quoties facienda est contractio, Notandum tamen duo: vnum, accusatiuum pluralem eandem habere contractionem cum nominatiuo eiusdem numeri, cuius finalis sit ς: vt οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς, per diphthongum ει, vt in nominatiuo, non per η. De hac re vide Annotationes in contractione, circa finem illius tractatus. Alterum, iota nunquam perdi in contractionibus, sed retineri,

Præcedente ε.

Præcedẽte ο.

Accusat. plu. cõtractus est similis nominatiuo plur. Iota in contractionibus semper seruatur.

tineri, vel saltem subscribi, vt ὄφις, ὄφις, *serpentes:* βοάς, βοᾶς, *clamas, & sic de alijs.*

PRrima declinatio contractorum est nominum [1] masculinorum, fœmininorum et commuinum in ης, neutrorum verò in ες et ους: quorum genitiuus desinit in εους: ac ferme in omnibus casibus fiunt craſes ex ε et vocali vel diphthongo sequenti, hoc modo,

Prima cõtractorum.

ης, ες, ους.

Elenchus terminationũ & cõtractionum primæ declinationis contractorũ.

	ους,	ους,	ους.
S. ης, εους,	εῖ,	εα,	ες.
	ους,	ους,	ους.
	ους,	ους,	ους.
	η, οῖμ.	ες, ῶν,	ες, ες.
D. εε,	έοιμ. P.	εους,	έωμ, εσι, εας, εους.
		η,	η, η.
		εα.	εα, εα.

Contractio singularis genitiui est εο, [2] ους: datiui εῖ, ες: accusatiui εα, η: dualis [2] nominatiui εε, [3] η: genitiui έοι, οῖ: plural. [3] nominatiui εε, ες: genitiui έω, ῶ: neutri pluralis εα, η. Vocales εα nunc in η, nunc in [4] ες: sic εε, et in [5] η, et in ες. Vocatiuus singularis in ες, ῶ Δημόσθενες, *ô Demosthenes.* Datiuus pluralis in nulla conttahitur declinatione.

εο	ους
εῖ	ες
εα	η, ες
εε	η, ες
έοι	οῖ
έω	ῶ.

[4] [5] *Vocatiuus singul. in ες.*

S. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, Δημοσθένες:

Exempla.

σθένους: τῷ Δημοσθένεῖ, σθένει: τὸν σθένεα, σθένη: ὦ Δημόσθενες. D. τὼ et ὦ Δημοσθένεε, σθένη: τοῖν σθένοιν, σθένοῖν. P. οἱ et ὦ Δημοσθένεες, σθένεις: τῶν σθενέων, σθενῶν: τοῖς Δημοσθένεσι, absque crasi: τοὺς Δημοσθένεας, σθένεις.

~~ἡ τριήρης, triremis~~, τῆς τριήρεος, ήρους: τῇ τριήρεῖ, ήρει.

ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, a*, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, *verum*, τοῦ ηθέος, ηθοῦς: τῷ ηθέϊ, ηθεῖ.

~~τὸ τείχος, murus~~, τοῦ τείχεος, τείχους, et ita deinceps.

Mascu. prop. Fœminina in ήρης. Cōm. adiect. ες adiectiua, ος substantiua. εε vbi in η.

1 *Masculina sunt propria virorum: fœminina desinunt in ήρης. & communia sunt adiectiua. Neutra quoque in ες, sunt adiectiua à communibus in ης: in ος verò substantiua sunt omnia.* 2 *Doricè autem & Aeolicè ευ, vt habes 22.20.* 3 *Poeticè interdum ει.* 4 *In ει solùm in accusatiuis plur. non neutris, vt sit eadem contractio cum nominatiuo, vt antea diximus.* 5 *Crasis εε in η, tantùm fieri solet in duali nominum, quamuis alibi quoque ita fiat, sed nunquam in declinationibus nominum cōtractorum, aut in coniugationibus verborum circunflexorum, in quibusdam qtoque neutris dualibus fit in ει, ~~τὸ σκέλος~~, εος, ~~crus~~, τὸ σκέλεε, σκέλει, crura.*

Secunda declinatio contractorum.

1 Secunda declinatio est[1] masculinorum et fœmininorum in ις, et neutrorum in ι.

S. ις,

Elenchus terminationum & cõtractionum secundæ.

		ι,			
S.	ις,	ιος,	ιϊ,	ιμ,	ι. D. ιε, ιοιμ.
	ι,			ι,	ι.
	ις,			ις,	ις.
P.	ιες,	ιων,	ιοι,	ιας,	ιοις.
	ι,			ι,	ι.
	ια,			ια,	ια.

Crases ex ιϊ, in ι longum. idq́ue in paucis. singul. datiuo ιϊ, in ι: plural. nominatiuo, ιες, in ις: accusatiuo similiter ιας, in ις. Reliqui casus sine cõtractione. Neutrorum plurale ια in ι. Accusatiuus semper in ιμ. Vocatiuus in ι ablato ς nominatiuo.

ιϊ, ιε, ια in ι.

Accusatiuus in ιν.

Vocatiuus in ι.

S. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος: τῷ ὄφιϊ, ὄφι: τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plurale, οἱ et ὦ ὄφιοις, ὄφις: τοὺς ὄφιας, ὄφις, *serpens*. sic ~~ἡ πόλις, πόλιος, vrbs.~~

Exempla.

Neutrum ~~τὸ σίνηπι, σινήπιος, sinapi~~. Plurale σινήπια, σίνηπι. Iones hæc nomina flectunt per εος, [2] fitq́ue crasis primæ declinationis, τῷ ὄφεϊ, ὄφει. τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ et ὦ ὄφεοις, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφεις. [3] alii autem casus non contrahuntur.

Ionismus.

εος.

Atticus genitiuus singul. εως, ὄφεως. D. εῳ, ὄφεῳ. Plur. εων, ὄφεων, accentu semper in antepenultima.

Atticismus.

Pauca admodum sunt masculina huius declinationis,

&

& significatione genus indicant, nisi ὁ ὄφις. Fœminina verò infinita sunt, & omnia ferme verbalia finita in σις,

Crasis Attica, nõ Ionica

Genitiuus κος.

Accusat. κα. ευς pro ους

Dor. ab εος Ion.

2 *ξις, ψις: vt iam alias diximus.* 2 *Huiusmodi crasis fit Atticè, non Ionicè. nam Iones respuunt contractionem. Porrò poetæ interdum flectunt hæc nomina per κος, &c. atque tunc accusatiuus singularis desinit in κα, non in ιν,*

3 *vt fit communiter, Ionicè & Atticè.* 3 *Tamen inuenimus apud poetas τῆ πόλευς, ciuitatis, qui est genitiuus Doricus contractus, pro πόλους, à πόλεος Ionico, non aliter quàm in prima.*

Tertia contractorum.

ευς

Tertia est masculinorum in ευς: genitiuus communis in έος: vnde in quibusdam casibus fit crasis more primæ decli-

1 nationis: 1 Ionicus autem in ῆος, ex quo non fit contractio.

Elenchus terminationum & contractionum tertiæ communiter & Ionicè.

ει̃,

S. εὺς, έος, έϊ, έα, εῦ.

ῆος, ῆϊ, ῆα.

ῆ, εῖς εῖς, εῖς.

D. έε, έοιμ. P. έες, έων, εῦσι, έας, έες.

ῆε, ήοιμ. ῆες, ήων. ῆας, ῆες.

Exemplum.

S. ὁ βασιλεὺς, rex, τοῦ βασιλέος, τῷ βα-

2 σιλέϊ, λεῖ. D. τὼ βασιλέε, λῆ. P. 2 οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Vocatiuus.

Datiuus plural.

3 Vocatiuus in εῦ, ὦ βασιλεῦ. 3 Datiuus plural. in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Ionismus.

Atticismus.

4 Ionicè τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, 4 τὸν

5 βασιλῆα, etc. Atticus 5 genitiuus singularis in έως, τοῦ βασιλέως.

Iuxta

Iuxta Iones recentiores est quidem ῆος, sed iuxta veteres est εἶος. Bœoticè autem est ίος, & Doricè ac Aeolicè εῦς; facta crasi ex έος in ῦς: deinde verso ῦ in εῦ, vt diximus, 22.20. 2 Et secundum veteres Atticos βασιλῆς per ῆς monophthongum. quidam tamen ἰῶς subscribunt, ducentes ex contracto βασιλεῖς, ει verso in ῃ, quod Atticis est familiare. 3 Et Ionicè ῆσι, à datiuo singulari Ionico ῆϊ interposito σ, τοῦ βασιλῆϊ, τοῖς βασιλῆσι. Sic poetæ à datiuo singulari communi ῆϊ formant έσι, τοῦ βασιλέϊ, τοῖς βασιλέσι: sic ὁ ἡεὺς, filius, τοῖς ἡέσι filijs: ὁ δρομεὺς, τοῖς δρομέσι, cursor. neque vero inueniuntur τοῖς ἡεῦσι, τοῖς δρομεῦσι. 4 Poeticè βασιλῆ. perditur enim α per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicemus fieri per contractionem ex accusatiuo communi, τὸν βασιλέα, βασιλῆ. 5 Hic genitiuus contrahitur in ῶς, si terminationem έως præcedat alia vocalis: vt ὁ Στεριεὺς, Στεριέος, Στεριῶς, Stirieus: atque huiusmodi nomina mittunt accusatiuum in ᾶ, ἂν Στεριᾶ.

1 Genitiuus singul. ῆος, εἶος, 2 ίος, εῦς. Nominat. plural. 3 Atticismus. Datiuus plural. 4 Accusatiuus singul. Genitiuus 5 singul. Accusatiuus singul.

Quarta est [1] fœmininorum in ώ, et ώς. ἡ Λητὼ, Latona: ἡ αἰδὼς, pudor, quorum [2] genitiuus in όος contrahitur in οῦς, Λητόος, τοῦς. Datiuus όϊ, οῖ, Λητόϊ, τοῖ. [3] Accusatiuus όα, ώ, Λητόα, Λητώ. Vocatiuus in οῖ, ὦ Λητοῖ. Dual. et Plural. vt in tertia simplici declinatione, τὰ Λητὼ, αἱ Λητοί.

1 Quarta contractorum. 2 ώ. 3 ώς.

Fœminina in ώ multa sunt, & omnia ferme mulierum propria. in ώς vero sunt tantum duo, ἠὼς, aurora, & αἰδώς. 2 Genitiuus Aeolicus & Laconicus est ῶς. 3 Accusatiuus Aeolic. ῶν, & Ionicus οῦν. Ceterùm ω accusatiui à nominatiuo ώ, acuitur, vt nominatiuus cui similis est: sed à nominatiuo ώς, circunflectitur, τὴν αἰδῶ.

1 ώ. ώς. 2 Genitiuus 3 singul. Accusatiuus singul.

Quinta contractorum.

Quinta declinatio continet neutra in ας purum, et in ρας. Genitiuus communis [1] ατος, Ionicus αος, ex quo fit crasis Attica.

Elenchus terminationum & cõtractionum quintæ communiter, Ionicè & Atticè.

ως, ᾱ,
αος, ᾶ,
S. ας, ατος, ᾶ, ας, ας.
ᾱ, ῶν. ᾱ, ῶν, ᾱ, ᾱ.
αε, άοιν. αα, άων, αα, αα.
D. ατῐ, άσῐν. P. ατα, άτων, ασι, ατα, ατα.

Exempla.

Τὸ κρέας, *caro*, τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως: τῷ κρέᾳ, κρέαϊ, κρέᾳ: sic κέρας, *cornu*, κέρατος, κέραος, κέρως: semperq; contractio est ex α.

Omnes huius declinationis contractiones fiunt in ω in genitiuis, in reliquis casibus in α longum. semper enim vocalis quæ remanet ex cõtractione longa est. interdum tamen in neutro plurali inuenimus α correptum apud poetas, sed hoc fit per apocopen syllabæ ος, non per crasim ααος in α. [1] *Apud Herodot.* εος.

Apocope.

Et declinationes quidem sic habent: quæ autem præterea de nominibus dicenda, post trademus, vbi singulas orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes verborum.

Coniugationes verborum.

IN verborum coniugationibus Græci præcipuè habent rationem futuri et præ-

præteriti perfecti, quando hinc cetera pendent tempora. Perfectum præteritum vocatur παρακείμενος, futurum μέλλων: quæ Grammatici notant literis π et μ.

Prima coniugatio est verborum in βω, πω, φω, πτω: quorum futurum in ψω, præteritum in φα.

β	λείβω	λείψω	λέλειφα	*sacrifico.*
π	τρέπω	τρέψω	τέτροφα	*delecto.*
φ	γράφω	γράψω	γέγραφα	*scribo.*
πτ	τύπτω	τύψω	τέτυφα	*verbero.*

Secunda in γω, κω, χω, κτω: μ. in ξω, π. in χα.

γ	λέγω	λέξω	λέλεχα	*dico.*
κ	πλέκω	πλέξω	πέπλεχα	*plico.*
χ	τρέχω	τρέξω	τέτρεχα	*curro.*
κτ	πήκτω	πέξω	πέπεχα	*pario.*

Tertia in δω, τω, θω: μ. in νω, π. in να.

δ	ᾄδω	ᾄσω	ᾖσα	*cano.*
τ	κόπτω	κόψω	κέκοφα	*perficio.*
θ	πλήθω	πλήσω	πέπλησα	*impleo.*

Quarta in ζω, σσω: futurum ξω, et præteritum χα, vt in secunda coniugatione, aut σω et κα, vt in tertia.

ζ παίζω παίξω πέπαιχα *ludo.*
ττ ὀρύττω ξω ὀρύξω χα ὤρυχα *fodio.*
ζ φράζω φράξω πέφραγμαι *loquor.*
ττ πλάττω σω πλάξω γμα πέπλαγμαι *formo.*

Atticismus. ττ, pro σσ.

Attici pro gemino σσ vsurpant geminũ ττ: ὀρύσσω, ὀρύττω, *fodio:* πλάσσω, πλάττω, *fingo:* vt γλῶσσα, γλῶττα, *lingua.*

Quinta in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ, præteritum γμαι.

λ ψάλλω ψαλῶ ἔψαλγμαι *cano.*
μ νέμω νεμῶ νενέμημαι *distribuo.*
ν φαίνω φανῶ πέφασμαι *apparco.*
ρ σπείρω σπερῶ ἔσπαρμαι *semino.*
μν πέμπω πεμῶ πέπεμμαι *scindo.*

Cur liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicantur immutabiles.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro non mutentur, sed permaneant vt in præsenti.

Annotatio in futurũ quintæ.

In hac coniugatione, vltima futuri 3 circunflectitur, penultima verò 3 corripitur, abiiciendo alteram immutabilem: ψάλλω, ψαλῶ: aut vocalem subiunctiuã: σπείρω, σπερῶ: φαίνω, φανῶ: aut breuiando ancipitem, κρίνω, κρινῶ, *iudico.*

λλ λ.
μν μ.
ῥ ρ.
αι α.

Sexta in ω purum, hoc est, præcedente vocali, aut diphthongo: μ. in βω, π. in γμαι.

α	~~γελάω~~	γελάω	γεγελακα	~~rideo.~~
ε	~~τελέω~~	τελέω	τετέλεκα	~~finio.~~
ι	~~τίω~~	τίω	τέτικα	~~honoro.~~
ο	~~ὀμόω~~	ὀμόω	ὤμοκα	~~iuro.~~
υ	~~δύω~~	δύω	δέδυκα	~~ingredior~~
ω	[4]~~ῥώω~~	ῥώω	ἔῤῥωκα	~~firmo.~~ 4
αι	~~παίω~~ ω	παίω κα	πέπαικα	~~ferio.~~
αυ	~~ψαύω~~	ψαύω	ἔψαυκα	~~tango.~~
ϙ	~~σείω~~	σείω	σέσϙκα	~~quatio.~~
ευ	~~ἱππεύω~~	ἱππεύω	ἵππευκα	~~equito.~~
οι	~~οἴω~~	οἴω	ᾤκα	~~fero, puto~~
ϋ	~~κρύω~~	κρύω	κέκρυκα	~~pulso.~~
ϙ	~~ὀπϙίω~~	[5]ὀπϙίω	ὤπϙκα	~~coeo.~~ 5

Literam verò per quam coniugationem formamus aut tempora, nominant χαρακτηριστικὸν, hoc est, figuratiuam literam, vt characteristicon primæ coniugationis est vna ex mutis β, π, φ: secundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ: quartæ, ζ, σ, aut ϡ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ, et vna impropria ϙ. [6] Sic figuratiuæ literæ [6] futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. præteriti autem φ, χ, κ: et ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

Χαρακτηριστικὸν γράμμα, figuratiua litera.

[7] In terminationibus πτω, κτω, μνω, [7] prior consonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

πτ π
κτ κ
μν μ

Quare hæ cõiugationes dicantur Barytonæ.

βαρύτονον quid.

Atque hæ coniugationes dicuntur barytonæ, quòd verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronuntietur vltima syllaba, ~~λείβω~~, λέγω, &c. ~~sacrifico,~~ *dico*. Siquidem in omni syllaba qnæ non signatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id vocatur accentus syllabicus.

Syllabicus accentus.

Noua inuestigandi thematis, & temporum à themate deducendorum ratio.

Augmentũ, Characteristica, Penultima, & Terminatio vbique consideranda.

1 *In deducendis formandisq; temporibus Clenardus alios secutus, illa veluti catena quadam connexuit, ita vt vnum ab alio formet, & rursus illud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de Inuestigatione thematis. Hanc ego rimandi rationem non reprobo: quia tamen molestum ac difficile videtur in vnoquoque vocabulo tot tempora percurrere, tibi aliam methodum trademus, qua omnia statim deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quatuor igitur in vnoquoque tempore sunt consideranda, scilicet Augmentum, Characteristica, vocalis præcedens characteristicam (quæ à nobis doctrinæ gratia, licet non satis propriè, Penultima appellabitur) & id quod ponitur post Characteristicam, quæ Terminatio à nobis dicetur.*

Augmento vbi sit locus.

α	η
ε	η
ο	ω
αι in	ῃ
αυ	ηυ
οι	ῳ

Augmentum syllabicum ε.

Augmentum habet tantummodo locum in omnibus præteritis & Aoristis indicatiuorum, atque in perfecto & paulò pòst futuro omnium modorum & participiorum: hoc modo. Si verbum incipit à vocalibus α, ε, ο, vel diphthongis αι, αυ, οι, mutantur α & ε in η, ο in ω, αι in ῃ, αυ in ηυ, οι in ῳ. si verbum incipit ab alia vocali vel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentum. quum verò incipit à consonante, præponitur vbique ε, ante quod (modo non sit longum positu) in perfectis, plus quàm perfectis, & paulo post futuris repetitur consona quæ sequitur huiusmodi ε, sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetuntur

tuntur earum tenues π, κ, τ: plus quàm perfectum autem recipit aliud ε ante consonantem repetitam. & hæc de augmento.

Characteristica præcipuè consideratur in præsenti, perfecto, & futuro primo indicatiui vocis actiuæ. Characteristicæ præsentis primæ coniugationis sunt π, β, φ, πτ: secundæ κ, γ, χ, κτ: tertiæ τ, δ, ϑ: quartæ ζ, σ vel πτ: quintæ λ, μ, ν, ρ: sextæ vocales & diphthongi. Characteristicæ perfecti primæ φ: secundæ χ: tertiæ, quintæ & sextæ κ. Characteristicæ futuri primæ ψ: secundæ ξ: tertiæ & sextæ σ: quintæ λ, μ, ν, ρ. verba vero quartæ sumunt omnia tempora (quod ad characteristicam attinet) exceptis præsentibus & imperfectis, nunc à verbis in γω secundæ, nunc à verbis in δω tertiæ: vt alibi sumus dicturi. Reliqua tempora consentiunt characteristica cum horum trium aliquo: nempe, omnia præsentia & imperfecta cuiuscunque vocis ac modi cum præsenti indicatiui vocis actiuæ absque vlla exceptione: eodem modo faciunt Aoristi secundi, & futura secunda omnia, & perfect. & plus quàm perfectum vocis mediæ: sed ex πτ, κτ, δδ, μν, reijcitur secunda, τ, λ, ν. De characteristica aut penultima verborum in ίω, άω, όω, nihil hic expectes, sed vide verba circumflexa & in μι. Porro omnia futura prima vocis actiuæ & med. & omnes Aoristi primi in ijsdem vocibus sequuntur characteristicam futuri primi. Perfecti verò characteristicam imitantur perfect. & plus quàm perfe. in voce actiua sine exceptione: sic perfect. plus quàm perf. Aorist. pri. fut. prim. & paulo post futu. vocis pass. sed quia ante μ, σ, τ (vt initio huius libri diximus) Characteristicæ φ, χ, nõ possunt facilè consistere, neque κ ante σ, θ, varias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes incipiunt ab his quatuor consonantibus μ, σ, τ, ϑ, vt in μαι, σαι, ται, μεθον, ϑον, &c. ac sic collocantur, μμ pro φμ, ψ pro φσ, πτ pro φτ: & γμ pro χμ, ξ pro χσ, κτ pro χτ, μμ, ψ, πτ pro φμ, φσ, φτ. γμ, ξ, κτ pro χμ, χσ, χτ.

Characteristicæ.

Præsentis.

Perfecti.

Futuri pri.

Tempora sequentia characteristicã præsentis.

Futuri.

Perfect.

σμ, ς, σθ pro κμ, κτ pro κθ atque alicubi κ decidit.

In quinta λκ, λμ, λσ, λτ, λθ. ρκ, ρμ, ρσ, ρτ, ρθ. μηκ, μημ, μης, μητ, μηθ. γκ, μμ, νσ, ντ, νθ.

Penulttma in Aorist. se. & fut. sec. η, ω, αι, αυ, ε, in α.

ȣ	ο
ϥ	ι
ευ	υ

In perf. & pl. med. αι, ε, ει in η, ο, οι.

In quinta coniugat. α in η, αι in α.

ε & ϥ in { α, ϥ, ε, ο

& σ pro κσ (euanescit enim κ ante σ) & σμ, ς, σθ pro κμ, κτ, κθ: tamen in quinta coniugatione, atque plerunque (vt alibi dicetur) in sexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quàm ante σ, atque etiam ante θ, nisi quum θ inuenietur in terminationibus perfecti aut plus quàm perfecti cuiuscunque modi, vbi κ, vt aliàs migrat in σ. Notandum verò in quinta coniugatione ante κ characteristicam perfecti, retineri figuratiuas præsentis λ & ρ: idem facit μ, sed inter μ & κ interponitur η, quia nunquam μ ponitur ante κ: ν verò non seruatur, nisi in verbis in αίνω, & polysyllabis in ύνω, vbi etiam migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, se habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus pass. sed γ redit in suum ν, nisi ante μ, vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteristica: pergamus ad penultimam.

Penultima in quatuor primis coniugationibus & sexta non mutatur, nisi in Aoristis secundis & futuris secundis, vbi η & ω mutantur in α: diphthongi αι, αυ, ȣ, perdunt subiunctiuam, ϥ & ευ præpositiuam: ε quoque præsentibus λ, μ, ν, ρ, migrat in α, nisi in his verbis, ~~βλέπω, ἐνέγκω, λέγω, φλέγω~~, id est, ~~aspicio, fero, dico, comburo~~. In perfecto etiam & plus quàm perfect. vocis med. αι mutatur in η: atque ε & ϥ, si verbum sit disyllabum, in ο & οι. In quinta verò coniugatione penultima non mutatur, nisi sit vna harum α, αι, ε, ϥ: quæ sic mutantur, α in η, sed id solùm in Aoristis primis vocis actiuæ & mediæ. αι in perfect. & plus quam perfect. vocis med. mutatur in η: alibi semper perdit ι, nisi in præsentibus & imperfectis. nam hæc duo tempora nunquam mutant Penultimam, neque Characteristicam, cuiuscunque fuerint coniugationis. ε in dissyllabis mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in Aoristis primis vocis actiuæ & mediæ, vbi adsciscit sibi ι, vt sit ϥ: in futuris primis vocis etiam actiuæ & mediæ, vbi ε retinetur:

tinetur: in perfecto & plus quàm perfect. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μνω, ε non mutatur in α, nisi in Aoristis secundis, & futuris secundis, ε verò in polysyllabis semper retinetur, nisi in aoristis primis vocis actiuæ & mediæ, vbi etiam sibi ascisscit ι: & in aoristis secundis & futuris secund. vbi quoque mutatur in α. ϙ in disyllabis eodem modo se habet atque ε in disyllabis. nam semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorum primo habet eodem modo ϙ, in secundo ε, in tertio ο. ϙ autem in polysyllabis semper amittit subiunctiuam ι, nisi in aoristis primis vocis actiuæ & med. vbi retinetur ϙ. Atque hæc dicta sufficiant de Characteristica & Penultima, siue vocali quæ præcedit Characteristicam: restat terminatio, id est, illud omne quod ponitur post Characteristicam, quod eodem omnino modo se habet in omnibus verbis barytonis, cuiuscunque sint coniugationis. De hac igitur Terminatione vbi generalia quædam præcepta tradiderimus, quod residuum erit, breuibus tabellis ob oculos proponemus. Præcepta sunt hæc:

Terminatio.

Præsens & imperfectum habent eandem prorsus vocem, medium terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plus quàm perfectum.

Terminatio futurorum cuiuscunque modi ac vocis, est eadem cum terminatione præsentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris secundis vocis actiuæ & mediæ, quum ε & ο primum locum in Terminatione occupant, ascisscunt sibi subiunctiuas, ε quidem ι: ο verò υ, vt sint ϙ, ϗ: quod etiam habet locum in futuris primis actiuis & mediis quintæ coniugationis, vt pro terminationibus præsentis ομαι, εσθαι, &c. hic dicemus ϗμαι, ϗῶϛ, &c. Porrò in voce passiua terminationi præsentis futurum primum præponit ϑησ, futurum secundum ησ, & paulò post futurum σ, vt ex ομαι fiat ϑησομαι, ησομαι, σομαι, &c.

De barytonorum terminationibus præcepta generalia.

In voce media præsens & imperfectum voce, nedum terminatione, prorsus eadem sunt cum præsenti & imperfecto passiuo. Perfectum verò & plus quàm perfect. terminatione conueniunt cum perfecto & plus quàm perfect. act. Aoristus autem secundus & in voce actiua & in voce media per omnes modos & participia eandem habent terminationem cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce media tantùm remanet Aoristus primus peculiarem habens terminationem: futura enim (vt dictum est) cum præsenti terminatione conueniunt.

In voce pass. duo Aoristi sunt terminatione similes: sed primus terminationi, vtrique communi præfigit θ: nam dicit θην, θης, &c. vbi secundus dicit ην, ης, &c. ac in secunda persona imperatiui dicit θητι, pro ητι: vbi notandum in primo scribi τι per ταῦ, propter aliud θ semper præcedens.

In imperatiuis et subiunctiuis futura desunt: quorum locum supplent Aoristi.

Perfectum in Optatiuo & Subiunctiuo vocis pass. non inuenitur: sed circunloquimur illa tempora per participium præteritum eiusdem vocis, & per præsens eiusdem modi, verbi εἰμὶ, id est, sum: cuius coniugationem habes apud Clenardum in tractatu Anomalorum in μι.

Participia fœminina sunt declinationis secundæ: masculina in νος, & neutra in νον, sunt tertiæ: reliqua sunt quintæ, quæ siue masculina siue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ός, dicimus όζος, non όστος.

Cetera de Terminatione, quæ his regulis non sunt comprehensa, tibi figuræ sequentes indicabunt.

PRIMA-

PRIMARIAE TERMINA-tiones vniuscuiusq; temporis.

Tempora	vocis	Indicat.	Imper.	Optat.	Subiunct.	Infi.	Participia. ὁ	ἡ	ὃ
Præs. & futura.	actiuæ	1 ω	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειν	ων,	ουσα,	ον,
Imperf. & Aor. 2.	actiuæ	2 ον							
Perfectum	act. & med.	3 α	12 ε	18 οιμι	22 ω	έναι	ώς,	ῦα,	ός.
Plus quàm perfe.	act. & med.	4 ειν							
Aoristus primus.	actiuæ	5 α	13 ον	19 αιμι	22 ω	αι	ας,	ασα,	αν.
Præs. & futura	paß. & med.	6 ομαι	14 ου	20 όιμην	23 ωμαι	εσθ	όμενος,	ομένη,	όμενον.
Imperfectum	paß. & med.	7 όμην							
Aoristus secund	mediæ								
Perfectum	paßiuæ	8 μαι	15 θ	μένος εἴην	μένος ὦ	θαι	μένος,	μένη,	μένον.
Plus quàm perfe.	paßiuæ	9 μην							
Aorist. pri. & sec.	paßiuæ	10 ην	16 ηθι	10 είην	22 ῶ	ῆναι	είς,	εῖσα,	έν.
Aoristus primus.	mediæ	11 άμην	17 αι	21 αίμην	23 ῶμαι	ασθ	άμενος,	ἀμένη,	ἀμένον

TER-

TERMINATIONES PERSONARVM DVCTARVM A PRIMARIIS præcedentis figuræ, quibus respondent per notas arithmeticas, 1, 2, &c.

	SINGVLARIA.			DVALIA.			PLVRALIA.		
Perso.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.
1	ω	ϛ	ϛ		εϛ	εϛ	ομεν	ετε	ουσι.
2	ον	ες	ε		εϛ	ἐτην	ομεν	ετε	ον.
3	α	ας	ε		αϛ	αϛ	αμεν	ατε	ασι.
4	ϛν	ϛς	ϛ		ϛϛ	ἐιτην	ϛμεν	ϛτε	ϛσαν
5	α	ας	ε		αϛ	ἀτην	αμεν	ατε	αν.
10	ην	ης	η		ηϛ	ἠτην	ημεν	ητε	ησαν.
18	οιμι	οι	οι		οιϛ	οἴτην	οιμεν	οιτε	οιεν.
19	αιμι	οις	αι		αιϛ	αἴτην	αιμεν	αιτε	αιεν.
22	ω	ις	η		ηϛ	ηϛ	ωμεν	ητε	ωσι.
6	ομαι	η	ετ	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται.
7	όμην	ου	εϛ	όμεθον	εσθον	ἐσθην	όμεθα	εσθε	ονϛ.
8	ομαι	σαι	ται	μεθον	θον	θον	μεθα	θε	ντ.
9	μην	σο	ϛ	μεθον	θον	θην	μεθα	θε	νϛ.
11	άμιν	ω	αϛ	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	ανϛ.
20	οίμην	οιο	οιϛ	όιμεθον	οίσθον	οισθην	οίμεθα	οισθε	οινϛ.
21	άιμην	αιο	αιϛ	άιμεθον	αισθην	άισθον	άιμεθα	αισθε	αινϛ.
23	ωμαι	η	ητ	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωντ.

Imperatiuorum terminationes.

SINGVLARIA.

Secunda.		Tertia.	Secunda.		Tertia.
12	ε	ἔτω.	15	ϛ	θω.
13	ον	ἄτω	16	ηθι	ἤτω.
14	ου	ἔσθω	17	αι	άσθω.

Dualis

Dualis & pluralis veluti singularis carent prima persona, reliquæ vero fiunt à tertia singul. verso ω in ον, ων, pro duali: ε, ωσαν, pro plurali.

Vides personarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem ferè semper analogiam seruare. Secunda enim persona singularis vbique in s desinit. Tertia fit à secunda remoto σ: sed ex ας fit ε. Prima dualis in his omnibus desideratur. Secunda dualis fit à secunda singul. verso s in ϐον: sed ex εις & ῃς, quum veniunt ab ω, abijcitur ι atque punctus subscriptus. Tertia verò dualis (vt in genere loquar) in præsenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ac quibusuis temporibus omnium subiunctiuorum est similis secundæ duali: alibi fit quidem ab eadem, sed mutat ον in ην, nisi in imperatiuis, vbi in ων. Sic in genere secunda pluralis fit à secunda duali migrante ον in ε. Prima verò pluralis fit à secunda singul. verso s in μεν: sed ϙ ab ω atque ε migrant in ο & ῃ in ω. Tertia pulralis est varia: potest autem formari à prima plurali, mutando μεν nunc in σι, nunc in ν, nunc in σαν, & modo in εν, vt melius ex schemate quàm præceptis colligitur: ab ομεν verò prioris lineæ dicimus non οσι, sed ϐσι.

Formationes. Secunda singul. act. Tertia sing. Pria dual. Secund. dual. Tertia dualis generatim. Secunda plu. generatim. Prima plur. Tertia plur.

Octo autem posteriores lineæ aliam seruant analogiam & formandi rationem, nisi in teritia duali & secunda plurali. ac formationem quidem secundæ & tertiæ personæ singularis, vel ex ipsa tabella tibi expiscare vel pete ex scohlijs nostris in præsens indicatiui paß. Prima verò dualis ac prima pluralis fiunt à prima singulari mutando μαι aut μην in μεθον pro duali, & in μεθα pro plurali. Secunda dualis fit à tertia singul. verso ται aut το in σθον: sed in perfecto & plus quàm perf. indicatiui solum in θον: vbi quoque characteristica, quæ præcedit τζ aut ζ, variè mutatur, vt satis constat ex his quæ diximus, quum de characteristica ageremus. Tertia pluralis fit à tertia singul. posito ν ante τ, & verso ε, quod

Secunda & tertia sing. paß. Prima dual. & prima plural. Secund. dua. Tertia plur.

quod reperitur ante τ, in ο: verum in perfe. & plus quàm perfect. quum literam τ præcedit alia conſona, fit à prima ſingul. migrante μαι in μην οι ἐσι, & μην in μην οι ἦσαν, facta ſcilicet circumlocutione per participium præt. & verbum ſubſtantiuum.

Vſus & exercitatio præcedentium in inueſtigatione thematis.

Hæc præcepta de Augmento, Characteriſtica, Penultima & Terminatione ſunt ad verbum ediſcenda, in praximq; & vſum traducenda: vt dum in aliquod verbum incides, in promptu poſsis dignoſcere: cuius tẽporis & perſonæ habeat Terminationem: deinde inſpecta Characteriſtica, noſcas quotæ ſit coniugationis: ac cernas num Penultima thematis alia eſſe poſsit ab ea quam vides item num thema Augmentũ vocalis acceperit: vel nũ vocalis aut diphthongus mutabilis mutata ſit propter Augmentum. Hac in re ſi paululum te exercueris, miraberis facilitatem, quam experieris in inueniendo themate, atque in dignoſcendis perſonis ac temporibus omnium verborũ legendis auctoribus obuiorum. Ceterùm ſi hæc deducendi ratio noua cuipiã videatur: atq; ideo aliam malit ſequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamẽ neque illi infrugifera futura ſunt hæc de Terminationibus præcepta. poterit enim ex his facillimè inflexionem verbi τύπτω, atque aliorum omnium barytonorum ediſcere: ac quid commune habeant inter ſe tempora, vel quid vnicuique ſit proprium diſcernere. Adhæc, cognita ſemel ex Clenardo formatione tẽporum, trium indicatiuorum, his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum & participiorum tempora ab indicatiui eiuſdem vocis temporibus homonymis, id eſt, idem nomen habentibus: nempe præſens aliorum modorum à præſenti indicatiui eiuſdem vocis: ſic perfectum à perfecto, Aoriſtum primũ ab Aoriſto primo, ſecundum à ſecundo, futurum primum à futuro primo, ſecundum à ſecundo, paulo poſt futurum à paulo poſt futuro, hoc modo formando: Mutentur terminationes temporum indicatiui, ſcilicet ω, ομαι, ν, &c.

Vſus terminationum ad inflexionem verborum vtiliſsimus.

Quomodo ab indicatiuo reliqui modi formentur.

in eas

in eas quæ in priori tabella vnicuique tempori reliquorum modorum tribuuntur: sed ex aoristis abijciendum prius indicatiui augmentum, si quod habuerint: vt si præsentia aliorum modorum voluerit formare, sumet præsens indicatiui, vtpote τύπτω; vel quoduis aliud, ex quo mutando ω in ε, οιμι, ω, ϙν, ων faciet τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, τύπτϙν, τύπτων sic ex τέτυφα, mutando α in reliquorum modorum terminationes, perfecto respondentes, faciet τέτυφε, τετύφοιμι, τετύφω, τετυφέναι, τετυφώς. eodem modo in voce pass. & med. ex præsenti τύπτομαι, mutando terminationem ομαι in ȣ, οίμην, ωμαι, εσθ, όμενος, faciet præsentia reliquorum modorum, τύπτȣ, τυπτοίμην, τύπτωμαι, τύπτεσθ, τυπτόμενος: atque ita in reliquis omnibus, nunquam enim fallet analogia, nisi in duobus locis, nẽpe in perfecto imperatiui & infinitiui vocis pass. nã si ibi seruaretur analogia, ex perfecto indicatiui τέτυμμαι, dicendũ esset in imperat. τέτυμϙ, τετύμθω, & in infin. τετύμθαι, vbi dicimus τέτυψο, τετύφθω, τετύφθαι alio igitur modo erũt formãdæ hæ tres voces, nẽpe secũda singu. perf. imperatiui à sec. sing. perf. indicatiui, mutando αι in ο, τέτυψαι, τέτυψο. tertia vero singularis eiusdem imperatiui (à qua deinde fiunt reliquæ personæ dualis & pluralis numeri) atque perf. infinitiui formantur à secunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrãte ον in ω pro imperatiuo & in αι pro infinitiuo, τέτυφθον, τετύφθω, τετύφθαι, accentu in penultima. Obseruandum quoque quod diximus de futuro secundo vocis actiuæ & mediæ, nempe illud habere diphthongos ει, ȣ, vbi præsens habet in terminationis initio ε & ο. dicimus enim τυπȣ̃ν, τυπȣ̃μαι, τυπεῖσθ, τυπȣ̃μενος, vbi si analogia præsentis seruaretur, dicendum esset τυπόν, τυπόμαι, τυπέσθ, τυπόμενος. hoc autem ideo fit, quia hoc tempus gaudet habere circunflexum in vocali vel diphthongo quæ sequitur Characteristicam: cuius accentus capaces non sunt vocales ε ο natura bre-

Perfectum imperatiui & infinitiui pass.

Nota de futuro secundo vocis act. & med.

ϙ pro e

ȣ pro o

breues: quare producuntur aduocatis subiunctiuis ι & υ, vt diximus quoque. 58. 25.

τ raro characteristicum.

2 2 τ raro est characteristicum, & in Atticis tantùm, vt ἀνύτω ex ἀνύω, perficio: aut poeticis ijsq; paucis & ferè anomalis, vt πίτνω pro πίπτω, cado: λίζομαι pro λίσσομαι, supplico.

Notio de penultima quintæ conjugationis.

3 3 Si fortè quispiam quærat, Quomodo corripietur penultima futuri, si in præsenti sit η vel ω? Non est quòd hic hæreat. nunquam enim penultima præsentis in quinta est η aut ω: neque etiam diphthongus, nisi αι vel ει: neque positione est longa, nisi propter duplex λλ, aut μν. 4 ξώω poeticum est verbum: thema vsitatum est ξωννύω siue ξώννυμι, vt dicetur suo loco in tractatu de Inuestigatione thematis: poetica quoque sunt cetera omnia in ώω. fiunt enim à verbis in έω, άω, όω, ωννύω vel ώννυμι. 5 ὀπύσω & ὤπυκα non inueniuntur. ye nim (vt diximus, 29. 9.) ante consonantem non scribitur. 6 Futurum propriè fit à præsenti posito σ ante ω: sed quia σ (vt dictum est 9. 10.) nunquam sequitur aliquam consonantem nisi aliud σ, aut tres liquidas λ, ν, ρ, idque rarò, non potuit hæc formatio esse vera sine varia consonantium mutatione. Itaque in prima pro πσ, βσ, φσ, positum fuit ψ, quod potestate illas consonantes omnes complectitur. eadem omnino ratione ξ locatum fuit in secunda pro κσ, γσ, χσ. in tertia vero cùm nulla duplex æqualis esset simplicibus τσ, δσ, expunxerunt priorem, quia σ in futuro magis necessaria videbatur: vel quia σ quoque potestate continet τ, δ, θ: quod cernitur in nominibus finitis in ς, quæ faciunt genitiuum in τος, δος, θος. In quinta vero vtraque erat necessaria & præsentis & futuri characteristica: illa quidem propter naturalem quandam vim immutabilibus insitam, vt nolint neque in nominibus neque in verbis perdi propter inflexionem: hæc vero, quòd esset futuri characteristica. itaque Aeoles vtranque retinuerunt, dicentes

Verba in ώω poetica.

De futuri formatione & characteristica discursus.

ψ pro πσ, βσ, φσ.

ξ pro κσ, γσ, χσ.

σ pro τσ, δσ, θσ.

De quintæ conjugat. futuro.

Aeolismus.

tes σπέρσω, seminabo, præterquàm μσ, quia nunquam σ sequitur μ. rarò etiam σ ponitur post aliquam consonam, vt diximus, quare Communes & Attici, vt asperum illum sonum euitarent, σ reiecerunt, vltimam circunflectentes. Sunt etiam qui dicant σ non retineri ne ab ipsis quidem Aeolis, nisi in verbis in ρω finitis. in sexta, nulla fuit facienda mutatio. quia σ vocales & diphthongos ritè sequitur. In quarta verò, desinentia in σω (quæ pauca sunt) sumunt characteristicam verborum in γω, idem significantium, sed iam maxima ex parte inusitatorum. eodem modo finita in ζω (quæ Doricè efferuntur per σδω) à verbis in δω characteristicam mutuantur. Doricè tamen à verbis in γω: saltem in futuro & aoristo primo vocis actiuæ & mediæ, vbi characteristica esset σ. nam Dores σ in ξ mutant, βαδίζω, vado, μ. βαδίσω, & Doricè βαδίξω. sic in alijs coniugationibus, vt κλείω, claudo, μ. κλείσω, & Doricè κλᾴξω, ϙ verso in α. hinc aoristus primus ἔκλαξα, imperatiuus κλᾷξον, cum ἀτὴρ, ἀτήκλαξον, exclude. Ceterùm quia non raro variant (vt ait Clenardus initio tractatus de Inuestigatione thematis) eiusdem verbi themata, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, fit vt verba in ζω accipiant characteristicam à verbis in γω: & contrà, finita in σω (quæ Aeolicè per ζω efferuntur) sumant à verbis in δω. Rursus quædam & à γω, & à δω, characteristicam mutuantur. Ne autem hæreas dubitans quæ sint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi subijciam. ac primùm collocabo verba in ζω, quæ sumunt characteristicam à γω, & non à δω: sed solùm recensebo simplicia, vel composita quorum simplicia non sunt in vsu. nam composita seruant normam simplicium. Sunt itaque hæc,

ἀλαλάζω, iubilo.
ἀλαπάζω, populor: vnde compositum ἐξαλαπάζω, & metathesi ἐξαπαλάζω, depopulor.
ἀτύζω, reddo attonitum.

σπέρσω pro σπερῶ. μσ.

In sexta.

In quarta. σω à γω.

ζω à δω.

Dorismus. ξ pro σ.

Aeolismus: ζω pro σω.

Finita in ζω à desinentibus in γω characteristicam mutuantia.

ἀπύζω, idem. — sequitur tertiam.
γρύζω, lugeo. — ἴζω, facio, sacrifico.
ἐνυαλίζω, præbeo. — σάζω, stillo.
θρυλλίζω, tero. — σωλάζω, idem.
κωκύζω, contero. — συνάζω, suspiro.
κρόζω, clamo. — σμηρίζω, firmo.
λελίζω, concutio. — στίζω, pungo.
ὀλολύζω, ululo. — συφελίζω, quatio.
Atticismus. παίζω, ludo: Atticè tamen — σφύζω, salio, palpito.

Hæc finita in ασω, sequuntur tertiam, & sumunt characteristicam à verbis in λω.

ασω à λω. ἐρέασω, remigo. — negat Eustathius.
ἱμάσω, loro, verbero. — λίασω, supplico.
ἰνδάσω, do fortitudinem. — πάσω, spargo.
νύσω, video. huius tamen futurum extare — πλάσω, formo, fingo.

ζω à γω vel λω. Hæc finita in ζω sequuntur indifferenter secundam vel tertiam, & sumunt Characteristicas vel à verbis in γω, vel in λω.

αἰάζω, lamentor, clamo. — κυδάζω, dormito.
ἁρπάζω, rapio. — σακπίζω, buccino.
ἀτίζω, vilipendo. — τίζω, strideo.
βασάζω, porto. — τύζω, idem.
δαΐζω, corrumpo.

ἀφύσω, & μάσω à γω & λω. Hæc quoque in ασω sumunt characteristicas & à γω & à λω, ἀφύσω, misceo, traho: & μάσω, pinso.

ζω vel σσω à γω. Hæc finita in ζω, sequuntur secundam, sed illa eadem inuniuntur finita in σσω, à qua terminatione ducuntur tempora: quia verò hæc tempora terminationi ζω solent quoque assignari, nolui illa prætermittere.

ἀλύζω, fugio. — οἰμώζω, lugeo, mœrorem accipio.
ἐμπάζω, curro. hoc tertiam quoque sequitur. — σφάζω, jugulo.

τμάζω,

τμήξω, scindo. φοινίξω, rubefacio.
φατίζω, dico, separo.

Porrò φρίξω, & φρίσσω siue φρίττω, id est, timeo: in futuro sequuntur secundam: in præterito vero tertiam. nam futurum est φρίξω, & perfectum πέφρικα. Quando hic dico, aliquod verbum sumere characteristicam aut tempora à γω, vel à λω, hoc non debet intelligi de characteristica præsentium vel imperfectorum (vbi semper seruant proprias characteristicas ζ & σσ. siue ττ) sed aliorum temporum. 7 Sic in terminatione λλω per duplex λλ, vnicum λ censetur figuratiua: alterum verò vbique abijcitur extra præsens & imperfectum.

φρίζω vel φρίσσω, μι. ξω, π. κω. Notio.

Ε λλω alterum λ abiectum.

VERBI ACTIVI, MODI indicatiui.

Præsens. S. τύπτω,[1] τύπτεις, τύπτει, verbero, ras, rat. D. τύπτετον, τύπτετον, verberatis, ant duo. P.[2] τύπτομεν, τύπτετε,[3] τύπτουσι, ramus, ratis, ant.

Paradigma actiui barytoni. Præsens.

Numeri tres vt in nominibus. Personæ totidem: τύπτω, verbero, τύπτεις, verberas, τύπτει, verberat. 4 Prima pluralis in μεν excludit primam dualem. 5 Secunda et tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι: 6 alioqui impares.

Annotatio.

Doricè τύπτεις, τύπτει, remoto ι ex diphthongo ει, vt diximus, 23. 11. Aeolicè vero τύπτηις, τύπτηι, posito η pro diphthongo ει, 23. 31. 2 Doricè τύπτομες. Dores enim (vt diximus. 22. 34.) semper in prima plurali in μεν, ν finale

1 Dor. ᾱ pro ει. Aeol. η pro ει. 2 Doric. μες pro μεν.

Dorismus. οντι *pro* ȣσι. & ȣ̃ντι *pro* ȣ̃σι.

Futurum primum Doricè terminationibus secundo simile.

Prima plur. vbi desinat in μεν.

Circunlocutio primæ dualis. νὼ τύπτομεν.

Secunda & tertia dualis vbi pares.

Quando impares, secunda in ον, *tertia in* ην.

3 ν *finale in* σ *mutant: quod bis admonuisse sufficiat.* 3 *Doricè* τύπτοντι. *nam tertia pluralis præsentis & futurorum indicatiui vocis actiuæ, apud Dores est similis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis:* τυψȣ̃ντι, τυπȣ̃ντι *pro* τύψȣσι, τυπȣ̃σι. *nec vero te moueat, quòd dixerim* τυψȣ̃ντι, *cùm datiuus singularis participij sit* τύψοντι: *communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur* τυψȣ̃ντι, *vt in futuro secundo* τυπȣ̃ντι. *Dores enim in omnibus coniugationibus futurum primum circunflectunt, ac variant omnino, vt futur. secund.* τυψῶ, ψεῖς, ψεῖ εἶτον, εἶτον, ȣ̃μεν, &c. *vt* τυπῶ, πεῖς, &c.

4 4 *Hoc accidit in tota voce actiua, in aoristis pass. in perfecto & plus quàm perfecto vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere, accipe* νὼ *pronomen primæ personæ dualis numeri, id est, nos duo, & adiunge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt* νὼ τύπτομεν, *nos duo verberamus:* 5 *& sic in alijs.* 5 *Hoc fit in præsenti, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia plural. desinit in* σι, *quum prima pluralis exit in* μεν: *& alias in* ῃ, *quum scilicet prima* 6 *pluralis finitur in* μεθα. 6 *Nam secunda semper desinit in* ον, *& tertia in* ην, *nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in* ων *per* ω μέγα.

Imperfectũ.

1 Imperfectum { ἔτυπτον, ἔτυπτες, [1] ἔτυπτε, *verberabam, bas, bat.* ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *rabatis, bant duo.* ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, *mus, tis, bant.*

Annotatio.

2 [2] Datiuis pluralibus, aut personis in-

desi-

desinentibus additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*: τύπτουσιν αὐτὸν, *verberant ipsum*. sic personis in ε: ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille*.

ι ε } ν

Iones in hoc tempore, & in vtroque Aoristo vocis actiuæ omnium verborum formant tertiam personam singul. à secunda, remoto augmento, & addita syllaba κε: vt ab ἔτυπτες secunda, fiet τύπτεσκε tertia Ionica. In verbis autem circunflexis, & in μι, vocalis siue diphthongus præcedens σ corripitur, auferendo subiunctiuam ex diphthongo, & longam vocalem in suam breuem mutando. vt ἐποίεις faciebas, ποίεσκε faciebat: ἐτίθης ponebas, τίτεσκε ponebat: & sic de alijs. Poetæ verò & Aeoles eodem prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in σκον, σκες, σκε, atque primam pluralem in σκομεν (quæ tamen in rarissimo est vsu) ac tertiam eiusdem numeri in σκον, similem primæ singularis, sicuti fieri solet communiter in hoc imperfecto: similiter passiuum in σκόμην, σκου, σκετο, & in tertia plurali σκοντο, vt τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, verberabam, verberabas, verberabat: & in tertia plurali τύπτεσκον, verberabant, in passiuo τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκετο, verberabar, verberabaris, verberabatur: tertia pluralis τυπτέσκοντο, verberabantur. [2] De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia sunt petenda, quæ huc congerere noluimus, quòd ibi commodiùs tractari posse videbantur.

1 Tertia singularis imperfecti.

Ionica σκε sine augmento.

Annotatio.

ϙ ε
ᾳ α
ου ο
η ε
η α
ω ο

Poeticè σκον, σκες, σκε in singulari, & in tertia plurali σκον.

2

[1] De Augmento.

1

Verbum à consonante incœptum assumit ε in principio imperfecti, quod est augmentum siue incrementum syl-

Augmentum syllabicum.

labicum, creſcente videlicet numero ſyllabarum, τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum temporale.

Temporale augmentum eſt eorum, quæ incipiuntur à vocali aut diphthon-
2 go mutabili, quoties vocalis 2 anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora. Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quod mutentur in præ-
3 teritis: 3 quædam immutabiles.

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

Vocales	Mutabiles	α	in	η ἀνύω, ἤνυον, *perficio, perficiebam.*
		ε		η ἐλεύθω, ἤλευθον, *venio, veniebam.*
		ο		ω ὀπάζω, ὤπαζον, *præbeo, bam.*
	Immutabiles.	η ἠχέω, ἤχεον, *reſono, reſonabam.*		
		ι ἰξεύω, ἴξευον, *aucupor, aucupabar.*		
		υ ὑβρίζω, ὕβριζον, *contumelia afficio.*		
		ω ὤθω, ὦθον, *impello, impellebam.*		

Diph-

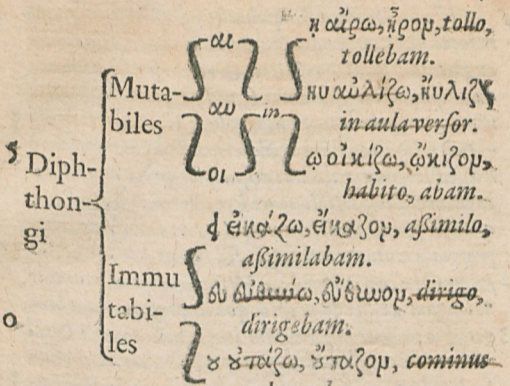

Præpoſitiones in compoſitis præfixæ vocalibus, 4 propriam vocalem vltimam 4 abiiciunt tam in præſenti quàm in præterito: παρακέω, obaudio, ex 5 παρὰ et ἀκέω, audio: παρέμενον, permanebã, à πρὰ et imperfecto ἔμενον, manebã, à μενέω, maneo.

Augmenta verborum compoſitorũ. Præpoſitiones in compoſitis præfixæ vocalibus quomodo ſe habeãt.

Excipe 5 ποδὶ et 6 προ: ποδιέχω, ample- 5 6 ctor, contineo: προάγω, præcedo, procedo, progredior, ab ἔχω, habeo, teneo, et ἄγω, ago, gradior, duco, proficiſcor. Quòd ſi verbum incipiatur ab aſpirata vocali, præpoſitio mutabit ſuam 7 tenuem in aſpiratam: καθά- 7 πτομαι, attingo: ἀφαιρέομαι, auferor, priuo, aut priuor, ex ἀπὸ et αἱρέομαι, eligo, volo, et 5 κατὰ, 5 ἀπὸ.

Exceptio.

ποδὶ.

προ.

Mutæ tenues in aſpiratas.

Poetæ & Iones augmenta respuunt. Poetarum in augmentis licentia.

1 Dictum est, 70.23. in quibus temporibus sit augmento locus. Hic tamen notandum poetas & Iones interdum augmentum omnino respuere: & rursus poetas nonnunquam perfecti augmentum (quod fit per reduplicationem siue repetitionem primæ consonæ thematis, vt in τέτυφα) reliquis cuiusuis modi temporibus, maximè verò aoristis secundis tribuere: atque plus quàm perfecti incrementum imperfecto concedere. Porrò in ᾄδω, cano, quod fit per contractionem ex ἀείδω, diphthongus impropria α mutatur in η, ᾖδον, sed Doricè ᾆδον. Aoristus
2 primus ᾖσα, & Doricè ᾆσα. 2 Vnica anceps α, mutatur in longam η: aliæ duæ ι & υ, quæ in præsenti erant bre-
3 ues, hic propter augmentum longæ iudicantur. 3 Quod non mutentur propter augmentum. ob alias autem causas haud raro mutantur, præcipuè longæ η, ω in suas bre-
4 ues ε, ο. 4 Apud poetas tamen illam sæpe, atque apud oratores nonnunquam seruant, vt ἐπιέπομαι pro ἐφέπομαι, sequor, ex ἐπὶ & ἕπομαι, sequor. ἀμφιελίσσω in orbem verto, circuntorqueo, ex ἀμφὶ & ἐλίσσω, ver-
5 to, torqueo. 5 Præpositionis πρὸ & sequentium, significationes varias quære in tractatu de Ratione syntaxe-
6 ως. 6 πρὸ tamen nonnunquam patitur contractionem sequente augmento ε, vt πρόδωκας, prodidisti, pro προέδωκας. Vide Annotationes in verba, circa finem. idem interdum fit quanuis ε non sit ex augmento, προέχω, προὔχω, emineo: atque etiam sequente ο, πρόοπτος, προὖπτος, præuisus. Illud & hoc loco monendum, has duas propositiones πρὸ & πρὸ in appositione per apostrophum non abijcere vltimam vocalem, quanuis aliæ omnes non raro propriam vltimam sequente vocali reijciant. neque enim dicimus περὶ αὐτοῦ, aut πρὶ αὐτοῦ, sed περὶ αὐτοῦ, de ipso, πρὸ αὐτοῦ, ante ipsum. Dicimus tamen προὔργου pro πρὸ ἔργου, ante opus, scilicet aliud quodcunque, id est, operæpretium.

ᾄδω.

πρὸ ante ε & ο contractum.

7 7 Intellige de mutis tenuibus π, τ, quæ abiecta vocali præpo-

præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet in his, κατὰ, μετὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, & ἐπὶ. Si enim componantur cum dictione incœpta à vocali asperum spiritum habente, non solùm abijcientur vocales vltimæ α, ι, ο, sed tenues quoque τ & π, mutantur in aspiratas θ, φ. At id ab Ionibus minimè obseruari diximus 21. 33. Illud & hoc loco monendum, poetas è præpositionibus κατὰ, ἀνὰ, & πρὸ interdum in compositione abijcere vltimam vocalem α, etiam sequente consona. vt κάτθετο pro κατάθετο sine κατάθες, id est, repone: aoristus secundus imperatiui medij sæpe obuius à καθίστημι: ἀντείνω pro ἀνατείνω, extendo: vnde in aoristo primo imperatiui ἄντεινον pro ἀνατεῖνον, extende: παρκύπτω pro παρακύπτω, transcursim aspicio, quasique limis oculis vel in transitu, & quasi per transennam aspicio. Interdum vero τ & π præpositionum κατὰ & ἀνὰ, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem, quòd sæpe cum sequenti consona non possint cohærere: vt κἀχέθω pro κατέχω, teneo, inhibeo: in imperfecto κάχεθον, ες, ε, detinebam, as, at, pro κατεῖχεθ, sine augmento: ἀμνάσσῃ, suggeret, pro ἀναμνήσει, futurum primum ab ἀναμνέω, vbi quoque α penultimæ positum est pro η, idq; Doricè. in his duobus exemplis, non solum α finale deperditum est, sed & consonantes τ & ν. in sequentibus verò mutantur, κἀκκείοντες, dormiturientes, vel dormituri, non κατκείοντες (nam τ & κ non cohærent) pro κατακείοντες, participium præsens à καθεύδω, quod pro futuro vsurpatur: vel est ipsum futurum abiecto σ, pro κακκείσοντες: ἀγκομίζω pro ἀνακομίζω, infero: ἄγκμαι pro ἀνάκμαι, recumbo: ἄμπνυμαι pro ἀνάπνυμαι, respiro: ἀμπνίω & ἀμπνέω pro ἀναπνέω, respiro. Interdum verò in huiusmodi præpositionibus quæ sequente augmento ε, suas vocales vltimas communiter reijcerent, poetæ neglecto augmento vel vocalem præpositionis suo loco relinquunt, vel eam abijciunt, variatis τ

τ, π } in { θ, φ } Ionismus.

Mira poetarum licentia in compositis ἀπὸ, κατὰ, & ἀνὰ.

κάτθετο.

ἄντεινον.

παρκύπτω.

κἀχέθω.

ἀμνάσσῃ.

Dorismus.

κἀκκείοντες.

κτ non cohærent.

ἀγκομίζω.

ἄγκμαι.

ἄμπνυμαι.

ἀμπνίω.

ἀμπνέω.

eodem modo quo in superioribus exemplis: vt βάλλω, iacio, aoristus secundus ἔβαλον, cum κατ', communiter quidem κατέβαλον, poeticè verò κατέβαλον vel κάβαλον, deieci: πίπτω, cado, aoristus secundus ἔπεσον (vt alibi dicetur) vnde κατέπεσον, κατάπεσον, & κάπεσον, corrui. Sic ἔστησα, fisto, aoristus secundus ἔστην, cum ἀνά, ἀνέστην, ἀνάστην, ἄνστην, in duali ἄνστητον, surrexerunt: sæpe occurrit. Idem nonnunquam obseruatur in præpositione ὑπό, vt ὑπέβαλλον, subuertere, pro ὑπέβαλλον.

κατέβαλον. κατάβαλον. κάβαλον. κάπεσον. ἄνστητον. ὑπέβαλλον.

Perfectum.

Perfectum 1

πέτυφα, πέτυφας, πέτυφε, verberaui, isti, it.
πετύφαμεν, πετύφατε, πετύφασι, imus, istis, erunt.
πετύφαθον, πετύφατον, duo.

2 [2]Vltima syllaba præteriti quæ sit in singulis coniugationibus, antè dictum est, pag. 97. 68.

Augmenti siue primæ syllabæ perfectorum varietas. Si verbum incipit à vocali vel diphthongo.

Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium 3 [3]perfecti et imperfecti.

4 αἴρω, ἦρον, [4]ἦρκα, tollo, tollebam, sustuli.
αἰνύω, ἤνυον, ἤνυκα, perficio, perficiebam, perfeci.
ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, vitupero, abam, aui.
εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, fingo, fingebam, finxi.

Idipsum

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, si modò ε augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

Si à duabus consonantibus, vel à ζ, ξ, ψ.

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *semino, abam, aui.*
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferueo, ebam, ferbui.*
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, *polio, poliebam, poliui.*
ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, *cano, ebam, cecini.*

Nam si ε sit breue aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima consonans præsentis, hoc modo:

Si à consonãte simplici, vel à muta cum liquida.

τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα, *verbero, abam, aui.*
γράφω, ἔγραφον, γέγραφα, *scribo, bebam, scripsi.*

Ancipitem hîc dico siue communem vocalem, quam sequitur muta cum liquida, ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, *scribebam, inclinabam, iudicabam.*

Anceps vocalis quæ dicatur.

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues:

Repetuntur π, κ, τ, pro φ, χ, θ.

θείνω,

θείνω, ἔθεινον, τέθακα, *stimulo, abam, aui.*
φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα, *luceo, ebam, luxi.*
χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα, *gaudeo, bam, uisus sum.*

Penultima perfecti.

ε in α in disyllabis quintæ.

Penultima perfecti et futuri eadem, τύψω, *verberabo*, τέτυφα, *verberaui*. At disyllaba quintæ coniugationis ε penultimam 6 futuri mutant 6 in α.

ςέλλω, ςελῶ, ἔςαλκα, *mitto, mittam, misi.*
σπείρω, σπορῶ, ἔσπαρκα, *semino, abo, aui.*

λκα, ρκα.

Immutabiles λ et ρ manent in præterito, vt futuro:

ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *cano, canam, cecini.*
σπείρω, σπορῶ, ἔσπαρκα, *semino, &c.*

μηκα.

7 My μ seruatur quidem, 7 sed asciscitur η: νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νένεμκα, *pasco, pascam, paui*: sic δέμω, βρέμω, *ædifico, sono*, et alia.

γκα.

ν ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

Ny ν vertitur in γ, φαίνω, *luceo*, φανῶ πέφαγκα. semper enim ν ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

8 Di-

8 Disyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abiiciunt ν. 8 ἐίνω, ίνω, ύνω.

κτείνω, κτενῶ, 9 ἔκτακα, *interimo, interimam, interemi.* 9

κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, *accuso, accusabo, accusaui.*

θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *propero, properabo, properaui.*

Et hic & in perfecto medio, ασι mutatur Doricè in αντι, & Bœoticè in αν. 2 Nempe φα in prima, χα in secunda & quibusdam quartæ, κα in reliquis. 3 Imò omnium præteritorum & aoristorum ac paulo post futuri: vbicunque scilicet augmentum habet locum. 4 In exemplaribus tamen correctioribus non inuenitur punctum subscriptum in huius verbi perfecto aut temporibus ab eo vel à futuro deductis, sed tantùm in imperfecto & temporibus à præsenti formatis. nam futurum est ἀρῶ vt φανῶ à φαίνω, 68. 22. Vnde aoristus primus ἦρα per η monophthongum: & in reliquis modis deposito augmento sumit in principio α futuri non αι præsentis, ἆρον, ἄροιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας, non αἶρον, αἴροιμι, &c. 5 De hac re tamen vide plura in Annotationibus in verba, circa principium. 6 Modò futurum non desinat in μῶ. tum enim ε non mutatur. sed in perfecto est antepenultima, propter η quod interseritur, vt νέμω, μ. νεμῶ, π. νενέμηκα: sic τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & per syncopen τέτμηκα, seco, secabo, secui. 7 Nunquam enim μ ponitur ante η. 8 Finita in είνω & ίνω, pauca reperiuntur, atque illa sunt disyllaba, vel à disyllabis composita: inueniuntur tamen quædam simplicia hyperdisyllaba in είνω, vt φαείνω, luceo: sed illa vltra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam notatu dignum, Finitorum in νω quatuor tantùm esse species. omnia enim desinunt vel in είνω, vel ίνω, vel αίνω, vel ύνω. 9 Poeticè ἔκτογκα. 9

1 Doricè αντι pro ασι.
2 Vltima perfecti φα, χα, κα.
3
4
5 À futuro ἐμῶ præteritum ἔμηκα.
6
7 τέτμηκα.
8 Notio de finitis in είνω & ίνω.
9 είνω, ίνω. αίνω, ύνω.

Plus

Plus quàm perfectum.

Plus quàm perfectum { ἐπετύφθμ, ἐπετύφθς, ἐπετύφθ, *verberaueram, &c.* / ἐπετύφθτον, ἐπετυφείτην, *atis, ant duo.* / ἐπετύφθμεν, ἐπετύφθτε, ἐπετύφθσαν, *us, tis, ant.*

Plus quàm perfecti formatio.

A perfecto deducitur, conuerso α in θμ. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à consonante, πέτυφα, ἐπετύφθμ, *verberaui, verberaueram.* alioqui idem principium, ἤνυκα, ἠνύκθμ, *perfeci, perfeceram.*

Ἀόριστος χρόνος, indefinitum tempus.

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod appellatur[1] ἀόριστος, hoc est, indefinitum. incerta est enim significatio, paulóne antè res præterierit, an multò: suntque aoristi duo.

Indefinitum primum.

Aorist. 1. { ἔτυφα, ἔτυφας, ἔτυφε, *verberaui, sti, uit.* / ἐτύφαθον, ἐτυφάτην, *istis, erunt duo.* / ἐτύφαμεν, ἐτύφατε, ἔτυφαν, *imus, istis, erunt.*

Formatio aoristi primi. Vltima.

Vltimam primi aoristi metimur è futuro, cuius seruatur characteristicon, sed ω migrat in α: τύφω, ἔτυφα, *verberabo, verberaui,*

Augmen-

Augmentum vtriusque aoristi idem cum imperfecto. *Augmẽtum.*

{ αὐλίω, ἤνυον, ἤνυσα, *perficio, perficiebam, perfeci.*
τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, *verbero, abam, aui.*

Penultima eadem quæ in futuro, ac semper natura aut positione longa: *Penultima.*

{ παίω, παίσω, ἔπαισα, *ferio, feriam, percussi.*
λέγω, λέξω, ἔλεξα, *dico, dicam, dixi.*

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione, producendæ erunt vocales hoc pacto: Si α penultima futuri extra diphthongum sit in præsenti, migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit, sed longum in aoristo, cùm breue sit in futuro: *Penultimæ mutatio in quinta coniugatione.*

{ αα η φαλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, *canto, aui, bo.*
αι α ημιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα Atticè, *fædo, abo, aui.*
αι α μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα, communiter, *fædo, &c.*

Si penultima ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ϛ:

{ ϛε ϛ σπείρω, σπερῶ, ἔσπϛρα, *semino, bo, aui.*
εε ϛ σέλλω, σελῶ, ἔσϛλα, *mitto, tam, misi.*

At

At ι et υ breues in futuro, producuntur in aoristo:

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, *iudico, abo, aui.*
ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *hortor, abor, hortatus sum.*

Αόριστος χρόνος.

1 *Supple* Χρόνος, *id est, tempus, quod Græcè masculinum est: atque ideo dicimus, Aoristus primus vel secundus, non primum, &c. referentes ad substantiuum Græcum* χρόνος, *non ad Latinum tempus: contrà, dicimus indefinitum, & futurum primum vel secundum, non primus, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, tem*
2 *pus, non Græcum,* χρόνος. 2 *Hanc vniuersalem regulam Auctor retractat in Annotationibus in circunflexa.*
3 3 *Huiusmodi vocalium mutatio habet solummodo locum in quinta coniugatione: non autem in tertia, quarta vel sexta, quanuis futuri penultima esset breuis. imò apud poetas si versus exigat vt eiusmodi penultima breuis, fiat longa, alia ratione producetur, nempe geminato* σ, *vt* ἔφρασσα *vel* ἔφρασα *à* φράζω, *dico, futurum* φράσω.

Indefinitum secundum.

1 Aorist. 2. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Augmentũ.

Augmentum vt in Aoristo primo, ἔτυψα, ἔτυπον.

Penultima præsentis quo pacto mutetur in aoristo secundo.

Penultima breuis, ac ferme vna ex ancipitibus α, ι, υ: proinde vocales præsentis ita mutantur.

ι in λή-

η, ω, αι, αυ, ε in α:
- λήβω, ἔλαβον, *accipio*, accepi.
- τρώγω, ἔτραγον, *comedo*, comedi.
- καίω, ἔκαον, *aduro*, adußi.
- παύω, ἔπαον, *sedo*, sedaui.
- δέρω, ἔδαρον, *excorio*, excoriaui.

ϋ, ευ, ϙ in ο, υ, ι:
- ἀκούω, [2] ἤκοον, *audio*, audiui. 2
- φεύγω, ἔφυγον, *fugio*, fugi.
- λείπω, [3] ἔλιπον, *linquo*, liqui. 3

Disyllaba quintæ coniugationis pro ϙ capiunt α: σπείρω, ἔσπαρον, *semino*, naui: trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, *debeo*, debui.

In quinta. ϙ in α, ε

Figuratiua eadem quæ præsentis: λήβω, ἔλαβον: τύπτω, ἔτυπον. nam in πτω, κτω, μνω, prior litera est figuratiua.

Figuratiua. πτ π, κτ κ, μν μ, *sic* λλ λ.

In quarta verò coniugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, *fodio*, fodiam, fodi. Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φραζω, φράσω, ἔφραδον, *considero*, abo, aui.

In quarta. *præs. fut. aor.* ζ, σσ ξ γ; ζ, σσ σ δ

Plura de hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in Inuestigatione thematis, in verbo τίκτω, pario. Ceterum significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo. quando autem alterutro sit vtendum, bonorum auctorum lectio docebit. [2] ἤκοον, *in vsu non est. nam in finitis in ϋω, ἐυω, & ψω aoristus secund. futurum secundum & præteritum medium desiderantur.* [3] *Compositum ex* κατὰ, κατέ- 3

1 *Significatio aoristi secun. & futuri secund.*

λιπον, & Poeticè κάλλιπον, reliqui, vel reliquerunt.

Græci duplex habent futurum.

Futurum primum.

Futurũ 1. { τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo, abis, abit.* / τύψεζον, τύψεζον, *verberabitis, abunt duo.* / τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, *abimus, abitis, abunt.* }

De hoc in singulis coniugationibus 11 dictum est prius, pag. 67. 68. 10

Futurum secundum.

Futurũ 2. { τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. / τυπεῖζον, τυπεῖζον. / τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. }

Formatio futuri secundi.

2 [2] Fit à secundo Aoristo, ablato incremento, et ομ vertendo in ῶ circunflexum, 15 ἔτυπον, τυπῶ.

1 *Quum scilicet dixit illius characteristicam in primæ coniugatione esse ψ, in secunda & quibusdam quartæ ξ, in tertia, sexta, & quibusdam quartæ σ, in quinta λ, μ,* 2 *ν, ρ.* [2] *Ideo deficiente aoristo secundo, desideratur etiam* 20 *futurum secundum. Futurum autem secundum vocis activæ & mediæ in rarissimo est vsu, nisi in quibusdam verbis, iisque anomalis. Grammatici tamen quædam adducunt, vt* ἀκοῶ *& in voce media* ἀκοοῦμαι, *ab aoristo secundo* ἤκοον *verbi* ἀκούω, *audio: sed hæc exoleuerunt.* 25 *Ceterùm Ioues qui syllabas circunflexas vbique ferè diuidunt, hoc futurum secundum per omnes modos & participia vocis activæ & mediæ, atque futurum primum quintæ coniugationis variant eodem modo quo præsens eiusdem*

Futurum secundum vocis activæ & mediæ inusitatum.

Ionismus.

eiusdem modi, retracto accentu & inserto ε, vtpote pro terminationibus ω, εις, ει, ειτον, ειτην, ωμεν, ειτε, ωσι, sic in reliquis modis.

IMPERATIVI.

Præsens et imperfect.
- τύπτε, τυπτέτω; *verba, verberet.* — ἀ τύπτω.
- τύπτεζον, τυπτέτων, *verberate, erent duo.*
- τύπτετε, τυπτέτωζαν, *verberate, berent.*

Perfectũ et plus quàm perfectum
- τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris, uerit.* — ἀ τέτυφα.
- τετύφεζον, τετυφέτων, *rauerit is, erint duo.*
- τετύφετε, τετυφέτωζαν, *raueritis, uerint.*

Aoristus 1.
- τύψον, τυψάτω, *verberato tu, ato ille.* — ab ἔτυψα.
- τύψαζον, τυψάτων, *verberatote, anto duo.*
- τύψατε, τυψάτωζαν, *verberatote, anto.*

Aoristus 2.
- τύπε, τυπέτω. — ab ἔτυπον.
- τύπεζον, τυπέτων.
- τύπετε, τυπέτωζαν.

Ab indicatiuo ceteri omnes pendent modi reliqui

ab indicatiuo formati.

modi et participia, in quibus vox ſemper eſt eadem præſentis et imperfecti: ſic perfecti et plus quàm perfecti.

Annotatiunculæ.

Præteritum perfectum vbique ſeruat augmentum. Aoriſti verò extra indicatiuum minimè.

Primam perſonam imperatiuus non agnoſcit.

Futurum quoque nec hic reperitur, [2]nec in ſubiunctiuo, ſed in illius vicem[2] ſubeunt aoriſti.

Futurũ ſubiunctiui per circunlocutionem.

1 *Apud Syracuſanos* τύπον. *ſic* εἰπὸν *pro* εἰπὲ, *dicito.*

2 2 *In ſubiunctiuo tamen actiuo illud nonnunquam circunloquimur per participium perfectum actiuum & per præſens ſubiunctiui ſiue futurum indicatiui verbi ſubſtantiui* εἰμὶ *ſum: videlicet* ὦ, ᾖς, ᾖς *ſim, ſis, ſit, &c. &* ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσται, *ero, eris, erit, &c. vt* τετυφὼς ὦ, *vel* τετυφὼς ἔσομαι, *verberauero, in voce paßiua circunloquimur, vt apud Latinos per participium perfectum paſſiuum & futurum* ἔσομαι, *vt* τετυμμένος ἔσομαι, *verberatus ero vel fuero.*

OPTATIVI.

à τύπτω.

Præſens et imperfect.
- τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *verberarem, es, et.*
- τύπτοιτον, τυπτοί τὴν, *raretis, ent duo.*
- τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, *emus, etis, ent.*

Perfe-

Perfectũ et plus quàm perfectum

τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, uißem, ſes, ſet. τετύφοιζον, τετυφοίτην, ſetis, ſent duo. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, mus, etis, ent. — à τέτυφα.

Aoriſtus 1.

τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, berauerim, is, it. τύψαιζον, τυψαίτην, rauerities, rint duo. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, imus, itis, int. — ab ἔτυψα.

Aoriſtus 2.

τύποιμι, τύποις, τύποι. τύποιζον, τυποίτην. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν. — ab ἔτυπον.

Futurũ 1.

τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, verberem, res, ret. τύψοιζον, τυψοίτην, beretis, rent duo. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, remus, etis, rent. — à τύψω.

Futurũ 2.

τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυποῖζον, τυποίτην. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν. — à τυπῶ.

Omnium optatiuorum [1] penultima eſt diphthongus: in actiuis, primi aoriſti αι, in ceteris οι. *Annotatiuncula.*

2 Secundum futurum [2] circunflectitur: alioqui vox eadem cum secundo Aoristo.

Aoristus pri. Atticus & Aeolicus.

Vsitatissimus est et apud Atticos optatiui primus aoristus Aeolicus: S. τύψϝα, τύψϝας, τύψϝε. D. τυψείαζον, τυψϝάτων. P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψϝαν, *verberauerim, is, &c.*

1 *Intellige de penultima prima personæ numeri singu-*
2 *laris.* [2] *Hoc tamen per omnes personas verum esse non potest propter duas generales regulas de circunflexo: vna est hæc: Vltima longa natura, penultima non circunflectitur: vt* τυποίτων, *verberent duo. Altera, Antepenultima nunquam circunflectitur: vt* τυποίμεθα, *non* τυποῖμεθα, *verberemus, in optatiuo vocis mediæ: vbi quoque locum habet Clenardi regula.*

SVBIVNCTIVI.

ἀτύπτω.

Præsens et imperfect. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *si verberem vel verberarem, res, &c.* τύπτητον, τύπτητον. τύπτωμεν, τύπτητε, [1] τύπτωσι.

1

ἀτέτυφα.

Perfect. et plus quàm perfectum ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberauerim vel verberauissem.* τετύφητον, τετύφητον. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aori-

Aoriſt. 1. ἐαν̀ { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ſi verberauero, ris, rit, &c. τύψῃζον, τύψῃζον. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι. } ab ἔτυψα.

Aoriſt. 2. ἐαν̀ { τύπω, τύπῃς, τύπῃ. τύπῃζον, τύπῃζον. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι. } ab ἔτυπον.

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐαν̀, vt ἐαν̀ τύπτω, ſi verberem. *Annotatiuncula.*

In ſecunda et tertia ſingulari eſt ῃ diphthongus impropria, in duali et plurali vocalis tantùm ῃ.

Omnia tempora ſubiunctiuorum in tertia plurali pro ωσι *habent* ωντι *Doricè, vt in indicatiuo* ουτι *pro* ουσι, *&* αντι *pro* ασι.

INFINITIVI.

Præſens et imperf. τύπτειν, *verberare.* à τύπτω.

Perfectum et plus quàm perfectum, τετυφέναι, *verberauiße.* à τέτυφα.

Aoriſtus primus τύψαι, *verberauiße.* ab ἔτυψα.

Aoriſtus ſecundus τυπεῖν. ab ἔτυπον.

Futurum primum τύψειν, *verberaturum eße.* à τύψω.

Futurum ſecundum τυπεῖν. à τυπῶ.

Secundum futurum idem cum ſecundo aoriſto.

De Dialectorum varietate in infinitiuorum terminationibus ν & ναι, figura.

Communiter		Doricè εν.
ϥν	ε	Aeo. & Dor. ην.
εναι	ε	Ion. ἐϥν pro εῖν.
ϥναι	ε	
ηναι	η	Ionicè μεν.
αν	α	Atticè &
αναι	α	Doricè
υναι	υ	μεναι.
ϑν	ο	Poeticè
οναι	ο	μμεναι.
ϑναι	ο	

1 Infinitiuis quibuscunque in ν vel ναι desinentibus, Attici, Dores & Iones ante ν & ναι, syllabam με ponunt, ex diphthongo (si fortè aliqua ipsum με præcedat) subiunctiuam ι vel υ subtrahendo: tum verò Iones ex ναι auferunt αι: Attici autem id nequaquam faciunt, quinimo αι ipsi ν addunt: vt ex τύπτϥν, ἀρϑν, θεῖναι, id est, verberare, arare, posuisse, Iones τυπτέμεν, ἀρόμεν, θέμεν faciunt: Attici verò & Dores, τυπτέμεναι, ἀρόμεναι, θέμεναι. Poetæ autem interdum metri gratia μ geminant, vt vocalem præcedentem positu longam faciant. Ceterùm quum ναι est aoristi primi vocis actiuæ (quod tantùm accidit verbis quintæ coniugationis in νω) has idiomatum differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuis in ϥν, ι auferentes, per εν efferunt: Aeoles verò & nonnunquam ipsi Dores ϥν mutant in ην. Iones qui syllabas circunflexas dissoluunt, pro εῖν aoristi secundi & futuri secundi dicunt ἐϥν. Hoc quoque monendum, ~~Græcos Gerundia & Supina ignorare, ea tamen circunloquuntur per articulum neutrum et infinitiuum, aduocata etiam sæpenumero aliqua præpositione: vt πρὸς ϑ τύπτϥν, caussa verberandi, ad verberandum, & verberatum: ἐν τῷ τύπτϥν, verberando.~~

PARTICIPII.

ἀ τύπτω.	Præsens et imperfect.	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.
		ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
		τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος.

Perfe-

Perfectũ et plus quàm perfectum	ὁ [1] τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. [1]	à τέτυφα.
	ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.	
	ἡ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.	
Aoristus 1.	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.	ab ἔτυψα.
	ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.	
	ἡ τύψαν, τοῦ τύψαντος.	
Aoristus 2.	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.	ab ἔτυπον.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.	
	ἡ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.	
Futurũ 1.	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος.	à τύψω.
	ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.	
	τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.	
Futurũ 2.	ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος.	à τυπῶ.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.	
	τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.	

[2] Omne tempus habet suum participium, τύπτων, verberans, qui verberat aut verberabat: τετυφὼς, qui verberauit aut verberauerat. Sic aoristi τύψας, ac τυπών, qui verberauit: et futura τύψων ac τυπῶν, verberaturus. [2] *Annotatiunculæ.*

Aoristus secundus acuitur, τυπών, τυπόντος. Secundrm futurum circunflectitur, τυπῶν, τυποῦντος.

Participia masculina et neutra pertinent ad quintam nominum declinationem: fœminina verò ad secundam.

Aeolismus.
Participia Græca quomodo Latinè reddantur.
Perfectum et aoristi vocis actiuæ,
Per præsens.
Per nomen.
Per circunlocutionem.
Per ablatiuũ participij perfecti passiui absolutè positum.
Per gerundium.
Per particulas & subiunctiuum.
Per participium ductũ à verbo deponenti vel cõmuni.
Præsens passiuum.
Per circũlocutionem.
Per participium præteritum.

1 Aeolicè τετύφων. cetera participia cuiuscunque sint vocis recipiunt varietatem dialectorum vt nomina secundæ, tertiæ vel quintæ declinationis, per quam videlicet &
2 ipsa participia declinata fuerint. 2 Idq; tam in voce actiua quàm passiua aut media. Latini verò cùm participiorum penuria laborent, Græcorũ participia nunquam non obuia varijs modis reddere coguntur, vt præteritum atq; aoristos vocis actiuæ (quæ Latini desiderant) aut per præsens, neglecto scilicet tempore, quamuis id fiat minus propriè, τετυφὼς, τύπτας, τυπῶν, feriens, verberans: aut per nomen præsertim verbale, verberator, percussor: hoc fit rariùs, tamen in nonnullis non omnino malè cedit, τετυκὼν, genitor, parens, pater: est autem aorist. sec. à τίκτω, pario: aut periphrasi vtuntur, sumentes relatiuũ, qui, quæ, quod, per omnes casus, & verbum præteritum per omnes personas vt locus exigit, ὁ τετυφὼς, qui verberaui, verberauisti, verberauit: τοῦ τετυφόϛος, mei qui verberaui, tui qui verberasti, eius qui verberauit, & sic in reliquis casibus: aut mutant participium actiuum in pass. illud atque casum quem regit, per ablatiuũ consequentiæ efferentes, vt τύπτας λίθον πῦρον ὃ πῦρ, percusso lapide inueni ignem: aut per gerundiũ, percutiendo lapidem, &c. aut per particulas quũ, quando, postquam, posteaquã, et similes, & per subiunctiuum, quũ vel postquam percussissem lapidem. Sic præsens τύπτων, verberans, vel cùm verberarem: ὤν, existens, vel cùm essem, esses, esset. Dum verò idem verbum Græcum potest Latinè reddi per actiuum siue neutrum, atque etiam per deponens vel commune (vt κλέπτω, compilo vel furor: λαλέω, garrio vel loquor: καταφιλέω, basio vel osculor) in reddendis horum participijs præteritis, vtũtur participio præt. ducto à verbo deponenti aut communi, κλέψας, furatus: λαλήσας, locutus: καταφιλήσας, osculatus. Porrò participi. præsens passiuæ vocis (quo Latini destituuntur) circunloquuntur quoq;, vt τυπτόμενος, qui cæditur vel cædebatur: aut mutato

tato tempore, percussus, cæsus: aut per participium neutro passiuum, vapulans. Participia vero media, quũ actiuam habent significationem, actiuè; quum passiuã, passiuè interpretantur, vel circuitione vtuntur, vt dictum est de præteritis actiuis & de præsentibus passiuis. Ceterum multa sunt apud Græcos verba deponentia sub voce passiua & media: quorum quædam per actiua verba reddun tur, vt δέχομαι, accipio: quædam per neutra, vt μάχομαι, pugno: & quædam per deponentia, vt ἵπομαι, sequor: nouissimorum horum participia cum Latinis congruunt. ducunt enim Latini à verbis deponentibus participia cuiusuis temporis, sequens præsentis, secutus præteriti, secuturus & sequendus futuri: priorum verò præterita reddenda sunt vt præt. participiorum vocis actiuæ.

Participia vocis mediæ quomodo interpretanda. Deponentia Græcorum variè à Latinis reddun tur.

Verbi passiui.

Paradigma passiui baryton. Præsens.

Indicatiui præs.
τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται, verberor, ris vel are.
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον, ur, ni, ur duo.
τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται, mur, ini, antur.

Annotatio.

3 Prima pluralis non definit in μεν, et ideo integer habetur dualis, in quo secunda et tertia similes, quod tertia pluralis exeat in αι.

Imperfectũ.

Imperfectum
ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, verberabar. (θην, mur, &c.
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην,
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, mur, ni, antur.

5 Cuius

Annotatio de augmento.

5 Cuiuscunque generis sint verba, tamen idem habent augmentum.

A primis personis μαι *&* μην, *secundarum & tertiarum singularium deductio.*

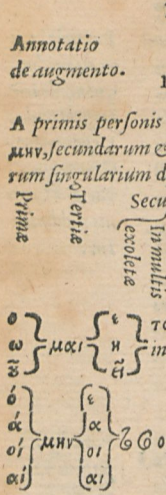

1 In voce passiua & media barytonorum quoties prima persona desinit in μαι aut μην, secũda propriè desinit in σαι aut ϑ, veluti tertia in τ vel ϑ, vt secunda et tertia sint similes, nisi quòd hæc habeat τ, illa σ. et formantur à prima, mutando μαι in σαι & τ: μην verò in ϑ & ϑ. sed vocales præcedentes μαι aut μην interdũ mutantur, nempe ο monophthongum in ε, ω in η, ᾶ in ᾳ, reliquæ manent inuariatæ: vt ex terminationibus ομαι, ωμαι, ᾶμαι, fiunt εσαι (ει), ησαι (η), ᾶσαι (ᾶ): ex όμην fiunt εϑ οϑ: ex οίμην, άμην, αίμην fiunt οϑ οϑ, αϑ αϑ, αϑ αϑ. Verum huiusmodi secundæ personæ exoleuerunt, nisi in paucis verbis (vt aliàs dicetur) & in perfecto et plus quã perfecto indicatiui pass. vbi etiam formandi ratio est paulò diuersa, vt suo loco explicatur. Porro Iones à secundis inusitatis suas formant reiecto σ, dicentes εαι, ηαι, ᾶαι: εο, αο, οιο, αιο. atque hæ duæ postremæ οιο & αιο, (quæ in solis optatiuis inueniuntur) communiter receptæ sunt. aliæ vero priores à solis Ionibus & poetis celebrantur. Attici autem & communes his non vtuntur, nisi prius facta contractione εαι in ῃ vel ᾳ, εο in ᾶ, & Doricè in ευ, αο in ω, & Syracusanè in α: in ηαι verò & ᾶαι (cùm crasis non possit fieri ex vocalibus aut diphthongis quarum prior sit longa) η & ᾳ corripientes, in ε priùs commutant, ac deinde contrahunt, ab ηαι quidem in ῃ, ab ᾶαι verò in ῃ vel ᾳ. Ceterùm communes non vtuntur contractionibus factis in ᾳ ab εαι vel ᾶαι, nisi in quatuor βόλᾳ, οἴᾳ, ὄψᾳ, εἶ, id est, vis, putas, videbis, es: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum verò omnium

omnium quæ diximus exempla tibi sume ex omnibus tem poribus passiuis aut mediis barytonorum, in μαι, aut μην desinentibus. 2 *Ionicè & Doricè* τυπτόμισθα. *Idem observant quoties prima pl. desinit in μιθα, dicentes μισθα: nempe in tota voce passiua & med. præterquam in Aoristis passiuis, & in perfect. ac plus quàm perfecto vocis mediæ: ibi enim prima plural. desinit in μιν, veluti in tota voce actiua. Perfectum quoque optatiui & subiunctiui passiui quum fit per circunlocutionem, habet primam pluralem in μιν. Aeolicè huiusmodi persona in μιθα, desinit in μιθι vel μιθιν, vt λιγόμιθιν pro λιγόμεθα, dicimur:* φερόμιθιν *pro* φερόμεθα, *ferimur: vt contrà ijdem Aeoles pro* ὄπισθιν, ὄπισθα *dicunt, id est, retro, pone: &* ἄτιρθα *pro* ἄτιρθιν, *sine, seorsum.* 3 *De hac re vide plura* 83.23. *&* 84.13. 4. *Fit ab actiuo* ἔτυπτον, *mutando* ον *in* όμην. 5 *Id est, siue actiua, siue passiua, siue media: atque vel barytona, vel circunflexa, vel in μι.*

2 *Ionismus & Dorismus.* μισθα *pro* μιθα.

Aeolismus. μιθιν *pro* μιθα. θα *pro* θεν.

3 *Imperfecti formatio.*

4

5

Perfectum { πέτυμμαι, πέτυφαι, πέτυπται, *verberatus sum.* πετύμμεθον, πέτυφθον, πέτυφθον, *ati sumus &c.* πετύμμεθα, πέτυφθε, πετυμμένοι εἰσὶ, *ati sumus.* } *Perfectum.*

Perfecti passiui formatio.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in μαι. Secunda persona in σαι, actu aut potestate, nempe φαι aut ξαι. Tertia in ται.

In prima coniugatione.

In prima coniugatione mutatur α actiui in μαι, 1 et φ aspirata in β mediam, 1 πέτυφα, πέτυβμαι: sed ob euphoniam dicitur πέτυμμαι, μ pro β.

φα in { μμαι. φαι. πται. μμιθον. φθον. φθον. μμιθα. φθε. }

In

In secunda ac tertia persona est π tenuis τέτυφαι, τέτυπται. nam φ valet πσ.

Secunda et tertia dualis, et secunda pluralis fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, idq; in omni coniugatione, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertia plural.

Tertiam pluralem circunloquimur per participium præteriti temporis, et verbum substantiuum, quoties tertia singularis non desinit in ται purum, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.

In secunda. χα in γμαι, ξαι, κται. γμιθον, χθον, χθον. γμιθα, χθε.

Secunda coniugatio.

λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus sum, es.*
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον, *dicti sumus.*
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Eadem hic ratio literarum γ, κ, χ, et duplicis ξ, qualis in prima coniugatione mutarum β, π, φ, et duplicis ψ: vt à λέγω, *dico*, præteritum actiuum λέλεχα, *dixi*, passiuum λέλεγμαι, *dictus sum*, mutando α in μαι, aspiratam χ, in mediam γ.

In secunda et tertia persona est tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ est κσ.

Reli-

Reliquarum coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia coniugatio.
- πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *persuasus sum.*
- πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
- πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

In tertia.
κα *in*
- σμαι,
- σαι,
- σαι,
- σμεθον.
- σθον,
- σθον.
- σμεθα.
- σθε.

Ante μαι collocandũ σ, ~~πείθω~~, πέπεικα, πέπεισμαι, ~~*persuadeo*~~, *persuasi, persuasus sum.*

Secunda persona πέπεισαι, per vnum σ tantùm, etiamsi in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

Annotatio.

Quar. cõiug.
- ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum.*
- ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
- ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὤρυγμένοι εἰσὶ.
- πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *intellexi.*
- πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
- πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

In quarta nunc vt in secunda, nũc vt in tertia.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea sequuntur coniugationem secundam: χ in γ, α in μαι, ὤρυχα, ὤρυγμαι, *fodi, fossus sum.* Si autem actiuum in κα, formatio

Annotatio.

4 matio est vt in tertia, 4 assumpto σ: φράζω, ἔφρασα, ἔφρασμαι, *considero, deraui, ratus sum.*

In quinta. λκα in λμαι λσαι, λτ). λμεθον, λθον, λθον, λμεθα, λθι.

Quinta coniugatio etiam in passiuo præterito seruat immutabiles λ et ρ, vt in actiuo: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, *canto, cantaui, cantatus sum, vel cantorem auscultaui:* ωείρω, ἔωαρκα, ἔωαρμαι, *semino, seminaui, seminatus sum.*

ρκα in ρμαι. ρσαι. ρ). ρμεθον. ρθον, ρθον. ρμεθα. ρθι.

ψάλλω, *canto.* ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται. ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον. ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

ωείρω, *semino.* ἔωαρμαι, ἔωαρσαι, ἔωαρται. ἐωαρμεθον, ἔωαρθον, ἔωαρθον. ἐωαρμεθα, ἔωαρθε, ἐωαρμένοι εἰσί.

In μω & μνω finita. ημαι. ησαι. νται. ήμεθον. ησθον, ησθον. ήμεθα. ησθε. νται.

Finita in μω aut μνω, actiuum habent in ηκα, passiuum in ημαι: νέπω, νενέμηκα, νενέμημαι, *pasco, pauí, pastus sum:* τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, *incido, incidi, incisus sum.* nam interponitur η.

νέμω, *pasco.* νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται. νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον. νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, etc.

Secunda

Secunda et tertia dualis et secunda pluralis interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum, νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Annotatiunculæ.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circunlocutionem fit tertia pluraralis, interponendo ν ante ται, νενέμητ, νενέμηνται.

Verba in νω actiuum faciunt in γκα, passiuum autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, *ostendo, ostendi, ostensus sum, vel manifestatus sum.* nam in ceteris manet ν.

Finita in αίνω, & polysyllaba in ύνω.

φαίνω, *ostendo.*
- πέφαμμαι, πέφανται, [5] πέφανται.
- πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον.
- πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

γκα *in*
- μμαι.
- νσαι.
- ντ.
- μμεθον
- νθον,
- νθον.
- μμεθα.
- νθε.

Finita in ίνω, είνω, & disyllaba in ύνω.

Dissyllaba in ινω, ϛνω, et ωνω [6] abiiciũt ν vt in actiuo, nec tamen assumunt σ ante μαι.

κρίνω, *accuso.*
- κέκριμαι, κέκριται, κέκριτ.
- κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
- κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκριντ.

κα *in*
- μαι.
- σαι.
- ται.
- μεθον.
- σθον,
- σθον.
- μεθα.
- σθε.
- ντ.

κτείνω, interficio
ἔκταμαι, ἔκταμαι, ἔκταμαι, interfectus sum, &c.
ἐκτάμεθον, ἐκτάσθον, ἐκτάσθην.
ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκταντο.

θύω, propello
τέθυμαι, τέθυμαι, τέθυται, propulsus sum, &c.
τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

In sexta. 7 7 Sexta coniugatio nunc accipit σ, ἀκούω, ἤκουσα, ἤκουσμαι, audio, audiui, auditus sum: nunc non accipit, ζοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι, iaculis peto, iaculis petij, iaculis petitus sum.

ἀκούω, audio.
ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται.
ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἤκουσμένοι εἰσί.

ζοξεύω, sagitto.
τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
τεζοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
τεζοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Plus quàm perfectum
ἐτετύμμην, ἐτέτυφο, ἐτέτυπτο, verberatus eram.
Plus quàm perfectum ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Perfe-

Perfecti prima persona vertit μαι in μμαι, πέτυμμαι, ἐτετύμμην: secunda et tertia αι in ο, πέτυφαι, ἐπέτυφο: πέτυπται, ἐπέτυπτο. Tertia pluralis exit in νται, si singularis desinat in ται purum, ἐκέκριται, *accusatus erat*, ἐκέκριντο, *accusati erant*: alioqui circunloquimur per verbum substātiuum; ἐπέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Plus quàm perfecti formatio.

Annotatio.

Quare fiant huiusmodi consonantium mutationes, I diximus 5.30. 2 *Ionicè vero* πεπύφαται *absque periphrasi.* 2 *Iones enim & hanc & plus quàm perfecti tertiam pluralem à tertia singulari formant, ante* ται *vel*ται *breue inserentes, & tenues* π *vel* κ, *præcedentes* α, *mutantes in aspiratas* φ, χ, *& in characteristicam aoristi secundi:* 3 *præterea vocalem longam aut diphthongum, quæ ipsum* α *præcederet, corripiunt vocalem longam in propriam breuem vertendo: ex diphthongo vero alterum vocalem subtrahendo. Ceterùm in quinta coniugatione non inuenitur hæc Ionica persona, nisi verbum desinat in* λω *aut* ρω, *vbi* λ *&* ρ *manent ante* α, *&* ρ *aspiratur, vt quibusdam placet: vt* ἐσπάρθαται, *seminati sunt. Herodotus in plus quàm perfecto pro* ἐσάλατο, *dixit* ἐσαλάσατο, *per pleonasmum syllabæ* σα. *Neque etiam inuenitur in verbis sextæ, quæ ante* τ *habent* σ. *Poetæ autem eodem modo formant tertiam pluralis à tertia singul. in reliquis temporibus indicatiui & optatiui: sed in optatiuo antepenultimam, vt hic non corripiunt. nam ex* τύπτοιτο, *id est, verberetur,* τυπτοίατο *faciunt, id est, verberentur. In perfecto etiam & plus quàm perfecto eam non corripiunt, si versus id exigat: neque etiam in alijs temporibus.* 3 *Doricè* πέφρασμαι, *pro* σ *posita Aoristi secundi characteristica: quod fit & in alijs eiusdem*

Ionicè.

πται, φαται.
κται, χαται
σται { ψατο. ξατο. νατο.
ατο { ητο, ιατο. ωατο, υατο.
ητο { ειατο. ιατο.
λται, λατο.
ρται, ρατο.

Poeticè.

ab { ειται. ιατο, ηται, ηατο, ωται, ωατο. οιτο, οιατο, αιτο, αιατο.

Dorismus.

Atticismus.

4 *generis.* 4 *Attici interdum huiusmodi σ excludunt: vt à κονίζω, in puluere laboro, κεκόνισμαι vel κεκόνιμαι, participium ὁ κεκονιμένος, puluerulentus, fatigatus in*

πέφαντ.

5 *puluere.* 5 *Inuenitur etiam πέφαντς in tertia plurali præsentis, id est, occisi sunt, à πέφαμαι, sum interfectus secundæ coniugationis verborum in μι, à themate φάω, πέφημι, id est, occido, per ι facta reduplicatione*

6 *Ionicè.* 6 *Idem accidit quibusdam in αίνω: vt à κραίνω, perficio, absoluo, μ. κρανῶ, π. κέκρακα, pass. κεκραμαι, plus quàm perfectum ἐκεκράμην, ας, ατ, in tertia plurali ἐκέκραντο, & reiecto priori augmento, ac pleona-*

κεκράαντο.

7 *smo τοῦ α, κεκράαντο, absoluti fuerant.* 7 *Sunt qui existiment hæc tantum verba ἑλκύω, traho: κελεύω, iubeo: κναίω, tristifico, excito: μύω, claudo, abscondo, et ἀκούω, audio, recipere σ cum verbis circunflexis in έω, άω, & όω, quæ non mutant penultimam breuem in longam: de quibus copiose sumus dicturi in Annotationibus in verba circunflexa. Porrò κλείω, laudo, facit κέκλειμαι & κέκλεισμαι.*

Quæ verba sextæ accipiant σ, & quæ non.

Aoristus primus.

Aoristus 1. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus fui.*
ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
1 ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, [1] ἐτύφθησαν.

Formatio aoristi primi.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, *verberatus est, verberatus fui:* λέλεκται, ἐλέχθην, *dictus est, dictus fui:* πέπεισται, ἐπείσθην, *persuasus est, persuasus fui, &c.*

Aori-

Aoriſtus 2. { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν. } *Aoriſtus ſecundus.*

Mutat ον actiui in ην, ἔτυπον, *verberaui*, ἐτύπην, *verberatus fui, vel vapulaui.* *Formatio aoriſti ſecundi.*

Caret vterque aoriſtus prima duali. nam inflexionem habet actiuorum: ſiquidem plurale in μεν. *Annotatio.*

Futurum 1. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται. } *Futurum primum.*

A primo aoriſto ἐτήφθην, τυφθόσομαι, *verberatus fui, verberabor.* *Formatio futuri primi.*

Futurum 2. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσετη. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσοντη. } *Futurum ſecundum.*

A ſecundo aoriſto ἐτύπην, τυπήσομαι, *verberatus fui, verberabor.* *Formatio futuri ſecundi.*

Eſt Græcis tempus in verbis paſsiuis,

Paulò pòst futurum. * *Id est, quia quid impendere videtur.*

quod vocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc est, pauio post futurum, * quoties actio iam mox ad futura significatur.

Paulò pòst futurum

πτύφομαι, πτύφῃ, πτύφεται.
πτυφόμεθον, πτύφεσθον, πτύφεσθον.
πτυφόμεθα, πτύφεσθε, πτύφονται.

Paulò pòst futuri formatio.

Fit à secunda perfecti, interposito ομ, τέτυφα, *verberatus es*, τετύφομαι, *mox verberabor, vel iam verberatus sum:* seruatq; augmentum in omni modo.

Bœotismus.

1 Bœaticè & Aeolicè ἔτυφθεν. *nam Bœoti tertiam pluralem virtusque aoristi passiui formant à prima singulari, mutando ην in εν. At μιάνθην αἵματι μηροὶ, tincta sunt sanguine crura, Iliad. 8. non mutat η: vel est syncope, pro μιαντήθην, reiecto augmento, à μιαίνω, tingo, polluo.*

Imperatiuus.

1 τύπτω, τυπτέσθω, *verberare, beretur.*

Imperatiui præsens et imperfectũ

τύπτεσθον, τυπτέσθον, *remini, rentur duo.*
2 τύπτεσθε, 2 τυπτέσθων, *rami ni, rentur.*

Perfectũ et plus quàm perfectum

τέτυφο, τετύφθω, *verberare, &c.*
τέτυφθον, τετύφθων.
τέτυφθε, τετύφθων.

Secunda

Secunda persona fit à secunda plus quàm perfecti, ἐτέτυψο, τέτυψο, *verberatus eras, verberare*: ἐλέλεξο, λέλεξο, *dictus eras, dicere*: ἐπέπεισο, πέπεισο, *persuasus fueras, persuadere*: ὤρυξο, ὤρυξο, *fossus eras, fodere*. *Formatio perfecti.*

Tertia vero 3 à tertia eiusdem temporis migrante τ in θω, et reliquis item tenuibus in aspiratas, ἐτέτυπτω, τετύφθω, *verberatus erat, verberetur*: ἐλέλεκτο, λελέχθω, *dictus erat, dicatur*: ἐπέπεισο, πεπείσθω, *persuasus erat, persuadeatur*. Quòd si τ sit purum, assumitur σ, ἐκέκριτο, κεκρίσθω, *accusatus erat, accusetur*.

πτο.	φθω:
κτ	χθω.
ςο	σθω.
λτ	λθω.
ρτ	ρθω.
ντ	νθω.
τ	σθω.

Aoristus 1.
- τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu, tor ille.*
- τύφθητον, τυφθήτων, *beraminor, antor duo.*
- τύφθητε, τυφθήτωσαν, *beraminor, antor.*

ab ἐτύφθην.

Aoristus 2.
- τύπηθι, τυπήτω.
- τύπητον, τυπήτων.
- τύπητε, τυπήτωσαν.

ab ἐτύπην.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hic in τι propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι. sic tertia singularis *Annotatio.* θητι non θηθι.

vtriusque, et reliqui numeri per τ, non θ, τυπήτω, τύπητον, etc.

Formatio præsentis imperatiui, eiusq; in dialectis varietas. Atticismus.

1 Fit à τύπτομαι, *mutando* ομαι *in* ω: *vel à secunda imperfecti* ἐτύπτου, *cui similis est hæc secunda imperatiui, reiecto augmento: atque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionicè* τύπτεο, *quasi à* τύπτεω, *abiecto* σ, *hinc facta est communis & Attica* τύπτου *per crasim* εο *in* ου, *& Dorica* τύπτευ. *Idem iudicium de reliquis temporibus imperatiuorum in* ω *finitis.* 2 *Atticè* τυπτίσθων. *nam Attici in hoc præsenti, atque in vtroque aoristo imperatiui medij, tertiam pluralem eandem cum* 3 *tertia duali faciunt, syllaba* σα *per syncopen detracta.* 3 *Vel breuius, à secunda duali eiusdem temporis indicatiui, migrante* ον *in* ω, *vt diximus.* 79.21.

Optatiuus pass. à τύπτομαι.

Optatiui præsens et imperfectũ

τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *verberarer.*
τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Annotatio.

1 [1] Omnium optatiuorum penultima est diphthongus.

à τετυμμαι.

Perfectũ et plus quàm perfectum

τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη, *verberatus essem.*
τετυμμένω, εἴητον, εἰήτην.
τετυμμένοι, εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

Annotatio.

In verbis barytonis semper opus est periphrasi

riphrasi per participium et verbum substantiuum.

Aoristus 1.
τυφθείλω, τυφθείης, τυφθείη, *verberatus sim vel fuerim.* ab ἐτύφθην.
τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus 2.
τυπείλω, τυπείης, τυπείη. ab ἐτύπην.
τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Futurũ 1.
τυφθησίμλω, τυφθήσιο, τυφθήσιος, *verberer.* à τυφθήσομαι.
τυφθησίμεθον, τυφθήσιαθον, τυφθησίαθλω.
τυφθησίμεθα, τυφθήσιαθε, τυφθήσινς.

Futurũ 2.
τυπησίμλω, τυπήσιο, τυπήσιος. à τυπήσομαι.
τυπησίμεθον, τυπήσιαθον, τυπησίαθλω.
τυπησίμεθα, τυπήσιαθε, τυπήσινς.

Paulò pòst futurum
πετυφοίμλω, πετύφοιο, πετύφοις, *mox verberer.* à τετύφομαι.
πετυφοίμεθον, πετύφοιαθον, πετυφοίαθλω.
πετυφοίμεθα, πετύφοιαθε, πετύφοινς.

1 Intelligе, in prima persona numeri singularis, vt iam diximus in voce actiua.

Subiunctiuus passiuus à τύπτομαι.

τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται,

Subiũctiui præs. et imperfect. ἐὰν
- si verberer vel rarer.
- τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
- τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

à τέτυμμαι.

Perfectum et plus quàm perfectum, ἐὰν
- τετυμμένος ὦ, ἦς, ἦ, si verberatus sim vel essem.
- τετυμμένος ὦμεν, ἦτον, ἦτον.
- τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Annotatio.

1 [1]Et hic et in optatiuo circunloquimur hoc perfectum, vt tertiam pluralem indicatiui.

ab ἐτύφθην.

Aorist. 1. ἐὰν
- τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, si verberatus sim vel fuerim vel fuero.
- τυφθῶμεν, τυφθῆτον, τυφθήτην.
- τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

ab ἐτύπην.

Aorist. 2. ἐὰν
- τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
- τυπῶμεν, τυπῆτον, τυπήτην.
- τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

1 In hoc tamen differunt, quod tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circunlocutionem, quoties tertia singularis desinit in ν purum, 113. 5. quod accidit quibusdã verbis quintæ & sextæ: at perfectũ in optatiuo aut subiunctiuo non fit citra circunlocutionem, nisi in verbis in μι & quibusdam circunflexis, ductis à verbis sextæ in έω, άω, όω, & ύω, vt suo dicetur loco.

Infini-

Infinitiui præsens et imperfect. τύπτεσθαι, *verberari.* — *Infinitiuus paſs.* *à* τύπτομαι.

Perfectum et plus quàm perfectum, τετύφθαι accentu in penultima, *verberatum eſse vel fuiſse.* — *à* τέτυφθον, *ſecunda duali.*

Aoriſtus primus, τυφθῆναι, *verberatum eſse.* — *ab* ἐτύφθην.

Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι. — *ab* ἐτύπην.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι, *verberandum eſse.* — *à* τυφθήσομαι.

Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι. — *à* τυπήσομαι.

Paulò pòſt futurum, πεπύσεσθαι, *mox verberandum eſse.* — *à* πεπύσομαι.

Infinitiui in σθαι fiunt [1]à ſecunda plurali indicatiui, verſo ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι. — 1 *Formatio Infinitiuorũ in σθαι.*

Vel à prima ſingulari, mutando ομαι *in* ισθαι, *at perfectum infinitiui (quod tamen plerunque non deſinit in σθαι, ſed etiam in φθαι, χθαι, λθαι, νθαι, & ρθαι) commodius formatur à ſecunda duali, verſo* ον *in* αι: *vel, vt Auctor ait in finitis in* σθαι, *à ſecunda plurali, verſo* ε *in* αι,

Participii præsens et imperfect.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, [1] *qui verberatur.* — 1 *Participia paſs.* *à* τύπτομαι.

ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, *quæ verberatur.*

τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, *quod verberatur.*

Perfe-

ἀπὸ τοῦ τύπτω.

Perfectū et plus quàm perfectum

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *verberatus.*
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, *verberata.*
τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, *verberatum.*

ab ἔτυφθην.

Aoristus 1.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, *verberatus.*
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, *verberata.*
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, *verberatum.*

ab ἔτυπην.

Aoristus 2.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι.

Futurū 1.

ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberandus.*
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberanda.*
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, *verberandum.*

ἀπὸ τοῦ τυπήσομαι.

Futurū 2.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Paulò

ὁ τετυφόμην, τῷ τετυφομένῳ, *mox verberandus.* — ἀ τετύφομαι.

Paulò pòst futurum: ἡ τετυφομένη, τῆς τετυφομένης, *mox verberanda.*

γ τετυφόμενον, τῷ τετυφομένῳ, *mox verberandum.*

Accentus perfecti in penultima: reliquorum in μην in antepenultima: at aoristi acuuntur. Ceterùm μενος et μενον ad tertiam pertinent declinationem, ης et ων ad quintam: omnia autem fœminina ad secundam. — *Annotatiunculæ.*

Quomodo Latinè reddi debeant participia verborum passiuorum ac deponentium diximus, 106.33.

VERBVM MEDIVM.

Medium verbum siue commune, quod nunc actiuè capitur, nunc passiuè, βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico: sic ἄγομαι, duco, ducor: κομίζομαι, porto, portor. — *Medium, & cur ita dicatur.*

Ab actiuis autem non tantùm passiua deducuntur, sed etiam media, quorum et inflexio et significatio partim actiua, partim passiua. — *In vocem media annotatiunculæ.*

Præsens et præteritum imperfectum non tantùm inflectendi ratione, verùm et voce

et voce penitus eadem ſunt cum verbo paſsiuo. Perfectum et plus quàm perfectum ſortita ſunt terminationem actiuam: aoriſti ac futura paſsiuam.

Perfectum medium.

Indicatiui perfectum { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *verberaui vel verberatus ſum.* τετύπατον, τετύπατον. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Formatio perfecti medij.

Medium præteritũ formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præſentis pro figuratiua præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα à τύπτω. Nam deſinentium in πτω, κτω, μνω, formatiua litera eſt prior conſonans: τίκτω, τέτεχα, τέτοκα, *pario, peperi, peperi:* τέμνω, τετέμηκα, τέτομα, *incîdo, incîdi, incîdi,* vt dictum eſt ſuprà, pag. 69.26. & 97.14.

Annotatio.

Annotatiunculæ in perfectum mediũ.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, characteriſticon facit γ, ~~πλήσσω,~~ πλήξω, πέπληχα, πέπληγα, ~~*percutio*~~, *percutiam, percuſsi vel percuſsus ſum:* σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα, *conſidero, abo, aui vel atus ſum*, vt etiam notatum eſt in ſecundo aoriſti verbi actiui.

Trium vero temporum eadem eſt figuratiua, ſecundi aoriſti, ſecundi futuri, et præteriti medii.

In ſexta

In sexta coniugatione characteristicon est [2] vocalis aut diphthongus, λύω, λέλυκα, λέλυα, *soluo, solui, solui vel solutus sum:* ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, *audio, audiui, audiui vel auditus sum:* quanquam hoc tempus hic rarum.

Penultima eadem quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα. Disyllabi futuri penultima ε migrabit in [3] ο. λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλο γα, *dico, &c.* at diphthongus φ in οι, πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα, *persuadeo, &c.*

[2] [3] ε in ο. φ in οι.

Vocalis α præsentis interdum seruatur, φάλλω, ἔφαλκα, ἔφαλα, *cano, &c.* [4] interdum vertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino, &c.* diphthongus autem αι in ῳ diphthongum impropriam, φαίνω, πέφηνα, *ostendo, ostendi vel ostensus sum, visus sum.*

[4] α in η. αι in ῳ.

Plus quã perfect. { ἐτετύπφμι, ἐτετύπφς, ἐτετύπφ, *verberauerã vel verberatus erã.* ἐτετύπφσμεν, ἐτετυπέπλω. ἐτετύπφμεν, ἐτετύπφτε, ἐτετύπφσαν.

Plus quàm perfectum.

Aoristus 1. { ἐτυφάμην, ἐτύφω, ἐτύφας. ἐτυφάμεθον, ἐτύφαθον, ἐτυφάσθην. ἐτυφάμεθα, ἐτύφαθε, ἐτύφανς.

Aoristus primus.

Additur

Formatio aoristi primi.

Additur μλω ad actiuum, ἔτυψα, *verberaui*, ἐτυψάμλω, *verberaui, vel verberatus sum.*

Aoristus secundus.

Aoristus 2. ἐτυπόμλω, ἐτύπην, ἐτύπεῖν. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτύπεσθλω. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύπον.

Formatio aoristi secundi.

Mutatur ον actiui in όμλω, ἔτυπον, ἐτυπόμλω.

Futurum primum.

Futurum 1. τύψομαι, τύψῃ, τύψεῖ. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Formatio futuri primi.

Actiuum ω barytonum in ομαι, τύψω, *verberabo*, τύψομαι, *verberabo vel verberabor.*

Futurum secundum.

Futurũ 2. τυπῶμαι, τυπῇ, τυπεῖ. τυπώμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον. τυπώμεθα, τυπεῖσθε, τυπῶνται.

Formatio futuri secundi. Futurum primum quintæ coniugationis ῶμαι.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ω circũflexum in ῶμαι: τυπῶ, τυπῶμαι. Ideoque in quinta coniugatione primum quoque futurum desinit in ῶμαι: nam

nam actiuum in ῶ circunflectitur, vt à ~~σπείρω, semino~~: primum futurum actiuum σπερῶ, medium autem σπερδμαι, secundum verò actiuum σπαρῶ, medium σπαρδμαι.[6] Accidit igitur hic idē esse vtrunque futurum tam actiuum quàm medium, φάλλω, φαλῶ, φαλδμαι, cano.

6 Annotatio.

Non tamen omnia verba media actiuam simul & passiuam significationem habent: sed quædam actiuam tantum, quædam passiuam, & alia vtranque, quod discrimen vsu melius quàm præceptionibus colligetur. 1 2 *Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi secund. & futuri secund. vt ipse regula præcedenti affirmabat, nam ibi est semper breuis, hic verò interdum longa: vt* ἀπαύω, *sedo, aoristus secund. est* ἔπαον, *& præteritum medium* πέπαυα: *sic ab* ἀκούω, *audio, aoristus sec.* ἄκοον, (*sed vix est in vsu*) *præteritum verò medium* ἄκουα: *vides hic diphthongos* αυ, υ: *ibi autem nudas vocales* α, ο. *Verum hæc tempora (vt ipse Auctor ait) vix inueniuntur in verbis sextæ, præcipuè si desinant in* εύω, αύω, ύω, *& hyperdisyllaba in* ύω, *nam* πέπαυα *&* ἄκουα *exoleuerunt: ab hoc tamen fit Atticum* ἀκήκοα, *vt dicetur in sequentibus.* 3 *Tamen disyllaba finita in* ἔλω 3 *per vnicum* λ, *retinent hic* ε: *vt* τέλω, τέτελα, ~~*perficio*~~, *perfeci*: ~~μέλω~~, μέμελα, *& ectasi* μέμηλα, ~~*curo*~~, *curaui. hoc autem fit, quia veniunt tanquam à* τελέω, μελέω. *vide Annotationes in præteritum medium. Porrò* ἀνέθω *per metathesim pro* ~~ἀνθέω~~, *id est*, ~~*floreo*~~, *quamuis sit trisyllabum, tamen mutat penultimam* ε *in* ο, ἄνοθα, *composita cum* ἐν, ἐνήνοθα, *cum* ἐπί, ἐπενήνοθα, *efflorui* ἐπενήνοθα. *quidam tamen aliter deducunt.* 4 *Hoc fit tantùm in* 4 *verbis* θάλλω, ~~*germino*~~, *& κλάζω*, ~~*resono*~~: *præteritum medium*, κέκληγα, *vnde participium* κεκληγώς, *in plural.* οἱ

κεκληγόντες. Atticismus. Annotatio.

κεκληγότες, *pro quo Homerus interiecto* ν, *dixit* κεκληγόντες, *clamantes.* 5 *Notandum Atticos sæpe vsurpare futura mediorum loco actiuorum, reiectis actiuis.* 6 *Immò semper in hac coniugatione est idem, nisi in verbis quorum penultima est* ε, *aut in dissyllabis quorum penultima est* ϙ. *saltem in quinta coniugatione eædem sunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos & participia. inuenitur tamen in primo futuro* ἅλετς *pro* ἁλεῖτς, *saliet, ab* ἅλλομαι, *salio. & Ionicè vt dictum est,* 98.26. *huiusmodi syllabæ circunflexæ dissoluuntur, ac præposito* ε, *terminationes futuri secundi siue primi in quinta, sunt eædem cum terminationibus præsentis siue futuri primi aliarum coniugationum. dicitur enim* ἑόμαι, ἑῇ *vel* ἑέαι, ἑέτς: ἑόμεθον, ἑέσθον, ἑέσθον: ἑόμεθα, ἑέσθε, ἑόντς, *pro* ἕομαι, ἕῃ, ἕῃτς: ἕομεθον, ἕισθον, *&c. sic in infinitiuo* ἑέσθς *pro* ἕισθς.

Imperatiuus medius. à τέτυπα.

1 Imperatiui perfectũ & plus quàm perfectum.
- τέτυπε, τετυπέτω, *verbera vel verberare.*
- τετύπετον, τετυπέτων.
- τετύπετε, τετυπέτωσαν.

ab ἐτυψάμην.

Aoristus 1.
- τύψαι, τυψάσθω, *verberato vel verberator.*
- τύψασθον, τυψάσθων.
- τύψασθε, τυψάσθωσαν.

ab ἐτυπόμην.

Aoristus 2.
- τυποῦ, τυπέσθω.
- τύπεσθον, τυπέσθων.
- τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

1 *Hoc singulare in raro est vsu, sed vtimur circunlocutione per participium perfectum medium, & imperatiuum verbi substantiui* εἰμὶ, *sum, vt* τετυπὼς ἴσθι, *quasi verberatus esto, vel verberatus sis.*

Optatiui

Optatiui perfectũ & plus quàm perfectum.

τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, verberauissem, vel atus essem. — Optatiuus medius. à τέτυπα.

τετύποιμεν, τετυποίτην. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aoristus 1.

τυφαίμην, τύφαιο, τύφαιτο, verberauerim vel atus fuerim. — ab ἐτυφάμην.

τυφαίμεθον, τύφαισθον, τυφαίσθην. (φαινζ.

τυφαίμεθα, τύφαισθε, τύφαιντο.

Aoristus 2.

τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.

τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. (ποινζ.

τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο. — ab ἐτυπόμην.

Futurum 1.

τυφοίμην, τύφοιο, τύφοιτο, verberem vel verberer.

τυφοίμεθον, τύφοισθον, τυφοίσθην. (φοινζ.

τυφοίμεθα, τύφοισθε, τύφοιντο. — à τύφομαι.

Futurum 2.

τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.

τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.

τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. — à τυπῶμαι.

Annotatio. Cum aoristo secundo consentit voce, sed pugnat accentu.

Subiunctiuus medius. ἀ τίτυπα.

Subiunctiui perfe. & ἐαν plus quam perfect.
τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ,
si verberauissem, vel ratus essem.
τετύπῄμεν, τετύπῄτε.
τετύφωμαι, τετύφῃ, τετύφηται,

ab ἐτυφάμην.

Aorist. 1. ἐαν
si verberauero vel ratus fuero.
τυφώμεθον, τύφηθον, τύφηθον.
τυφώμεθα, τύφηθε, τύφονται.

ab ἐτυπόμην.

Aorist. 2. ἐαν
τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται.
τυπώμεθον, τύπηθον, τύπηθον.
τυπώμεθα, τύπηθε, τύπωνται.

Infinitiuus medius. ἀ τίτυπα. 1 ab ἐτυφάμην. 2 ab ἐτυπόμην. (μαι. 3 ἀ τύφο- 4 ἀ τυπῶ μαι. Annotatio.

Infinitiui perfectum & plus quàm perfectum, τετυπέναι, *verberauisse vel verberatum esse*. Aoristus primus, [1] τύφαϑ, *verberauisse vel verberatum fuisse*. Aoristus secundus, [2] τυπέϑ. Futurum primũ, [3] τύφεϑ, *verberaturum vel verberandum esse*. Futurum secundum, [4] τυπῶϑ, per ῶ circunflexũ: at secundus aoristus per έ acutũ, τυπέϑ.

Partici-

Participij perfectũ & plus quàm perfectum.	τετυπὼς, τετυπότος, *qui verberauit vel verberatus est.*	*Participiæ media.*
	τετυπῆα, τετυπήας.	*à τέτυπα.*
	τετυπὸς, τετυπότος.	
Aoristus 1.	τυψάμενος, τυψαμένου, *qui verberauit vel ratus est.*	*ab ἐτυψάμην.*
	τυψαμένη, τυψαμένης.	
	τυψάμενον, τυψαμένου.	
Aoristus 2.	τυπόμενος, τυπομένου.	*ab ἐτυπόμην.*
	τυπομένη, τυπομένης.	
	τυπόμενον, τυπομένου.	
Futurum 1.	τυψόμενος, τυψομένου, *verberaturus vel verberandus.*	*à τύψομαι.*
	τυψομένη, τυψομένης.	
	τυψόμενον, τυψομένου.	
Futurum 2.	τυπούμενος, τυπουμένου.	*à τυποῦμαι.*
	τυπουμένη, τυπουμένης.	
	τυπούμενον, τυπουμένου.	

Atque hactenus de verbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A Barytonis sextæ coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per contractionem verba, quæ vocantur circunflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnam contractis,

Vnde et quo modo fiant verba circunflexa.

ctis, accentum posideant circunflexum, πριέω πριῶ, *facio:* βοάω βοῶ, *clamo:* χρυσόω χρυσῶ, *inauro:* έω, άω, & όω coalescentibus in ῶ. Siquidem ex accentu acuto & graui profluit circunflexus. itidem in reliquis personis, ποιέῖς, πριᾶσ, *facis:* βοάῖς βοᾷς, *clamas:* χρυσόῖς χρυσοῖς, *inauras:* de quibus postea. Neque hic est quicquam peculiare, nisi quòd ex tribus illis characteristicis α, ε, ο, & vocali aut diphthõgo sequente, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ exceptis contractionibus, planè quintæ sunt declinationis.

Regulæ.

Quid habeant commune circunflexa cum barytonis, et qua in re ab illis dissentiant.

Et quemadmodum illic non in omnibus casibus semper fit cõtractio, licet genitiuus desinat in ῳ purum, ita hîc non omne tempus est capax cõtractionis, sed tantùm præsens ac imperfectum, idque in omnibus modis ac participijs: siquidem illæ terminationes, quæ sequuntur πῖ in τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, cùm in sexta coniugatione his locis reperiantur puræ, πριέω, πριέεις, πριέει, recepta est in quibusdam contractio, nempe in ijs quæ ante ω habent vnam è figuratiuis α, ε, ο; pro quarum numero redduntur coniugationes circunflexorum, vbi crases ex istis vocali-

Quæ tempora contrahantur.

vocalibus ad hunc fiunt modum.

	Prima,		Secunda,		Tertia.	
Figuratiua ε	ε ϙ	Figuratiua α	ε α	Figuratiua ο	ε ου	*Ceporino & quibusdam alijs* οη *contrahitur in* οι, ω *&* ȣ.
	ο ȣ		ο ω		ο ου	
	η η		η α		η ω	
	ω ω		ω ω		ω ω	
	ϙ ϙ		ϙ ᾳ		ϙ οι	
	οι οι		οι ῳ		οι οι	
	ȣ ȣ		ȣ ω		ȣ ȣ	
	ῃ ῃ		ῃ ᾳ		ῃ οι	

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum per omnia genera, modos & participia se habet, vt præscriptum est in barytonis. Futurum enim omniũ circunflexorum desinit in ῶ, pręteritum in κα, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

De circunflexorũ inflexione & formatione annotatio.

Prima coniugatio circunflexorum fit à verbis sextæ coniugationis barytonorum in έω, ποιέω ποιῶ. Futurum in ήσω, vertendo ε in η longum, ποιήσω: vnde præteritum in ηκα, πεπρίηκα.

Paradigma verborũ circunflexorum primæ coniugationis.

VERBI ACTIVI.

Indicatiui præsens

πριέω ῶ, πριέϙς εῖς, πριέϙ εῖ.
πριέετον εῖτον, πριέετον εῖτον.
πριέομεν ȣ̃μεν, ποιέετε εῖτε, πριέȣσι ȣ̃σι.

Præsens.

Imperfectū. Imperfectum. ἐποίεον ὦν, ἐποίεες ἧς, ἐποίεε ἦ. ἐποιέεζον εἶζον, ἐποιεέτην εἴτην. ἐποιέομεν ὦμεν, ἐποιέετε εἶτε, ἐποίεον ὦν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, &c. vt πέτυφα, πέτυφας. Plus quàm perfectū, ἐπεποιήκειν. Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiuus. Imperatiui præsens & imperfectum. ποίεε ἦ, ποιεέτω ἑίτω. ποιέεζον εἶζον, ποιεέτων ἑίτων ποιέετε εἶτε, ποιεέτωσαν ἑίτωσαν.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίηκε. Aoristus primus, πρίηζον. Secundus aoristus, secundum futurum & præteritum medium quando reperiantur, dicetur * posteà.

*In Annotationibus in verba circunflexa.

Optatiui. Optatiui præsens & imperfect. πριέοιμι οἶμι, πριέοις οἶς, πριέοι οἶ. πριέοιζον οἶζον, πριεοίτην οἴτην. πριέοιμεν οἶμεν, πριέοιτε οἶτε, πριέοιεν οἶεν.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεπρίηκοι-

ποιήκοιμι. Aoristus primus πρίηκαιμι. Futurum primum, πρίηκοιμι.

Subiunctiui præsens ἐὰν & imperfe.
- ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, πριέῃ ῇ.
- ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον.
- ποιέωμεν ῶμεν, πριέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Subiunctiuus.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεπριήκω. Aoristus primus, πρίηκω.

Infinitiui præsens & imperfectum, * πριέειν εἶν. Perfectum, πεποιηκέναι. Aoristus primus, πρίηκαι. Futurum primum, ποιήσειν.

Infinitiuus.
* Et Doricè ποιέν.

Participij præsens & imperfectũ.
- ποιέων ῶν, ποιέοντος οῦντος.
- ποιέουσα οῦσα, πριεούσης ούσης.
- ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Participia actiua.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποιηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum, ποιήσων.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui præsens.
- ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέετη εῖτη.
- ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον εῖσθον.
- ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦντη.

Passiuũ primæ circumflexorum. Præsens.

Imperfectum.

Imperfect.
- ἐποιεόμην ὑμην, ἐποιέου ῦ, ἐποιέετο εῖτο.
- ἐποιεόμεθον ὑμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην εἴσθην. (εῖσθε, ἐποιέοντο ῦντο.
- ἐποιεόμεθα ὑμεθα, ἐποιέεσθε

Perfectum.

Perfectum
- πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
- πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον. (ποίηντι.
- πεποιήμεθα, πεποίησθε, πε-

Plus quàm perfectum.

Plus quàm perfectũ.
- ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
- ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
- ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurum primum, ποιηθήσομαι. Paulò pòst futurum, πεποιήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectum.
- ποιέου ῦ, ποιεέσθω εἴσθω.
- ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων εἴσθων. (εἴσθωσαν.
- ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν

Perfectũ & plus quàm perfectum.
- πεποίησο, πεποιήσθω.
- πεποίησθον, πεποιήσθων.
- πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoristus

Aoristus primus, ποιήθην.

Optatiui præsens.
ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο.
ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην.
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Optatiuus.

Perfectũ & plus quàm perfectũ.
πεποιήμην, πεποιῆο, πεποιῆτο. (πεποιήσθην.
πεποιήμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθην.
πεποιήμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῆντο.

Aoristus primus, ποιηθείην. Futurum primum, ποιηθήσίμην. Paulò pòst futurum, πεποιησίμην.

Subiunctiui præsens ἐὰν & imperfe.
ποιέωμαι ὦμαι, ποιέῃ ᾖ, ποιέηται ᾖται.
ποιεώμεθον ὠμεθον, ποιέησθον ἦσθον, ποιεήσθην ἦσθον.
ποιεώμεθα, ὠμεθα, ποιέησθε ἦσθε, ποιέωντ ὦνται.

Subiunctiuus.

Perfectum & plus ἐὰν quàm perfectum.
πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoristus

Aoristus primus, ἐαὺ ϖοιηθῶ.

Infinitiuus. Infinitiui præsens & imperfectum, ϖοιέεσθαι. ϖοιεῖσθαι. Perfectum & plus quàm perfectum, ϖεϖοιῆσθαι, per ῆ circunflexũ. Aoristus primus, ϖοιηθῆναι. Futurum primum, ϖοιηθήσεσθαι. Paulò pòst futurum ϖεϖοιήσεσθαι.

Participia passiua. Participij præsens & imperfectum. ϖοιεόμενος ὁμένη ὁμενον, ϖοιεομένου ουμένου. ϖοιεομένη ὁμένη, ϖοιεομένης ουμένης. ϖοιεόμενον ούμενον, ϖοιεομένου ουμένου.

Perfectum & plus quàm perfectum, ϖέποιημένος. Aoristus primus, ϖοιηθείς. Futurum primum, ϖοιηθησόμενος. Paulò pòst futurum, ϖεϖοιησόμενος.

VERBI MEDII.

Mediũ primæ circumflexorum. *In Annotationibus in hæc verba circumflexa.* Præsens & imperfectum eadem cum passiuis. Perfectum, plus quàm perfectũ, aoristus secundus, & futurum secundum quando reperiantur, dicemus * postea. Restant igitur in verbis circunflexis duo tantùm tempora, primus aoristus, & primum futurum, quæ legem sequuntur barytonorum, hoc pacto.

Aoristus pri Primus aoristus indicatiui, ἐποιησάμην.

Impe-

Imperatiui, ποιήσω. Optatiui, ποιησαίμην. Subiunctiui, ποιήσωμαι. Infinitiui, ποιήσασθαι. Participij, ποιησάμενος. Primum futurum indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui, ποιησοίμην. Infinitiui, ποιήσεσθαι. Participij, ποιησόμενος. Eadem ratio in ceteris coniugationibus.

mus med. per omnes modos. Futurũ primum mediũ per omnes modos.

Secunda coniugatio circunflexorum fit à verbis in άω, ῤοάω βοῶ. Futurum in ήσω, βοήσω. Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

Paradeigma verborũ circunflexorum secundæ coniugationis.

VERBI ACTIVI.

Indicatiui præsens.
βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον.
βοάομεν ῶμεν, βοάετε, ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Præsens.

Imperfect.
ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην ᾱτην.
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Imperfectum.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, vt, πέτυφα. Plus quàm perfectum ἐβεβοήκην, ἐβεβοήκης, &c. Aoristus primus ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Impe-

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectum.
βόαεα, βοαέτω ἀτω.
βοάετον ᾶτον, βοαέτων ἀτων
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν ἀτωσαν.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκε. Aoristus primus,* βοήσον.

** Et contrahendo οη in ω, βῶσον, βωσάτω.*

Optatiuus.

Optatiui præsens & imperfect.
βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, άοι ῷ.
βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην.
βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήκοιμι. Aoristus primus, βοήσαιμι. Futurum primum, βοήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præsens ἐὰν & imperfect.
βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήκω. Aoristus primus, βοήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, βοάειν βοᾷν. Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοηκέναι. Aoristus primus, βοῆσαι. Futurum primum, βοήσειν.

Participia actiua.

Participij præsens & imperfect.
βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος.
βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης.
βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοη-

βεβοηκώς. Aoristus primus, *βοήσας. Futurum primum, βοήσω.

*Et contrà εἰς ὦσας. Passiui secundæ circumflexorii.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui præsens.
βοάομαι ῶμαι, *βοᾶμαι, βοᾶται ᾶται.
βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.
βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

*Ionicè ῶμαι. Doricè βοῶμαι & βοῆ. Præsens.

Imperfectum.
ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάεο ᾶο.
ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην ᾱσθην.
ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Imperfectum.

Perfectum.
βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
βεβοήμεθα, βεβόησθε, *βεβόηνται.

Perfectum.
*Ionicè βεβοάαται, 115. 10

Plus quàm perfectum.
ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Plus quàm perfectum.

Aoristus

Aoriſtus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulò pòſt futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præſens & imperfectũ.
- βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω.
- βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων.
- βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν.

Perfectũ & plus quàm perfectum.
- βεβόησο βεβοήσθω.
- βεβόησθον, βεβοήσθων.
- βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoriſtus primus, βοήθητι.

Optatiuus.

Optatiui præſens & imperfectũ.
- βοαοίμην βοώμην, βόαοιο βοῷο, βόαοιτο βοῷτο.
- βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην.
- βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perfectũ & plus quàm perfectum.
- βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο,
- βεβοήμεθον, βεβοῇσθον, βεβοήσθην.
- βεβοήμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῇντο.

Aoriſtus primus, βοηθείην. Futurum primum,

primum, βοηθησίμω. Paulò pòst futurũ βεβοηθησίμω.

Subiunctiuus.

5 Subiunctiui præs. ἐὰν { βοάωμαι ῶμαι, βοᾷ ᾷς, βοᾷ ᾷ. βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον. βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ῶνται.

10 Perfectũ et plus quã perfectum ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοᾖ, βεβοᾖ. βεβοώμεθον, βεβοᾶσθον, βεβοᾶσθον. βεβοώμεθα, βεβοᾶσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiui præsens et imperfectum, βοᾶσθαι βοᾶσθαι. Perfectum et plus quàm perfectum, βεβοᾶσθαι. Aoristus primus, βοηθῆσαι. Futurum primum, βοηθήσεσθαι. Paulò pòst futurum, βεβοήσεσθαι.

Infinitiuus.

Participia passiua.

Participii præsens et imperfectũ { βοαόμενος ώμενος, βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης. βοαόμενον ώμενον, βοαομένων ωμένων.

Perfectum et plus quàm perfectum,

βεβοημένος, Aoristus primus, βοηθείς. Futurum primum, βοηθησόμενος: Paulò pòst futurum, βεβοησόμενος.

Medium secundæ circũflexorum.

VERBI MEDII.

Aorist. pri. medius per omnes modos.

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. Futurum primum, * βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος: de quibus in prima coniugatione.

Futurum primum med. per omnes modos.

Tertia coniugatio circunflexorum formatur à verbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurum in ώσω, χρυσώσω. Ptæteritum in ωκα, κεχρύσωκα.

** & contractione ου in ω βωσομαι.*

VERBI ACTIVI.

Paradigma verborum circunflexorum tertiæ coniugationis.

Præsens.

Indicatiui præsens:
- χρυσόω χρυσῶ, χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόει σοῖ.
- χρυσόετον χρυσοῦτον, χρυσόετον χρυσοῦτον.
- χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperfectũ.

Imperfectum:
- ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου.
- ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην.
- ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectum, κεχρύσωκα. Plus quàm perfectum,

fectum, ἐκεχρυσώκειν. Aoriſtus primus, ἐχρύσωσα. Futurum primum, χρυσώσω.

Imperatiui præſ. et imperfect.
- χρύσε ȣ, χρυσέτω ȣ́τω.
- χρυσόετον ȣ̃τον, χρυσέτων ȣ́των.
- χρυσόετε ȣ̃τε, χρυσέτωσαν ȣ́τωσαν.

Imperatiuus.

Perfectum et plus quàm perfectum, κεχρύσωκε. Aoriſtus primus, χρύσωσον.

Optatiui præſens et imperfect.
- χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ.
- χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην.
- χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν.

Optatiuus.

Perfectum et plus quàm perfectum, κεχρυσώκοιμι. Aoriſtus primus, χρυσώσαιμι. Futurum primum, χρυσώσοιμι.

Subiunctiui præſ. ἐὰν et imperf.
- χρυσόω ῶ, σόῃς οῖς, σόῃ οῖ.
- χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον.
- χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

Subiunctiuus.

Perfectum et plus quàm perfectum, κεχρυσώκω. Aoriſtus primus, χρυσώσω.

Infinitiui præſens et imperfectum, χρυσόειν σοῦν. Perfectum et plus quàm per-

Infinitiuus.

fectum, κεχρυσῶκέναι. Aoriſtus primus, χρυσῶσαι. Futurum primum, χρυσώσω.

Participia actiua.

Participii præſens et imperfectum, χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῶντος. Perfectum et plus quàm perfectum, κεχρυσῶκώς. Aoriſtus primus, χρυσώσας. Futurum primum, χρυσώσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuũ tertiæ circunflexorum.

Præſens.

Indicatiui præſens
- χρυσόομαι ᾶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται ᾶται.
- χρυσόόμεθον ὰμεθον, σόεσθον ᾶσθον, σόεσθον ᾶσθον.
- χρυσόόμεθα ὰμεθα, σόεσθε ᾶσθε, σόονται ᾶνται.

Imperfectũ.

Imperfectum
- ἐχρυσόόμην ὰμην, σόου ᾶ, σόετο ᾶτο.
- ἐχρυσόόμεθον ὰμεθον, σόεσθον ᾶσθον, σόέσθην ᾶσθην.
- ἐχρυσόόμεθα ὰμεθα, σόεσθε ᾶσθε, σόοντο ᾶντο.

Perfectum.

Perfectum
- κεχρύσῶμαι, κεχρύσῶσαι, ύσῶται.
- κεχρυσώμεθον, κεχρύσῶσθον, ύσῶσθον.
- κεχρυσώμεθα, κεχρύσῶσθε, ύσῶνται.

Plus

Plus quàm perfectum { ἐκεχρυσώμην, ύσωτο, ύσωτο. ἐκεχρυσώμεθον, ύσωσθον, υσώσθην. ἐκεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωντο. *Plus quàm perfectum.*

Aoristus primus, ἐχρυσώθην. Futurum primum, χρυσωθήσομαι. Paulò pòst futurum, κεχρυσώσομαι.

Imperatiui præs. et imperfect. { χρυσόῦ, χρυσέσθω ὔσθω. χρυσόεσθον ὔσθον, χρυσέσθων ὔσθων. χρυσόεσθε ὔσθε, χρυσέσθωσαν ὔσθωσαν. *Imperatiuus.*

Perfectũ et plus quàm perfectum { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω. κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων. κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optatiui præsens et imperfect. { χρυσοίμην οίμην, σόοιο σῖο, σόοιτο σῖτο. χρυσοίμεθον οίμεθον, σόοισθον οῖσθον, σοίσθην οίσθην. χρυσοίμεθα σίμεθα, σόοισθε σῖσθε, σόοιντο σῖντο. *Optatiuus.*

Perfectũ et plus quàm perfectum { κεχρυσῴμην, υσῷο, υσῷτο. κεχρυσῴμεθον, υσῴσθον, υσῴσθην. κεχρυσῴμεθα, υσῷσθε, υσῷντο

Aoristus primus, χρυσωθείην. Futurum primum, χρυσωθησοίμην. Paulò pòst futurum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præsens et imperfectum.

ἐὰν
- χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόητι ῶται.
- χρυσώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον.
- χρυσώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωντι ῶνται.

** Vel vt quidam volunt, κεχρυσῇ.*

Perfectũ et plus quàm perfectum
- κεχρυσώμαι, *κεχρυσῷ, κεχρυσῆται. (κεχρυσῆσθον.
- κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον,
- κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶντι.

Aoristus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens et imperfectum, χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. Perfectum et plus quàm perfectum, κεχρυσῶσθαι. Aoristus primus, χρυσωθῆναι. Futurum primũ, χρυσωθήσεσθαι. Paulo pòst futu. κεχρυσώσεσθαι.

Participia passiua.

Participii præsens et imperfectũ
- χρυσόμενος ούμενος, χρυσομένου ουμένου.
- χρυσομένη ουμένη, χρυσομένης ουμένης.
- χρυσόμενον ούμενον, χρυσομένου ουμένου.

Perfe-

Perfectum et plus quàm perfectum, κεχρυσωμένω. Aoristus primus, χρυσωθείς. Futurum primum, χρυσωθησόμενω. Paulò pòst futurum, κεχρυσωσόμενω.

VERBI MEDII.

Medium tertiæ circunflexorum.

Aoristus primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσαιτο. χρυσωσάμενω. *Aoristus primus per omnes modos & participia.*

Futurum primum, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενω: de quibus dictum est in ποιέω. *Futurum primum per omnes modos & participia.*

ANNOTATIONES IN CIRCVNFLEXA.

De monosyllabis circunflexis notio.

Monosyllaba circunflexa, in secunda reperiuntur coniugatione, δρῶ, θλῶ, κλῶ, *facio, contundo, frango.*[1] In prima verò minimè: nec in prima plurali, nec tertia, πλέω, πλέομεν, πλέουσι, *nauigo, nauigamus, nauigant:* non autem πλῶ, πλῶμεν, πλῶσι. 1

Ad duas coniugationes pertinentia.

Quædam ad duas pertinent coniugationes, γηράω, ἐλεέω, ξυράω: vel γηράω, ἐλεάω, ξυράω: *senesco, misereor, rado.*

Dorismus, αϛ in η.

Crasis α et ε in α, βοάϛ βοᾷς, *clamas.* Doricè autem in η: γελάϛ γελῆς, *rides:*[2] διψάϛ, διψῆς, *sitis*, per η monophthongum, hoc est, nudam vocalem. quem mo- 2

rem in quibusdam Attici quoque seruarunt dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, *esuris, sitis, viuis:* vnde imperfectum, ἔζη, *viuebat*, et infinitiuus ζῆν, *viuere.*

πεινῆς, διψῆς ζῆς, ἔζη, ζῆν.

3 Futurum in ήσω vel ώσω. 3 Quædam figuratiuam retinent, ~~τελέω~~, τελέσω, τετέλεκα, ~~*perficio*~~, *perficiam, perfeci:* γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo, ebo, risi:* ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, *iuro, abo, aui:* 4 et hæc penultimam Aoristi primi corripiunt, ἐθέλεσα, ἐγέλασα, *perfeci, risi:* poeticè autem ἐτέλεσσα, producta penultima per positionem 5 gemini σσ. In nonnullis duplex futurum, ~~αἰνέω~~, αἰνέσω et αἰνήσω, ~~*laudo:*~~ sic 6 ~~καλέω~~, καλέσω et καλήσω, *voco:* κορέω, ~~πονέω, φορέω, φρονέω, *saturo, laboro, vestem fero, sapio*~~: et in secunda, ~~ἀλοάω~~, ἀλοάσω et ἀλοήσω, ~~*verbero.*~~

In futurum prim. annotatio Characteristicas præsentis α, ε, ο, in omnibus temporibus seruãtia. De penultima Aoristi primi. Duplex furum, έσω, ήσω: άσω, ήσω.

Secundum Aoristum, secundum fututurum, et præteritum medium tertia coniugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iam affectum contractione desinat in ω non purum, idque ad hunc modum: Ex primo aoristo, primo futuro, et præterito actiuo eliditur penultima vocalis cum consonante sequente, ~~δο~~-

Quæ circunflexa habeãt aorist. secun. futurum sec. & præteritũ mediũ atque eorum temporum formatio.

πέω

πέω δȣπῶ, *strepo:* futurum primum, δȣπήσω: secundum, δȣπῶ. Aoristus primus, ἐδȣ́πησα: secundus, ἔδȣπον: præteritum actiuum, δεδȣ́πηκα: medium δέδȣπα: sic μυκάω μυκῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα, μέμυκα, *mugio, &c.*

7 Monosyllaba verò circunflexa his temporibus carent, præter duo, ϗέω, ϗῶ, *habeo, teneo:* ϖάω ϖῶ, *euello, traho, sorbeo:* vnde formantur aoristi secundi, ἔϗον, ἔϗες, ἔϗε, à primo, ἔϗησα, et ἔϖον, ἔϖες, ἔϖε, ab ἔϖασα. 7 ἔχον & ἔϖον.

Optatiuum præsentis 8 circunflexi solent Attici etiam per ην purum inflectere, hoc pacto. 8 *Atticismus.*

Optatiuus Atticus { ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *facerẽ.* πριοίητον, πριοιήτην. πριοίημεν, πριοίητε, πριοίησαν.

Infinitiui barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν, primùm abiiciunt ι, ac deinde fit crasis, πριέεν πριεῖν, βοάεν βοᾶν, χρυσόεν χρυσοῦν. Quanquam in secunda coniugatione quidam subscribant ι, βοᾷν, πεινᾷν: 9 quidam non subscribant, βοᾶν, πεινᾶν, *clamare, esurire.* *Infinitiuorũ vocis actiuæ contractio.* ἐει ἐε εῖ ἀει ἀε ᾶ ὀει ὀε οῦ ᾷν *vel* ᾶν.

Præteritum perfectum passiuum fit ab actiuo mutando κα in μαι: sed ascitur *Perfecti passiui formatio.*

scitur σ, si penultima sit breuis, τετέλεκα, τετέλεσμαι, *perfeci, perfectus sum.* In tertia quoque plurali ac reliquis modis vtimur periphrasi, vt in barytonis. Si autem penultima sit longa η vel ω, non assumitur σ, πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχρύφηκα, κεχρύφμαι. Verùm quia ται tertiæ personæ singularis est purum, πεποίηται, βεβόηται, κεχρύφθη, ideo locis aliquot interponitur σ, quemadmodum scriptum est in quinta coniugatione barytonorum.

Perfectum optatiui passi.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito fiunt sine periphrasi, per diphthongum impropriam η et ω, πεποιήμλω, βεβοήμλω, κεχρυσόφμλω. Sic et subiunctiua legitimè formantur per ῶ circunflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In vtroque autem modo circunflectitur secunda et tertia persona, πεποιῆο πεποιῇ: ἐαν πεποιῶμαι πεποιῇ πεποιῆται: et ita in ceteris coniugationibus.

Perfectum subiunctiui passiui. Annotatio.

Hoc de ipso themate debere intelligi, exempla præcedentia & sequentia satis indicant, vt sit hic sensus, In secunda quidem coniugatione reperiuntur themata monosyllaba, vt ῥῶ, θλῶ, κλῶ: in prima verò minimè. non enim reperiuntur themata πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, &c. sed πλέω, ῥέω, πνέω, χέω, id est, nauigo, fluo, spiro, fundo. Sic

do. Sic etiam in primæ coniugationis prima plurali aut tertia, huiusmodi verba non inueniuntur contracta.
2 Dores enim, vt diximus, 23. 12. & 22. 7. ex diphthongo ϙ primum abijciunt ι, ac deinde α longum (in quod crasis erat facienda) suo more in η vertunt. Meritò itaque ἰῶτα non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοάῃς βοᾷς, βοᾶῃ, βοᾷ, dicunt βοῆς βοῇ, per η monophthongum. nam Dores, vt diximus, 23. 13. punctum subscriptum negligunt. Ceterum hæ voces Doricæ, quæ à Clenardo hic enumerantur, Atticis etiam & communibus qui prosa oratione scripserunt, sunt vsitatæ. inueniuntur & aliæ his similes & in poetis & in oratoribus: vt χρῆται pro χρᾶται, vtitur: & χρῆσθε pro χρᾶσθε, vti, à ~~χρᾶομαι, vtor.~~ κίρνη, miscebat sine augmento, pro ἐκίρνα, à κιρνάω, misceo, imperfectum ἐκίρνων, ας, α, & sine augmento κίρνων, miscebam, vel miscebant, in tertia plur. διψῆν pro διψᾶν, vel διψᾷν, sitire, à διψάω. πεινῆν pro πεινᾶν, esurire, à πεινάω. Sic ζῆ pro ζᾷ, viuit, ex ζάϙ, vel pro ζᾶ, viue, ex ζάε imperatiui, quod & ζῆθι, per pleonasmum videlicet syllabæ θι. quod omnibus ferè monasyllabis imperatiuis accidit: vt à πλέω, nauigo, πλέε πλεῖ, vnde πλεῖθι, nauiga. à ζῆ siue ζῆθι, tertia persona ζήτω, viuat, pro ζάτω: hæc tamen à ζῆμι δ ζάω deduci possunt: à quo & imperfectum ἔζην, ἔζης, viuebam, as, pro ἔζων, ἔζας. pro ἔζων quoque tertiæ pluralis Herodotus dixit ἔζωον, viuebant. Hæc referuntur ad ζάω, cuius futurum ζήσω, medium ζήσομαι, viuam: aorist. pri. actiuus ἔζησα, vixi. 3 Nempe illa primum quæ per pleonasmum ννυ, formant ex se verba in έννυμι vel άννυμι, siue εννύω & αννύω, de quibus vide in ἀμφιέννυμι, in tractatu de Inuestigatione thematis. ἀμφιέννυμι enim siue ἀμφιεννύω, id est, induo, fit ab ἀμφιέω, quod facit in futuro ἀμφιέσω, seruata figuratiua ε. sic πετάννυμι siue ~~πετεννύω~~, id est, pando, fit à πετάω, cuius futurum πετάσω.

2 Cur Dores non subscribant iota.

3 Figuratiuã retinentia in prima & secunda. Quæ coincidunt cũ verbis in ννυμι: vel ννύω, νω, σκω, ζω.

Retinent

Retinent quoque figuratiuam ι aut α, finita in ἴνω & ἄνω, quæ reiecto ν, formant ex se tempora: vt φθίνω vel φθάνω, præuenio. Futurum φθάσω, à φθάω. De his quære in φθίνω, corrumpo in Inuestigatione thematis.

Eodem modo quæ recipiunt pleonasmum σκ: vt ἀρέω ἀρέσκω, placeo, Futurum ἀρέσω: sic γηράω γηράσκω, senesco, Futurum γηράσω: quære in ἀρέσκω.

His adde, quæ eadem significatione habent indifferenter in themate ἐω vel ἔζω, quæ pauca sunt: & ἄω vel άζω, quæ multa occurrunt.

Figuratiuam retinentia in prima.

Atque hæc quidem sunt in genere finita in ἐω & ἄω, quæ seruant characteristicam inuariatam. In specie verò verba in ἐω, quorum antepenultima est ι vel ο, sequente consona simplici, ι quoque retinent, præterquam ζρίω, ὠφιλίω, id est, ferro transfigo, iuuo: mutant verò in ῑ quæ fiunt à masculinis in ος, (à nominibus enim quibuscunque, præcipuè verò ab adiectiuis compositis in ος, ducuntur sæpenumerò verba cuiusuis coniugationis contractorum, atque finita in ίζω, άίζω, αίνω, ύνω, ύω & ίύω passim occurrentia) vt οἰκονομέω, μ. ήσω, dispenso, ab οἰκονόμος, dispensator: & quæ barytona quoque sunt: vt μολίω ῶ, vel μόλω, venio, Futur. μολήσω: tamen τελίω ῶ, vel τέλω, perficio, retinet ε, τελέσω: sic μάχομαι, pugno. Fut. med: μαχέομαι, tanquam à μαχέομαι ὄμαι. Retinent præterea ε, ἀέω, dormio, αἰδέω, veneror, ἀκέω, medeor, & ἀρκέω, sufficio: nam ab ἀέω inuenitur Aoristus primus ἄεσα, sine augmento pro ἤεσα, dormiui: & Imperatiuus medius ἄεσαι, quiesce. ab αἰδέω, Aoristus primus passiuus ᾐδέσθην, veritus sum: Imperatiuus αἰδέσθητι reuerere: Aoristus prim. Imperatiui medij αἰδέσαι, reuerere: Homerus tamen dixit in futuro primo medio αἰδήσομαι. ab ἀκέω Futurum medium ἀκέσομαι: Aoristus primus medius ἠκεσάμην, medicinam adhibui: Infinitiuus ἀκέσασθαι, & in voce actiua, ἀκέσαι, mederi, curare, ab

A nominibus fiunt verba in ἐω, άω, όω, ίζω, άίζω, ασω, αίνω, ύνω, ύω, & ίνω.

re. ab ἀρκέω futurum ἀρκέσω, ϛς, ϛ, sufficiam, es, et: aoristus primus ἤρκεσα, suffeci, cum ἐπὶ, ἐπήρκεσα, remoui, propulsaui: infinitiuus ἀρκέσαι & ἐπαρκέσαι, & poeticè geminato σσ, ἐπαρκέσσαι: participium, ἀρκέσας & ἐπαρκέσας: participium aoristi primi passiui, ἀρκεσθεὶς, contentus. Sunt quoque quædam disyllaba quæ faciunt futurum in ἑυσω: de quibus vide in Annotationibus in verba, quum agit de futuro actiuo. Porrò quæ his regulis non continentur, mutant ε in κ. notanda verò quæ in contextu enumerantur duplex futurum habentia: & quæ licentia poetica ab his regulis degenerare inueniuntur: Et hactenus de verbis in έω: nunc de άω videndum.

Finita in εάω, οάω, ιάω (etiam si ι sit in diphthongo) seruant α: vt θεάω, ἀκροάω, κοπιάω, κωνιάω, id est, miror, audio, laboro, dealbo. Excipe γοάω, μ. ήσω, vlulo: βοάω, clamo: & ἀλοάω, quod duplex habet futurum. sic ἀλοιάω, vel ἀλλοιάω, permuto, percutio, communiter facit άσω, & Atticè ac Ionicè ήσω.

Quæ verba secundæ figuratiuam retineant. εάω οάω, ιάω.

Retinent quoque α trisyllaba finita in ράω & λάω, modò immediatè præcedat vocalis non consonans, vt περάω, φυράω, transeo, pinso: γελάω, ἐλάω, χαλάω, rideo, propello, remitto, &c. sed ex his multa finiuntur quoque in άζω, vnde diximus tempora sumenda, vt ἐλάζω, χαλάζω, &c.

Trisyllaba in ράω, λάω præcedente vocali

Item α seruatur in disyllabis in λάω, πάω & ράω, præcedente consona, vt θλάω, κλάω, φλάω, σσάω, δράω, frango, rumpo, contundo, traho, facio: hoc tamen verum non est, si faciunt ex se verba in μι, vt τλάω, τλῆμι, tolero: χράω, χρῆμι, vaticinor: πράω, πρῆμι, emo, πλάω, πλῆμι, impleo. nam hæc, veluti omnia verba in μι, mutant α in κ.

Disyllaba in λάω, πάω & ράω, præcedente consona. Exceptio. Notio.

πάομαι quoque, id est, acquiro, facit in futuro medio, πάσομαι, & in præterito pass. πέπαμαι, ditatus sum,

πάσομαι. πέπαμαι.

sum, pro πέπασμαι: & πφνάω, esurio, facit, πφνάσω. Sed de άω satis, veniamus ad όω.

Finita in όω à nomine facta figuratiuam seruãt, alia mutant in ω.

Si verba in όω ducantur à nomine (vt fit ferè semper) mutant o in ω: vt à ~~χρυσὸς, aurum~~, *fit* χρυσόω, *inauro*, cuius futurum χρυσώσω per ω μέγα. Si autem à nullo nomine deriuentur, seruant o μικρὸν, vt ὀμόω, ~~ἀρόω, ὀνόω, δόω, iuro, aro, inquino, celebro~~: quorum futurum in όσω.

4 4 *Supple, quamuis dixerimus, 95. 6. penultimam Aoristi primi esse semper aut natura aut positione longam.* 5 *Huiusmodi ω gemimum nonnunquam ornatus tantum gratia ponitur, quamuis penultima sit longa natura, vt αἰνήσασθαι, laudauerim, optatiui Aoristus primus Aeolicus & Atticus, ab αἰνέω.*

Geminum ω ornatus gratia positum. αἰνήσασθαι.

6 6 *His adde* ~~δλέω, ligo~~: ~~ἀλέω, molo~~: ~~λέω~~ *verò significans timeo vel fugio, facit* λέσω: *quum autem sumitur pro* ~~λυμαίνω~~, *id est, perforo, facit* λύσω.

7 7 *Ipse tamen Clenardus in Inuestigatione thematis in verbo* σβεννύω, *extinguo, ait à* σβέω *posse deduci Aoristum secundum passiuum,* ἔσβην, *ab actiuo* ἔσβον: *atque paulò pòst, à* χέω, *fundo, format Aoristum secundum,* ἔχεον, *pro* ἔχον, *& futurum secundum* χεῶ: *sic cõpositum* ἐκχεῶ, *effundam. In alijs autem tribus,* σχέω: ~~ααάω~~, σβέω, *futurum secundum non inuenitur, neque præteritum medium. Ac sunt qui dicant* χέω *&* ἐκχεῶ *esse futura prima Dorica, pro* χεύσω ἐκχεύσω. *affirmant enim futura secunda semper in circumflexis desiderari, veluti in verbis in μι: atque certè in barytonis varò admodum occurrunt, nisi in his tribus,* ἕδομαι, πίομαι, φάγομαι, *edam, bibã, comedam: de quibus vide in Annotationibus in verba, circa finem.* 8 *Id est, facta prius contractione, deinde mutando μι in ην, vt in prima* ποιοίμι πριοῖμι, πριοίην: *sic* παιπαλοίην, *deambulare, à* παιπαλάω. *in secunda,* βοάοιμι βοᾶμι, βοφην, βοφης, βαφη, *&c. sic* ἀγαπφην, *diligerem, ab* ἀγαπάω:

Dorismus. χεῶ pro χεύσω. Notio. Optatiuus Atticus in prima & tertia οίην, *in secunda* φην.

ἀπο-

ἀποδρῴην, aufugerem, ab ἀπόδρᾳω: ζῴην, viuerem, à ζάω: ὁρῴην, viderem, ab ὁράω. in tertia χρυσόοιμι, χρυσοῖμι, χρυσοῖην, vt in prima. Dores ac Aeoles idem faciunt, sed Dores in prima & tertia coniugatione priùs mutant οι in ῳ, vt terminatione à secunda non differant: hoc modo, πριῴην, βοῴην, χρισῴην. Rursus poetæ in secunda coniugatione dicunt ώοιμι, ώοις, ώοι, &c. vt βοώοιμι, βοώοις, βοώοι: sic ἡβώοιμι, quod & ἡβώην, pubescerem, ab ἡβάω, pubesco. 9 Aeoles ascribunt. dicũt enim 9 γελαῖν, pro γελᾷν, ridere, à γελάω. 10 Tamen à γνόω ὴ 10 γινώσκω, cognosco, dicimus ἔγνωσμαι, assũpto σ, quamuis penultima sit ω μέγα. 11 Nempe ante θ, quoties occurrit in perfecto & plus quàm perfecto cuiuscunque modi vocis passiuæ in huiusmodi terminationibus θον, θην, θε, θω, θαι, ibi enim dicitur σθον, σθην, σθε, σθω, σθε.

Doricè & Aeolicè in prima & tertia ῴην Poeticè in secunda ώοιμι.

σ ante θ in perfectis & plus quàm perfect. pass. Appendix.

Præter hæc quæ à Clenardo in circunflexa annotata sunt, hoc quoque scitu dignum, Iones non rarò ει factum ex contractione in εα resoluere, πριεῖσθε, πριέασθε. & Dores contractionẽ ου (vt aliàs monuimus) in ευ conuertere, si veniat à verbis in έω, non itẽ ab όω, vt πριοῦμεν, πριεῦμεν: ἀξοιχνεῦσιν, exeunt, pro ἀξοιχέουσιν ἀξοιχνοῦσιν ab ἀξοιχνέω. ὀχλεῦνται, turbantur, pro ὀχλοῦνται ex ὀχλέονται, ab ὀχλέομαι. ἐθηεῦντο, & sine augmento Ionicè (88.2.) θηεῦντο, admirabantur seu inspiciebant, pro ἐθηέοντο ἐθηοῦντο, à θηέομαι, quo Iones vtuntur pro θεάομαι: hinc apud Herodotum ἐθηεῖτο, oculis subijciebat, & sine augmento θηεῖτο, pro ἐθεᾶτο: & in Aoristo primo medio ἐθηήσαντο, & sine augmento θηήσαντο, pro ἐθεάσαντο, inspexerunt, contemplati sunt: εἱλεῦντο, pro εἱλοῦντο, voluebantur, ab εἱλέομαι. πιέσευν, premebant, pro ἐπιέζεον ἐπιέζουν detracto incremento, à πιεζέω ὴ πιέζω. ὠρχεῦντο, pro ὠρχοῦντο, saltabant, ab ὀρχέομαι: & alia his similia. Notandum præterea poetas in verbis in άω, contractione facta in α, aliud α inserere, accentu retracto, vt βοᾶεσθε βοᾶσθε, βοάασθε:

Ionismus.

ει in εα.

Dorismus.

εο, εου } ου, ευ.

ἀα pro α, & ωω, vel οω pro ω, in contractionibus secundæ circũflexorum.

ἀγο-

ἀϲοράεσθε ἀϲορᾶσθε, ἀϲοράασθε, *concionari: ab* ἀγοράο=
μαι: μνάεσθε μνᾶσθε, μνάασθε, *spondere, à* μνάομαι: *in*
secunda persona μνάῃ μνᾷ, *vnde* μνάα, *detracto iota*
subscripto: sic in tertia singulari vocis actiuæ βοάα, *cla=*
mat, ex βοάει βοᾷ: ἐάα, *sinit, ex* ἐάει ἐᾷ, *ab* ἐάω. *Quan=*
do autem contractio facta fuerit in ω, *aliud* ω *inserunt,*
retracto etiam accentu, πηδάω πηδῶ, πηδώω, *salto,*
lasciuio: verùm si vocalis præcedens fuerit breuis, pro ω
μέγα *inijciunt* ο μικρὸν, ὁράω ὁρῶ, ὁρόω, *video: in secun=*
da plurali præsentis optatiui ὁράοιτε ὁρῷτε, ὁρόῳτε, *vi=*
deretis. ὑφάω ῶ, *texo, tertia plurali* ὑφάουσιν ὑφῶσιν,
ὑφόωσι, *texunt. sic* ἐλόωσιν, *abigent, ab* ἐλάω, *præsens*
pro futuro. ἀντιόωσα *pro* ἀντιῶσα, *occurrens seu in=*
struens, participium præsens fœmininum ab ἀντιάω, *oc=*
curro. hoc locum habet maximè in tertia plurali imper=
fecti passiui, vbi όωντο *pro* άοντο ῶντο, *vt* ἠγορόωντο, *con=*
cionabantur, ab ἀγοράομαι: ἐϲιχόωντο, *ordine ibant, à*
ϲιχάομαι. αἰτιόωντο, *culpabant, ab* αἰτιάομαι: *detra=*
ctum est incrementum. sic in δεξιόωντο, *manibus de=*
xtris accipiebant, id est, comiter, à δεξιάομαι ὃ δεξιόο=
μαι. κερόωντο, *miscebant, à* κεράομαι ὃ κεραννύω. ἐμ=
πολόωντο, *sibi comparabant, ab* ἐπολάομαι.

DE VERBIS IN MI.

Verborum in μι deductio.

A Verbis sextæ coniugationis in έω, άω, όω, ύω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μι, quòd in μι desinant, θέω, τίθημι, *pono:* ϲάω, ἵϲημι, *sto vel firmo:* δόω, δίδωμι, *do:* ζευγνύω, ζεύγνυμι, *iungo:* ideoque desinentium in μι quatuor sunt coniugationes, pro numero vocalium

ε, α, ο, υ,

ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationum.

Figuratiuæ, ε, α, ο, υ.

Quod ad principalem attinet syllabã, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμόν, hoc est, reduplicationem: quarta non item. Reduplicatio propria est, quando prima thematis repetitur consonans, et assumitur ι breue, δόω, δίδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, θέω, τίθημι, mutãdo θ in τ, non θίθημι. Reduplicatio impropria, vbi tantùm præfigitur ι, vt si verbum incipiatur à vocali, ἕω, ἵημι, *mitto:* aut à literis ς, σάω, ἵστημι. Vltima verò et penultima syllaba sic habent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteristicæ in proprias longas, ε et α in η, θέω, τίθημι: σάω, ἵστημι: ο in ω, δόω, δίδωμι. Ceterùm υ cùm sit anceps, hic lõgum censebitur, ξυγνύω, ζυγνυμι. Quæcunque igitur in his verbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis, reduplicatione, penultima longa, et syllaba μι. Nec est reduplicatio nisi in præsenti et præterito imperfecto, per omnes modos et participia.

ἀναδιπλασιασμός. Reduplicatio propria.

Reduplicatio impropria.

Vltimæ syllabæ & penultimæ formatio.

ε, α, ο in η, η, ω

Reduplicatio in quibus tẽporibus.

Trium quoque temporum hic solùm habenda est ratio, præsentis, imperfecti,

Quæ tempora hic considerãda, & alia vnde petenda.

et secundi Aoristi. Præsens peculiarem sibi vendicat inflexionem. At imperfectum et secundus aoristus reguntur legibus aoristi passiui barytonorum, excepta penultima, de qua postea. Perfectum, plus quàm perfectum, aoristus primus, et futurum consueto more formantur ab iis verbis siue circunflexis, siue barytonis, vnde manant ipsa verba in μι, vt τίθημι, futurum θήσω, à θέω vel θῶ. sic ἵστημι, aoristus primus, ἔστησα, à στάω: item δίδωμι, perfectum, δέδωκα, plus quàm perfectum, ἐδεδώκειν, à δόω. Proinde hæc tempora, quòd sint ad barytonorum canones exigenda, parum prosequemur in istis coniugationibus, nisi quid interuenerit, quo deflectant à præscriptis verbis.

Annotatiunculæ.

Medio præterito carent verba in μι, et item secundo futuro, perinde atque circunflexa.

Secundum aoristum passiuum quidem ignorant, at medium ritè formant, vt et actiuum.

Verborum in μι formationes.

Vt fecimus in formandis verbis barytonis (quibus similia sunt circunflexa excepta contractione, de qua satis abundè diximus, quum de nominum contractorum declinationibus ageremus, 60.4.) ita quoque nunc verborum in μι formationes volo paucis perstringere, Trium verò

verò temporum hîc tantum habendus est sermo, præsentis, imperfecti & Aoristi secundi, sed hoc destituitur vox passiua. Ac tria in his consideranda, Reduplicatio, Characteristica, & Terminatio.

In verbis in μι, que sint peculiaria.

Reduplicatio habet tantummodo locum in præsenti & imperfecto trium priorum coniugationum, sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præposito ι themati barytono, vnde hæc verba deducuntur, ante quod ι, modò non sit longum positu, reperitur prima consona thematis, si à consonante incipiat, sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vtpote π, κ, τ, pro φ, χ, θ: vt ex θέω, ϛάω, δόω, ἕω, per reduplicationem facies τιθέω ἱϛάω, διδόω, ἱέω.

De reduplicatione.

Hactenus de reduplicatione, nunc de Characteristica & Terminatione simul agamus: sic enim fiet commodius ac facilius. Atque hæ quidem sunt primariæ Terminationes horum trium temporum.

De Characteristica & Termiuatione.

Tempora	vocis		Indic.	Imper.	Opt.	Sub.	Infi.	Participia. ἡ	ὁ	ὃ
Præsens, Imperfe. & Aor. 2.	actiuæ	μι / ν	σι	ην	ῶ	ναι	ς,	σα,	ν.
Præsens, Imperfe. & Aor. 2.	Pass. et mediæ	μαι / μην	ϭ	μην	ῶ=	σθ,	με=	μέ=	με=
						μαι	ν ϭ,	νη,	νον.

Primariæ verborum in μι terminationes.

Characteristicæ sunt quatuor ε, α, ο, υ, pro quatuor coniugationum numero: ex quibus η quidem nunquam mutatur nisi quantitate: aliæ verò ε, α, ο, ante μι & ν mutantur in suas longas η, η ω. vt τιθημι, ἵϛημι, διδωμι, ἐτίθην, ἵϛην, ἐδίδων: & ἔθην, ἔϛην, ἔδων: idem fit ante θι & ναι, sed id solum in aorist. sec. vt ϛῆθι, ϛῆναι: ante ην & μην optatiuorũ adsciscũt sibi ι, vt fiãt diphthõgi ϙ, αι, οι, vt in voce act. τιθείην, θείην, ἱϛαίην, ϛαίην, διδοίην, δοίην: in pas. et med. τιθείμην, θείμην, ἱϛαίμην, ϛαίμην, διδοίμην, δοίμην: ante ῶ & ῶμαι prorsus depereunt,

Characteristicæ, & quomodo mutentur

ε in η, α in η, ο in ω ante μι, ν, θι, & ναι.

ε in ϙ, α in αι ο in οι ante ην & μην optatiuorũ.

Characteristicæ absorbentur ante ῶ & ῶμαι subiunctiuorum.

ε, ο in ϙ, ϡ ante σ & σα participiorum.

Formatio personarum ductarum à primarijs in voce pass.

In voce pass.

Notio.

Paradigma verborũ primæ coniugationis in μι.

vt τιθῶ, θῶ, ἱστῶ, στῶ, διδῶ, δῶ: & τιθῶμαι, θῶμαι, ἱστῶμαι, στῶμαι, διδῶμαι, δῶμαι: ante σ & σα Participiorũ, duæ ε & ο aduocant sibi subiunctiuas, illa quidẽ ι, hæc verò υ, vt τιθεὶς, τιθεῖσα, θεὶς, θεῖσα, διδοὺς, διδοῦσα, δοῦς, δοῦσα. Alibi verò characteristicæ ε, α, ο, retinentur ante terminationes, qualescunquæ sint.

A primarijs autem personis formantur reliquæ cuiusuis numeri: in voce quidem actiua per omnes modos & participia eodem prorsus modo quo dictum est in Aoristis passiuis barytonorum: verùm coniungationis characteristica per omnes personas seruanda: vt in primarijs, nisi in duali & plurali præsentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in suas breues. Porrò præsens indicatiui non omnino sequitur terminationes Aoristi passiui barytonorum, sed has, Sing. μι, ς, σι. Dual. ϛν, ϛν. Plural. μεν, τε, σι. Ac notandum pro εσι & οσι, dicendum εῖσι & οῦσι: vt τιθεῖσι, διδοῦσι, veluti in Participijs τιθεὶς, διδοὺς, vt diximus. In voce vero passiua & media à primarijs ducuntur aliæ personæ cuiusuis numeri, sequendo analogiam similium temporum & modorum, verborum barytonorum vocis mediæ: verùm secunda persona singularis indicatiui formanda erit à tertia eiusdem numeri, verso τ in σ: & secunda singularis imperatiui similis est secundæ singul. imperfecti & Aoristi indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipsis barytonis quondam obseruatum fuit, verùm Iones reijcientes σ, & in barytonis & sæpè in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt, vt facilè ex Clenardi contextu poteris intueri.

Hoc quoque notandum, in terminationibus subiunctiui actiui, passiui & medij, loco ῃ & η, secundam coniugationem habere ᾳ & α, tertiam verò ῳ & ω.

Prima coniugatioin μι fit â verbis in έω, per reduplicationem, θέω, τίθημι.

Futurum

Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima circunflexorum.

VERBI ACTIVI.

Indicatiui præsens.

Indicatiuus.

Τίθημι, τίθης, [1] τίθησι. 1
τίθεμεν, τίθετε,
τίθεᾶσι: et Ionicè, τιθέασι.

Ionismus.

Imperfectum.

ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει.
ἐτίθεμεν, ἐτίθετε. [2] ἐτίθεσαν. 2

Perfectum, τέθηκα, κας, κε, per diphthongum ᾳ. Plus quàm perfectum, ἐτεθήκειν, κεις, κει. Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

Bœotismus. *ᾳ pro η.*

Aoristus secundus, S. ἔθουν, ἔθεις, ἔθει. D. ἔθετον, ἐθέτην. P. ἔθεμεν, ἔθετε, [2] ἔθεσαν. Futurum primum, θήσω, σεις, σει, à θέω. 2

Dorismus.

1 Doricè τίθητι: sic ἵστητι: δίδωτι, ζεύγνυτι, *pro* ἵστησι, δίδωσι, ζεύγνυσι. 2 Doricè & Bœoticè ἔτιθεν. 2 *sic in tertia plurali Aoristi secundi* ἔθεν, ἔστην & ἔδοσαν, *formando à prima singul. longa in suam breuem versa. sic in quarta coniugatione, si hoc tempus habeant:* vt ἔφυν, *vltima longa, ortus sum: vltima breui, orti sunt, à* φύω, *orior. sic* ἔδυν, *subij & subierunt, à* δύω, *subeo. Ceterùm ex* ἔθεσαν, *reiecto augmento, fit compositum* ἄνθεσαν, *deposuerunt, ab* ἀντίθημι, *pro* ἀνατίθημι. 89. 7.

Bœotismus.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens et imperf.
- τίθετι, τιθέτω.
- τίθετον, τιθέτων.
- τίθετε, τιθέτωσαν.

Aoriſt⁹ 2.
- θὲς, θέτω.
- θέτον, θέτων.
- θέτε, θέτωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præsens et imperfect.
- τιθείην, τιθείης, τιθείη.
- τιθείητον, τιθειήτην.
- τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Aoriſt⁹ 2.
- θείην, θείης, θείη.
- θείητον, θειήτην.
- θείημεν, θείητε, θείησαν.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præſ. ἐὰν et imperfe.
- τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.
- τιθῆτον, τιθῆτον.
- τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aori. 2. ἐὰν
- θῶ, θῇς, θῇ.
- θῆτον, θῆτον.
- θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens, τιθέναι. Aoriſtus ſecundus, θεῖναι.

Participia.

Participii præsens et imperfect.
- ὁ τιθεὶς, τιθέντος.
- ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.
- τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Aoriſtus 2.
- ὁ θεὶς, θέντος.
- ἡ θεῖσα, θείσης.
- τὸ θὲν, θέντος.

Verbum

Verbum passiuum fit ab actiuo, corripiendo penultimam, πίθημι, πίθεμαι. *Passiuum primæ verboris in μι.*

Indicatiui præsens { πίθεμαι, πίθεσαι, πίθεται. / ἱθέμεθον, πίθεσθον, πίθεσθον. / ἱθέμεθα, πίθεσθε, *πίθενται. } *Indicatiuus passiuus.* *Poeticè τιθεῖται, vt de barytonis dictum est,* 115.10.& 25.

Imperfect. { ἐἱθέμην, ἐπίθεσο, ἐπίθεο. / ἐἱθέμεθον, θεσθον, θέσθην. / ἐἱθέμεθα, ἐπίθεσθε, ἐπίθεντο. }

Perfectum, Singul. πέθειμαι, πέθεισαι, πέθειται. D. πεθείμεθον, πέθεισθον, πέθεισθον. P. πεθείμεθα, πέθεισθε, πέθεινται. Per ει penultimã, perinde atq; actiuum, πέθεικα. Plus quàm perfectum, ἐπεθείμην, ἐπέθεισο, etc. Aoristus primus, ἐπέθην, ἐπέθης, vt in barytonis. Futurum primum, πεθήσομαι. Paulò pòst futurum, πεθέσομαι. *Annotatio.*

Imperatiui præsens et imperfectum, S. πίθεσο, θέσθω. D. πίθεσθον, ἱθέσθων. P. πίθεσθε, ἱθέσθωσαν. *Imperatiuus.*

Optatiui præsens et imperfect. { ἱθείμην, ἱθεῖο, ἱθεῖτο. / ἱθείμεθον, ἱθεῖσθον, είσθην. / ἱθείμεθα, ἱθεῖσθε, ἱθεῖντο. } *Optatiuus.*

Perfectũ et plus quàm perfectum { τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο. / τεθείμεθον, εῖσθον, είσθην. / τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο. }

Subiunctiuus.

Subiunctiui præſ. ἐὰν et imperf.
- τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
- τιθώμεθον, τιθῆσθον, ῆσθον.
- τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶντι.

Perfectũ et plus ἐὰν quàm perf.
- τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
- τεθώμεθον, τεθῆσθον, ῆσθον.
- τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶντι.

Infinitiuus.

Infinitiui præſens et imperfectum, τίθεσθι, ab indiatiuo, τίθεσθε. Participii præſens et imperfectum, ὁ * τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Participium.

* *Poetica ectaſi τιθήμενος.*

VERBI MEDII.

Medium primæ coniug. verborum in μι.

Præſens et imperfectum eadem ſunt cum paſsiuis. Perfectum et plus quàm perfectum, et ſecundum futurum deſiderantur. Reliqua ſunt tria tempora, primus Aoriſtus, ſecundus Aoriſtus, et futurum primum. Aoriſtus primus, ἐθηκάμην: ſed parum vſitatus. Futurum primum per omnes modos ac participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθι, θησόμενος.

Aoriſt. ſecun. med. per omnes modos & participia.

Secundus autem Aoriſtus inflectitur ſic:

Indicatiuus
- ἐθέμην, ἔθεσο, * ἔθετο.
- ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
- ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Imperatiuus
- θέσο, θέσθω.
- θέσθον, θέσθων.
- θέσθε, θέσθωσαν.

* *Hinc ἄνθετο, ſuperpoſuit, pro ἀνέθετο, reiecto augmento, ab ἀντίθημι pro ἀνατίθημι, 89.7.*

Opta-

Optatiuus { *θείμην, θεῖο, θεῖτο.
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Subiunctiuus ἐὰν { θῶμαι, θῇ, θῆται.
θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiuus, θέσθαι. Participium, ὁ *θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, vt postea videbitur.

Secunda coniugatio in μι fit à verbis in άω, ςάω ἵςημι. Futurum in ήσω, *ςήσω, vt in secunda coniugatione circunflexorum.

VERBI ACTIVI.

Indicatiui præsens { ἵςημι, ἵςης, ἵςησι.
ἵςατον, ἵςατον.
ἵςαμεν, ἵςατε, ἱςᾶσι.

Imperfect. { ἵςην, ἵςης, ἵςη.
ἵςατον, ἱςάτην.
ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

Perfectum, ἕςακα per α. Plus quàm perfectum, ἑςάκειν. Aoristus primus, ἔςησα.

Aoristus secundus. S. *ἔςην, ἔςης, *ἔςη. D. ἔςητον, ἐςήτην. P. ἔςημεν, ἔςητε, ἔςησαν. Futurum primum, ςήσω.

*Dicimus quoque θοίμην, θοῖο, θοῖτο, tanquã à θέω cuius Aorist. secun. med. esset ἐθόμην, ου.

*Hinc ἀνθέμενος, pro ἀναθέμενος, 89.7.

Paradigma verborum secundæ coniugationis in μι.

* Cum ἀτὴρ, ἀποςήσω, auertam.

Indicatiuus.

* Cum ἀτὴρ, ἀπέςην, desti ti. cum ἀμφὶ, ἀμφέςην, circunsteti.

*Compositũ ex ἀνὰ, ἀνέςη, surrexit: crebrũ apud Homerum.

Imperatiui præsens et imperfect. ἵσαθι, ἱσάτω. ἵστον, ἱστάτων. ἵστε, ἱστάτωσαν.

Imperatiuus.

* Doricè στᾶθι.

Aoristus 2. *στῆθι, στήτω. στῆτον, στήτων. στῆτε, στήτωσαν.

Optatiui præsens et imperfect. ἱσαίην, ἱσαίης, ἱσαίη. ἱσαίητον, ἱσαιήτην. ἱσαίημεν, ἱσαίητε, ἱσαίησαν.

Optatiuus.

Aoristus 2. σαίην, σαίης, σαίη. σαίητον, σαιήτην. σαίημεν, σαίητε, σαίησαν.

Subiunctiui præs. ἐὰν et imperf. ἱσῶ, ἱσᾷς, ἱστᾷ. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Subiunctiuus.

Aori. 2. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. στῆτον, στῆτον. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Infinitiui præsens, ἱστάναι. Aoristus secundus, *στῆναι.

Infinitiuus. *Doricè στᾶναι.

Participii præsens et imperfect. ὁ ἱστὰς, ἱστᾶντος. ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης. τὸ ἱστάν, ἱστάντος.

Participia.

Aoristus 2. ὁ *στὰς, στάντος. ἡ στᾶσα, στάσης. τὸ στάν, στάντος.

*ἀνστὰς, qui surrexit, pro ἀναστὰς, 89. 7. & ἀπο-στὰς, remotus.

VERBI PASSIVI.

Indi-

Indicatiui præsens ἵσαμαι, ἵσαται. ἱσάμεθον, ἵσασθον, ἵσασθον. ἱσάμεθα, ἵσασθε, ἵσανται.

Imperfectum. ἱσάμην, ἵσω, ἵστο. ἱσάμεθον, ἵσασθον, ἱσάσθην. ἱσάμεθα. ἵσασθε, ἵσαντο.

Passiuũ secũdæ coniugat. verbo. in μι. Indicatiuus.

Perfectum, ἕσαμαι, ἕσαται, ἕσατη. Plus quàm perfectum, ἐσάμην, ἕσω, ἕστο, more consueto. Aoristus primus. ἐσάθην. Futurum primum, σαθήσομαι. Paulò pòst futurum, ἐστήσομαι.

Imperatiui præsens et imperfectum. S. ἵστο, ἱσάσθω. D. ἵσασθον, ἱσάσθων. P. ἵσασθε, ἱσάσθωσαν.

Imperatiuus.

Optatiui præsens et imperfect. ἱσαίμην, ἱσαῖο, ἱσαῖτο. ἱσαίμεθον, ἱσαῖσθον, ἱσαίσθην. ἱσαίμεθα, ἱσαῖσθε, ἱσαῖντο.

Perfectũ et plus quàm perfectum ἐσαίμην, ἐσαῖο, ἐσαῖτο. ἐσαίμεθον, ἐσαῖσθον, αἴσθην. ἐσαίμεθα, ἐσαῖσθε, ἐσαῖντο.

Optatiuus.

Subiunctiui præs. ἐὰν et imperfe. ἱσῶμαι, ἱσᾷ, ἱσᾶται. ἱσώμεθον, ἱσᾶσθον, ἱσᾶσθον. ἱσώμεθα, ἱσᾶσθε, ἱσῶνται.

Perfectũ et plus quã ἐὰν perfect. ἑσῶμαι, ἑσᾷ, ἑσᾶται. ἑσώμεθον, ἄσθον, σθον. ἑσώμεθα, ἄσθε, ὦνται.

Subiunctiuus.

Infinitiui præsens et imperfectum, ἵσασθαι,

Infinitiuus.

Participium. ἵσασθε, ab indicatiuo ἵσασθε. Participii præsens et imperfectum, ἱσάμενος, ἱσαμένη, ἱσάμενον.

VERBI MEDII.

Medium secundæ coniugationis verborum in μι.

Aoristus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσομαι, στήσασθε, στησάμενος. Futurum verò primum, στήσομαι, στησοίμην, στήσεσθε, στησόμενος. Secundus aoristus, S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο. D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην. P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. Sed in hoc verbo non est tempus vsitatum.

Aoristus secundus.

Paradigma verborum tertiæ coniugationis in μι.

Tertia coniugatio in μι fit à verbis όω, [1] δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, [1] δώσω, perinde vt in tertia circunflexorum. Præteritum δέδωκα.

Poeticè seruata reduplicatione, διδώσω: prima pluralis διδώσομεν, dabimus. Infinitinus διδώσειν, daturum esse.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus. Ionismus.

Indicatiui præsens { δίδωμι, δίδως, δίδωσι. δίδοτον, δίδοτον. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι: Ionicè, διδόασι.

Imperfectum. { *ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. ἐδίδοτον, ἐδιδότην. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

* Poeticè δίδοσκον, ες, ε, 85.13.

Perfe-

Perfectum, δέδωκα. Plus quàm perfectum, ἐδεδώκηδμ. Aoristus primus, ἔδωκα. per κ. Aoristus secundus. S. ἔδωρ, ἔδως, ἔδω. D. ἔδοζορ, ἐδότην. P. ἔδομερ, ἔδοτε, *ἔδοσαν. Futurum primum, δώσω.

*Reiecto augmento δόσαν, dederãt. Imperatiuus.

Imperatiui præsens et imperf. δίδοθι, διδότω. δίδοζορ, διδότων. δίδοτε, διδότωσαν.

Aorist. 2. *δός, δότω. δότορ, δότων. δότε, δότωσαν.

*Cum ἀπό, ἀπόδος. redde, cum διά, διάδος distribue. Optatiuus.

Optatiui præsens et imperfect. διδοίην, διδοίης, διδοίη. διδοίηζορ, διδοιήτην. διδοίημερ, διδοίητε, ίησαν.

Aorist. 2. δοίην, δοίης, δοίη. δοίηζορ, δοιήτην. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiui præs. ἐάν et imperfe. διδῶ, διδῷς, διδῷ. διδῶζορ, διδῶτον. διδῶμερ, διδῶτε, διδῶσι.

Subiunctiuus.

Aori. 2. ἐάν διδῶ, διδῷς, [1]διδῷ. διδῶζορ, διδῶτον. διδῶμερ, διδῶτε, [2]διδῶσι.

1 2

Ionicè δίδῳσι. Iones enim tertijs personis siugul. subiunctiuorum vocis actiuæ sæpè addunt σι, vel σιν sequente vocali. quidam scribunt διδῶσι absque puncto subscripto. 2 Poeticè δώωσι, sic γνώωσι, nouerint, à γνῶμι, noſco:

1 Ionismus.

2 γνώωσι.

nosco: vt pro δῶ, δῷς, δῷ, dicatur δώω, δῴης, δῴη, & Ionicè δώῃσι.

Infinitiui præsens et imperfectum, διδόναι. Aoristus secundus, *δοῶναι.

Infinitiuus. *Doricè δόμναι, Ionicè δόμεν, 104. 1.

Participia præsens et imperfect.
ὁ διδούς, διδόντος.
ἡ διδοῦσα, διδούσης.
τὸ διδόν, διδόντος.

Participia Aoristus 2.
ὁ δούς, δόντος.
ἡ δοῦσα, δούσης.
τὸ δόν, δόντος.

VERBI PASSIVI.

Passiuũ tertiæ coniugationis verborum in μι. Indicatiuus.

Indicatiui præsens
δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται.
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfect.
ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ὁδόσθην.
ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. Plus quàm perfectum, ἐδεδόμην. Aoristus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι. Paulò pòst futurum, δεδόσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens et imperf.
δίδοσο, διδόσθω.
δίδοσθον, διδόσθων.
δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectũ et plus quàm perfectum
δέδοσο, δεδόσθω.
δέδοσθον, δεδόσθων.
δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Opta-

Optatiui præsens et imperfectum, S. διδοίμιν, διδοῖο, διδοῖτο. D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Perfectũ et plus quàm perfectũ, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, vt præsens. *Optatiuus.*

Subiunctiui præsens et imperfectum, S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον. P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Perfectum et plus quàm perfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶτ, vt præsens. *Subiunctiuus.*

Infinitiui præsens et imperfectum, δίδοσθαι, ab indicatiuo, δίδοσθε. Participii præsens et imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον. *Infinitiuus. Participium.*

VERBI MEDII.

Aorist. pri. ἐδωκάμην, parum vsitatus. Aorist. verò secundus sic inflectitur. *Medium tertiæ coniug. verborum in μι. Aoristus sec. med. per omnes modos & participia.*

Indicatiuus
ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο.
ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Imperatiuus
δόσο, δόσθω.
δόσθον, δόσθων.
δόσθε, δόσθωσαν.

Futurum primum per omnes modos et participia, δώσομαι, δωσίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optati-

Optatiuus { δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Subiunctiuus ἐὰν { δῶμαι, δῷ, δῶται.
δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
δώμεθα, δῶσθε, δῶντι.

Infinitiuus, δόσθαι. Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Paradigma verborum quartæ coniugationis in μι.

Quarta coniugatio in μι fit à verbis in ύω, ζευγνύω, ζεύγνυμι.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens { ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.

Imperfect. { ἐζεύγνυν, γνυς, γνυ.
ἐζεύγνυτον. ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, γνυτε, γνυσαν.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens et imperfectum. S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω. D. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiuus.

Participium.

Infinitiui præsens et imperfectum, ζευγνύναι. Participii præsens et imperfectũ, ὁ ζευγνὺς, ζευγνῦντος. ἡ ζευγνεῖσα, ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

VERBI PASSIVI.

Indica-

Passiuum quartæ coniugationis verborum in μι.

Indicatiui præsens
ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Indicatiuus.

Imperfectum
ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζεύγνυσθην.
ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Imperatiui præsens et imperfectum, Singul. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. Dual. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. Plural. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθων. Infinitiui præsens, ζεύγνυσθαι, ab indicatiuo, ζεύγνυσθε. Participii præsens et imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

Imperatiuus.

Infinitiuus.

Participium.

ANNOTATIONES IN VERBA IN μι.

REduplicatio in ἵστημι aspiratur: nam asperum spiritum habet iota ante σ. Quarta coniugatio reduplicationem ignorat, ζεύγνυμι, *iungo*: ὁμόργνυμι, *abstergo*: ὀρέγνυμι, *extendo*: κεράννυμι, *misceo*: πετάννυμι,

Iota ante σ aspiratur. Reduplicatio in quarta semper, in aliis plerumque desideratur.

ταννυμι, *pando:* δῦμι, *ingredior:* φῦμι, *nascor:* id quod in aliis quoque accidit, δίζημι. 2 *quæro:* ὄνημι, *iuuo:* 2 φίλημι, *amo.* ἵλημι, *pro-* 3 *pitius sum:* φημὶ, *dico:* γνῶμι, *nosco,* 3 et multis reliquis, apud poetas.

Reduplicatio per ε etiã in quarta coniugat.

Bœoticè ϥ pro η.

Aeolicè εμμ pro ημ.

Aeolicè accẽtus retractus.

Reduplicationem ignorantia.

1 *Inuenitur tamen* κέκλυθι *pro* κλῦθι, *audi: &* κέκλυτε *pro* κλῦτε, *audite, à* κλῦμι, *facta per ε reduplicatione, quæ & in quibusuis barytonorum temporibus, nedum* 2 *verborum in* μι, *locum habet.* 2 *Bœoticè dicitur* πεφίλειμι, *facta per ε reduplicatione, & penultima* η *in* ει *mutata, vt in* τέθεικα *pro* τέθηκα, 165. 12. *sic à* νοέω νόημι, νενόειμι, *cogito: imperatiuus* νενόηθι. τελέω τέλημι, τετέλϥμι, *impleo, perficio.* Aeoles verò *mutant* η *penultimam in* ε, *geminato* μ, τίθημι τίθεμμι, *pono:* φίλημι φίλεμμι, *amo:* τρθημι, τρθεμμι, *desidero, huius infinitiuus* τρθέναι, Doricè τρθέμεναι, 104. 1. *ectasi poetica* τρθήμεναι, *desiderare. potest tamen esse aoristi secundi pro* τρθῆναι. *sic à* κάλημι, καλήμεναι, *vocare: & à* φίλημι, φιλήμεναι, *dilexisse. huius participium est* φιλεὶς, ἐντος, *&* Aeolicè *retracto accentu* φίλεις, φίλεντος, *amans. sic* νόϥς, νόεντος, *cogitans, à* νόημι. 33 *Vt in prima* αἴνημι, *laudo:* δείπνημι, *cœno, à* δϥπνέω, *vel quasi à* δϥπνάω *secundæ, vnde infinitiuus* δϥπνάναι: *quod etiam inuenitur cum Ionica reduplicatione,* δεδϥπνάναι: *atque prima pluralis præsentis,* δεδείπναμεν. *Exempla secundæ,* γήρημι, *senesco: hinc participium* γήρας, αντος, *senescens: datiuus pluralis poeticus* γήραντεσι: *vel* γήρας, *est syncope pro* γηράσας, *à* γηράω. κίδναμαι, *dispergor, in imperfecto* ἐκίδνατο, *spargebatur.* κρέμαμαι, *suspendeo.* γέλημι, *rideo.* νήκημι, *vinco.* ἀρίσημι, *prandeo: in imperfecto* ἠρίσαμεν, *prandebamus: infinitiuus* ἀρισάναι. κτῆμι, *interficio: infinitiuus* κτάναι, Ionicè κτάμεν, Doricè κτάμεναι, *cum*

κτ,

κτ', καζκτάμεν et καζκτάμεναι, interficere: participiũ aoristi sec. κτὰς, hinc καζκτὰς, qui interfecit: & in indicatiuo ἔκτω, ις, ι, Doricè ἔκζαν, ἔκζας, ἔκζα, cum κτ', καὶ τέκζαν, interfeci, in voce media ἐκτάμην: particip. ἐκτάμενος, interemptus, interfectus: οὔτημι, vulnero: infinit. ὄτάναι, Ionicè ὄτάμεναι, Doricè ὄτάμεναι, vulnerare: particip. paſs. ὄτάμενος, vulneratus. Exempla tertiæ ſine reduplicatione, λοιμαίνω, probo: ἐλευθέρωμι, libero. Nam poetæ metri gratia reduplicationẽ non aliter quàm augmentum vel apponunt, vel abijciũt. interdum huiuſmodi reduplicatio, quæ ſua natura eſt breuis, ſiue fiat per ι, ſiue per ε, poſitione producitur, inſerto μ: vt πράω, πρήμι & πίμπρημι, comburo: futur. πιμπρήσω, incendam, ſeruat reduplicationem, vt λισσάω, 172. 17. præſens paſs. πίμπραμαι, ardeo. πλάω, πλῆμι & πίμπλημι, impleo, tertia perſona πίμπλησι, implet: particip. πιμπλὰς, implens: fœmin. πιμπλᾶσα, nominatiuus plural. πιμπλᾶσαι, implentes. Interdum etiã à vocali incepta reduplicationem habent in ſecunda ſyllaba, vt ὀνέω, ſeu ὀνάω, ὄνημι et ὀνίνημι, iuuo: tertia perſona ὀνίνησι, proderſt: paſſiuũ ὀνίναμαι, tertia plur. ὀνίνανται, iuuantur: et in imperfecto ὀνίνανζο, iuuabantur ſine augmento. interdum duas primas literas thematis repetunt reduplicationis loco: vt ἀλάω, ἄλημι & ἀλάλημαι, erro: ἀλυκτάω, ἀλύκτημι & ἀλαλύκτημι, triſtitia afficio: ἀχέω, ἄχημι et ἀκάχημαι, angor: vbi tenuis κ repetitur pro aſpirata χ, vt dictũ eſt de augmento perf. 91. 25. & de reduplicatione propria, 161. 9. hæc in voce paſs. charact. longã habet, ἀλάλημαι (quod & ἀλήλημαι, verſo α in η) ἀλαλύκτημαι, ἀκάχημαι, quæ ſunt in crebro vſu apud poetas. atque ab ἀλάλημαι fit infini. ἀλάλησθαι, errare: particip. ἀλαλήμενος, errans: in infin. vocis act. ſine reduplicatione, ſed ſeruata lõga, ἀλᾶναι, & Dori. ἀλήμεναι, cõgregari: aoriſt. pri paſs. ἠλάθην, et particip. ἀλαθεὶς, erras, vagatus, tanquã ab ἀλάω. ab ἀκάχημαι in tert. plu. imperf. ἀκαχήατο,

Mira poetarum in reduplicationis varietate licentia.

Paſſiua characteriſtica producentia.

ἀκήχηνζ, & Ionicè ἀκηχέαζ. 115. 11. & 25. augetur in medio: sine augmento ἀκαχέαζ, & addito ι ad ε, ἀκαχέιαζ, tristabantur. Sunt & quædam alia quæ in voce pass. vocalem longam seruant, quod Aeolico, Attico et Ionico more fieri dicitur: vt ὄρημαι, ὄρηαι, ὄρηται. ab ὁράω ὄρημι, aspicio, cũ præpositione Dorica ποτὶ, id est, πρὸς, ποθόρημαι, à πρθοράω, infinit. actiuus πρθορῆν pro πρθορᾶν siue προορᾶν Doricè, vt ζῆν pro ζᾶν, 152. 4. ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται pro ὀνέμαι, ὄνεσαι, ὄνεται. finctum capio. φίλημαι pro φίλαμαι, vnde imperf. ἐφιλήμην, ἐφίλησ, ἐφίλη ζ pro ἐφίλαζ: quod & ipsum in vsu habetur. & sine augmento φίλαζ, diligebat, à φίλημι, amo, quod & in duali & plurali seruat longam Aeolicè, φίληζν, φίλημεν. κάλημαι pro κάλεμαι, imperf. ἐκαλήμην, ἐκάλησ, ἐκάλη ζ, à καλέω, κάλημι, voco. λίζημαι, λίζηαι, λίζηται, pro λίζεμαι, εσαι, εται, quæro: vnde particip. λιζήμενος; quærens: sic βλήμενος, percussus, pro βλέμενος, à βλέω, βλῆμι, id est, βάλλω, percutio. ἄημι verò quod fit ab ἀέω, primæ, id est, spiro, vbique longam seruat tam in voce actiua quàm passiua: vnde in tertia duali ἄηζν, spirant: in infinitiuo ἄηναι, & Doricè ἀήμεναι, spirare: in imperfecto passiuo ἄησ, spirabat, sine augmento. at ex ἄημι, quod fit ex ἀάω secundæ, fit passiuum ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται, id est, expletur, satiatur. Ceterùm ab ἄημι primæ fit ἄησι, flat, spirat: tertia plur. ἄῃσι, flant, pro ἀέῖσι: imperf. ἄη, flabat, sine incremẽto; magis vsitatum est ἄῃ, à circumflexo ἀέω, ἀᾶ, ἄεον, ἄει, crasi ἄῃ: participium, ἀείς, ἀέντ, flans, spirãs. Illud quoque scias velim, verba in μι quartæ coniugationis esse multa, tot ferme quot verba barytona in υω: aliarum verò trium coniugationum pauciſsima inueniri. Hoc enim ausim affirmare, nullum ex his simplex in vsu haberi, cuius mentio non fiat in hoc libro velà CLENARDO velà nobis. Proinde omnia simplicia in Indicibus inuenies, composita verò regulas simplicium sequuntur.

Notio.

Præsentis

Præsentis et imperfecti singularia actiua penultimam producunt η, ω, υ, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. Dualia autem et pluralia corripiunt, τίθετον, τίθεμεν: ἵστατον, ἵσταμεν: Sic et passiuum præsens et imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, etc.

Figuratiuæ coniugationum ι, α, ο, υ, vbi seruētur: ac vbi et quo modo producantur.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἱστάσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. semper enim in præsenti et futuro omnium verborum similis est [1] datiuo plurali participii [1] eiusdem temporis: vt τύπτων τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι: sic τύπτομεν, τύπτουσι: vt τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι: sic τίθεμεν, τιθεῖσι: vt ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς ἱστᾶσι, sic ἵσταμεν, ἱστᾶσι. In quarta autem receptum est [2] non ζευγνῦσι, sed ζευγνύουσι, à barytono ζευγνύω. Ionicè verò τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiant, et interponunt α, τιθεῖσι: τιθέασι: διδοῦσι, διδόασι: ζευγνῦσι, [2] ζευγνύασι: at ἱστᾶσι tantum, non ἱστάασι, [2] ob cacophoniam.

Tertia pluralis indicatiui præsentis. Notio.

ύουσι pro ῦσι. Ionismus. εῖσι, έασι, οῦσι, όασι. ῦσι, ύασι.

Imperfectum singulare trium coniugationum vix est in vsu, sed [3] vtimur [3] personis circunflexorum, à τιθέω τιθῶ,

Imperfectū. Circunflexa pro verbis in μι.

ἐπίθοω, ἐπίθῃς, ἐπίθῃ: ab ἱσάω ἱσῶ, ἵσωμι, 4 ἵσας, 4 ἵσα: à διδόω διδῶ, ἐδίδοω, ἔδίδως, ἐδίδω. Idem iudicium de tertia plurali, ἐπίθοωσι, ἵσωμι ἐδίδοωσι.

Perfectum. Perfectum, πέθηκα, Bœotorum more 5 pro πέθηκα, à futuro θήξω. 5 mutant enim *Bœotisimus.* Bœoti η in ῃ. At perfectum ἕσακα per α, *ῃ pro η.* *α pro η.* pro ἕστηκα, à futuro στήξω: ad differentiam ἕστηκα, *permansi*, præteriti medii ab ἵστημι, *permaneo:* seruatque ἑ aspirationem præ- *ἑ aspiratum.* sentis ἵστημι.

Aorist. prim. Aoristi primi, ἔθηκα et ἔδωκα pro ἔθη- *κα pro σα.* σα, et ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήξω, δώξω.

Aoristi secundi formatio. Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo ξω in ν, et præposito augmento, θήξω, ἔθην: στήξω, ἔστην: δώξω, ἔδων. At quarta coniugatio nec futurum habet, nec secundum aoristum, nisi in verbis disyllabis: κλῦμι, *audio:* δῦμι, *ingredior.* Futurum κλύξω, δύξω. Aoristus ἔκλων, ἔδων, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris, ἔστην, ἔστης, ἔστημεν: ἔγνων, *noui,* ἔγνως, ἔγνωμεν. Imperatiuus desinit in θι, στηθι, γνῶθι, *nosce:* per vocalem iudicatiui,

ἔκλυν, υς, υ, ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, subij, subijsti, subijt.

ἔγνων, à γνῶ ui.

Aoristi secundi imperatiuus & infinitiuus. γνῶθι.

quæ

quæ et in infinitiuo manet, στῶαι, γνῶναι, nouisse, sed ἔθλω et ἔδωμ, in duali et plurali vocalem corripiunt, ἔθετον, ἔθεμεν: ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum præterea vltima est ς, [6] θὲς, δὸς. Infinitiuorum autem penultima diphthongus θεῖναι, δοῦναι.

γνῶναι.
ἔθετον, &c.
ἔδοτον, &c.
θὲς, δός.
6 θεῖναι, δοῦναι.

Imperatiui in θι, πίθελι, ἴσαθι, δίδοθι, ξβύγνυθι, [7] à prima plurali, μεν verso in θι, ἴσαμεν, ἴσαθι: sed πίθελι per ι, non θι: de quo vide Aoristum passiuum barytonorum. Etiam hîc magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à contractis πίθει, ἴσα, *δίδου, à λυθῶ, ἰσῶ, διδῶ.

Imperatiui formatio. τι pro θι. Pag. 119. versu 24. Circumflexa pro verbis in μι. * Doricè δίδοι, da.

Optatiui præsens, λυθείην, ἰσαίην, διδοίην: et secundus aoristus, θείην, σαίην, δοίην, per diphthongum, quæ continet figuratiuam coniugationis ει, αι, οι.

Optatiuus. εἴην, αἴην, οἴην.

Subiunctiui præsens, [8] λυθῶ, λυθῇς, λυθῇ: ἰσῶ, ἰσᾷς, ἰσᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. secunda & tertia persona singularis per diphthõgum impropriam ῃ primæ coniugationis, ᾳ̃ secundæ, ῳ̃ tertiæ. Secundus autem aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: σῶ, σῇς, σῇ: δῶ, δῷς, δῷ: per ῃ in duabus primis coniugationibus, et per ῳ̃ in tertia.

8 Subiunctiuus.
ῃ̃, ᾳ̃, ῳ̃.
ῃ̃, ῷ.

Quarta coniugatio caret optatiuo & subiunctiuo.

Notio.

Infinitiui præsens, λυθέναι, ἰσαῖναι, δι-

Infinitiuus.

9 δόναι, ζευγνύναι, per [9] figuratiuam coniugationis ante ναι.

Participium perfectum.

Ionismus.

Participium præteriti perfecti, ἑστακὼς, ἑστακῆα, ἑστακός: et Ionicè ἑσταὼς, ἕσταότος. siquidem Iones è præteritis subtrahunt κ, [10] et penultimam corripiunt: μέμηκα, μέμαα, *promptus fui:* sic ἕστακα, [11] ἕσταα: et participium ἑσταώς [11] deinde per crasim, ἑστὼς, ἑστῶτος, ἑστῶσα, ἑστώσης: τὸ [12] ἑστὼς, ἑστῶτος: [12] à quo compositum διεστῶσα, *distincta, discreta:* vtrunque verò et masculinum et neutrum habet accẽtum acutum, et per ω μέγα scribitur. Itidem dicendum in γεγὼς *natus:* μεμὼς, *promptus, propensus:* βεβὼς, *iens,* à γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, quorum [13] themata sunt γάω, *nascor:* μάω, *promptus sum:* βάω, *eo:* vnde [14] γήσω, γέγηκα, [14] γέγαα: μήσω, μέμηκα, μέμαα: βήσω, βέβηκα, [15] βέβαα.

ὁ & τὸ ἑστὼς.

διεστῶσα à διίστημι.

γεγώς.

μεμώς.

βεβώς.

Dorismus.

Aeolismus,

23.32. & 24.5.

1 *Doricè verò datiuo singulari, vt dictum est* 84.2. τιθέντι, ἱστάντι, διδόντι: *at Aeolicè accentus in antepenultimam retrahitur,* τίθεντι, ἵσαντι *cum spiritu tenui,* δίδοντι: *sic* οἴκεντι, *habitãt, ab* οἴκημι: φίλεντι, *amant à* φίλημι. ἴεντι, *mittunt, cum tenui spiritu,* Doricè ἱέντι, [2] *ab* ἵημι. [2] *Herodotus tamen Ionicus dixit* ἀποδεικνῦσι, *demonstrant, pro Ionico* ἀποδεικνύασι, *ab* ἀποδείκνημι.

ἀποδεικνῦσι.

[3] *Vtimur quoque personis circunflexorum etiam in præsenti, hinc* παρατιθεῖ, *& poeticè* (89.7.) παρτιθεῖ, *apponit, tanquam à* παρτιθέω: διδοῖ, *dat, pro* δίδωσι, *à* [4] διδόω ῶ, ὁεῖς οῖς, ὁεῖ οῖ. [4] *Sic* ἐπίμπρα, *vrebat, pro* ἐπίμπρη,

παρτιθεῖ.

διδοῖ.

ἐπίμπρα.

πρη, à πίμπρημι, sed quasi à πιμπράω ῶ. 5 Hoc faciunt Bœoti vbi Dores seruant η, vbi verò Dores mutant in α, illic Bœoti seruant η. 6 Pro θέτι, δότι. horum formam sequuntur ἐνίσσες, dicito, refer, ab ἐνίσσω, sed tanquam ab ἐνίσσημι: (at ἔνισσες, dixisti, & ἔνισσε, dixit, sunt aorist. sec. ab eodem ἐνίσσω, siue ab ἐνισσέω ῶ) χὲς, habeto, à χῆμι. φρὲς, ferto, à φρῆμι: ἓς mittito, ab ἵημι. sed de his alias. à θὲς cum ἐν fit ἔνθες, impone. 7 Aeoles & poetæ metri gratia retinent vocalem longam in præsenti imperatiui: vt in prima φίληθι, ama: νόηθι, cogita: in secunda ἵληθι, propitius esto: πίμπληθι, imple: in tertia δίδωθι. da. 8 Ionicè τιθέω, τιθέῃς, τιθέῃσι: et ἱστέω, ἱστέῃς, ἱστέῃσι. vide 89.26. & 104.20. & 130.9. & 173.24. sic in aoristo secund. θέω, θέῃς, θέῃσι: θέηον, ον: θέωμεν, &c. pro θῶ, θῇς, θῇ, etc. Poetæ ad ε apponunt ι, θείω, θείῃς, θείῃ & θείῃσι: prima plural. θείωμεν, & systole θείομεν, ponamus. sic βείομεν, eamus vel iuerimus, pro βείωμεν, & hoc pro βῶμεν, à βῆμι. & in secunda coniugatione στείομεν, & στέομεν, steterimus, pro στῶμεν, à στῶ, στῇς, στῇ: Ionicè στέω, στέῃς, στέῃσι: poeticè στέω, στείῃς στείῃσι: tertia plural. στέωσι, cum περὶ, περιστέωσι, circunstent. & rursus verso ῃ in η, στήω, στήῃς, στήῃ vel στήη, steterit: tertia plural. στήωσι, steterint. Idem interdum obseruatur in aoristis subiunctiui passiui barytonorum, 122. 16. nam pro terminationibus ῶ, ῇς, ῇ, &c. Iones dicunt έω, έῃς, έῃσι, &c. & poetæ είω, είῃς, είῃσι: atque in prima plural. είομεν, hinc τραπείομεν, vertamur, pro τραπῶμεν, Ιλ. γ'. à τρέπω, cuius aoristus secund. ἔτραπον. & rursus ήω, ήης, ήη, pro είω, hinc φανήῃ siue φανήη, videatur, pro φανῇ, à φαίνω, aoristus secund. ἔφανον. 9 Poeticè, vt sæpe iam dictum est, interdum metri gratia seruatur longa, vt τιθῆναι, pro τιθέναι, & Doricè τιθήμεναι.

10 Aliquando tamen longam seruant, vt κοτέω, irascor, κεκότηκα, κεκότηκα, participium ὁ κεκοτηὼς, iratus. χαρέω & χαίρω, gaudeo, perfectum κεχάρηκα, κεχάρηκα,

Bœoti vbi mutent η in ῃ.

ἐνίσσες, ἔνισσες.

χὲς, φρὲς, ἓς.

Aeolismus.

Ionismus.

Notio.

ὁ μικοτηώς. μιχαρηώς. ἑσηώς.

ὑπτιπληῶτες.

Epenthesis α & ι. γιγαὰς, ᾶτ☉. Quadruplex participium, ηκὼς, ότ☉. ὰὼς, ότ☉. ὼς, ῶζς. αὼς, ᾶτ☉.

vnde ὁ μιχαρηὼς, gauisus. sic: ἑσηὼς ex ἑσηκὼς, instans, præsens. nam ab ἵσημι præteritum proprie est ἕσηκα, ἕσακα verò Doricum est verso η in α. his simile est ὑποπιπληὼς, ῶτ☉, pro ὑπτιπληκὼς, attonitus, perculsus: in plural. οἱ ὑπτιπληῶτες, ἀπλάω, πίμπλημι, μ. ἠσω, π. πέπλησμαι, ἁ. ἔπλησα, ἐπλήσθην. Quandoque huiusmodi participia contracta recipiunt epenthesim vocalis α vel ι, & nihilominus contracte efferuntur, vt ὁ γιγαὼς, τὸ γιγαῶτ☉, per ῶ, ἑσιὼς, ῶζς & ότ☉, stans: Accusatiuus, ἑσιόζα, apud Homerum: atque etiam in indicatiuo ἑσίατε & ἑσίασι apud Herodotum. Quadruplex itaque hic erit participium, communiter ὁ γιγηκὼς, όζς: ἡ γιγηκῦα, ας: ὃ γιγηκὸς, όζς: Ionicè ὁ γιγαὼς, όζς: ἡ γιγαῦα, ας: ὃ γιγαὸς, ότ☉, contracte ὁ γιγὼς, ῶτ☉: ἡ γιγῶσα, ώσης: ὃ γιγὼς, ῶτ☉, vbique per ω μίγα: contracte verò ac simul per epenthesim τῶ α, ὁ σιαὼς, ῶτ☉: ἡ σιαῶσα, ώσης: ὃ σιαὼς, ῶτ☉, vbique etiam per ω μίσα, & femininum habet α finale impurum, γιγαῶσα, non γιγαῦα. Hinc quoque cum ὤν, ἐνιστὼς, ῶτ☉, instans: cum κτ', καθιστὼς, constitutus. Hæc themata in vsu non sunt: βάω refertur ad βαίνω seu ad βῆμι: γάω ad γίνομαι siue γίσνομαι: & μάω ad μιμάομαι. Hinc cum ὤν, ἐπίσαα, innatus sum. Tertia pluralis βεβάασι, iuerunt.

Annotationes in vocem paſs.

Præſens.

Pasiui præsentis secunda persona, πίθεσαι, ἵσασαι: et Atticè πίθῃ, ἵσῃ vt barytonorum, τύπτομαι, τύπτῃ.

Imperfectũ.

Imperfecti similiter secundæ personæ, ἐτίθεσ, ἵσασ, ἐδίδοσ reiiciunt σ, ac deinde crasim patiuntur: ἐτίθεο, ἐτίθου, ἵσαο, ἵσω, ἐδίδοο ἐδίδου.

Perfectum.

Perfectum passiuũ verborũ in μι corripit penultimã, act. δέδωκα, passiuũ δέδομαι:

μαι: sic ἔσακα, ἔσαμαι, α breui, qua lege à τίθημι dicetur τίθεμαι, ab actiuo, τέθηκα: verùm vt in actiuo, ita et in passiuo scribitur per ϑ Bœoticum, τέθϑακα, τέθϑαμαι.

Bœotismus. τέθϑαμαι.

Aoristus prim. ἐτέθλω, ἐσάθλω, ἐδόθλω, penultima breui à tertia perfecti δέδοτη, ἐδότλω. sic à τέθϑαται, correpta penultima dicendum erat, ἐθέθλω, sed prius ϑ vertitur in tenue τ, ἐτέθλω.

Aoristus primus. ἐτέθην.

Imperatiuus, πίθεϹ, ἴσαϹ, δίδοϹ: et abiecto σ, per crasim Atticam dicitur πίθει πίθῳ, ἴσαι ἴσῳ, δίδοι δίδῳ, vt in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Imperatiuus. Cõ. Ion. Att. ϵϹ, ϵι, ῳ. αϹ, αο, ω. οϹ, οι, ῳ.

Optatiui præsens, λυθείμλω, λυθεῖο, λυθεῖϹ: ἐσαίμλω, ἐσαῖο, ἐσαῖϹ: διδοίμλω, διδοῖο, διδοῖϹ, Perfectum verò πεθείμλω, πεθεῖο, πεθεῖϹ: ἐσαίμλω, ἐσαῖο, ἐσαῖϹ: δεδοίμλω, δεδοῖο, δεδοῖϹ. in vtroq; penultima diphthongus continens figuratiuam coniugationis, ϑ, αι, οι, vt et in actiuo. Duæ autem personæ circunflectuntur, si optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenultima, δωαίμλω, δωαῖο, δωαῖϹ, *poßem, poßes, poßet.* δώαμαι enim receptum est, non δωίημι.

Optatiuus. είμην, εῖο, εῖϹ. αίμην, αῖο, αῖϹ. οίμην, οῖο, οῖϹ. Notio de optatiuorum accentu.

Subiunctiuus. Subiunctiui præsens, τιϑῶμαι, τιθῇ, λυθῇ

ῶ= μαι { ῇ, ῆ. ᾷ, ᾶ. ῷ, ῶ.

Notio de subiunctiuorum accentu.

θῇ, τιθῆται, per ῆ: ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, per ᾶ: διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῶ: quorum accentus circunflexus. At ἐὰν δύνωμαι, *si poßim*, acuitur in antepenultima, quòd actiuum δύνημι non sit vsitatum, vt modò dictum est in optatiuo. Alii ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται: et actiuum, ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνητι, per η. Perfectum τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶτι: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται. prima persona in ῶμαι, secunda et tertia in ῆ, ᾶ, ῶ.

Perfectum.

Annotationes in vocem mediam.

Aoristi secundi formatio.

Ionismus.

Atticismus.

Imperatiuus.

Medii verbi aoristus secundus fit ab actiuo, mutata longa in breuem, et interiecta syllaba μη, ἔθην, ἐθέμην: ἔδων ἐδόμην: sed ab ἔστην, ἐστάμην non est in vsu. Secunda persona ἔθεος, ἔδοος, et Ionicè 3 ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam. 3 6 ἔθου, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέος, 6 3 7 θέο, 3 θοῦ: δόος, δόο, 7 δοῦ.

Et quidem de verborum coniugationibus hæc præcipienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluamus ceteras partes orationis.

ἵστα pro ἵστῃ. 1 2 Doricè ἵστα, reiecto ι subscripto, 22.7. & 23.13. 2 *Supple, more secundarum personarum præsentis,* τίθεσαι, ἵστασαι, *quæ Ionicè abijciunt* σ, τίθεαι, ἵστααι: *ac deinde Atticè*

Atticè contrahuntur, τίθη, ἵστη. 3 Doricè ἐτίθεν, 22.20.3 sic in imperatiuo, τίθεν pro τίθει: et in aoristo secund. medio ἔθεν pro ἔθου: atque in imperatiuo θεῦ pro θοῦ. 4 Sic à κρίμαμαι, pendeo, imperfectum ἐκρεμάμην, ἐκρέμασο ἐκρέμαο ἐκρέμω, pendebas: tertia persona ἐκρέμαϛ, pendebat. ἐπίμπλω, impletus eras, à πίμπλαμαι. ἴπτω, volabas, ab ἵπταμαι. 5 Hinc cum ἀνὰ, ἀνίσω, surge. 6 5 6 Cum κατ', κατάθιο, & poeticè κάτθιο. 89. 7. & 10. cum σὺν, σύνθιο, & contractè σύνθου, compone. 7 Cum ἀνὰ, 7 ἀνάδου, redde: cum πρὸ, πρόδου, pacisce, fac sponsionem, tonum retrahunt.

Doricè ευ pro ου.

ἐκρέμω, ἐπίμπλω, ἴπτω.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina primæ personæ, Singul. ἐγὼ, ego: ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμέ: et per aphæresim μοῦ, μοὶ, μέ. D. νὼ, νῶϊν. P. ἡμεῖς, ἡμῶν ἡμῖν, ἡμᾶς.

Pronomina primitiua. ἐγὼ.

Secundæ personæ, S. σὺ, tu, σοῦ, σοὶ, σέ. D. σφὼ, σφῶϊν. P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hîc υ, illic ι.

σύ.

Tertiæ personæ, Singul. οὗ, ἑ, sui οἱ, ἕ. D. σφὲ, σφίσι. P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria sunt primitiua.

οὗ, ἕ.

Possessiua octo, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus, mea, meum: σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum: οὗς, ἥ, οὗ, suus, sua, suum: νωΐτερος, noster duorum: σφωΐτερος, vester duorum. at de pluribus, ἡμέτερος, noster: ὑμέτερος, vester, σφέτερος, suus. Quorum omnium masculi-

Possessiua.

pa.27.ver.16 27 20. 25 28. 26 5.

masculina declinantur vt λόγος, *sermo*: neutra vt ξύλον, *lignum*: fœminina trium in η, vt τιμὴ, *honor*: reliquorum quinq; in ρα inflectenda, vt ἡμέρα, *dies*: ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, et ita de reliquis.

Demonstratiua.

Demonstratiua duo, οὗτος, hic: ἐκεῖνος, ille.

** ὦ οὗτος. heus tu: secundæ est personæ, veluti & omnes vocatiui.*

Mascul. Singul. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, * ὦ οὗτος. D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. F. S. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. D. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα. P. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗτη. Neutr. S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο. D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος. Fœm. ἐκείνη. Neutr. ἐκεῖνο sine ν, declinandum vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

Atticismus.

2 [2] Attici demonstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτουί, τουτῳί, τουτονί: ἐκεινοσί, ἐκεινουί, etc. In neutro autem singulari, τουτί, et sæpius τουτί: in plurali verò pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum αὐτός.

Relatiuum vnum, αὐτὸς, ipse, omniũ, personarum, αὐτὸς ἐγὼ, ipse ego: αὐτὸς σὺ, ipse tu: αὐτὸς ἐκεῖνος, ipse ille. Mascul. αὐτός. Fœmin. αὐτή. Neutr. αὐτό: vt ὁ λόγος,

γῶ, ἡ ἡμή, τὸ ξύλῳ. Neut. αὐτό, sine ν, vt τοῦτο et ἐκεῖνο.

Compositum tria, ἐμαυτοῦ, meiipsius: σεαυτοῦ, tuiipsius, ἑαυτοῦ, suiipsius. Carent autem nominatiuo. Primæ personæ mascul. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœ. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neut. ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Secundæ personæ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν: σεαυτοῖ, σεαυτῇ, σεαυτήν: σεαυτοῖν, σεαυτῷν σεαυτό: et per crasim, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, etc. Tertiæ pers. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν: ἑαυτοῖ, ἑαυτῇ, ἑαυτήν: ἑαυτοῖν, ἑαυτῷν, ἑαυτό. cumq; duo præcedētia tantum habeant singulare, hoc etiam declinatur pluraliter et coniunctim et[3] diuisim, ἑαυτῶν, et σφῶν αὐτῶν: ἑαυτοῖς, et σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυτοῦς, et σφᾶς αὐτούς. Sic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς: ἑαυτοῖς, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidem plurale in omnes quoq; quadrat personas, ἑαυτῶν, nostrum, vestrum, suiipsorum: ἑαυτοῦς, nos, vos, seipsos. Sic et interdum singulariter ἑαυτοῦ, tuiipsius, ἑαυτόν, teipsum. Quum reperiuntur aspirata αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν, et similia, aphæresis est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Composita.

Notio.

3

Notio.

ἁυτῦ pro ἑαυτοῦ.

Infinitum pronomen vocant ὁ δεῖνα, quidam: et sic declinatur.

Infinitum ὁ δεῖνα.

Mascul.

Mascul. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Fœmin. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: et ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὴν δεῖνα, apud poetas.

Possessiua à trium primitiuorum genitiuis deriuata.

Genitiui triũ primitiuorũ pro proprijs possessiuis.

1 *Pronomina possessiua deriuantur à tribus primitiuis: nempe* ἐμὸς, σὸς, ὃς, *à genitiuis* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. νωΐτερος *verò & σφωΐτερος, à genitiuis dualibus poeticis* νῶϊν, *& σφῶϊν: de quibus postea. Tria postrema* ἡμέτερος, ὑμέτερος *& σφέτερος ducuntur à genitiuis pluralibus* ἡμῶν, ὑμῶν *& σφῶν. Hic illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos sæpissimè vsurpari pro proprijs & à se ductis possessiuis: nempe* μοῦ *pro* ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, *&c. per omnia genera, casus & numeros: ita* σοῦ *pro* σὸς, σὴ, σὸν, *&c. & sic de alijs, vt* λόγος μου, *pro* ἐμὸς, *sermo meus:* μήτηρ μου, *pro* ἐμὴ, *mater mea:* ξύλον μου, *pro* ἐμὸν, *lignum meum:* ξύλα μου, *pro* ἐμὰ, *ligna mea. sic* ὄνομά σου *pro* σὸν, *nomen tuum: &* ὁ πατὴρ ἡμῶν, *pro* ἡμέτερος, *pater noster. nam à primitiuo* ἡμῶν *ducitur possessiuum* ἡμέτερος. *sic in vocatiuo,* πάτερ ἡμῶν *pro* ἡμέτερε, *pater noster. idem*

Iota acutum infinitis & relatiuis additum.

2 *iudicato de alijs.* 2 *Eodem modo additur* ἰ *nominibus infinitis siue relatiuis:* τοιοῦος, τοιουτοσί, *talis:* τοσοῦτος, τοσουτοσί, *tantus:* τηλικοῦτος, τηλικουτοσί, *tam grandis natu. componuntur enim hæc tria ex* τοῖος, *talis:* τόσος, *tantus:* τηλικὸς, *tantus, & ex* οὗτος: *declinantúrque eodem modo quo* οὗτος, *sed non assumunt* τ. *non enim dicitur*

citur ζιοτῆς, aut ζοτῆς, sed ζιῆς, ζοῦς, τηλικῆτος. & in genitiuo τοιήτε, τοιαύτης, ζιήτη: ζοήτε, ζοαύτης: τηλικήτε, τηλικαύτης, &c. in nominatiuo plurali ζιῆτοι, ζιαῦ), ζιαῦτα: ζοῆτοι, ζοαῦ), ζοαῦτα: τηλικῆτοι, τηλικαῦ), τηλικαῦτα. genitiuus per omnia generа τοιήτων, ζοήτων, τηλικήτων: & adiecto ι, ζιήτωνί, & ita in reliquis omnibus. additur autem ι ad vim significationis intendendam, vt res præsens veluti digito indicetur. quemadmodum Latinis additur met, te, pte, ce, ad significationem intendendam: egomet, tute, meapte, huiusce. Componuntur etiam hæc tria cum particula δι, ζιόσδι (quod & Atticè τοιοσδί) talis: τοσόσδι, tam multus, τηλικόσδι, tantus, itidem in reliquis casibus, ζιήδε, τοιάσδε: in plurali τοιοίδι, tales: τοιάδι, & Atticè τοιαδί, talia, hæc, huiusmodi. idem iudicium de reliquis duobus.

APPENDIX DE PRONOMINibus secundum varias dialectos, ac primùm de tribus primitiuis.

Attici nominatiuo & datiuo singulari primæ personæ addunt γι, ἔγωγε, ἐμοιγε, retracto accentu in antepenultimam. Genitiuus verò singul. Ionicis addunt θεν, vt ἐμέθεν, σοῦ, ἕ communiter: Ionicè verò ἐμέο, σέο, ἕο, & Atticè ἐμοῦθεν, σοῦθεν, οὗθεν: ac per syncopen vocalis o, ipsi quoque Attici dicunt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. Pro ἕ Cyprij dicunt Fío, per digamma Aeolicum. quidam scribunt γἕο per vnicum γ.

Iones suo more syllabas circumflexas diuidunt, nempe ᾶ in ἑω, εῖς in ἐις, ῶν in ἐων, ᾶς in ἐας: poetæ verò vocali ι addunt ι, quum fuerit ante ο vel ω. Itaque pro genitiuis ἐμοῦ, σοῦ, ἕ, Iones dicunt ἐμέο, σέο, ἕο: & poetæ ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. sic in nominatiuis pluralibus, pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Iones dicunt ἧμες, ὔμες, σφέας: in genitiis

Atticismi.
ἔγωγε, ἐμοιγε.
ἐμοῦθεν, σοῦθεν, οὗθεν.
ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν.
Fío, γἕο.
Ionismi.
ἐμέο, σέο, ἕο.
ἐμεῖς, σεῖο, εἷο.
ἧμες, σφέας.

ὑμέων, σφέων. ἡμέτων, σφέτων. ἡμέας, σφέας. ἕοι, ἕε, ἕθεν. σφὶ, σφίν. Dorismi & Aeolismi. ἐμεῦ, σεῦ, τεῦ, εὗ. ἄμμες, ὔμμες, σφίς. ἄμμες, ὔμμες. ἄμμες, ὔμμες. ἀμῶν, ἀμέων, ἄμμιν, ἄμμας. ἄμμων, ἀμμέων, ἄμμιν, ἄμμι, ἄμμας. ἄμμε, ὔμμι, σφί. σφὶ pro ἑ. τὺ, τοῦ, τεῦ, ϑοὶ, τὲ, τύ.

ἐγώνη, ἐγῶν, ἐγώνγα, ἰώγα, ἰών, γα. τύνη, τύγα.

uis pro ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, dicunt ἡμέων, ὑμέων, σφέων, & poetæ ἡμέτων, ὑμέτων, σφέτων. in accusatiuis pro ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, dicunt ἡμέας, ὑμέας, σφέας. Illa quoque Ionica videntur ἕοι pro οἱ, sibi, & ἕε pro ἑ, se: poeticè quoque ἕθεν. Est etiam Ionum σφὶ vel σφὶν pro σφίσι, sibi, in datiuo plurali.

Dores genitiuos in ος per εῦ suo more efferunt, quod etiam faciunt Aeoles, pro ἐμοῦ vel μοῦ, σοῦ vel τοῦ, ἑοῦ, dicentes ἐμεῦ, μεῦ, σεῦ, τεῦ, εὗ. Nominatiui plurales in ες desinunt Doricè & Aeolicè more nominum quintæ declinationis, atque η initiale mutatur in α, quod Aeolicè notatur spiritu tenui, & positione producitur, geminato μ sequente: eodem modo υ & leuigatur & producitur: vt pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Dores dicunt ἄμες, ὔμες, σφὶς, geminato μ, ἄμμες, ὔμμες: & Aeoles ἄμμες, ὔμμες, σφίς. quod verò hîc diximus de η & υ, habet eodem modo locum in reliquis casibus pluralis numeri. nam Dores dicunt ἄμες, ἀμῶν vel ἀμέων, ἄμῖν, ἄμᾶς, Aeoles verò ἄμμες, ἄμμων vel ἀμμέων, ἄμμιν vel ἄμμι reiecto υ, ἄμμας: sic in secunda persona Aeolicè ὔμμες, ὔμμων vel ὑμμέων, ὔμμιν vel ὔμμι, ὔμμας. Porrò in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri & Dores & Aeoles dicunt ἄμμε, ὔμμε & σφὶ, à nominatiuis plural. Aeolicis ἄμμες, ὔμμες, σφὶς, reiecto s: poetæ verò vtuntur interdum his dualibus pro accusat. plural. atque σφὶ pro ἑ accusatiuo singul. id est, se vel ipsum. Præterea Dores in singula. secundæ personæ, τ pro σ ponunt, pro σὺ, σοῦ sine σεῦ, σοὶ, σε, dicentes τὺ, τοῦ sine τεῦ, τοὶ, τὲ atque τὺ vt in nominatiuo: & in accusatiuo quidem est è numero dictionum encliticarum, in nominatiuo verò non item. Addunt etiam Dores nominatiuo singul. primæ & secundæ personæ per paragogen syllabam νη, ἐγώνη, τύνη: & ἐγὼν pro ἐγώνη (Aeolicè ἐγῶν) addunt etiam particulam expletiuam γα, vt Attici γε, ἐγώνγα, τύγα: Bœoticè ἰώγα et ἰώνγα, pro ἐγώνγα. dicunt quoque Dores ἐμὶν pro

pro ἐμοὶ: & μὶν siue νὶν, pro ἓ, ducentes à nominatiuo inusitato ἵ pro ὃς, cuius accusa. est ἵν: vnde præpositis μ & ν fiunt μὶν & νὶν in maximo vsu apud poetas: atque non solum sunt numer. sing. sed etiã pluralis & omnis generis: tamen habent aliũ accusatiuum plur. nẽpe ψὲ pro σφᾶς. Poetæ quoque dicunt τὶν & τεῖν pro σοί. & pro ἡμῖν & ὑμῖν correpto ι, dicunt ἡμίν & ὑμίν, vltimã acuentes. Atticè verò retrahitur accentus, ἧμιν. Vsurpant quoque poetæ casus duales incontractos, à quibus facti sunt cõmunes: vt poeticè νῶϊ, νῶϊν: σφῶϊ, σφῶϊν: & communiter νὼ, νῷν: σφὼ σφῷν: vbi notandũ νὼ & σφὼ neque circũflecti, neque habere ἰῶτα subscriptũ. Porrò σφὲ & σφὶν communiter, fiunt per syncopen à poeticis σφεὲ (quod & σφωὲ & σφὼ) σφωΐν, acuta vltima. Pro dati. pl. σφίσι, poetæ vsurpãt dualẽ σφὶν, & per apocopen σφὶ & per aphæresim φὶν. Hoc quoque notandũ, primitiuum tert. personæ ὃς, quocunque modo varietur siue per casus, siue per dialectos, sæpenũero habere significationẽ relatiui ἀυὴς, id est, ipse et possessiuũ ab eo deductũ σφέτερος sumi pro ὑμέτερος. Atque dat. οἷ vsurpari pro genit. οὗ.

ἐμίν.
μὶν, νὶν.
ψέ.
τὶν, τεΐν.
ἡμῖν, ὑμῖν.
ἧμιν.
νῶϊ, νῶϊν,
σφῶϊ,
σφῶϊν, σφεὲ,
σφώϊν,
σφὶν, σφὶ,
φὶν pro σφίσι.

Attici & Iones genitiuos in ου per οιο & Dores per ω efferunt non aliter quàm in nominibus tertiæ declinationis: vt ἐμοῖο, pro ἐμοῦ, mei: σοῖο pro σοῦ, tui: οἷο pro οὗ & ἑοῖο pro ἑοῦ, sui. Dores autem & poetæ in possessiuo σὸς (vt diximus de primitiuo σὺ) mutant σ in τ, & interserunt ε: quod etiam faciunt in ὃς, dicentes τεὸς, τεὰ, τεὸν. τεῶ, τεᾶς, τεῶ, &c. pro σὸς, σὴ, σὸν. sic ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν pro ὃς, ἣ ὅν. Aeoles articulum cum pronomine miscent, ὁσὸς, ὅσος, tuus: ἡ σὴ, ἥση, tua: ὃ σὸν, ὅσον, tuum, cum spiritu tenui, et retracto tono. Vide 23.32. & 24.5. Ducunt quoque Dores alia possessiua à nominatiuis pluralib. proprijs, nempè ἁμὸς, ἁμὴ & ἁμὰ, ἁμὸν: ὑμὸς, ὑμὴ & ὑμὰ, ὑμὸν: σφὸς, σφὴ & σφὰ, σφὸν à nomin. pl. Doricis ἅμες, ὕμες, σφὲς: his vtuntur pro ἡμέτερος, ὑμέτερος, & σφέτερος. dicunt etiã ἡμὸς pro ἁμὸς vel ἡμέτερος, ab ἡμεῖς. Ab

De alijs pronominibus.
ἐμοῖο, &c.
τεὸς, τεὰ,
τεόν.
ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.
ὅσος, ἥση, ὅσον
ἁμὸς, ἡ,
ἁμόν.
ὑμὸς, ἡ, όν.
σφὸς, σφὴ,
σφόν.
ἡμὸς, ἡ, όν.

κεῖνος, κέινη, κεῖνο. τῆνος, τῆνα. τῆνο. τῆνος. ἐκείνινος. ἡμετέρειον.

ἐκεῖνος, poetæ & Aeoles auferunt ε, κεῖνος κέινη, κεῖνο. Dores verò vertentes κ in τ, & ει in η diphthongum impropriam, dicunt τῆνος, τῆνα, τῆνο: tamen quidam per η monophthongum malunt scribere, τῆνος, & cet. Ab ἐκεῖνος fit apud Aristotelem ἐκείνινος, sicut Cicero Epistolarum familiarium lib. 3. ex Lentulo formauit Lentulitatem, & ex Appio Appietatem. sic ab ἡμέτερος fit ἡμετέρειον, apud Anacreontem. In demonstratiuo οὗτος & relatiuo αὐτὸς, & ab eo compositis, Iones ante diphthongos & vocales vltimæ syllabæ longas (præterquam in duali & nominatiuo plurali) præponunt ε, dicentes έη & έης pro η, ης: έου & έους pro ου, ους: έῳ & έων pro ῳ, ων: έας pro ας: έοις pro έαις, (& addito ι, έοισι, έῃσι, vbi quoque αι in η 24.28. & 25.13.) pro οις, αις. hoc modo οὗτος, gen. τουτέου, dat. τουτέῳ, gen plural. τουτέων, dat. τουτέοισιν, accusat. τουτέους. sic fœm. αὑτέη, αὑτέης, αὑτέῃ, αὑτέην: in plural. τουτέων, datiuus αὑτέῃσιν, accus. αὑτέας. Idem iudicium de αὐτὸς, genitiuus αὐτέου, dat. αὐτέῳ, genit. plural. αὐτέων, dat. αὐτέοισιν, accusat. αὐτέους, fœm. i αὐτέη, αὐτέης, αὐττεῃ, αὐτέην, gen. plur. αὐτέων, αὐτέῃσι, αὐτέας sic & eius composita ἐμεαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, & crasi Attica ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἁυτοῦ, Ionicè absque crasi, & verso αυ & ωϋ, ἐμεωϋτέου, σεωϋτέου, ἑωϋτέου, datiuus ἐμεωϋτέῳ, σεωϋτέῳ, ἑωϋτέῳ. in plural. tertiæ personæ gen. ἑωϋτέων, datiuus ἑωϋτέοισι. Idem fermè sentiendum de relatiuo αὐτὸς dum componitur cum articulo præpositiuo, qui efficit vt significet, idem, eadem, idem: ὁ αὐτὸς: Ionicè ὠϋτὸς. in genitiuo & datiuo pro mascul. & neut. τοῦ αὐτοῦ & contractè ταυτοῦ, Et Ionicè τωϋτέου, eiusdem: τοῦ αὐτοῦ & ταυτοῦ: Ionicè τωϋτέω, eidem. neutrum in nominatiuo & accusatiuo τὸ αὐτὸ, ταυτὸν, assumpto ν: Ionicè τωϋτὸ idem, in plural. τὰ αὐτὰ, 3 ταυτὰ eadem. 3 Declinatur etiam in singulari diuisim, præcipuè apud Homerum, ἕο αὐτοῦ, sui ipsius: ἕοι αὐτῷ, sibi ipsi: ἕε αὐτὸν, seipsum.

ARTI-

ARTICVLVS DVPLEX.

Articuli. Præpositiuus. Pagin. 16. vers. 4. Subiunctiuus.

PRæpositiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quem anteà declinauimus. [1] Subiunctiuus, ὃς, ἣ, ὃ, valens relatiuum, qui, quæ, quod. 1

Masc. S. ὃς, ὅ, ᾧ, ὅν. *D.* ὥ, οἷν. *P.* οἱ, ὧν, οἷς, ὅς.
Fœm. S. ἣ, ἥς, ᾗ, ἣν. *D.* ἃ, αἷν. *P.* αἱ, ὧν, αἷς, ἃς.
Neut. S. ὃ, ὅ, ᾧ, ὃ. *D.* ὥ, οἷν. *P.* ἃ, ὧν, οἷς, ἃ.

ᾧ, ὦ.

Datiuus ᾧ aspiratur: aduerbium autem vocandi ὦ lenem habet spiritum, nec ι subscriptum.

Articuli præpositiui sumpti pro interrogatiuis, infinitis, & pro nominibus demonstratiuis.

Præpositiui articuli pro interrogatiuis sumuntur, [2] τῷ pro τίνι, cui: & pro infinitis, εἴτῳ pro εἴτινι, si cui. [3] Capiuntur & pro demonstratiuis pronominibus, τὴν pro τοῦτον hunc: τὴν pro ταύτην, hanc. Id quod crebrum est adiectis coniunctionibus δε & γε, ὅδε, ἥδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. [4] Itidem in reliquis casibus, τοῦδε, τῷδε, τόνδε, pro τοῦτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε & τόδε dicunt ὀδὶ & τοδί. 2 3 4

Atticismus.

Articul. subiunctiui compositi cum τὶς & περ. Notio de ὅ, τι & ὅτι.

Subiunctiui articuli componuntur cum nomine infinito, τὶς, τινός. Mascul. ὅστις, [5] οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Fœm. ἥτις, ἥστινος. Neut. ὅ, τι, οὗτινος. scribitur enim ὅ, τι per distinctiunculam, vt differat à coniunctione ὅτι, quòd. Additur & [6] περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod. 5 6

Officium articuli propositiui.

Præpositiui articuli officium est rem certam significare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe istum certum, de quo inter nos constat. Quanquam Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant. Habent pręterea locum in diuisionibus adiuncta coniunctione μὲν & δὲ, vt [7] ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidem, ille autem: τὸν μὲν, τὸν δὲ, hunc quidem, illum verò.

Atticismus.

Aliud eiusdē officium.

Articulorum subiunctiuorū formatio.

ὃ pro ὅς.

τοὶ, ταὶ pro οἱ, αἱ.

Varietas dialectorum in articulis.

ἁ, τᾶς, τᾶ, τάν.

τᾶν & τάων τῇς, τῇσι, τῇσιν.

τοῖσι, τοῖσιν, τοῖο, τῶ, τώς.

Articuli subiunctiui pro pronominibus demonstratiuis.

1 *Articuli subiunctiui fiunt à præpositiuis, abiecto τ: vbi verò in præpositiuis deest τ, additur accentus in subiunctiuis: atque masculino ὁ subnectitur s, ὅς. Apud poetas tamen interdum inuenitur sine s, ὃ pro ὅς. Præterea præpositiui plurales οἱ, αἱ, inueniuntur Doricè & poeticè cum τ & accentu, τοὶ, ταί. Ceterùm articuli & præpositiui & subiunctiui recipiunt varietatem dialectorum non aliter quàm secunda nominum declinatio, per quam inflectitur articulus fœmininus: aut tertia, per quam masculinus & neuter variantur: vt Doricè, ἁ μοῦσα, τᾶς μούσας, τᾶ μούσα, τὰν μοῦσαν, 24.25. τᾶν & Aeolicè τάων, pro τῶν genitiuo plurali fœminino. 25. 11. & 26. 7. τῇς, τῇσι, siue τῇσιν pro τοῖς Ionicè, 24. 20. & 25.12. & 84.3. sic τοῖσι siue τοῖσιν pro τοῖς. In genitiuo singul. masculino & neutro τοῖο Ionicè, & τῶ Doricè pro τοῦ, & τὼς pro τοὺς, 31. 1. tamen non rarò inuenies apud poetas articulum iuxta dialectum communem, licet casus illius alia dialecto efferatur, vt τῆς μούσας vel τᾶς μούσας, in genitiuo singulari. Idem iudicato*

2 *de reliquis.* [2] *Sic τοῦ & poeticè τέο atque τεῦ, pro τίνος, cuius.* [3] *Idem nonnunquam faciunt articuli postpositiui, vt ὃς pro οὗτος. Articulus autem fœmininus datiui singularis tam præpositiuus quàm subiunctiuus aduerbiascit,*

biascit, τῇ, ᾗ, eò, eà, quà: & τῇδε, huc, hîc. idem facit ᾧδ apud poetas. Ponuntur etiam interdum apud poetas articuli præpositiui pro subiunctiuis: vt ὃ pro ὃς, &c. 4 *Datiuus pluralis τῖσδε recipit appositionem syllabæ σι τῖσδεσι, vel poeticè τῖσδεσσι, sequente vocali τῖσδεσιν & τῖσδεσσιν.* 5 *Attici pro ἕστινος & ᾧτινι dicunt ὅτου, ὅτῳ: & Iones facta solutione, ὅτεο, ὅτεῳ, in genitiuo plurali ὁτέων, in datiuo ὁτέοισι. Dores verò ὅτευ, pro ὅτου: & Aeoles ac poetæ ὅττεο, pro ὅτεο. Atque in ὅτου, ὅτῳ, ὅτεο, &c. o initiale non variatur: at in ὅστις, ἕστινος, ᾧτινι, &c. vtraque pars compositionis declinatur, ὃς, ἕ, ᾧ, &c. ac τὶς, τινὸς, τινὶ, &c. sed accentus manet tantùm in prima parte compositionis: nam τὶς, τινὸς est dictio enclitica, vt dicetur in Accentuum tractatu.* 6 *In ὅνπερ, ἥνπερ οἷνπερ & ὧνπερ consonans ν, manet ante π contra regulas Grammaticorum, iuxta quas debet mutari in μ, verùm retinetur ν: quia re vera sunt duæ dictiones. περ enim est coniunctio expletiua & enclitica: quapropter accentu destituitur: quò fit vt pro vnica dictione habeantur.* 7 *ὁ μὲν cum similibus refertur ad propinquius: ὁ δὲ ad remotius. interdum tamen contrario modo se habent, idque non solùm apud poetas, sed & apud oratores, sicut apud Latinos hic & ille.*

τῇ, τῇδε, & ᾧδ aduerbiascunt.

Articuli præpositiui pro subiunctiuis τῖσδεσι vel τῖσδεσσι.

ὅτου, ὅτῳ, At. ὅτεο, ὅτεῳ. Ion. ὅτευ Doricè.

Notio de ν ante π.

De ὁ μὲν & ὁ δὲ ac similibus notio.

TRes orationis partes, aduerbium, coniunctionem & præpositionem breuiter perstringemus: nam auctorum lectione præstat eas discere, quàm pręceptionibus grammaticis.

De partibus indeclinabilibus.

ADuerbiorum significationes sunt variæ. Temporis, ~~νῦν~~, nunc, ~~τότε~~, tunc. [1] Loci, ~~ἐν ταῦθα~~, hîc: ~~ἐκεῖθεν~~, illinc: 1 ~~δεῦρο~~, huc. Qualitatis, ~~εὖ~~, benè: ~~κακῶς~~, malè. Quantitatis, ~~ἅπαξ~~, semel, ~~δὶς~~, bis:

Aduerbia.

& cetera omnia, quemadmodum apud Latinos.

Formatio & varia terminatio aduerbiorum qualitatis.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo plurali, τῶν σοφῶν, sapientum, σοφῶς, sapienter: καλῶν, *pulchrorum*, καλῶς, pulchrè. [2] Alia in δον exeunt, κυνηδὸν, caninè: βοτρυδὸν, racematim. Quædam in στι, Ελληνιστὶ, Græcè: Ρωμαϊστὶ, Romanè. Cum aduerbijs numerantur quas vocamus interiectiones, ἴου, hei: οἴμοι, hei mihi: βαβαὶ, papæ.

Interiectiones.

Localia. θι, σι, χοῦ, χῆ, *in loco*, θεν, θε, σθεν, σθε, *è loco*. δε, σε, ζε, *ad locum*. δην ην ι ᾳ ῃ ϙ

1 *Localia finita in* θι, σι, χοῦ & χῆ *significant in loco, vt* οὐρανόθι, *in cœlo*. Αθήνησι, *Athenis*: πάντοθι, πανταχοῦ & πανταχῆ, *vbique, vbiuis*. *Finita in* θεν *siue* θε & *poeticè in* σθεν *siue* σθε, *significant de loco, vt* οὐρανόθεν, οὐρανόθε, οὐρανόσθεν, οὐρανόσθε, *è cœlo*. *In* δε, σε, ζε, *ad locum, vt* οὐρανόνδε & οὐρανόσε, *in cœlum*: [2] Αθήναζε, *Athenas*. [2] *Alia in* δην, συλλήβδην, *collectim*. *Alia in* ην, ἀντιβίην, *contrà, ex opposito*. *Alia in* ι, πανοικὶ *cum tota domo, nullo relicto*: πανστρατὶ & πανστρατιᾷ, *siue* πανστρατιῇ, *cum toto exercitu: nam multa formam datiui singularis secundæ declinationis habent*. *Alia in* ει, ἀθεὲι, *sine deo, sine deorum numine*: ἀσσουδὲι, *sine fœdere aut libatione*· ἀυτοβοὲι, *statim, subitò & cum clamore*. *Præterea adiectiua neutra tam singularis quàm pluralis numeri sæpe pro aduerbijs sumuntur, vt* ὀξὺ *pro* ὀξέως, *acutè*: τὰ πρῶτα (*vbi etiam præponitur articulus*) *pro* πρώτως, *primùm*. *sic* τὰ πολλὰ *pro* πολλαχῶς, *sæpe*: ἄλλα *pro* ἄλλως, *aliter*. *Quædam etiam exeunt in* άκις, *quæ quantitatis dicuntur*, *vt* τεττάκις, πεντάκις, ἑκτάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, *quater, quinquies, sexies, septies, octies*. *sic* ὀλιγάκις, *paucies, rarò, par-*

Notio. Adiectiua neutra pro aduerbijs sumpta. άκις άκι δίς.

πὸ, parcè: πολλάκις & Aeolicè per ellipsim πολλάκι, sæpe, frequenter. Nonnulla quoque poeticè in δὶς, ἀμοιβαδὶς, vicissim.

Coniunctiones.

COniunctiones sunt, Copulatiuæ, μὲν, quidem: δὲ, verò: τὲ, que: κὴ, &. Disiunctiuæ, ἤ, vel: ἤτοι, siue. Continuatiuæ εἰ, si, εἴπερ, siquidem. Subcontinuatiuæ, ἐπειδὴ, postquam: ἐπειδήπερ, simulatque. Causales, ἵνα, vt: ὅπως, quò: γὰρ, enim: ὅτι, quòd: διότι, propterea quòd. Dubitatiuæ, ἆρα, an: μῶν, num: μὴ, nunquid. & quæcunque præterea de significationbus coniunctionum dici solent.

Præpositiones monosyllabæ.

PRæpositiones monosyllabæ sunt sex, [1]ἀν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, [2]πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compositis. 1 2

Dissyllabæ.

Dissyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, ἀμφὶ, μετὰ, περὶ, ἀντὶ, ἐπὶ, παρὰ, διὰ, [3]ἀμφὶ, ἀνὰ, ὑπὸ, ὑπὲρ. 3

ἐκ & ἐξ quo modo differant.

Consonantem præcedit ἐκ, [4]vocalem ἐξ: ἐκ γῆς, ex terra: ἐξ αὐτοῦ, ex ipso. 4

1 Præpositionum varia significata quære in fine Syntaxeos. Poetæ pro ἐν dicunt ἐνὶ, & mutato accentu ἔνι: sed tum vel postponitur suo casui, vel sumitur pro ea compositione quæ fieret ex ea & ex ἔστι, nempe pro ἔνεστι, licet. sic μίξις pro μίτεσιν, adest, est copia vel ius vel participatio: πάρα pro πάρεσι, licet, datur, constat: ἔπι pro ἔπεσιν, inest, adest, potestas & arbitrium est: πέρι pro περίεσι, superest: sumitur etiam πέρι aduerbialiter, pro vltrà, supra modum: ἄπο pro ἄπεσιν, abest, deest: & aduer-

ἔνι, μίξις, πάρα, ἔπι, πέρι, ἄπο, ὕπο.

ποτὶ pro πρὸς Doricè.

2 aduerbialiter procul. ὕπο pro ὕπεστι, subest. 2 Pro πρὸς Dores ποτὶ dicunt: ποτὶ τὰν Αμαριλλίδα, pro πρὸς τὴν Αμαριλλίδα, ad Amarillidem. sic in compositione πόδ=γε pro πρόσαγε, admoue: ποτάγχυμεν, appropinquamus, pro προσάγχυμεν à προσάγχυμι: πτυχε, adhibe, pro πρόσεχε: προσδω, oleo, pro προσόζω, 57. ποτείδω, aspicio, pro προσείδω: ποτιμάπω pro προσμάπω, admisceo: παθοράω, inspicio, pro προβράω: vbi τ mutatum fuit in θ, quòd ο in simplici ὁράω notetur spiritu aspero.

ἀμπὶ pro ἀμφὶ Aeolicè.

3 87. 15. 3 Aeolicè ἀμπὶ: hinc ἀμπέχω, induo: ἀμπίχομαι & ἀμπέχομαι, induor, pro ἀμφέχω, ἀμφίχομαι, ex

4 ἀμφὶ & ἔχω, & ἴχομαι, habeo. 4 Tamen in fine versus ponitur ϝ etiam sequente consonâ in principio sequentis versus, vt apud Theocritum Idyllio 27.

ϝ ante consonantem.

ἀμφοτέρων ϝ
Τείχων ἄνδρες ἔβαινων.
vtrisque ex muris viri veniebant.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspicantibus omnino putamus necessaria, & citra quorum cognitionem frustra legendis auctoribus operam impendãt. Nunc quæ præterea dicenda sunt de nomine & verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN NOMINA ADIECTIVA.

ος, α, ον.
ος, η, ον.

1 TErtiæ declinationis masculini in ος puri aut ρος, fœmininum est 1 α: non puri, η: neutrum semper ον: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um.* ὁ ἀνθρωπος, ἡ ἀνθη=

ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um.* ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um.* Excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η *octauus, a.* Exceptio.

Attici ου cõmuniter accipiunt, [2] maximè in compositis & deriuatis, ὁ φιλόσοφος, *sapientiæ studiosus, a:* πάμφιλος *omnibus amicus, a:* gen. φιλόσοφου, πάμφιλου: ὁ ἡ κόσμιος, gen. κοσμίου, *ornatus, a, um.* [2] Atticismus. ου, ον.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum ων: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile.* ως, ών.

Quintæ commune ων, τὸ ον: ὁ καὶ [3] ἡ πέρων, τὸ πέρον, *tener, tenera, tenerum.* [3] ην, εν.

Commune ων, neutrum ον, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, *felix.* sic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, gen. μείζονος, *maior, maius.* ων, ον.

Masculinum ας, fœmininum αινα, neutrum αν: ὁ μέλας, *niger:* πάλας, *miser:* ἡ μέλαινα, πάλαινα: τὸ μέλαν, πάλαν. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, *omnis:* sic composita ἅπας, *omnis:* σύμπας, *uniuersus.* ας, αινα, αν. Exceptio.

Masc. ης, ἡ εσσα, gen. ερ: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um.* ης, εσσα, εν.

Commune ης, gen. ες: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, gen. ἀληθέος, *verus.* ης, ες.

Commune ις, τὸ ι, compositum: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gratiosus:* φιλόπαρις, *studiosus patriæ:* τὸ εὔχαρι, φιλόπαρι. ις, ι.

Mas.

ύς, εῖα, ύ. Masc. ύς, ἡ εῖα, τὸ ύ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκύ, *dulcis*.

υς, υ. Commune υς, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non lachrymans*.

ους, ουν. Commune ους, τὸ ουν: ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*.

Adiectiua trium generum. 4 4 Pauca trium generum sub vna voce, ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ, *rapax*: μάκαρ, *beatus, a, um*.

Substantiua fœmininum habentia. Fœmininum habent & substantiua, 5 ὁ λέων, *leo*: δράκων, *draco*: 5 θεράπων, *famulus*, ἡ λέαινα, *leæna*: δράκαινα, *dracæna*: θεράπαινα, *famula*: ὁ βασιλεὺς, *rex*: ἄναξ, *rex*: 6 ἡ βασίλισσα, *regina*: ἄνασσα, *regina*: ὁ ψάλτης, 7 8 *cantor*: 7 ἡ ψάλτρια, *psaltria*: 8 ὁ πρακοίτης, *maritus*: ἡ πράκοιτις, *vxor*: ὁ δεσπότης, *dominus*: ἡ δεσπότις, & δέσποινα, *domina*.

Ionismus. Dorismus. Notio de adiectiuis communibus. 1 Ionicè tamen vbique η, ἡ ἁγίη, ἡ ἀνθηρὴ, veluti ἡ καλὴ: & Doricè vbique α: ἡ vel ἁ καλὰ, ἡ vel ἁ ὀγδόα, veluti ἡ ἁγία, ἡ ἀνθηρά. Vide 21.29. & 22.7. atque 24.20.

2 2 Dixit maximè in compositis & deriuatis: nam simplicia & primitiua rarò admodum in prosa oratione communis generis inueniuntur: apud poetas verò non rarò: neque solùm adiectiua in ος, sed & quæuis participia tertiæ vel quintæ declinationis, atque etiam nomina adiectiua quintæ, quæ communiter sunt tantùm masculina. φιλόσοφος autem communiter ex φίλος, *amicus*, & σόφος, *sapiens*: πάμφιλος verò ex πᾶν, *omne*, & φίλος.

3 Porrò κόσμιος deriuatur ab ὁ κόσμος, *mundus*. 3 Dicitur etiam ἡ τέρεινα, & Ionicè τερείνη: hinc apud Euripidem τερείνην ὄψιν, *tenerum oculum*.

τέρεινα.

4 Vel

4 Vel potiùs nulla. non enim inuenitur ὁ ἅρπαξ, sed dicendum, ἁρπακτικόν. Hesiodus quidem dixit ἅρπαξ in fœminino, δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή, datio bona: rapina autem mala: vbi ἅρπαξ pro ἁρπαγή. neque etiam legitur ἡ aut ὁ μάκαρ: sed ἡ μάκαιρα, beata: τὸ εὔδαιμον, beatum. 5 Legitur, ὁ θέραψ, απος pro θεράπων, & ἡ θεραπενὶς, ίδος, pro θεράπαινα. Fœmininũ etiam in αινα facit λάκων, ἡ λάκαινα, Lacon, Lacæna, & apud poetas γείτων, γείταινα, vicinus, vicina: γνάθων γνάθαινα, obsonator, obsonatrix: θέων, θέαινα, deus, dea: ἰχθυοπώλης, ἰχθυοπώλαινα, ichthyopola, qui aut quæ vendit pisces: λύκος, λύκαινα, lupus, lupa: μάγειρος, μαγείραινα, coquus, coqua: μύρος, μύραινα, murus, muræna, nomen piscis: σκόρπιος, σκόρπαινα, quæ et σκορπὶς, scorpius piscis mas, scorpio fœmina: τέκτων, τέκταινα, ædificator, ædificatrix. 6 Vel ἡ βασίλινα, atque βασίλεια, accentu in antepenultima: at ἡ βασιλέια acuta penultima, est regnum. faciunt quoque fœmininum in σσα, πένης, ἡ πένησσα, pauper: πρόφρων, ἡ πρόφρασσα, beneuolus, a: φὰν, φᾶσσα, palumbus mas & fœmina: & pleraque gentilia, vt ὁ θρὰξ, ἡ θρᾶσσα, & Atticè τρᾶττα, Thrax, Thrassa, vel Threicia: dicitur etiã τρῆϊξ & τρῆϊσσα pro eodem: κρὴς, κρῆσσα, Cretensis: λίβυς, λίβυσσα, Libys, Libyssa, qui vel quæ est ex Libya: Φοίνιξ, Φοίνισσα, Phœnix, Phœnissa. at ὁ κὰρ, ἡ καρίνη & κάρεια, qui aut quæ est è Caria. & ὁ Σκύθης, ἡ Σκύθις, Scytha. 7 Sic ἡ ποιήτρια, poetria, ab ὁ ποιητὴς, οῦ, poeta. sunt & finita in τρὶς, vt ὁ αὐλητὺς, ἡ αὐλητρὶς, ίδος, tibicen, tibicina. 8 Sic ὁ ἐργάτης, ου, operarius, ἡ ἐργάτις, ιδος, operaria, operatrix: ὁ προστάτης, ου, præses, præfectus: ἡ προστάτις, ιδος, mulier quæ rei alicui præsidet, tutatrix: ὁ προφήτης, ου, propheta, ἡ προφῆτις, ιδος, prophetissa. at hæc poetica sunt. ὁ δότης, ου, ἡ δότειρα, dator, datrix: dicitur pro eodem ὁ δοτὴρ, ῆρος, & δώτηρ & δώτωρ, ἡ δώτειρα.

4 Nullum adiectiuũ trium generum sub vna voce.

Fœminina in 5 αινα.

6

7

8

NVME=

NVMERALIA CARDINALIA.

Singularia. 1 S.Masc. [1]εἷς, ἑνός, ἑνὶ, ἕνα, vnus, vnius, vni, vnum.

Fœmi. μία, μιᾶς, μιᾷ. μίαν. Neutr. ἕν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia. 2 D. δύο, duo: & δύω Atticè: [2] δυοῖν, & δυεῖν pro fœminino.

Pluralia. P. communia. τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς: tres, trium, tribus.

Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, tria, trium, tribus.

3 Sic οἱ αἱ [3] τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, quatuor: τῶν τεσσάρων, τοῖς ταῖς τοῖς τεέσσαρσι, τοὺς τὰς τέσσαρας τὰ τέσσαρα.

Indeclinabilia. 4 A quatuor vsq; ad centum sunt 4 indeclinabilia, πέντε, quinq;: [5] ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, [6] ἐνέα, δέκα, decem. ἕνδεκα, [6] δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, [7] εἴκοσι, viginti: εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, [8] ὀγδοήκοντα, ἐνενήκοντα, ἑκατὸν, cētum: hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducenti, tæ, ta: τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, mille: διχίλιοι, τριχίλιοι.

Declinabilia.

λιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, decies mille: δισμύριοι, τρισμύριοι: & ita in reliquis.

Ordinalia, πρῶτος, primus: δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, decimus: ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, vicesimus: εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, centesimus: διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, millesimus, δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, decies millesimus: δισμυριοστὸς: & sic deinceps. *Ordinalia.*

οὐδεὶς & μηδεὶς ex εἷς composita, 48. 27. & 49. 10. declinatur etiam in plurali, οὐδένες, μηδένες, nulli, οὐδένας, μηδένας, nullos. 2 δυοῖν est omnis generis: pro quo poetæ dicunt in datiuo, δυσί. dicunt etiam δύο per omnes casus, præterquam in datiuo. Hîc notandum hoc nomen re vera duale, iungi substantiuis & articulis ac verbis non solùm dualibus, sed etiam pluralibus. Inuenitur quoque genitiuus pluralis τῶν δυῶν. 3 Ionicè τέσσερες: Doricè τοὶ τοὶ τέτορες, τεσόρων, τεσόρεσι, 58. 16. τέτορας: τὰ τέτορα. Poeticè οἱ αἱ πίσυρες, τὰ πίσυρα, τῶν πισύρων, τοῖς τοῖς τοῖς πισύρεσι, τοὺς τὰς πίσυρας: τὰ πίσυρα: Aeolicè οἱ αἱ πίσυρες, & cet. 4 Inuenitur tamen δυοκαίδεκον pro δώδεκα vel δυοκαίδεκα: et τριηκόντων pro τριάκοντα, quod Ionicè dicitur τριήκοντα verso α in η: sic τεσσερήκοντα pro τεσσαρά=

1 οὐδένες. μηδένες. 2 δυοῖν δυσί δύο. 3 τέσσερες. τέτορες. πίσυρες. πίσυρες. 4 δυοκαίδεκον. τριηκόντων.

ἕξ & ἑκ. Annotatio.

5 τεσσαράκοντα: & διακόσιοι pro διακόσιοι. 5 ἕξ in compositione præpositum consonanti fit ἑκ, vt ἑκκαίδεκα, sedecim. 6 Vel δυοκαίδεκα, addita coniunctione copulatiua καὶ, & præposito minori numero: sic τρισκαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, &c. vt vna dictio composita. vel etiam vt tres dictiones, δύο καὶ δέκα, τρεῖς καὶ δέκα. 7 Doricè εἴκατι. 8 Ionicè ὀγδώκοντα.

Numeratiua in πλοῦς πλάσιος & άς.

Deriuantur & alia numeratiua ab his numeralibus finita in πλοῦς, πλάσιος, & ὰς, vt διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ἑπταπλοῦς, ὀκταπλοῦς, ἐννεαπλοῦς, δεκαπλοῦς, &c. Id est, duplex, triplex, &c διπάσιος, τριπλάσιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἑπταπλάσιος, ὀκταπλάσιος, ἐννεαπλάσιος, δεκαπλάσιος, &c. Finita in ας fœminina sunt, ἡ μονὰς, δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεμπτὰς, ἑκτὰς, ἑπτὰς, ὀγδοὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, χιλιὰς, μυριὰς, vnitas, duitas, trinitas, quaternitas, quinarius, senarius, septenarius, octonarius, nouenarius, denarius, millenarius, decies millenarius. Et illa quæ dierum spatium significant, τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδοαῖος, ἐνναταῖος, δεκαταῖος, δωδεκαταῖος, tertianus, quartanus, quintanus, &c. id est, erumpens aut aliquid agens die tertio, quarto, quinto, sexto, &c.

Dialia in ταῖος.

GRADVS COMPARATIONIS.

τερος, τατος.

COmparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος, Quæ verò terminationes adiectiuorum admittãt comparationẽ, & qua ratione aut litera tollatur, aut vocalis permutetur, planum est ex sequentibus exẽplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionũ.

ος,

ος { εὔδοξος, εὐδοξότερος, ότατος, *glorioſus.* / πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος, *mitis.* / σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *ſapiens.* } ος ότερος. ώτερος.

ων σωφρων,[1] σωφρονέστερος, σωφρονέστατος,[1] *modeſtus.* ων ονέστερος.

ας μέλας,[2] μελάντερος, μελάνταλος, *niger.*[2] ας άντερος.

ης χαείς, χαειέστερος, έσατος, *gratioſus.* ης έστερος.

ης εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέσατος, *pius.* ης έστερος.

ους ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούσταλος, *ſimplex.* ους ύστερος.

υς βαρὺς, βαρύτερος, βαρύτατος, *latus.* υς ύτερος.

Ex ος,[3] præcedente longa vocali vel natura vel poſitione, fit ότερος, et ότατος per ο μικρὸν: vt εὔδοξος, πρᾶος: alioqui ſi præit breuis per ώτερος, et ώτατος vt σοφός. At κενὸς, κενότερος, κενότατος; *vacuus:* ſενὸς, ſενότερος, ſενότατος, *anguſtus.* [3] *Annotatio.*

Irregulariter comparantur ἀγαθὸς, *bonus:* cõparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων,[4] βελτίων, κρείττων, λωίων, *melior:* ſuperlatiuus ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, et quandoque ἀγαθώτατος, *optimus.* [4] *Comparationes irregulares.*

Κακὸς, *malus:* comparatiuus,[5] κακίων, χείρων,[6] χερείων, *peior:* ſuperlatiuus, κάκιστος, χείριστος, *peßimus.* [5] [6]

καλὸς,[7] καλλίων, κάλλιστος, *pulcher.* [7]

αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος, *turpis.*

ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus.*

O ῥᾴδιος,

ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾴστος, *facilis.*

8 λάλος, [8] λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax.*

9 φίλος, [9] φίλτερος, [10] φίλτατος, per syn-

10 copen pro φιλώτερος, φιλώτατος, *amicus.*

11 μέγας, [11] μείζων, μέγιστος, *magnus.*

12 πολὺς, [12] πλείων, πλεῖστος, *multus.*

ύτερος, ύτατος, ίων, ιστος. 13 Hæc, [13] βαθὺς, *profundus:* βραδὺς, *tardus:* γλυκὺς, *dulcis:* ἡδὺς, *suauis:* παχὺς, *crassus:* τάχυς, *celer:* ὠκὺς, *velox,* habent ύτερος et ύτατος, vt εὐρύς: vel ίων et ιστος, βαθίων, βά-

14 θιστος. ceterũ ταχὺς, etiam facit [14] θάσσων.

μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος, *par-*

15 *uus:* vel comparatiuus, [15] ἐλάττων, ἥττων, μείων: superlatiuus, ἐλάχιστος.

Comparatio in substantiuis. 16 Comparatio et ex [16] substantiuo κέρδος, *lucrum,* κερδίων, *lucrosior,* κέρδιστος, *lucrosissimus.*

In verbis. 17 Etiam in verbis locum habet, [17] βάλλω, *mitto,* βέλτερος, βέλτιστος, *melior, optimus:* φέρρω, *fero,* φέρτερος, *præstantior,* φέρτιστος, φέρισος, et φέρτατος, *præstantissimus.*

In aduerbijs. In aduerbiis, ἄνω, *suprà,* ἀνώτερος, ἀνώτατος, *superior, supremus:* κάτω, *infrà,* κατώτερος, κατώτατος, *inferior, infimus:* μάλα, *valdè,* μᾶλλον, μάλιστα, *magis, maximè:* πόῤῥω, *longè,* πρῤῥώτερος, πρῤῥώτατος, *lon-*

18 *gior, longissimus:* [18] πέρα, *vltrà,* περαιτέρω, περαί-

περαίτατον, vlteriùs, vltimùm: ἐγγύς, propè, ἐγγύτερος, ἐγγεύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, propior, proximus: ἔξω, extrà, ἐξώτερος, ἐξώτατος, exterior, extimus[19]. 19

In participio ἐῤῥωμένος, validus, ἐῤῥωμένεστερος, ἐῤῥωμένεστατος, validior, validissimus. *In participijs.*

In præpositionibus, ὑπὲρ, supra, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, superior supremus: πρὸ, ante, πρότερος, prior, πρότατος, et eliso τ factaque crasi, πρόατος, πρῶτος, primus. *In præpositionibus.*

Tamen ὁ κὰ ἡ πέπων, ονος, maturus, mollis, facit 1
πεπαίτερος, maturior, mollior. 2 Sic à τάλας, miser, 47. 2
3. & 203.18. fit ταλάντερος, ταλάντατος, miserior, miserrimus. his duobus similia non inueniuntur. 3 Tamen ex 3
κακόξενος, id est, qui malè aut neminem hospitio excipit, dixit κακοξενώτερος. nam simplex est ξένος, hospes: pro quo poetæ ξεῖνος. 4 Αρείων & λῴων poetica 4
sunt. sic λῷστος & ἀγαθώτατος, à communi ὁ ἡ λῴων, neutrum τὸ λῴον, & crasi Attica λῷον, 21.21. & 60.6. Pro βελτίων poetæ dicunt βέλτερος: quod Clenardus format à verbo βάλλω. Pro κρείττων Attico commune est κρείσσων, Doricè κρέσσων & κάῤῥων. 5 Poeticè κακώτερος. 6 χερείων poeticum est. datiuus χερείονι, verso ϙ 6
in η & syncope literarum ον, χέρηϊ. sic in accusatiuo χέρηα pro χερείονα: & in nominatiuo plurali χέρηες pro χερείονες. 7 καλλίων & κάλλιστος videntur formari à substantiuo τὸ κάλλος, εος, pulchritudo. 8 λαλίστερος & λαλίστατος Attica sunt. Attici enim non raro à positiuis in ος formant comparatiua in ίστερος, & superlatiua in ίστατος: vnde sunt illa ὀλίγος, paucus, ὀλιγίστατος atque ὀλίγιστος, paucissimus. λαγνὸς, libidi-

κακοξενώτερος.
βέλτερος.
κρείσσων.
κάῤῥων.
κακώτερος.
χέρηϊ, χέρηα, χέρηες.
Atticismus.
ος, ίστερος, ίστατος.
ὀλίγιστος.

libidinosus, λαγνίστερος, λαγνίστατος, *libidinosiss.* ὀψοφάγος, *obsonator*, ὀψοφαγίστατος, *obsonijs deditiss.* Atq; *horum formam sequuntur* ὁ ἡ ἀλαζών, όν ος, *superbus*, ἀλαζονίστατος, *superbiss.* ὁ ἅρπαξ, αγος, *rapax*, ἁρπαγίστατος, *rapaciss.* ὁ βλὰξ, βλακὸς, *mollis*, βλακίστατος, *molliss.* ὁ κλέπτης, ου, *fur*, *qui res alienas aufert, atque callidus, & taciturnus*, κλεπτίστατος, *furaciss. callidiss. & maximè taciturnus*: ὁ πλήκτης, ου, *mordax*, πληκτίστατος, *mordacissimus*: ὁ πότης, ου, *potor*, *bibulus*, ποτίστατος, *potor maximus*: ὁ ἡ ψευδὴς, έος, *mendax*, ψευδίστατος, *mendacissimus*. Iones autem pro Atticis ίστερος & ίστατος dicunt έστερος & έστατος: *quibus tamen Attici quoque interdum vtuntur: vnde illa*, αἰδοῖος, αἰδοιέστερος, *venerabilis*, *lior*: ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος & Ionicè ἀκρητέστατος, *merus*, *purus*, *rior*, *rissimus*: ἄμορφος, ἀμορφέστερος, ἀμορφέστατος, *deformis*, *ior*, *issimus*: ἀναγκαῖος, ἀναγκαιέστατος, *necessarius*, *maximè necessarius*: ἀνιηρὸς, ἀνιηρέστερος, *molestus*, *molestior*: ἄτρυτος, ἀτρυτέστερος, *labore carens*, *facilis*, *facilior*: ἀρχαῖος, ἀρχαιέστερος, *antiquus*, *antiquior*: ἄσμενος, ἀσμενέστερος, ἀσμενέστατος, *lubens*, *lubentior*, *issimus*: *hinc* ἀσμενέστατα, *libentissimè*, *cupidissimè*: ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος, *abundans*, *tior*, *issmus*: ἀφυγὸς, ἀφυγέστερος, ἀφυγέστατος, *locuples*, *locupletior*, *issimus*: γενναῖος, γενναιέστατος, *generosus*, *issimus*: δίκαιος, δικαιέστερος, *iustus*, *iustior*: ἐπιτήδειος, ἐπιτηδειέστατος, *commodus*, *dissimus*: ὄψος, ὀψιέστερος, *atque* ὀψίτερος, *flagitiosus*: *item tardè veniens*: σπάνιος, σπανιέστερος, *rarus*, *rarior*: σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, *studiosus*, *ior*, *issimus*. πτωχὸς, πτωχέστερος & πτωχίστερος, *pauper*, *rior*: ῥᾴδιος, ῥᾳδιέστερος, *facilis*, *facilior*: ὑπέρθυμος, ὑπερθυμέστατος, *elatus*, *issimus*: ὡραῖος, ὡραιέστατος, *pulcher*, *errimus*. 9 Et Atticè φιλαίτερος & φιλαίτατος. Nam Attici à positiuis in ος, *sæpe formant comparatiua in* αίτερος, & *superlatiua*

Ionismus. ος, έστερος, έστατος.

ἀσμενέστατα.

ὀψίτερος.

πτωχίστερος.

Atticismus. ος, αίτερος, αίτατος.

τιμὰ in αἵτατος: vnde illa, ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, quietus, tior: ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, peculiaris, magis pecul. maximè peculiaris: ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, æquus, tior, issimus: μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, medius, magis medius, maximè medius: μοιχὸς, μοιχαίτατος, & μοιχοίτατος, adulter, maximus adulter siue mœchus: μυχὸς, locus abditus, μυχαίτατος, & μυχοίτατος, atque μύχατος, intimus: πλήσιος, πλησιαίτερος, & Ionicè πλησιέστερος, propinquus, propinquior: πρώϊος, πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος, maturè veniens, maturior, maturrimus. 10 Poeticè φίλιος. 11 Et poeticè μάσσων: qua voce vsus est & Xenophon. 12 Poeticè πλέων: neutrum πλέον, plus, & Atticè πλεῖν, ac Ionicè πλεῦν, πλεῖνος. 13 His adde βραχὺς, breuis, βραχύτερος, βραχύτατος, vel βραχίων, βράχιστος, breuior, breuissimus. 14 Sic βαθὺς, βάσσων, βραδὺς, βράσσων βραδίων, βράδιστος, & βραδύτερος, βραδύτατος: γλυκὺς, γλύσσων γλυκίων, γλύκιστος, & γλυκύτερος, γλυκύτατος: παχὺς, πάσσων παχίων, πάχιστος, & παχύτερος, παχύτατος.

15 Ἐλάττων & ἧττων Attica sunt, communiter ἐλάσσων & ἧσσων: atque vt βάσσων formatur à βαθὺς, & reliqua in σσων, de quibus numero præcedēte, ab vs, sic ἐλάσσων, ab ἐλαχὺς, parvus, vilis, pauper: quod etiam vt præcedentia format ex se ἐλαχύτερος, ἐλαχύτατος, & ἐλαχίων, ἐλάχιστος: vnde ἐλάχιστα, minimè, pauciſſimè: hinc etiam aliud comparatiuum ἐλαχιστότερος, infimior. nam apud poetas non rarò comparatiua & superlatiua nunc à comparatiuis & nunc à superlatiuis ducuntur: ἄσσον, propriùs, ἀσσοτέρω, proximius, ἀσσοτάτω, proximè: est autem ἄσσον, comparatiuum pro ἔσσον, verso σ in α longum, ab ἔσσων positiui ἐγγὺς, quod comparatur vt βαθὺς, βαθύτερος, βαθίων βάσσων, ἐγγὺς, ἐγγύτερος ἐγγίων ἔσσων, neutrum ἔσσον, vnde ἄσσον. ἔσχατος, extremus, superlatiuum sine positiuo: hinc ἐσχατώτατος, omnium extremus κακὸς, malus, χερείων, peior, hinc χερ-

μοιχοίτατος.
μυχοίτατος.
μύχατος.
πλείων, ὃ πλέον, πλεῖν πλεῦν.
ἐλάσσων ab ὺς.
ἐλάσσων.
ἐλάχιστα.
Cõparatiua & superlatiua à cõparatiuis & superlatiuis.

ότερος, multò peior: superlat. χείριστος, peßimus, vnde χειριστότερος, multò peior. κύδιος, clarus, honorificus, κύδιστος, illustriß. hinc κυδίστατος, omnium illustriß. ἀγαθὸς, bonus. λῴιων, melior, hinc λωΐτερον, multò melius. πρὸ, πρότερος, ante, rior, προτεραίτερος, prior, multò anterior. ῥᾴδιος, facilis, ῥᾴων, facilior, hinc ῥᾴόστερον & Ionicè ῥῄιτερον, facilius, & ῥῄιτερος, facilior. dicunt etiam Iones ῥῄιδιος, & ῥῄιος poeticè pro ῥᾴδιος, dißoluta diphthongo & verso α in η: hinc ῥηΐδιως pro ῥᾳδίως, facilè, & ῥῄιστος pro ῥᾷστος, limus, vnde ῥῄιστα
16 pro ῥᾷστα facilimè.[16] Sic ὁ βασιλεὺς, rex, βασιλεύτερος pro βασιλικώτερος, id est, qui maiori est regno præditus, βασιλεύτατος, inter reges primus, regno dignißimus. θεὸς, Deus, θεώτερος, diuinior. ὁ μῆκος, εος, longitudo, μήκιστος, longißimus, hinc μήκιστα, longißimè: sunt qui malint referre ad ὁ ἡ μηκὴς, έος, prolixus: alij ad μακρὸς, ῦ, longus. ὁ πῖος, πίεος, pingue, πιότατος, pinguißimus. ὁ ὕψος, εος, altitudo, ὑψίτερος, altior, ὕψιστος, altißimus:
17 vel ab aduerbio ὕψι, alté.[17] Sunt qui malint ducere βέλτερος & βέλτιστος à βούλομαι, volo, cupio, vt ab opto, optimus. sic à δέω, ligo, conijcio in vincula, poeticè δεύω, δεύτερος, secundus, posterior, inferior, δεύτατος, secun-
18 dus, vltimus.[18] πέρα ante consonantes, & πέραν ante vocales. Porrò πέραιτέρω & περαίτατον aduerbia à nominibus περαίτερος & περαίτατος facta eße haud inconuenienter dicere poterimus. Nam sæpenumero aduerbia ducuntur à nominibus comparatiuis & superlatiuis: ac modò quidem similia sunt neutro vel singulari vel plurali: modò formantur à genitiuo plurali in ων, abiecto ν, vel in s mutato: vt πρῶτον, πρῶτα, vel cum articulis τοπρῶτον, τὰ πρῶτα, & πρώτως, primùm, à πρῶτος, primus. sic ἀληθέστερον, ἀληθέστερα, ἀληθεστέρως, veriùs, ab ὁ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέστερος, verus, verior: atque sine s, ἐγγυτέρω, propiùs, ἐγγυτάτω, proximè, ab ἐγγὺς ἐγγύτερος, ύτατος, propè, propior, proximus: ἐνδοτέρω, interiùs, ἐνδοτάτω,

Aduerbia ducta à nominibus comparatiuis & superlatiuis.

τάτω, intimè, ab ἔνδον, ἐνδότερος, ἐνδότατος, intus, interior, intimus seu penitissimus: ἐκποτέρω, longius, vlterius, ἐκαστάτω, longissime, ab ἔκπο seu ἔκὰς, de longe, procul à: ἐξωτάτω, extime, ab ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος, extra, exterior, extimus: κατωτέρω, inferius, κατωτάτω, infime, à κάτω, κατώτερος, κατώτατος, infra, inferior, infimus: μακροτέρω & μακρότερον, longius, vlterius, à μακρὸς, longus, μακρότερος, longior: quod & μακρίων & μάσσων, longior: significat & maior, tum refertur ad μέγας. παροιτέρω & παροίτερον, prius, vlterius, à πάρος, παροίτερος, παροίτατος, antea, prior, primus. πρόῤῥωτέρω & πρόῤῥώτερον, longius, πρόῤῥωτάτω & πρόῤῥώτατα, longissime, à πρόῤῥω, πρόῤῥώτερος, πρόῤῥώτατος, longe, longior, longissimus. προσωτέρω, vlterius (vnde τὰ προσωτέρω, vlteriora) προσωτάτω & προσώτατα, longissime, à πρόσω, προσώτερος, προσώτατος, vltra, vlterior, vltimus seu longissimus. sic πρωϊτέρω & πρωϊτάτω, à nominibus πρωϊτέρος & πρωϊτάτος, vlterior & vltimus: hæc verò fiunt à positivo πρωΐος, id est, qui est vltra, exterior. Attici enim à quibusdam positivis in αιος formant comparativa in αίτερος, & superlativa in αίτατος, pro αιότερος & αιότατος, syncopato videlicet ο: vnde sunt illa, μαιὸς, γεραίτερος, γεραίτατος, senex seu antiquus, ior, issimus: παλαιὸς, vetus, senex, παλαίτερος, antiquior (hinc παλαίτερον, iam pridem, antea) παλαίτατος, simus, παλαίτατοι, qui sunt ætate proiectissima: χολαιὸς, χολαίτερος, tardus, tardior. 19 His, atque illis quæ præcedenti scholio enumerata sunt, adde ἄφαρ, statim, continuo, ἀφάρτερος, celerior. ὀπίσω, retro, pone, ὀπίσερος, posterior, sequens à tergo, ὀπίσατος, postremus, vltimus.

Atticismus. αιος, αίτερος, αίτατος.

VERBALIA.

PRoficiscuntur à [1] personis perfecti [1] passiui, ablato augmento.

Formatio verbalium in

μα. 2 [2] A prima persona fiunt finita in μα et

μ Θ. 3 μΘ, [3] πέπραγμαι, *egi, rem gessi:* βᾶ πρα-
4 γμα, *factum, negotium, res,* [4] ἔψαλμαι, *cantatus sum:* ὁ ψαλμὸς, *cantus, psalmus.*

ις. 5 A secunda ις, [5] λέλεξαι, *dictus es:* ἡ λέξις, 5

ια. 6 7 *dictio:* et ια, sed ferè cum [6] α, βυ, δυς, [7] κέκρι
Θαι, *iudicatus es:* ἀκρισία, *indiscretio, nullus*
8 *delectus:* [8] τέταξαι, *ordinatus es:* δύταξία, *bo-*
3 *nus ordo, disciplina.* [3] πέπραξαι, *egisti, rem ges-*
sisti: δυσπραξία, *infelicitas in rebus gerendis.* 10

της. ζος. τηρ. 9 9 A tertia της, ζος, τηρ, τήριον, ζομ: [10] πε-
τήριον. ζον. 10 ποίηται, *fecit:* ὁ ποιητὴς, *factor, poeta.* [11] ἤκρο-
11 σαι, *auditus est,* ὁ ἀκροατὴς, *auditor.* [12] κεχά-
12 ραγται, *signatus est:* ὁ χαρακτὴρ, *signum.* [13]
13 πώπται, *potus est:* τὸ ποτήριον, *poculum.* [14] 15
14 δεδίδακται, *doctus est:* τὸ δίδακτρον, *pretium*
docendi.

Et ab hac persona formantur et illa in

τέον. 15 έον, quæ tanquã gerundia sunt, [15] γέγρα-
πται, *scriptum est:* γραπτέον, *scribendum est.* 20

Annotatio. Quòd si tribus generibus varientur, velu-
ti gerundiua fuerint: ὁ γραπτέος, ἡ γρα-
πτέα, βᾶ γραπτέον, scribendus, da, dum.

Annotatio. 1 *Hæ personæ (vt antea dictum est) desinunt, prima*
quidem in μαι, secunda verò in σαι, ται, ξαι, & tertia 25
in ται. Litera verò quæ in verbis has terminationes
αίνω, αμ- *præcedit in verbalibus non rarò mutatur in aliam, vel*
μαι, ασμα *omnino deperditur: vt φαίνω, appareo, πέφαμμαι, φά-*
pro αμμα. *σμα, visio, non φάμμα: idem accidit plerisque aliis*
factis

factis à verbis in αίνω, *vel à polysyllabis in* ύνω. ξηραίνω, *sicco*, ἐξήρανσαι, *vnde* ἡ ξήρανσις & ξηρασία, *siccitas*, *pro* ξηρανσία: *sic à* θερμαίνω, *calefacio*, θέρμανσις & θερμασία, *calor*: ἰσχναίνω, *attenuo*, ἴσχνανσις & ἰσχνασία, *attenuatio*: ὑγραίνω, *humecto*, ὕγρανσις & ὑγρασία, *humectatio*, *humiditas*: φλεγμαίνω, *inflammor* φλέγμανσις & φλεγμασία, *inflammatio*. 2 *Atque finita in* μων, μνάομαι, *reminiscor*, μέμνημαι, *memini*, *vnde* ὁ ἡ μνήμων, ονος, *memor*: *hinc etiam ducitur* μνήμη, *memoria*: *sic* γνώμη, *sententia*, *ab* ἔγνωσμαι. 159. 10. *abiecto* σ. 3 *A themate* πράττομαι *vel* πράττω, μ. ξω, *ago*, *rem gero*. 4 *Vide* 112. 10. 5 *Vide* 110. 13. 6 α *in compositione varia significat*: *tamen ferè semper priuandi vim habet*, *vt hoc loco*. ευ *in compositis significat facilè*, *procliuè*, *pronum*, *bonum*, *scitè*, *appositè*: *eius contrarium est* δυς; *quod significat in compositione difficultatem*, *impossibilitatem*, *malum & perniciosum*. 7 *Vide* 113. 23. 8 *A themate* τάττω, μ. ξω, *ordino*, *dispono*. 9 *Atque* τωρ, κτάομαι, *possideo*, κέκτητ), *vnde* ὁ κτήτωρ, ορος, *possessor*, & τρα, φλογίζω, *exuro*, πεφλόγισται, φλογίστρα, *fossa*, *in qua mactabantur sues*, *eorumq; setæ flammis absumebantur*. *vocabatur etiam* εὔστρα, *quod & ipsum verbale est*, *ab* εὔσται, *verbi* εὕω, *idem quod* φλογίζω. *Hinc quoque formantur quædam poetica in* τυς, κιθαρίζω, *cithara ludo*, κεκιθάρισται, ἡ κιθαριστὺς, ύος, *ars cithara ludendi*: *hinc quoque* ὁ κιθαριστὴς, οῦ, *citharista*, *citharœdus*: *vnde rursus*, ἡ κιθαριστρὶς, ίδος, *citharistria*. *nam à verbalibus non raro ducuntur alia nomina*, *vt à* πρᾶγμα, ὁ πραγματεὺς, έος, *negotiator*, πραγματικὸς, *ad rem maximè pertinens*, πραγμάτιον, *negotiolum*, πραγματώδης, εος, *difficilis*, *intricatus*. *à* σώζω, *seruo*, σέσωσται, *hinc abiecto* σ, ὁ σωτὴρ, ῆρος, *seruator*, *vnde* ἡ σώτηρα, *seruatrix*, & ὁ σωτήριος, *salutaris*, *vnde rursus* ἡ σωτηρία, ας, *salus*, & σωτηριώδης, *saluber*, *atque* σωτηριακὸν, *pretium quod pro funeris elatione datur*. 10 *Vide* 138. 7. 10

αίνω ανσαι, ασία *pro* ανσία.

2 μων. μη.

3 πέπραγμαι.

4 5 *Quid significent in compositione* α ευ & δυς.

8 7 8 τέτοξαι.

9 τωρ.

τρα.

τυς.

κεχάρακτ. πέπωτ.

11 11 Vide 114.14. 12 A ~~χαράττω~~, μ ξω, ~~sculpo signo, imprimo~~. 13 πέτρωτ non est in vsu, ac regulariter dicendum est 13 πέπωτ per ω μέγα, à πέτνω, ~~bibo~~, futur. πώσω, præteritum πέπωκα, tanquam à πόω, μ. ώσω, vt dicetur in Inuestigatione thematis, in verbo πίνω: tamen τρτήριον scribitur per ο μικρόν. nam, vt superius diximus, litera quæ præcedit terminationes μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam in verbalibus, præcipuè vero à verbis in ἐω, άω, όω disyllabis: sed in huiusmodi (vt postea dicetur) si penultima verbalis sit longa, ducetur tanquam à verbo circunflexo: si sit breuis, tanquam à verbo in μι. Vide Inuestigationem thematis in verbo ἔχω.

Annotatio.

14 14 Vide Inuestigationem thematis in verbo διδάσκω. 15 A ~~γράφω, scribo~~.

γέγραπται.

Appendix. Verbalia in ος & η ducta à præterito med. βόλος & βολὴ à βάλλω. εία ab εύω.

Deducuntur præterea infinita penè verbalia à perfecto medio, ablato quoque augmento, & verso α in ος aut η, vt à ~~λέγω, dico~~, perfectum medium λέλογα, vnde ~~ὁ λόγος, sermo~~: sic ab ~~ἐπιστέλλω, mitto~~, perfectum medium ἐπέστωλα, vnde ~~ἡ ἐπίστολη, epistola~~. Porrò quæ fiunt à ~~βάλλω, iacio~~, & compositis, penultimam per ο efferunt, ~~ὁ βόλος & ἡ βολὴ, iactus~~.

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in εύω, migrante εύω in εία: ~~βασιλεύω, regno, ἡ βασιλεία, regnũ~~.

Appendix de quatuor residuis nominũ deriuatorum formis: nempe patronymicorum, possessiuorum, diminutiuorum & denominatiuorum.

Cùm è septem nominum deriuatorum formis, tres tantùm Clenardus attigerit, nempe nomina comparatiua, superlatiua & verbalia, videtur hic locus exigere, vt de alijs quoque aliquid dicamus, ac primum quidem de patronymicis: deinde verò de possessiuis, diminutiuis ac denominatiuis. Patronymicum igitur nomen est, quod deduci-

ducitur à patris nomine, & filium significat, vt ἀμφίων, κρονίδης, Saturnus, Saturnides vel Saturnius, id est, Saturni filius. Interdum etiam, sed raro, ab aui nomine formatur, præcipuè si à Ioue originem traxerit, vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, Aeacus, Aeacides, id est, Aeaci nepos. Aliquando etiam, sed rarius, à matris nomine, vt ἡ λητὼ, τῆς λητόθ, ὁ λητῷδης, Latona, Latonides, nempe Apollo Latonæ filius. Ducuntur vero patronymica masculina, à tribus declinationibus: à prima quidem verso ας vel ης in άδης, Αἰνείας, Αἰνειάδης, Aeneas, Aeneades: Ἱππότης, Ἱπποτάδης, Hippotes, Hippotades, à tertia verò, verso θ in ίδης, πρίαμος, πριαμίδης, Priamus, Priamides: vel etiam in άδης, quum scilicet terminationem præcedit ι, ἥλιος, ἡλιάδης, Sol, Solis filius. à quinta autem, mutando υς genitiui in ίδης, ὁ πηλεύς, τοῦ πηλέος, ὁ πηλείδης, & crasi πηλείδης. quum enim terminationem ίδης præcedit ε vel ο, vocales ει & οι coalescunt in diphthongos ει, οι. Ceterùm in πηλεύς & reliquis in εύς, genitiuus Ionicus est έος, vnde quoque formatur patronymicum, τοῦ πηλῆος, ὁ πηλῆϊάδης, & epenthesi τοῦ α poetis in patronymicis familiari, ὁ πηλεϊάδης, τοῦ πηλεϊάδου, & Ionicè πηλεϊάδεω, apud Homerum primo versu Iliados. Vtuntur etiam interdum poetæ in patronymicis syncope, epenthesi contraria: vt ὁ Ηετίων, τοῦ Ηετίωνος, ὁ Ηετιωνίδης, & syncope Ηετίδης, Eetides Eetionis filius. Iones autem patronymica in ίδης formant in ίων, κρονίδης, κρονίων: πηλείδης, πηλείων: sic à Ἰάπετος, Ἰαπετίδης, Ionicè ὁ Ἰαπετίων, τοῦ Ἰαπετίωνος, systole Ἰαπετίονος, à quo genitiuo aliud rursus patronymicum formatur, ὁ Ἰαπετιονίδης, Iapeti filius, nempe Promotheus, apud Hesiodum. Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: sed quum masculina desinunt in άδης aut ίδης, fœmin. reiecto δη, desinunt in άς, aut ίς: vt ὁ ἥλιος, ὁ ἡλιάδης, ἡ ἡλιάς: ὁ κάδμος, Cadmus, ὁ καδμίδης, ἡ καδμίς: et poeticè inserto η (vt sæpe

Patronymicum quid, & vnde ducatur.

A patre.

Ab auo.

A matre.

Patronymicorum masculinorum formatio.

Annotatio.

Ab εύς, ῆος, fit ῆϊδης & ηϊάδης. Epenthesis τοῦ α.

Syncope.

Ionismus. ίων pro ίδης Ἰαπετιονίδης.

Patronymicorum fœminarum formatio.

άς. ίς.

ίνη.

ιώνη.
Ικαριώνη.

Possessiuorũ terminationes.
κὸς, δος, ινος, ιος, ώδης, δς.

(vt sæpe aliàs fit) ἡ κοδμηΐς. Pauca etiam fœmmina inueniuntur finita in ίνη: vt ὁ Ἄδραστος, ἡ Ἀδράστίνη, Adrastus, Adrasti filia: tamen præcedente altero ι, desinunt in ώνη: ὁ Ἠετίων, ἡ Ἠετιώνη, Etion, Etione Etionis filia. Porrò ab ὁ Ἰκάριος fit Ἰκαριώνη, Penelope Icari filia. Et hactenus de patronymicis.

Possessiua verò quæ tam à proprijs quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in κὸς, δος, ινος, ιος, atque ώδης & δς, quæ plenitudinem quandam indicant: ἀνθρωπικὸς, ἀνθρώπδος, ἀνθρώπινος, humanus, ab ἄνθρωπος, homo: ἡ θάλασσα, mare, ὁ θαλάσσιος, marmus: ὁ λίθος, lapis: ὁ κ, ἡ λιθώδης, εος, lapidosus: ἡ χάρις, gratia, ὁ χαρίδς, εντος, gratiosus: ἡ ἄμαθος, arena, ὁ κ, ἡ ἀμαθώδης, εος, & ὁ ἀμαθόδς, εντος, arenosus.

Et hæc de possessiuis.

Diminutiua masculi. ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς.
Fœm. ων, ίς, σκη.
Neutra ιον.
Notio.

Diminutiua etiam & à proprijs & ab appellatiuis ducuntur: ac masculina quidem sex formas habent, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς: fœminina tres, ων, ίς, σκη: neutra verò vnicam, ιον. Exempla masculorum, Βακχυλίδης, βάκχων, Bacchylides, Bacchulus: μωρὸς, μωρίων, stultus, morio: hic notandum, duas syllabas excedentia habere semper ι ante ων: ῥόδιος, ῥόδαξ, Rhodius, Rhodius: Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς, Zenodorus, Zenodorulus: ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, homo, homunculus: ναύτης, ναυτίλος, nauta, nautulus: Διονύσιος, Διονῦς, Bacchus, Bacchulus: siue Dionysius, Dionysiunculus. Exempla fœminorum, ὑψιπύλη, ὕψων, Hypsipula, Hypsipulula: κρήνη, fons, ἡ κρηνὶς, ίδος, fonticulus: vnde κρηνίδες & κρηνιάδες, deæ fontium: ὁ κοῦρος, ἡ κοῦρις, puer vel puella, ἡ κουρίδιον, puellula. Neutrorum, εἶδος, εἰδύλλιον, forma, formula: vel cantio, cantiuncula, siue Oda, Odula. Hinc Pindarus suas Odas, Εἴδη appellauit, & Theocritus suas Eclogas Εἰδύλλια, quasi Odulas vel paruas poematis formas.

Pindari Εἴδη.
Theocriti Εἰδύλλια.

Et diminutiua quidem sic habent.

Denomi-

De nominatiuorum deductio.

Denominatiuorum autem, quæ ab alijs nominibus proficiscuntur, variæ sunt species: ac posßumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in ων. fœminina in της, ία, ύνη, & neutra in ιον: vt à φίλος, amicus, ὁ φίλων, Philo: ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη, amicitia: τὸ φίλιον, amicum. ab ὁ σώφρων, τοῦ σώφρονος, id est, temperans, fit σωφροσύνη, temperantia, non autem σωφρονοσύνη. nam in huiusmodi syncopatur νο. formantur quoque fœminina in ικὴ à datiuis pluralibus participiorum vel nomnum quintæ declinationis finitis in σσι, vt ab εἰμὶ, sum, participium ὤν, οὖσα, οὖν, existens, datiuus pluralis οὖσι, vnde οὐσία, essentia sic ab ὁ γέρων, οντος, datiuus pluralis γέρουσι, vnde ἡ γερουσία, senatus, senum coetus. fiunt præterea ab adiectiuis in ος alia adiectiua in ἱσιος & ιμος: vt ab ἄπφρος fit ἀπφρίσιος, infinitus: pro quo Homerus dixit, ἀπειρέσιος, longam corripiens & breuem producens. à φαιδρὸς fit φαίδριμος, & abiecto ρ φαίδιμος, clarus, purus, fulgidus. Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in φα, vt ab ὁ ἀληθὴς, verus, a, fit ἡ ἀλήθφα, veritas. Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in αῖος, αλέος & ιος, vt ab ὁ δρόμος, cursus, ὁ δρομαῖος, celer, velox, cursu valens: à ἡ ἄλγος, dolor, tristitia, fit ἀργαλέος pro ἀλγαλέος, λ in ρ Atticè mutato, molestus, difficilis, tristis: ab ἡ ἐπίουσα, ης, proximè sequens dies, fit ὁ ἐπιούσιος, crastinus, quotidianus: sic ab ὁ αἰὼν, αἰωνος, æuum, æternitas, fit ὁ αἰώνιος, æternus, sæcularis, perpetuus. atque non pauca primæ in της, quæ velut adiectiua sunt, vt à δῆμος, populus, ὁ δημότης, plebeius, tribulis: ab οἶκος, domus, ὁ οἰκίτης, domesticus.

Notio.

ἱσιος, ιμος.
ἀπειρέσιος.
φαίδιμος.
φα.
αῖος.
αλέος.
ιος.
ἀργαλέος.
της.

IN DECLINATIONES SIMPLICES.

Primæ

Annotationes in primam declinationem simplicium.

1 PPrimæ declinationis nomina in ας, quædam recepto more genitiuum faciunt in α, Θωμᾶς, Θωμᾶ, *Thomas:* sic Ἀννίβας, *Annibal:* Πυθαγόρας, *Pythagoras:* πατραλοίας, *parricida.* Ἀρχίτας, *Architas:* et item alia consimiliter.

Vocatiuus α, à nominatiuo ης.

2 2 Vocatiuus nominum in της, exit in α breue, ξξότης, *sagittarius:* ἱππηλάτης, *equitator:* προφήτης, *propheta:* ὦ ξξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα. sic gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scytha:* et poetica in ωης, κωκώπης, *inuerecundus:* ὦ κωκῶπα: et composita ex verbis μετρῶ, *metior:* πωλῶ, *vendo:* τρίβω, *tero,* γεωμέτρης, *geometra:* βιβλιοπώλης, *bibliopola:* παιδοτρίβης, *pædotriba:* ὦ γεωμέτρα, etc.

In secundam.

Secundæ declinationis nomina Ἀθηνᾶ, *Pallas:* Ναυσικᾶ *Nausicae,* et μνᾶ, *mina,* seruant α in genitiuo et datiuo, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾷ, etc. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purum, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

In tertiam.

Tertiæ declinationis neutra in ορ abiiciunt ν more Attico, ἄλλο, *aliud:* τηλικοῦτο, *tantum, tam grande natu:* τοιοῦτο, *tale:* τοσοῦτο, *tantum.* sic pronomina τοῦτο, *hoc:* ἐκεῖνο, *illud:* αὐτό, *ipsum:* interdum hæc habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

Quartæ

In quartam.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ☉ tertiæ, mutant α penultimam 3 longam in ε, ναὸς, νεὼς, *templum:* λαὸς, 3 λεὼς, *populus.*

5 4Quinque etiam accusatiuum faciunt 4 sine ν, Ἄθως, Ἄθω, *Athon siue Athos, mons Græciæ:* Ἕως, Ἕω, *aurora:* Κέως, Κέω, *Ceos siue Cea insula:* Κῶς, Κῶ, *Cos insula:* λαγὼς, λαγὼ, *lepus.* Vnum quoque in ως neutrum est, τὸ 10 χρεὼς, τὸ χρεὼ, *debitum.*

In quatuor declinationes simplices.

5 Datiuus singularis declinationum 5 simplicium semper est diphthongus impropria, α, ᾳ, vel ῳ.

In quintam.

6Quintæ declinationis nomina, ὁ πατὴρ, *pater,* τοῦ πατρὸς ☉ et πατρὸς, τῷ πατρὶ πατρᾷ tantum. ἡ μήτηρ, *mater,* τῆς μητρὸς et μητρὸς, τῇ μητρὶ μητρᾷ tantum, ad differentiã nominum ἡ πάτρα, *patria:* ἡ μήτρα, *matrix.*

Composita quædam polysyllaba in 20 ων faciunt vocatiuum per ον 7 accentu 7 retracto in antepenultimam ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *Apollo.*

Monosyllaba circunflexa in ῆς, genitiuum formant ablato ς, ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ, *Dres:* 25 ὁ Τρῆς, τοῦ Τρῆ, *Tres:* sic Ποδῆς, Ποδῆ, *Pedes, fossa.*

Idem faciunt diminutiua circunflexa in

in ῦς, ὁ Καμῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus*: ὁ Διονῦς, *Bacchulus*: ὁ Κλαυσῦς, *Clausydus*.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ιησοῦ, τῷ Ιησοῦ, τὸν Ιησοῦν, *Iesus*.

Quæ nomina Doricam declinationem receperint.

1 Hæc sunt Dorica, sed eorum declinatio est in communi vsu. Porrò huiusmodi nomina magna ex parte sunt propria, eaque innumera. nam huic regulæ subijciuntur omnia propria monosyllaba, Γρᾶς, *Gras*: θᾶς, *Thas*: sic πᾶς, πᾶ, *pater*, diminutiuum ex πατήρ: & polysyllaba, quæ ante ας habent aliquam consonantem, θωμᾶς, ᾶ, *Thomas*: κηφᾶς, ᾶ, *Cephas*: κοσμᾶς, ᾶ, *Cosmas*: λουκᾶς, ᾶ, *Lucas*: Μηνᾶς, ᾶ, *Menas*: Χρυσολωρᾶς, ᾶ, *Chrysoloras*: ἄβας, α, *gentile nomen*: πάππας, α, *pater*: præterea tam propria quàm appellatiua finita in ας purum, modò deriuentur aut à verbis circunflexis, aut nominibus fœmininis, vt παταλοίας, *parricida*, ab ἀλοιάω, *percutio*. παυσανίας, *Pausanias*, ab ἡ ἀνία, *tristitia*. Dorica quoque sunt ὁ Αλεύας, τοῦ Αλεύα, *Aleuas*: ὁ λᾶας, τοῦ λάα & λάου, *lapis*.

Vocatiuus pro nominatiuo.

2 Huiusmodi vocatiuus à poetis pro nominatiuo vsurpatur: cui & præponitur nominatiui articulus ὁ. Latini quoque ex his vocatiuis suos nominatiuos fecerunt, Propheta, Scytha, geometra, bibliopola, pædotriba & cet. Hæc quoque vocatiuum per α faciunt, ὁ λάγνης, *lasciuus*: ὁ πυραίχμης, *Pyrachmes*: ὦ λάγνα, πυραίχμα. Contrà sequentia in της per η non per α faciunt, ὁ Αἰήτης, *Aeeta*: Αἰναρέτης, *Aenareta*: καλλιπέτης, *Callipeta*: Φιλοτερσίτης, *Philotersites*: ὦ Αἰήτη, Αἰναρέτη, &c.

Annotatio.

Vocatiuus α à nominatiuo ης.

Vocatiuus in τη.

Notio.

3 Non abs re dicit, longam. Si enim penultima tertiæ α sit breuis, non mutatur in quarta, vt ex Οἰνόμαος, *Oenomaus*, non dicitur Οἰνόμεως, sed Οἰνόμαως. Illud quoque notandum, Clenardi regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in αος.

Annotatio.

nam

nam ex κάλος non dicimus κίλως, sed κάλως, funis, rudens. 4 Hoc fit imitatione Atticorum antiquiorum, qui ν in omnibus huius declinationis accusatiuis reiiciebant. Inuenitur tamen ἀν λαγών. 5 Hinc excipiuntur ea quæ ablato s formant genitiuum, de quibus in fine huius capitis verba facit Clenardus. Præterea Aeoles datiuis in ω non subscribunt iota. Dores verò sæpe huiusmodi iota subscriptũ negligũt, 23.13. In quinta quoque declinatione non subscribitur ι. Quare vel legendum, parisyllabica rum, vbi habetur, simplicium: vel supplendum, Si desinat in νnum harum trium vocum: quasi diceret, Datiuus singularis declinationum simplicium communiter nunquam est α, η, ω, per nudas vocales, sed semper est diphthongus impropria, α, η, vel ω. 6 Vide 45.4. & 19. In horum etiam duali & plurali syncope locum non habet, οἱ πατέρες, non πάτρες. Idem omnino iudicium de γαστήρ, τῆς γαστέρ & γαστρὸς, πλὴν γαστέρα tantùm. sic in duali & plurali. 7 Non retrahunt tamen ὁ λακεδαίμων, Lacedæmonius: ὁ παλαίφατος, Palæmon deus maris, quanuis habeant vocatiuum per ον, ὦ λακεδαίμον, παλαίμον: neque etiam composita à φρὴν, id est, mens, vt ὁ δαίφρων, ὦ δαίφρον, prudens, bellicosus: neque etiam Aeoles vnquam retrahunt, quanuis omnium finitorum in ων vocatiuos per ον efferant.

4 Atticismus.

5 Exceptio.

Aeolismus. Dorismus.

6

7 Exceptio.

Aeolismus.

IN CONTRACTIONES.

PRimæ declinationis contractorum accusatiuus εα, & per crasim η: sed quorum nominatiuus desinit in ης purum, etiam contrahuntur in α, βύσσης, βύσσεα βύσσῃ vel βύσσᾳ, ingeniosus: ὑγιὴς, ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ, sanus.

Annotationes in nomina cõtracta. εα in η vel ᾳ.

Nomina ὁλοπαθῆ, quæ per omnes casus contrahuntur finita in ος.

Contrahuntur etiam nomina in ος in omnibus casibus.

Sing. ὁ νόος νοῦς, *mens*: τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

D. τὼ νόω νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

P. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *nauigatio*: & adiectiua ἁπλόος, *simplex*. διπλόος, *duplex*: quorum fœminina & neutra similiter vbique contrahuntur.

Fœ. ἡ ἁπλόη ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ: &c. vt in masculino: τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

εον. Neutra verò in εον sic inflectuntur per crasim.

S. τὸ καὶ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, *os, ossis*, τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ. D. τὼ ὀστέω ὀστώ, acuto accentu: τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν, τὰ ὀστέα ὀστᾶ. Genitiuus & datiuus vt in masculino.

εος. Sic χρυσοῦς, *aureus*: ἀργυροῦς, *argenteus*: χαλκοῦς, *æreus*: à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χαλ-

χάλκυς. irregulariter enim accentus locum suum non seruat. Fœmin. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ. Neutr. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.

5 Neutra in υ, ὸ ἄστυ, ἄστε͡ω, *urbs*: ὸ πῶυ, πώε͡ω, *grex*, licet flectantur per εος, nusquam tamen contrahuntur. *Nomina ὁλιγοπαθῆ, quæ in paucis casibus contrahuntur, finita in υ, ε͡ω, ύς, ί͡ω.*

Acuta in ύς, τὸ ἐ͡ω, crasim patiuntur in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ ἡδὺς, *suauis*, τῷ ἡδεῖ͡ω, τὼ ἡδεῖ ἡδεῖ: οἱ & ὦ ἡδεῖς ἡδεῖς, τοὺς ἡδεῖας ἡδεῖς. *ys, νος.*

Sed υς υ͡ω contrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ βότρυς, *racemus*, τῷ βότρυ͡ω: οἱ & ὦ βότρυες, βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, semper facta crasi in υ. Sic νέκυς, *mortuus*: σάκυς, *spica*.

Imparisyllaba in υς similiter contrahuntur in tribus illis casib⁹ pluralibus, ὁ βῶς, *bos*, τῷ βοός: οἱ & ὦ βόες βῶς, τοὺς βόας βῶς: accusatiuus quoque singularis reperitur, ὸ μβῶμ, vt νῶμ, ab ὁ νῶς, τῷ νῷ, τὸ νῶμ, *mens*. *υς, νος.*

Comparatiua in ων contrahuntur in accusatiuo singulari communis generis, tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo: *Comparatiua in ων.*

catiuo: prius autem eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο & sequente vocali: ὁ καὶ ἡ μείζον, *maior*: τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω: οἱ αἱ & ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους: τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους (non μείζως, vt τοὺς βόας 2 βοῦς, non [2] βῶς: quòd accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper contrahatur vt nominatiuus) τὰ & ὦ μείζονα, μείζοα μείζω.

ονα, οα, ω.
ονες, οες, ους.
ονας, οας, ους.
Notio.

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ, ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ex πλακόεις πλακόεντος *placenta*. sic [3] ὁ Σιμοῦς, *Simois fluuius*: ἡ Οποῦς, *Opus, ciuitas in Locris*: ἡ Αμαθοῦς, *Amathus, ciuitas Cypri*. Et [4] ὁ τιμῆς, τιμῆντος, ex τιμήεις, τιμήεντος, *honoratus*. Et in ῆρ circunflexa facta ex έαρ, τὸ κῆρ, κῆρος, *cor*: τὸ σῆρ, σῆρος, [5] *adeps, esca*: [5] à κέαρ, κέαρος, σέαρ, σέαρος. Et παῖς, παιδός: à παΐς παΐδος, *puer*.

όεις, οῦς.
ήεις, ῆς.
έαρ, ῆρ.
άϊς, αῖι.

1 *Præterquam in datiuo singulari*, τῷ ἄστεϊ ἄστει, τῷ 2 πώεϊ πώει. [2] *Inuenitur tamen* τοὺς βῶς *apud poetas: & in accusatiuo singulari* τὸν βῶν, *& in datiuo plurali* 3 τοῖς βῶσι. [3] *Idem faciunt reliqua finita in* όεις, 49. 20. 4 [4] *Huiusmodi crasis habet locum in adiectiuis finitis in* 5 ήεις, 49. 23. [5] *Sic* τὸ ἦρ, ἦρος, *ab* ἔαρ ἔαρος, *quod & poeticè* εἶαρ, εἴαρος, *ver*.

όεις, οῦς.
ήεις, ῆς.
ἦρ ἦρος.

Appendix de poëtarum licentia in contrahendis nominibus.

Inueni-

Inueniuntur & multa alia nomina apud poetas contracta: ex quibus quædam duplici contractione afficiuntur: vna quidem per omnes casus, vt de νόος & similibus dictum est, 226. 1. altera verò per eos tantùm casus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi solent: vt in ἡ ὄϊς, ouis, τῆς, ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν, &c. ο & ϊ per omnes casus facta synæresi coalescunt in diphthongũ οι, οῖς, οῖος, οῖοι, οῖν, etc. Ac rursus ex altera parte, in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali ιε & ια contrahuntur in ι, vt in secunda declinatione contractorum, αἱ ὦ ὄϊες, καὶ τὰς ὄϊας, & crasi ὄϊς, & per priorem synæresim οῖς: dicitur & ὁ ὄϊς. Eodem modo declinatur ἡ φθόϊς, placenta. Inueniuntur præterea hæc duo flexa per ιδος: vnde sunt illa τὼ ὄϊδα, αἱ ὦ ὄϊδες, τὰς ὄϊδας trisyllabicè. Bifariam quoque contrahuntur propria quædam finita in κλέης, composita à δὲ κλέος, τοῦ κλέεος, honor, idque propter tot vocalium concursum: vt ὁ Ηρακλέης, Hercules, τοῦ Ηρακλέεος, si εος spectes, contrahes in ους, Ηρακλέους, & rursus έου in ου contractis, Ηρακλοῦς: quo modo etiam in nominatiuo έη contrahitur in ῆ, ὁ Ηρακλέης Ηρακλῆς: si verò aduertas ad duplex έε, constringes in ῆ, τοῦ Ηρακλέεος Ηρακλῆος: hoc modo à δὲ σπέος, τοῦ σπέεος, τῷ σπέεϊ dicimus σπῆϊ, id est, speluncæ: à genitiuo ἡρακλῆος, Iones suum formant ex ῆ circumflexo, έη barytonως faciẽtes, τοῦ ἡρακλέης. Eadem varietas seruatur in reliquis casibus: sed in vocatiuo singulari duplex εε vel contrahitur in diphthongum ει, ὦ ἡράκλεες ἡράκλεις, vel alterum ε per syncopen abijcitur, ὦ ἡράκλεες ἥρακλες: quæ syncope in alijs quoque casibus habet locum, vt τῷ ἡρακλέεϊ ἡρακλέϊ, δὲν ἡρακλέεα ἡρακλέα. Sic in quibusdam alijs nominibus habentibus duplex εε, interdum vnum syncopatur, vt τὰ κλέεα κλέα, à δὲ κλέος, honor: δὲν δυσκλέεα δυσκλέα, ab ὁ καὶ ἡ δυσκλέης, ignobilis, infamis: τὰ χρέεα χρέα, à δὲ χρέος, debitum: τὼ ὄσσεε ὄσσε, oculi, à

Duplex contractio in eodem nomine.

ὄϊς.

φθόϊς.

Propria finita in κλέης.

σπήϊ.

Ionismus.

έη pro ῆ.

Syncope.

τὰ κλέα.

δὲν δυσκλέα

τὰ χρέα.

τὼ ὄσσε.

li, ἀπὸ ὕασος, quanuis quibusdam masculinum esse magis probetur, ὁ ὕασος ου, & ὕασι, dictum pro ὕασῳ per declinationis metaplasmum, inuenitur enim ἐξ ὑασοις. Ceterùm ἡρακλέης facit quoque Atticè in accusatiuo τὸν ἡρακλέην, vt ὁ Χρύσης, τὸν Χρύσην, quasi esset primæ declinationis simplicis, vt ὁ Ἀριστοφάνης, ους, τὸν Ἀριστοφάνην, de quo postea, in sequenti Heteroclitorum tractatu.

Atticismus.

HETEROCLITA.

Nomina heteroclita in genere.

SIngulariter masculina sunt, δεσμός, vinculum: ὄρετμός, remus: ζυγός, iugum: κύκλος, circulus: λύχνος, lucerna: μοχλός, vectis: νῶτος, humerus: σαθμός, statio, libra, τράχηλος, collum: pluraliter[1] neutra, δεσμά, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους.

[2] Sic fœminina,[2] δίφρος, biga: κέλευθος, via: & commune, ὁ, ἡ ταρτάρος, tartarus: pluralia, δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc fœminina, ἡ γυναῖξ, mulier: ὁδός, via: πόλις, ciuitas: χεῖρ, manus, in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri sunt generis masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatione variata.

[3] Declinatione[3] variant Δαρής, Dares: κῆμις, princeps, dux: μύκης, fungus: τοῦ Δάρου & Δάρητος, &c. Ἄρης, τοῦ Ἄρεως, Ἄρητος vel [4] Ἄρεος, Mars.

Propria

Propria nomina primæ circunflexorum [5] habent interdum casus parisyllabicos, ὁ Αριστοφάνης, εος, *Aristophanes*, τὸν Αριστοφάνην: & οἱ Αριστοφάναι, τοὺς Αριστοφάνας Sic composita ab ἔτος, *annus*: ὁ ἑπταέτις, εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, *septennis*. 5

Composita à τὸ ἔτος, εος.

Quædã in ως quartæ vel quintæ, ἥρως, *heros*: Μίνως, *Minos*: [6] τοῦ ωος, aut τοῦ ω: sic γέλως, *risus*: ἔρως, *amor*: τοῦ ωτος, vel τοῦ ω. 6

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, vel ὁ νοῦς, τοῦ νοὸς, *mens*: vt βοῦς, βοὸς, *bos*. xx

Composita à ποῦς habent οδος vel ου, δίπους, δίποδος, δίπου, *bipes*: sic τρίπους, *tripes*: ἑπτάπους, *septipes*: Οἰδίπους, *Oedipus*, quod & Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου. [7] Sępe nãque à genitiuo imparisyllabico formatur nominatiuus, qui declinatur parisyllabicè, ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος, vnde ὁ ἑπταπόδης, ἑπταπόδου: ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, [8] & ὁ μάρτυρος, μαρτύρου, *testis*: ψίθυρ, ψίθυρος, ὁ ψίθυρος, ψιθύρου, *susurro*. 7

Composita ab ὁ πούς.

Annotatio.

[9] Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μάκαρ, μάκαρος, vel μάκαρς, μάκαρτος, vel μακάριος, μακαρίου, *beatus*: & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος, & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lacryma*. 9

Nominatiui diuersitas.

ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσέως: vel ὁ Μωσεύς, τοῦ Μωσέως: quod etiam per υ scribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσεύς.

Β' γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνός: & Β' γόνας, γόνατος, genu: Β' δόρυ, δόρυος & δουρός: & Β' δόρας, δόρατος: vel δέρας, δέρατος, etiam δόρος, δόρεος, & crasi δόρυς, hasta.

Genitiui varietas.

Genitiuus quoque interdum varius est eiusdem nominatiui, ἡ χείρ, τῆς χερός, & poeticè χεροός, manus: vnde receptus datiuus pluralis, ταῖς χερσί, & genitiuus dualis, ταῖν χεροῖν. λύγξ, λυγγός, singultus: λύγξ, λυγκός, lynx.

ταῖς χερσὶ. ταῖν χεροῖν.

Eiusdem rei casus à diuersis.

Quandoque diuersa nomina eiusdem rei: sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio: ἡ γυνή, mulier, τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τόν γυναῖκα, ὦ γύναι, sine ξ: vt quandoq; ὦ ἄναξ ab ἄναξ, rex. Β' γάλα, lac, τοῦ γάλακτος ab inusitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νύξ, & γάλαξ, genitiuum habẽt in κος, sed adest pleonasmus literæ τ, ἄνακτος, νυκτός, γάλακτος.

ὦ γύναι. ὦ ἄναξ. γάλα, γάλακτος.

Ζεὺς.

ὁ Ζεύς, τοῦ Διός, τῷ Διΐ, Β' μ Δία, ὦ Ζεῦ, Iupiter.

ὕδωρ.

Β' ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας: etiam τὸ ὕδος, ὕδεος, aqua.

ὁπο-

17 ὁ πολύς, *multus*, τοῦ πολλοῦ, & neutrũ τὸ πολύ: reliquos omnes casus in quouis genere ac numero sumit ab 18 inusitato nominatiuo πολλός, τῷ πολλῷ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλή, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ, & sic deinceps. 17 πολύς. πολλή. 18 πολύ.

ὁ μέγας, *magnus*, τοῦ μέγαρ, & neutrum τὸ μέγα: cetera omnia per tria genera & totidem numeros accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος, τῷ μεγάλῳ, τῷ μεγάλῳ: ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης: & reliqua. μέγα. μεγάλη. μέγας.

Neutra quædam in αρ genitiuum habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας, τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar, iecur*, ab ἧπας: sic 19 ἦμαρ, *dies*: εἶδαρ, *esca*: φέαρ, *puteus*: σέαρ, *adeps*: δέλεαρ, *esca, illecebra*: ὄνειδαρ, *vtilitas*. αρ, ατος. 19

Et hactenus de nomine: pergamus ad verba.

20 A *nominatiuis singularibus neutris in* ον, *qui iam exoleuerunt, inueniuntur tamen* τὸ δισμόν, ζυγόν, νῶτον. A δισμὸς *inuenitur* τοὺς δισμούς, *vt* κύκλωψ, λύχνος. 2 *Reperitur* λίβος *masculini generis in singulari, Plutarchus* λίβος ὑγιμονικὸς, *sella curulis: nec mirũ: nam sæpe genus dialecto variatur, vt* ὁ ἄσβολος, ὁ βῶλος, ὁ δόλος, & Atticè ἡ ἄσβολος, *fuliga*: ἡ βῶλος, *gleba*: ἡ θόλος, *testudo templi*, ὁ κίων, & Ionicè ἡ κίων, *columna*. Atque Attici dualibus quæ cõmuniter fœminina sunt, tanquam masculinis vtuntur, τὼ κεφαλὰ, *duo capita*: τὼ ἡμέρα: *duo dies, ab* ἡ κεφαλὴ, ἡ ἡμέρα. Clenar 1 2

dus quatuor tantùm enumerat: quæ ij auctores vsurpãt
3 qui communi lingua scripserunt. 3 Hæc varietas præci-
puè locum habet in genitiuo & accusatiuo singulari, ὁ
δάρης, τοῦ δάρου & δάρητος, ὃν δάρκτα & δάρην: sic
γύης, dentale, pars aratri: θαλῆς, Thales: Μέγης, Meges:
4 πύδης, Pydes: Φαλῆς, Phales: 4 Et crasi ἄρους, Doricè ve-
5 ròἀρεύς. facit etiam τοῦ ἄρηος καὶ ἄρεως καὶ ἄρεος. 5 Id
est, declinantur per primam declinationem simplicium:
sed tantũ in vsu habentur nominatiuus, accusatiuus &
6 vocatiuus in singulari & plurali. 6 Atque ὁ κάλος, funis,
rudens, τοῦ κάλω & κάλωος. ἔρως verò facit etiã Aeo-
7 licè τοῦ ἔρου per tertiam. 7 Sic ab ὁ δμὼς, τοῦ δμωὸς, ὁ
δμωὸς, οῦ, seruus, vnde ἡ δμωὴ, ῆς, & δμωὰ, ᾶς, serua: ὁ
ἡγεμὼν, όνος, ὁ ἡγεμονὸς, οῦ, dux, præses, & ἡ ἡγεμονὴ, ῆς,
imperiũ ὁ Τρὼς, τοῦ Τρωὸς, ὁ Τρωὸς, οῦ, Troianus: ὁ φύλαξ
τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος, ου, custos. Itẽ fœminina, ἡ κάλυξ
κάλυκος, ἡ καλύκη, ης, calyx, folliculus. ὁ χιτὼν, ῶνος,
8 ἡ χιτώνη, ης, tunica. 8 Et μάρτυς, μάρτυος. 9 Sic λᾶας,
9 lapis, τοῦ λάαος & crasi λᾶος, vel ὁ λάος, τοῦ λάου, ὃν
λᾶον, & Doricè ὁ λᾶας, τοῦ λάα, τοῦ λάᾳ per primam.
item ὃ λάος, τοῦ λάεος, & ὁ λάϊς λάϊος, et per synæresim
λᾶος: atque ὁ λὰς, ὃ λαὸς per quintam. Eius synonymum
est ἡ λιθὰς, τῆς λιθάδος, vel ὁ λίθος, ου. Variant quoque ὁ
ἀσπαμὸς, οῦ, & ὃ ἄσπασμα, ατος, salutatio: ἡ βλάβη,
ης, & ὃ βλάβος, εος, nocumentum: ὁ βρεχμὸς, οῦ, & ὃ
βρέχμα siue βρέγμα, ατος caluaria. os capitis: ὁ γάρος,
ου, & ὃ γάρον, garum, liquamen ex pice: ἡ δίψα, ης, & ἡ
δίψος, εος, sitis: ὃ δῶμα, τοῦ δώματος, tectum, domus,
& per apocopen ἡ δῶ, τοῦ δῶ indeclinabile, & ὁ δόμος,
τοῦ δόμου: ὁ ἔλεος, ου, & ὃ ἔλεος, ἐλέεος, misericordia, cõ-
miseratio: ἡ ἐνέδρα, ας, & ὃ ἔνεδρον, ου, insidiæ: ὁ ἐχμὸς,
οῦ, & ὃ ἔχμα, ατος, retinaculum: ὁ θρῆνος, ου, & ὃ θρῆ-
νος, εος, lamentatio: ὁ θῦμος, ου, & ὃ θῦμον, ου, animus:
ἡ κέλευθος, ου, & ἡ κέλευθον, ου, via: ἡ νάπη, ης, & τὸ
νάπος, εος, saltus, locus syluosus: ἡ νείκη, ης, & τὸ νεῖ-
κος,

Eiusdem rei nominatiui diuersi.

κος, εος, rixa, iurgium: ἡ νίκη, ης, & ἡ νίκος, εος, victoria: ὁ ὄνειδος, ου, & ἡ ὄνειδος, εος, probrum: ὁ vel ἡ ὀρίγανος, ου, & τὸ ὀρίγανον, ου, origanum herba: ὁ ὄχος, ου, & ἡ ὄχος, εος, vehiculum: ἡ σκάφη, ης, & τὸ σκάφος, εος, scapha, nauis: ὁ σκότος, ου, & τὸ σκότος, εος, tenebræ: ἡ σπάρτη, ης, & ἡ σπάρτον, ου, funis. Sic apud poetas ὁ αἰγόκερως, τοῦ αἰγοκέρωτος κ, αἰγόκερω, & ὁ αἰγοκερεὺς, έος, et ῆος, capricornus: ὁ Βορέας, ου, & Βορεὺς, Boreas, Aquilo: ὁ Γηρυὼν, όνος, & γηρυονεὺς, Gerion: ὁ ἡνιόχος, ου, & ἡνιοχεὺς, auriga: ὁ παρτοφόνος, ου, & παρτοφονεὺς, particida: dicitur & ὁ παρτοφόντης, ου, & παρτοκτόνος, ου, atque ὁ παρταλοίας, α, pro eodem: ὁ ὑδροχόος, ου, et ὁ ὑδροχοεὺς, aquarius, sidus Zodiaci: ὁ ἡὸς, ου, & ἡεὺς, filius. 10 Datiuus τοῦ δόρηϊ, & metathesi δουρὶ, & poeticè δορὶ, subtracto υ ex diphthongo ου 11 Sic ἡ γῆρας, γήρατος, & τὸ γῆρος, γήρεος, senectus: τὸ οὖδας, ατος, & τὸ οὖδος, εος, pauimentum. 12 Aeolicè χερρός pro subiunctiua vocali geminatur consona sequens. 13 Poetæ tale quiddam sibi permittunt in multis nominibus, præcipuè in datiuo singulari secundæ & tertiæ declinationis, in accusatiuo singulari & datiuo plurali tertiæ. nam eos sumunt tanquã nominatiuus singularis esset quintæ: vt in datiuo, τῇ ἀλκὶ, τῇ κλαδὶ, τοῦ διχόμηνι, τῇ λιτὶ, τοῦ μελίκρατι, τῇ παρθένι, τοῦ πολυπάταγι, τῇ ὑσμῖνι: pro τῇ ἀλκῇ, τοῦ κλάδῳ, τοῦ διχομήνῳ, τοῦ λίτῳ, τοῦ μελικράτῳ, τῇ παρθένῳ, τοῦ πολυπατάγῳ, τῇ ὑσμίνῃ: ab ἡ ἀλκὴ ῆς, robur: ὁ κλάδος, ου, ramus: ὁ διχόμηνος, ου, semestris, semiplena luna: τὸ λίτον, ου, pannus lineus: τὸ μελίκρατον, ου, mulsum: ἡ παρθένος, ου, virgo: ὁ πολυπάταγος, ου, multistrepus: ἡ ὑσμίνη, ης, prælium: sed tanquam ab ἡ ἄλξ, ἀλκός: ἡ κλὰς, κλαδός: ὁ διχόμην, ηνος: ἡ λὶς λιτός: ὁ μέλικρας, ατος: ἡ παρθὴν, ένος: ὁ πολυπάταξ, αγος: ἡ ὑσμὶν, ῖνος. In accusa. ἐν ἰκτῖνα, τὴν λῖτα, pro ἐν ἰκτῖνον, ὁ λίτον, ab ἰκτῖνος, ου, miluus: ὁ λίτον, ου, pãnus lineus, subtile stragulũ: sed tãquã ab ὁ ἰκτὶν, ῖνος: ἡ λὶς, λιτός. In datiuo plurali, τοῖς

Aeolismus.

Poetarum licentia in declinandis nominibus.

Datiui quintæ à nominatiuis tertiæ vsitatis.

Accusatiui à nominatiuis inusitatis.

Datiui plurales quintæ in σι pro οις tertia.

li, ζῆς ἀνδραποδίσι, ζῆς λίνδρισι, ζῆς ἔγκασι, ταῖς κλάδλισι, ζῆς κρίνισι, ζῆς κτέανσι, ζῆς πίζλοσι, ζῆς πρόβασι, ζῆς προσώπασι, ζῆς σάββασι: à Τὸ ἀνδράποδον, ου, mancipium: Τὸ λίνδρον, ου, arbor: Τὸ ἔγκαζον, ου, viscus, eris: ὁ κλάδ☉, ου, ramus: Τὸ κρίνον, ου, lilium: Τὸ κτέαζον, ου, possessio: Τὸ πίταλον, ου, folium: Τὸ πρόβαζον, ου, ouis: Τὸ πρόσωπον, ου, facies: Τὸ σάββαζον, ου, sabbatum, requies: sed quasi à Τὸ ἀνδράποδ☉, ου: Τὸ λίνδρ☉, ου: Τὸ ἔγκας, ατ☉: ἡ κλὰς, κλαδός. (Vide 58.16. et 19.) Τὸ κρίνος, εος: Τὸ κτέαζος, εος, (58.30.) siue Τὸ κτέαρ, αζος (58.16.) ὁ πέταλς, αλ☉: Τὸ πρόβας, αζος: Τὸ πρόσωπας, αζος: Τὸ σάββας, ατ☉. reperitur quoque τὰ κρίνια, lilia: τὰ προσώπαζα, τῶν προσωπάτων, facies: sic τῶν μηλάτων, pecorum, pro μήλων à Τὸ μῆλον, ου, ouis, pecus: sed tanquam à ὁ μῆλας, αζος. Contrà Aetoli pro datiuis quintæ vsurpant datiuos tertiæ finitos in ζῆς, vt ζῆς γερόνζις pro γέρουσι, ab ὁ γέρων οντος, senex: sed quasi ab ὁ γέροντ☉, ος: sic ζῆς λιλημμάζις, ζῆς παθημάζις, pro ζῆς λιλήμμασι, παθήμασι, à Τὸ λίλημμα, αζος, dilemma, syllogismus vtrinque vinciens & constringens: ὁ πάθημα, ατ☉, affectus, passio: sed quasi à Τὸ λιλήμμαζον, ος: Τὸ παθήματον, ος. atque in nominatiuo αἱ κλῶθες, Parcæ, pro κλωθοὶ, ab ἡ κλωθὼ, οος, quod in duali & plurali declinandum erat per tertiam 65.25. 14 Et γυνὴν apud veteres.

Datiui plurales in ζις pro σι apud Aetolos.

15 Contrà verò ὁ κὰς, ἡ κύων, canis: & ἡ ἄρνα, agna, syncopen patiuntur in obliquis, κυνὸς, ἀρνὸς, pro κύον☉, ἄρνα☉. 16 Declinatur etiam ὁ ζὴν, ζηνὸς, ξηνὶ, ξῆνα: imò decem huius inueniuntur nominatiui, ζεὺς, Δεὺς, Βδεὺς, ζὴν, ζὰν, ζὴς, ζὰς, Δὶς, δὴν, δὰν: & δῖος, δῖι, Δία, veniunt à Δὶς. 17 Apud poetas regulariter declinatum inuenitur, ὁ πολὺς, τὸ πολέ☉, &c. 18 A poetis tamen vsurpatur: sic neutrum πολὸν pro πολὺ, siue sit nomen, multum, siue aduerbium, valde, multùm, multò. 19 His addo Τὸ κάρηαρ, ατ☉, caput.

Syncope. Nominis ζεὺς decem nominatiui.

πολὺς, εος. πολὸν.

ANNO-

ANNOTATIONES IN VERBA.

COgnata tempora sunt, quorum eadem est figuratiua. Præsens & imperfectum,[1] τύπτω ἔτυπτον. Perfectũ & plus quàm perfectum [2]τέτυφα, ἐτετύφειν. Aoristus primus & futurum primum,[3] ἔτυψα, τύψω. sic aoristus secundus, futurum secundum, 4 & præteritum medium cognationem inter se habent, ἔτυπον, τύπω, τέτυπα. *Cognata tẽpora.*

Attici tertijs personis in ι vel ε addunt literam ν,[5] etiam ante consonantẽ, τύπτω σι, vel ἔτυπεν τὸν βοῦν, *verberant vel verberauit hunc.* *Atticismus.*

Supple, idque non solùm in voce actiua, sed & in passiua & med. τύπτωμαι, ἐτυπτόμην. *atque non tantùm in indicatiuo, sed etiam in reliquis omnibus modis & participijs. Nunquam enim reliqui modi aut participia characteristica dissident ab ea quam idem tempus habuerit in indicatiuo.* [2] *Supple, Vocis actiuæ. Porrò in voce passiua perfectum quoque & plus quàm perfectum inter se cognationem habent,* τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται: ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο: *& paulò pòst futurum cum secunda perfecti* τέτυψαι, τετύψομαι: *sic secunda singularis perfecti imperatiui* τέτυψο. *Aoristus verò primus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamẽ tenuibus in aspiratas,* τέτυπται, ἐτύφθην, τυφθήσομαι: *sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum infinitiui,* τετύφθω, τετύφθαι: *sed si in tertia perfecti* ης *sit purum, hîc interseritur* σ, κέκριται, *indicatus est,* [1] *Notio.* [2] *Cum perfecto passiuo cognationem habentia.*

tus est, κεκρίσθω, iudicetur, κεκρίσθαι, iudicari, à themate 3 *κρίνω. iudico.* 3 *Supple, In voce actiua & med.* ἐτυψά- 4 μην, τύψομαι. 4 *Supple, Per omnes voces, vt in pass.* ἐτύ- 5 πην, τυπήσομαι: *in media* ἐτυπόμην, τυπῶμαι. 5 *Addit (etiam) quod 85. 1. dixisset id fieri sequente vocali. Iones autem id non obseruant: sed sequente vocali elidunt* ι *et* ε, τύπτουσ' αὐτὸν *pro* τύπτουσιν αὐτὸν, *verberant ipsum:* & ἔτυπτ' ἐκεῖνος *pro* ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

Ionismus.

De Augmento.

ρ geminatũ.

Regula.

1 [1]Litera ρ propter syllabicum augmentum geminatur, ῥίπτω, *proijcio*, ἔῤῥιπτον: & ρ posterius aspiratur, prius lenem habet spiritum. nulla siquidem syllaba desinit in aspiratã: sed si litera geminetur, prior est tenuis, Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βακχὸς, *Attica, Sappho, Bacchus.*

γν. γρη.

2 [2]Quorum principium γν aut γρη, non repetunt primam consonantem, γνόω, ἔγνωκα, *nosco:* γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα, *vigilo.*

μν. κτ. πτ.

Hæc verò repetunt μνάομαι, μέμνημαι, *memini:* κτάομαι, κέκτημαι, *possideo:* πτάομαι, πέπταμαι, *volo, as:* πτόω, πέπτωκα, *cado.* Nam apud poetas κτ, μν, & πτ cõmunem faciunt syllabam.

κ immutatũ.

In incremento temporali quatuor α seruant, ἄω, ἄον, *spiro:* ἄϊω, ἄϊον *audio:* ἀνθέσσω, ἄνθεσσον, *desuesco:* ἀνδίζομαι, ἀνδιζόμην, *tristor.*

η auctũ addito ι.

Vocalem ε plurima non in η mutant, 34 sed[3] augent addito ι, [4] ἔχω, *habeo:* ἔπω, *di-*

co:

co: 4 ἕλω, 5 ἕλκω, 6 ἑλκύω, 7 ἑλκίζω, traho: 8 4 5
6 7
ἕρπω, 9 ἑρπίζω serpo: ἑστήκω permaneo: 10 ἕπο- 8 9
μαι, sequor: 4 ἑρέω, dico, interrogo: 11 ἑσιάω, 10
conuiuium celebro: 12 ἑάω, sino: 4 ἕω, induo, se- 11
deo: 13 ἑρύω, traho, ἔθω, consuesco: 14 ἐθίζω, con- 12
suefacio: 15 ἐργάζομαι, operor, afficio & affi- 13
cior, colo & color: ἔχω, 16 εἴχομ, non ἤχομ: 14
& ita in reliquis. 15
16

ἔπω, εἶπον, dixi, εἰπὲ, dic, εἰπὼν, qui dixit. εἶπον, εἰπὲ.

10 in omnibus 17 modis seruat augmentũ. 17 εἰπών.

ἑστήκω, sto, 18 εἱστήκειν, steteram, plus quàm 18 εἱστήκειν.
perfectum medium. nam perfectũ ἕστηκα ἕστηκα.
sine augmẽto, licet id verius sit actiuum
ab ἵστημι, & ἕσακα, dictũ per α more Do- ἕσακα
15 rico. ἕω, sedeo, εἶμαι, sedi, præteritum passi- εἶμαι.
uum. ἐρέω, dico, εἴρηκα, dixi, εἴρημαι, dictus
sum: vnde ἐρήθω, & elisò 15, ἐρρήθω, dictus ἐρρήθην.
sum: ἔθω, consuesco, 19 εἴωθα, consueui, præteri- 19 εἰώθειν.
tum medium per pleonasmum ω.

20 Diphthõgus ὺ in ηυ Atticè, εὕχομαι, ευ in ηυ.
ηὐχόμην, oro: εὕδω, ηὕδον, dormio.

Diphthongũ οι hæc non mutant οἰόομαι, οι, immuta-
οἰώθην, solus ago: οἰμέω, concito: 20 οἰ- tum. 20
νέω, οἰνίζω, vinũ vendo: οἰστρόω, insania: οἰωνί- οἰώθην, dori-
25 ζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, auguror. sti primi.
οἰακίζω, οἰακοστροφέω, οἰακοστροφέω, guber-
no, gubernaculum nauis rego: οἰδαίνω, tumeo,
irascor: οἰκουρέω, domum custodio.

Poetæ

ρ non geminatũ propter incrementũ.

1 Poetæ tamen id non semper obseruant: ῥάπτω, ἔραπον, suo Iuebam. ῥίπτω, ῥίριφα pro ἔῤῥιφα: passiuum ῥίριμμαι pro ἔῤῥιμμαι, proiectus sum: plus quam perfectum ἐριρίμμην, ἐρίριφο, ἐριρίπτο, pro ἐῤῥίπτο, deiectus erat. ῥίζω, facio, imperfectum ἔριξον: aoristus primus ἔριξα, cum κτ, κατέριξα, peregi, a futuro ῥίξω, & transpositis literis ἔῤξω, ἔρξεις, faciam, es: vnde in aoristo primo ἔρξαν, fecerunt, sine augmento: imperatiuus ἔρξον: subiunctiuus ἔρξω, ἔρξῃς, infinitiuus ἔρξαι: participium ἔρξας, αντος. sic in præsenti pro ῥίζω per metathesim dicimus non ἔρζω (nam ρ nunquam ponitur ante ζ. 9. 5.) sed ἔρδω: sunt enim ζ & δ permutabiles, quòd ζ valeat δσ. 2 Nam ι in huiusmodi locis non anceps, sed productum solùm censetur. 3 Iones idem & in quibusdam alijs verbis obseruant, vt ab ἐρωτάω, interrogo, imperfectum ἐιρώτεον ἐιρώτων, ας, α, pro ἠρώτων, ἠρώτας, ἠρώτα. At Dores veteres hæc quæ auctor hic enumerat, per η efferebant, ἤκον pro εἶκον: ἤλκον pro εἶλκον: ἠργαζόμην pro ἐιργαζόμην. 4 Vide inuestigationem thematis in verbis ἔχω, αἱρέω, ἀγορεύω & ἀμφιέννυμι. 5 Ab ἕλκω futurum ἕλξω: perfectum εἶλχα: imperfectum & aoristus secundus εἶλκον, εἶλκες, εἶλκε: imperfectum passiuum & aoristus secundus med. εἱλκόμην, εἶλκε, εἶλκετο, sine augmento ἕλκετο, Ιλιάδ. α. imperatiuus ἕλκε, & Ionicè ἕλκεο. 120. 6. 6 Imperfectum εἶλκυον: futurum ἑλκύσω: perfectum εἴλκυκα, passiuum εἴλκυσμαι, εἶλκυσαι, εἶλκυται, 116. 12. aoristus primus εἱλκύσθην: infinitiuus ἑλκυσθῆναι. 7 Imperfectum εἶλκιζον: futurum ἑλκίσω, & Atticè ἑλκιῶ: perfectum εἶλκικα: passiuum εἶλκισμαι. 8 Imperfectum εἶρπον: futurum ἕρψω: aoristus primus εἶρψα: perfectum εἶρφα. 9 Sunt qui scribant ἑρπύζω per ὑ ψιλὸν: imperfectum εἶρπιζον vel εἶρπυζον: futurum ἑρπίσω vel ὑσω: perfectum εἶρπικα vel εἶρπυκα. 10 Imperfectum & aoristus secundus medius ἐπόμην: futurum medium ἕψομαι: perfe-

Ionismus. ει pro η. Dorismus. η pro ει.

Tempora quædam ab ἕλκω.

ἑλκύω.

ἑλκίζω.

ἕρπω.

ἑρπύζω vel ἑρπίζω.

πομαι.

perfectum passiuum εἶμμαι. 11 Imperfectum εἰσίαον εἰσίων: futurum ἐσιάσω, seruat α. 157. 14. aoristus primus εἰσίασα: infinitiuus ἐσιᾶσαι: perfectum εἰσίακα. 12 Imperfectum εἴαον, εἴαες, εἴαε, crasi εἴων, εἴας, εἴα, et sine augmento ἔων, ἔας, ἔα, & Ionicè ἔασκε, 85. 5. futurum ἐάσω, 157. 14. aoristus primus εἴασα: Imperatiuus ἔαϑον, & Laconicè interposito β, ἔβαϑον: perfectum εἴακα, & reiecto augmento ἔακα. reperitur etiam in præsenti ἐιάω pro ἐάω. 13 Imperfectum εἴρυον: futurum ἐρύσω: aoristus primus εἴρυσα: perfectum εἴρυκα: passiuum εἴρυμαι: plus quàm perfectum ἐιρύμην, νϑ, νϑ, tertia pluralis εἴρυντο & Ionicè ἐιρύατο, 115. 11. 14 Imperfectum εἴθιζον: futurum ἐθίσω: aoristus primus εἴθισα, εἴθισας, εἴθισε: participium ἐθίσας, αντος: perfectum εἴθικα: participium ἐιθικὼς, ϑτος, assuetus: perfectum passiuum εἴθισμαι, εἴθισαι, εἴθισαι: participium ἐιθισμένος: aoristus primus ἐιθίσθην, ἐιθίσθης: participium ἐθισθείς. dicitur & ἐιθίζομαι pro ἐθίζομαι: imperatiuus ἐιθίζου & Ionicè ἐιθίζεο, assuesce, 120. 6. 15 Imperfectum εἰργαζόμην, εἰργάζου, εἰργάζετο: tertia plural. εἰργάζοντο: futurum medium ἐργάσομαι, ἔργασῃ, & sublato σ ἐργάῃ, vnde per crasim ἐργᾶ, operaberis, facies, dialecto Bœotica: (sic σκιδᾶ, dissipabis, pro σκιδάσῃ, à σκιδάομαι ὃ σκιδάννυμαι) aoristus primus medius ἐργασάμην: optatiuus ἐργασαίμην, ἐργάσαιο: perfectum passiuum εἴργασμαι, εἴργασαι, εἴργασται: participium εἰργασμένος: aoristus primus ἐιργάσθην, ἐιργάσθης, ἐιργάσθη. 16 Hinc cum ὑπὲρ, ὑπειρεῖχον, ες, ε, & mutato ο in ε augmento ὑπέιρειχον, ὑπείρειχες, ὑπέιρειχε, præstabat, supereminebat: & tertia pluralis ὑπέιρειχον, tenebant, superabant. 17 Optatiuus εἴποιμι, εἴποις: subiunctiuus εἴπω, εἴπῃς & Aeolicè εἴπῃσθα: infinitiuus εἰπεῖν. Ab εἶπον, εἶπες, fit tertia Ionica εἶπεσκε, dixit, 85. 5. ex εἶπε cum ἀνὰ fit ἀνέιπε, & cum altero augmento ἀνείπε, edixit: pro quo etiam ἀνέιπατε, per pleonasmum

11 ἰάω quod & ἐιάω.

12

13 ἐρύω.

14 ἐθίζω, quod & ἐιθίζω.

15 ἐργάζομαι.

Bœotismus.

16 ὑπέιρειχον.

17 ἔπω, quod & εἶπω.

ἑστήκω. 18 *ſmum ſyllabæ* πα. 18 *Cum* κτ, καθεστήκειν, *conſtitutus eram: ſic perfectum* καθέστηκα, *conſtitutus ſum: & Participium* καθεστηκὼς, ότος, *conſtitutus, paßiuam habet*
19 *ſignificationem.* 19 *Pro* εἴωθα *ſiue* εἶθα, *verſo* ει *in* η *Att.*
ἔθω. 20 *reperitur* ἦθα. 20 *His annumeratur* οἰνοποτάζω, *vinum*
οἰνοποτάζω. *bibo. at* οἰμώζω, *lugeo, facit* οἴμωζον *&* ᾤμωζον: *futur.*
οἰμώζω. οἰμώξω, *medium* οἰμώξομαι, οἰμώξῃ, οἰμώξεται: *Aoriſtus primus actiuus* ᾤμωξα, ᾤμωξας, ᾤμωξε.

Augmẽtum in cõpoſitis.

1 [1] Compoſiti augetur principium, ſi præpoſitio nihil addit ad ſignificatum: ἔπω, ἐνέπω, ἤνεπον, *dico:* εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδον, *dormio.*

Atticè aucta initio.

Quædam Attici augent initio, quorum ſimplicia non ſunt in vſu, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, *dubito:* ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *ſupplico.*

Aucta in medio.

2 Alia in medio, [2] ἀπολαύω, ἀπέλαυον &
3 ἀπήλαυον, *fruor:* [3] ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, *ag-*
4 *gredior:* [4] ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον, *celebro,*
5 *laudo*, ſic aliqua [5] compoſita ex δυς & ευ,
δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, *moroſus ſum:* δυσαπι-
6 στῶ, δυσηπίστουν, *diffido, difficulter credo.* ſic [6]
7 εὐορκῶ, *ſanctè iuro:* [7] εὐεργετῶ, *beneficio affi-*
8 *cio.* [8] εὐαγγελίζομαι, *nuntio, bonum nuntium*
9 *affero* [9].

Aucta vtrinque.

Sunt quę vtrinque augentur: ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, *turbo:* ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo:* ἀνέχομαι, ἠνεχόμην, *patior, tolero.*

10 [10] Apud Atticos ſyllabicum augmentum

tum vertitur in temporale, ἔμελλον, ἤμελλον, *debebam*: ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*. sic εἴδειν, ᾔδειν, *noueram*, plus quàm perfectum ab εἴδω, *nosco*, *scio*. nam ε siue solùm siue in diphthongo, mutant in η.

ε augmentũ versum in η ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἐδυνάμην. ᾔδειν, à μέλλω, βούλομαι, δύναμαι, εἴδω, καθίζω.

Sic ἵζω vel ἱζέω ἱζῶ, cum κατὰ, καθίζω, & καθιζῶ, *sedeo & sedere facio*: Imperfect. ἐκάθιζον, *primæ singul. & tertiæ plural.* Ionicè detracto augmento κάθιζον, *sedebant*: *futurum* καθίσω & καθιζήσω: Aoristus primus ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε. *prima plural.* ἐκαθίσαπεν: Imperat. κάθιζον: Participiũ καθίσας: Perfect. κεκάθικα. Tamen διεπνάομαι *augetur in med.* διηπνόμην, *quanuis nihil aliud significet quàm simplex* ἐπνάομαι, *despondeo*. Sunt præterea non pauca, quæ præcipuè apud poetas augentur initio quanuis præpositio aliquid addat ad significatum: vt βάλλω, *iacio*, ἀμφιβάλλω, *dubito*: Imperfect. ἠμφίβαλλον. Hoc loco illud monendum, Clenardum hîc verba facere de augmento verborum compositorum, quæ componuntur è præpositione, vel ex δυς & ευ & alio verbo, quanuis non sit in vsu. atque componuntur ex α priuatiuo aut ex nomine & verbo, vel quæ ducuntur à nomine composito (quæ decomposita appellantur) in principio incrementum suscipiunt: vt ἀγνοέω ῶ, *ignoro*: Futur. ἀγνοήσω: Aorist. pri. ἠγνόησα, ἠγνόησας, ἠγνόησε: Homer. Ιλ. β'. aduocato ι ad ο dixit ἠγνοίησε, *ignorauit*, ex ἠγνόησα crasi οη in ω fit ἠγνώσα, ας: vnde tertia Ionic. ἀγνώσασκε, 85. 5. perfect. ἠγνόηκα. Pass. ἠγνόημαι: Partic. ἠγνοημένος: fit ἀγνόεω ex α priuatiuo & νοέω, *intelligo*, cum pleonasmo literæ γ: ex eodẽ νοέω cum ἀμφι fit ἀμφιγνοέω, *dubito*, quod etiam augetur initio, Imperfect. ἠμφιγνόεον ἠμφιγνόουν: Aoristus primus ἠμφιγνόησα. Ab ὁ ἡ ἀκριβὴς, ἐος, *diligens*,

ἀνεπνάομαι.

ἀμφιβάλλω.

Notio.

Composita ex α, aut ex nomine, & decomposita initio augentur.

ἀγνοέω.

ἠγνοίησε.

ἀμφιγνοέω.

ἀκριβόω.

fit ἀκριβόω, diligenter perquiro: Futurum ἀκριβώσω, Aoristus primus ἠκρίβωσα, ας, ε: Perfectum ἠκρίβωκα: Passiuum ἠκρίβωμαι: Participium ἠκριβωμένος, ἠκριβωμένη, accuratus, a. Ab ὁ ἡ ἀμελὴς, ἐς, negligens, piger, fit ἀμελέω, negligo. Futurum ήσω: Perfectum ἠμέλη-
ἀμελέω. κα: Infinitiuus ἠμεληκέναι: Perfectum passiuum ἠμέλημαι, ησαι, ἠμέλητ, neglectum est: Participium ἠμελημένος, neglectus: hinc aduerb. ἠμελημένως, negligenter, citra curam: reperitur hoc particip. sine augmento ἀμελημένος. Ab ὁ ἀντίδικος, ου, aduersarius causæ siue
ἀντιδικέω. litis, fit ἀντιδικέω, ad causam occurro, liti me offero: Imperfect. ἠντιδίκεον ἠντιδίκουν. ὁ ἡ ἀσελγὴς, ἐς, impu-
ἀσελγαίνω. dicus: hinc ἀσελγαίνω, lasciuio: Futur. ἀσελγανῶ, Aori-
ἀσελγέω. stus pri. ἠσέλγηνα, 95. 12. ab eodem quoque fit ἀσελγέω, petulanter ago: Futurum ἀσελγήσω: Perfectum ἠσέλγηκα: Passiuum ἠσέλγημαι: Participium ἠσελγημένος, η, ον, hinc τὰ ἠσελγημένα, iniuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ. Ab ὁ ἡ ἀσθενὴς, ἐς, infirmus, debilis,
ἀσθενέω. fit ἀσθενέω, imbecillis fio, langueo: Imperfectum ἠσθένεον ἠσθένουν: futurum ἀσθενήσω: Perfectum ἠσθένηκα.
ἀσιτέω. ὁ ἡ ἄσιτος, ου, ieiunus, inappetens, hinc ἀσιτέω, inedia pre-
ἀστατέω. mor: Imperfectum ἠσίτουν. ὁ καὶ ἡ ἄστατος, ου, instabilis, hinc ἀστατέω, instabilis sum: Imperfectum ἠστάτουν. ὁ ἡ
ἀσχολέομαι. ἄσχολος, ου, negotiosus, occupatus, hinc ἀσχολέομαι, occupor, negotia suscipio: perfectum ἠσχόλημαι, ησαι, ητ: Aorist. pri. ἠσχολήτην. tertia plura. ἠσχολήτησαν, operam & studium dederũt. Particip. ἀσχολασθεὶς, ἐντος, rei cui-
ἐναντιόομαι piam deditus. ὁ ἐναντίος, ου, contrarius, hinc ἐναντιόομαι οῦμαι, aduersor: Imperfect. ἠναντιόομην, όου, όετο, crasi ἠναντιούμην, ἠναντίου, ἠναντιοῦτο: Perfectũ ἠναντίωμαι, ωσαι, ωτ: Aorist. primus ἠναντιώθην, ης, η: hinc Infinitiuus ἐναντιωθῆναι, & Participium ἐναντιωθεὶς, ἐν-
καινουργόω. τος. ὁ καινουργὸν, οῦ, recens factum, vnde καινουργέω, no-
καλλιγρα- uum aliquid molior aut designo: Imperfectum ἐκαινούρ-
φέω. γουν. ὁ καλλιγράφος, ου, lepidus scriptor, vnde καλλιγρα-

φέω,

φέω, pulchrè scribo & eleganter: Imperfectum ἐκαλλιγράφουν. sic ab ὁ ἡ καλλιεπὴς, ἐος, elegans & splendidus in verbis, fit καλλιεπέω, ornatè & eleganter dico: Futurum ήσω: Perfectum κεκαλλιέπηκα: Passiuũ ημαι: Participium κεκαλλιεπημένος, ornatus, disertus: vnde aduerbi. κεκαλλιεπημένως, disertè & ornatè. sic etiam καλλιερέω, numine propitio vtor, sacra facio, futurum ήσω: Aoristus primus ἐκαλλιέρησα, ας, ε: Imperfectum passiuum ἐκαλλιερεόμην, ἐκαλλιερέου, ἐκαλλιερέετο, crasi ἐκαλλιερεῖτο. ὁ παιδαγωγὸς, οῦ, pædagogus, custos & institutor pueri, vnde παιδαγωγέω, pueros sequor, id est, sum pædagogus, erudio: Futurum παιδαγωγήσω: Perfectum πεπαιδαγώγηκα: Passiuum πεπαιδαγώγημαι, πεπαιδαγώγησαι, πεπαιδαγώγητ). ὁ πανοῦργος, ου, astutus, qui omnibus in rebus versatus est: ab hoc πανουργέω, callidè ago, scelestus sum & astutus: futurum πανουργήσω: Perfectum πεπανούργηκα, πεπανούργηκας: Participium ὁ πεπανουργηκὼς, ότος, τοῦ πεπανουργηκότι. ὁ πολλαπλάσιος, ου, multiplex, à quo πολλαπλασιάζω, multiplico, imperfect. ἐπολλαπλασίαζον. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ου, philosophus, sapientiæ studiosus, hinc φιλοσοφέω, philosophiæ studio indulgeo: Futurum ήσω: Perfectum πεφιλοσόφηκα: Passiuum πεφιλοσόφημαι, πεφιλοσίφησαι: Imperatiuus πεφιλοσόφησο, πεφιλοσοφήσθω, disputatum sit. φιλότιμος, ου, ambitiosus, ab hoc φιλοτιμέω, ambitiose quippiam conor: futur. ήσω: Perfectum πεφιλοτίμηκα. Passiuum ημαι, ησαι, ηται: Aoristus primus ἐφιλοτιμήθην, ης, prima pluralis: ἐφιλοτιμήθημεν ἐις ὑμᾶς, in vos contulimus. ὁ ἡ χειραγωγὸς, οῦ, qui manu ducit, vnde χειραγωγέω, manu duco: Imperfectum ἐχειραγώγουν. Hæc tam multa exempla in medium attulimus, vt ex his discant pueri similia formare, atque vt in thematis inuestigatione esse possint multo promptiores. idem & in sequentibus factitabimus, ijs qui in hac exercitatione tirones sunt obsecuti,

καλλιεπέω.

καλλιερέω.

παιδαγωγέω.

πανουργέω.

πολλαπλασιάζω.

φιλοσοφέω.

φιλοτιμέω.

χειραγωγέω.

qui à nobis efflagitarunt, vt sibi hac in re operam dare=

ἀπελαύω. 2 mus. 2 Huius futurum ἀπελαύσω: aoristus primus ἀπέ=
λαυσα, ἀπέλαυσας, ἀπέλαυσε, tertia plural. ἀπέλαυ=
σαν. dicitur & ἀπήλαυσα vt ἀπήλαυον, Atticè augmen
to syllabico ε in temporale η mutato: perfectum ἀπε= 5

ἐπιχφρέω. 3 λέλαυκα: infinitiuus ἀπελελαυκέναι. 3 Futurum ἐπιχφ=
ρήσω: aoristus primus ἐπιχέιρησα: perfectum ἐπιπιχέι=
ρηκα: passiuum ημαι, ησαι, ηται: aoristus primus ἐπε=

ἐγκωμιάζω. 4 χφρήθην, ης, η: participium ἐπιχφρηθεὶς, εῖσα, έν. 4 Fu=
turum ἐγκωμιάσω: perfectum ἐγκεκωμίακα: passiuum 10
ασμαι, ασαι, αται: aoristus primus ἐνεκωμιάσθην: par=
ticipium ἐγκωμιασθεὶς, έντος, laudatus. sunt qui scri=

ἀυσφημέω. 5 bant imperfectum ἐνεγκωμίαζον pro ἐνεκωμίαζον per
pleonasmum literæ γ. 5 Sic ἀυσφημέω, maledico, impiè
& irreligiosè loquor: futurum ἀυσφημήσω: aoristus 15
primus ἐἀυσφήμησα, ἐἀυσφήμησας, ἐἀυσφήμησε. At

ἀυχεραίνω. ἀυχεραίνω, indignor, grauiter & egrè fero, augetur
initio: imperfectum ἐἀυχέραινον, ες, ε: futurum ἀυχε=
ρανῶ: aoristus primus ἐἀυχέρανα: & in optat. Aeolico
ἀυχεράνϑα, ας, ε: atque in subiunct. ἀυχεράνω, μὴ ἀυ= 20

ἐυορκέω. 6 χεράνητε, ne grauiter feratis. 6 Imperfectum ἐυώρκεον
ἐπιορκέω. ἐυώρκουν. huic opponitur ἐπιορκέω ῶ, peiero, falso deiero
per: quod etiam in medio augetur: fut. ἐπιωρκήσω: perf.

ἐυεργετέω. 7 ἐπιώρκηκα. 7 Futurum ἐυεργετήσω: aorist. pri. ἐυηργέτη
σα. reperitur tamen perfectum sine augmento, ἐυεργέτη= 25
κα, ας, ε: passiuum ἐυεργέτημαι: participium ἐυεργετη=

8 μένος, beneficijs affectus. 8 Imperfectum ἐυηγγελιζόμην:
futurum med. ἐυαγγελίζομαι, & Atticè ἐυαγγελοῦμαι:
particip. ἐυαγγελιούμενος nuntiaturus: forma fut. secun.
sic actiuum ἐυαγγελῶ: fut. ἐυαγγελίσω & Atticè ἐυαγγε= 30
λιῶ: aorist pri. ἐυηγγέλισα, ἐυηγγέλισας, ἐυηγγέλισε. med.

ἐυαγγελίζω. ἐυηγγελισάμην, ἐυηγγελίσω, ἐυηγγελίσασθε: perf. pass. ἐυηγ=
γέλισμαι, ισαι, ισαι: part. ἐυηγγελισμένος: aorist. prim.
ἐυηγγελίσθην: imperf. ἐυαγγελίσθητι, ἐυαγγελισθήτω. dici=

ἐυαγγέλλω. tur & ἐυαγγέλλω: aori sec. ἐυήγγελον: pass. ἐυηγγέλην, nun=
tiatus

tiatus sum, id est, mihi bonus nuntius allatus est. 9 His adde ex Budæo, ἀπενεόω, obstupeo: fut. ώσω: aorist. prim. pass. ἀπηνεώθην, obstupui. ἀτρεδιοτρμπέομαι, auerto: ἀτρλοσέομαι, rationem reddo, pro me respōdeo: ἀφηνιάζω, commordeo frænum, frænum non admitto: ἐμβατεύω, incedo: ἐνδοιάζω, dubito: ἐπιτρλάζω, fluito: ἐνεργέω, beneficium colloco: κάθημαι, sedeo. interdum tamen augetur etiā initio, vnde ἐκάθηντο vel καθῆντο, sedebant: πρανομέω, violo, iniquè et cōtra leges ago: προπηλακίζω, vitupero: προφασίζομαι, capio occasionem, prætexo: imperf. προεφασιζόμην, & crasi προὐφασιζόμην. verum de huiusmodi contractione plura circa finē Annotat. in verb. καταγλωττίζω, suauior: item conuitior: huius part. perf. pass. est κατεγλωττισμένος, pro κατασεσλωττισμένος: non enim repetitur prima cōsona them. simpl. quāuis ε sit anceps. Multa alia quæ hic non enumerauimus hoc aut illo modo faciētia, recēsentur à Clenardo in Inuest. them. in verbo ἁλίσκομαι, & illius cōposito ἀναλίσκω. Ceterū hæc augmenti varietas Attic. non solū habet locum in cōpositis quorum simplicia non sunt in vsu, sed etiam aliquando in ijs quorū simplicia sunt vsitatiss. vt τριέομαι, facio: cōpositū παιδοτριέομαι. i. filios procreo, augetur initio, πεπαιδοτρίημαι: quod componatur ex nomine παῖς, παιδὸς, puer, filius. Ab ἵημι, mitto, cōpositū ἀφίημι, dimitto, nūc augetur initio, ἠφίει dimittebat (imperf. tāquā ab ἀφιέω, vt habes, 181. 26.) nūc in med. ἀφεῖμαι, dimissus sum, perf. pass. nunc vtrinque, ἠφέιθη, dimissus est, aor. pri pass. pro ἀφέθη. Verū huiusmodi varietas rarò inuenitur in cōpositis è præpositionibus & verbis simplicibus vsitatis, nā hæc ferè semper augentur in med. 10 Poetæ verò nonnunquā augmentū syllabicū causa metri positione producunt, geminata videlicet consona sequente, vel assumpta externa cōsonante: vt à λήγω, cesso: fut. λήξω: aorist. pri. ἔληξα, & geminato λ, ἔλληξα. à δουπέω, strepo, aorist. pri. ἐδούπησα, & poeticè ἐγδούπησα, aduocato externo γ.

Aucta in medio.

προὐφασιζόμην.

κατεσλωττισμένος.

Appendix.

Augmenti varietas vbi habeat locū.

πεπαιδοτρίημαι.

ἠφίει.

ἀφεῖμαι.

ἠφέιθη.

Augmentum ε à poetis positione productum.

ἔλληξα.

ἐσδούπησα.

De perfecto ε in ο.

Perfecto Attici penultimam ε diſyllabi primæ & ſecundæ coniugationis vertunt in ο, ~~πέμπω~~, *mitto*, πέπεμφα, communiter, πέπομφα Atticè: ~~βρέχω~~, βέβρεχα, βέβροχα, *irrigo*.

πέπομφα. βέβροχα.

μεμένηκα. 1 Verbum μένω [1] facit μεμένηκα, tanquã à μενέω, *maneo*.

Reduplicatio Attica in præterito incæptorum ab ε, ο, α.

2 [2] Attici inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigunt duas priores literas præſentis, ὀρίζω, *contendo*, ἤρικα, ὀρήρικα, paſsiuum ὀρήρισμαι. ὄλλω, *perdo*, ὤλα, ὄλωλα, præteritum medium

ἐρήρικα. ἐρήρισμαι. ὄλωλα.

3 eſt: ἀγείρω, *congrego*, ἤγορκα, ἀγήγορκα, ἀγήγορμαι.

ἀγήγορκα. ἀγήγορμαι.

4 4 Corripitur autem præteriti Attici tertia ſyllaba, ſi trium ſyllabarum numerum exceſſerit: hoc modo, vertitur η in ε, ω in ο, φ & θ abijciunt ε, οι & υ ſubiunctiuam: ἀλήθω, ἤληκα, [5] ἀλήλεκα, *molo*: ὀρώτω, ἠρώτηκα, ὀρηρότηκα, *interrogo*: ἀλείφω, [6] ἤλιφα, ἀλήλιφα, *ungo*: ἐλεύθω, [7] ἤλυθα, [7] ἐλήλυθα, *venio*: ἐξιμαίζω, ἠξίμακα, ἑτητόμακα, *paro*: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*.

Atticiſmus.

ἀλήλεκα. ἐρηρότηκα. ἀλήλιφα. ἐλήλυθα. ἑτητόμακα. ἀκήκοα.

ἐρήρφκα. ἐρήρφσμαι. ἐρήρφδα.

8 At ὀρείδω, *firmo*, *harceo*, [8] ἤρφκα, ὀρήρφκα, 9 [9] ὀρήρφσμαι, ὀρήρφδα, vt differat ab ὀρήρεικα verbi ὀρίζω, *contendo*.

Verbum ἔδω, *edo*, ἤκα, ἐδήκω, & inter-

iecta

iecta syllaba δο, ἐδήδοκα: passiuum ἐδήδομαι: sic ἄγω, *duco*, assumit γ, ἦχα, ἄγηχα, ἀγήγοχα: sed euphonia tollit γ, [10] ἀγήοχα. 10

ἐδήδοκα.
ἐδήδομαι.
ἀγήοχα.

Incœptis ab ο vel ω præteritum Atticum præfigit ε, ὁράω, *video*, ὦρακα, ἑώρακα, οἴγω, *aperio*, ὦγα, [11] ἔωγα. vnde fit [12] ἀνέωγα, *aperui seu apertus sum*: ὤθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἐώνημαι. Idem fit in præterito imperfecto, ἑώρων, *videbam*: [13] ἐωνούμην, *emebam*, [14] & consimilibus. 11 12 13 14

ε ante { ω, ῳ, ο

ἑώρακα.
ἔωγα, ἀνέωγα.
ἔωσμαι.
ἐώνημαι.
ἑώρων.
ἐωνούμην.

Sic ἔοικα, *assimilo, conueniens sum*: mediũ præteritum facit οἶκα, vnde [15] ἐοικα *similis sum, congruo*. Accidit hoc & in aoristis aliorum quoque verborum, ἧκα, ἕνηκα, *misi*: vnde ξυνέηκα, *commisi*: *item intellexi*: εἶπα, [16] ἔφπα, *dixi*: προσέφπα, *allocutus sum*: ὠσάμην, ἐωσάμην, *impuli*: sed huiusmodi magis poetarum sunt. 15 16

ἔοικα, ξυνέηκα, ab ἵημι, ξυνίημι.
εἶπα, προσέιπα, ab ἔπω, προσέπω.
ἐωσάμην, ab ὤθω.

[17] Ceterum ε augmentum Atticum, spiritum sortitur præsentis, ὁράω, ὦρακα, ἑώρακα, *vidi*: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι, *emi*. 17

Spiritus ε augmenti Attici.

Attici præterea pro incremento λε & με ponunt φ diphthongum: λαμβάω, *sumo*, λέλημφα, ἔλημφα: μείρομαι, *sortior*, μέμμρμαι, [18] ἔμμρμαι. 18

Atticismus.

φ pro { λε. με.

Atticæ reduplicatio etiã in præsentibus.

1 Futurum tamen μενῶ regulare est, 68.11. & aoristus
2 primus ἔμφνα, 95.25. participium μείνας, αντ Θ. 2 Huiusmodi reduplicatio non solùm habet locum in præteritis, sed etiam interdum in præsentibus præcipuè verborum in μι. vide, 179.22. 3 Hinc tertia pluralis Ionica ἀ-
ς
ἀσιστέραζ). 4 γηγέραζ), congregati sunt, 115.10. & 19. 4 Doricè verò nonnunquam manet longa: at quæ sola positione producitur, ne Atticè quidem aut cõmuniter corripitur, vt patet ex ἀγήγερκα. 5 Passiuum ἀλήλισμαι: participium
Dorismus.
Notio.
ἀλαλεσμένΘ.
6 ἀλαλισμένΘ, molitus. 6 Passiuũ ἤλφμμαι, Atticè ἀλή- 10
ἀλήλιπται.
λιμμαι, ἀλήλιφαι, ἀλήλιπται non ἤλφπται: participium
7 ἀλαλιμμένΘ: aorist. secund. est ἤλιφον, 97.8. 7 Et poeticè ἐλήλαθα, veni: vbi ι producitur aduocato ι, & tertia
ἐλήλαθα.
syllaba Doricè manet longa: prima plura. ἐλήλαθαμεν,
ἐλήλαθμεν.
8 & syncope ἐλήλαθμεν. 8 Hinc participium ἠρμκὼς, ὁῦς, 15
9 qui hæsit. 9 A tertia singul. ἠρήρφσαι fit tertia plural. Ionica ἠρηρίδαζ), nixi sunt, 115.10. & 15. plus quam perfectum, sumit aliud incrementum ἠρηρέισμεν, inhæsε-
ἠρηρέισμεν.
ἀσσέιοχα.
10 ram. 10 Bœoticè ἀγέιοχα, η in ει mutato, 182.6. 11 Præ-
11 terita est medium: participium ὁ ἐωγὼς, ἡ ἐωγῦα, aper- 20
ἐωσῦα.
ἠνέωχα.
12 tus, aperta. 12 Et rursus aucta præpositione, ἠνέωγα. 13
13 Tertia plu. ἐωνέονζ, ἐωνῦνζ, emebant, ab ὠνέωμαι. 14
14 Vt ab οἰνοχοέω ὦ, vinum fundo, imperfε. ὠνοχόων, ὠνο-
ἐωνοχόθ.
χόθς, ὠνωχόει & ἐωνοχόει. Ia. γ. Ceterùm his quæ hoc 25
Notio.
loco à Clenardo recensentur, non vtuntur doctores qui
prosa oratione scripserunt, nisi cum appositione huius
augmenti ι. at poetæ illud non rarò detrahunt: vnde ὥρα
ὥρα, ἑώρα.
pro ἑώρα, intuebatur, tertia imperfecti ab ὁράω. sic ab
ὦξα, ἔωξα.
οἴγω, οἴξω: aor. pri. ὦξα pro ἔωξα, & soluta diphthongo
ὤϊξα, ὤϊξας. ὤϊξε: perfect. ὦχα: pass. ὦγμαι: plus quam 30
ὤϊξας, ς.
ἐπώχαζ.
perfε. ὠγμην, ὦξο, ὦκζ: vnde tertia plur. Ionica (115.10.)
15 ὦχαζ, cum ἐπὶ, ἐπώχαζ, inclusi erant. 15 Atque hinc
ἑοικὼς, ὁτος.
ἐικὼς, ὁτ Θ.
ἐικὼς, ὁτ Θ.
vsitatissimum illud participium ἔοικὼς, ὁτ Θ, similis.
at ὁ ἐικὼς, ὁτ Θ, similis, decens: & neutrum τὸ ἐικὸς ἐικό-
τ Θ, par, decens, consentaneum, vero proximum. signum
nece-

necessarium, ducuntur ab εἵκα pro ἔοικα, quod formã habet præteriti medij ab εἴκω, sed ει non mutatũ fuit in η. ἑῖκα.
sunt qui velint Bœoticum esse pro aorist. pri. εἶξα, similis ἑῖξα.
sum, in cuius tertia plural. reperitur εἶξασι pro εἶξαν, ab
εἴκω: cuius fut. εἴξω: perf. ἑῖκα: pass. ἑῖγμαι, εἶξαι, & soluta diphthongo, versoque ι in η, ἧῖξαι. ἧῖκται.
plus quàm perf. ἠΐγμην, ἠΐξο, ἠΐκτο, similis erat. tert. perf. ἧῖκτο.
εἶκτ), cum augmento ε, ἔϝκτ), similis est. Hæc præterita Annotatio.
præsentis significationem habent, & plus quàm perf. im
perfecti. 16 Sic in aor. sec. εἶπρο, ἔειπρν, ab ἔπω dico, quod 16 ἔειπρν.
per ϝ augetur. 17 Hoc fit contra regulam generalem, quæ 17 Regula.
vult ε augmentũ syllabicum notari semper spiritu tenui.
18 Tertia persona εἵμαρτ) fatum est: tertia plus quàm 18 εἵμαρτ).
perfecti εἵμαρται, fato decretum erat: part. ἑιμαρμένος, εἵμαρται.
fatalis. Pro εἵμαρμαι reiecto ι & metathesi dicitur ἔμ- ἑιμαρμένος.
βραμαι, fatatus sum: inseritur β, quòd μ ante ρ nõ po- ἔμβραμαι.
natur, 8. 33. hinc ἡ ἐμβραμίνη, vt ab εἵμαρμαι ἡ ἑιμαρ- ἐμβραμένη.
μένη, id est, fatum, fors, fatalis cursus. sunt qui scribant ἑιμαρμένη.
cum spiritu aspero εἵμαρμαι, ἑιμαρμένη, ἀ μείρομαι,
20 præt. med. est μέμορα, sortitus sum, & poeticè ἔμμορα ἔμμορα.
facta metathesi. qua etiam in quibusdam alijs præteritis
vtuntur: vt ἔαυμαι, motus sum, pro σέσυμαι, ἀ σύω, ἔαυμαι.
moueo: part. ἐαυμένω, properans: hinc aduerb. ἐαυμέ- ἐαυμένως.
νως, studiosè, certatim, propere: tertia perfe. ἔαυτ), cum ἐπί, ἐπέαυτ), impetum fecit: plus quàm perfe. ἐαύμην, ἐπέαυτ).
25 ἔαυται, ἔαυτο, exilibat, cum διά, διέαυτο, peruagabatur: διέαυτο.
potest censeri imperfect. ἀ σύμαι. aorist. pri. ἐαύθην, ter- ἔαυθεν.
tia plu. ἐαύθησαν, et Bœoticè ἔαυθεν, eruperunt, 118. 14.

1 Plus quàm perfecti et prima et tertia 1 De plus quã
30 singularis Atticè per η sine ν: ἑτετύφη ἐγὼ, perfecto actiuo & medio.
verberaueram ego. ἑτετύφη ἐκεῖνος, verberauerat ille: 2 vnde ἐκεχάνη plus quam perfectum medium ἀ χαίνω, dehisco: et ᾔδη pro 3 ᾔδειν, ab εἴδω, scio. Atticismus. 2 ἐκεχήνη. 3 ᾔδη.

4 Tertiam

ἐτετύφισαν. ἤδεισαν, ἀκηκόεισαν, ἀπύπτω, εἶδω, ἀκούω.

4 4 Tertiam pluralem ἐτετύφεσαν Atticus effert per εσαν elidendo ſubiunctiuam: ἐτετύφεσαν, ἤδεσαν, ἀκηκόεσαν, *verberauerant, nouerant, audiuerant.*

πεθεμελίωτο

6 6 Eſt quandoq; hoc tempus contentum incremento perfecti: πεθεμελίωτο, *fundatus erat*, plus quàm perfectum paſsiuum à θεμελιόομαι, *fundor, aris.*

Plus quàm perfectum cum triplici augmento. ἠγηγέρκειν, ὠρωρύχειν, ἠκηκόειν, ab ἀγείρω, ὀρύσσω, ἀκούω. ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώικειν, ab ἔλπω, ἔργω, ἔοικω, Ioniſmus. ὀλώλειν. ὀλωλιέναι. ὀλωλιώς.

Atticum plus quàm perfectum temporaliter initio augetur: 7 ἀγήγερκα, ἠγηγέρκειν, *congregaui, congregaueram*: 8 ὀρωρύχειν, *fodi, foderam*: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, *audiui, audiueram*: Excipe 9 ἐλήλυθειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα, ab ἐλεύθω, *venio*. At ἔολπα, *ſperaui*, ἐώλπειν: ἔοργα, *compoſui*, ἐώργειν: ἔοικα, *ſimilis ſum* 10 ἐώικειν, 11 augentur ſecunda ſyllaba, pro ὠλπειν, ὠργειν, ὠικειν.

ἤδεια, ἤδειας, ἤδει. Doriſmus. ἐλελοίπεσαν

1 Id fit arrepta ab Ionibus occaſione, qui primam perſonam plus quàm perfecti act. & medij per εα, & tertiam per ει efferunt, quæ Attici & Dores in η contrahunt. 2 2 Sic ὀλώλη, oluerat, ab ὄλλω: Præter. med. ὤλλα, 126. 19. Atticè ὤλωλα, & pro λ repetito (hinc inf. ὀλωλιέναι, & Particip. ὀλωλιὼς, ότος) plus q. ὠλώλειν, ὠλώλεις, ὠλώλει, & Ionicè detracto priori augmento ὀλώλεια, 3 ὀλώλειας, ὀλώλειε, & craſi Attica ὀλώλη. 3 Vide Inueſtigationem thematis in verbo εἶδω. Reperitur & Ionicum ἤδεα, ἤδεας, ἤδεε, noueram, ras, rat: vnde factum 4 eſt Atticum ἤδη, noueram & nouerat. 4 Idem & Dores obſeruant. His ſimilia ſunt ἐλελοίπεσαν, omiſerant, ἀλέπω:

à λείπω: præt. med. λέλοιπα, 127. 10. ἐπεπράγεσαν, egerant à πράττω: præt med. πέπραγα, 126. 19. ἐκεχώρηκεσαν: cesserant, & detracto ε Ionicè, κεχωρήκεσαν, à χωρέω, μ. ήσω, π. ηκα. [5] Ionicè sine ε, τετύφεσαν. [6] Iones & poetæ id in multis obseruant: imò non rarò perfecti quoque augmentum plus quàm perfecto pass. detrahunt: atque nonnunquam imperfecti augmentum tantummodo illi concedunt: vt δέδεκτο, δέκτο, & ἔδεκτο, atque ectasi poetica δείδεκτο, pro ἐδέδεκτο, susceperat: et prima persona ἐδέσμην, pro ἐδεδέσμην, à δέχομαι, ex δείδεκτο fit tertia plural. Ionica (115. 10.) δειδέχατο: sic in tertia plurali perfecti δειδέχατο, susceperunt. ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο, concubuerat, à λέχομαι. ἑλέλικτο, conuolutus erat, pro ἡλήλικτο, ab ἑλίσσω: Futurum ἑλίξω. præt. ἥλιχα: Pass ἥλιγμαι, & per reduplicationem Atticam ἑλήλισμαι, vnde plus quàm perf. ἡληλίσμην, ἡλήλιζω, ἡλήλικτο, & sublato vtroque augmento, remanente tamen reduplicatione, ἑλέλικτο ἐπάμειπτω pro ἐπήμειπτο, responderat: ab ἐπαμείβομαι. ἔπλητο pro ἐπέπλητο, impletus erat vel implebatur: & in tertia plurali ἔπληντο pro ἐπέπληντο, à πλάω ὁ πλήθω. malim esse imperfectum à πλῆμη penultima remanente longa in voce pass. πλῆμαι, ἐπλήμην ἔπλησο, ἔπλητο, κεκάρκειν, κεκάρκεις, κεκάρκει, totonderam, as, at, pro ἐκεκάρκειν, à κείρω, futurum κερῶ, 68. 22. perfectum κέκαρκα, 92. 8. Passiuum κέκαρμαι. κέκλαστο, pro ἐκέκλαστο, fractus erat, à κλάζω: futurum κλάσω: Perfectum κέκλακα: Passiuum κέκλασμαι. πάλτο, impactus fuerat. pro ἐπέπαλτο, à πάλλομαι, titubo. πραπολελαύκειν pro πραπελελαύκειν, vel pro παρητρλαύκειν, obiter fructum ceperam, à παρατρλαύω, quod componitur ex πρὰ & ἀτρλαύω, atque ἀτρλαύω ex ἀτὴ & inusitato λαύω. πεφόβητο, territus erat: vnde tertia plural. Ionica (115. 10. & 29.) πεφοβήατο pro ἐπεφόβηντο, à φοβέω, μ. ήσω. χύτο, fusus erat, pro ἐκέχυτο: in tertia plural. χύντο pro ἐκέχυντο:

ἐπεπράγεσαν.
κεχωρήκεσαν.
τετύφεσαν.
Augmentum plus quàm perfecti apud Iones & poetas.
δέδεκτο, δέκτο, ἔδεκτο, δείδεκτο, δειδέχατο.
ἔλεκτο.
ἑλέλικτο.
ἐπάμειπτο.
ἔπλητο.
ἔπληντο.
κεκάρκειν.
κέκλαστο.
πάλτο.
πραπολελαύκειν.
πεφόβητο.
χύτο.

cum

ἀμφέχυθ·

cum solo imperfecti augmento ἔχυθ, cum ἀμφὶ, ἀμφέ-
7 χυθ, circunfusus erat. vel circunfundebatur. 7 Potest du-
ci ἤγηρμαι ab ἀγείρω, de quo supra. 248. 13. vel ab ἐγέ-
ρω, excito: quorum perfectum ἤγερκα, collegi vel excita-
ui: pass. ἤγερμαι, collectus sum vel excitatus sum: Atti-
cè ab ἀγείρω, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι: ab ἐγείρω, ἐγήγερ-
κα, ἐγήγερμαι: plus quàm perfectum ab vtroque ἠγηγέρ-
8 κειν, collegeram vel excitaueram. 8 At ὠρωρέχειν, porre-
xeram, ab ὀρέγω: pass. ὠρωρέχμην, ὠρώρεξο, ὠρώρεκτο:
hinc detracto priori augmento fit tertia plural. Ionica
9 (115. 10.) ὀρωρέχατο, porrecti erant. 9 Tertia plur. ἐλελύ-
10 θεσαν, & Att. ἐλελύθεσαν. 10 Et sine augmento ἐοίκεν:
11 in tert. plur. ἐοίκασαν, et Att. ἐοίκεσαν, similes erãt. 11 Sic
ἑορτάζω, festum diem ago: imper. ἑώρταζον pro ἑόρταζον.

ἤγερκα, ἤγερ-
μαι.
ἀγήγερκα.
ἐγήγερκαν.
ἠγηγέρκειν.
ὠρωρέχειν.

ὀρωρέχατο.
ἐλελύθεσαν.
ἐοίκεσαν.
ἑώρταζον.

De aoristo primo.

Aoristus primus consonantem seruat futuri, præter quinque, εἶπα, εἶπα, *dico*: ἤνεγκα, ἤνεγκα, *fero*: ἔθηκα, ἔθηκα, *pono*: 1 δίδωμι, ἔδωκα, *do*: ἵημι, ἧκα, *mitto*: 1 duo primi etiam in reliquis modis vsurpantur, tres vltimi minimè.

εἶπα.
ἤνεγκα.
ἔθηκα.
ἔδωκα.
ἧκα.

Quatuor scribuntur purè, χέω, ἔχεα vel 2 ἔχυθα, *fundo*: 3 καίω vel κάω, ἔκηα, *accendo*: σβέω, ἔσβεα, *moueo*, ἀλέω, ἤλεα, *euito*, sublata futuri consonante.

ἔχεα, ἔχευα
ἔκηα. ἔσευα. 2 3
ἤλευα.

Ducta ab εἶ-
πα & ἤνεγ-
κα.

Ab εἶπα Imperatiuus εἶπον, εἰπάτω: optat. εἴπαιμι: 1
participi. εἴπας, αντ Θ. Ab ἤνεγκα: imperat. ἔνεγκον, ἐνε-
γκάτω: optat. ἐνέγκαιμι: infinit. ἐνέγκαι: part. ἐνέγκας,
αντ Θ. in voce med. ἠνεγκάμην, tertia plural. ἠνέγκαντο,
& Ionicè reiecto augmento ἐνέγκαντο, tulerunt: infinit.
ἐνέγκασθαι: particip. ἐνεγκάμενος. 2 Dicitur & ἔχευσα ἀ 2
futur. χεύσω: hinc infinit. χεῦσαι, cum κτ, κατα-χεῦσαι,
& poeticè κακχεῦσαι, effudisse, 89. 7. & 16. 3 καίω sine 3
κάω

κακχεῦσαι.

κάω facit in fut. καύσω pro καίσω vel κήσω. hinc alius aoristus ἔκαυσα. & in aorist. pri. pass. ἐκαύθην, succensus sum. at ἔκηα fit à κήσω, sublata futuri consonante, non autem à καύσω: hinc infinit. κῆαι. part. κήας: aorist. pri. med. ἐκηάμην: tertia plural. reiecto augmento κήαντο, accenderunt: particip. κηάμενος, combustus.

ἐκαύσα. ἐκαύθην. κῆαι. κήας. κήαντο.

Aorist. secundus disyllabus [1] in multis non corripit penultimã, quod in eandẽ cadat augmẽtũ, ᾄδω, ᾖδον, *cano*: ἕλκω, εἷλκον, *traho*: ἕλω, εἷλον, *traho*: ἔπω, εἶπον, *dico*: ἔχω, εἶχον, *habeo*: ἥκω [2] ἧκον, *venio*: ἄγω, ἦγον, *ago*: et Att. ἤγαγον, interposito γα: εἴδω, εἶδον, *scio*: nã ἴδον poeticũ est: ἐλεύθω, ἦλθον, *venio*: sed est syncope ab ἤλυθον.

De aoristo secund.

ἤγαγον. ἴδον. ἦλθον.

Etiam trisyllabus [3] penultima longa, εἰνέγκω, ἤνεγκον, *fero*: πάρθω, ἔπαρθον, *deuasto*: δέρκω, ἔδαρκον, *video*: et [4] metathesi poetica, ἔπραθον, [5] ἔδρακον. πγήσσω, ἔπληγον *percutio*, ad corpus pertinet: ἔπλαγον *perculsi*, ad animum:

ἤνεγκον. ἔπραθον. ἔδρακον. ἔπληγον. ἔπλαγον.

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimam mutabitur, ᾀέω, ἔᾀον, *habeo*: εὑρέω, εὗρον, *inuenio*: βλαστέω, ἔβλαστον, *germino*: δουπέω, ἔδουπον, *sono*: ὀλισθέω, ὤλισθον, *cado*.

Notio.

[6] Tria, λέγω, *dico*: φλέγω, *ardeo*: βλέπω, *video*: non mutant ε in α, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: at τέμνω, ἔταμον et ἔτεμον, *seco*.

ἔλεγον. ἔφλεγον. ἔβλεπον. ἔτεμον. ἔτεμον.

Tertia pluralis par primæ singulari,

ἔτυπον:

ἦλθοσαν, ἐμάθοσαν, ἦλθοσαν, ab ἔδω, μανθάνω (sed quasi à μαθέω) εἰλύθω.

7 ἔτυπτον: sed 7 Bœoti in imperfecto & vtroque aoristo hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψαοσαν: ἐτύπτομεν, 8 ἐτύποσαν: vnde sunt illa, 8 ἔδοσαν, noue- 5
9 runt: ἐμάθοσαν, didicerunt: 9 ἦλθοσαν, venerunt, ab ἔδομ, ἔμαθομ, ἦλθομ.

1 Potes delere (in multis) nunquam enim corripitur nisi licentia poetica, vt ἦλον, & alia quæ sine augmen-
ἕλον. 2 to efferuntur, vt ἕλον pro εἷλον. 2 In ἦκον re vera non ca- 10
dit augmentum: neque tamen η mutatur. Idem indica-
Penultima aoristi disyllabi quando longa. 3 to de similibus. 3 Hoc non habet locum nisi in ἔπακον, de quo hic sermo habetur, aut quum penultima est longa positu. neque enim debet corripi, si sola positione pro-
ducatur: nisi in verbis quartæ conjugationis, & in fini- 15
4 tis in πω, κτω, λλω, μνω. 4 Hæc literarum transpositio fit, vt penultima corripiatur. Contrà à ζέφω, nutrio, Aoristus secundus ἔζαφον, Passivus ἐζάφην: prima plu-
τάρπημεν. ralis ἐζάφημεν, reiecto augmento & facta metathesi vt α producatur, τάρφημεν, & Ionicè aspirata in te- 20
nuem mutata (22.2) τάρπημεν, nutriti sumus sunt qui
5 à ζέπω deducant. 5 Sic ab eodem λέρκω in præterit. me-
λίδροκα. Notio. 6 dio λίδρακα, & metathesi λίδροκα, vidi. 6 His adde ἐνέσκω, ἤνεσκον, fero. Neque etiam aliàs ε mutatur in α, nisi illud ε, præcedat vel sequatur aliqua immutabilium 25
7 8 λ, μ, ν, ρ. 7 Nam pro litera ν ponunt syllabam σαν. 8 Sic
ἐδολιδσαν. imperfect. ἐδολιόσσαν, & crasi ἐδολιδσαν, pro ἐδολίοον ἐδολίων, à δολιόω, dolose ago. Inuenitur hæc vox Psal-
mo quinto, ἐδολιδσαν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν, linguis suis 30
9 dolose agebant, linguis suis ad dolum vsi sunt. 9 Sine au-
ἔλθοσαν, ἦλθοσαν, ἔλθοισαν. gmento ἔλθοσαν, & absque syncope ἤλυθοσαν à poetico ἤλυθον. Sic in tertia plurali optat. ἔλθοισαν pro ἔλθοιεν, venissent.

Futura

Futura tria ſunt quæ ſpiritum præſentis non ſeruant: τρέφω, θρέψω, *nutrio*: τρέχω, τρέξω, *curro*: ἔχω, [2] ἕξω, *habeo*, ad differentiam aduerbii, ἔξω, *extrà*. 1 *De futuro primo.* 2 θρέψω. θρέξω. ἕξω.

Quartæ coniugationis polyſyllabum futurum in ίω [3] circunflectunt Attici, tollendo σ, νομίζω, νομίω, νομιῶ, *puto*: et medium, βαδίζομαι, βαδίομαι, διῦμαι, *vado*: ἀγωνίζομαι, ἀγωνίομαι, νιῦμαι, *certo*. 3 ίζω, ίσω, ιῶ. ίομαι, ιῦμαι.

[4] Barytona quædam habent futurum à circunflexis inuſitatis, θέλω, *volo*, ὀφείλω, *debeo*: μέλω, *curo*: αὔξω, *augeo*: ἕψω, *coquo*: ἀλέξω, *arceo*, *auxilior*: in ήω, θελήω, ὀφειλήω, ab obſoletis, θελέω θελῶ, etc. Sic etiam βούλομαι, βουλήομαι, tanquam à βουλέομαι, βουλοῦμαι, *volo*. Atticorum enim eſt è circunflexis facere barytona. 4 *Futurum barytonorum à circunflexis.* βουλήομαι. *Atticiſmus.*

Sic πλέω, *nauigo*: ῥέω, *fluo*: χέω, *fundo*: πνέω, *ſpiro*: in [5] εύω, πλεύω, et cet. Itidem κλαίω, κλαύω, *frango*: καίω vel κάω, καύω, *vro*. 5 έω, εύσω. αίω, αύσω.

In Aoriſtis ſecundis & præterito medio ſeruatur τ *vt in præſentibus: in reliquis temporibus retinetur* θ *futuri: aoriſtus igitur ſecundus eſt* ἔτραφον, ες, ε, *& poeticè* τέτραφον, ες, ε, 88. 3. *vnde infinitiuus Ionicus* τετραφέμεν, 104. 1. *paſſiuam habet ſignificationem, nutritum eſſe: præteritum med.* τέτροφα, *nutriui: at præterit. act.* τέτρε- 1 τετραφέμεν.

τίθραμμαι.

φα: passiuum τίθριμμαι, ψαι, πται, & Atticè τίθραμμαι: aoriſt. pri. ἐθρίφθην: actiuus ἔθρεψα: imperatiuus θρέψον: med. ἐθρεψάμην: particip. θρεψάμενος, qui educauit, à θρέφω: optat. θρεφοίμι, & μι in ην verſo Atticè vt in circunflexis, 153. 12. θρεφοίνν, ſyncope θρέφοιν, alterem. 2 Hinc in cõpoſitis mutatio tenuium in aſpiratas: ἀντέχομαι, fut. med. ἀνθέξομαι, mihi vendicabo: ἀπέχω, abſtineo: fut. ἀφέξω: med. ἀφέξομαι. ἐπέχω, expecto: futu. ἐφέξω: infinitiuus ἐφέξειν. κατέχω, poſſideo: futu. καθέξω: ἡ καθεξῆ, bene habebit, bene ſuccedet, μετέχω, cũ aliquo habeo, particeps ſum: futur. μεθέξω: med. μεθέξομαι, partẽ capiam. ὑπέχω, ſuſtineo, ſubmitto: fut. ὑφέξω. 3 Huiuſmodi futu. circunflexa terminationibus conueniunt cum fut. ſec. eiuſdem vocis ac modi, atque in maximo ſunt vſu apud quoſuis oratores: vnde ἀκτιῶ, ἀκτιεῖς, ab ἀκτίζω, audire facio: ἀναθεματιῶ ab ἀναθεματίζω, deuoueo: βαδιῶ à βαδίζω. χωριῶ, à χωρίζω, notum facio: ἐλιῶ ab ἐλίζω, appropinquo: ἐγκιῶ ab ἐγκίζω, fiero: καθιῶ et medium καθιῶμαι, ſedebo, à καθίζω, ſedeo: κομιῶ à κωμίζω, deſero: μακαριῶ à μακαρίζω, beatum dico: οἰκτιῶ ab οἰκτίζω, miſereor: ὀνιδιῶ ab ὀνιδίζω, exprobro: ὀρθριῶ ab ὀρθρίζω, vigilo: ὁριῶ ab ὁρίζω, definio: πρδιῶ à πρδίζω, compedo vincio: σαφνιῶ à σαφνίζω, notum facio. Dores in horum terminationibus ponut ιυ pro ε ſuo more, 22. 23. vt ἀγωνιῦμαι, decertabo, pro ἀγωνιῶμαι, ab ἀγωνίζομαι. ἀνδραποδίζομαι, in ſeruitutem rapio: futurum med. ἀνδραποδιοῦμαι, Atticè ἀνδραποδιῶμαι, Doricè ἀνδραποδιιῦμαι, & tertia pluralis ἀνδραποδιιῦνται), pro ἀνδραποδιιῶνται), in ſeruitutem rapientur, communis eſſet ἀνδραποδιοῦνται). 4 Vide Inueſtigationem thematis in verbo αὔξω. 5 Hæc futura πλεύσω, ῥεύσω, χεύσω, πνεύσω, fiũt ab antiquis πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. ſic δεύω, curro, θεύσω & mediũ θεύσομαι, à δεύω: & νέω, νεύσω, à νεύω, annuo. quum autẽ ſignificat, neo, nato, abluo, vado, facit in futuro νήσω.

τίθραμμαι.

πίφοιν.

ἀνθίξομαι.
ἀφίξω.
ἐφίξω.
καθίξω.
μεθίξομαι.
ὑφίξω.
Futura actiua in ιῶ & media in ιῶμαι ab ίζω & eorum terminationes.

Doriſmus.
ιυ pro ε.
ἀγωνιῦμαι.
ἀνδραποδιεῦνται).
Futura in εύσω à monoſyllabis in εω.
νέω, νεύσω, νήσω.

Ceterùm

Cæterùm κλαύσω & καύσω fiunt ab Aeolicis κλαύω, καύω, quæ ab Atticis κλάω, κάω, addito υ sunt facta: Attica verò à communibus κλαίω, καίω, subtracto ι. Aeolismus. Atticismus.

[1]Imperatiui tertiam pluralẽ Attici sa- 1 De imperatiuo.
ciunt similem genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis, τυπτόντωμ, τυφάντωμ, pro τυπτέτωσαν, τυφάτωσαν. τυπτόντων. τυφάντων.

Secundus Aoristus vltimam grauat, τύπε: sed acuuntur tres, [2]ἐλθέ, *venito:* 2 ἐλθέ, ἑυρέ, ἐιπέ, λαβέ, *inuenito:* 4 εἰπέ, *dicito:* sic Attice 5 λαβέ, *accipito:* 6 ἰδέ, *uideto:* cùm communiter dicant λάβε, ἴδε. 3 4 5 6

Hinc μελόντων, curæ sint, pro μελέτωσαν, à μέλω, curo. πριάντων, faciant pro πριάτωσαν, 13 6 13 ἀπαγγελόντων, nuntient, pro ἀπαγγελέτωσαν, ab ἀπαγγέλλω, nuntio. 1 μελόντων. πριάντων. ἀπαγγελόντων

[2]Ab ἐλεύθω. Vide, 255. 13. & Inuestigationem thematis in verbo ἔρχομαι. [3] Vide, 255. 23. & Inuestigationem thematis in verbo ἑυρίσκω. [4] Vide, 239. 9. [5] Vide Inuestigationem thematis in verbis λαγχάνω, λαμβάνω, &c. & 97. 1. [6] Vide, 255. 13. & Inuestigat. thema. in verbo εἶδω. 2 3 4 5 6

[1]Optatiuo Aeolico non vtuntur Attici, nisi in secunda et tertia singulari, τύφθας, τύφθε, et tertia plurali, τύφθαν. 1 De optatiuo.

Dixerat, 102. 4. vsitatissimum esse apud Atticos optatiui primum aoristum. 1

Subiunctiui secunda et [1]tertia perso- 1 De subiunctiuo.
na tam barytonorum quàm circunflexorum et verborum in μι, continet diphthongum impropriã, ἐὰν τύπτῃς, τύπτῃ: πριῇς, πριῇ: λαθῇς, λαθῇ.

Notiæ.

1 Pro τύπτω, ποιῶ, τιθῶ, Ionες dicunt, τύπτωσι, ποιῶσι, τιθῶσι. Vide 173.24. Illud & hoc loco monendum, poetas primam perſonam pluralem ſubiunctiuorum in ωμεν efferre per ομιν: vt à δέμω, ædifico, fiut. δεμῶ: aoriſt. pri. ἔδειμα, 95.25. hinc in ſubiunctiuo, δέμω, prima plur. δέμωμεν, & poeticè δέμομεν, ædificemus.

De indicatiuo vocis paſſiuæ.

1 1 Paſsiui ſecunda perſona præſentis et futuri in ῃ, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ: perfecti autem in σαι, πεφρίνθαι, vt et præſentium à verbis in μι, τίθεμαι, τίθεσαι pro ῃ. 1 σαι: 1 quem morem et in barytonis quibuſdam cernimus, φάγομαι, edo: φάγεσαι, pro φάγῃ: et in circunflexis, καυχάομαι ῶμαι, glorior: καυχάεσαι χᾶσαι, pro καυχάῃ καυχᾶ: Et contrà quædam à verbis in μι deſinunt in ῃ more barytonorum, κάθημαι, κάθῃ, ſedeo: ἐπίσαμαι, ἐπίσῃ ſcio: δύναμαι, δύνῃ, poſſum, pro κάθησαι, ἐπίσασαι, δύνασαι. ſic perfect. μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι, memini.

φάγεσαι. καυχάεσαι, καυχᾶσαι. ῃ pro ησαι vel ασαι. κάθῃ. ἐπίσῃ. δύνῃ. μέμνῃ.

Atticiſmus.

2 2 Quatuor Attici finiunt in σ, βάλλομαι, 3 4 βάλῃ, vola: οἴομαι, 3 οἴῃ, puto: 4 ὄψομαι, ὄψῃ, videbo, ἔομαι, ἔῃ, et facta craſi, εῖ, ſum es.

βάλῃ. οἴει. ὄψει. εῖ.

1 2 Vide quæ de hac re copioſe diximus, 108.3. 2 Hæc quatuor Communes ab Atticis acceperunt. Verùm Attici idem obſeruant in omnibus ferè præſentibus & futuris vocis paſſiuæ & mediæ: quod non negat Clenardus. 3 Et 4 Ionicè οἴεαι, 108.3. & 20.4 Futurum primum indicatiui medij ab ὄπτομαι, video & videor.

οἴεαι.

Perfe-

1 Perfectum passiuum à verbis in νω per σμαι faciunt Attici, μαίνω, μεμίασμαι, *fœdo*: μολύνω, μεμόλυσμαι, *inquino*. Verbum μένω, μεμένημαι, vt μεμάνημαι, velut à μενέω, *maneo*.

1 De perfecto passiuo. Atticismus. μεμίασμαι. μεμόλυσμαι. μεμάνημαι.

Dissyllaba primæ et secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant 2 ε in ο, hîc repetunt ε, λέγω, *dico*: 3 λέλεχα, λέλεγμαι. πλέκω, *furor*: πέπλοφα, πέπλεγμαι: inuenitur et πέπλαγμαι *furo sublatus sum*.

2 3 πέπλαγμαι.

Quæ habent ρε cùm aliqua consonante, vertunt ε in α, στρέφω, 4 ἔστροφα, ἔστραμμαι, *verto*: sed βρέχω, βέβρεχα, 5 βέβρεγμαι, *irrigo*.

4 ἔστραμμαι. 5 βέβρεγμαι.

Hoc tantummodo obseruatur in primis personis perfecti & plus quàm perfecti, & in participio perfect. μεμίασμαι, μεμιάσμεθον, μεμιασμεθα: ἐμεμιάσμην, σμεθον, σμεθα: part. μεμιασμένος: non autem μιμίασαι, μεμίασαι: sed μεμίωσαι, μεμίανται: quidam tamen ab ὑφαίνω, *subtexo*, ducunt ὕφασμαι, ὕφασαι, ὕφασαι, & reduplicatione poetica ὑφήφασαι, *subtextus est*: ego malim deducere ab ὑφάζω, quod est idem quod ὑφαίνω, eadem tamen formandi ratione: in secunda syllaba *substitutum fuit* η *pro* υ. sic in ἐτέτυμος, verus (quod fit ex ἔτυμος per poeticam reduplicationem, quæ & in nominibus locum habet) *substituitur* η *pro* ε. 2 Vt 2 dictum est, 248. 1. 3 Atticis receptiora sunt εἴλοχα, 3 εἴλεγμαι, 24[illegible].25. 4 Atticè ἔσροφα, vt perfectum pass. 4 ἔσραμμαι mutat ε in α, ita & plus quàm perfectum: ἐσράμμην, ἔσραπο, ἔσραπο: hinc tertia pluralis Ionica

1 Notio. ὑφήφασαι. εἴλοχα. εἴλεγμαι.

ἐστράφατο. 5 (115.10.) ἐστράφατο, *auersi erant.* 5 *Hinc participium* βεβρεγμένος, *vino madidus, non plenè ebrius,* 248.4.

De aorist. prim. pass. ἐῤῥώσθην à ῥώω. ἐμνήσθην à μνάομαι. ἐσώθην.

Aoristi primi passiui ἐῤῥώσθην, *valeo,* 1 *sum potens,* et ἐμνήσθην, *memini,* [1] assumpserunt σ, cùm non sit in præterito ἔῤῥωτη, μέμνηται. Contrà ἐσώθην perdit σ. nam præteritum σέσωσται à, σώζω, *seruo.*

ἐγνώσθην. ἐδυνάσθην. ἠδυνάσθην. ἐδυνήθην. ἠδυνήθην. ἑυρέθην, *ab* ἑυρίσκω, *quasi ab* ἑυρέω. ἐπηνέθην, *ab* ἐπαινέω.

Ceterùm ἐγνώσθην regulariter fit à barytono γνόω, *nosco,* μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, 2 ἔγνωσμαι, vnde [2] ἐγνώσθην. Etiam ἐδυνάσθην, et Atticè ἠδυνάσθην, à δυνάζω, *valeo. possum.* sed ἐδυνήθην, et Atticè ἠδυνήθην, 3 à, δυνάω, μ. [3] δυνήσω, *possum.*

Penultima huius temporis eadem cùm perfecto: at εὑρέθην et ἐπῃνέθην per systolen, ab εὕρημαι, *inuentus sum,* et ἐπῄνημαι, *laudatus sum.*

κατηρέθην. ἀφηρέθην. ἡρέθην.

Sic composita ab αἱρέω αἱρῶ, *capio,* 4 καθῃρέθην, *destructus sum:* ἀφῃρέθην, *ablatus sum:* et simplex ἡρέθην, à præteritis ἥρημαι, καθήρημαι, ἀφήρημαι.

ἐῤῥέθην, à ῥέω ῥῶ. ῥηθεὶς.

Sic ἐῤῥέθην ab ἔῤῥημαι, quod et ἐῤῥήθην, *dictus sum:* vnde ῥηθεὶς, *dictus.*

Illa quæ verterant præterito ε in α, hic rursus per ε scribuntur, στρέφω, *verto:* ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Notio. ἐκλίνθην.

Sic apud poetas verba in νω, *quæ in præterito perdebant* ν, *illud interdum in hoc aorist. recipiunt: vt* ἐκλίνθην

θην & ἐκρίνθην, à κλίνω, inclino, & κρίνω, iudico: in quorum tertia persona perfecti passiui non erat ν, κέκλι(ν)ται, κέκρι(ν)ται, vt habes, 113.23. ab ἐκρίνθην, parti. κριν θεὶς, ἔντος: in plurali οἱ κριν θέντες, cum διὰ, διακριν θέντες, discreti. Sic à πνέω, spiro, aorist pri. ἐπνύνθην assumit ν, quamuis non desinat in νω: sine augmento πνύνθην, πνύνθης, πνύνθη, cum ἀνὰ, ἀναπνύνθη, & poeticè ἀμπνύνθη, respiravit. refertur ad ἄμπνημαι, 89.7. & 31. dicitur etiam ἐπνύθην, ἐπνύθης, ἐπνύθη sine ν: hinc cum ν, ἐμπνύθη sine augmento, pro ἐνεπνύθη, respirauit. [2] Hinc part. χνω- σθείς, ἔντος, cognitus. sic ab ἐσώθην, σωθεὶς. seruatus. [3] Medium fit. δύνημαι, potero: perf. pass. δεδύνημαι, potui. [4] A thematibus καθαιρέω, desermo: ἀφαιρέω, auferro; quæ componuntur ex præpositionibus κατὰ & ἀπὸ: sed vltimæ vocales perduntur, & tenues τ & π migrant in suas aspiratas θ, φ. quare id fiat vide, 87.13. & 23.

ἐκρίνθην.

διακριν θέντες.

ἐπνύνθην.

ἀμπνύνθη.

ἐμπνύθη.

2

3

4

Optatiuorum prima pruralis in ημεν patitur syncopen in omnibus verbis, τυφθείημεν, τυφθεῖμεν: vnde formatur tertia τυφθεῖεν, consimliter à verbis in μι, λυθείημεν, λυθεῖμεν, λυθεῖεν. sic εἶεν, essent, pro εἴησαν, ab [2] εἴημεν.

De Optat. pass.

τυφθεῖμεν.

τυφθεῖεν.

τιθεῖμεν.

τιθεῖεν.

εἶεν, ab εἰμὶ, sum.

1

2

Atque secunda τυφθεῖτε. [2] Et syncope εἶμεν, essemus: secunda εἶτε, essetis. thema est εἰμὶ, sum: cuius conigatio habetur in tractatu anomalorum in μι.

τυφθεῖτε.

εἶμεν, εἶτε.

1

2

Subiunctiui secunda persona singularis diphthongus est impropria, τύπτῃ, ποιῇ, λυθῇ, similis tertia actiuorum.

De subiuncti uo passiuo.

Quæ in subiunctiuum annotauimus vide 173.24. & 185.12. & 23.

[1] Medium præteritum à βλάπτω, lædo: καλύπτω, tego: κρύπτω, abscondo, desinit

De præterito medio.

1

[1] in βα, βέβλαβα, etc. [1] ab antiquis in βω finitis, βλάβω, etc.

Sic à βάπτω, *tingo*: θάπτω, *sepelio*: σκάπτω, *fodio*: præteritum in φα, βέβαφα, [1] ab inusitatis, βάφω, τάφω, σκάφω. sic aoristus secundus et futurum secundum, ἔβλαβον, βλαβῶ, ἔβαφον, βαφῶ.

βέβαφα. τέτραφα. ἔσκαφα. ἔβλαβον. ἔβαφον.

Verbum μίμνω, *maneo*, facit μέμονα à [2] μάω: [2] sit enim μίμνω per pleonasmum à μάω: et solent huiusmodi vertere ε in ι, πέτω, πίπτω, *cado*: πίκω, πίκτω, *pario*: ῥέπω, ῥίπτω, *proïcio*: ἔπω, ἴαω, *dico*.

ε in ι propter pleonasmũ.

3 Duo illa τέτελα, et μέμελα, vnde [3] μέμηλα, fiunt à τελέω, τελῶ, μελέω, μελῶ, quæ Atticè grauantur, τέλω, *perficio*: μέλω, *curo*.

τέτελα. μέμελα. μέμηλα.

4 Illa [4] δέδηα et κέκηα, à δαίω, *diuido, conuiuor, comburo*: et καίω, *adoleo, vro*: vt φαίνω, [5] πέφηνα, *appareo*.

δέδηα. κέκηα.

6 Futura secunda media sunt: [6] ἔδομαι, [7] [8] *edam*: [7] ϖίομαι, *bibam*: [8] φάγομαι, *edam*, præter morem: circunflecti enim deberent, vt τυϖῶμαι.

De futuro secundo medio ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, non ῶμαι.

1 *Ab his quæ hic antiqua siue inusitata appellantur, per interpositionem literæ τ facta sunt vsitata in πω, β & φ ante τ in π mutatis. nam ante τ illæ consistere non possunt, vt dictum est*, 6. 12. *Ceterùm deperdito τ (quod in solis præsentibus & imperfectis seruatur) non* π, *sed*

β & φ in π.

π, sed germanæ characteristicæ pronuntur, τ illas non impediente. Itaque ὁ βλάπω, quod fit à βλάβω, præteritum medium erit βέβλαβα, non βέβλαπα: aoristus secund. ἔβλαβον, non ἔβλαπον: passiuus ἐβλάβην, detrimentum accepi: vnde infinitiuus βλαβῆναι, læsum esse: & particip. βλαβεὶς, βλαβεῖσα, βλαβὲν, læsus, a, um: atque futurum secund. βλαβήσομαι, βλαβήσῃ, βλαβήσεται. fut. actiuum est βλάψω: perfect. βέβλαφα: pass. βέβλαμμαι, ψαι, πται: aorist. pri. ἐβλάφθην: infin βλαφθῆναι. Sic à καλύπτω, quod fit à καλύβω, præt. med. κεκάλυβα, abscondi: perfect. pass. huius est κεκάλυμμαι, tectus sum: part. κεκαλυμμένος, tectus. E κρύπτω, quod fit à κρύβω, præt. med. κέκρυβα, occultaui: aorist. sec. ἔκρυβον: passiuus ἐκρύβην, ἐκρύβης: vnde infi. κρυβῆναι, occultatum esse: & part. κρυβεὶς, absconditus: atque fut. sec. κρυβήσομαι, tegar: in perfecto actiuo dicitur ἔκρυφα sine repetitione cõsonantis κ, pro κέκρυφα. E θάπτω, quod fit à τάφω per τ, perf. med. τέθαφα, sepeliui: aorist. sec. ἔθαφον: passiuus ἐτάφην: part. θαφεὶς, θαφέντος, sepultus: fut. actiuum θάψω per δ, & aorist. pri. ἔθαψα: vt à βέφω, θρέψω, θρέξω: θρέξω, ἔξω, de quibus 237. 1. quæ semper vnam syllabam aspiratam habent: duas nunquã. sic à θάμπω, obstupeo, aoriſt. sec. ἔθαφον, part. θαφὼν, obstupefactus: tamen præterit. med. est τέθαμπα, obstupui. E σκάπτω, quod fit à σκάφω. præterit. med. ἔσκαφα, fodi: idem est & actiuum, vnde pass. ἔσκαμμαι, ψαι, πται: aoriſt. pri. ἐσκάφθην: infi. σκαφθῆναι: aori. sec. ἔσκαφον: pass. ἐσκάφην, perfossus sum. Sunt & pauca alia quæ non seruant in aoristo secun. præsentis characteristicam: vt θρύπτω, lacero vnguibus præ dolore animi: aoriſt. sec. ἔθρυφον: passiuus ἐθρύφην, tanquam à θρύφω. ῥάπτω, suo, ἔῤῥαφον, ἐῤῥάφην, quasi à ῥάφω. ῥίπτω, proijcio, ἔῤῥιφον, ἐῤῥίφην, quasi à ῥίφω. σμύχω, comburo, ἔσμυγον, ἐσμύγην: part. σμυγεὶς, cõbustus, à σμύπω vel σμύγω. τύχω, refrigero, ἔτυγον, ἐτύγην: part. τυγεὶς, τυγεῖσα,

Tempora à βλάπτω tanquã à βλάβω.

καλύπτω à καλύβω.

κρύπτω a κρύβω.

ἔκρυφα.

θάπτω à τάφω.

σκάπτω à σκάφω.

θρύπτω à θρύφω.

ῥάπτω à ῥάφω.

ῥίπτω à ῥίφω.

σμύχω à σμύγω.

τύχω à τύγω.

τῇ ψυγίσῃ, refrigeratæ, Aristoph. Hi aoristi sec. in voce pass. sunt vsitati, in activo exoleuerunt. 2 Litera quæ in huiusmodi verbis per pleonasmum adijcitur, propriè collocanda erat ante ω, vt fit in τίκω, τίκτω. verùm in μίμνω, πίπω, & ἵσσω, hoc non obseruatur: quia pugnat consonantium structura, de qua pag. 6. non enim dici potest μίνμω, πίτπω, aut ἵπσω, vt ex loco citato colligitur. quare facta fuit metathesis, ac præcessit litera, quæ per pleonasmum addita fuerat, cùm non posset sequi. Aliquando autem fit duarum literarum pleonasmus, ξυρέω, ξυρίσκω, inuenio: aut, vt quibusdam placet, talia fiunt à futuris in σω, per pleonasmum κ: sic γηράω, μ. γηράσω: vnde γηράσκω, senesco, & similia. tamen in ἀρέω, ἀρίσκω, placeo, κ non mutatur, veluti neque in ἕπομαι, ἵσσομαι, sequor: at in hoc nonnunquàm κ amittitur: imperat. σσῦ, Ionicè σσέο, 120. 6. ectasi poetica σσεῖο, pro ἵσσυ, sequere: infinit. σσέειν pro ἵσσειν, sequi: partic. σσόμενος pro ἵσσόμενος, sequens. In γίνομαι autem & per pleonasmum γίγνομαι, fio, quanuis γ interdum abijciatur, tamen retinetur ι, γίνομαι, non aliter quàm si adesset 3 pleonasmus. 3 Verso scilicet κ in π per extensionem poeticam. tertia persona μίμηλε, curæ est, sumitur impersonaliter. Plus quàm perfect. ἐμεμήλειν, & sine ε, μεμήλειν, 4 λέλυν, 252. 5. 4 Plus quàm perfect. cum simplici augmento, 5 6 διδήειν, combustus eram. 5 Vide 127. 16. 6 Secunda persona 7 na ἔδη & Atticè ἔδεις, à themate ἔδω, 260. 25. 7 A πίνω: 8 vide Inuestigationẽ the. in verbo πίνω. 8 A φήγω, quod in aorist. sec. & futuro sec. mutat η in α, vt habes, 97. 1.

Annotatio.

Duarũ literarum pleonasmus. ξυρίσκω.

ἵσσομαι.

σσεῖο, σσείειν, σσόμενος. γίγνομαι. γίνομαι.

Notanda de contractionibus Atticorum. προὔδοκας à προδίδωμι. 182. 12.

Contractiones verborum suprà commemorauimus: verùm et aliter quoque fit 1 contractio, προέδωκας, προὔδωκας, *prodidisti*: προεπίθει, προὐπίθει, *proponebat*: πρόοπον, πρῶπον, *præuisum, certum*: πρὸ ὄργυ-

ὄργυ, πρῦργυ, *potius*. Sic et τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonũ*: κὴ ἐγὼ, κἀγὼ, *& ego*: τὸ ἐναντίον πὔναντίον, *contrarium*: τὸ ὄνομα, τὔνομα, *nomẽ*: τὸ ἱμάτιον, θοἱμάτιον, *pallium*: cuiusmodi crasis apostrophi nota signari solet.

προὐτίθει à προτίθημι. 182.1.

2 Perfecti passiui penultima breuis non semper asciscit σ, δέω, *ligo*: δέδεκα, δέδεμαι: vnde ἐδέθην, *ligatus sum*: δράω, *facio*: δέδρακα, δέδραμαι: vnde δράμα, *repræsentatio*, *actus comœdiarum*: ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι, *aro*: vnde ἀρότηρ, *arator*. tamen ὁ δεσμὸς, *vinculum*, tanquam à δέδεσμαι.

2 Notio.

ἐδέθην.

δράμα.

ἀροτήρ.

δεσμός.

Huiusmodi crasis habet ferè tantummodo locum in præpositione πρὸ, in articulo neutro ὃ & τὰ, & in coniunctione καὶ. atque πρὸ quidem sequente solummodo vel altero ο μικρὸν vel ε, eóque præcipuè in augmẽto, sed interdum etiam citrà augmentum, vt dictum est, 88.22. ante ο, vt πρὸ ὀλίγυ, πρὔλίγου, paulò antè: προοφείλω, πρὔφείλω, debeo, prædebeo: hinc tertia perso. πρὔφείλει, prædebet: imperf. sine augmento Ioni. προόφειλες, προὔφειλες, debebas: genitiuus fœmin. participij pass. προὐφειλομένης ἐυεργεσίας, intercedente beneficentia. ante ε quod non sit ex augmento, προελλαμβάνω, προὔλλαμβάνω, priùs existimo: cõponitur ex πρὸ & ἐν atque λαμβάνω: προεννέπω, προὐννέπω, denuntio: προέχω, προὔχω, emineo: hinc etiam προέχει, προὔχει, eminet: imperfectum passiuum προειχόμην, & sine augmento προεχόμην, προὔχόμην, prætendebam: tertia plural. προέχοντο, προὔχοντο: particip. act. προέχων, προὔχων, prominẽs: accusat. ὃν προὔχοντα, τὴν προὔχουσαν. ante ε quod sit ex augmento, sæpissimè contractio hæc inuenitur, vt προβαίνω, procedo: imperfect. προέβαινον, προέβαινον,

1 πρὸ contractum ante ο & ε.

προὐλίγυ.

προὐφείλω.

προὐνέπω.

προὔχω.

προύβαινε, προύβη, προύβησαν.

προύβαλε.

προΐδοσαν, προύδοσαν, προύδωκε.

προθυμείζ. προκάθηζ.

προύπεμπε.

προύπεμψαν.

προύπιε.

προτέτυσαν.

προύζαπε.

προύφαινε. προύχωσε. προύφασμα.

ζ ante ι, θ, ν.

νις, προίβαινε, προύβαινε, procedebat: Aorist. secund. quasi à πρόβημι est προίβην, προίβης, προίβη, προύβη: processit: tertia plural. προίβησαν, προύβησαν, προβάλλω, propono: in Aorist. secund. προίβαλε, προύβαλε, proposuit: πρόδιδωμι, prodo: in Imperfect. προίδιδων, ως, ω: tertia plural. προιδίδοσαν, προύδιδοσαν, 172.23 in aorist. sec. προίδων, ως, ω, προίδοσαν, προύδοσαν, 173.4. in primo προίδωκα, προίδωκας, προύδωκας: προίδωκε, προύδωκε, 182.12. προθυμέομαι, sum promptus, propero: in imperfect. προεθυμείζ, πρόθυμείζ, properabat: προκάθημαι, præsideo, antè sedeo: in imperfect. προεκάθηζ, πρόκάθηζ, præsidebat: προπέμπω, præmitto, deduco, honoris gratia: in imperfecto. προέπεμπε, προύπεμπε, deducebat: in aoristo primo προέπεμψαν, προύπεμψαν, deduxerunt. προπίνω, propino, priùs bibo, sumit aoristum secundum à προπίω, προέπιον: tertia προέπιε, προύπιε, propinauit. προΐσημι, præsideo: in tertia duali aoristi secundi προεσήτην, πρόσήτην, præsides fuerunt. προτενθύνω, præligurio, præoccupo: in aori. pri. προετέντυσαν, πρότέντυσαν, præoccuparunt. προζέπω, hortor: in aoriſt. sec. προέζαπε, προύζαπε, hortatus est, 97.5. προφαίνω, præmonstro: in imperf. προέφαινε, προύφαινε, præmonstrabat. προχόω, μ ώσω, aggerē duco: in aor. pri. προέχωσε, προύχωσε. aggessit. Inuenitur etiam ὁ προύφασμα, ατος, prætexius, us, pro προύφασμα. ὕφασμα, textura, verbale est ab ὑφαίνω, texo, cuius perfectum paſsiuum Atticè est ὕφασμαι, 261.1. Et hec de πρό. ὅ verò sequente breui ε vel ο, contrahitur in ν: ante ο varò, ὅ ὀπίσω, τὸπίσω, posthac: ante ε sæpe, vt ὁ ἐλάχιστον, τὸ ἐλάχιστον, saltem, minimum: ὅ ἐμόν, τὸ μόν, meum: ὅ ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν & ζοὔμπαλι, contrà: ὅ ἔμπροσθεν, ζοὔμπροσθεν, antè, anterior pars: ὅ ὀπίσθιον, ζοὐπίσθιον, inde: ὅ ἐπίπαν, τὸ πίπαν, omnino: ὅ ἐπίπεμπτον, τὸ πίπεμπτον, quinta pars: ὅ ἔργον, τὸ ἔργον, verbū: ὅ ἔργον, τὸ ἔργον, opus: ὅ ἔχαζον,

ϛον, ϛὔχαϛον, extremum. ante α inuenitur contractum nunc in ȣ, ὃ ἄλλο, τȣ̃λλο, aliud: nunc in ω, ὃ ἀρχαῖον, τὠρχαῖον, vetustum: nunc in α, ὃ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, bonum. sequente η, crasis fit in ω, ὃ ἥμισυ, θὤμισυ, dimidiũ: sequente ι, coalescunt ο & ι in diphthongum οι, ὁ ἱμάτιον, θοἱμάτιον. τὰ ante α & ε contrahitur in α, τὰ ἀγατὰ τἀγαθὰ, bona: τὰ ἄλλα τἄλλα, alioqui: τὰ ἐκεῖ; τἀκεῖ, loca illa: τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, mea, res meæ: τὰ ἐναντία, τἀναντία, contraria: τὰ ἐν εἴδεσι, τἀν εἴδεσι, in formis. Adiectiuum vnum: ἕτερος, alter, in mascul. & neutro contrahitur in α, cum articulis, ὁ ὁ, τοῦ, τοῦ: οἱ τά: ἅτερος, θατέρȣ, θατέρῳ: ἅτεροι, pro ἕτερος, τοῦ ἑτέρȣ, τοῦ ἑτέρῳ οἱ ἕτεροι. in neutro θάτερον, θατέρȣ, θατέρῳ, θάτερον, θάτερα, pro ὁ ἕτερον, τοῦ ἑτέρȣ, τοῦ ἑτέρω, ὁ ἕτερον, τὰ ἕτερα: sic in nominatiuo plurali fœm. θάτεραι Doricè, pro ταὶ ἕτεραι, 198. 14. Inueniuntur etiam contractiones ex τȣ̃ & τοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ, τἀγαθοῦ boni: τοῦ ἀγαθῷ: τἀγαθῷ, bono: ὃ ἄγαλμα, τοῦ ἀγάλματος, τοῦ ἀγάλματι, τὤγαλμα, τὠγάλματος, τὠγάλματι, statua: τοῦ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς, viri: τοῦ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ, viro: τοῦ ἀνθρώπȣ, τἀνθρώπȣ, hominis: τοῦ ἀνθρώπῳ τἀνθρώπῳ, homini: τοῦ ἕνεκα τοὔνεκα (vbi τοῦ pro τȣ̃του) huius gratia, propterea: sic τοὔνεκεν pro τοῦ ἕνεκεν, quapropter: τοῦ ἐπιόντος, τοὐποίοντος, futur. τοῦ εὐβȣ́λοιο, τὠυβόλοιο, prudentis, ab εὔβȣλος, ȣκ, οιο, 31. 2. τȣ̃ ἡμετέρȣ, θἠμετέρȣ, nostri. Reperitur & ὁ contractum ante ε in ȣ, ὁ ἐπίτριπτος, οὐπίτριπτος, dignus qui conteratur ac perdatur· ὁ ἐμὸς, οὐμὸς, meus. Et hactenus de contractione articulorum: de his sumus & quædã alia dicturi in Inuestigatione thematis circa finem in verbo ὦταν. Ex κ, sequente α vel ε, crasis fit in α, κ, ἂν, κἂν, etsi: κ, ἐκ, κἀκ, & ex: (Doricè κἠκ. sic κἤκα pro κ, εἴκα, etsi) κ, ἐκεῖ, κἀκεῖ, & illic: κ, ἐκεῖθεν, κἀκεῖθεν, & inde, κ, ἐκεῖνος, κἀκεῖνος, & ille. κ, ἐμοὶ, κἀμοὶ, & mihi, κ, ἐμὲ, κἀμὲ, & me: κἀ, ἔνθεν, κἄνθεν, & inde: κἀ, εἶτα, κἄτα,

ante α in ȣ ω & α.

ante η in ω.

ante ι in οι.

τὰ aute α & ε in α.

ἕτερος contractum cũ articulis ὁ τὸ, τȣ̃, τοῦ: οἱ τὰ: ταί.

Crasis cum τȣ̃ & τοῦ.

Contractio ex ὁ ante ε in ȣ.

Quomodo contrahatur καί.

κᾆτα, & deinde. κὰ ἔπειθα, κ' ἄπειτα, & mox: κ' ἔτι, κ' ἄτι, & etiam, κ' ἄτι μάλισα, atque adeo. sequẽte articulo ὁ contractio fit in ᾧ, κ' ὁ μάντις χ' ᾧ μάντις, & vates: sic in fœmin. χ' ἁ σύριγξ, pro κ' ἁ σύριγξ, & fistula: ἁ pro ἡ
2 Doricum est, 198. 20. sed hæc in poetis solùm occurrunt.[2]

κεκονιαμένος. κεκονισμένος.

Sic κονιάω, de albo, opere tectorio induco, κεκονίακα, κεκονίαμαι, participium κεκονιαμένος: poetæ tamen huic tribuunt σ, sed α prius per syncopen abiecto, κεκονισμένος.

ANOMALA IN MI.

De εἰμὶ, quod est sum.

1 PLurima fiunt ab εω, [1] quod vario spiritu varia significat. Verbum substantiuum εἰμὶ fit ab ἔω, pro ὑπάρχω, hoc est, sum: reduplicationem non habet: penultima non η ex ε, ne idem sit cum ἠμὶ, *dico*, sed additur ι, vt penultima sit
2 longa, et [2] acuitur vltima, cùm dicẽdum foret εἶμι. nam disyllaba penultimam circunflectunt, vt γνῶμι, *nosco*: δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*.

Annotatio.

Indicatiuus.

3 4 Indicatiui præsens. S. [3] εἰμὶ, [4] εἶ, [5] ἐςί.
5 6 D. ἐςὸν, ἐςόν. P. [6] ἐσμὲν, [7] ἐςὲ, [8] εἰσί.
7 8 Imperfectum, S. [9] ἦν, ἦς, [10] ἦν, D. [11] ἦτον,
9 10 ἤτην. P. [12] ἦμεν, ἦτε, [13] ἦσαν.

θα additio Aeolica.

11 [14] Personis in ς Aeoles addunt, θα, ἦσθα,
12 eras: [15] ἔφησθα, *dicebas, vel dixisti*: [16] εἴπησθα,
13 14 *dixeris*.
15 [17] Plus quàm perfectum passiuum, ἤ-
16 μην, ἦσο, ἦτο, etc.
17

Futu-

Futurum, [18] ἔσομαι (vt τύψομαι) [19] ἔσῃ, 18
ἔσετε, et syncope [20] ἔσται. 19
20
Imperatiui præsens, Sin. ἴσθι, vel [19] ἔσο. 19 *Imperatiuus.*
ἔστω. Dual. ἔστων, ἔστων. Plural. ἔστε, ἔστωσαν.
Inuenitur ἤτω pro ἔστω, à barytono ἔω. [21] 21
ἔε, ἐέτω, et crasi duorũ εε in η, dicitur ἤτω.
Optatiui præsens, S. [22] εἴην, εἴης, εἴη. D. 22 *Optatiuus.*
εἴητον, εἰήτην. P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, et εἶεν,
de qua syncope * suprà dictum est. *263.17.
Futurum, ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, vt τυψοίμην.
Subiunctiui præsens, S. ἐὰν [23] ᾧ, [24] ᾖς, 23 *Subiunctiuus.*
[23] ᾖ. D. ἦτον, ἦτον. P. ὦμεν, ἦτε, [25] ὦσι. 24
25
[26] Infinitiui præsens, εἶναι. Futurum 26 *Infinitiuus.*
ἔσεσθαι.
Participii præsens, [27] ὁ ὢν ὄντος, ἡ οὖσα 27 *Participia.*
οὔσης, τὸ ὄν ὄντος. Futurum ὁ ἐσόμενος, 19
ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Spiritu tenui, est sum, & vado: spiritu autem aspe- 1 ἔω.
ro, est mitto, concupisco, sedeo, & induo. [2] *Id factum est,* 2 ἕω.
vt accentu saltem differret ab εἶμι, eo. præterea quia *Notio de encliticis.*
est è dictionum encliticarum numero, quæ in vltima habent accentum: sic φημὶ siue ἠμὶ, dico. [3] *Doric.* ἐμμὶ, & 3 ἐμμὶ, ἦμι.
Aeolicè ἦμι. [4] *Εἶ fit ab* ἔομαι, 260.23. *dicitur & εἶς ac-* 4 εἶ, εἶς, ἐσσί.
centu acuto, quod aliquando encliticum est, εἶ verò minimè. Poetæ pro εἶ dicunt ἐσσί. [5] *Doricè* ἐντί. [6] *Poeticè* 5 ἐντί, ἐμὲν,
ἐμὲν & εἰμὲν, *Doricè* εἰμές, 22. 34. [7] *Poeticè* ἐτὲ. *vt in* 7 εἰμὲν, εἰμές.
prima ἐμὲν. [8] *Ionicè* ἔασι: *Doric. & Poet.* ἐντὶ, *qua voce* 8 ἐτέ ἔασι, ἐν-
etiam vtuntur pro ἐστί. *Aeoli.* εὖτι. *Ab* εἰσὶ *cum* ἐν *fit* ἔνεισιν, *insunt.* [9] *Ionic.* ἔα, *ectasi poet.* ἦα, *vnde & in tert.* ἦε: 9 τὶ, εὖτι.
ἔα, ἦα, ἦεν.

cum

ἦ, ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε. εἶν, ἔον, ἔες, εἶς, ἔᾶς, ἔην, ἤην. ἦσον, ἤσην. ἐᾶν, ἔσον. ἦμες. ἔσαν, ἔασαν.

ἦσθα. φῆσθα.

εἶπησθα vel εἶπησθα. ἔασομαι, ἐσσῆμαι, ἐσεῦμαι, ἐσῆ, ἐσεῖ), ἐασεῖται. ἔασαι, ἔσῇ, ἔσεαι, ἔασαι. σ geminatū.

Aeolicè. εἶ, πάρᾳ. ἔοἶμι, ἔοις, ἔοι. ἔω, ἔῃς, ἔῃ. ἔω, εἴωμεν. ἦσιν, ἔῃσιν. ἦσθα. ἦμεν, ἦμες.

cum ἐν, ἐνῆεν, inerat. Atticè verò ἦ, per crasim ex Ionico ἔα. Rursus poeticè ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, 85.13. atque εἶν & ἔον, ἔες, crasi εἶς, & Ionica dialysi ἔᾶς, eras. dissoluunt quoque ἦν primæ & tertiæ, dicentes ἤην, & rursus Attico more producto ε, ἤην, 243. 29. ex ἦν cum ἀπὸ fit ἄπην, aberam. 10 Doricè ἦς. vide præcedentem numerum 9. 11 Et per pleonasmum τὸ σ, ἦσον, ἤσην: reperitur etiam 12 ἔᾶν atque ἔσον. 12 Doricè ἦμες, 22. 34. 13 Et per systolen 13 ἔσαν, & rursus geminato σ, ἔασαν. ex ἦσαν cum ἐν sit ἐνῆ 14 σαν, inerant: cum ἐπὶ, ἐπῆσαν, supererant. 14 Vide Investigationem thematis in verbo οἶσθα. pro ἦσθα poetæ 15 dicunt ἤησθα. 15 Et sine augmento φῆσθα, pro ἔφης: est imperfectum vel aoristus secund. à φημὶ, dico: vt paulò 16 post dicetur in hoc ipso tractatu, in verbo φημί. 16 Vide 241. 32. sunt qui scribant εἶπησθα per diphthongum impropriam ῃ: alij punctum subscriptum negligunt, εἶπησθα. 17 πησθα. 17 Quibusdam magis placet vt sit imperfectum medium, vt ἤμην ab ἧμαι, sedeo, de quo infrà in hoc ipso 18 tractatu. 18 Poeticè ἔασομαι: Doricè ἐσσῆμαι & ἐσεῦμαι (84. 8. & in Inuestigatione thematis in πίπτω) ἐσῇ, ἐσεῖ), & poeticè geminato σ, ἐασεῖται. ex ἔᾶμαι 19 cum ἀπὸ fit ἀπέᾶμαι, abero. 19 Poeticè ἔασῃ: Atticè ἔσεῃ, 260. 26. Ionicè ἔσεαι (108. 3. & 20.) & apud poetas ἔασαι. sic in tertia ἔασι) pro ἔσει), & in imperatiuo ἔασο pro ἔᾶ: & in participio futuro ἐασόμενος, ἐασομένη, ἐασόμενον, pro ἐσόμενος, η, ον. id fieri dicitur Aeolica 20 dialecto. 20 Hinc cum ἐν, ἐνέσαι, inerit. 21 Et crasi εἶ, 21 cum πάρᾳ, πάρεῃ, ades. 22 Poeticè ἔοιμι, ἔοις, ἔοι. sim, sis, 22 sit, à barytono ἔω. 23 Et Ionicè ἔω, ἔῃς, ἔῃ, & cet. poeticè 23 εἴω, εἴῃς, εἴῃ: prima plu. εἴωμεν, & systole ἔιομεν, 185. 15. & 260. 2. Pro tertia pers. ᾖ vel ἔῃ ipsi Iones dicunt ᾖσι vel ἔῃσι, 173. 24. Quidam huic subiunctiuo tribuunt aoristū 24 primum med. ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται, &c. 24 Aeolicè, 25 ᾖσθα, sis. 25. Cū ἐν, ἐνῶσι, insint. 26 Doricè ἦμεν & ἧμες. 26 Recipit etiam varietatem dialectorum, vt dictum est

in

in infinit. actiuo barytonorum: nempe ἔμεναι *vel* ἔμμεναι *vel* εἴμεναι *aduocato* ι *ad* ε, *&* ἔμεν: *ex quo per ectasim factum est Doricum* ἦμεν. 27 *Ionicè* ὁ ἐὼν, ἐόντος: ἡ ἐοῦσα, ἐούσης, *&* *Doricè* ἔασσα, ἐάσσας: τὸ ἐὸν, ἐόντος, *&c.* *Aeolicè* εἰς, ἔντος: εἶσα, εἴσης: ἔν ἔντος: *hinc* παρεὶς, παρέντος, *qui adest, præsens:* τῶν παρέντων *pro* παρόντων. *Ex Ionico* ἐὼν, *cum* ἀπὸ *fit* ἀπεὼν *pro* ἀπὼν, *absens.*

ἔμεναι ἔμμεναι, εἴμεναι, ἔμεν. 27 ἐὼν, ἐοῦσα, ἔασσα, ἔον, εἰς, εἶσα, ἔν.

Εἶμι τὸ προεύομαι, fit ab ἔω, deinde 1 εἴω, εἶμι, hoc est, eo vel ibo: 2 nam futurũ εἴσω, non est in vsu.

1 De εἶμι, quod est eo.

Indicatiui presens, Sing. εἶμι, 3 εἶς, vel εἶ (vnde 4 ἄπει, *abis vel abibis*) εἶσι. D. ἴτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι, & Ionicè, ἴασι: προσίασι, *adeunt:* εἰσίασι, *ingrediuntur.*

3 ἄπει, ab ἄπειμι. 4 προσίασι à προσέιμι. εἰσίασι ab εἴσειμι.

Imperfectum, S. εἶν, εἶς, εἶ. D. ἴτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum εἶκα, vnde plus quàm perfectum εἴκειν, & 5 Atticè ᾔκειν.

5 ᾔκειν.

A perfecto medio εἶα 5 fit ᾖα, & solutione ἤϊα, ἤϊας, 6 ἤϊε.

5 6 ἤϊα.

Plus quàm perfectum, 7 ᾔειν: tertia pluralis, ᾔεισαν, & 8 ᾔεσαν: ἀνήεσαν, *redierant:* ἐξήεσαν, *exiuerant.*

7 ᾔεσαν. 8 ἀνήεσαν ab ἄνειμι. ἐξήεσαν ab ἔξειμι.

Ab aoristo primo εἶσα, 9 fit εἶσαν, & 5 inde ᾖσαν & ἤϊσαν.

9 5 εἶσαν, ᾖσαν, ἤϊσαν.

Aoristus secundus, 10 ἴον, ἴες, ἴε, & cet. ab εἴω.

10 ἤϊσαν.

Participium, 11 ἰὼν. alij tria dicunt præ-

11 ἰών.

κιών, à κίω. ἐών.

sentia acuta, ἰών, *iens*: κιών, *vadens*: et ἐών, *existens*, pro ὤν, ab ~~εἰμὶ, sum.~~

12 Imperatiuus, S.[12] ἴθι, ἴθω. D. ἴτον, ἴτων. P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ab

ἔξει ab ἔξειμι. 13 ἔω. Imperatiuus, ἔε, crasi[13] εἶ, ἔξει, *exi*: δίει,

δίει, à δίειμι 14 *progredere*. Infinitiuus,[14] ἴναι: etiam εἶναι,

ἀπεῖναι, ab ἄπειμι. vnde ἀπεῖναι, *abire*: πρεῖναι, *accedere*: per

παρεῖναι à πάρειμι. 15 metathesim ab[15] ἰέναι, recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, *abire*: μετιέναι, *aggredi*: προσιέναι, *adire*: ab ἴημι, quod fit ab

ἀπιέναι. μετιέναι. προσιέναι. ἰέω, *eo*.

ἴμι ἴημι. ἦν. παρῆν. ἰέναι. ἴεμαι. ἰέμην, ἰέσο. ἰέμενος. ἤσω. εἴσετ, εἴσομαι. καθείσομαι. ἔξει, ἔξεισι.

1 Et *subtracto* ε, ἴω, ἴμι. Dicitur etiam per reduplicationem ἴημι: vnde tertia singularis ἴησι, *vadit*: & imperfectum, vel potius aoristus secundus ἦν, atque huius compositum sæpe obuium παρῆν, aduenieba m, præteribam: hinc etiam infinitiuus ἰέναι, atque præsens mediũ, ἴεμαι, ἴεσαι, ἴετ: imperfectum ἰέμην, ἴεσο, ἴετο: imperatiuus ἴεσο, ἰέσθω: secunda pluralis ἴεσθε, ite: participium

2 ἰέμενος, cetera vsus neglexit. 2 Inuenitur tamen ἤσω, ibo, ab ἔω: atque medium εἴσομαι, εἴσῃ εἴσετ, veniam, es, et, ab actiuo exoleto εἴσω: at εἴσομαι, condam, cum spiritu aspero, vnde & καθείσομαι, statuam, fit ab inusitato εἴω.

3 4 Aeolicè εἶσθα. 4 Sic ἔξει, ἔξεισι, prodis, prodit. Ceterùm ἄπει est etiam imperatiuus pro ἄπιθι, abi, vt simplex ἴθι εἶ: atque secunda persona præsentis indicat. verbi ἄπειμι, ἄπει, absum, abes: quod componitur ex ἀπὸ &

ἄπει. ἀνήϊε. ἤεα. ἐεισάτην. ἐεισάσθην. ἴε.

5 6 εἰμὶ, sum. 5 Vide, 243. 5. 6 Cum ἀνὰ ἀνήϊεν, ascendit. 7

7 8 Ionicè ἤεα, 252. 19. 8 Vide, 252. 1. 9 Atque tertia dualis εἰσάτην, & cum Attico augmento (249. 15.) ἐεισάτην, &

9 voce med. ἐεισάσθην, iuerunt duo. ex εἶσαν cum ἀνὰ fit

10 ἀνεῖσαν, ascenderunt. 10 Vt ἔλιτρον à λείπω, 97. 8. ex ἴε cum ἐν fit ἔνιε, inijt. Ab ἴον imperatiuus ἴε, vade: cum ἔξ,

ἔξιε,

ἔξιε, exi: optatiuus ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, venirem, tenderem: subiunctiuus ἴω, ἴῃς, ἴῃ & Ionicè (173.24) ἴῃσι, venero, is, it: vnde ἐπεξίω ἐπεξίῃς & Aeolicè ἐπεξίησθα, eruperis, ab ἐπέξειμι, erumpo, adorior, aggredior: componitur ex ἐπὶ, ἐξ & εἶμι. Est etiam huius aoristus secundus ἦν: vnde ἄπην, abij: atque εἶον, εἶες, εἶε, & Attico more ϙ in ῃ mutato (243.5.) ᾖον, ᾖες, ᾖε: subiunctiuus ᾔω, ᾔῃς: prima plural. ᾔωμεν, & systole ᾔομεν, eamus, 185.16. 11 Cum ἀνὰ, ἀνιὼν, Oriens. 12 Cum ἐπὶ, ἔπιθι, inuade: cum ἐπὶ & ἐξ, ἐπέξιθι, persequere. 13 Tertia persona ἐέτω εἴτω, eat. ex εἶ cum μετ' fit μέτϙ, aggredere. Vide 183.11. 14 Atticè & Doricè ἴμεναι, 104.1. cum ἐξ, ἐξίμεναι, exire, Ionicè ἴμεν. 15 Atticè & Doricè ἰέμεναι, Ionicè ἰέμεν.

ἴοιμι. ἴω. ἐπεξίησθα. ἦν. ἄπην. ᾔομεν. ἀνιών. ἔπιθι. 11 ἐπέξιθι. 12 εἴτω. 13 μέτϙ. 14 ἴμεναι. ἴμεν. 15 ἰέμεναι. ἰέμεν.

Ἵημι τὸ πέμπω, hoc est, mitto; fit ab ἕω per reduplicationem impropriam: coniugandum vt τίθημι. Futurum ἥσω, Actiui indicatiui præsens, S. ἵημι, ἵης, ἵησι. D. ἵετον, ἵετον. P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι Ionicè ἱέασι, [1] vnde ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, *immittunt*, etc. Imperfectum, ἵην, vt ἐτίθην. Perfectum, [2] εἷκα, Bœotorum more pro ἧκα, à futuro ἥσω, vnde εἱκὼς, *qui misit*: ἀφϙκὼς, *qui dimisit*: ἀφϙκέναι, *dimisisse*.

De ἵημι, *quod est mitto.*

ἱέασι, ἱᾶσι. 1 ἐνιᾶσι ab ἐνίημι. 2 εἷκα. ἀφϙκὼς & ἀφϙκέναι, ab ἀφίημι.

Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, et cet. pro ἧσα, futuri consonantem non seruat: sic [3] ἀφῆκα, *dimisi* παρῆκα, *reliqui*, et ἐνηκάμην aoristus medius, *reliqui & relictus sum.*

ἧκα. 3 ἀφῆκα. παρῆκα. ἀνηκάμην.

Aoristus secundus, S. ἧν, ἧς, ἧ. D. ἕτον,

πρόεσαν à προΐημι. Pagin. 182. vers. 28.

4 ἕτην. P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν: vnde [4] πρόεσαν, *præ-*
5 *miserunt:* [5] mutat penultimam, vt ἔθην &
ἔδων.

6 Imperatiui præsens, [6] ἴεθι, ἱέτω, *& cet.*
Aoristus secundus, ἓς, ἕτω, vt θές: vnde
6 composita, πρόες, *præmitte:* [6] ἄφες, *dimit-*
te: κάθες, *summitte.*

πρόες. ἄφες. κάθες.

8 Optatiui præsens, [8] ἱείην. Subiunctiui
9 ἐὰν ἱῶ. [9] Infinitiui, ἱέναι. Participij, [10] ἱείς:
10 omnia vt τίθημι. Aorist. secundus optati-
ui, εἵην. Subiunctiui, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ: & inter-
11 dum ἕω, ἕῃς, ἕῃ: [11] deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ: vnde
12 ἀφείω, *dimisero.* [12] Infinitiui, εἶναι penulti-
13 ma diphthongo, vt θεῖναι: [13] vnde compo
sita ἀφεῖναι, *dimittere:* καθεῖναι, *submittere.*

ἀφείω. ἀφεῖναι. καθεῖναι.

14 Participium, εἷς, ἕντος: [14] ἀφεὶς, *qui di-*
misit: καθεὶς, *qui submisit, &c.*

ἀφείς. καθείς.

15 Passiui præsens, [15] ἵεμαι. Imperfectum,
16 ἱέμην: omnia vt τίθεμαι. Perfectum, [16] εἷ-
17 μαι, per ϙ, vt τέθϙμαι: tertia plura. [17] εἷντη,
missi sunt: ἀφεῖνται, *dimissi sunt:* ἀνεῖντη, *re-*
missi sunt: pro quibus Attici ἀφέωνται, ἀ-
νέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollen-
do subiunctiuam, & interponendo ω.

Pagin. 187. vers. 4. ἀφέωντη. ἀνέωντη. ἀφέωκα.

Aorist. pri. ἕθην, à tertia perfecti εἶται,
corripiẽdo penultimã, vt ἐτέθην: dicim⁹
18 tamẽ εἵθην, [18] ἀφείθην, quod & ἀφέθην, *di-*
missus

ἀφείθην. ἀφέθην.

missus sum. Medius aorist. pri. ἡκάμην: ἀνηκάμην *remisi:* [19] προσηκάμην, *admisi, &c.* Aoristi secundi indicatiuus, ἕμην, [20] ἕσο & ἕο & ου, ἕτο. Imperatiuus, [20] ἕσο & ἕο & ου: vnde κάθου, *submittito, demittito:* πρόσου, *admittito:* πρου, *præmittito, demittito.* Optatiuus, εἵμην, εἷο, εἷτο. Subiunct. [21] ἐὰν ὦμαι. Infinitiuus, ἕσθαι. Participium, ἕμενος.

ἀνηκάμην. 19 προσηκάμην. 20 κάθου. πρόσου. 21 πρόου.

Hoc fit per crasin Atticam. at ἴασιν ab εἶμι, 273. 13. sic composita, ἀνίασιν ascendunt, ab ἄνειμι: ἀνιᾶσι, sursum iaciunt, ab ἀνίημι: διΐασι, percurrunt: διΐᾶσι, transmittunt: κατίασι, descendunt. καθιᾶσι, demittunt: μετίασιν, indagant: μεθιᾶσιν, omittunt. προσίασιν, accedunt, non προσιᾶσι sed cum πρὸ, προϊᾶσι non προΐασι. συνίασι, concurrunt: συνιᾶσιν, intelligunt. ἀφιᾶσιν & Ionicè (21. 33.) ἀπιᾶσι, dimittunt. Sumitur quoque tertia pluralis à circũflexo ἱέω, ἱῶ, ἱέουσιν, ἱοῦσι, cum σὺν συνιοῦσιν, intelligunt: sic in particip. τοῖς συνιοῦσιν, intelligentibus, à συνιῶν, οῦντος, intelligens: at συνιὼν, όντος, conueniens, à σύνειμι, 273. 28. Eodem modo imperfectum singulare & illius tertia pluralis capiuntur ab ἱῶ, 181. 26. ἵουν, ἵεις, ἵει, mittebam, as, at: cum ἀτὴρ, ἀφίει dimittebat: cum πρὸ, προΐει. præmittebat & præmittit: nam capitur etiam pro præsenti: cum σὺν, συνίει, intelligebant, & Atticè ξυνίει,, 201. 15. tertia plural. ἵουν, similis primæ sing. cum σὺν, συνίουν, Atticè ξυνίουν, pro συνίεσαν, intelligebant. rursus pro tertia plural. ἵεσαν dicitur Bœoticè (165. 20.) ἵεν: cum μετὰ, μεθίεν, prætermittebant. Dicunt quoque poetæ in hoc imperf. εἷον, εἷες, εἷε, &c. secunda plural. εἵετε: cum κατὰ καθείετε, demittitis. [2] Vide 165. 8. ex εἷκα cum παρὰ, παρεῖκα, dimisi: cum ἀνὰ, ἀνεῖκα, deferbui: tertia plural. εἵκασι, miserunt: ἀνείκασι, deferbuerunt: particip. ἀνεικὼς, ἀνεικόντος,

1 ἴασιν & ἱᾶσιν, atque ex eis cõposita. συνιοῦσι. ἵουν, ἵεις, ἵει. ἵεν. εἷον, εἷες, εἷε. 2

3 qui remisit. 3 Ionicè (21. 33.) ἀπῆκα, ἀπῆκας, ἀπῆκε, ex eodem ἧκα, cum ἀνὰ, ἀνῆκα, ἀνῆκας, ἀνῆκε, cum Attico incremento (249.17.) ἀνέηκα, ἀνέηκας, ἀνέηκε, remisi, isti, it: cum πρὸ, προέηκε, præmisit: cum μετὰ, μεθῆκα, dimisi: cum ἐν, ἐνῆκα, ασ, εν, immisi, sisti, it. huius fu-
4 turum ἐνήσω, infinitiuus ἐνήσειν, immissurum esse. 4 Prima singul. πρόην, præmisi, processi. vt πρόεσαν, sic cum ἐν & διὰ, ἐνδίεσαν, incitarunt: cum ἀνὰ, ἄνεσαν, dimi-
5 serunt, aperuerunt. 5 Reperitur tamen prima pluralis
ἀνῆμεν. ἀνῆμεν, longa penultima, pro ἀνέμεν, dimisimus. sic ἀ-
6 φεῖμεν pro ἀφέμεν, omisimus. 6 Cum ἐν, ἐνίεθι, ἐνιέτω: in secunda plurali ἐνίετε, immittite: cum σὺν, συνίετε, intelligite. Pro ἵεθι dicitur etiam ἵει à circunflexo ἱέω
ἵει ξυνίει. ἱῶ, imperat. ἵεε ἵει, 183. 11. cum σὺν, συνίει, Atticè (201.
ἄπες. 7 15.) ξυνίει, intellige. 7 Ionicè ἄπες, 21. 33. componitur ex
8 ἀτρ: cum ἀνὰ, ἄνες, omitte. Vide 183. 5. & 185. 2. 8 Poeti-
ἕοιμι. 9 cè ἕοιμι, ἕοις, ἕοι, &c. à barytono ἕω. 9 Atticè & Doricè (104. 1.) ἱέμεναι: Ionicè ἱέμεν, vnde cum πρὸ, προϊέμεν, præmittere. A communi ἱέναι cum ἀνά, ἀνιέναι, cessare, omittere: cum σὺν, συνιέναι, intelligere: est etiam συνιέναι, & Ionicè συνιέμεν, vnà ire, congredi, à σύνειμι,
10 274. 8. 10 Sic composita, ἀνιεὶς, ἐντος, dimittens: ἐνιεὶς,
11 injiciens: συνιεὶς, intelligens. 11 Hoc fit per pleonasmum
Ionismus. τοῦ ι, vt ε producatur: vide 185. 15. & 23. Nam Iones syllabas circunflexas dissoluunt, præposito ε, ὦ, ᾖς, ᾗ, ἕω, ἕῃς, ἕῃ: secunda plural. ἕητε, miseritis: deinde poetæ arrepta occasione, suo more ε producunt aduocato ι, εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Præterea non rarò Attico more ει in η mutant, ἥω, ἥης, ἥη, è posteriori η tollitur punctum subscriptum,
ἀνήη. hinc ἀνήη pro ἀνῇ, dimisisset: in præsenti reperitur ἀνιῇ, cesset, ab ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, de quo paulò antè. ἐφείω immisero, vt ἀφείω, quod & communiter ἀφῶ: & rursus cum ἐπὶ, ἐπαφῶ, immisero: tertia plural. ὦσιν, ἀφῶσιν, ἐπα-
12 φῶσιν. 12 Atticè & Doricè ἕμεναι: Ionicè ἕμεν: vnde cum μετὰ, μεθέμεν, dimisisse, prætermisisse: ἐξέμεν, emisisse:

sisse: προΐμην, præmisisse. 13 Sic ἀνεῖναι, omittere vel omisisse. 14 Fœmininum ἡ ἀφεῖσα, derelinquens, vel quæ dimisit. sic & alia composita: cum ἀνὰ, ἀνεὶς, ἀνέντ⊙, qui omisit: in plur. ἀνέντες, remittentes, indulgentes: cũ διὰ, διεὶς, madefaciens: cum ἐν, ἐνεὶς, qui misit: cum ἐξ, ἐξεὶς, qui emisit: cum ὑπὸ, ὑφεὶς submittens vel qui submisit. 15 ἵεμαι, ἵεσαι, ἵετ⊙: cum ἀνὰ, ἀνίετ⊙, euanescit: tertia plur. ἵενται, cum ἀπὸ, ἀφίενται, & Ionicè (21.33.) ἀπίενται, emittunt: part. ἱέμεν⊙, cum ἀνὰ, ἀνιέμεν⊙, licenter agens & vagabundus. 16 ἵεμαι, εἶσαι, εἶται sine augmento ἵετ⊙, vnde cum ἀπὸ verbale ἀφιτέον, dimittendum, 216.18. infinit. ἰέναι, missũ esse: ἀνεῖσθαι, solutũ esse: part. ἀνειμένος, dissolutus, venereus: hinc aduerb. ἀνειμένως, remissè. Ex ἵεμαι & alia multa componuntur, cum ἀπὸ, ἀφεῖμαι, dimissus sum. part. ἀφειμένος, dimissus: cum διὰ, διεῖμαι, infi. διεῖσθαι, pertransisse: part. διειμένος, et poeticè διοιχόμενος, traiectus, dilutus, 88.16. cum κατὰ, καθεῖμαι, demissus sum: part. καθειμένος, demissus: cum ὑπὸ, ὑφεῖμαι, part. ὑφειμένος, submissus. 17 Sic tertia plur. plus quàm perf. εἶαν⊙, cum ἐπὶ, ἐφεῖαν⊙, irruerant. 18 Sic παρεῖθην, dimissus sum. ab ἔθην, subiunct. ἐθῶ, ἔθῃς, ἔθῃ. tertia plu. ἐθῶσι, mittantur: ἀνιεθῶσι, restringantur: infinit. ἐθῆναι & ἑεῖναι, hinc ἀνιεθῆναι & ἀνειθῆναι, immissum esse: particip. ἑεὶς, ἑέντ⊙, missus: vnde ἀνιεὶς, absolutus, venia donatus: ἀφιεὶς, dimissus: διεὶς, dilutus: ἀνιεὶς, immissus, dilutus, infusus: παριεὶς, labefactatus. 19 Tertia persona προσήκα⊙, accepit, admisit. 20 Communiter quidem ἵε⊙: Ionicè verò ἵο: & contractione Attica ἕ. Idem iudicium de imperatiuo ἵε⊙, ἵο, ἕ. vide 108. 20. & 188.17. 21 Hinc προῶμαι, deseram, remittam: prima plural. προώμεθα.

ἵημι δ' ἐπιθυμῶ, concupisco, vsitatum est in passiuo præsenti, ἵεμαι, ἵεσαι, vt τίθεμαι: et imperfecto, ἱέμην: à quo compositum

De ἵημι, quod est concupisco.

ἐφίεμαι. ἐφιέμην.

positum ἐφίεμαι, desidero: & ἐφιέμην, desiderabam.

ἵεμαι, concupisco, quì differat ab ἵεμαι, mittor.

1 Voce non differt à passiuo superiori ἵημι, quod est, mitto: sed significatione ab eo discernitur, atque constructione: nam hoc infinitiuum vel genitiuum postulat: illud verò verborum passiuorum constructionem recipit, nempe genitiuum cum præpositione ἀτὴρ vel ὑτήρ.

De ἧμαι, quod & sedeo.

Ημαι & κάθημαι, sedeo, fiunt ab ἕω,

1 2 1 ἑέω, ἕημι, 2 ἕεμαι, crasis ἧμαι, ἧσαι, ἧται.

κάθημαι.

3 D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. P. ἥμεθα, ἧσθε, 3 ἧντο

4 sic κάθημαι, 4 κάθησαι, &c.

5 5 Imperfect. ἥμην, ἧσο, ἧτο: ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperat. ἧσο, ἥσθω: κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου, sede, à κάθησο, Ionicè κάθηω, & systole κάθεο, crasi κάθου.

κάθου.

Ionica reduplicat. per ε ἧμαι.

1 Pro ἱέω, ἵημι, ἵεμαι per reduplicationem Ionicam. Iones enim per ε, non per ι reduplicant. Porrò in ἕεμαι, crasi ἧμαι, duplex εε contrahitur in η, non in ϙ, ne coincidat cũ εἶμαι, missus sum, perfecto passiuo verbi ἵημι.

εἶντο.

2 2 Hinc imperfect. ἑέμην sine augmento: tertia plural. ἕεντο & crasi εἶντο, sedebant. Potest censeri plus quàm perfectum ab ἕω, perfect. pass. εἶμαι, 239. 15. plus quàm

ἕατο, εἵατο. ἕατο, εἵατο. ἥατο.

3 perfect. εἵμην, εἷσο εἷτο: εἷντο. 3 Ionicè ἕαται, & ectasi poetica εἵατο: sic tertia plural. imperfecti ἧντο, Ionicè, ἕατο, & poeticè εἵατο vel ἥατο: vnde καθήατο: sedebant.

καθήατο.

4 Vide 115. 10. & 25. 4 Pro κάθησαι dicitur etiam κάθη,

καθῆτο.

5 vt habes, 260. 17. 5 Tertiam personã ἐκάθητο Demosthenes sæpenumero effert sine augmento, καθῆτο, sedebat, penultima circumflexa. & pro ἧτο poetæ dicunt ἧστο, compositum καθῆστο, sedebat. potest tamen censeri plus quàm perfect. ab ἕξω. μ. ἕσω: π. ἧκα: pass. ἧσμαι: plus quàm perfe. ἥσμην, ἧσο, ἧστο. sic καθῆστο à καθέζω: sed in eo desidera-

siderabitur augmentum Ionicè. *Infin.* ἧσθαι, καθῆσθαι: *participium* ἥμενος, καθήμενος. *futurum medium* ἥσομαι, καθήσομαι. 2 *Appendix.*

Κεῖμαι, *iaceo*, à κέω, [1] κεέω, κέημι, κεε- 1 *De* κεῖμαι,
μαι, & crasi κεῖμαι, κεῖσαι, [2] κεῖται. Imper 2 *quod est iaceo.*
fectum, ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Futurum me
dium, [3] κείσομαι, κείσῃ, κείσεται. 3

Cōposita sunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι: *recumbo, adiaceo, disponor.* ἀνάκειμαι. ἐπίκειμαι. διάκειμαι.

In κέω *siue* κέημι, *à* κέω, ε *reduplicatio* Ionica *non po-* 1
nitur in principio, sed in medio, nempe post primam con-
sonantem κ. *sic* ὀνίνημι *in secunda syllaba reduplicatio-*
nem habere diximus, 179. 18. [2] *Hinc tertia plural.* κεῖντες, 2 κέατες κείατες.
& Ionicè κέατες, *poeticè*, κείατες. 115. 10. & 30. *Dicitur*
quoque κέοντες & *in imperfecto* κέοντο, *iacebant, pro* ἐκέ κέοντες.
οντο, *detracto augmento, à barytono* κέομαι: *vnde* & κέοντο.
subiunctiuus κέωμαι. [3] *Doricè* κεσοῦμαι, & κεσεῦμαι. 3 κέωμαι.

[1] Ἴσημι, cognosco, ab ἰσάω, ἴσημι, ἴσης, 1 *De* ἴσημι
ἴσηση, tertia pluralis, ἴσασι, [2] accentu in 2 *quod est cognosco.*
antepenultima, vt participium ἴσας, ἴσαν ἴσασι.
τος, τοῖς, ἴσασι, non ἰσὰς, ἰσάντος, ἰσᾶσι: ἴσας.
non enim seruat legem verborum in μι,
quæ exigit ἰσάς acutum.

Imperfectum, ἴσην, ἴσης, ἴση, tertia plu-
ralis, ἴσασαν, syncope [3] ἴσαν. 3 ἴσαν.

Imperatiuus, S. ἴσαθι, ἰσάτω. D. ἴσατον,
ἰσάτων. P. ἴσατε, ἰσάτωσαν Syncope [4] ἴσθι 4 ἴσθι, &c.
ἴσω: [5] ἴσον, [6] ἴσων: ἴσε, ἴσωσαν vel [6] ἴσων. sic 5 6 ἴσμεν, ἴσε.
in præsenti, ἴσαμεν, ἴσμεν: ἴσατε, ἴσε. 6

7 Passiuum, ἴσαμαι, 7 vnde ἴσαμαι: com-
ἐπίσαμαι. positum, ἐπίσαμαι, ἐπίσασαι, ἐπίσατη,
scio. Imperfectum, ἐπισάμην, ἐπίσασο, Io-
ἐπίσω. nicè ἐπίσαο, crasi ἐπίσω, ἐπίσασο. Futu-
8 rum, 8 ἐπιστήσομαι.

ἴσαμι. 1 Doricè ἴσαμι, 22. 7. sic in imperfecto ἴσαν pro ἴσην:
cum augmento Attico ἔϊσαν: & rursus verso augmento
ἤϊσαν. 2 syllabico ε in temporale η, ἤϊσαν, intelligebam. 2 Sic ἄεϊ-
ἄεϊσι. σι, flant, pro ἀεῖσι, ab ἄημι, spiro, 180. 25. Ex ἴσασι cum
3 σὺν fit συνίσασιν, vnà sciunt, sunt conscij. 3 Sumitur et-
iam ἴσαν pro ἐπορεύοντο, ibant, ab εἶμι, de quo suprà,
4 5 273. 15. 4 Cum σὺν, συνίσθι, sis conscius. 5 Et per pleona-
ἰστέον. 6 smum τοῦ ε, ἰστέον, scitote vos duo. 6 Capitur Atticè pro
7 tertia plural. ἴσωσαν, 120. 10. 7 Per pleonasmum scilicet
literæ τ. sic ἴσασαι, ἴσατη, & cet. pro ἴσασαι, ἴσατη, scis,
ἴσῃ. scit. Pro secunda persona ἴσασαι, dicitur etiam ἴσῃ: sic
8 compositum ἐπίσῃ pro ἐπίσασαι, 260. 8 Coincidit
cum futuro medio verbi ἐφίστημι, quod componitur ex
ἐπὶ & ἵστημι: huius futurum actiuum στήσω, medium στή-
ἐπιστήσομαι. σομαι, compositum ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, supersistam,
es: vel sciam, scies.

De φημὶ, quod est dico. 1 Φημὶ, dico, à φάω. S. φημὶ, φῄς, per ῃ
diphthongum, φησί. D. φατὸν, φατόν. P.
φασί. 2 3 φαμὲν, φατὲ, 2 φασί, acuta vltima, 3 licet
φᾶσι. participium sit φὰς, φάντος, τοῖς φᾶσι,
per ᾶ circunflexum.

4 Imperfectum 4 ἔφην, vt ἵστην. Aoristus
5 primus ἔφησα, ex futuro 5 φήσω. Aoristus
4 secundus 4 ἔφην, in singulari similis est
Annotatio. imperfecto: quod fit quoties non est re-
duplicatio, τλῆμι, ἔτλην, tolero: γνῶμι,

ἔγνων

ἔγνωμ, *nosco*. In duali autem, ἔφημεν ἐφήτην: et plurali, ἔφημεν, ἔφητε, [6] ἔφησαν: 6
seruatur longa penultima, quam imperfectum corripit, ἔφαμεν, ἐφάτην: ἔφαμεν, ἔφατε, [6] ἔφασαν. 6

Infinitiuus, [7] φάναι acutum ά, vt ἱσάναι. nam φᾶναι, *apparuisse*, per ᾶ circumflexum, est aoristus primus à φαίνω, *appareo*. 7 φάναι. φᾶναι.

Medius aoristus secundus [8] ἐφάμην, 8
ἔφασο.

Doricè φαμὶ, φής, φατί. φής accentu acuto, & per μι diphthongum, vt differat, à φῆς pro ἔφης, aoristi secundi. φαμὶ φατὶ. φής. φῆς.
[2] Doricè φαντί. [3] Vide, 181. 11. [4] Et *sine* augmento φῆν, φῆς, φῆ: & *per aphæresim* ἦν, ἦς, ἦ. *sic in præsenti* ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ & ἠτί, *pro* φημὶ, φῄς, φησί. [5] Doricè φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, 22. 7. & 84. 9. [6] Et *syncope* ἔφαν, *et rursus reiecto augmento* φὰν, *dicebant vel dixerunt*. [7] φάναι *præsentis est temporis: in aoristo secundo dicimus* φῆναι, *dixisse*. [8] *Est etiam Atticè* φῆναι, *apparuisse, pro* φᾶναι, 95. 16. Hinc *infinitiuus* φάσθαι, *dixisse: participium* φάμενος: *cum* προφάμενος, & *poeticè* (89. 7.) παρφάμενος, *male suadens*. 2 3 4 5 6 7 8 φαντί. φῆν, ἠμὶ. φασῶ. εῖς, εῖ. ἔφαν. φάναι. φᾶναι. φῆναι. παρφάμενος. *Annotatiuncula in verba in μι, ἵση.*

ἵση pro ἵσαθι, *siste*: quandoque imperatiuus verborum in μι fit à tertia imperfecti, ἐπίμπλη, *implebat*. [1] πίμπλη, *imple*. 1 πίμπλη à πίμπλημι. *Ionica reduplicatio.*

τέθνημι, *morior*, reduplicatur per ε more Ionico, à θνάω, πέθνημι: tertia pluralis πεθνᾶσι, vt ἱσᾶσι.

Imperatiuus est πέθναθι. Optatiuus πεθναίην. Infiniti. πεθναέναι. Sic πίτλημι. *tolero:* πέθνημι. πεθνᾶσι.

τίτλημι. τλῆμι.

2 tolero: 2 τέτλαθι, tolera: τετλαίλω, tolerarem. quod & τλῆμι, à τλάω.

ἔσημι pro ἴσημι. ἀφισαίκν. ἀφισάναι.

3 ἔσημι quoq; per ε reduplicatum, 3 vnde ἐσαμεν, ἐσᾶσι: & optatiuus ἐσαίλω, ἀφε 4 σαίλω, desisterem. In finitiuus, ἐσαίναι, 4 ἀφε 5 σαίναι, desistere, insistere, penultima per ᾶ acutum.

ἐμπίπλω. λαίνυ.

1 Absque μ, πίπλη: dicimus enim πίμπλημι & πί= πλημι, 179. 10. & 14. hinc cum ὀν, ἐμπίπλη, imple, pro ἐμπίπλαθι: sic à λαίνυμι, conuiuium præbeo, imperfe- 10 ctum ἐλαίνυν, ἐλαίνυς, ἐλαίνυ: vnde λαίνυ pro λαίνυ=

τίτλα.

2 θι. 2 Et apocope τίτλα. huius infinit. τετλάναι, Doricè τετλάμεναι, & Ionicè τετλάμεν, 104. 1. Aoristus secundus ἔτλην à futuro τλήσω: imperat. τλῆθι, & Doricè τλᾶθι: optatiuus τλαίην: infinitiuus τλῆναι: participium 15

ἔσασαν. ἔσαθι. ἀφισάμεν.

3 τλὰς, τλάντ ⊙. 3 Sic in tertia plurali imperfecti ἔσασαν pro ἴσασαν, stabant, sistebant: imperatiuus ἔσαθι, sta: in 4 plurali ἔσατε, state. 4 Doricè ἐσάμεναι & Ionic. ἐσάμεν, cum ἀπὸ, ἀφισάμεν, desistere, Odyss. ά.

INVESTIGATIO 20
THEMATIS.

Verba quæ vltra imperfectum non coniugantur.

1 2 3 4 5 6 7 VLtra imperfectum non coniugantur finita in 2 αίνω, 3 εἴνω, 4 εἴω, 5 άθω, έθω, ύθω, 6 ξω, 7 σκω, χθω, λδω, νδω: & alia item plurima vel hoc vel illo tempore 25 carent. Sed quia variant crebro eiusdem verbi themata, vt κύω, κυέω, concipio: 8 οἶο= 8 μαι, οἰόμαι, puto: 8 θνήσκω, θείνω, θνέω, πέθνημι, morior: aut à diuersis omninò pen det

det formatio receptorum temporum, vt [8] φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, *fero*: ideo [8] huiusmodi tempora referemus ad thema proprium licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρω in vsu habetur, non tria reliqua, tamen futurum οἴσω, ab οἴω. Aoristi ἤνεγκα & ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. Præteritum medium Atticum ἐνήνοχα ab ἀνέχω: & ita in ceteris. quę verò themata versentur in vsu, docebit lectio.

οἴσω. ἤνεγκα. ἤνεγκον. ἐνήνοχα.

Rarum apud Græcos verbum est, quod omnibus suis temporibus absolutum non indigeat aliquo tempore ab alio themate mutuando. [2] *Vnde verò finita in* άνω *mutuentur tempora, videbis in sequentibus in verbo* αἰσθάνομαι *& in* λαγχάνω. [3] *Hoc quidem verum est in hyperdisyllabis in* είνω, *vt* φαείνω, *luceo, quæ deriuata sunt & poetica. at disyllaborum, quæ septem tantùm apud Græcos inueniuntur, tria quidem* βείνω, *vim infero:* εἴνω, *tego: &* σείνομαι, *lædo. vltra imperfectum non coniugantur: reliqua verò quatuor,* θείνω, *percutio:* κτείνω, *occido:* ϛείνω, *arcto:* τείνω, *tendo, formant futurum in* ενῶ, *Aoristum primum in* ενα, *secundum in* ανον: *& præteritum in* ακα, *passiuum in* αμαι, *medium in* ονα. *vt à* κτείνω, *futurum* κτενῶ, *occidam: Aoristus primus* ἔκτεινα: *secundus* ἔκτανον: *futurum secundum* κτανῶ, *medium* κτανοῦμαι: *Infinitiuus* κτανεῖσθαι *& dialysi* κτανέεσθαι, *perfectum* ἔκτανα, *poeticè* ἔγταγκα: *passiuum* ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται: *&* ἔκταμμαι, ἔκτανσαι, ἔκτανται: *infinitiuus* ἐκτάνθαι: *participium* ἐκταμμένος, *interemptus: Aoristus primus* ἐκτάθην, *&* ἐκτάνθην: *ab* ἐκτάθην, *tertia pluralis* ἐκτάθησαν, *&* Bœoticè ἔκτα-

1 Notio.
2 άνω.
3 είνω.
Tempora à κτείνω.

ἔκτανθεν, occisi sunt, 118.14. perfectum medium ἔκτονα, pro
κέκονα, à τέινω. quo sublato τ & præposito κ, poetæ vsurpant κέκονα, occidi: plus quàm perfectum ἐκτάμην, ἔκτασο, ἔκτατο. Sic à τέινω futurum τενῶ: aoristus primus ἔτεινα: perfectum τέτακα: passiuum τέταμαι, τέτασαι, τέταται: tertia pluralis τέτανται: aoristus primus ἐτάθην: perfectum medium τέτονα, vnde τόνος, tonus, concentus, contentio.

ἐίω. 4 Verba in ἐίω ferè omnia ducuntur vel à præsenti vel à futuro aliorum verborum: de quibus vide in verbo γαμέω: atque hæc quidem vltra imperfectum non coniugantur, sed sua tempora à primitiuis mutuantur. quæ autem ab alijs verbis non deriuantur, ea in alijs quoque temporibus coniugantur, vt κλείω, laudo, μ. κλείσω, π. κέκλεικα: sic σείω, quatio, μ. σείσω, π. σέσεικα. 5 Finita

ἄθω, ἔθω, ὕθω. in ἄθω, ἔθω, ὕθω, deriuata sunt omnia. à suis igitur primitiuis tempora mutuantur. Finita in ἄθω, ducuntur à

ἄθω. verbis barytonis quæ penultimam habent longam, vt ἀμυνάθω, ab ἀμνύω, opem fero, succurro: διωκάθω à διώκω, accuso: εἰργάθω ab εἴργω, prohibeo: κιάθω à

ἔθω. κίω, vado, accèdo. Finita in ἔθω, ducuntur ab ijs quorum penultima est breuis, vt νεμέθω à νέμω, pasco, depascor: σχέθω à σχέω, detineo, teneo, habeo: imperatiuus σχέτε, habe: φλεγέθω à φλέγω, comburo: ἠγερέθω, congrego, & ἠερέω, volito, tollo, ab ἀγείρω & ἀείρω, sed detracto, corripitur priùs penultima, atque α mutatur in η. Finita

ὕθω. in ὕθω fiunt à verbis sextæ in ύω interposito θ, vt μι-
6 νύθω à μινύω, minuo: φθινύθω à φθινύω, corrumpo. 6 Finita

ξω. in ξω barytona, facta sunt Atticè à circunflexis. Vide 257.11. atque hunc tractatum in verbo ἄυξω. Idem

ψω. iudicato de finitis in ψω, ac breuiter de omnibus bary-

Barytona facta à circunflexis. tonis, quæ à circunflexis facta sunt, de quibus in locis citatis. ea enim vltra imperfect. non coniugantur: sed

σκω. 7 sumunt alia tempora à circunflexis vnde ducta sunt 7 De finitis in σκω vide in verbo ἀρέσκω, & 156. 5. & 266.10.

APPEN-

APPENDIX DE QVIBVSDAM alijs verbis, quæ vltra imperfectum non coniugantur.

Aclenardo enumeratis adde fiuita in ίζω, μζω, ρζω, ύω, άω, desideratiua, vt μαθητιάω, ῶ, discere cupio: λω per simplex λ, atque polysyllaba in ύω, quæ formant ex se verba in μι: de quibus vide in verbis ἄγνυμι, ἀμφιέννυμι, δῄκνύω, ὀμνύω, ῥηγνύω, ῥωννύω, σβέννύω. Adde quoque verba quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione desinentem in liquidam, vt μαρμαίρω, rutilo: atque alia quæcunque reduplicationem habent, de quibus in verbo τιτρώσκω. & quæ ante ω habent mutam cum liquida, vt δάκνω, mordeo: de quo suo loco. & quæ à futuro fiunt grauitona: de quibus in verbo ἄγω. & quæ fiunt à præteritis, vt φρίττω, horreo, π. πέφρικα, vnde πεφρίκω, φς. φ, horresco: de his videbis nonnihil in verbo ἐπέπηραξα. & quæ per pleonasmum sunt facta, præcipuè quæ mutarunt ε in ι, vt τίκω, τίκτω, pario: de quibus 266 1. hæc verò sumunt tempora à primitiuis, vt τίκτω à τίκω, μ. τέξω, &c. & complura in ίνω: de quibus in verbo φθίνω. 8 Vide in verbis οἶδα, θνήσκω, φέρω.

ίζω, μζω, ρζω, ύω, λω, ύω. 1

2

μαρμαίρω & δάκνω cum similibus. 3

A futuris & 4 præteritis ducta. Mutantia ε in ι ob pleonasmum. Multa in ίνω

1 Ἄγω, *duco*, Futurum ἄξω. Præteritum 2 ἦχα, et 3 Atticè ἄγηχα, pleonasmo ἀγήοχα. Aoristus secundus ἤγαγον, et 4 pleonasmo syllabæ γα, ἤγαγον: vnde 5 ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐαν ἀγάγω, ἀγαγεῖν. Participium 6 ἀγαγών. Imperatiuus autem ἄξε, ἄξετε, *duc, ducite*: præsentis est temporis. 7 Nam quorundam futura pro præsenti vsurpantur.

1 A ἄγω. ἀγήοχα. ἤγαγον.

ἄξι, ἄξιτε. Futura pro præsenti.

vſurpantur, vt ab ἄγω, *duco: δύω, ingredior: οἴω, fero: ὄρω, attollo, concito,* futura,

ἄξω, δύσω, οἴσω, ὄρσω.

ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω [8] Aeolicè pro ὀρῶ, [9] & vſque ad imperfectum ſolùm coniugantur. itaque δύσω, imperfectum, ἐδυσόμην. [10] σω, imperfectum medium [10] ἐδυσόμην. [11] οἴσω, imperfectum [11] οἴσω. Imperatiuus, οἶσε, οἰσέτω. ὄρσω, paſsiuum, ὄρσομαι. Imperfectum, [12] ὠρσόμην, ὤρσυ, & [13] Ionicè [13] ὤρσεο: & imperatiuus ὄρσεο. Sic ἄξω. Imperatiuus ἄξε, ἀξέτω.

ἐδυσόμην. οἶσι, οἰσέτω. Ioniſmus. ὤρσευ. ὄρσευ.

[1] Ab ἄγω *imperfectum & aoriſt. ſecund.* ἦγον, (Doricè ἆγον, *cum* διὰ, διάγον, ις, ι, *degi, iſti, it.*) ἤκεις: *hinc tertia perſona* Ionicè ἄγεισκε, *ducebat*, 85. 5. *præſens imperat.* ἄγε, & *poeticè* ἄγεις, *age: infinitiuus* ἄγεμεν, Ionicè ἀγέμεν, Doricè ἄγεν, 104. 1. & 18. *præſens paſs.* ἄγομαι: *imperatiuus* ἄγε. Ionicè ἄκευε, *duc*, 120. 6. *participium* ἀκόμενος, *pro quo inuenitur* ἀκεύμενος *pleonaſmo* τῦ ε: οἱ ἀκεύμενοι, *qui ducuntur & admirantes.* [2] *Paſsiuum* ἦγμαι, ξαι. κται, *actus ſum: participium* ἠγμένος, *actus: aoriſtus primus* ἤχθην: *participium* ὀχθείς, ἐν- [3] τος: ἀχθεῖσα, ἰσης. [3] *Vide* 248. 8. & 249. 2. 4 *Medius* ἠκαχόμην. *ſic ab* ἄκω, *mœrore afficio*, *Aoriſtus ſecundus* ἤχον, *& pleonaſmo ſyllabæ* κα, ἤκαχον, *Vide quo-* [5] *que* 255. 12. [5] *Et apud poetas Syracuſano more* ἄκαχον, [6] *duc.* 100. 12. [6] *Pro* ἀκαχὼν *inuenitur* Ionicè ἀγάκας, [7] *qui duxit.* [7] *Sic à* βῆμι, εο, μ. βήσω: *vnde præſens,* βήσω: *paſsiuum* βήσομαι. *Imperfectum* ἐβησόμην, ἐβήσω, ἐβήσετο: *compoſitum ex* ἀπὸ, ἀπεβήσετο, *abijt.* Ιαιαδ. ά. ιτὲ Δοιάζω *vel* Δοάζω, *delibero* μ. Δοάσω: *præſens*, Δοάσω: *paſsiuum* Δοάσομαι: *imperfectum*, ἐδοασόμην, ἐδοάσω, ἐδοάσετο: *& poeticè* Δοάσετο, *reiecto augmento, & ge-*

ἤκαχον. ἀκάκας. ἀπεβήσετο.

mma-

minato σ. λέγω, dico, futurum λέξω: vnde præsens passiuum λέξομαι: imperatiuus λέξȣ, & Ionicè λέξεο. τείρω, infesto, exhaurio: futurum τερῶ, Aeolicè τέρσω: vnde præsens pass. τέρϐομαι: imperfectum ἐτερσόμην, ȣ, ετο detracto augmento τέρσετο, siccabatur. lege scholion sequens. 8 Nam Aeoles futurum primum quintæ coniugationis verborum in ρω per σω efferunt, seruata præsentis characteristica, & retracto accentu, 80.35. & 81.5. Ab ὀρῶ, μ. ὀρῶ, π. ὄρκα, passiuum ὦρμαι, plus quàm perfectum ὤρμην, ὦρϐ, ὦρτο, cum ἐν, ἐνῶρτο, irruerat. 9 Dicimus tamen in aoristo primo ὦρσα, concitaui: non quidem à præsenti ὄρσω, sed habentes rationem futuri Aeolici ὄρσω. 10 Tertia persona ἐδύσετο, sublato augmento δύσετο: & rursus poeticè geminato σ, δύσσετο, subibat. 11 Pro ᾦϐον: nam augmento destituitur. Inuenitur quoque hæc vox in aoristo primo imperatiui, οἶϐον, οἰσάτω, fer, ferat. 12 Et imperfectum actiuum ὤρϐον, ὦρσες, ὦρσε, concitabam, as, at. 13 Vide 108.20. & 120.6. atque 186.28. & 187.10.

λέξεο.
τέρσετο.
8 Aeolismus.
ἐνῶρτο.
9 ὦρσα.
10 δύσετο.
11 δύσσετο.
οἶϐον.
12 ὦρϐον, ες, ε.
13

Ἄγνυμι, *frango*. Præteritum medium ἦγα sumit ab ἄγω, et 1 ἔαγα pro ἦγα, 2 solutione η in εα. Aoristus primus 3 ἦξα et ἔαξα. Aoristus secundus pass. ἤγην et ἐάγην. 4 Sic in composito, κατέαγα, *fractus sum*. κατέαξα, *fregi*: κατεάγην, *fractus sum*.

ἄγνυμι ab ἄγω.
1 2 Augmentum η resoluitur in εα.
3
4

Desinentium in γνύω aut γνυμι tempora formabis à finitis in γω, ἄγνυμι tanquam ἄγω: sic 5 ~~ζεύγνυμι, iungo:~~ 6 ~~μιγνύω, misceo:~~ 7 ~~μοργνύω, abstergo:~~ 8 ~~πηγνύω, figo:~~ 9 ~~ῥηγνύω, rumpo.~~

Annotatio de finitis in γνύω & γνυμι.
5 6
7 8
9

~~Ἄδω placeo~~. Præteritum medium ἦδα,

ἄδω.

Solutio η in εα.

10 10 et solutione ἔαδα. Participium ἑαδὼς,
11 11 vt ἐάγην, pro ἤγην, *fractus sum:*[12] ἑάλων
12 pro ἥλων, *captus sum*, et similia.

Solutio diphthongi aut vocalis longæ in duas breues.

1 Hinc participium ἐαγὼς, cum κτ, κατεαγὼς, *fra-*
2 *ctus.*[2] Nam poetæ vnicam vocalem longam aut diphthon-
gum in duas breues resoluunt, præcipuè in augmento. sic
ἀτω, noceo, lædo: Aorist. primus ἆσα per α longum Do-
ricè, pro ἦσα, et solutione α longi in duplex breue, ἄασα:
in Aoristo primo medio ἀασάμην, iacturam feci: in passi-
uo ἀάσθην, læsus sum. sunt qui interpretentur, siccatus
sum, ab ἄζω, sicco: tamen eadem semper erit ratio solu-
tionis. pro ἀάσθην, remoto augmento poetæ dicunt ἄ-
σθην, ἄσθης, ἄσθη. In eodem Aoristo ἀάθην pro ἤθην, de-
ceptus fui, ab ἄω siue ἄημι, vt ἑσάθην, ab ἵσημι, 171. 9.
& 187. 5. ἑάνδανον, ες, ε, & ἑήνδανον, ες, ε, pro ἥνδανον,
ες, ε, placebam, as, at, Imperfectum ab ἁνδάνω, ἑάφθην,
accensus sum: item coniunctus sum: ἑάφθη, coniunctum
est, pro ἥφθην, ἥφθη, Aoristus primus pass. verbi ἅπτω,
accendo, contrecto. ἔα, eram, Ionicè pro ἦν reiectò ν, ab
εἰμὶ, 271. 30. ἕαντ, sedent, quod & ἕαται Ionicè, pro
ἧντ, ab ἧμαι, de quo, 280. 10. ἔερτο, conclusum erat, plus
quàm perfectum passiuum pro εἶρτο, ab εἴρω: sic & Per-
fectum passiuum ἔερμαι pro εἶρμαι, vnde Participium
ἐερμένος, septus, angustatus. sunt qui dicta putent per
syncopen pro ἔεργμαι & ἐεργμένος ab ἐέργω sine au-
gmento: vel ab εἴργω, dissoluta diphthongo ει in εε. Pro
ἔερμαι verso ρ in λ, dicitur ἔελμαι: vnde in prima plu.
ἐέλμεθα, clausi sumus: & Participium ἐελμένος: ὃ ἐελ-
μένον, conclusum. sunt & alia in quibus ει dissoluitur in
εε: vt εἵλω, perfectum passiuum ἔελμαι, obuolutus sum,
pro εἷλμαι. ἐργάθω, εἴργαθον, ἐέργαθον, separabā. ἔεσο.
indutus erat, Plus quàm perfectum passiuum pro εἷσο,
ab ἕω, quod augetur per ει, 239. 4. & 15. hinc & in
Aoristo primo medio ἑεσσάμην, indui, pro εἱσάμην, Aeo-
licè

ἄασα, ἀασάμην.
ἀάσθην.
ἄσθην.
ἀάθην.
ἑάνδανον.
ἑήνδανον.
ἑάφθην.
ἔα.
ἕαντ.
ἔερτο.
ἐερμένος.
ἔεργμαι.
ἐέλμεθα.
ἐελμένον.
ἔελμαι.
ἐέργαθον.
ἔεσο.
ἑεσσάμην.

licè σ geminatum est. His similia & quædam alia apud poetas inuenies. 3 Hinc imperatiuus, ἄξον, frange: Optatiuus ἄξαιμι, ἄξαις, fregerim, ris: cum κατὰ, κατὰξαις. pro quo Hesiodus dixit καωάξαις, sublato τ, & adiecto υ Aeolicè, vt in ἀυὴρ, pro ἀνὴρ, aer: sic in Insin. ἄξαι, κατάξαι, καωάξαι, fregisse. sunt qui referunt καωάξαις & καωάξαι, ad καωάζω: μάξω, contero, frango. 4 Sic etiam συνίαξα, Atticè ξυνίαξα, confregi, 201. 15. Notandum Aoristum secundum κατιάγην, seruare ea in reliquis modis: vnde in tertia plural. Subiunctiui, κατιαγῶσι pro κατάγῶσι, frangerentur: inuenitur etiam cap. 12. Euangel. Matth. futurum κατιάξῃ, confringet, pro κατάξει. nam simplicis ἄγνυμι futurum est ἄξω, εις, ει. Perfectum ἦχα ἔαχα: Passiuum ἔαγμαι, ξαι, κ): vnde Aoristus primus ἐάχθην, ἐάχθης, ἐάχθη: cum κ', κατεάχθη, fractus est. 5 Tanquam à ζεύγω, Futur. ζεύξω, Aoristus primus ἔζευξα: Imperatiuus ζεῦξον, ζευξάτω: in plural. ζεύξατε: Perfectum ἔζευχα: Passiuum ἔζευγμαι (hinc verbale ἀζεῦγμα, ατ Θ, iugatio: & figura Zeugma, quæ Latinè ligatio vel adnexio dicitur, 215. 33. & 216. 2.) ἔζευξαι, κται: Aorist. primus ἐζεύχθην: hinc Participium ζευχθεὶς, iunctus, vinctus. Aoristus secundus ἔζυγον, 97. 7. Passiuum ἐζύγην, iunctus sum: Participium ζυγεὶς, ἐντ Θ: οἱ ζυγέντες, iuncti. 6 Tanquam à μίγω: Futurum μίξω: Aoristus primus ἔμιξα, ας, ε, tertia plural. ἔμιξαν: Perfectum μέμιχα: Pass. μέμιγμαι, ξαι, κται: Infi. μεμίχθαι: Part. μεμιγμένος Θ: Plus q. ἐμεμίγμην, ἐμέμιξο, ἐμέμικτο: Poeticè ἔμικτο, 253. 5. Aorist. pri. ἐμίχθην: tertia plural. ἐμίχθησαν, & Bœoticè (118. 14.) ἔμιχθεν: Partic. μιχθεὶς, Venerem passus. & μιχθὲν, mixtũ, cofusum Aor. sec. ἔμιγον: Pass. ἐμίγην, & Ionicè detracto augmẽto μίγην, μίγης (hinc fut. sec. μιγήσομαι) Optat. μιείην: Subiunct. μιγῶ, ῇς, ῇ: tert. plu. μιγῶσι: et Ion. μιγέωσι, 185. 25. Infi. μιγῆναι, et Att. 104. 1. μιγήμεναι, misceri, rẽ habere, par. μιγείς. 7 Quasi à μόρεω, Fu. μόρξω. 7

καωάξαις. 3
καωάξαι. 4
ξυνίαξα.
κατιαγῶσι.
κατιάξῃ.
κατεάχθη. 5
ζεῦξον.
ζεῦγμα.
ζευχθεὶς.
ἔζυγον.
ζυγέντες. 6
ἔμιξα.
μέμιχθαι.
ἔμικτο.
ἔμιχθεν.
μιχθεὶς.
μίγην.
μιείην.
μιγέωσι.
μιγήμεναι.

πῆχθεν.

ἐπάγην.

ὀμόργνυμι.

ὀρίγνυμι.

ὀρογῦαι.

ἄσασθαι.
ἄσλον.
ἔυασλον.
ἄδλον, ες, ε.

ἀδεῖν, ἀδών.

88 Α πήγω, cuius futurum πήξω, figam: aoristus primus ἔπηξα, ας, ε, compegi: νῆας ἔπηξι, naues ædificauit: participium πῆξας, defigens: aoristus primus med. ἐπηξάμην: subiunctiuus πήξωμαι: prima plural. πηξώμεθα, struamus: participium πηξάμενος, qui compegit. Perf. actiuum πέπηγα: passiuum πέπηγμαι, ξαι, κτ): aorist. primus ἐπήχθην: tertia pluralis Bœotica detracto augmento πῆχθεν pro ἐπήχθησαν, fixi sunt. Perfectum med. πέπηγα, concreui: in plus quàm perf. ἐπεπήγη, defixum erat: part. πεπηγὼς, infixus, gelidus, cõgelatus. Aoriſt. ſec. actiuus ἔπαγον: paſſ. ἐπάγην, concretus sum: subiunct. παγῶ, ῇς, ῇ, prima plural. παγῶμεν, defigamur: 9 part. παγὶς, concretus. 9 De ῥηγνύω vide hunc tractatũ de Inuestigatione thematis suo loco inter verba quæ à ρ incipiunt. Sunt & quædam alia in γνύω aut γνυμι finita: sed omnia à desinentibus in γω tempora mutuantur: vt ὀμόργνυμι, alstergo, ab ὀμόργω: futurum ὀμόρξω: aoristus primus ὤμορξα: med. ὠμορξάμην: particip. ὀμορξάμενος: in duali ὀμορξαμένω, detergentes. sic ὀρίγνυμι, ab ὀρίγω, parrigo, prabeo: futur. ὀρίξω: aoriſt. ὤριξα: infinit. ὀρίξαι: aoristus primus med. ὠριξάμην. ὠρίξω, ὠρίξαζ, depoſito augmento ὀρίξαζ, incitatus eſt, appetijt: item intorsit: tertia pluralis ὠρίξανζ, apprehenderunt: imperatiuus ὄριξαι, ὀριξάσθω, cõtorque, contorqueat: futurum med. ὀρίξομαι, participium ὀριξόμενος, tangens, percutiens. Perfectum medium ὤρογα verso ι in ο: participium ὠρογὼς, ἡ ὠρογῦα, & detracto augmento ὀρογῦα, quæ porrexit. huc etiam referuntur 10 ὠρωρίχδν & ὀρωρίχαζ, de quibus, 254. 8. 10 Sic in aoriſto primo ἄσα, ἄσας, exhilaraui, isti, pro ἦσα, ἦσας: & in imperfecto & aoriſto secundo ἄσλον, Aeolicè ἔυασλον, pro ἦδλον, quod & detracto augmento dicitur ἄδλον, ἄδλες, ἄδλε, placebam, bas, at, seu placui, isti, it: eſt & ἄδλον, tertiæ plural. placuerunt: hinc infinit. ἀδλεῖν, placuiſse: participium ἀδλὼν, gratus. Alij hæc ad ἀνδλά-

ἀνδάνω referre malunt, quod mutuatur tempora ab ἁδέω, vt reliqua in άνω ab έω: vnde & futur. ἁδήσω, ἁδήσεις, gratificabor, gratificaberis: sunt qui in ἔαδα, ἑαδὼς, ἔασα, & ἔαδον, spiritu aspero notent ε, vt α in themate ἅδω: aly per lenem efferre malunt, vt ε in augmentis. [11] De hoc paulò suprà, in ἄγνυμι, 289. 24. [12] De hoc infrà, in ἁλίσκομαι, 295. 12.

ἁδήσεις.

~~Αἰσθάνομαι, sentio~~. Fut. med. [2] αἰσθήσομαι. Præteritum pass. [3] ᾔσθημαι. Infinitiuus ἠσθήσθαι. Aoristus secund. medius, [4] ᾐσθόμην, ab αἰσθέομαι.

αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι.

[5] Ex άνω et άνομαι deduces tempora, vt ex έω et έομαι, [6] ἁμαρτάνω, vt ~~ἁμαρτέω, pecco~~: sic [7] ~~ἀπεχθάνομαι, sum odio~~: [8] ~~αὐξάνω, cresco~~: [9] ~~βλαστάνω, germino~~. [10] ~~καταδαρτάνω, dormio~~: vt ἀπεχθέομαι, αὐξέω, etc.

Annotatio de finitis in άνω & άνομαι.

Imperfectum ᾐσθανόμην, ᾐσθάνου, ᾐσθάνετο, &c. [2] Ab αἰσθήσομαι, αἰσθήσῃ, participium αἰσθησόμενος, intellecturus: aoristus primus ᾐσθησάμην, sensi. [3] Hinc plus quàm perfectum ᾐσθήμην, ᾔσθησο, ᾔσθητο: participium ᾐσθημένος, qui sensit. [4] Ab ᾐσθόμην, ᾔσθον: optatiuus αἰσθοίμην, αἴσθοιο, αἴσθοιτο: subiunctiuus αἴσθωμαι, αἴσθῃ, αἴσθητ: tertia pluralis αἴσθωνται: infinitiuus αἰσθέσθαι: participium αἰσθόμενος. [5] Finita in άνω & άνομαι deriuata sunt omnia: ex his quædam formantur à verbis circunflexis obsoletis in έω ῶ, έομαι οῦμαι, ε in α mutato, & interposito ν post α, vt κιχέω ῶ, κιχάνω, inuenio, peruenio, consequor: οἰδέω ῶ, οἰδάνομαι, tumeo, irascor, superbio: atque in huiusmodi verbis locum habet CLENARDI regula: κιχάνω, futurum κιχήσω, med. κιχήσομαι, aoristus sec. ἔκιχον, ἔκιχε, nactus est:

Finita in άνω vnde deriuentur.

κιχάνω, οἰδάνομαι.

ἔκιχε.

κιχήμεναι.

λιμπάνω.
λαμβάνω.
λανθάνω.
λαγχάνω.
μανθάνω.
πυνθάνομαι.
τυγχάνω.
φυπάνω.

μανθάνω à μαθίω & μήδω.

Tempora ab ἁμαρτάνω.

τὰ ἡμαρτημμένα.

ἄμαρβον, ες, ε.
ἤμβροβον.
ἀπιχθάνομαι.
ἠπιχθάνοντο.
ἀπηχθόμην.
ἀπιχθόμην.
ἐχθάνομαι.

est: Infin. κιχεῖν, Doricè κιχήμμαι, 104. 1. & ectasi poetica κιχήμεναι, deprehendere. Sunt & alia in άνω quæ fiunt à barytonis disyllabis, verso ω in άνω, correpta penultima, & v post eam assumpto: vt λείπω, λίπω, λίμπω, λιμπάνω, relinquo. λήθω, λαμβάνω, capio: λήθω, λανθάνω, lateo, fallor, et imprudens aliquid facio: λήχω, λαγχάνω, sortior, adipiscor: μήθω, μανθάνω, disco, intelligo, doceor: πεύθω, πυνθάνομαι, audio, intelligo, interrogo: τεύχω, τυγχάνω, sum compos, sortior: φεύσω, φυπάνω: fugio, vito, desisto: sic cõpositum καζαφεύσω, καζαφυπάνω, refugio. in his exemplis ν ante γ & χ mutatum fuit in γ: ante ζ & π in μ, ob orthographiam: Vide 9. 1. & 12, 31. & 92. 24. Hæc aũt atque cetera id genus in άνω à suis primitiuis tempora mutuantur: μανθάνω tamen sumit futur. med. μαθήζομαι à μαθίω: sic Aorist. pri. ἐμάθησα: & perfect. μεμάθηκα: sed aorist. sec. à μήθω, vel etiam ab eodem μαθίω. nam ab vtrouis erit semper ἔμαθον, 94. 1. et 152. 19. vide hunc tractatũ in verbis
6 λακάνω, πυνθάνομαι et τυκάνω. 6 Futur. ἁμαρθήσω: Perfect. ἡμάρτηκα: infin. ἡμαρτηκέναι: Perf. pass. ἡμάρτημαι: Partic. ἡμαρτημμένος, qui aberrauit: τὰ ἡμαρτημμένα, errata, commissa. Aorist. sec. ἤμαρβον, ες, ε, & sine augmento Ionicè ἄμαρβον, ες, ε: Poeti. ἤμβροβον, ες, ε, tanquam ab ἀμβροτέω: vel pro ἤμαρβον, traiectione literæ & mutatione α in ο, ἤμροβον, sed quia μ non habet locum ante ρ, 8. 33. inseritur β, & mutatur spiritus, ἤμβροβον. 7 7 Imperf. ἀπιχθανόμην, pro ἀπηχθανόμην, augetur initio: tertia ἀπιχθάνοντο, indignati erant: Fut. med. ἀπιχθήζομαι, ἀπιχθήσομαι. Aorist. secund. med. ἀπηχθόμην, ἀπήχθε, ἀπήχθεζο, augetur in medio: & sine augmento ἀπιχθόμην: Infinit. ἀπιχθέζθαι: Partic. ἀπιχθόμενος. Perfectũ pass. ἀπήχθημαι, odio fui. Sic simplex ἐχθάνομαι ab inusitato ἐχθίομαι: Futur. med. ἐχθήζομαι, inimicus ero: Perfect. pass. ἤχθημαι, inimicus fui:
8 aorist. sec. med. ἠχθόμην, odio fui. 8 Vide infrà in verbo ἀνύξω.

αὔξω. *nam vtrunque idem significat: & ab* ἀυξέω *tempora mutuatur.* [9] *Futurum* βλαστήσω: *Perfect.* βεβλάστηκα: *in plus quàm perfe.* ἐβεβλαστήκει, *refructificauerat, aorist. secund.* ἔβλαστον, ἔβλαστες, ἔβλαστε: *Particip.* βλάστὼν, *ortus, natus.* [10] *Aorist. sec.* κατέδαρθον: *Infini.* καταδαρθεῖν, *Atticè* καταδάρθειν, *acuta penultima: Aorist. sec. pass.* κατεδάρθην, *vnde Part.* καταδαρθεὶς, ἐντος, *cõsopitus, dormiens. Sic simplex* δαρθάνω, *dormio, à* δαρθέω: *Fut. me.* δαρθήσομαι, *dormiã: Aor. sec. act.* ἔδαρθον, *& metat, poet.* 255. 18. ἔδραθον: *Infi.* δαρθεῖν *&* δραθεῖν.

9 βλαστάνω à βλαστέω.
10 καταδαρθάνω à καταδαρθέω.
καταδαρθεὶς.
δαρθάνω.
ἔδραθον.
δραθεῖν.

~~Ἁλίσκομαι, capior~~. Futurum, [1] ἁλώσομαι. Præteritum ἥλωκα, et ἑάλωκα: Passiuum, ἑάλωμαι, vnde verbalia, ἅλωσις, *captiuitas:* ~~ἁλωτὸς, captiuus~~, ab ἁλόω. Aoristus secundus, ἥλων, ἑάλων. [2] Infinitiuus, ἁλῶναι. Participium ἁλὺς, ἁλόντος, ab ἁλωμι, quæ sunt omnia vocis actiuæ, sed significationis passiuæ: id quod frequentissimum est in compositis verbi ἵστημι, vt [3] καθεστῶτα, constituta.

1 ἁλίσκομαι ab ἁλόω & ἅλωμι.
2 *Vox actiuæ significationis passiuæ.*
3 καθεστῶτα.

Compositũ ~~ἀναλίσκω, consumo~~, [4] valdè variat in augmẽto præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα, *consumpsi*, sine augmento et ἀνάλωτη, *cõsumptus est:* etiã ἀνήλωκα, ἠνάλωκα: ἠνήλωτη, ἠνάλωτη. Atq; hæc incrementorũ diuersitas in multis præterea cõtingit. ~~Ἐγγυάομαι, despondeo, promitto~~. Imperfect. [5] ἠγγυᾶτο. Perf. [6] ἐπεγύηκε. ~~Ἐγχυράζομαι, oppignero~~. Perf. [7] ἐγκεχυρασμαίου et ἠνεχυ-

4 ἀναλίσκω.
Augmentorũ in quibusdam compositis varietas.
ἐπυάομαι.
5 6 ἐγχυράζομαι.

ἐνεχυράζομαι. ἐπυάω. παρεπύησε. βλακεύομαι. *Composita à* λέγω. συλλέγω. διαιτέω. ἀμπέχομαι. ἀνέχομαι. παροινέω. ἐπιδημέω. ἐπιορκέω. ἐπιστατέω. ἐμπολάω. κτάομαι. ἀμφιέννυμι & ἀμφίεμαι *ab* ἀμφιέω. *Annotatio de finitis in* ννύω & ννυμι.

ἠνεχυρασμένον: quod tamen fieri possit ab ἐνεχυράζομαι: vtrunque enim inueni-
8 tur. Ἐπυάω *do fidem*, [8] ἐπύησε, ἐπυησά-
9 μην, ἠπύησε: sed [9] ἐπυᾶτο et [10] παρεπύησε, *fi-*
10 *deiussit, spopondit*, sine augmento. ~~Βλακεύο-~~
11 ~~μαι, *torpeo*~~, [11] ἐβλάκευμαι et βεβλάκευ-
μαι, *torpore dissolutus sum*. Et composita à
12 λέγω, [12] per λε aut ει, συνειλεγμένοι et συλ-
λελεγμένοι, *collecti*. ~~Διαιτέω, *iudico vt arbi-*~~
13 ~~*ter*~~, [13] δεδιητημένος, vt [14] ἠνώχλησε, *tur-*
14 *bauit*, per duplex augmentum. ~~Ἀμπέχο-~~
15 ~~μαι~~ [15] ἠμπεχόμην, ~~*induor, circundo*~~. [16] Ἠνέ-
16 σχετο, *sustinuit*: et ἠνείχετο, *sustinebat*. ~~Πα-~~
17 ~~ροινέω, *debacchor*~~, [17] πεπαρῴνηται, *debac-*
18 *chatum est*. [18] ~~Ἐπιδημῶ~~, ἐπιδεδήμηκα, ~~*pe-*~~
~~*regrinor*~~. ~~Ἐπιορκῶ~~, ἐπιώρκηκα, ~~*peiero*~~. ~~Ἐπι-~~
~~στατῶ~~, ἐπεστάτηκα, *præsum*. ~~Ἐμπολῶ~~, ἐμ-
11 πεπόληκα et ἠμπόλησε, ~~*vendo, lucror*~~. [11]
~~Κτάομαι~~, κέκτημαι et ἔκτημαι, ~~*possideo*~~: et
plurima item alia generales canones au-
gmenti non exacte seruauerunt: de qui-
bus copiose Budæus in commentariis lin
guæ Græcæ. ~~Ἀμφιέννυμι~~ et ~~ἀμφίεμαι, in-~~
19 ~~*duo*~~. Futurum [19] ἀμφιέσω. Præteritum pas-
siuum ἠμφίεσμαι, ab ἀμφιέω, siquidem
20 ννύω et ννυμι habenda sunt vt ω, [20] quæ-
21 cunque præcedat vocalis: [21] ~~ζωννύω, *cingo*~~:
20 [20] ~~κεραννύω, *misceo*~~: [20] ~~κορεννύω, *saturo*~~: [20]

πεζον-

~~πεταννύω, extendo:~~[22] ~~ῥώννυμι, valeo:~~[23] ~~στρών-~~ 22
~~νυμι, sterno:~~[20] ~~σορεννύω, sterno, sopio:~~[24] ~~χων-~~ 23
~~νύω, obruo aggere:~~ tanquam, ζώω, etc. 20
24

Pro ἁλώσομαι doctiores vsurpant ληφθήσομαι, fu- 1 ληφθήσομαι.
turum primum passiuum verbi obsoleti λήβω: à quo et-
iam λαμβάνω sua capit tempora.[2] Imperatiuus ἅλω- 2 ἅλωθι.
θι, capiaris, vt γνῶθι, 182. 27. optatiuus ἁλοίην, captus
sim, caperer, vt δοίην, 173. 15. & Doricè ἁλώην, ης, η, vt ἁλώην.
χρυσώην pro χρυσοίην, 159. 3.[3] Est participium perfe- 3 καθεστῶτα,
ctum. Vide 184. 3. & 9.[4] De huiusmodi augmentorum 4
varietate in verbis compositis vide quoque 242. 9. &
243. 7. Hæc autem in quadruplici sunt differentia. nam
aut augmento prorsus destituuntur, vt perfectum acti-
uum ἀνάλωκα, & tertia persona perfecti pass. ἀνάλω- ἀνάλωκα.
ται: vel augentur solum in medio, id est, in principio ver- ἀνάλωτ.
bi simplicis, & non initio compositi, vt ἀνήλωκα: vel ἀνήλωκα.
tantum initio, id est, in principio verbi compositi, & non
simplicis, vt ἠνάλωκα, passiuum ἠνάλωμαι, ἠνάλωσαι, ἠνάλωκα.
ἠνάλωτς: vel vtrinque, id est, & initio compositi & ini-
tio simplicis, vt ἠνήλωμαι, ἠλήλωσαι, ἠνήλωτς. hinc in ἠνήλωτ.
aorist. prim. actiuo ἀνάλωσα, ἀνήλωσα & ἠνάλωσα,
insumpsi, consumpsi: vnde Infinitiuus ἀναλῶσαι, à fu-
turo ἀναλώσω: in aorist. prim. pass. ἀνηλώθη, absum- ἀνηλώθη.
ptus est. A verbo ~~βαρυόπτομαι, caligo~~ (quamuis è præpo-
sitione non fiat compositio, sed è nomine ~~βαρὺς, grauis,~~
& verbo ~~ὄπτομαι, video~~) inuenitur in aoristo secund.
pass. ἐβαρυώπησαν ὀφθαλμοὶ, caligarunt oculi: quod ἐβαρυώπη-
vtrinque incrementum suscipit. sic μεμελοπετρίηται, σαν.
in tertia perfecti passiui à μελοτριέω ῶ, carmina modu- μεμελοπε-
lor, & pango, quod componitur è ὁ ~~μέλος~~, έος, ~~cantus,~~ τρίητ.
modulatio, & ~~τριέω, facio~~. sic etiam ὠνομαστοπετρίητς, ὠνομαστοπε-
ab ὀνομαστοτριέω ῶ, vocabula construo seu facio: è no- τρίητ.
mine ~~ὁ ὄνομα~~, άτος, ~~nomen~~.[5] Est tertiæ personæ singul. 5 ἠπυᾶτο.
per crasim ab ἠπυάετο augetur initio.[6] Tertia perfecti 6 ἐπεγύηκε.

7 *singul. in medio augetur.* 7 *Sunt participia neutra perfecti passiui. Atque* ἐσκεχυρασμένον *quidem augetur in medio, repetita tenui* κ *pro aspirata* χ: *vt habes,* 91. 25. ἠνεχυρασμένον *verò, si ducatur ab* ἐσχυράζομαι, *augebitur vtrinque. vbi notandum* γ, *quod in themate* ἐγχυράζομαι *ponebatur pro* ν *præpositionis* ἐν *propter* χ *sequens, in* ἠνεχυρασμένον *redijsse in* ν, *cùm iam non sequatur* χ *neque* κ, *sed* ε. *Vide* 9. 1. *&* 12. 31. *atque hunc tractatum in verbo* συῤῥήγνυσθαι. *Aduertendum quoque hoc loco in* ἠνεχυρασμένον *augmẽtum medium factum esse absque reduplicatione, quanuis sit breue, pro* ἠγκεχυρασμένον: *sic à* ~~προσπαττάλευω, defigo, depingo,~~ *Perfectum passiuum,* προσεπαττάλευμαι, *pro* προσπεπαττάλευμαι. *atque à simplici* ~~χαλκεύω, fabrico~~ *seu fabricor, fit* ἐχάλκευμαι *pro* κεχάλκευμαι. *& à* ~~νωγαλίζω, delicior~~, ἐνωγάλισμαι *pro* νενωγάλισμαι. *sed quia hoc rarum est, malim dicere* ἠνεχυρασμένον *fieri ab* ἐνεχυράζωμαι, *cùm inueniatur, & significet idem quod* ἐγχυράζομαι, *atque hoc modo* ἠνεχυρασμένον *augetur tantùm initio. sic ab actiuo* ἐνεχυράζω, *pignora capio (cuius futurum* ἐνεχυράσω, ἐνεχυράσεις) *fit Aoristus primus* ἠνεχύρασα, ας, ε, *& sine augmento* ἐνεχύρασα, ας, ε. 8 ἐνεπύησεν *augetur in medio:* ἠγγύησε *verò initio. vtrunque est tertiæ personæ singul. Aoristi pri. act.* ἐνεγγυησάμην *est Aoristi primi medij, & augetur in medio, vt* ἐνεπύησεν. *vbi notandum* γ *ob euphoniam geminatum esse, pro* ἐνεγύησεν, ἐνεγυησάμην. *sic* ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον, *pro* ἐνεκωμίαζον: *de hoc* 246. 11. *malim tamen scribere* ἐνεκωμίαζον, *sine* γ: *ac dicere* ἐνεσσύησεν *&* ἐνεσσυησάμην *esse composita ex* ἐν, *&* ἐπύησεν, ἐπυησάμην, *quæ augmento destituuntur, pro* ἐνησσύησεν, ἐνησσυησάμην, *vt* παρεσσύησε, *pro* παρησσύησε. *Verùm thema* ἐνεσσυάω *videbitur compositum è geminata præpositione* ἐν ἐν *& inusitato* γυάω: *quod Græcis non omnino nouum: dicunt enim* προπροκυλινδόμενος, *supplex*

ἐσκεχυρασμένον.
ἠνεχυρασμένον.
προσεπαττάλευμαι.
ἐχάλκευμαι.
ἐνωσάλισμαι.
ἐνεπύησε.
ἠπύησε.
ἐνεπυησάμην.
Annotatio.
ἐνεγκωμίαζον.
Eadem præpositio in cõpositione geminata ἐν ἐν, πρὸ πρό.

plex ad pedes deuolutus: ἐπυάω simplex videri potest quibusdam: sed Perfectum ἐπεγύηκα, ας, εν, arguit esse compositum. 9 Per crasim pro ἐπυάετο, tertia imperfecti passiui. dicitur & ἠπυᾶτο, vt iam dictum est. ex ἐπυᾶτο cum ἐν fit ἐνεπυᾶτο. lege præcedens scholium. 10 Tertia singularis Aoristi primi à παρεπυάω, quod componitur ex παρὰ & ἐπυάω: μ. ήσω. 11 Duo tantùm verba simplicia hoc loco à CLENARDO enumerantur, quæ augmenti varietatem recipiunt veluti composita, nempe βλακεύομαι, & κτάομαι, in quorum perfecto prima thematis nunc ante ε anceps reduplicatur, βεβλάκευμαι, κέκτημαι: nunc non reduplicatur, ἐβλάκευμαι, ἔκτημαι. Sic à ~~βλάπτω, ledo, noceo~~, Perfectum passiuum βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι, damno affectus sum. à ~~διαστλύφω, insculpo~~, tertia Perfecti passiui διαστέστλυπται & διέστλυπται, insculptum est. à ~~θλάω, frango~~: μ. θλάσω, 157. 15. Perfectum passiuum τέθλασμαι & ἔθλασμαι, fractus sum. à τέθλασμαι, Participium τεθλασμένος, fractus: Aoristus primus ἐθλάσθην, in tertia plural. ἐθλάσθησαν, sunt castrati aut elisi: Infinitiuus θλασθῆναι, collisum esse. 12 Per λε quidem communiter per ϙ verò Atticè, 249. 25. συνϙλεγμένοι autem & συλλελεγμένοι sunt nominatiui plurales participij Perfecti passiui à ~~συλλέσω~~ siue ~~συλλέσομαι, colligo~~. componitur ex σὺν mutato ν in λ (vt dicetur in verbo συῤῥήσνυσθαι) & λέσω, lego, dico, deligo: vnde perfectum λέλεχα & Atticè εἴλοχα, 261. 28. Infinitiuus εἰλοχέναι: cùm σὺν, συνειλοχέναι, collegisse: Participium εἰλοχὼς, συνϙλοχὼς, qui collegit: Perfectum passiuum λέλεσμαι & εἴλεσμαι: vnde εἰλεσμένοι, delecti, & cet. In Aoristo secundo passiuo ἐλέσησαν: cum ξὺν Atticè pro σὺν, ξυνελέσησαν, collecti sunt. 13 Est Participium perfecti passiui: Perfectum actiuum est δεδιήτηκα, vt arbiter iudicaui: Aoristus primus ἐδιήτησα, & deperdito priori augmento, διήτησα,

Infini-

9 ἐπυᾶτο.
10 παρεσσύησε.
11 βεβλάκευμαι. κέκτημαι. ἐβλάκευμαι. ἔκτημαι. ἔβλαμμαι. διέστλυπται. ἔθλασμαι.
12 συνϙλεσμένοι. συλλελεσμένοι.
συνϙλοχέναι. συνϙλοχώς.
13 ξυνελέγησαν. δεδιήτηκα. διήτησα.

infinitiuus διαιτῆσαι: *aoristus primus pass.* ἐδιητήθην: *vnde participium* διαιτηθεὶς, ἐντος: τὰ διαιτηθέντα, *ea quæ arbitri statuerunt. Legitur apud Lucianum* δίαιταν διαιτέοντος, *vitam degebant: quod est imperfectum passiuum Ionicum sine augmento, & habet significationem verbi* διαιτάω, *viuo: veluti &* διαιτάω *nonnunquam sumitur pro* διαιτέω, *vt arbiter iudico.* διαιτάω *augetur in medio: imperfectum passiuum* διητώμην, διητῶ, διητᾶτος, *viuebam, as, at: in aorist. prim.*

διαιτηθέντα.

διαιτέοντος.

διητώμην.

διητήθη.

14 *passiuo,* διητήθη, *diuersatus est.* 14 ἠνώχλησα, ας, εν, *est aorist. primus act. ab* ἐνωχλέω ῶ, μ. ήσω. *augetur in principio & medio, vt imperfectum* ἠνώχλουν, ἠνώχλεις, ἠνώχλει, *turbaram, as, at. de quo,* 242. 26. *reperitur tamen aoristus primus passiuus cum vno tantùm incremen*

ἠνώχλησα.

ἐνωχλήθην.

15 *to* ἐνωχλήθην, *molestia sum affectus.* 15 *Imperfectum passiuum augetur initio. vtrinque etiam auctum inuenitur,* ἠμπειχόμην, *induebar. componitur autem* ἀμπέχομαι *ex præpositione Aeolica* ἀμπὶ *pro* ἀμφὶ (202. 10.) *&* ἔχομαι, *quod augetur per* ει, *vt dictum est,* 238.

ἠμπειχόμην.

ἠνέσχετος.

16 28. 16 ἠνέσχετος *est tertiæ personæ singul. aoristi secundi med. augetur vtrinque à themate* ~~ἀνέχομαι, sustineo,~~ 242. 26. *sed formatur tanquam ab* ἀνασχέομαι. *nam simplex* ἔχω *sumit aoristum secundum à* σχέω, *vt paulò post dicetur in verbo* ἔχω. ἠνείχετος *autem est imperfecti passiui ab eodem* ἀνέχομαι. *augetur quoque vtrinque, in principio quidem migrante* α *præpositionis* ἀνὰ *in* η: *in medio verò* ἔχομαι *augetur per* ει, *vt habes,* 238. 28.

ἠνείχετος.

17 *in actiuo* ἔχω. 17 ~~*Vtrinque augetur. est verò tertiæ personæ singul. perfecti pass. sic imperfectum* ἐπαρώνουν.~~

πεπαρώνηται.

18 18 *Quæ sequuntur composita, sunt perfecta primæ coniugationis circunflexorum, (præterquàm* ἐμπρλάω ῶ, *quod est secundæ) & augentur in medio, quanuis eorum simplicia non sint in vsu: tamen* ἤμπρλησε *tertia persona aoristi primi act. augetur initio: sic & perfectum apud Sophoclem,* ἠμπόληκας, *vitam cum morte*

ἠμπόλησε.

ἠμπόληκας.

commu-

commutasti. Notandum in ἐπιορκῶ non elidi ι præpositionis ἐπὶ, ante vocalem. Vide, 88. 16.

Huiusmodi verbis compositis aliquando altera præfigitur præpositio. quæ licet augmentum non recipiat, interdum tamen in medio geminum augmentum relinquit, vt διαδιητήμην, compositum ἐκδιαδιητημένος, arbitrorum sententia iudicatus: πεπαρώνηκ, compositum ἐμπεπαρώνηκ, id est, per vinum & petulantiam iniuria & probro affectus est: vnde & particip. ἐμπεπαρωνημένος, qui iniuriam passus est. ducitur hoc verbum ab ὁ οἶνος, ὁ, vinum. sic ab ἀπανοσίνομαι, tenuo, quod componitur ex ἀπὸ, ἀνὰ & αἴνομαι, aoriſt. primus med. ἀπηνηνάμην, ἀπηνήνω, ἀπηνήναζ, tenui, isti, it, cum duplici augmento in medio: quia tamen alterum in infinitiuo seruatur, ἀπανήναεζ, recusare: dicere poterimus ἀνοσίνομαι haberi pro simplici, atque in eo mutatum fuisse ο in η Atticè, vt in ἐμίηνα siue ἐμίνα, de quo, 95. 21. In huiusmodi penultima quidam subscribunt ι, habentes rationem præsentis in quo est οι: alij non subscribunt, quòd futurum habeat α nudam vocalem. Ab ἀνορθόω, μ. ὤσω, corrigo, emendo: cum ἐπὶ, ἐπανορθόω, id est, quod lapsum est corrigo: aoriſtus primus ἠνώρθωσα, ἐπηνώρθωσας: tertia persona perfecti pass. ἠνώρθωκ, ἐπηνόρθωται, correctum & instauratum est. 19 Poeticè ἀμφίεσω, induam: aoriſtus primus ἤμφίεσα: simplex tamen ἵεσα, ἵεσας, ἵεσι, & poeticè detracto augmento & geminato σ, ἕασα, ἕασας, ἕασι, quod etiam est collocare: hinc imperatiuus ἕσν & ἕσσον, indue: participium ἕσας & ἕασας: infinitiuus ἕσαι & ἕασαι: cum ἐπὶ, ἐφίεσαι, sedere in: at ἕφιεσαι, imperatiuus est medius: nam indicatiuus est ἐσάμην, ἕασο, ἕασαζ, pro ἐισάμην, quod & ἐεισάμην, 149. 15. & detracto omni augmento ἐσάμην: tertia pluralis ἕσανζ, induti sunt: participium ἐσάμενος & ἐσάμενος: cum ἀμφὶ, ἀμφιεσάμενος, indutus. Redeamus igitur ad ἀμφι-

De verbis ex duplici præpositione cõpositis appendix.

ἐκδιαδιητημένος.

ἐμπεπαρώνημένος.

ἀπηνηνάμην.

ἐπηνώρθωσα.

ἐπηνώρθωται.

Tempora verbi ἀμφιέννυμι tanquam ab ἀμφίεω: atque simplicis ἕννυμι quasi ab ἕω.

ἀμφιέννυμι: Imperfectum passiuum ἠμφιεννύμην, indutus eram. Perfectum quoque passiuum est ἠμφίσμαι: vnde participium ἠμφισμένος, indutus: sic ἠμφιεσμένος, ab ἠμφίεσμαι, quod ponitur in contextu. Inuenitur etiam ἠμφισμένος pro eodē: in quo duplex est augmentum, veluti & in ἠμφιεσμένος, sed in vno præpositio perdit ι finale, quod in alijs retinet. Vide 87.13. & 88.16. Est præterea & aliud huius participium ἀμφισμένος cum augmento in medio, veluti & simplex ἐσμένος, per ϕ facto augmento pro η. nam ἀμφιέω componitur ex ἀμφὶ & ἕω, induo, sedeo: quod augetur per ϕ, 239.4. & 15: vnde perfectum passiuum ἷμαι, ἷσαι & ἧσαι poeticè, ἷται & ἷσαι, sedi, isti, it, seu indutus sum, es, est: tertia plural. ἷνται, Ionicè (115.10. & 25.) ἧαται, & ectasi poetica ἷαται), sederunt seu sedent. sic in tertia plural. plus quàm perfecti, ἷντο, ἧατο & ἷατο, sederant vel sedebāt: cum πρὸ, παρέατο, assederant seu assidebant. nam huius perfectum, præsentis etiam significationem habet: & plus quàm perfectum, imperfecti. hinc dicunt nonnulli ἷμαι præsens esse verborum in μι ex ἧμαι, crasi ἷμαι, quod & ἧμαι, 280.8. Pro perfecto ἷμαι, reiecto augmento & assumpto σ, dicitur ἧσμαι (vnde ἀμφίεσμαι) & plus quàm perfect. ἧσμην: tertia persona ἧστο, induerat seu sederat. 20 Si huiusmodi vocalis fuerit α vel ε, ea in futuro aut perfecto non mutabitur in η, vt in verbis circunflexis, sed retinebitur vt in præsenti: κιράννυμι seu κιρανύω, κιράω: μ. κιράσω: Aoristus primus ἐκίρασα, ἐκίρασας, ἐκίρασε: detracto augmento κίρασε: Particip. κιράσας, qui temperauit: ἡ κιράσασα, cum ὁ, ἐγκιράσασα, quæ infudit. Aoristus primus med. ἐκιρασάμην, ἐκιράσω, ἐκιράσαθ, reiecto augmento & geminato σ, κιράσσαθ, fudit: Participium κιρασάμενος & κιρασσάμενος, fundens. A futuro κιράσω per syncopen dicitur κράσω: vnde perfectum κέκρακα: Passiuum κέκραμαι sine σ: at si non fiat syncope, dicimus κικίρα-

In ἄω & ἕω ab αννύω & ανύω, α & ε non mutantur. κιράνυμι à κιράω.

κεκίρασμαι: vnde participium κεκιρασμένος, mixtus: sed κεκραμένος est magis receptum à κίρασαι, κίρασαι, ex quo verbale κράσις, 216. 5. crasis, temperies: tertia perfecti plural. κίκρανται, temperantur: Infinitius κεκρᾶσθαι, temperari: Aoriſt. prim. ἐκράθην: vnde participium κραθεὶς, ἐντος, mixtus. πετάννυμι siue πίτνημι, πετάω, μ. πετάσω: aoriſt prim. ἐπέτασα, ας, ε: gemmato σ ἐπέτασε, aperuit: tertia plur. ἐπέτασαν, & reiecto augmento πέτασαν, aperuerunt, panderunt, explicarunt: participium πετάσας: cum ἐκ, ἐκπετάσας, qui extendit: perfectum πεπέτακα: paſſ. πεπέτασμαι, ασαι, ασαι: vnde aoriſtus primus ἐπετάσθην, ἐπετάσθης, ἐπετάσθη, euolaui, iſti, it. reperitur tamen futurum medium πετήσομαι, volabo: atque perfectum paſſiuum πεπέτημαι, πεπέτησαι, volaui, iſti: quæ verterunt α in η: ſed id ſit licentia poetica: vel habita ratione thematis vſitati πετάομαι, πετῶμαι, volo: vnde participium πετόμενος, πετώμενος, volans. κορέννυμι siue κορεννύω, κορέω, μ. κορέσω: perfectum κεκόρεκα: paſſiuum κεκόρεσμαι: participium κεκορεσμένος, ſatiatus: κεκορέσμένα αἶγες, ſaturatæ capræ: poetica licentia reperitur κεκορημένος, ſaturatus: aoriſtus primus ἐκορέσθην: vnde infinitiuus κορεσθῆναι, ſatiatum eſſe: participium κορεσθεὶς, repletus, ſaturatus. Σορέννυμι siue σορεννύω & ſyncope σόρνυμι, σορέω, μ. σορέσω: aoriſtus primus ἐσόρεσα, ἐσόρεσας, ἐσόρεσε: tertia plur. ἐσόρεσαν, ſine augmento σόρεσαν: ſubiunct. σορέσω, ῃς, ῃ: σορέσωμεν, proſternamus: infinit. σορέσαι, ſternere: participium σορέσας: ſternens: aoriſtus primus medius ἐσορεσάμην: tertia pluralis depoſito augmento σορέσαντο, ſtrauerunt. In tertia ſingulari perfecti paſſiui Dores dicunt ἐσόροται pro ἐσόρεσαι, ſtratus eſt. 21 Ζωννύω ſiue ζώννυμι, ζώω, μ. ζώσω: aor. pri. ἔζωσα: med. ἐζωσάμην, detracto Ionicè augmento ζωσάμην, cinxi: tertia plur. ζώσαντο, ſe cingunt & cinctantur, apud Heſiodū. Perſe.

πετάννυμι à πετάω.

κορέννυμι à κορέω.

σορέννυμι à σορέω.

21 ζώννυμι à ζώω.

ἔζωκα:

ἔζωκα: passiuum ἔζωσμαι, cinctus sum: assumit σ, vnde verbale ὁ ζῶσμα, ατος: & Atticè abiecto σ, ζῶμα, cingulum, succincta tunica: participium ἐζωσμένος, cinctus: ἐζωσμένοι, exuti: aoristus primus ἐζώσθην: infinitiuus ζωσθῆναι, cinctum esse: participium ὁ ζωσθεὶς, ἐντος: ἡ ζωσθεῖσα, ίσης, cinctus, cincta. 22 Vide infra, in

στρώννυμι à στρώω. verbo ξωννύω. 23 Στρώννυμι siue στρώμνυμι aut στρωνύω, στρώω, μ. στρώσω: aoristus primus ἔστρωσα: perfectum ἔστρωκα: passiuum ἔστρωμαι, ωσαι, ωται, stratus sum, es, est: participium ἐστρωμένος: sic δέλτος ἐστρωμένη, tori strati siue confecti: aoristus primus ἐστρώθην: vnde participium στρωθεὶς, ἐντος, stratus. 24 Χωννύω siue χώννυμι, χώω, μ. χώσω: aoristus primus ἔχωσα: infinitiuus χῶσαι, aggessisse: χῶσαι τάφον, excitare sepulchrum: participium χώσας, αντος, qui aggessit: aoristus primus med. ἐχωσάμην, exaggerauì terram, tumulum feci (coincidit cum ἐχωσάμην, verbi χόομαι, irascor: vnde ἐχώσαζο, & detracto augmento χώσαζο, iratus est, succensuit: & participium χωσάμενος, χωσαμένη, ratus, irata.) Perfectum passiuum κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται assumit σ: hinc verbalia ἡ χῶσις, εως, agger: & ὁ χωστὸς, ῆ: χωστὸς τάφος, aggestus tumulus. Aoristus primus ἐχώσθην, aggestus fui: infinitiuus χωσθῆναι, oblimari, aggeri: participium χωσθεὶς, χωσθέντος, aggestus. Præcedentibus adde

χρώννυμι à χρόω. siue χρωννύω, χρόω, color, tingo: μ. χρόσω: perfectum κέχρωκα: passiuum κέχρωσμαι, ωσαι, ωσται, assumit σ: vnde verbalia ἡ χρῶσις, εως, color: & ὁ χρωστὴρ, ῆρος, colorans, infector. tamen ἡ χρῶμα, χρώματος, color, amittit σ. Vide 217. 1.

ἀνοίγω. Ἀνοίγω, aperio. Futurum ἀνίξω. Aoristus primus Atticè [1] ἀνέωξα. Præteritum medium [2] ἀνέωγα. Præteritum passiuum [3] ἀνέω-

[3] ἀνέῳγμαι. Participium, [4] ἀνεῳγμένος. 34
Aoristus primus passiuus ἀνεῴχθην.

~~Ἀπολλύω~~ et ~~ἀπόλλυμι, pereo, perdo, destruo~~. Fut. ἀπολῶ. Præterit. med. Atticum, [5] ἀπόλωλα ab [6] ἀπόλλω: Futu. ἀπολέσω. 56
Præter. ἀπώλεκα, ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω,

[7] ἀπέσκληκα, *indurui*: ἀπεσκληκὼς, *tabidus*: ἀπεσκληκέναι, *obriguisse*, perfecta sunt ab inusitato ἀποσκλάω, *tabesco*, ~~*pereo*~~. Optatiuus ἀποσκλαίη, *obriguisset*, ab ἀπόσκλημι.

~~Ἀρέσκω, placeo~~. Futur. ἀρέσω ab ἀρέω: [8] nam σκω et σκομαι tanquam ω et ομαι, [9] ~~βρώκω, comedo~~: ~~γηράσκω, senesco~~: [8] ~~ἱλάσκομαι, placo~~: vt βρόω, γηράω, ἱλάομαι.

Et rursus aucta præpositione ἠνέῳξα, *aperui*, *vide* 249. 7. & 250. 21. & 29. [2] *Atque* ἀνῷγα, *cum vno duntaxat augmento, & cum triplici incremento* ἠνέῳγα: *vnde Participium* ἠνεῳγὼς, ότος, *patulus, apertus*. [3] *Sic simplex* ἔῳγμαι, *patefactus sum*: & *Participium* ἐῳγμένος, *patefactus, apertus, ab* οἴγω, *cuius Imperfectum* ᾦγον, *aperiebam*. [4] *Et augmentum sumente præpositione*, ἠνεῳγμένος, *apertus*. *sic in Aoristo primo* ἠνεῴχθην *pro* ἀνεῴχθην: *tertia plural.* ἠνεῴχθησαν, *aperti sunt*. *Dicitur etiam* ἀνῴχθην, *cum simplici augmento*: & *poeticè resoluta diphthongo* ῳ *in* ωΐ, ἀνωΐχθην. *Reperitur etiam Aoristus secundus passiuus* ἠνοίγην, ἠνοίγης, ἠνοίγη, *apertus sum, es, est*: *vbi sola præpositio augetur*: *hinc Futurum secundum* ἀνοιγήσομαι, ἀνοιγήσῃ, ἀνοιγήσετ, *aperiar, eris, etur*. *ab Aoristo primo* ἀνεῴχθην, *ducitur Participium* ἀνοιχθεὶς, *apertus*. [5] *Hinc participium*

ἀπολλύω & ἀπόλλυμι ab ἀπόλλω & ἀπολέω.

ἀπέσκληκα ab ἀποσκλάω.

ἀποσκλαίη ab ἀποσκλημι.

ἀρέσκω ab ἀρέω.

Annotatio de finitis in σκω & σκομαι.

ἠνέῳξα.

ἀνῷγα.

ἠνεῳγὼς.

ἔῳγμαι.

ᾦγον.

ἠνεῳγμένος

ἠνεῴχθησαν

ἀνωΐχθην.

ἠνοίγη.

ἀνοιγήσετ.

ἀπολωλώς. ἀπολωλὼς, qui perijt: ἀπολωλὼς φαρμάκῳ, veneno sublatus. Plus quàm perfectum ἀπωλώλειν, perieram: 6 aliud augmentum suscipit, 248.12. & 252. y. 6 Ab ἀπόλλω, siue ab ἀπολέω Aoristus secundus ἀπῶλον, (83.5. & 152. 21.) med. ἀπωλόμην: hinc Optatiuus, ἀπολοίμην, ἀπόλοιο, ἀπόλοιτο: ἀπολοίμην κάκιστα, peream peßimè: genus est iurisiurandi: Subiunctiuus ἀπολωμαι, peream. 7 7 Sic simplex ἔσκληκα, Ionicè ἔσκληκα, obdurui, aruì: Participium ἐσκληκὼς, ὁτ, quod & ἐσκληὼς, aridus, à σκλάω, Vide 148. 3. & 185. 33. Aoristus secundus ἔσκλην, ἔσκλης, ἔσκλη, exaruit, mortuus est: Infinitiuus σκλῆναι, tabescere (cum ἀπὸ, ἀποσκλῆναι, emori) à σκλῆμι. thema ὑsitatum est, σκέλλω, quod & σκάλλω, μ. σκαλῶ: Aoristus primus ἔσκαλα, & Atticè (95. 13.) ἔσκηλα: hinc Optatiuus Aeolicus, σκήλαι, σκήλαις, σκήλαι: Subiunct. σκήλω, σκήλῃς, σκήλῃ, arefacerem, res, ret: Infinitiuus σκῆλαι, aruisse. 8 Hinc tamen excipe ἀλύσκω, fugio: Futurum ἀλύξω ab ἀλύαω, quod & in vsu habetur. Διδάσκω, doceo: Futurum διδάξω, ab inusitato διδάχω: de hoc infrà. Θνήσκω, morior: Futurum θνήξω, & med. θνήξομαι, & cum poetica reduplicatione (88.3.) τεθνήξομαι, τεθνήξῃ & Atticè (260.26.) τεθνήξῃ, morieris: Infinitiuus τεθνήξειν, moriturum esse: potest & paulò pòst Futurum censeri, quasi à θνήκω. Excipe quoque ἁλίσκομαι, de quo 295.5. ac γιγνώσκω & χάσκω, de quibus infrà. Illud & hic notandum, finita in άω & έω ab άσκω & έσκω, non mutare in Futuro aut præterito characteristicam breuem in longam η: more circumflexorum: vt γηράσκω, γηράω: μ. γήρασω: Perfectum γεγήρακα: Participium γεγηρακὼς, senio confectus. huius Imperfect. ἐγήραον, ας, αι: & crasi ἐγήρων, ἐγήρας, ἐγήρα. Ἀρίσκω, ἀρέω· μ. ἀρέσω: Aoristus primus ἤρισα, ἤρισας, ἤρισε, placaui, isti, it: Futurum medium ἀρέσομαι: vnde in prima plurali ἀρεσόμεθα, placabimus. Ἱλάσκομαι, ἱλάσομαι: Futurum medium ἱλάσομαι, placabo: Aoristus primus

ἀπόλωλώς.

ἀπόλοίμην.

ἀπόλωμαι.

ἔσκληώς.
ἔσκλην.
σκλῆναι.
ἀποσκλῆναι.

σκήλᾳα, ας, ε

σκήλῃ.
σκῆλαι.
ἀλύξω.
διδάξω.
θνήξω.

τεθνήξᾳ.
τεθνήξειῶς.

άω & έω ab
άσκω &
έσκω non mutant α aut ε.
γεγηρακώς.
ἐγήρα.
ἤρισε.

mus ἱλασάμην: Participium ἱλασάμενος, qui placauit: Perfectum paßiuum ἵλασμαι, ἵλασαι, ἵλασται: Imperatiuus ἵλαος, venerare, placa: Participium ἱλασμένος, qui offertur pro expiatione: Aoristus prim. ἱλάσθην, ης, η: Imperatiuus ἱλάσθητι, propitius esto: syncope ἵλαθι, & poetica ectasi ἵληθι. in ἱλάσθητι vltima syllaba scribitur per τ pro θ, ob aliud θ præcedens, 119. 24. at ἵλαθι habet θ. Poßumus etiam dicere ἵλαθι eße præsens actiuum ab ἵλημι, 178. 3. vt ἵσταθι, ab ἵστημι, 170. 1. ἵληθι vero vel eße Aoristi secundi in quo seruatur penultima longa, 182. 26. vel dictum eße pro ἵλαθι per ectasin poeticam. ἵλαος quoque potest censeri præsentis temporis vocis paßiuæ seu mediæ ab eodem ἵλημι: Paß. ἵλαμαι: veluti ἵσταος ab ἵστημι, ἵσταμαι, 171. 12. Notandum præterea verba in σκω & σκομαι eße omnia deriuata: & formari à primitiuorum vel præsenti, insertis ante ω literis σκ, vel à futuro, inserto σ: hæ literæ in deducendis posteà temporibus sunt abijciendæ, vt ritè docet CLENARDVS. verùm reticet quæ sit habenda penultimæ ratio. addendum igitur penultimam deriuati in σκω haud raro diuersam eße à primitiui penultima: præcipuè in finitis in έω, ex quibus ferè fit ίσκω, vt εὑρέω, εὑρίσκω, inuenio: & ex όω ώσκω, vt βιόω, βιώσκω, viuo: βρόω siue βρώω, βρώσκω, & cum reduplicatione βιβρώσκω, comedo. cùm igitur ab huiusmodi verbis volueris tempora deducere, non solùm literæ σκ sunt reijciendæ, sed & penultimæ vocalis atque reduplicationis, quæ in multis locũ habet (vt plenius dicetur in verbo τιτρώσκω) erit habenda ratio. nam penultima se habebit vt in primitiuo: & reduplicatio vltra præsens & imperfectum non seruatur. vel, vt breuius dicam, hæc à suis primitiuis mutuantur tempora: vt ~~τελίσκω, perficio, absoluo~~: Futurum non τελίσω, sed τελέσω, à τελέω. ~~βιβρώσκω, comedo~~, Futurum non βιβρώσω, sed βρώσω, à primitiuo βρόω siue βρώω, sed eadem est ratio. nã ab ώω fit ώσω mutata bre

ἵλαθι.
ἵληθι.

Notio.

De penultima & reduplicatione verborum deriuatorum in σκω.
εὑρίσκω.
βιώσκω.
βρώσκω.
βιβρώσκω.

τελίσκω.
βιβρώσκω.
όω, ώσκω, ώσω.

ui in longam, vt in circumflexis: ~~βιόω, βιόσκω, vivo:~~ Futurum βιώσω. quod etiam in nonnullis ab ἀω & ἰω factis obseruatur: ~~βάσκω à βάω, vado~~, μ. βήσω: βάσκ᾽ ἴθι, vade accelera: Imperatiuus pro βάσκε ἠβάσκω ab ἠβάω, pubesco, μ. ἠβήσω. φάσκω & per reduplicationem, & assumpto υ, πιφάυσκω, à ~~φάω, dico, nuntio~~, μ. φήσω: à φάσκω, in Imperatiuo φάσκε, φασκέτω, dic, dicat: Imperfectum à πιφάυσκω, ἐπίφαυσκον & sine augmento πίφαυσκον, loquebar, vel loquebantur: in præsenti passiui πιφάυσκομαι, πιφάυσκη & Ionicè πιφάυσκιαι, loqueris, 277. 29. Δορίσκω, metathesi Δροΐσκω et verso οϊ in ῳ Δρώσκω à ~~Δορίω, salio, curro~~, Futurum θορήσω. κῦΐσκω à ~~κυέω, concipio~~, μ. κυήσω. μολίσκω, metathesi, versoque οϊ in ῳ et μ in β mutato, quod μ ante λ locum non habeat (8. 33.) βλώσκω, à ~~μολέω, eo, proficiscor~~, μ. μολήσω, 156. 21. reperitur tamen Participium Aoristi primi βλώξας. profectus, tanquam à Futuro βλώξω: sed receptum non est. οἰδίσκω ~~ab οἰδέω, tumeo, superbio~~, μ οἰδήσω: ab οἰδέω, Imperfectum ᾤδεον, ες, ε: ᾠδει χρόα, tumidum habebat corpus. στρίσκω à στρίω, primo, μ. στρήσω: vnde in medio στρήσομαι, στρήσῃ, στρήσεται), priuabor, beris, bitur: Participium στρησόμενος, priuandus: Aoristus primus passiuus ἐστρήθην, tertia plural. ἐστρήθησαν, priuati sunt: Infinitiuus στρηθῆναι, Atticè & Doricè στρηθήμεναι, & syncope στρηθέμεναι, & Ionicè στρηθέμεν, priuati. at ~~γαμίσκω à γαμέω, nubo & duco vxorem~~, facit in Futuro γαμήσω & γαμέω: vnde medium γαμέομαι, γαμέῃ, γαμέεται), & poeticè geminato σ, γαμέσσεται, in matrimonium ducet. Sunt quædam finita in ήσκω ab έω & άω, & hæc Futurum habent in ήσω: ἀλδήσκω ~~ab ἀλδέω, cresco~~, μ. ἀλδήσω. καλήσκω & syncope κλήσκω, & per reduplicationem κικλήσκω, à ~~καλέω, voco~~: Futurum κλήσω: Perfectum κέκληκα, Passiuum κέκλημαι: at primitiuum καλέω, facit καλέσω & καλήσω: de hoc infrà in appendice

ἄω, ἄσκω, ήσω.
ἴω, ἴσκω, ήσω.
βάσκω.
ἠβάσκω.
φάσκω, πιφαύσκω.
πίφαυσκον.
πιφάυσκιαι
δρώσκω.
κῦΐσκω.
βλώσκω.
βλώξας.
οἰδίσκω.
ᾤδει.
στρηθέμεν.
γαμίσκω.
γαμίσετ).
ἀλδήσκω.
κικλήσκω.

eorum quæ à κ incipiunt. μνήσκω, cùm reduplicatione μιμνήσκω à μνάω vel μνάω, remitto, facio, fero & in memoriam revoco: Futurum μνήσω: Aoristus primus ἔμνησα: Participium μνήσας, μνήσασα: Aoristus primus medius ἐμνησάμην: tertia plural. detracto augmento μνήσανθ: Optatius μνησαίμην, αιο, αιτο, tertia plural. μνήσαιν & Ionicè μνησαίατ, memorarint, 115. 25. Infinitius μνήσασθαι, mentionem facere: Participium μνησάμενος, μνησαμένη. Futurum medium μνήσομαι, mentionem faciam. Perfectum passiuum μέμνημαι, μέμνη, (238. 19. & 260. 20.) μέμνηται: hinc Aoristus primus ἐμνήσθην, assumpto σ, 262. 4. vnde Imperatiuus μνήσθητι: Subiunctiuus μνησθῶ: Infinitius μνησθῆναι: Participium μνησθείς, έντος, memoriam faciēs, & memor factus seu recordatus: Futurum primum μνησθήσομαι, habebo mentionem, à themate μνάομαι tertia pluralis imperfecti ἐμνάοντ ἐμνῶντ, & poeticè ἐμνόωντ, memores erant. Vide 159. 33. & 160. 15. Participium μνασόμενος μνώμενος & Ionicè μνιόμενος: Herodotus μνιώμενος ἀρχὴν, assectans imperium. Sed redeamus ad verba in σκω: finita in ἴσκω ex ἴω, seruant omnia ι in Futuro, vt ἀρέσκω ab ἀρέω, placeo, μ. ἀρέσω: κίσκω à κίω (vnde & κῖμαι, 281. 4.) luceo, μ. κίσω. Quædam desinunt in ὑσκω ab ὑω: hæc in penultima nihil mutant: μεθύσκομαι à μεθύομαι, ebrior, ebrius sum: Futurum medium μεθύσομαι: Passiuum μεθυσθήσομαι, μεθυσθήσομαι, mebriabor, beris. ῥύσκομαι, à ῥύομαι, tutor, custodio, tueor: Futurum medium ῥύσομαι: ῥυσόμεθα, defendemus: Aoristus primus ἐῤῥυσάμην, ἐῤῥύσω, ἐῤῥύσαντ, eripui, isti, it: imperatiuus ῥῦσαι, libera: ῥύσασθε, liberate: Perfectum passiuum ἔῤῥυμαι, liberatus sum: sine augmento ῥῦμαι: vnde Infinitius ῥῦσθαι, & tertia plus quàm perfecti Ionica ῥύατο, pro ἔῤῥυντ, 115. 10. sic tertia plural. Imperfecti ῥύοντ, pro ἐῤῥύοντ, Ionicè deposito augmento. huius Imperatiuus ῥύ, & Ionicè

μιμνήσκω.

μνησαίατ.

ἐμνόωντ.

μνιώμενος.

κίσκω.

μεθύσκομαι.

ῥύσκομαι.

ῥῦμαι.
ῥῦσθαι.
ῥύατ.

ῥύεο. βόσκω. βρώσκω. βεβρώκει. βεβρώθοις.

nicè (120.6.) ῥύεο, libera. Verbum βόσκω, à ~~βόω, pasco, pabulum præbeo~~, facit in Futur. βοσκήσω, tanquam à βοσκέω: cùm dicendum esset βώσω: tamen à βώσω du-
9 citur perfectum βέβωκα, paui.[9] Futurum βρώσω: Perfectum βέβρωκα: Plus quàm perfectum ἐβεβρώκειν, ἐβεβρώκεις, ἐβεβρώκει, & abiecto ε, βεβρώκει, pastus erat, ederat: Optatiuus βεβρώκοιμι, βεβρώκοις, pro hoc, κ in θ mutato, Homerus dixit βεβρώθοις, comederes: vel est Optatiui medij ab inusitato βρώθω. A βέβρωκα fit Passiuum βέβρωμαι, βέκρωσαι, βέβρωται, voratum est: Infinitiuus βεβρῶσθαι, erosum esse: Participium βεβρωμένος, erosus: τὰ βεβρωμένα, comesa: Aoristus primus ἐβρώθην: Participium, βρωθεὶς, εῖσα, έν: τὰ βρωθέντα, comesta. Aoristus secundus actiuus, ἔβρων, ἔβρως, ἔβρω, quasi à βρῶμι, 173.2. & 182.16.

αὔξω ab αὐξέω. Barytona à circunflexis.

1 [1] ~~Αὔξω, augeo~~. Futurum, αὐξήσω, ab αὐ-
2 ξέω.[2] Innumera barytona facta sunt à cir-
3 cunflexis, [3] temporaque fiunt à circun-
4 5 flexis, [4] ~~ἀλέξω, arceo, iuuo~~: [5] ~~ἄχθομαι, indi-~~
6 7 ~~gnor, offendor, tristor~~: [6] ~~βούλομαι, volo~~: [7] θέ-
8 9 λω, volo: [8] μάχομαι, pugno: [9] ~~μέλομαι, cu-~~
10 ~~ro~~: [10] ~~μένω, maneo~~: [11] ~~οἴχομαι, discedo, pe-~~
11 ~~reo~~: [12] ~~οἴομαι, puto~~: [11] ~~ὀφείλω, debeo~~: tan-
12 11 quam ἀλεξέω ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθοῦμαι, etc.

A futuro αὐξήσω Aorist. primus ἤυξησα, auxi: perfectum passiuum ηὔξημαι, ηὔξησαι, ηὔξηται, & Ionicè deposito augmento αὔξηται, creui, isti, it: sic in Imperfecto αὔξετο pro ηὔξετο, augebatur: Aoristus prim. ηὐξήθην, auctus sum: Participium αὐξηθεὶς, adultus. Possunt hæc tempora ad αὐξάνω referri: significat enim idem quod αὔξω, atque eodem modo ab αὐξέω tempora mutuatur,

αὔξηται. αὔξετο. αὐξάνω ab αὐξέω.

tuatur, vt dictum est, 293.12. Pro αὔξω poetæ dicunt ἀέξω: vnde in Imperfect. ἀέξε, augebat, sine augmento: sic ἀέξετο, augebatur, à passiuo ἀέξομαι, augesco, cresco: Futurum act. ἀεξήσω, quasi ab ἀεξέω: hinc Participium Aoristi primi passiui ἀεξηθεὶς, adultus, auctus. 2 Et contrà, multa circunflexa à barytonis formantur: vt à γράφω, fit γραφέω, scribo: vnde Futurum γραφήσω: Perfectum γεγράφηκα: Plus quàm perfectum ἐγεγραφήκειν, scripseram. à δαίω, conuiuor, diuido, scio, fit δαέω, correpta penultima. nam huiusmodi circunflexa penultimam barytonorum diphthongo productam ferè corripiunt, ex αι subiunctiuam, & ex ϙ præpositiuam abijciendo. de δαίω & δαέω vide infrà in appendice eorum quæ à δ incipiunt. à διδάσκω, doceo, fit διδασκέω: μ. διδασκήσω: Aoristus pri. ἐδιδάσκησα: Infinitiuus διδασκῆσαι, docuisse. ab εἴδω, ἰδέω, scio: de his infrà in verbo εἴδω. à κλαίω, κλαέω & κλαιέω seruata diphthongo, id est, fleo: Futurum κλαήσω, κλαήσϙς, κλαήσϙ & κλαιήσϙ, flebit. à ῥίπτω, ῥιπτέω, proijcio: μ. ῥιπτήσω. à στείχω, στιχάω, ordine eo, procedo: μ. στιχήσω. à τύπτω, τυπτέω, verbero: μ. τυπτήσω, τυπτήσϙς: Infinitiuus τυπτήσειν: Futurum med. τυπτήσομαι, vapulabo. à φείδω, φιδέω, parco, id est, abstineo, parcè vtor: μ. φιδήσω: Perfectum πεφίδηκα: Passiuum πεφίδημαι, πεφίδησαι, hinc paulò post Futurum πεφιδήσομαι, πεφιδήσῃ & Ionicè (108.8.) πεφιδήσεαι, πεφιδήσετ), parcam, es, et. Aoristus secundus à φείδω siue à φιδέω est ἔφιδων, poeticè πέφιδων (88.4.) med. πεφιδόμην: Optatiuus πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, parcat. à χαίρω, χαρέω & χαιρέω, gaudeo: vnde à χαιρέω, μ. χαιρήσω, χαιρήσεις: & à χαρέω Futurum med. χαρήσωμαι, vt dicetur infrà in verbo χαίρω. 3 Quandoque vero in ipsis circunflexis, nedum in barytonis, tempora fiunt à barytonis: vt φιλέω, φίλω, diligo: Aorist. pri. ἔφιλα: med. ἐφιλάμην, ἐφίλω, ἐφίλατο, deposito augmento φίλατο, amauit:

ἀέξω ab ἀεξέω, ἀέξε. ἀέξετο.

2

Circunflexa à barytonis. γραφέω. δαέω. Notio.

διδασκέω.

ἰδέω. κλαέω & κλαιέω. ῥιπτέω. στιχάω. τυπτέω. φιδέω à φείδω.

πεφιδήσεαι.

πεφίδοιτο. χαρέω & χαιρέω.

3

φιλέω à φίλω.

amauit: Imperatiuus φίλαι, diligito: Participium φιλάμενος, qui dilexit: tamen potest censeri Imperfectum passiuum à φίλημι, 180. 10. vel per Syncopen factum à regulari Aoristo primo medio ἐφιλησάμην: sic φίλαι pro φίλησαι, & φιλάμενος pro φιλησάμενος. A φιλέω tertia Imperfecti ἐφίλεε ἐφίλει, sine augmento φίλει & Ionicè (85. 5.) φιλέεσκε, diligebat: tertia pluralis præsentis passiui φιλέονται φιλοῦνται & Doricè (159. 19.) φιλεῦνται, diligunt, actiua significatione. Aoristus primus passiuus ἐφιλήθην, vnde tertia plural. Bœotica, 118. 14. ἐφίληθεν, cari erant. δοκέω, appareo, videor, sumit etiam tempora à barytono δόκω: μ. δόξω (poeticè tamen δοκήσω: εὐφρονεῖν δοκήσετε, sapere videbimini: hinc Participium perfecti passiui δεδοκημένος, obseruans) à δόξω Aoristus primus ἔδοξα, ἔδοξας, ἔδοξε, visus sum, es, est: ἔδοξαν, visi sunt: Subiunctiuus δόξω, δόξῃς, δόξῃ, visus sim, sis, sit: Participium δόξας, δόξασα, δόξαν: δόξασα ζημία, mulcta arbitraria: δόξαν sumitur absolutè, id est, cùm visum esset. Perfectum δέδοχα: Passiuum δέδογμαι: tertia persona δέδοκται, decretum est, stat sententia: Participium δεδογμένος, η, ον: κατὰ δεδογμένα, ex conuento, iuxta visa & conuēta. Sic γαμέω, nubo & vxorem duco, sumit Aoristum
4 primum ἔγημα à barytono γάμω, sed de hoc infrà. 4 Futurum ἀλεξήσω, arcebo: Aristus primus ἠλέξησα: vnde in optatiuo Aeolico, 102. 4. ἀλεξήσεια, ἀλεξήσειας, ἀλεξήσειε, prohibeam, as, at, seu auertam, as, at: in Infinitiuo vocis mediæ ἀλεξήσασθαι, Syncope ἀλέξασθαι, arcete. Præsens Infinitiui act. ἀλέξειν, Atticè & Doricè 104. 1.
5 ἀλεξέμεναι, auxiliari, succurrere. 5 Futurum medium ἀχθήσομαι & ἀχθέσομαι, vnde ἀχθέσει, dolebis, molestè feres, Atticè pro ἀχθέσῃ, 260. 26. Aoristus primus passiuus ἠχθέσθην, ægrè tuli. Imperfectum verò ἠχθόμην, ἤχθου, ἤχθετο, inuisus eram, as, at: sumitur enim pro
6 ἐχθάνομαι, de quo, 294. 33. 6 Futurum medium βουλήσομαι,

φίλει. φιλέεσκε. φιλεῦνται. ἐφίληθεν. δοκέω à δόκω. δοκήσετε. δεδοκημένος. δόξαν. δέδοκται. δεδογμένα. γαμέω à γάμω. ἀλεξήσειε. ἀλέξασθαι. ἀλεξέμεναι. ἄχθομαι ab ἀχθέομαι. ἀχθέσει.

ϐομαι, volam, 257.16. Perfectum paßiuum βεβούλημαι, volui: Aoristus primus ἐβουλήθην & Atticè ἠβουλήθην, volui, 242.29. Participium βουληθεὶς, ἐντος, cupiens, cupidus: Præteritum medium βέβουλα volui. Vide 152.19. 7 De hoc infrà, inter verba quæ à θ incipiunt. 8 Futurum medium μαχέϐομαι & μαχήϐομαι: vnde in tertia plural. μαχέϐντς & μαχήϐντς, dimicabunt: Futurum secundum medium μαχοῦμαι, μαχῇ, μαχεῖτς, pugnabo, is, it: Aoristus primus medius ἐμαχεσάμην, tertia plural. ἐμαχέσαντο, pugnauerunt. Perfectum paßiuum μεμάχημαι, vnde participium μεμαχημένος, expugnatus. 9 Futurum medium μελήϐομαι, μελήσῃ, μελήσετς, curæ erit: Perfectum paßiuum μεμέλημαι: Participium μεμελημένος: Aoristus primus ἐμελήθην: Participium μεληθεὶς, curans: sic actiuum ~~μέλω, curo & cunctor~~, μ. μελήσω, cunctabor. & impersonale ~~μέλει, curæ est~~, μ. μελήσει, curæ erit: Aoristus primus ἐμέλησε, curæ fuit: Imperfectum ἔμελε, curæ erat. De μέμελα & μέμηλα præterito medio, vide 264.13. 10 Vide 248.6. & 250.1. & 261.4. atque 264.8. 11 Futurum medium οἰχήϐομαι, abibo. Perfectum actiuum ᾤχηκα, abij, & Atticè verso η in ω, ᾤχωκα, & Ionicè detracto augmento οἴχωκα & οἰχώκεα, οἰχώκεας, οἰχώκεε, abiit. Perfectum paßiuum ᾤχημαι. Aoristus secuudus med. ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο: in prima plurali ᾠχόμεθα. in tertia ᾤχοντο & Ionicè sine augmento οἴχοντο, abierunt: Optatiuus οἰχοίμην: tertia plural. οἴχοιντο, & Ionicè οἰχοίατο, 115.25. 12 De οἴομαι & ὀφείλω, vide infrà inter verba quorum initium est ο. Præcedentibus adde ἕψω, ~~elixo, coquo~~, ab ἑψέω, μ. ἑψήσω: Aoristus primus ἥψησα, ας, ε, coxi, isti, it: Futurum medium ἑψήϐομαι: tertia plural. ἑψήϐντς, coquent, Perfectum paßiuum ἥψημαι & Ionicè detracto augmento ἕψημαι: vnde Participium ἑψημένος, coctus: Aoristus primus ἡψήθην, ἡψήθης, ἡψήθη, concoctus sum, es, est: Infinitiuus ἑψηθῆναι,

βούλομαι à βουλέομαι.

7 8 μάχομαι à μαχέομαι. μαχοῦμαι.

9 μέλομαι à μελέομαι.

μέλω à μελέω.

10

11 οἴχομαι ab οἰχέομαι. ᾤχοκα.

οἰχοίατο.

12 ἕψω ab ἑψέω.

decoctum esse: Participium ἑφθεὶς, ἑντος, decoctus.

ἀπόχρη ab ἀποχρέω.

1 [1] Ἀπόχρη, sufficit. Imperfect. ἀπέχρη, 2 satis erat. Fut.[2] ἀποχρήσῃ. Aoristus prim. ἀπέχρησε, ab ἀποχρέω: vide χρή.

ἀφίῃ.

Ἀφίῃ, dimittebat, Imperfectum à circunflexo, pro ἀφίη, ab ἀφίημι, dimitto: vt 3 ἐπίθῃ pro ἐπίθη, pag. 181. versu 26.[3] Atticè augetur ἀφίῃ, ἤφιῃ, vt ἤφιεθη ab ἀφείθη, dimissus est.

ἤφιῃ. ἤφιεθη.

ἄφυκτος.

Ἄφυκτος, inevitabilis, à φεύγω, fugio: tertia persona præteriti pass. πέφυκται: verbale, φυκτὸς, vnde ἄφυκτος, et ablata præpositiua ἄφυκτος, vt 4 τέτυκται, paratus & structus est, pro τέτυκται, à τεύχω, paro, fabrico.

τέτυκται.

ἀπόχρη. ἀποχρήσουσι

1 Ab inusitato ἀποχρημι, ἀπόχρης, ἀποχρησι, apocope ἀπόχρη. 2 Et in tertia plur. ἀποχρήσουσι, sufficient: Infinitiuus ἀποχρήσειν, satis esse, Doricum est (151. 23. & 155. 3.) pro ἀποχρᾶν, quod & ipsum reperitur, ab ἀποχράω, vnde & tertia pluralis ἀποχράσιν ἀποχρῶσι, sufficiunt, & sufficiant: nam etiam Subiunctiuus est. Participium ὁ ἀποχρῶν, ῶντος: ἡ ἀποχρῶσα, ώσης: τὸ ἀποχρῶν, ῶντος, sufficiens: à genitiuo plurali ἀποχώντων fit aduerbium ἀποχρώντως, sufficienter, satis abundè. 3 Vide 247. 18. & 24. & 280. 21. sic ab ἀφέω, Aoristus secundus ἄφιον, ες, εν: & Atticè ἤφιε, permisit. 4 De hoc infrà in verbo τυγχάνω.

ἀποχρῆν. ἀποχρᾶν. ἀποχρῶν. ὦσα, ὦν. ἤφιε.

Appendix.

Grammatici vulgo enumerant nonnulla verba anomala ab alijs thematibus hoc aut illud tempus accipientia, præter hæc quæ à Clenardo recensentur & hìc ab α

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-24560/fragment/page=0332

& posteà ab alijs literis incœpta: quæ si his annecteremus, non absre nos facturos sumus arbitrati.

ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, admiror, suspicio: secundæ coniugationis verborum in μι ab inusitato ἄγημι. Imperfectum regulare ἠγάμην: at Futurum medium ἀγάσομαι: Aoristus primus medius ἠγασάμην, ἠγάσω, ἠγάσατο, admiratus sum, es, est: tertia pluralis ἠγάσαντο, & depositio augmento ἀγάσαντο: Optatiuus ἀγασαίμην, ἀγάσαιο, ἀγάσαιτο: Infinitiuus ἀγάσασθαι, indignari, admirari: Participium ἀγασάμενος, & geminato σ, ἀγασσάμενος, indignatus. Aoristus primus passiuus ἠγάσθην, ἠγάσθης, ἠγάσθη: tertia pluralis ἠγάσθησαν, sunt admirati: Optatiuus ἀγασθείην, ἀγασθείης, ἀγασθείη, admirer, eris, etur: Participium ἀγασθείς, έντος, admiratus, oblectatus, delectatus, ab ἀγάω vel ἀγάζω. ἄγαμαι ab ἀγάζω, vel ἀγάω.

Ἀγορεύω, dico, loquor, nuncio, orationem habeo: imperfect. regulare ἠγόρευον, ες, ε: sine augmẽto ἀγόρευον, nũtiabã et nuntiabant. Fut. ἀγορεύσω: Aor. pri. ἠγόρευσα, ας, εν, orationem habui, isti, it. Alind Futu. ἐρῶ, εῖς, εῖ: dicam, es, et: tertia plur. ἐροῦσι, dicent: Part. ἐρῶν, οῦσα, dicturus, dicturus, orationem habiturus: Ionica dialysi (98.26.) ἐρέω, ἐρέεις, ἐρέει: et par. ἐρέων ab εἶρω, vt ἀσσείρω, ἀσσειρῶ, 68.22. Perfe. εἴρηκα, dixi: Pass. εἴρημαι, εἴρησαι, εἴρηται, dictus sum, es, est: tertia plur. εἴρηνται, & Ionicè (115.10.) ἐρέαται: Imper. εἶρο: hinc tertia ἐρήσθω, dictũ sit: Part. ἐρημένος, η, ον: τὰ ἐρημένα, dicta: Aoriſt. pri. ἐρήθην et sine augmẽto ἐρήθην, ab ἐρέω, quod augetur per ει, 239.3. & 16. Facit & in perf. pass. ἔρρημαι, ἔρρησαι, ἔρρηται: vnde ῥήτωρ, rhetor: & ῥητός, dicendus, celebris: compositum cum α primitiua particula ἄῤῥητος, obscurus, ignobilis. Vide infrà in verbo ῥέω. Ab eodem ἐρρημαι, σαι, ται, ducitur, Aoriſt. primus ἐῤῥήθην, ἐῤῥήθης, ἐῤῥήθη, dictus vel declaratus sum, es, est, (quod & ἐῤῥέθην per syſtolen) & Part. ῥηθείς, declaratus, dictus, de quib. 262.22. Ἔ ῥηθεν, nuntiatũ, responsum: τὰ ῥηθέντα, pronuntiata: & Infini. ῥηθῆναι, ἀγορεύω ab ἔρω, εἶρω, ἐρέω & ῥῶ.

ῥηθῆναι, dici: atque Futurum primum passiuum ῥηθήσομαι, ήσῃ, ῥηθήσετς, dicar, eris, etur, ab inusitato ῥέω, μ. ῥήσω: Aoristus primus ἔῤῥησα: med ἐῤῥησάμην: hinc tertia plural. deposito augmento ῥήσανος, dixerunt, decreuerunt: & Participium ῥησάμενος, confessus.

ἀναίνομαι ab ἀναίνεω.

Ἀναίνομαι, renuo, abijcio, recuso: secunda persona ἀναίνῃ & Ionicè (108. 20.) ἀναίνεαι: Perfectum passiuum ἀνῄνημαι: tertia persona ἀνῄνητς, qui obstricto animo repudiat, quasi ab ἀναινέω, quod sit compositum ex ἀνὰ & αἰνέω. Huius Aoristus primus med. ἠνηνάμην cum duplici augmento, 301. 11. Infinitiuus ἀνῄνασθς alterum videtur seruare: sed Participium ἀναινάμενος, ἀναιναμένη, neutrum.

αἱρέω ab ἕλω.

Αἱρέω, capio, conuinco. Imperfectum ἥρεον ἥρουν, & Doricè (22. 20.) ἥρευν, capiebam & capiebant: in tertia persona pro ἥρεε ἥρει. Herodotus deposito augmento & ex αι subiunctiuam auferendo dixit ἄρεε: Futurum αἱρήσω, αἱρήσεις, & medium αἱρήσομαι. Perfectū ἤρηκα, ας, ε: pro ἤρηκε Herodotus dixit ἠρήκεε, subegit: videtur plus quàm perfectum Ionicum pro ἠρήκει, subegerat, 252. 19. Participium ἠρηκὼς, cum ἀνὰ, ἀνηρηκὼς, sublatus. Et hæc quidem tempora à se ipso sumit: at Aoristum secundum ab ἕλω: quod per ει augetur, 239. 1. εἷλον, εἷλες, εἷλε, & sine augmento ἕλον, ἕλες, ἕλε, cepi, conuici, isti, it: hinc cum ἀνὰ, ἀνεῖλον, ες, εν, occidi, isti, dit: cum ἐξ, ἐξεῖλον, euerti & euerterunt. Imperatiuus ἕλε (vnde ἔξελε, erue) & ἕλον, 100. 12. vnde ἄνελον, tolle: Optatiuus ἕλοιμι, ἕλοις, ἕλοι: tertia plural. ἕλοιεν, cum ἐξ, ἐξέλοιεν, amoliti fuissent: Subiunctiuus ἕλω, capiam: Infinitiuus ἑλεῖν (vnde ἀνελεῖν, interimere) & Ionicè (104. 20.) ἑλέειν, cepisse: Participium ἑλὼν, conuincens: ἐξελὼν, eripiens, eijciens: ἀνελὼν, interimens, qui occidit. Ab Aorist. secund. εἷλον fit Futurum secundum ἑλῶ, capiam: vnde ἐξελῶ, eximam, expellam: tertia plural. ἐξελῶσι pro ἐξελοῦσι, 22. 19. sunt tamen qui malint hæc

ἄρεε.

ἠρήκεε.

ἄνελον.

ἐξελῶσι.

futura

futura secund. deducere ab ἐξελάω *&* ἐξελαύνω, *expello.* Sic αἱρέομαι, *eligo, accipio, instituo:* Aoristus *secund. med.* εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο: *sine augmento* ἑλόμην, ἕλου, ἕλετο: *tertia plural.* εἵλοντο *&* ἕλοντο, *acceperunt, elegerunt: hinc* ἐξειλόμην, ἐξείλου, ετο, *eripui, isti, it:* ἀνειλόμην, *abstuli:* ἀφειλόμην, *abstuli.* Imperatiuus ἑλοῦ, *cape:* Optatiuus ἑλοίμην: Subiunctiuus ἕλωμαι, ἐξέλωμαι, *eximam, deligam:* Infinitiuus ἑλέσθαι, *instituisse:* ἀνελέσθαι, *abstulisse:* ἀπελέσθαι, *abstulisse, pro* ἀφελέσθαι Ionicè 21.33. Participium ἑλόμενος, *qui instituit.* Ab αἱρέομαι Futurum medium αἱρήσομαι: Perfectum passiuum ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται: Participium ᾑρημένος, *sublato augmento & cum* Attica *reduplicatione* ἀραιρημένος, *captus: pro* αι *repetitur* α, *quòd repetita vocalis sit semper corripienda: sic in tertia plus quàm perfecti* ἀραίρηκε, *delectus erat, pro* ᾕρηκε. *atque perfectum cum* ἀπὸ, ἀπαραίρημαι *pro* ἀφειρημαι, *abstuli & ablatus sum: atque* Participium *actiuum cum* ἀνὰ, ἀναραιρηκὼς, *qui sustulit.* Aorist. ᾑρέθην (*vnde* καθῃρέθην, ἀφῃρέθην, 262.18.) *sine augmento* αἱρέθην, αἱρέθης, αἱρέθη, *captus sum, es, est:* Subiunct. αἱρεθῶ, ῇς, ῇ: *tertia pluralis* αἱρεθῶσιν, *&* Ionica *solutione* αἱρεθέωσι. 185.12. *&* 23. Participium αἱρεθεὶς, *captus:* Futurum *primum passiuum* αἱρεθήσομαι, *capiar:* ἐξαιρεθήσομαι, ἐξαιρεθήσῃ, ἐξαιρεθήσεται, *eruam, es, et.*

ἀπελέσθαι.

ἀραιρημένος.

ἀραίρηκε.

ἀπαραίρημαι.

ἀναραιρηκώς.

αἱρεθέωσι.

Αἴρω *et* αἴρομαι, *tollo, capio, eleuo:* Futurum ἀρῶ, *vt* ἀφαίνω, φανῶ, 68.22. Aorist. *primus* ἦρα *per* η *monophthongum: multi* ι *subscribunt: tamen in reliquis modis seruatur* α *futuri, non* αι *præsentis:* Imperatiuus ἆρον: Optatiuus ἄροιμι: Sub. ἄρω, ἄρῃς: Infinitiuus ἆραι: Participium ἄρας, *cum* ἀπὸ, ἀπάρας, *profectus.* Aorist. *primus medius* ἠράμην, *vel vt alij volunt* ᾐράμην: ἤρατο, *attulit:* ᾔραντο, *susceperunt:* Infinitiuus ἄρασθαι, *acquirere, cepisse:* Participium ἀράμενος, ἀραμένη, ον, *afferens, reportans.* Aorist. *secundus* ἦρον, *deposito augmento &*

αἴρω.

ἄραρε. to & interposita syllaba ρα, ἄραρον, ἄραρες, ἄραρε, pla-
cui, accommodaui, isti, it: malim istud ad ἄρω referre, id
ἀραρών. est, apto, accommodo: hinc ἀραρὼν, qui accommodauit:
in Optatiuo medio ἀραροίμην: tertia plural. Ionica ἀρα-
ἀραροίατο. ροίατο, accommodauerint, pro ἀράροιντο, 115. 25. Ab ἦρον,
Aoristus medius ἠρόμην: Optatiuus ἀροίμην, ἄροιο, ἄ-
ροιτο, reportem, es, et: Subiunctiuus ἄρωμαι, ἄρῃ & Io-
ἄρηαι. nicè (108. 20.) ἄρηαι, auferas: tertia pluralis ἄρωντ):
Infinitiuus ἀρέσθαι, se subducere. Perfectum actiuũ ἦρκα:
Passiuum ἦρμαι: Plus quàm perfect. ἤρμην, ἤρσο, ἤρτο,
ἄωρτο. reiecto augmento et pleonasmo τοῦ ω, ἄωρτο, pependerat.
Aorist. prim. ἤρθην, sublatus sum: sine augmento ἄρθην,
ἄρθης, ἄρθη, euasi, isti, it: Imperatiuus ἄρθητι, erigaris:
Infinit. ἀρθῆναι, sublatum esse: Participium ἀρθὲις, sub-
latus. Futurum pri. ἀρθήσομαι, ἀρθήσῃ, ἀρθήσετ), tollar,
eris, etur. Præteritum medium ἦρα & repetitis duabus
ἄρηρα. primis futuri ἀρῶ literis ἄρηρα abstuli.
ἀπαυράω ab ἀπαύρω. ~~Ἀπαυράω, priuo, eripio~~: Imperfect. ἀπηύραον cum
augmento in medio, & crasi ἀπηύρων, auferebam &
auferebant siue abstulerunt: nam non raro Imperfect. su-
mitur pro Aoristo: tertia persona ἀπηύρας, ἀπηύρα, ab-
Notio. stulit. Aoristus primus ἀπηῦρα, & sine augmento Ionicè
ἀπαῦρα, priuaui: eum capit ab ἀπαύρω.

B

βαίνω à βάω vel βέω & à βῆμι, vel βίβημι. κατέβην. ἀνάβαθι. φάθι, σύμφαθι, κατάβα, ἀνάβα. ἀνάστα. βαῖνε. ἀμβάσῃ.

1 2 [1]~~Βαίνω, vado.~~ Fut. [2] βήσομαι à βάω. Ao-
3 rist. secund. [3] ἔβην à ~~βήμι~~, sic ~~καταβαίνω~~,
κατέβην, ~~descendo~~. Imperatiuus, κατάβαθι,
4 5 vt [4] ἀνάβαθι, ascende: per α Atticè, [5] pro κα-
6 τάβηθι, ἀνάβηθη, vt etiam [6] φάθι, dic, et σύμ-
7 φαθι, confitere: per apocopen autem [7] κατά-
8 βα, ἀνάβα, vt [8] ~~ἀνάστα~~ pro ἀνάστηθι, exurge.
1 Imperfectum ἔβαινον, ἔβαινες, ἔβαινε et sine augmen-
2 to βαῖνε, gradiebatur. [2] Doricè βάσομαι, βάσῃ: cũ ἀνὰ,
ἀναβάσῃ, & poeticè (89. 7. et 16.) ἀμβάσῃ, ascendes. sic
ἀμβαί-

ἀμβαίνων pro ἀναβαίνων, transiens. Dicitur etiam Doricè βασῦμαι & βασεῦμαι: tertia plur. βασῦντ) & βασεῦντ), gradientur. Futur. act. est βήσω: vnde Aorist. pri. ἔβησα, ἔβησας, ἔβησεν: ascendere iussi, isti, it: & Aor. pri. med. ἐβησάμην: Parti. βησάμενος, qui ascendit aut ascendere fecit. Perfe. act. βέβηκα, iui: plus q. ἐβεβήκειν: ἐβεβήκει & sine ε, βεβήκει, iuerat, insistebat: Part. ὁ βεβηκὼς, ingressus, situs, insiliens: ἡ βεβηκῆα, compacta, procedens: ὁ βεβηκὸς substantiuè, securitas, tutela. Pro perfe. βέβηκα Iones dicunt βέβαα & βέβα (148.19.) hinc plus quàm perfe. ἐβεβάειν: tertia plur. ἐβεβάεισαν, syncope & detracto augmento βέβασαν, ingressi erant. 3 Vt ἔστην ab ἵστημι, 169.25. & 182.16. sine augmento βῆν, βῆς, βῆ, iui, iuisti, iuit: tertia dualis βήτην & Doricè βάτην, iuerunt duo: tertia plur. ἔβησαν, βῆσαν, & syncope βὰν, iuerunt: Impera. βῆθι, vade: Subiunct. βῶ, βῇς, βῇ, & Ionicè βέω, βέῃς, βέῃ, & poet. βείω, βείῃς, βείῃ, iuero, is, it. Vide 185. 12. à βῶ prima plur. βῶμεν, & Doricè βᾶμεν, eamus, vt μεσῶν pro μεσῶν, 22.8. Infinit. βῆναι, Atticè & Doricè βήμεναι, iuisse: Particip. βὰς, βᾶσα, ingressus, ingressa. 4 Ab ἀναβαίνω, ascendo. 5 Communiter enim (vt habes 182.26.) Aorist. sec. Imperatiui verborum in μι vocalem Indicatiui seruat, vt στῆθι: sed Doricè atque in his Atticè ponitur α pro η in secunda coniugat. 6 Pro φῆθι, σύμφη- θι, à φῆμι, dico, συμφημὶ, confiteor. 7 Sic ἔμβα, ingredere pro ἔμβηθι. & in Indicat. ἔμβην, ἔμβης, ἔμβη, ingressus sum, es, est, detracto augmento, pro ἐνέβην, ης, η, (at ἀπέβα, euênit, pro ἀπέβη dictum est Doricè α pro η, in Aoristo secundo ab ἀτρβαίνω) atque simplex βᾶ, βάτω, incede, incedat: & in plurali βᾶτε, incedite, pro βῆθι, βήτω, βῆτε. 8 Et rursus per apocopen ἄνα: & in plurali ἄναστε pro ἀνάστητε, exurgite, ab ἀνίστημι, exurgo, resurgo: quod componitur ex ἀνὰ et ἵστημι. sic ἀπόστα, absiste, pro ἀπόσταθι, ab ἀφίστημι: atque etiam præsens ἵστα pro ἵσταθι: cum κατ, καθίστα, appone.

ἀμβαίνων.
βασῦντ).
βασεῦντ).
3 βέβασαν.
βάτην.
βὰν.
βῶ, βέω.
βείω.
βᾶμεν.
βήμεναι.
4 5
6
7 ἔμβα.
ἔμβην.
ἀπέβα.
βᾶ, βᾶτε.
8 ἄνα.
ἄναστε.
ἀπόστα.
ἵστα.
κατίστα.

1 βάλλω,

βάλλω ἀ βλίω. 1 2 3 4

1 Βάλλω, *mitto*. Perfectum 2 βέβληκα ἀ 3 βλέω: vt 4 ἀπέσκληκα, *obrigui*: non à simplici σκέλλω, *sicco*, sed σκλάω.

βάλλε. 1

Imperfectum ἔβαλλον, ες, ε, *sine augmento* βάλλε, *iaciebat*: est & βάλλε *præsens Imperativi*: βάλλ' ἐς ῥάκος, *mitte te ad coruos, id est, abi in malam rem*: Imperfectum *passiuum* ἐβαλλόμην: *tertia plural.* ἐβάλοντο, *sine augmento* βάλοντο, *versabant*: *Imperatiuus* βάλλε, & Ionicè βάλλεο, *immitte*, 120. 6. *Verbi* βάλλω *Futurum regulare est* βαλῶ, εῖς, εῖ, 68. 10. & 73. 26. *Vnde in secunda plural.* βαλεῖτε, *iniicietis, iactabitis*. Poetæ *pro* βαλῶ *dicunt* βαλήσω, *iaciam*: vnde *Aoristus primus* ἐβάλησα, & *sine augmento* βάλησα, *proieci, quasi à* βαλίω. *Aoristus secundus* ἔβαλον, ες, ε: *sine augmento* βάλον, βάλες, βάλε, *ieci, isti, cit*: hinc *Imperatiuus* βάλε, *iace*: est & *indignationis aduerbium*: *vel cum* ἀχθηδόνος, ἀβάλε, *vtinam*: *Infinitiuus* βαλεῖν, & Ionicè βαλέειν *iecisse*, 104. 20. *Participium* βαλὼν, *qui iecit, iaculatus*. *Aoristus secundus medius* ἐβαλόμην, ἐβάλου, ἐβάλετο: *Imperatiuus* βαλοῦ, & Doricè (22. 23.) βαλεῦ: *cum* ἀνὰ ἀναβάλλου, & Poeticè (89. 7. & 16.) ἀμβάλλου, *prælude, ab* ἀμβάλλω *pro* ἀναβάλλω: vnde *in Subiunctiuo passiuo* ἀμβαλλώμεθα, *differamus*: *Subiunctiuus* βάλωμαι, βάλῃ, βάλῃται, *iniiciam, cias, at*: *Infinitiuus* βαλέσθαι. 2 *Perfectum passiuum* βέβλημαι, βέβλησαι, βέβληται: vnde *tertia plural. Ionica & poetica* (110. 10. & 25.) βεβλήαται *pro* βέβληνται: *Infinitiuus* βεβλῆσθαι, *passim & vulgò iacere*: *Participium* βεβλημένος, *qui induxit, seu incecit*: *plus quàm perfectum* ἐβεβλήμην: *tertia persona* ἐβέβλητο: *cum augmento imperfecti* ἐβλητο, & *depositi omni augmento* βλῆτο, *ictus erat*, 253. 4. *tertia plur. Ionica* βεβλήατο (115. 30. & 30.) *icti fuerant*, & *addito per pleonasmum o*, βεβολήατο & βεβολέατο. *sic in Participio* βεβολημένος *pro* βεβλημένος.

βάλλε. 1

βάλλεο.

βαλήσω.

βάλε.

ἀβάλε.

βαλέειν.

ἀμβάλευ.

ἀμβαλλώμεθα.

βεβλήαται.

ἔβλητο.

βλῆτο.

βεβλήατο.

βεβολήατο.

βεβολημένος.

μένος, *agitatus, quanquam à* βολέω *deduci possunt.* A *perfect.* βέβλημαι, ησαι, ητ: *aoristus primus* ἐβλήθην: *subiunctiuus* βληθῶ, *iaciar: infinitiuus* βληθῆναι, *ictum esse: participium* βληθεὶς, *ictus: syncope* βλεὶς, *percussus: potest tamen censeri præsens sue aoristus secund. à* βλῆμι (*vt* τιθεὶς, *vel* θεὶς, 166. 21.) *vnde & passiuum* βλῆμαι *penultima longa, è quo participium* βλήμενος (180. 17.) *& optatiuus* βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, *percuterer, ereris, tur.* 3 *Vnde & futurum* βλήσω, *mittam, percutiam.* 4 *De hoc* 30. 7.

βλεὶς.

βλεῖο.

3

4

1 ~~Βιόω, viuo.~~ Fut.[2] βιώσομαι: tertia præteriti pass. βεβίωτη *victum est, vita peracta est,* tanquam impersonale: et participium, βεβιωμένα, *quæ in vita peracta sunt.* Aorist. secund.[3] ἐβίων. Imperatiuus,[3] βίωθι, βιώτω. Optatiuus, βιοίην,[4] vt δοίην: vnde[5] βιῴην, vt δῴην. Infinit.[3] βιῶναι. Participium[3] βιοὺς, βιόντος, à βίομι.

1 2 βιόω à βίωμι.

3 3

4 5 βιῴην.

3 3

Passiuum βιόομαι: *vnde in tertia* βιόετη *& crasi* βιοῦται, *viuit.*[2] *Per syncopen* βώσομαι: *secunda plural.* βώσεσθε, *viuetis. sumitur quoque* βώσομαι *pro* βοήσομαι, 146. 7. *Est & aliud verbi* βιόω *futurum poeticum, nempe* βείομαι *pro* βείσομαι, *à* βείω *reiecto* σ: *nam apud poetas haud rarò verba sextæ coniugationis abijciunt* σ *in futuro primo, vt* δήω, δήεις, *inueniam, nies:* δήομεν, *inueniemus, pro* δήσω, δήσεις, δήσομεν: *vnde aoristus primus* ἔδηα, *inueni, à* ~~δέω, inuenio~~, κλείω, *laudabo, pro* κλείσω, *à* ~~κλείω, laudo~~. κέω *& poetica ectasi* κείω, *dormiam: participium* κέων *&* κείων, *dormiturus, cubiturus, pro* κέσω, κέσων, *à* κέω: *hinc* κατακείετε, *cubitum ibitis: &* κακκείοντες, *dormituri: de quo* 89. 25. χεύω, *spargam, pro* χεύσω, *à* χέω, 257. 19. A βιόω, μ. ώσω: π. βεβίωκα, *fit participium* βεβιωκὼς, *qui vixit.*[3] Ἐβίων

1

2 βιοῦτη.

βώσομαι.

βείομαι.

δήω, δήεις.

δήομεν.

ἔδηα.

κλείω. κέω.

κείω. κέων,

κείων.

κατακείετε.

χεύω.

3 ἐβίων.

βίωθι.
βιῶναι.
βιὼς.
βιοίην.
βιώην.
λιώην.
Notio.
λιδώην.
Dorismus.

vt ἔδων & ἔγνων: βίωθι vt γνῶθι: βιῶναι vt γνῶναι, 45 182.26. βιοὺς vt δοὺς, 174.5.4 Vide, 173.12.5 Hoc fit more Attico, Aeolico ac Dorico, veluti dictum est in optatiuo verborum circunflexorum, 158.31. Nam interdum verba tertiæ coniugationis in μι, illum circunflexorum optatiuum imitantur, idque tam in præsenti quàm in aoristo secundo. dicunt enim in præsenti, λιδώην, λιδώης, λιδώη, &c. & in aoristo secundo δώην, δώης, &c. quidam non subscribunt, Dorum more, qui illud vbique ferè negligunt. 23. 13.

Γ

γαμέω à γάμω. In έω facta à præsenti et futuro appetentiã actus significant.

Γαμέω, duco vxorem. Futurum, γαμήσω. 1 Aoristus primus ἔγημα, à γάμω. Præsens, γαμισκέω, *nupturio*. nam quædam in 2 έω appetentiam actus significant, 2 ac 3 partim fiunt à futuro, 3 πολεμήσω, *bellum* 4 *geram*, πολεμισκέω, *bellaturio*: 4 ὄψω, *cernam*: 5 ὀψέω, *cernere cupio*: 5 βρώσω, *edam*: βρωσείω, 6 *esturio*: partim à præsenti, 6 κρατῶ, κρατέω, *teneo, vinco*: κιχρῶ, κιχρέω, *commodo*: τελῶ, τελέω, *perficio*, et alia cõsimili ratione.

γίνομαι & γίγνομαι à γενάομαι, γείνω, γείνομαι, & γενάω.

Γίνομαι et γίγνομαι, *fio, fum*. Futu- 7 rum γενήσομαι. Præteritum, 7 γεγένημαι. Aoristus primus medius, ἐγενησάμην: se- 8 cundus, 8 ἐγενόμην, à γενάομαι. Præteri- 9 tum medium 9 γέγονα, à γείνω. Aoristus 10 primus medius, 10 ἐγεινάμην. Futurum primũ med. γενοῦμαι, à γείνομαι. Dicitur etiã γεννάω per geminum νν, vnde Aorist. primus ἐγέννησα: medius ἐγεννησάμην: ter-

tia

tia persona ἐγεννήσατο, syncope, ἐγένναϛο, pro qua γείναϛο, more Ionum, qui augmenta respuunt: vt etiam γείναϛο, pro ἐγείναϛο, ab [10] ἐγεινάμην. Ionismus. γείναϛο. γείναϛο.

[11] ~~Γινώσκω, cognosco~~. Furur. γνώϛομαι. Præteritum, [12] ἔγνωκα, à γνόω. Aorist. sec. [13] ἔγνωμ. Imperat. γνώθι. Infinitiuus, γνῶναι. Participium, γνὺς, à γνῶμι. [14] sic ~~ἀναγινώσκω, lego~~: ἀνέγνωκα, ἀνέγνωμ, etc. 10 γίνωσκω à γνόω. 11 12 13 14

Vide 95.11.311.32. & 312 23. Ab ἔγημα, ἔγημας, ἔγημεν: infini. γῆμαι, nupsisse: & particip. γήμας, qui duxit vxorem. Pro ἔγημα dicitur etiam ἐγάμησα: & particip. γαμήσας: à fut. γαμήσω: vnde & perf. γεγάμηκα: plus quàm perf. ἐγεγαμήκειν, εις, ει: infinit. γεγαμηκέναι: parti. γεγαμηκὼς: perf. pass. γεγάμημαι, ησαι, ητ: parti. ἡ γεγαμημένη, nupta: aorist. pri. ἐγαμήθην: vnde part. fœm. ἡ γαμηθεῖσα, nupta, vxor: in præsenti γαμουμένη per crasim ex γαμεομένη, noua nupta [2] Quæ à futuro ducuntur vltra præsens nō coniugantur, præter ὀψέω, quod habet imperfect. ὤψειον: quæ verò à præsenti deriuantur, ea etiā imperfect. habent, sed alijs temporibus destituuntur, vt dictum est, 285.8. A futuro aūt facta, magis appetentiam actus significant, quàm quæ à præsenti. nam hæc ferè semper eandem significationem habēt quam primitiua, ac pro illis sæpenumero à poetis vsurpantur: immo passim verba primæ coniugationis circunflexorum in έω per έιω poetæ efferunt, vt ~~ἐρείω pro ἐρέω, interrogo~~: vnde ἐρείομεν pro ἐρέομεν, interrogamus. [3] Futurum à ~~πολεμέω, bellum gero~~. [4] Futurum ab ~~ὄπτω, video, cerno~~. [5] Futurum à βρώσκω, comedo: de quo suprà in ἀρέσκω, 305.14. [6] κρατῶ, κιχρῶ, τελῶ sunt primæ coniugationis circumflexorum. [7] Cum ἐκ, ἐκγεγένημαι: participium γεγενημένος, qui fuit, qui functus est: 1 ἔγημα. ἐγάμησα. 2 ὤψειον. Annotatio. έιω pro έω. 3 4 5 βρώσω. 6 7

at Infinitiuus γεγεννῆσθαι, genitum esse, per geminum νν,
ἔγενος, γένος. 8 à γεννάω. 8 Tertia persona ἐγένετο, syncope ἔγενο, & sine
augmento γένο, fuit: item, cepit: sumitur enim Doricè
pro ἔγενο, siue ἔλαβε. Pro ἐγενόμην, reiecto augmento di-
γδνόμην. citur γενόμην, & ectasi poetica γδνόμην, natus sum: 5
Optat. γενοίμην, γένοιο, γένοιτο: tertia plur. γένοιντο &
γενοαίζ. Ionicè (115. 25.) γενοαίζ. Dicunt quoque Iones & poetæ
γεγενοίμην pro γενοίμην: prima plur. γεγενοίμεθα. 88.
γεγενοίμε-θα. 3. Subiunctiuus γένωμαι, γένῃ, γένηται: Infinitiuus γε-
9 νέσθαι: Participium γενόμενος, peruenies. 9 A γίγονα, 10
as, e, natus sum, es, est, plus quàm perfect. ἐγεγόνδν, δς, δ:
ἐγεγόνεισαν. tertia plur. Atticè ἐγεγόνεισαν pro ἐγεγόνεισαν, 252. 1.
Infinitiuus γεγονέναι: Participium γεγενὼς, ὼσα, natus,
10 genitus, qui fuit: in duali γεγονότε, qui fuerunt. 10 Sine
augmento γδνάμην: Participium γδνάμενος: ἡ γδναμέ- 15
11 νη, mater, quæ peperit: οἱ γδνάμενοι, parentes. 11 Recen-
tiores addunt γ, γιγνώσκω, vt in γίνομαι γίγνομαι. de-
ducunt enim à γνόω, γνώσκω, & cum reduplicatione
γιγνώσκω. γιγνώσκω, vt à βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω, 308. 23. Sunt
qui formẽt à ναίω, cogito, intelligo: cuius Futurum νοή- 20
νώσω. σω & crasi νώσω (vnde & in Aoristo primo Infinitiui
νῶσαι. νῶσαι pro νοῆσαι: in participio cum ἐν, ἐννώσας pro ἐν-
ἐννώσας. νοήσας, qui secum reputauit: & in Aoristo medio ἐνω-
ἐνωσάμην. σάμην pro ἐνοησάμην, cogitaui: tertia persona νώσαζ
νώσαζ. sine augmento pro ἐνοήσαζ, intellexit) igitur à Futuro 25
νώσω cum prosthesi τδ γ (vt Latinè natus gnatus) fit
γνώσκω, & facta reduplicatione γιγνώσκω Infinitiuus
γινῶσκειν. 12 γινώσκδν & Doricè γινῶσκεν, 104. 18. 12 Participium
ἐγνωκὼς, ὁτ, qui cognouit: Perfectum passiuum ἔγνω-
σμαι, 159. 10. vnde Participium ἐγνωσμδνος: Aoristus 30
primus ἐγνώσθην: Infinit. γνωσθῆναι, cognosci, innote-
scere, illustrem esse: Participium γνωσθὲις, cognitus: Fu-
13 turum primum γνωσθήσομαι, innotescam. 13 Sine au-
gmento γνῶν, γνῶς, γνῶ, noui, isti, it: tertia plural. ἔγνω-
γνῶ. σαν: quæ etiam referri potest ad Aorist. prim. ἔγνωσα:
vnde

vnde & Participium γνώσας, *cognoscens.* 14 Ab ἀνέγνω 14 ἀναγινώσκω.
κα: *Passiuum* ἀνέγνωσμαι, σαι, ϛαι: *Particip.* ἀνεγνωσμένος, *persuasus: Aoristus primus* ἀνεγνώσθην, ης, η, & *Particip.* ἀναγνωσθεὶς, *persuasus, corruptus: Aorist. pri. actiuus* ἀνέγνωσα, ας, ε, *corrupi, isti, it.* Ab ἀνέγνων: *Infinit.* ἀναγνῶναι. Sic à ~~καταγινώσκω, cognosco, arguo:~~ καταγινώσκω.
Futurum medium καταγνώσομαι: *in prima plural.* καταγνωσόμεθα: *Aorist. pri. actiuus* κατέγνωσα, *damnaui. Perfectum* κατέγνωκα, κατέγνωκας, *sensi, isti: Participium* κατεγνωκὼς, ότος: *Perfectum passiuum* κατέγνωσμαι, σαι, ϛαι: *Aoristus primus* κατεγνώσθην: *Subiunctiuus* καταγνωσθῶ, ῇς, ῇ: *prima plural.* καταγνωσθῶμεν, *damnemur. Aorist. sec. actiuus* κατέγνων: *Imperat.* κατάγνωθι, καταγνώτω, *improba, improbet: Optatiuus* καταγνοίην, *ascripserim: Infinitiuus* καταγνῶναι, & *Participium* καταγνοὺς, όντος.

~~Δάκνω, *mordeo*~~. Fut.[1] δήξω. Aoristus secundus[2] ἔδακον à[3] δήκω. 1 Δ 2 3 δάκνω à δήκω.

~~Δείκνύω~~ et[4] ~~δείκνυμι, *ostendo*~~. Fut.[5] δείξω. Aorist. ἔδειξα à[6] δείκω. sic[7] ~~ἀποδείκνυμι, *demonstro*~~: [8] ~~ἐπιδείκνυμι, *expono, demonstro*~~: [9] ~~ὑποδείκνυμι, *subindico, subdemonstro*~~. 4 5 δείκνύω & 6 7 δείκνυμι à δείκω. 8 9

~~Δέω, *ligo*~~. Futurum, δέσω et[10] δήσω. Præteritum passiuum, [11] δέδεμαι. Aoristus primus, ἐδέθην. 10 δέω. 11

~~Δέομαι, *rogo, indigeo*~~. Futur.[12] δεήσομαι. Præteritum, δεδέημαι. Aoristus primus,[13] ἐδεήθην, à δεέομαι. 12 δέομαι à 13 δεέομαι.

[14] ~~Δεῖ, *oportet*~~. Infinitiuus, δεῖν, vtrunque à δέω. Futurum[15] δεήσει. Aoristus primus, 14 δεῖ, δεῖν, à 15 δέω.

δεήσει, ἐδέη σε à δεέω.

16 mus,[16] ἐδέησε, à δεέω. Sunt autem impersonalia vocis actiuæ tertiæ personæ.

1 Hinc perfectum δέδηχα, momordi: paßiuum δέδη-
2 γμαι, ξαι, κται: vnde Aoristus primus ἐδήχθην, punctus
sum: participium δηχθεὶς, remorsus, ægrè ferens. 2 Sine
δάκνω à δήκω.
3 augmento δάκων, δάκες, δάκεν, erosi, isti, it. infinitiuus
δακεῖν: participium δακὼν. 3 Deriuatur enim δάκνω
à δήκω, inserto ν & correpta penultima mutatione η in
4 α. 4 A δείκνυμι, δείκνυς, tertia persona δείκνυσι & apo
δείκνυ.
cope δείκνυ, demonstrat, ostendit: participium δεικνὺς,
5 demonstrans. 5 Hinc Aoristus primus ἔδειξα, Infinitiuus
δεῖξαι, ostendiße: perfectum δέδειχα, ostendi: paßiuum
δέδειγμαι: plus quàm perfectum ἐδεδείχμην, ἐδέδει-
ξο, ἐδέδεικτο, & sublato vtroque augmento δεῖκτο: cũ ἐν
ἐνδεῖκτο.
6 ἰνδείκτο pro ἐνεδέδεικτο, ostensus erat. 6 Fit enim δεικνύω
à δείκω: atque vt in genere dicam, verba quartæ coniu-
iugationis in μι fiunt vel à verbis in γω, κω, χω, secun-
dæ barytonorum, & in ρω quintæ, mutando ω in νυμι:
vel à verbis sextæ in έω & ώω, verso ω in νυμι: vel à
disyllabis in ύω, migrante ω in μι: vt ab ἄγω, ἄγνυμι:
(de hoc & similibus, 289. 26.) à δείκω, δείκνυμι: ab ἄ-
χω, ἄχνυμι, paßiuum ἄχνυμαι, mœreo, tristor: ab ὄρω,
ὄρνυμι, incito, promoueo: vnde cum ἀπὸ, ἀπόρνυμι, sur-
gere facio: ab αἴρω, ἄρνυμαι, capio: vbi è diphthongo
αι detracta est subuinctiua. ab ἀμφιέω, ἀμφιέννυμι.
ζώω, ζώννυμι: (de his & similibus, 296. 23.) à δύω, δῦμι,
subeo: κλύω, κλῦμι, audio: φύω, φῦμι, nascor: vnde infini-
ἀπρδείκνυμι.
7 tiuus φύναι, natum eße, penultima breui. 7 Futurum
ἀπρδείξω, infinitiuus ἀπρδείξειν, admißurum eße: par-
ticipium ἀπρδείξων, repræsentaturus. aor. pr. ἀπέδειξα,
ἀπέδειξας, ἀπέδειξεν, exposui, erogaui, isti, it: tertia pl.
ἀπέδειξαν, repræsentarunt. Perfect. ἀπρδέδειχα: paß.
ἀπρδέδειγμαι, ξαι, κται: part. ἀπρδεδειγμένος, desi-
gnatus, certus: aorist. pri. ἀπεδείχθην: vnde part. ἀπο-
δειχθεὶς.

δειχθεὶς, manifestus, & fut. pri. indicatiui ἀπρδειχθή-
σομαι, è quo iufinit. ἀπρδειχθήσεσθαι, creandum vel desi-
gnandũ esse. 8 Futur. ἐπιδείξω, ἐπιδείξεις, ostendam, es: 8 ἐπιδείκνυ-
aor. pri. ἐπέδειξα, vnde imperat. ἐπίδειξον: cõmonstra. μι.
infi. ἐπιδεῖξαι: ἐπιδεῖξαι βοήθειαν, opem afferre: at ἐ-
πίδειξαι ostende, est imperat. aorist prim. med. 9 Fut. 9
ὑπρδείξω: aor. pri. ὑπέδειξα, ὑπέδειξας, ὑπέδειξε, sub 10 ὑπρδείκ
indicaui, isti, it: particip. ὑποδείξας, qui probauit. 10 νυμι.
Hinc aor. prim. ἔδησα, ἔδησας, ἔδησεν, obstruxi, isti, it: δέω.
tertia plur. ἔδησαν: infinit. δήσαι. ligasse: part. δήσας,
αντος, vinciens. fut. med. δήσομαι, & poeticè (88.3.) δε-
δήσομαι, δεδήσῃ, δεδήσετρ, vincier, eris, etur: posset cen- δεδήσετρ.
seri paulò pòst futurũ, si in imperfecto passiuo diceretur
δέδημαι, vt in fut. actiuo δήσω & δέσω. 11 Tertia plu. 11
δέδεντρ, Ionicè (115.10.) δεδέατρ, & detracto augmento
δέατρ, ligati sunt: infin. δεδέσθαι, vinctum esse: par. δεδε- δέατρ.
μένος, vinctus, ligatus: plus q. ἐδεδέμην, & abiecto ε, δε-
δέμην, ligatus erã. vide 252.5. & 253.5. Imperf. pass. ἐδεό- δεδέμην.
μην, tertia pl. ἐδέοντο, & sine augmento δέοντο, ligabant, δέοντο.
vel ligarũt. 12 Actiuũ δέησω, vnde particip. δέησων, δεή- 12
σουσα, neutr. τὸ δεῆσον, quod egebit: aorist. pri. ἐδέησα, ab
fui: tertia plural. ἐδέησαν: participium δεήσας, qui ab-
fuit. Pro δέομαι poetæ dicunt δεύομαι: vnde infiniti- δεύομαι.
uus δεύεσθαι pro δέεσθαι δεῖσθαι: & participium δευό-
μενος, pro δεόμενος. futurum medium capit à δευέο-
μαι, vt δέομαι à δεέομαι: nam facit δευήσομαι, δευή-
σῃ & Ionicè (108.20.) δευήσεαι, carebo, is. 13 Infiniti- 13 δευήσεαι.
uus δεηθῆναι, rogasse: participium δεηθεὶς, qui petiit.
14 Imperfectum ἔδει, oportebat: item ligabat, à δέω. 14 ἔδει.
subiunctiuus δέῃ & crasi δῇ, oporteat, necesse sit. 15 In- 15
finitiuus δεήσειν, necesse futurum. Pro δεήσει dicitur δῇ.
etiam δήσει, oportebit, à δέω. 16 Optatiuus Aeolicus & 15
Atticus δεήσειεν, opus esset, necesse fuerit: infinit. δεῆ- δήσει.
σαι, oportuisse: par. δεήσας, δεήσασα, & neutrũ τὸ δεή-
σαν, par, operæ pretium, cùm oportuerit, impersonaliter.

δείδω à δεδίττομαι & δεδίττομαι δέδοικα. δέδια, Ionicè. δέδιθι.

1 ~~Δείδω, timeo.~~[1] Præteritum, δέδεικα: medium, δέδοικα, *timeo*, pro δέδοιδα, euphoniæ gratia: at Ionicè[2] δέδια, tollendo cõsonantem, et corripiendo penultimam. Imperat. δέδιθι, time. nam ~~δεδίττομαι, territo, siue territor, attonitus sum.~~ Futur. δεδίξομαι, Aoristus sec. passiuus, ἐδεδίγην. Imperat. δεδίγηθι, syncope δέδιθι: pro quo etiã δείδιθι, à ~~δεδίττομαι, timeo.~~ crebrò enim additur subiunctiua, vt fiat diphthõgus: vt contrà altera è diphthongo tollitur, ~~εἷμα, εἵματος, vestis: ἱμάτιον, pallium.~~ Syncope vero in multis locum habet: ἀνώγηθι,

δείδιθι. Annotatio. Syncope.

ἄνωχθι. γ in χ. κέκραχθι.

3 4 ἄνωχθι, *iube*, ab[3] ~~ἀνώγημι: iubeo,~~[4] et migrat 5 γ in χ propter θ sequens, vt[5] νύχθ' ὅλην, 6 pro νύκτα, ὅλην. sic[6] κεκράγηθι, κέκραχθι, *clama*, à ~~κεκράγομαι, clamo~~:[7] ὠνησάμην, ὠνάμην, *emolumentum accepi, adiutus sum*: nam Aoristus prim. medius facilè admittit hanc figuram per omnes modos 7 et participia,[7] ὀνησαίμην, ὀναίμην, *adiutus fuerim*:[8] εὑρησάμην, εὑράμην, *inueni*: εὑράμενος, *inueniens, vel qui inuenit*:[9] ἐπριασάμην, ἐπριάμην, *emi, vel emebam*: secunda persona, ἐπρίασο, Ionicè ἐπρίαο, et crasi ἐπρίω: et imperatiuus πρίω, eme, vt ἵστω pro ἵστασο, *astabas vel asta*.[10] γεννήτατο, γεύνατο,

Aoristus primus medius facilè syncopen admittit. ὀναίμην. εὑράμην. ἐπριάμην. πρίω. ἵστω. γέννατο.

γαζ, Ionicum pro ἐγεύναζ, *natus est*. et optatiui plurales in ημεν, [11] φαίημεν, φαῖμεν, *dixerimus*, φαῖεν, *dixerint*: de quibus pag. 263. 17. [12] vt δοίημεν, δοῖμεν, *dederimus*, δοῖεν, *dederint*. et tertia pluralis in aoristis passiuis, [13] ἀγόρθησαν, ἄγορθεν, *congregati sunt*: vel, *excitati sunt*: [14] ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, *ornati sunt*. iam illa [15] δεδέμηκα, δέδμηκα, *ædificaui*: [16] πετέμηκα, πέτμηκα, *scidi*: [17] κεκάμηκα, κέκμηκα, *laboraui*, et consimilia: præter hæc, [18] ἤϝδμεν, ἦμεν, *iueramus*: ἐπεξῆμεν, *eruperamus*: προσῆμεν, *accesseramus*: ἦϝτε, ἦτε: *ieratis*: ἐξῆτε, *exieratis*: ἦαμεν, ἦμεν, *iuimus*, ἀπῆμεν, *abijmus*, [19] αὐήκαμεν, αὐῆμεν, *remisimus*: etiam ista, [20] ἤδϝμεν, ἦσμεν, *noueramus*, *videramus*: ἤδϝτε, ἦστε, *videratis*. ἤδϝεσαν, ἦσαν, *viderant*, elisso ϝ, [21] et mutato δ in σ: vt cõtrà ἴδμεν pro [22] ἴσμεν, *scimus*: [23] ἔστησαν, ἔσαν, *steterunt*: ἑστᾶσαν per ἑ ab ἑστάϝεσαν, *steterant*: at ἔσαν per ἑ, pro ἔστησαν, *steterunt*: vt [24] αὐαβαθι, pro αὐάβηθι, *ascende*, α pro η: [25] ἑστήκατε, ἑστατε, *permãsistis*: ἀφέστατε, *discessistis*: [26] ἐλάομεν, ἐλῶμεν: *lauabamus*: [27] ἐοίκαμεν, ἐοιγμεν, *vi demur*: [28] δεδοίκαμεν, δέδοιγμεν, *timemus*: [29] sed de syncope satis multa sunt enumerata.

11 αἴμεν pro αἰήμεν: εἶμεν pro ἐήμεν. οἶμεν pro οἰήμεν.
12 φαῖμεν.
13 φαῖεν δοῖμεν, δοῖεν.
14 ἤγερθεν.
15 ἐκόσμηθεν.
16 δέδμηκα.
17 τέτμηκα.
18 κέκμηκα.
ἦμεν.
ἐπεξῆμεν.
προσῆμεν.
ἦτε, ἐξῆτε.
19 ἦμεν, ἀπῆμεν.
20 ἀνῆμεν.
ἦσμεν.
ἦστε, ἦσαν.
21 ἴσμεν.
22 ἔστασαν, *spiritu aspero*.
23 ἑστᾶσαν, *spiritu tenui*.
24 α pro η Doricè & Atticè.
25 ἕστατε, ἀφέστατε.
26 ἐλῶμεν.
27 ἔοικαμεν, ἐοίγμεν.
28 δέδοικαμεν, δέδοιγμεν.
29

ἔδδισα, ας, ε δέισα.

Et futurũ δέισω: vnde aoriſt. pri. ἔδδισα, et poeticè geminato Δ (247.29.) ἔδδδισα, ἔδδδισας, ἔδδδισεν: & reiecto augmento δέισα, veritus ſum: cum Ionica reduplicatione (88.3.) δίδδισα: vnde infinit. δεδδέισαι pro δέισαι,

δεδδέισαι.

timuiſſe. Ab ἔδεισα: particip. δείσας, timens. 2 In plura-

δείδιμεν. δείδιτε.

li δείδιαμεν, δείδιατε, et ſyncope δίδιμεν, δίδιτε, veremur, veremini. plus quàm perf: ἐδεδίδη, ης, ει, timebam, timebas, timebat: tertia plural. ἐδεδίδεσαν, & producta ſecunda ſyllaba, ac facta ſyncope, ἐδείδεσαν, timebant, timuerant. nam imperfecti etiam ſignificationem habet, & perfectum, præſentis. Pro δίδια poetæ dicunt δείδια, ad ει aduocato ι, vt diphthongo producatur, 58.26. vt δείδιθι, pro δίδιθι, cuius hìc Cleonardus meminit. ſic δείδοικα pro δίδοικα, timui: atque δείδιμεν, pro δίδιμεν, timuimus: quod ex δεδίαμεν, fieri modo diximus: ſic in prima plurali plus quàm perfecti ἐδείδιμεν pro ἐδεδίδμεν, timebamus: vbi quoque facta eſt ſyncope: infinitiuus δδδίεναι, Ionicè δδδίμεναι, 140.1. & ſincope δδδίμεν, pro δεδιέναι, timere: participium δδδιὼς, ὁτ Θ, pro δεδιὼς, metuens. 3 Ανώγνυμι eſt primæ coniugationis verborum in μι ab ἀνωγέω, ῶ: vnde & imperfectum ἤνώγεον, ἠνώγεν, & ſine augmento ἀνώγεν, ἀνώγες, ἀνώγε, iubebam, as, at: aoriſtus ſecundus ἤνωγον, ſine augmento ἄνωγον, iuſſit: præteritum medium ἤνωγα, mandaui. at aoriſtus primi actiuus eſt ἤνωξα, iuſſi à barytono ἀνώγω, ἀνώγες, ἀνώγε, quod Atticè factum eſt à circumflexo ἀνωγέω, ῶ, 310. 17. Ceterum ab ἀνώγνυμι imperatiuus regularis eſſet ἀνώγνυθι, vt τίθετι, 185. 7. ſed Aeolicè ſeruatur longa vocalis themati ἀνώγνυμι, 183. 8. 4 Nam media tantum mediam, non autem aſpiratam poteſt præcedere, vt diximus, 6. 12. atque ideo aduentante θ aſpirato, γ mutatum fuit in propriã aſpiratam χ. 5 Hìc κ muta tenuis mutata fuit in propriam aſpiratam χ, adueniente propter apoſtrophum aſpirata θ, 10, 13. & 26. Nam muta tenuis

γ in χ. ἀνώγνυθι, ἄνωχθι. κ in χ. νύκτα ὅλην, νύχθ' ὅλην. ἀκράγνθι.

mutam

mutam non præcedit, nisi alteram tenuem vel propriam aspiratam, 6.12. [6] Est secundæ personæ singularis aoristi secundi imperatiui passiui, vt τύπηθι, 119.21. φθάρθι, pereas, pro φθάρηθι, eiusdem temporis à ~~φθείρω, corrumpo~~: aoristus secundus ἔφθαρον, 97.9. [7] Vt ἐτυψάμην, 127.23. à themate ὀνέω, seu ~~ὄνημι, iuuo~~, vtilitatem affero: futurum medium ὀνήσομαι, ὀνήσῃ, & Ionicè (108.20.) ὀνήσεαι, iuuaberis. perfectum passiuum ὤνημαι, plus quàm perfectum ὠνήμην. sunt qui dicant ὠνήμην idem esse quod ὠνάμην. ὀνησαίμην est optatiui modi, vt τυψαίμην, 131.7. infinitiuus ὀνήσασθαι, & syncope ὄνασθαι, frui: participium ὀνησάμενος & ὀνάμενος, qui fructum percepit. [8] Vt ἐτυψάμην, 127.23. & ἑυράμενος pro ἑυρησάμενος, vt τυψάμενος, 133.6. ab ἑυρίσκω, quasi ab ἑυρέω, vt postea dicetur in verbo ἑυρίσκω. Pro ἑυράμην, ω, ας. Attici dicunt ἡυράμην, ἥυρω, ἥυρας, inueni, isti, it, 239.20. Aeolica dialecto lenem obtinuit spiritum 24.5. [9] Malim ἐπριάμην absque vlla syncope, esse imperfectum secundæ coniugationis verborum in μι, à πρίαμαι, quod in solo præsenti & imperfecto vsitatum esse quidam asserunt, reliqua vero tempora, ab ὠνέομαι mutuari. Hoc ipsum videtur ipse CLENARDVS affirmare sequentibus verbis, Secunda persona ἐπρίας, & cet. Nam hæc omnia conueniunt imperfecto passiuo verborum in μι, quod ipse comprobat dum ait: Vt ἵσω pro ἵσας, quæ est secunda persona imperfecti indicatiui vel imperatiui, vt habes, 186.30. & 187.11. [10] Vide in verbo γίνομαι, 322.30. [11] A φημὶ, pag. 282. vers. 22. cuius præsens & aoristus secundus optatiui est φαίην, φαίης, φαίη, vt ἱσαίην et σαίην, 170.7. et 10. ab σαίην, plurale σαίημεν, σαίητε, σαίησαν, syncope σαῖμεν, σαῖτε, σαῖεν. Quia φημὶ caret reduplicatione, præsens à secundo aoristo non differt in optatiuo, neque etiam in

subiun-

6 φθάρθι.
7 ὀνησαίμην. ὄνασθ. ὀνάμενος.
8 ἑυρησάμην. ἑυρησάμενος.
9 ἐπριάμην. πρίαμαι. ὠνοῦμαι.
10 ἐγεννήσας.
11 φαίημεν. σαῖμεν.

12 Subiunctiuo, φῶ, φῇς, φῇ.12 A δίδωμι, 173.17. Sic in prima coniugatione verborum in μι, à ικω, inuenio: Optatitiuus ικοίην, in plurali ικοίημεν, ικοίητε, ικοίησαν: vnde ικοῖμεν, ικοῖτε, ικοῖεν, inueniremus, etis, ent, & à ζῆμι secundæ, ζαῖεν, vixiβent, pro ζαίησαν, vt à φημὶ, φαῖεν.13 Ab ἀγείρω, congrego: vel ab ἐγείρω excito: Futurum ἀγερῶ, & ἐγερῶ, vt ἀοιδῶ, 68.22. ab vtroq; perfectum ἤγερκα: Paβiuum ἤγερμαι, ρσαι, ρται: Aoriβus primus ἠγέρθην: vnde ἠγέρθησαν, &c. ἠγέρθην remoto augmento, ab ἐγείρω quidem ἐγέρθην, βum excitatus vel experrectus: ab ἀγείρω verò, ἀγέρθην, ης, η: congregatus βum, es, eβt: tertia pluralis ἄγερθεν pro ἤγερθεν vel ἠγέρθησαν: hinc Participium ἀγερθείς, collectus & Futurum primum ἀγερθήσομαι, congregabor. Huius Aoriβus βecundus actiuus ἤγερον, vt ὤφελον, 97. 11. & βine augmento ἄγερον, congregaui: medius ἀγερόμην: tertia pluralis ἀγέροντο, congregati βunt. Hoc loco aduertenda Clenardi breuiloquentia: nam ἤγερθεν pro ἠγέρθησαν, non ab ipβo ἠγέρθησαν, βed à primo plurali ἠγέρθημεν per βyncopen deducere voluit, veluti φαῖεν à φαίημεν, non à tertia φαίησαν. Atque hanc fuiβe illius mentem ipβe contextus & locus ab eo citatus βatis indicant. In Aoriβis paβiuis huiuβmodi tertiam plural. à prima βingul. formari diximus Bœoticè & Aeolicè mutando ην in εν, βed nihil refert Bœotiβmúmne an βyncopen agnoβcas, modò tertiam perβonam in εν pro ησαν poβitam intelligas: quæ βanè apud poetas βæpenumerò eβt obuia: vnde illa ἤγερθεν, & reiecto augmento ἄγερθεν pro ἠγέρθησαν, βublati βunt, vel euecti βunt, ab ἀείρω, attollo, euebo: cuius Aoriβus prim. paβ. ἠέρθην, & βine augmento ἀέρθην: vnde & βubiunctiuus ἀερθῶ, euectus fuero: & Participium ἀερθείς, έντος, eleuatus. ἀΐδεσθεν, veriti βunt, pro ᾐδέσθησαν depoβito augmento, ab αἰδέω, revereor, de quo, 156.29. ἔκτανθεν, occiβi βunt, à κτείνω, occido: μ. κτείνῶ: π. ἔκτακα, et poeticè ἔκταγκα, 93.33. vnde Perfe-

ικχεῖμεν.
ζαῖεν.
ἀγέρθησαν.
ἄγερθεν.
ἀγέροντο.
ἄερθεν.
ἀΐδεσθεν.
ἔκτανθεν.

Perfectum passiuum ἔκταμμαι, ἔκτασαι, ἔκταται: Aoristus primus ἐκτάνθην, &c. ἔκφανεν, apparuerunt, visi sunt, pro ἀνεφάνησαν, sublato augmento: est Aorist. secundus pass. ab ἐκφαίνομαι, elucco. tamen à simplici φαίνομαι, conspicuus sum, appareo, Pindarus dixit in eodem Aoristo secundo pass. ἔφανεν, apparuerunt, pro ἔφανεν vel ἐφάνησαν, à prima singul. ἐφάνην, emersi, apparui. ἔλιφθεν, relicti sunt, pro ἐλείφθησαν, detracto ει in diphthongo ει, à λείπω, relinquo. ἐμήνυθεν, patefacti sunt, pro ἐμηνύθησαν, à μηνύω. ἔσαθεν pro ἐσάθησαν, steterunt, ab ἵστημι, 171. 9. 14 Depositio augmento κω- 14 σμίθησαν, κόσμηθεν, à κοσμέω, orno: μ. κόσω. 15 A δέ- 15 μω, ædifico, 92.22. Significat etiam δέδμηκα, domui & subieci: sed tum ducitur à δμάω, domo: Futurum δμή- σω: Perfect. δέδμηκα: Pass. δέδμημαι, domitus sum: vel extructus sum, à δέμω: Plus quàm perfectum ἐδεδμήμην, ἐδεδμησω, ἐδέδμη & detracto augmento δέδμη, extructus erat, à δέμω: vel domitus erat, à δμάω: tertia plural. Ionica (115.10. & 30.) δεδμήαται, domiti erant, à δμάω, Aorist prim. ἐδμήθην: Imperatiuus δμήθητι, δμηθήτω, domare, dometur: Participium δμηθείς: ἡ δμηθεῖσα, subacta, compressa. 16 A τέμνω, 16 68.14. 17 A κάμνω, labora, fabrico, aperor: Futurum κα- 17 μῶ, medium καμοῦμαι, καμῆ, καμεῖ), 128. 24. Perfectum κεκάμηκα, 92.24. Syncope κέκμηκα, Doricè (22. 7.) κέκμακα: vnde & Particip. κεκμακὼς pro κεκμηκὼς, defessus: Ionicè κέκμηκα: vnde Particip. κεκμηὼς, τοῦ κεκμηῶτος, τοῖς κεκμηῶτι, lasso, defesso: penultima per ῶ circumflexum, vt ὑποπεπτηὼς, ῶτος, 186.4. idque per poeticam epenthesim: nam regulariter dicendum esset κεκμηότος, οτι: vt à κεκοτηὼς (185.34.) dicitur κεκοτηότος: vnde κεκοτηότα, iratum: & in duali κεκοτηότε, irati. A κάμνω (vt hoc obiter dicatur) Aoristus secundus ἔκαμον, ες, ε, 97.13. sine augmento, κάμον, κάμες, κάμε, & Homericè κάμμε, fecit, Subiunctiuus κάμω,

ἔκφανεν.

ἔφανεν.

ἔλιφθεν.

ἐμήνυθεν.

ἔσαθεν.

ἐκοσμήθησαν.

δέδμηκα.

δέδμηκα à δμάω.

δέδμηται.

δεδμήαται.

τέτμηκα.

κεκμήκασι.

κεκμακὼς.

κεκμηῶτι.

κεκοτηότα.

κεκοτηότε.

κάμον.

κάμμε.

κάμησι· κεκάμω. μω, κάμῃς, κάμῃ, & Ionicè (173. 24.) κάμησι: cum poetica reduplicatione (88. 3.) κεκάμω, ῃς, ῃ, laborauerim, is, it: Infinitiuus καμεῖν, laboraße, defeciße: Participium καμὼν, όντ⊙, mortuus: καμόντες, mortui. Aoriſt. ſecund. medius ἐκαμόμην: tertia plural. ἐκάμοντο, ſtru-

ἧμεν. ἐπεξῆμεν. 18 xerunt. 18 Plus quàm perfect. ab εἶμι, 273. 21. ſic ἐπεξῆμεν ab ἐπέξειμι, erumpo, irruo: quod componitur è præpoſitionibus ἐπὶ, ἐξ & verbo εἶμι: ſic à διὰ & ἐξ διέξειμι, enarro: vnde etiam in plus quàm perfect. διεξήμην, & ſyncope διεξῆμεν, enarrabamus: eodem modo

διεξῆμεν. προσῆμεν. ἐξῆτε. ἦμεν. ἀπῆμεν. προσῆμεν, quod ponitur in contextu, a πρόειμι, accedo: atque ἐξῆτε ab ἔξειμι, exeo. ἦμεν verò eſt perfecti med. ab eodem εἶμι, 273. 19. ſic ἀπῆμεν ab ἄπειμι, abeo, proſi-

19 ciſcor 19 Eſt Aoriſt. pri. ab ἀνίημι, remitto quod cõponitur ab ἀνὰ, re, & ἵημι, mitto, cuius Aoriſtus prim. ἧκα

ἀνήκαμεν. ἦμεν. ἴσμεν. ἔσησαν. ἀνέσαν. 20 254. 18. & 275. 25. 20 Plus quàm perfectum Atticum ab 21 εἴδω, vt ſuo loco dicetur. 21 In ἦσμεν & ἦστε, σ mutatum 22 fuit in σ, ſed in ἦσαν ſyncopatur. 22 Pro ἴσαμεν ab ἵστη- 23 μι, 281. 18. 23 Vide 169. 26. & 165. 20. hinc cum ἀνὰ, ἀνέσαν, ſurrexerunt. Sic ἀκτῆμι, κτάομαι, poßideo. Aoriſtus ſecundus ἔκτην: tertia plural ἔκτησαν, ſyncope ἔκταν, & rurſus depoſito augmento per apharesim κτὰν, poßederunt. ſic ἔβαν et βὰν, de quibus, 319 14. Ab ἔκτην, cuius hic meminimus, ſubiunctiuus κτῶ, & Ionicè (185. 12.) κτίω: vnde prima plural. κτίωμεν, poßideamus.

ἔκαν. κτᾶν. κτίωμεν. ἐσάκησαν. ἐσάκησαν autem ſpiritu aſpero, eſt plus quàm perfectum actiuum ab ἵστημι, 169. 24. ἔσασαν verò ſine ἔστησαν, ſpiritu tenui, eſt aoriſti ſecund. Augmentum quippe ε conſonantibus præpoſitum ſemper leuigatur, niſi in

Augmenti & ſpiritus. ἀνάβαθι. ἐστήκατε. 24 perfecto & plus quàm perfect. verbi ἵστημι. 24 De hoc 25 vide in βαίνω, 318. 27. 25 Perfectum medium ab ἑστήκω, 182. 8. vel actiuum ab ἵστημι, 239. 12. ſic ἀφέστατε pro ἀ-

ἐλόμεν. ἐλόεννν. 26 φεστήκατε ab ἀφίστημι, abſcedo. 26 Imperfectum à λόω, lauo. videtur tamen fieri à λοέω verbo poetico: imperfect. ἐλόεον ἐλόων, & Doricè (159, 19.) ἐλόεννν, lauabam:

prima

prima plural. ἐλοέομεν ἐλοῦμεν, *& rursus* οῦ *in* ῦ *contractis* ἐλοῦμεν. *eodem modo in præsenti passiui* λοέομαι λοοῦμαι, *& rursus altera facta contractione* λοῦμαι, *lauor. infinitiuus verò est* λοῦσθαι *pro* λούεσθαι *per syncopen. Ab hoc eodem poetico* λοέω *fit participium aoristi primi medij* λοεσσάμενος, *geminato* σ, *id est, lotus.* 27 *Præteritum medium Atticum habens significationem præsentis, ab* εἴκω. *Vide,* 249. 13. *&* 152. 8. 28 *Vide in* δείδω, *pag.* 328. 1. *Hoc quoque vt* ἔοικα *habet significationem præsentis, quanuis voce sit præteriti temporis: quod & multis alijs præteritis medijs accidit. Hic notandum in* ἔοιγμεν *&* δέδοιγμεν *poni* γ *pro* κ *propter* μ *sequens. nam* μ *non facilè ponitur post* κ. 29 *Potes tamen & his adijcere sequentia:* ἀγνήκαμες, *ignorauimus, pro* ἠγνοήκαμεν: *vbi non solùm facta est syncope, sed & augmentum quoque reiectum est: & v finale Doricè* (22. 24.) *mutatum est in* ς. *ducitur ab* ἀγνοέω: *futurum* ἀγνοήσω: *perfectum* ἠγνόηκα: *prima pluralis* ἠγνοήκαμεν, *pro qua* ἀγνήκαμες. ἀγρόμενος, *congregatus, collectus, pro* ἀγειρόμενος: *participium præsens passiuum ab* ~~ἀγείρω, congrego~~. ἀδηκότες, *& poeticè geminato* δ, ἀδδηκότες, *labore confecti, pro* ἀηδηκότες: *atque* ἀηδηκότες *pro* ἠηδηκότες *reiecto augmento: est participium perfectum actiuum ab* ἀηδέω, μ. ήσω, ~~laboro, ægrè ferò~~. ~~ἀκάχμενος, anxius~~, *acuta antepenultima pro* ἀκαχήμενος, *participium præsens passiuum ab* ~~ἀκάχημαι, tristor~~: *de hoc,* 179. 29. ἀκαχμένος *verò penacutè, est acutus, per syncopen quoque pro* ἀκαχημένος, *participium perfecti passiui sine augmento, ab* ~~ἀκαχέω, acuo~~. ἅλμενος *pro* ἁλλόμενος, *exiliens, qui mutatur: participium præsens ab* ~~ἅλλομαι, salio~~: *compositum cum* ἐπὶ, ἐπάλμενος, *insiliens, pro* ἐφαλλόμενος, *Ionicè positio* π *pro* φ, 21, 33. *rursus cum* ἀνὰ, ἀνεπάλμενος, *exiliens.*

λῦμαι.
λῦσθαι.
27 ἐοίκακεν.
28 δεδοίκαμεν.
Præteritum medium pro præsenti.
γ *pro* κ *ante* μ.
29
De syncope appendix.
ἀγνήκαμες.
ἀγρόμενος.
ἀδηκότες.
ἀδδηκοτες.
ἀκάχμενος.
ἀκαχμένος.
ἅλμενος.
ἐπάλμενος.
ἀνεπάλμενος.

exiliens. Ab ἄλλομαι Aoristus secundus medius ἠλόμην, ἅλο, ἅλτο & poeticè sine Ionicè sine augmento (88. 2.) ἄλτο, syncope ἆλτο, saltauit, exilijt: Aeolico more (24. 5.) notatur spiritu tenui, vt etiam nonnunquam ἄλμενος. Quibusdam magis placet vt ἆλτο sit plus quàm perfectum passiuum ab eodem ἄλλομαι: cuius perfectum ἧλμαι: plus quàm perfectum ἤλμην, ἧλτο, ἧλτο, & Doricè mutato η in α longum, & Aeolicè mutato spiritu, ἄλμην, ἄλτο, ἄλτο, irrueram, as, at: hinc cum ἐπὶ, ἔπαλτο, insiliebat: & rursus cum ἀνὰ, ἀνέπαλτο: saliebat, mouebatur: cum δὲ, ἐσάλτο, insilierat. ἄνων pro ἀνύων, expediens: Participium præsen. verbi ἀνύω, ἀπφλήπλω, minati estis vos duo, pro ἠπφλησάπλω, detracto quoque augmento ab ἠπείλησα, ας, εν, Aoristo primo verbi ἀπφλέω, minor: μ. ήσω. sic σεύτο, firmabat, ducebat, pro ἐσεύετο: & præsens σεύται, firmat, profitetur, pro σεύεται, à σεύομαι. ἀπερράμενος, ablatus, priuatus, pro ἀπερησάμενος: Participium Aorist. prim. medij ab ἀπορίζω pro ἀφορίζω, quod est extermino, alieno: vbi π pro φ Ionicè positum est, 21. 33. & ad ο aduocatum est υ, vt fieret ϑ, vt νῦσος pro νόσος, morbus, 29. 21. sic Participium actiuum eiusdem temporis ἀπέρας, pro ἀπερήσας, auferens, præripiens, priuans. ἄρμενος pro ἀρόμενος, congruus: participium præsens passiuum ab ἄρω, apto, congruo. ἄρχμενος, subditus, pro ἀρχόμενος ab ἄρχομαι sub imperio sum: item incipio: vnde ὤρχμενος pro ὁ ἀρχόμενος, incipiens, facta contractione ο & α in ω, vel mutatione τὸ α in ω, vt ὤρισος pro ἄρισος, optimus: ἑωυτὸν pro ἑαυτὸν, seipsum: quod Ionum est proprium. βαίνω, eo: Perfect. βέβηκα à βῆμι sive βάω, 318. 23. Ionicè βέβαα, 184. 19. prima pluralis βεβάαμεν, syncope βέβαμεν, iuimus, antepenultimam acuit. Perfectum infinitiui βεβαέναι, Atticè & Doricè βεβάμεναι, Ionicè βεβάμεν, 104. 1. & syncope βεβάμεν, iuisse, acuta penultima. λίγμενος pro λιχόμενος, accipiens,

ἆλτο.

ἔπαλτο.
ἀνέπαλτο.
ἐσάλτο.
ἄνων.
ἀπφλήτην.

ἀπερράμενος.

ἄπερχε.
ἄρμενος.

ἄρχμενος.
ὤρχμενος.

ὤρισος.

βέβαμεν.

βεβάμεν.
λίγμενος.

piens, à δέχομαι, accipio: vbi χ migrat in γ propter μ sequens. nam μ non facile sequitur mutam χ. è δέγμενος cum præpositione Dorica τρτὶ pro πρὸς (202.2.) τρτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, expectans. ἔργετο, excitabatur: est imperfectum passiuum sine augmento ab ἐγείρομαι, quod & per syncopen ἔργομαι, excitor: vnde & participium ἐργόμενος pro ἐγειρόμενος, excitatus. ab ἔργετο, cum ἐπὶ, ἐπέργετο, expergefiebat. ἐγρήγορθαι, suscitatum esse, pro ἐγρηγορέναι. pleonasmo τοῦ θ: est perfectum Infinitiui medij à γρηγορέω: perfectum medium ἐγρήγορα, 238.18. & 152.19. Ab εἴκω, id est, assimilor, similis sum: Imperfectum & Aoristus secundus εἶκον: tertia persona dualis εἰκέτην, syncope εἴκτην, & soluta diphthongo ἐΐκτην, similes erant. sic ἔϊκτο, videbatur, pro εἴκετο, in imperfecto passiuo vel Aoristo sec. medio ἔπλε, erat, pro ἔπελε: est imperfectum à πέλω, sum, fio: pro ἔπελε remoto augmento dicitur πέλεν, & Ionicè (85.5.) πέλεσκεν, erat. Imperfectum passiuum ἐπελόμην, ἐπέλου, & Ionicè (108.20.) ἐπέλεω, syncope ἔπλου & ἔπλεω, atque Doricè (22.20.) ἔπλευ, erat: tertia persona ἐπέλετο, syncope ἔπλετο, & detracto augmento πλέτο, erat, fiebat, à πέλομαι, πέλῃ, πέλεται. ἔσθοντες, edentes pro ἐσθίοντες, Participium præsens ab ἐσθίω, edo. ἦνον, perficiebam, pro ἤνυον. Imperfectum est ab ὀνύω. θῆσαι, lactasse, pro θηλάσαι: est Aoristus priuus Infinitiui actiui à θηλάζω, μ. άσω. κένσαι, stimula, pro κέκτισαι, à κεντίζω, stimulo, pungo: vel pro κέντησαι, à κεντέω, siue κεντάω, μ. ήσω. est Aoristus primus Imperatiui medij. κιχήτην, cepistis vos duo, pro ἐκιχησάτην, Aoristus est primus act. à κιχέω, μ. ήσω, inuenio, consequor. κεκορυθμένος, pro κεκορυθημένος, armatus: est Participium perfecti passiui à κορυθέω, μ. ήσω, armo. λελακὼς, λελακῆα, vociferans, pro λελαληκὼς, ῆα: est Partic. perfect. actiuum à λαλέω, loquor, garrio, dicitur etiam λεληκὼς pro eodem, & præteritum λέληκα, locutus sum.

τρτιδέγμενος.
ἔργετο.
ἔργομαι.
ἐργόμενος.
ἐπέγρετο.
ἐγρήγορθαι.
ἐΐκτην.
ἔϊκτο.
ἔπλε.
πέλεν.
πέλεσκεν.
ἔπλου, ἔπλεο.
ἔπλευ.
ἔπλετο.
πλέτο.
ἔσθοντες.
ἦνον.
θῆσαι.
κένσαι.
κιχήτην.
κεκορυθμένος.
λελακὼς, ῆα.
λεληκώς.

λελακὼς potest censeri participium medium à λάκω, resono, clamo, do oraculum: vnde perfectum medium λέλακα, λέλακας, vnde & Aoristus secundus ἔλακον, ἐλακες, ἔλακε. νένοτ, excogitatus est, pro νενόητ, tertia perfecti passiui, à νοέω, excogito. at tertia singul. plus quàm perfecti ἐνενῆτο pro ἐνενόητο, cogitarat: & tertia plural. ἐνενῶντο, cogitauerant, pro ἐνενῆντο verso η in ω, & facta syncope ex ἐνενόηντο. ὁμωθῆναι, similem factum fuisse, pro ὁμοιωθῆναι: est Aoristus primus infinitiui pass. ab ὁμοιόομαι: μ. ώσομαι, similis sum. ὀσφόμενος, qui odoratur, pro ὀσφαινόμενος: Participium est præsens pass. ab ὀσφαίνω: est etiam Aoristi secundi medij ab ὀσφέω ῶ: Aoristus secundus ὦσφον: medius ὠσφόμην: vnde Participium ὀσφόμενος: inuenitur enim ὀσφέω, vnde Futurum medium ὀσφήσομαι, ὀσφήσῃ, ὀσφήσετ, sentiam, es, et. παρέθρισαν, præciderunt, pro παρεθέρισαν, Aoristus primus indicatiui à παραθερίζω, μ. ίσω. A παρατόω, termino, definio, μ. ώσω: π. ωκα. Pass. πεπεράτωμαι, πεπεράτωσαι, πεπεράτωτ, syncope πέπρωται, fatatum est, fato decretum est: Participium πεπρωμένος pro πεπερατωμένος, fato destinatus: ἡ πεπρωμένη et ὁ πεπρωμένον, fatum. περιπλόμενος, perfectus, reuolutus, qui fit circulo, pro περιπελόμενος: Participium est præsens pass. à περιπέλομαι. πέφνεν, interemit, pro ἐπέφονε, detracto augmento, Aoristus secundus à φονέω: hinc Participium πέφνων, πέφνουσα, πέφνον, pro πεφνὼν, πεφνοῦσα, πεφνὸν, retracto scilicet augmento ob syncopen: nisi mauis esse præsens à verbo poetico πέφνω, occido. πεφυζότες, fugientes cum metu, trepidantes, fugitiui, pro πεφυζηκότες, Participium perfectum à φυζέω inusitato. τετίμενος, honoratus, pro τετιμημένος retracto accentu ob syncopen: est Participium perfectum passiuum à τιμάω, μ. ήσω, honoro. τέτρηγα, turbatus sum, pro τετάραγα, Ionicè verso α in η, 21. 29. est perfectum medium à τεράττω, μ. ξω. 126. 19. à τέτρηγα,

νένοτ.
ἐνενῆτο.
ἐνενῶντο.
ὁμωθῆναι.
ὀσφόμενος.
παρέθρισαν.
πέπρωτ.
πεπρωμένος.
περιπλόμενος.
πέφνε.
πέφνων.
πεφυζότες.
τετίμενος.
τέτρηγα.

Plus

plus quàm perfectum ἐπεπήγειν, & detracto ε, πεπήγειν, turbatus eram. In participio quoque perfecto actiuo fœmimino dicitur eodem modo πεπηχυῖα, turbata, exasperata, pro πεθραχυῖα. ὥρμην, concitatus, pro ὤρμην: participium perfectum passiuum retracto accentu ob syncopen, ab ὁρμάομαι. πεπήγειν. πεπηχυῖα. ὥρμην.

[1] Διδάσκω, doceo. Futurum, [2] διδάξω. Aoristus ἐδίδαξα, à διδάχω. 1 2 διδάσκω à διδάχω.

[3] Διδράσκω, fugio. Futurum διδράσω, à διδράω. sic ἀποδιδράσκω, aufugio: Διαδιδράσκω, diffugio, dilabor. Aoristus sec. διέδραμ, [4] ἀπέδραμ, fugi, pro διέδρην, ἀπέδρην, ab ἀποδίδρημι, aufugio: διαδίδρημι, diffugio: sed α pro η, vt [5] ἔσαον, pro ἔσηον. Par- 3 διδράσκω à διδράω & δρῆμι. διέδραν & ἀπέδραν primæ personæ singul. & tertiæ pluris. 5
ticip. [6] ἀποδράς, ἀποδράντος: at [7] ἀπέδραμ, διέδραμ, fugerunt, syncope, pro ἀπέδρησαν, διέδρησαν. Infinit. [8] δρᾶναι, præsens. 6 7 8

διδάσκω veluti & reliqua in σκω 307. 14. deriuatum est: ducitur autem non à διδάχω, sed à δαίω siue δάω, vnde interpositis literis σκ fit δάσκω, & cum reduplicatione διδάσκω. [2] Hinc medium διδάξομαι, doceo: & Aoristus pri. medius ἐδιδαξάμην, docui: in Optatiuo διδαξαίμην, docuerim. 1 2

[3] διδράσκω fit à δράω cum reduplicatione, quam in futuro contra aliorum analogiam seruat, διδράσω: vnde ἀπόδιδράσω, aufugiam: tamen tanquam à δράσω dicimus in Aoristo primo ἔδρασα, & syncope ἔδρα, cum curri: cum ἀπὸ, ἀπέδρα, aufugi: & tanquam à δρήσω, quod fiat à primitiuo δράω, cum διὰ dicitur in futuro medio διαδρήσομαι: tertia pluralis διαδρήσονται, diffugient, dilabentur, hinc etiam Aoristus primus medius διαδρησάμην, vnde Subiunctiuus διαδρήσωμαι, 3 ἔδρασα. ἔδρα. ἀπέδρα. διαδρήσονται.

λιαδρήσκ). 4 μαι, λιαδρήσομ, λιαδρήσκ), *aufugero, is, it.* 4 Hinc in
ἀπέδραμεν. 5 *prima plural.* ἀπέδραμεν, *aufugimus.* 5 De hoc paulò an-
6 7 τὲ, 329.19. 6 Sic λιαδρὰς, *qui perfugit, dilapsus.* 7 Sic *sim-*
plex ἔδραν, *fugerunt, pro* ἔδρησαν *vel* ἔδρασαν, *à* δρῆ-
ἔδραν. *μι: aoristus secund.* ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα. ἔδραμεν, ἔδρατε, 5
ἔδραν, *pro* ἔδρην, ης, η, *&c.* Optatiuus δραίην, *vt* σαίην,
8 170.10.8 Cum λιὰ, λιαδράναι, *aufugere.*

Appendix. λαΐω *trisyllabum vel* λαίω *disyllabum, comminor,*
λαΐω vel *diuido, scio, comburo: futurum* λαΐσω *à* λαίω, *&* λαΐ-
λαίω à *σω, quasi à* λαΐω. *à* λαΐσω *aoristus primus* ἔλαισα: me- 10
λαΐω, λάζω *dius* ἐλαισάμην: *subiunctiuus* λαΐσωμαι, λαΐσῃ, co-
& λάημι. *medam, as: infinitiuus* λαΐσασθαι, *epulari: participium*
λαισάμενος, *epulatus.* à λαΐσω *vero fit perfectum* λε-
δάηκα, *noui: vnde participium* λελακηκὼς, *doctus &*
Ionicè detracto κ, *& correpta penultima* (184. 4.) λέ- 15
λδασι. δασι: *tertia pluralis* λελάασι, *norunt: participium* λε-
δακὼς, ότ⊖, *& poetica productione* ῶτ⊖, *doctus: in*
λελαῶτε. *duali* λελαῶτε, *docti.* Perfectum *passiuum* λελάημαι,
noui: infinitiuus λελαῆσθαι, *nosse: & participium* λελαη-
μένος, *doctus. dicitur etiam in perfecto passiui* λέλαι- 20
μαι *à* λαίω: *vnde tertia pluralis Ionica* (115.10. & 29.)
λελαίαται. λελαίαται *pro* λέλαινται, *diuisi sunt: atque etiam* λέ-
λασμαι, *diuisus sum, ab inusitato* λάζω: *hinc in ter-*
tia persona λέλασται, *distributum est. ab eodem* λάζω
aoristus primus medius ἐλασάμην: ἐλάσατο *& poeticè* 25
λασάσκεζ. (85.13. & 18.) λασάσκεζ, *diuisit: tertia pluralis sine au-*
λάσανζ. *gmento & geminato* σ, λάσανζ, *partiti sunt. in sub-*
iunctiuo λάσκ) *discerpserit: infinitiuus* λάσασθαι, *di-*
uisisse: participium λασάμενος, *distinguens, qui parti-*
tus est. Aoristus secundus ἔδακν, *didici, cognoui: infini-* 30
λαῆμεναι. *tiuus* λαῆναι, *& Doricè* (104. 1.) λαήμεναι, *didicisse,*
à λάημι. *est & alius aoristus secundus poeticus sine Io-*
λίδακον. *nicus* (88. 3.) λίδακον *pro* ἔδακον *à* λαΐω. *Huius perfe-*
ctum medium (264. 17.) λίδηα, λίδηας, λίδηε, *com-*
busti, isti, it: plus quàm perfectum ἐλελδήμεν: *& sine* ε,
λελδήμεν.

δεδήϊν, δεδήϊς, δεδήϊ, *inflammabar, aris, atur: hinc cum* ἀμφὶ, ἀμφιδεδήϊ, *circunspargebatur.* A δαίω αι *in* η *conuerso, sunt qui putent fieri* δήω, *inuenio: vnde* δήομεν, δήετε, *inuenimus, itis. alij non subscribunt* ι, & *malunt esse futurum à* δέω, 321.25. ἀμφιδεδήϊ.

Εγ' ᾦδα, pro ἐγὼ[1] οἶδα, *ego noui:* vt ἐγ' ᾦμαι pro ἐγὼ[2] οἶμαι, *ego puto*, per crasim. 1 ἐγ' ᾦδα. 2 ἐγ' ᾦμαι.

[3] ~~Ἔδω, edo:~~ [4] Præteritum Atticum ἔδηκα, et pleonasmo[5] ἐδήδοκα. Præteritum medium[5] ἔδηδα. Futurum secundum medium, [6] ἔδομαι, pro ἐδοῦμαι, vt [6] φάγομαι, πίομαι, *edam, bibam.* 3 4 ἐδήδοκα. 5 ἔδηδα. 6 6 ἔδομαι.

~~Εἴδω, scio:~~ Futurum, [7] εἴσομαι, vel [8] ἴσομαι, remoto ε. Præteritum medium, [9] οἶδα. sed futurum εἰδήσω, ab εἰδέω. Præteritũ εἴδηκα. Plus quàm perfectum, εἰδήκειν, syncope εἶδα, εἴδειν. Infinitiuus, εἰδέναι, Participium, εἰδὼς. Plus quàm perfectum εἴδειν, [10] Atticè ᾔδειν, ει in η. [11] Aorist. secund. εἶδον, *noui*, poeticè ἴδον, *vidi*, sine ε: id quod in reliquis perdurat: ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, [12] ἰδεῖν. Participium, ἰδών. Optatiui præsens, [13] ἰδείην ab εἴδημι. 7 8 εἴδω ab εἰδέω, & εἴδημι. 9 εἶδα, *syncope.* 10 ᾔδειν, ει in η. 11 ἴδον. 12 13 εἰδείην.

[14] Εἰπὸν pro εἰπὲ, *dic*, Aoristus secundus. [15] Syracusio more, ον pro ε. At [16] εἶπον. εἰπάτω, primus vt τύψον. 14 εἰπόν. 15 ον pro ε *Syracus.* 16

Vide in εἴδω. [2] Quære in οἴομαι. [3] Huius infinitiuus ἔδειν, Doricè & Atticè (104. 13.) ἐδέμεναι, & *syncope* ἔδμεναι, *comedere.* [4] Vide 248.8. & 27. [5] Ab ἐδήδοκα, 1 2 οἶδα. 3 οἶμαι. 4 5 ἔδμεναι.

participium ἐδηδοκώς: & ab ἔδηδα, ἐδηδὼς, qui co-
67 medit.[6] Vide, 264.20. [7] Secunda persona εἴσῃ & Ionicè
εἴσεαι. (108.20.) εἴσεαι. Huius futurum actiuum est εἴσω vel
ἴσω, sciam: vnde præsens (307.14.) εἴσκω & ἴσκω: Im-
ἴσκε. perfectum ἴσκον, ἴσκες, ἴσκε, sciebam, bas, bat. A futuro
εἴσω, Aoristus primus εἶσα: medius εἰσάμην, & poeticè
ἐφσάμην. (249.15.) ἐφσάμην, assimilatus sum: Optatiuus εἰσαί-
μην: tertia persona εἴσαιτο, visum esset, placuisset: Parti-
cipium εἰσάμενος & poeticè ἐφσάμενος, assimilatus.
ἰσόμενος. 89 [8] Hinc Participium ἰσόμενος, sciturus. [9] Augmentum
non recepit, sed ει mutatum fuit in οι, vt in πεπρίσθα à
πείθω, 127.11. Ab οἶδα, οἶδας, οἶδε, pluralis οἴδαμεν,
10 οἴδατε, οἴδασι, nouimus, nostis, norunt. [10] Vide, 243.5.
& 251.33. Sumitur ᾔδεν pro ᾔδεσαν siue ᾔδεσαν, scie-
bant. sic ἦν (270.23.) pro ἦσαν, erant. Secunda persona
ᾖσθα. ᾔδεις, Aeolicè (270.25.) ᾔδεσθα, & syncope ᾖσθα, noue-
ἤϊδε. ras. Pro tertia persona ᾔδει Nonnus dixit ἤϊδε, sciebat,
ἠείδει. nouerat: & Homerus ἠείδει. In tertia duali ᾐδείτην,
ᾔστην. syncope ᾔστην, sciuerant illi duo: vbi δ mutatum est in σ,
11 vt in plurali ᾔδειμεν, ᾖσμεν, ᾔδειτε, ᾖστε, 329.16. [11] Vide
255.13. Poetæ quoque in futuro primo pro εἰδήσω, dicunt
ἰδησῶ. ἰδήσω sine ε, & Doricè ἰδησῶ, vltima circunflexa: de
huiusmodi Dorismo vide infrà in πίπτω. Atque Plutar-
ἴδοντι. chus dixit in tertia plurali præsentis passiui ἴδοντι, vi-
dentur, per ι, modò codex mendo careat. Ab ἴδον, ἴδες,
ἴδεσκε. fit tertia Ionica (85.5.) ἴδεσκε, pro ἴδε, vidit. Huius Ao-
ἰδοῦ. ristus secundus medius ἰδόμην, οῦ, ετο: Imperatiuus ἰδοῦ,
ἰδοὺ. at ἰδοὺ, ecce, aduerbium: Optatiuus ἰδοίμην, οιο, οιτο:
ἰδοίατο. tertia plu. ἴδοιντο, & Ionicè (115.25.) ἰδοίατο, visi fuis-
12 sent: Infinitiuus ἰδέσθαι. [12] Ἰδεῖν dialectis valde variat,
ἰδὲν, ἰδῆν. Doricè ἰδὲν, 104.18. Aeolicè & Doricè ἰδῆν, 104.19. Io-
ἰδέειν, ἴδμε- nicè ἰδέειν, 104.20. & rursus Doricè & Atticè ἰδέμην,
ναι, ἴδμεν. Ionicè ἰδέμεναι, 104.1. & syncope ἴδμεναι, ἴδμεν, vi-
disse, scire. Ab ἰδεῖν cum σὺν, συνιδεῖν, cognoscere, vide-
re: & Participium συνιδὼν, simul intuens: συνιδόντες,
cogno-

cognoscentes: atque Optatiuus συνείδοιμι, συνείδοις, συνείδοι, intelligam, intelligas, intelligat. 13 Vt τιθείην, 166.7. & subiunctiuus εἰδῶ, cognoscam, videam, vt τιθῶ, 166.13. at εἴδω, εἴδῃς (vnde & in prima plural. εἰδομεν pro εἴδωμεν, sciamus, 260.2.) est Aoristus secundus ab εἶδον. 14 Ab inusitato ἔπω, quod sumit augmentum per ᾐ, atque illud seruat in vtroque Aoristo per omnes modos, 239.9. & 254. 25. 15 Nam Syracusani, qui & Dores, Aoristum secundum imperatiui actiui, primo Aoristo eiusdem modi similem terminatione faciunt: vt Δίγον. pro Δίγι, tange, à Δίγω, tango: sic τύπον pro τύπτε, 100.12. 16 Vide, 254.16. & 25. Ceterùm ἐπὲ & ἐτὲρ habent accentum in vltima, cùm τύπτε & τύπτον habeant in penultima: de qua re habes, 259.9.

13 εἰδῶ. εἴδω. εἴδομεν. 14 ᾐτὸν. 15 Syracusiasmus siue Dorismus. Δίγον. 16

15 Ἐκέκραξα, *clamaui*, Aoristus primus à κεκράγω, *clamo*. quandoque 1 præteritum fit præsens: à 2 κράζω, *vociferor*, præteritum medium, κέκραγα: inde κεκράγω. Futurum 3 κεκράξω, Aoristus, ἐκέκραξα.

ἐκέκραξα. 1 A præterito fit præsens. 2 3

20 Πέποιθα, *persuadeo*, *confido*, præter medium 4 πέπριθα: vnde 5 circunflexum πεποιθέω θῶ, *confido*: à quo verbale πεποίθησις, *confidentia*, *fiducia*. Γρηγορέω, *vigilo*. Præteritum medium 6 ἐγρήγορα: vnde præsens ἐγρηγορῶ, *vigilo*.

4 πεπριθα. 5 πεποιθῶ. πεπρίθησις. 6 ἐγρηγορῶ.

Ἔρομαι, *interrogo*. Futurum ἐρήσομαι ab ἐρέομαι. Aorist. secun. medius ἠρόμην. nam ἐρόμην fit ab 7 ἔρομαι, *interrogo*. 8 Εὑρίσκω, *inuenio*. Futururm, εὑρήσω ab εὑρέω. Aoristus primus passiuus, εὑρέθην.

ἔρομαι. ἐρέομαι. 7 εὑρίσκω. ab εὑρέω.

1 Id est, A præterito medio formatur præsens, significans idem quod primitiuum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, præteritum medium ἦρα, & Atticè duabus prioribus præsentis literis præfixis (vt dictum est, 248.8.) ἄρηρα,

ἄρηρα. ἀρήρομαι. ἄρηρας, ἄρηρεν: vnde præsens ἀρήρομαι, idem quod ἄρω. A perfecto medio ἄρηρα, ducitur plus quàm perfectum ἀρήρδν, ἀρήρδς, ἀρήρδ, & cum altero augmento

ἠρήρδν. (252.9.) ἠρήρδν, δς, δ, compegeram, accommodaueram, accommodaueras, accommodauerat: participium ἀρηρὼς, ὁτος, & sine augmento, seruata tamen reduplicatione ἀραρὼς, ὁτος, congruens, compactus: sic & in subiunctiuo ἀράρω, ἀράρῃς, ἀράρῃ, congruero, is, it: pro ἀρήρω, ῃς, ῃ: atque in indicatiuo ἄραρα, ας, ε, pro ἄρηρα,

ἄραρα. me accommodaui, placui, isti, it. A ~~θάλλω, vireo, floreo~~, præteritum medium τέθηλα, 127.14. dicitur & τεθαλυῖα. θαλα, vnde participium τεθαλὼς, τεθαλυῖα, florens, germinans. Ceterùm è τέθηλα & transpositis literis τήλεθα, fit præsens τηλεθάω, τηλεθάᾳς, τηλεθάᾳ, idem quod

τέθηλα. τηλεθάω. θάλλω: hinc participium τηλεθάων, οντος, ἡ τηλεθάουσα, crasi τηλεθῶσα, & poeticè τηλεθόωσα, vt ἀντιόωσα, 160.13. Rursus è τηλεθάω fit barytonum τηλέθω ὃ θάλλω. A ῥίγεω ῶ, timeo, algeo, exharreo, futurum ῥιγήσω: aoristus primus ἐῤῥίγησα, ἐῤῥίγησας, ἐῤῥίγησε, sine augmento ῥίγησεν, obstupuit: perfectum ἐῤῥίγηκα: vnde medium (152.19.) ἐῤῥίγα, rigui: à quo præsens ἐῤῥίγω & ῥιγέω: subiunctiuus ἐῤῥίγω, ἐῤῥίγῃς, ἐῤῥίγῃ, & Ionicè

ῥίγησι. (260.1.) ῥίγῃσι, timeat: participium ἐῤῥίγων, οντος, ον

2 τι. 2 Huius futurum κράξω, 82.6. aoristus primus ἔκραξα. In præterito medio reperitur etiam ἔκραγα pro κέκραγα, clamaui, vt ἐβλάκευμαι & βιβλάκευμαι, 296.

ἔκραγα. 6. Cur præteriti medij characteristica sit γ, habes 126.

3 19. sic aoristi secundi ἔκραγον. 3 Medium κεκράξομαι, clamabo: tertia plur. κεκράξονται, clamabunt. potest ta-

κεκράξονται. men censeri paulò pòst futurum à κράζω, μ. ξω. 4 Vide

4 πεπρίθεα. 127.11. Ionicè dicitur πεποίθεα. plus quàm perfectum ἐπεπρί-

ἐπιπρίθῃν, ἐπιπρίθῃς, ab huius prima plurali ἐπιπρίθῃμεν sunt qui per syncopen ducant ἐπίπιθμεν, Iliados 6'. ἐπίπιθμεν.
sed penultima esset ο1: alij ab aoristo secundo ἔπιθον (97.8.) quod Ionica reduplicatione 88.3. est πέπιθον,
cui præponunt aliud augmentum: sed hoc fieri non solet:
quare malim compositum dicere ex ἐπὶ, & prima plur.
aoristi secundi ἐπίθομεν cum syncope τοῦ ο. inuenitur
enim compositum ἐπιπείθω: vnde in imperatiuo passi-
uo ἐπιπείθιω, pare, Ionicè (120.6.) pro ἐπιπείθῃ, vel ἐπιπείθιο.
pro simplici πείθῃ: & in subiunctiuo ἐπιπείθηται pro πείθηται), pereat, audiens sit. Dicitur tamen in aoristo secun-
do πέπιθον Ionicè pro ἔπιθον: vnde optatiuus πεπίθοι- πεπίθον.
μι, οις, οι: prima pluralis πεπίθοιμεν, suasissemus: πέπιθοιμεν.
hinc quoque aliud verbum, vtpote πεπιθέω, cuius futu-
rum πεπιθήσω, persuadebo. Ab aoristo secundo ἔπιθον,
medius ἐπιθόμην: optatiuus πιθοίμην, οιο, οιτο: tertia
pluralis Ionica (115.25.) πιθοίατο, credant, pro πίθοιντο: πιθοίατο.
subiunctiuus, πίθωμαι, πίθῃ & Ionicè (108.20.) πίθῃ- πίθηαι.
αι, persuasus sis. Atque barytonum πιπράω: prima plu-
ralis πιπράομεν, confidimus. Vide, 238.16. & 152.19. ἐγρηγόρθν.
Plus quàm perfectum ἐγρηγόρθν aliud augmentum non
accipit, 94.10. Participium ἐγρηγορὼς, ὁτος: & deposito
augmento γρηγορὼς, vigilans. Huius secunda persona γρηγορώς.
εἶρη, & Ionicè (108.20.) εἴρεαι, interrogas: in imperfe- εἴρεαι.
cto ἐιρόμην, εἶρο, Ionicè εἴρεο, interrogabas: & interro- εἴρεο.
ga in imperatiuo, 120.6. sic ab ἔρομαι imperatiuus Io- ἔρθο.
nicus ἔρεο, & producta penultima ἔρθο, interroga, 323.
25.8 Vide, 266.10. & 307.14. & 328.23. A futuro ἐυ- ηὕρηκα.
ρήσω, perfectum ἕυρηκα, & Atticè (239.20.) ηὕρηκα.
κα. aoristus secundus ἔυρον, infinitiuus ἐυρεῖν, Doricè ἐυρέμεναι.
& Atticè ἐυρέμεναι, muenisse. aoristus secundus medius
ἐυρόμην, nactus sum: optatiuus ἐυροίμην, ἔυροιο, ἔυροι-
το: subiunctiuus ἔυρωμαι, ἔυρῃ, ἔυρηται: infinitiuus ἐυ-
ρέσθαι: participium ἐυρόμενος, nactus, assecutus, qui
reperit.

ἔχω ἀσχέω 1 2 [1] Ἔχω, *habeo*. Futurum [2] ἕξω, per ἑ aspi-
σχῆμι & 3 ratum. Præteritum ἔσχηκα. [3] Aorist. secun.
ἴσχω. 4 ἔσχον à σχέω. Imperat. σχὲς, [4] ἐπίσχες, *expe-*
ἐπίσχες. 5 *cta, differ:* [5] πρόσχες, *intende, præoccupa*, à σχῆ-
πρόσχες, ab 6 μι, vt σπὲς, *dic vel sequere*, à σπῆμι: [6] φὲς, *fer*, à
ἐπέχω, 7 φρῆμι, ad morem [7] θὲς à τίθημι. Aorist. sec.
προέχω. 8 9 medius [8] ἐσχόμην, [9] ἀνεσχόμην, *toleraui*. Im-
σπὲς. 10 peratiuus [10] σχοῦ, [11] ἀπόσχου, *abstine*: at [12] ἰσχό-
φρὲς. 11 μην, *me reprimebã seu repressi*, ab ἴσχω, *habeo*,
ἀπόσχου. 12 *teneo*, Verbale, ἄσχετος, *intolerabilis*, à σχῆ-
ἄσχετος. μι. Præteritum passi. ἔσχεμαι, tertia per-
13 sona ἔσχετι, σχετὸς, ἄσχετος: sic [13] verbale
σχέσις. σχέσις, *habitus*, ab eodem. Aoristus primus
14 passiuus [14] ἐσχέθην, similiter ab ἔσχετι. sic
illi aoristi quos notauimus pag. 262. 15.
20. et 22. εὑρέθην, ἡρέθην, ἐπηνέθην, ἐῤῥέ-
Annotatio. θην, regulariter deduci possunt à passi-
uo perfecto verborum in μι. In summa,
verbalia quæ longam habent vocalem,
proficiscuntur à circunflexorum præte-
rito: contrà quæ breuem, à verbo in μι.
nam huius præteritum passiuum penul-
σχῆμα. nultimam breuiat: vt σχῆμα, *figura, forma*,
σχέσις. 15 ab ἔσχημαι: σχέσις, *habitus*, ab ἔχεμαι: [15] ἅ-
λωσις, *captiuitas*, ἁλωτὸς, *captiuus*, ab ἥλω-
16 μαι, *captus sum*: δόσις, *datio*, à [16] δέδομαι,
datus sum: et ita in reliquis.

17 Ἕω,

17 Ἕω, induo vel ſedeo, augetur per ϕ. 17 ἕω.
Præteritum paſsiuum, ἕμαι. Plus quàm
perfectum ἕμην. Participium, ἑμένη, ον.
Aoriſtus primus, ἕσα. Participium ἕσας.
Verbale ἕμα, ἕματος, veſtis: augmentum ἵμα.
ſeruat, vnde ἱμάτιον, veſtimentum, ablato ἱμάτιον.
ε. 18 ſic ἰστέον, ſciendum, ab οἶδα, ſcio: 18 ἰστέον.
ἰτέον, eundum, ab εἶμι, eo. ἰτέον.

Huius Infinitiuus ἔχθν, Atticè, Doricè ἐχέμεναι, Ionicè 1 ἐχέμεν.
ἐχέμεν, habere, regere. Imperfectum εἶχον: augetur enim per ϕ, 238.28. ſine augmento ἔχον, ες, εν, agebam vel agebant, as, at. 2 Et medium ἔξομαι, adhærebo. Vide 257.1. & 258.6. 3 Vide, 153.6. Hinc Imperatiuus σχές, habe: ἐπίσχες, mane, ſubſiſte: Subiunctiuus σχῶ: prima plu- ἐχον. 2
ralis σχῶμεν: cum κατ', κατάσχωμεν, contineamus: Infi- σχές. 3
nitiuus σχεῖν, Ionicè (104.1.) σχέμεν, obtinuiſſe: cum ἐπίσχες.
præpoſitione Aeolica ἀμπὶ (202.10.) ἀμπισχεῖν, induere. κατάσχω-
Participium σχών, σχόντος, occupans, potitus: σχόν- μεν.
τες, tenentes. A σχίω, Optatiui præſens σχείοιμι σχοῖμι σχέμεν.
& Atticè (152.12.) σχοίην, σχοίης, σχοίη, haberem, es, σχοίην.
et. A σχίω quoque ducitur futurum σχήσω: vnde me-
dium σχήσομαι: Infinitiuus σχήσεσθαι, aſſecuturum eſse.
ſic & compoſita, vt ἀναισχίω ὃ ἀνίσχω, μ. ἀναισχήσω,
ἀναισχήσης, ἀναισχήσῃ, tollam, es, et. ἀπαρείω, μ. ἀπα-
σχήσω, εις, ει, ſeparabo, bis, bit: ἐπισχίω, μ. ἐπισχή- 2
σω, εις, ει, expectabo, bis, bit: Infinitiuus ἐπισχήσειν, re-
preſſurum eſse. 4 Referendum ad ἐπέχω ſiue ad ἐπι- 4
σχίω: hinc etiam infinitiuus ἐπισχεῖν, expectare: &
Participium ἐπισχών, expectans: ἐπισχόντες, diffe-
rentes. ab ἐπισχίω, in tertia ſingulari Subiunctiui
paſsiui ἐπισχίηται ἐπισχῆται, inhibeat. 5 Thema 5
eſt προίχω, vnde Aoriſtus ſecundus προίσχον, quaſi ἀ
προσχίω: medius προισχόμην: tertia plur. προίσχοντο,
præter-

προσχών. προσχών. prætendebant: participium actiuum προσχὼν, præmi-
nens: at προσχὼν per duplex σ, appellens vel qui appu-
lit, à προσέχω: vnde aoristus secundus προσέσχον, προ-
σέσχες, προσέσχεν, appuli, isti, it, quasi à προσσχέω: quod
componatur è πρὸς & σχέω: tamen hæc differentia pas-
sim confunditur dum concurrit duplex σ ante χ. nam
alterum abijcitur: vt incertum fiat ad προέχω ne an ad
6 προσέχω, huiusmodi tempus sit referendum. 6 Quære in
7 8 φέρω. 7 Vide, 183. 3. & 185. 3. 8 Optatiuus σχοίμην, σχοῖο,
σχοῖτο, continerem, es, et: tertia pluralis σχοῖντο & Ionicè
σχοίατο. (115. 25.) σχοίατο, continerent: participium σχόμενος, ca-
9 ptus, retentus. 9 Et cum altero augmento ἀνασχόμην, 242.
ἀνάσχεο. 28. Imperatiuus ἀνάσχου & Ionicè (120. 6.) ἀνάσχεο, fer
patienter, patere: optatiuus ἀνασχοίμην, ἀνάσχοιο, ἀνά-
ἀνάσχοιτο. σχοιτο, & poeticè ἄνσχοιτο, toleraret, 89. 7. participium
ἀνασχόμενος, tolerans, eleuans. Aoristus secundus acti-
uus ἀνέσχον, extuli vel extulerunt: participium ἀνασχὼν,
όντος, eleuans. Hæc sunt referenda ad ἀνίσχω & ἀνέ-
σχομαι, vel ad ἀνασχέω. reperitur etiam ἀνίσχω, eleuo,
oriar: vnde in subiunctiuo ἀνίσχωσι, eleuent: & partici-
pium ἀνίσχων, οντος: ἀνίσχοντες, eleuantes. Imperati-
ἀπίσχεο. uus passiuus ἀνίσχου & Ionicè (120. 6.) ἀνίσχεο, te conti-
σχέο. 10 ne. 10 Ionicè σχέο, tene. 11 Indicatiuo ἀπεσχόμην, me
11 continui: subiunctiuus ἀπόσχωμαι, abstinuerim: par-
ticipium ἀπεσχόμενος, se abstinens: & aoristus acti-
uus ἀπέσχον, ες, εν, abstinui, nuisti, nuit: infinitiuus ἀπο-
σχεῖν: participium ἀπεσχὼν, ab ἀπέχω siue ἀπεσχέω,
12 quod & ἀπίσχω, abstineo. 12 Est imperfectum vel ao-
ristus secundus vocis mediæ: hinc cum præpositione Aeo-
ἀμπισχόμην. lica ἀμπὶ (202. 10.) ἀμπισχόμην, induebar: augetur
initio vt ἠμπισχόμην ab ἀμπέχομαι, 296. 12. Ab ἴσχο-
ἴσχεο. μαι imperatiuus ἴσχου & Ionicè (120. 6.) ἴσχεο, con-
13 tinere: participium ἰσχόμενος, se reprimens. 13 At aliud
ἕξις. verbale eiusdem formæ ἡ ἕξις, εως, habitus, ducitur tan-
quam ab εἶξαι secunda persona perfecti passiui forma-
ta ab

ta ab ἔχω, cuius futurum ἕξω: perfectum εἶχα (augetur per ει, 238. 27. & futuri spiritum seruat) passiuum εἴγμαι, εἶξαι. sic à tertia εἶκτ) fit ἑκτέον, habendum est, 216. 18. cum ἀπὸ, ἀφεκτέον, abstinendum est, ab ~~ἀπέχομαι, abstineo~~: cum ἐν, ἐνεκτέον, referendum est, ab ἐνέχω: verùm referri debet ad φέρω, quod sumit quædam tempora ab ἐνέχω, vt suo loco dicetur. ab eadem tertia persona εἶκτ) fit aoristus primus εἴχθην: vnde participiũ ἑχθεὶς, ἐχθέντος, cum ἀνὰ, ἀνεχθέντος, attracti, retracti.[14] Cum ἀνὰ, ἠνεσχέθην, sustinui: augetur in principio & in medio, vt ἠνεσχόμην, de quo paulo ante, numero 9. mentionem fecimus.[15] Vide, 295. 14.[16] Vide, 186. 32.[17] De hoc 239. 4. & 15. & copiose 301. 25. & 302. 10.[18] De ἰσέον & ἰτέον vide infrà inter ea verba quæ ab iota incipiunt.

ἑκτέον. ἀφεκτέον. ἐνεκτέον. 14 ἠνεσχέθην. 15 16 17 18

Ἐλαύνω, impello, ago, abigo: futurum ἐλάσω, abigã, ab ἐλάω: aoristus primus ἤλασα, ἤλασας, ἤλασε, sine augmento ἔλασα, ἔλασας, ἔλασεν, irrui, penetraui, isti, it. pro ἤλασεν, Ionicè ἐλάσασκε, conturbauit, impulit, 85. 5 sic in imperfecto ἐλάασκον, ες, ε, ducebam, bas, bat, pro ἤλαυνον, ες, εν, ab ἐλαύνω, siue pro ἤλων, ἤλας, ἤλα, ab ἐλάω: vnde & in tertia persona ἐλάει ἐλᾷ, & poeticè (159. 33. & 160. 4.) ἐλάᾳ siue ἐλάα, cursum init: sic & in infinitiuo ἐλάειν ἐλᾶν, & poeticè ἐλάαν, incitare. sed redeamus ad aoristum primum ἤλασα: tertia plural. ἤλασαν, sine augmento ἔλασαν, & syncope ἔλσαν, abegerunt: sic in infinitiuo ἔλσαι pro ἐλάσαι, & pleonasmo τοῦ ε, ἐέλσαι. dicitur & ἐλλάσαι geminato λ, pro ἐλάσαι, abegisse, prolapsum esse: participium ἐλάσας, ἔλσας, profectus: item, feriens: in subiunctiuo ἐλάσω, ἐλάσῃς, currum agitem, agites: aoristus primus medius ἠλασάμην: infinitiuus ἐλάσασθαι, abegisse: participium ἐλασάμενος, & poeticè geminato σ, ἐλασσάμενος, qui abegit. Perfectum ἤλακα, Atticè (248. 8.) ἐλήλακα, expuli, abegi: plus quàm perfectum ἐληλάκειν, εις, ει, promoueram,

Appendix. ἐλαύνω ab ἐλάω. ἐλάασκον. ἐλάᾳ. ἐλάαν. ἔλασαν. ἔλσαν. ἔλσαι. ἐέλσαι. ἐλλάσαι. ἔλσας. ἐλασσάμενος. ἐλήλακα.

ram, as, at: tertia pluralis ἐληλάκεσαν & Atticè (252.
ἐληλάκεσαν. 1.) ἐληλάκεσαν, eiecerant: Part. ἐληλακὼς, qui peruenit.
Perfectum paßiuum ἤλαμαι, σαι, ται, non asciscit σ,
267. (vnde Aoristus primus ἠλάθην, eiectus sum: & Par-
ticipium ἐλαθεὶς, transfixus) cum Attica reduplicatione
ἐλήλαμαι. ἐλήλαμαι, ἐλήλασαι, ἐλήλατ), ductus seu immißus sum,
es est: Participium ἐληλαμένος, productus, inductus,
submotus: Plus quàm perfectum ἐληλάμην, ἐλήλαος, ἐλή-
ἐλήλατο. λατο, immißus eram, eras, erat: & rursus cum temporali
ἠλήλατο. augmento (252. 9.) ἠληλάμην, ἠλήλαος, ἠλήλατο: tertia
ἠλήλαντο. pluralis ἠλήλαντο, discurrebant.

ἔρχομαι ab ἔρχομαι, venio, accedo, insto: futurum medium ἐλεύ-
ἐλεύθω. σομαι: veniam: Participium ἐλευσόμενος, venturus, ab
ἐλεύθω. Aoristus sec. ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθεν, & syncope
ἦλθον, ες, ε, 255. 14. & 256. 6. & 30. cum ἀτὴρ, ἀπῆλθον,
ἀπῆνθον. pro quo Theocritus dixit ἀπῆνθον, abij, disceßi. Infiniti-
ἐλθὲν, ἐλθῆν. uus ἐλθεῖν, venisse, profectum esse, Doricè ἐλθὲν, Aeolicè
ἐλθέμεναι. & Doricè ἐλθῆν, Atticè & Doricè ἐλθέμεναι, 104. 1. &
18. Participium ἐλθὼν, greßus. Perfectum ἤλευκα: me-
dium ἤλευθα, & Atticè (248. 21.) ἐλήλυκα, ἐλήλυθα:
Plus quàm perfectum ἐληλύκειν, ἐληλύθειν, 252. 13.

H 1 Ἦν δ' ἐγὼ, inquam autem ego: ἦν δ' ὅς[1],
ἦν δ' ἐγώ. inquit autem ille, dicta sunt per aphære-
ἦν δ' ὅς. 2 sim à φημὶ, pro quo ~~ἠμὶ, dico~~:[2] ἔφην, ἔφης,
ἦν, ἦς, ἦ. ἔφη, et φῶ, φῆς, φῆ, vnde ἦν, ἦς, ἦ, dicebam,
bas, bat, vel dixi, isti, it.

ἦσθα. Ἦσθα pro ἦς, eras, pagina 270. vers. 25.

ἥσθην. 3 Ἥσθην, lætatus sum: et[3] optat. ἡσθείην,
Aoristus primus ab ~~ἥδομαι, lætor~~.

1 ὅς est articulus postpositiuus pro pronomine demon-
ἔφην. 2 stratiuo οὗτος vel ἐκεῖνος, 198. 31. [2] ἔφην est imperfe-
ctum vel Aoristus secund. vt habes, 282, 27, & 28. reiecto
augmen-

augmento Ionicè dicitur φῆν, & per aphæresim siue abiectionem primæ literæ φ, ἦν, 283. 13. 3 Infinitiuus ἡσθῆναι: cum ἐπὶ, ἐφησθῆναι, lætari: Participium ἡσθεὶς, oblectatus, gauisus.

1 Θάπτω, *sepelio.* Futurum, θάψω Aoristus primus ἔθαψα. Aoristus secundus passiuus ἐτάφην à τάφω.

2 Θέλω vel 3 ἐθέλω, *volo,* tempora sumit à 4 θελέω vel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum verba tum nomina διπτολογούμενα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt, ὀρὸς et ὀῤῥὸς, *serum lactis:* ἄτροφος, ἀτροφὴς, *non alens:* ϛαφὶς, ἀϛαφὶς, *vua passa:* μικτρὸς, σμικτρὸς, *paruus:* σπαίρω, ἀσπαίρω, *trepido:* εὐθηνῶ, εὐθενῶ, *abundo:* 5 θρυλῶ, θρυλλῶ, *diuulgo:* ναυαγῶ, ναυηγῶ, *naufragor, naufragium facio:* ϛήκω, ἑϛήκω, *permaneo:* 6 ἀλινδοῦμαι, καλινδοῦμαι, *verto, versor.* Multa præterea sunt vel barytona vel circunflexa: 7 ῥίπτω, ῥιπτέω, *proijcio:* κύω, κυέω, *vterum fero:* 8 ἕλκω, ἑλκέω, *traho:* 9 εἰδέω, εἴδω, *scio.* 10 δόκω, vnde δόξω, et δοκέω, *puto, censeo,* 11 τρύχω, et τρυχόω, *vexo:* vnde πετρυχωμένος, *extenuatus.* 12 Alia et barytona et circunflexa et in μι, εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, *scio.* Alia in diuersis cõiugationibus, 13 δυνάω, δυνάζω, *possum:* quorum omnium varietas legendis auctoribus est obseruanda.

14 Θνήσκω,

Θ

1 θάπτω à τάφω.

2 3 θέλω à θελέω.

4 ἐθέλω ab ἐθελέω.

Annotatio. διπτολογούμενα.

Multa vel barytona vel circunflexa.

6 7 8 9 10 11 12

δόξω.

Quædam verba & barytona & circunflexa & in μι.

13 *Verba diuersarum coniugationum.*

θνήσκω à θείνω, θνάω, τίθνημι & θνέω.

14 14 Θνήσκω, *moriar*. Futurum, θανοῦμαι.

15 Aoristus secundus 15 ἔθανον, à θείνω. Præ-

16 teritum, 16 τέθνηκα à θνάω, et Ionicè τέ-

17 θνᾱκα, 17 vt βέβηκα, βέβᾱκα, *iui*. Imperati-

18 uus, 18 τέθναθι. Optatiuus, 19 τεθναίην. Infi- 5

19 20 nitiuus, 20 τεθνάναι. Participium, τεθνάς, à

Ionica reduplicat. per ε. τεθνᾶσι.

21 τέθνημι præsenti, 21 quòd reduplicatur per ε, vnde fit τεθνᾶσι tertia pluralis, vt

22 22 ἱστᾶσι: quanquam potest τεθνᾶσι præteritum pro τεθνάασι, per crasim, vt etiam 10 infinitiuus τεθνᾶναι per α circunflexum, pro τεθναέναι. Participium autem τεθνεώς,

23 à θνέω, τέθνημι. 23 Præteritum Bœoticum

τεθνϝώς. τεθνιώς. τεθνηώς.

τέθνϝηκα per ϝ, et Ionicè τέθνεια, τεθνϝὼς, et

24 ablato ι 24 τεθνεὼς, pro quo poetæ 25 τεθνη- 15

25 ὼς, *mortuus*.

1 Vide, 264. 3. & 265. 17. *Huius perfectum passiuum* τέθαμμαι, τέθαϕαι: *participium* τεθαμμένος, *sepultus: paulò pòst futurum* τεθάϕομαι, ϕῃ, ϕεῖται, *mox se-*

2 *peliar, eris, etur*. 2 Vide, 257. 11. & 310. 17. *Huius subiun-* 20

λῶ, λῇς, λῇ. λῶ, λῇς, λῇ. ανσῶ. ἔλησα. ἐθέλησθα. θελῆσαν. ἠθεληκέναι.

ctiuus θέλω, θέλῃς, θέλῃ, & Doricè λῶ, λῇς, λῇ: *poterimus tamen hæc deducere à* λάω, *in subiunctiuo* λάω, λάῃς, λάῃ, *crasi* λῶ, λᾷς, λᾷ, & Doricè (155. 6.) λῶ, λῇς, λῇ, *velim, is, it ab eodem* λάω, *futurum* λήσω, & Doricè (84. 9.) λησῶ: *aoristus primus* ἔλησα *pro* ἔλεσα, *reiecta futu-* 25

3 *ri consonante*. 3 *In subiunctiuo* ἐθέλω, ἐθέλῃς, & *Aeolicè*

4 (270. 25.) ἐθέλησθα, *velis*. 4 *Futurum* θελήσω: *aoristus primus* ἐθέλησα: *participium* θελήσας, θελήσωσα, θελήσαν, *volens*. *In perfecto affirmant non dicendum* τεθελακέναι *à* θέλω, *sed* ἠθελακέναι *ab* ἐθέλω, *cuius futu-* 30

rum ἐθελήσω, ἐθελήσεις, *cupiam, es. reperitur tamen à*

τεθέληκα

τεθέλκα passiuum τεθέλκμαι: prima plura. τεθελκύμεθα, volumus: Aoristus primus ἐθελκύθην: vnde Participium θελκυθείς, neutrum θελκυθέν, quod paruit. 5 Nõ rarò à dictionibus sublatum offendes, vt Ἀχιλλεύς, Ἀχιλεύς, Achilles: genitiuus Ionicus (49.6.& 64.13.) Ἀχιλῆος: θάλεσσαν, florentem, pro βάλλουσαν, à θάλλω, floreo, sic à principio, λείβω, λιβεῖν, libare: λαιψηρὸς, αἰψηρὸς, celer: & λαιψηρὰ, αἰψηρὰ, celeriter. 6 Dicimus pro eodẽ ὁ κυλινδέομαι, κυλίνδομαι, κυλίομαι & ἑλινδέομαι. Primæ coniugat. circunflexorũ sunt ea verba, quæ hîc à Clenard. recensentur finita in ῶ & ῦμαι. 7 De his 311.6.& 7 19.8 Vide 239.1.9 De his 341.13. 10 Vide 312.11. 11 Inuenitur quoque ζύω in eadẽ significatione, vnde τεζυμένος, idem quod τετυχωμένος. 12 Sic φέρω, φερέω, φέρημι, vnde φέρησι, fert: βρίθω, βριθέω, βρίθυμι, vnde βρίθησι, oneratur, fructu grauatur: ἀνέχω, ἀνεχέω, ἀνεχήμι, vnde ἀνέχησι, sustinet. 13 Vide 262.10. 14 Quære 306.20. 15 Sine augmento θάνον, θάνες, θάνε: cum κατὰ καταθάνεν, & poeticè (89.7.) κάτθανε, mortuus est, obijt: Optatiuus θάνοιμι: Subiunctiuus θάνω, θάνῃς, θάνῃ, cũ κατὰ poeticè κατθάνῃ pro καταθάνῃ, moriatur: Infini. θανεῖν, κατθανεῖν pro καταθανεῖν, mori: pro θανεῖν Ionicè (104.20.) θανέειν: Participiũ θανὼν, mortuus: futurum secũdum θανῶ, vnde mediũ θανοῦμαι, moriar: Infinitiuus θανέεσθαι, & Ionicè dialysi (130.16.) θανέεσθαι, mori: Participium θανούμενος, θανουμένη, hinc κατθανουμένη pro καταθανουμένη, moritura. 16 Plus quã perfectum ἐτεθνήκειν, obieram: Participiũ τεθνηκὼς, extinctus. 17 De hoc & similibus 184.3. 18 Tertia persona τεθνάτω, interficiatur. 19 Tertia τεθναίη, cum κατὰ, κατατεθναίη, moriatur: in plural. τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν, syncope τεθναῖμεν τεθναῖτε τεθναῖεν, 329. 21 2. 20 Dorice (104.1.) τεθνάμεναι, & Ionicè τεθνάμεν. 21 Vide 283.26. 22 De hoc 181.17. 23 Vide 182.5.& 184.4. 23 24 Huius obliqui per ῶ circunflexum, τὸ τεθνεῶτος, 24

τεθελκύμεθα. θελκυθέν. λὲ dictionibus sublatũ. φέρησι. βρίθησι. ἀνέχησι. κάτθανε. κατθάνῃ. κατθανεῖν. θανέειν. θανέεσθαι. κατθανουμένη. τεθνᾶμεν. τεθνάμεν.

τεθνεὼς, τοῦ τεθνεῶτος.

τοῦ τεθνεῶτι, τοῖς τεθνεῶσι & fœmin. ἡ τεθνεῶσα, τῆς τεθνεώσης: quare magis placet vt sit dictum per epenthesim vocalis ε, pro contracto τεθνὼς, τοῦ τεθνῶτος ab Ionico τεθναὼς, τεθναῶτος: vt γεγαὼς, γεγαῶτος per epenthesim τοῦ α, pro contracto γεγὼς, γεγῶτος: & ἑστεὼς, ῶτος epenthesi τοῦ ε, pro ἑστώς, ῶτος: de quibus 186 7.25 Vide 185.33. vel dic inesse poeticam ectasim.

Appendix. Δοάω à Δοόω.

Δοάω, incito, acuo: Aoristus primus ἐθόωσα, excitaui, acui: Infinit. Δοῶσαι, acuere, nitidum reddere, quasi à Δοόω, μ. ώσω.

I

1 [1]Ἴδμεν pro ἴσμεν, scimus, more Dorico, vt ~~ὀσμὴ, ὀδμὴ, odor, olfactus.~~

Ἴδμεν. Dorismus.

2 ~~Ἱκνοῦμαι, peruenio.~~ Futurum, [2]ἵξομαι.

ἱκνέομαι ab ἵκομαι.

3 Aoristus secundus medius, [3]ἱκόμην ab ἵκομαι. Sic [4] ~~ἀφικνοῦμαι, venio, peruenio,~~

ἀφῖγμαι. ἀφικόμην.

5 Præteritum passiuum, [5]ἀφῖγμαι. Aoristus secundus medius, [6]ἀφικόμην.

ἵπταμαι à πτάω, πτέω & ἵπτημι.

7 8 [7]~~ἵπταμαι, volo, as.~~ Futurum, [8]πτήσομαι.

9 Aoristus secund. [9]ἔπτην: medius, [10]ἐπτάμην: Participium πτάμενος, ἀχοπτάμενος, euolans. Infinitiuus, [11]πτάσθαι, & α verso in ε, dicitur [12]πτέσθαι, ἐπιπτέσθαι, deuolasse. Quanquam sunt quædam vel primæ vel secundæ coniugationis, vt ~~τέθνημι, morior~~, à ~~θνέω~~ vel ~~θνάω~~: ita fuerit πτάσθαι à πτάω, ἵπτημι: at πτέσθαι à πτέω, [13]ἵπτημι. sic composita [13] ~~ἀφίπταμαι, euolo:~~ [14] ~~καθίπταμαι, deuolo.~~ Præteritum passiuũ [15]πέπταμαι, vel ab ἵπτημι, vel à πτῆμι. multa enim nunc reduplicatione sunt affecta,

α in ε.

Quædã verba sunt vel primæ vel secundæ coniugat. circunflexorum.

Annotatio de reduplicatione.

cta, nunc carent: πῆμι, ἵπημι, [16] τλῆμι, τέ- [16]
θλημι, tolero: & consimilia.

[17] Ἰσέον, sciendum, ab εἴδω, scio. Præteritum passiuum ἔσμαι, εἶσαι, ἔσται, verbale εἰσέων: at ἰσέον dicitur reiecto ε, vt [18] ἑμάτιον, vestimentum, sine diphthongo, cùm tamen fiat ab ἕμα, εἵματος, vestis. [17] ἰσίον & εἰσίον.

[18] Ἰτέον, & pleonasmo ἰτητέον, eundum, ab ἔμι, vado. Præteritum actiuum esset ἔϊκα: passiuum ἔμαι, ἔϊσαι, ἔται, vnde ἐτέον, & ε sublato, ἰτέον, vt fit in ἰσέον, & ἰσός. Contrà fit in θέμα, θέσις, positio: ἄφεσις, remissio: & huiusmodi. siquidem factum est θέμα à præterito passiuo τέθμαι, vnde regulariter deduceretur θεῖμα: sed dicitur θέμα, reiecta subiunctiua, aut habenda est ratio legitimi præteriti, neglectis Bœotis: quo modo diceremus τίθημι: perfectum, τέθηκα: passiuum, τέθεμαι, corripiendo penultimam, vnde θέμα, θέσις. & ἵημι, mitto: perfectum, εἷκα: passiuum, ἕεμαι, ἄφεμαι, dimißus sum: vnde ἄφεσις, & ita in ceteris. [18] ἰτέον, ἰτητέον. θέμα, θέσις, ἄφεσις

De hoc quoque, 329.18. & 334.18. [2] Compositum cum ἀπό, ἀφίξομαι, perueniam: tertia pluralis ἵξονται, ἀφίξονται. pro ἵξονται, legitur ἴασιν, ibunt, ξ in σ mutato. A futuro ἵξομαι fit præsens ἵξω (287.31.) Imperfect. ἶξον quo Bœoti vtuntur pro ἦκον, iuerunt, venerunt: alij malunt esse ipsum ἶκον, κ in ξ Bœoticè mutato: sic ἵξασι, [1] [2] ἴασιν. ἶξον. ἵξασι.

(de quo 251.4.) non pro ἵξαν, vt quidam volunt, sed pro
3 ἵκασι, similes sunt, præteritum ab ἵκω. 3 Tertia dualis
ἵκετον, venerunt. & tertia plural. ἵκοντο. Imperatiuus
ἵκου (at præsens, ἵκω, & Ionicè ἵκεο, veni, 120. 6. ab ἵκο-
μαι) optatiuus ἱκοίμην, Doricè ἱκοίμαν. 22. 7. subiũcti- 5
uus ἵκωμαι, ἵκῃ & Ionicè (104. 20.) ἵκηαι, venias: cum
ἀνὰ, ἀφίκηαι aduenieris: tertia persona ἵκητι, ἀφίκητι:
Infinitiuus ἱκέσθαι: Participium ἱκόμενος, syncope ἵκμε-
4 νος, fluens: sunt qui spiritu tenui efferant ἵκμενος. 4
5 Iones dicunt ἀπικνέομαι. 21. 33. & 22. 5. 5 Hinc Infiniti. 10
ἀφῖχθαι, deueniße. Vt ἀφῖγμαι, ita simplex ἶγμαι,
6 vnde Participium ἰγμένος, profectus. 6 Participium
ἀφικόμενος, & Ionicè (21. 33. ἀπικάμενος. progreßus.
7 7 ἵπαμαι, ἵπασαι, ἵπατο, vt ἵσαμαι, (171. 1.) eßt se-
cundæ coniugationis verborum in μι, pro πίπαμαι à 15
πάω: spiritum asperum pro π obtinuit, vt ἵημι: huius
8 imperfectum ἵπάμην, ἵπω, 189. 7. 8 Et poeticè seruata
ἱπτάμαι. reduplicatione, (172. 17.) ἱπτάμαι. Actiuum quoque
πήσω reperitur: hinc Aoristus primus ἔπησα: Partici-
pium πήσας, cum διὰ, διαπήσας, ἀνὸς, peruolans: 20
διαπήσαντες λεπτὰ, pertenui cribro transmittentes.
9 9 Cum διὰ, διέπην, transuolaui: optatiuus πταίην, vo-
lem: διαπταίην, peruolem: Infinit. πτῆναι, volare: cum
ἀνὰ, ἀναπτῆναι, reuolare, subuolare: Participiũ πτὰς, ἡ
πτᾶσα, volans: διαπτὰς, τοῦ διαπτάντος, transuolans. 25
ἀνεπτάμαν. 10 10 Doricè (22. 7.) ἐπτάμαν: cum ἀνὰ, ἀνεπτάμαν, pro
πτάς. ἀνεπτάμην, sursum volaui: tertia persona ἔπτας, sine
augmento πτάς, volauit: seu volabat, vt sit imperfectũ
pro ἵπτας abiecta quoque reduplicatione: vel quasi à
πτῆμι, Paßiuũ πτάμαι, Imperfectum ἐπτάμην, ἔπτασο, 30
ἔπτατο, & depoßito augmento πτάς. In optatiuo pro
πτοῖς. πταίμην, πταῖο, πταῖτο, reperitur πτοῖμην, πτοῖο, πτοῖτο,
ἀνάπτοις. volem, es, et: hinc cum ἀνὰ, ἀνάπτοις, subuolet, tan-
quam à πτέω vel πτάω, cuius Aoriſt. secun. eßet ἔπτον,
medius ἐπτόμην: vnde πτοίμην, vt θοίμην: θοῖο, θοῖτο

pro

pro θέμην, θεῖο, θεῖζ, 169. 1. 11 Hinc cõposita ἀναπτάσθαι, anolare: διαπτάσθαι, trãsuolare. 12 Cum ἀνὰ, ἀνα- 11 12
πτέσθαι, fugere. 13 Participium ἀφιπτάμενος: futurum medium ἀποπτήσομαι, & poeticè seruata reduplica- 13
5 tione, ἀφιπτήσομαι: Aoristus secundus ἀπέπτην: me- ἀφιπτήσο-
dius ἀποπτάμην: Participium ἀποπτάμενος, de quo μαι.
paulò antè. 14 Futurum medium καταπτήσομαι, κατα- 14
πτήσῃ, καταπτήσεται, deuolabo, is, it: Aoristus secundus
κατέπτην: Subiunctiuus κατάπτω, κατάπτῃς, κατα-
10 πτῇ, deuolauero, is, it: Participium κατάπτας, ανσα, 15
deuolans. 15 De hoc 238. 21. 16 Vide 283. 30. 17 De ἴσιον, 16
ἱμάτιον, & ἴτιον, habes quoque 347. 6. 17

1 Καθέζομαι, sedeo. Futurum secundũ 1 K
medium, 2 καθεδοῦμαι, cur autem per δ 2 καθιδοῦμαι.
15 scribatur, dictum est 3 pagina 109. ver- 3
su 24. & 28.

Κάθημαι, sedeo. Futurum, καθήσομαι: καθήσομαι.
de hoc pag. 280. vers. 8.

Imperfectum ἐκαθιζόμην, præpositio capit augmen- 1
20 tum, vt καθιδῶ (242. 11.) ἐκάθισσον, quod & sine au-
gmento καθισσον. non enim plus significat quàm sim- καθισσον.
plex ἕξομαι, sedeo: cuius quoque futurum secundũ me-
dium ἕδοῦμαι, ἕδῃ, ἕδεται: & actiuum ἕδω, ab ἵζω, fu-
25 turum ἕσω: medium ἵζομαι: Infinitiuus ἕσιδς, poeticè
geminato σ, ἔασιδς: cum ἐπὶ, ἐφέασιδς, insidere, colloca- ἐφέασιδς.
re. Pro ἵζομαι Dores dicunt ἵσδομαι, 5. 12. vnde in sub-
iunctiuo ἕσδώμεθα, sedeamus. 2 Infinitiuus καθιδεῖδς, 2 ἕσδώμεθα.
manfurum esse: Participium καθιδόμενος, sessurus. 3 3
30 Ibi enim ait verba quartæ coniugationis, quæ sequun-
tur tertiam, habere characteristicam δ in Aoristis se-
cundis, futuris secundis, & præterito perfecto ac plus
quàm perfecto vocis mediæ.

καλέω, vocо. Imperfectum ἐκάλεον, ἐκάλεις: vnde ter- Appendix.

καλέεσκε. κάλεν.

tia Ionica (85. 5.) καλίεσκε pro ἐκάλει, vocabat: tertia plural ἐκάλεον ἐκάλεν, & deposito augmento κάλεν, vocabant: in tertia plurali imperfecti passiui ἐκαλέοντο ἐκαλέντο, reiecto augmento & Dorice ε in ευ verso (22. 20. & 159. 19.) καλεῦντ), vocabantur. Futurum καλέσω vel καλήσω, 152. 15. Præteritum κεκάληκα, & syncope κέκληκα: cum ἐν, ἐγκέκληκα, criminatus sum: & futurum ἐγκαλέσω, criminabor. A κέκληκα passiuum κέκλημαι, κέκλησαι: vnde cum præpositione ἐκ, reiecto augmento, fit verbale ἐκκλησία, ecclesia, conuocatio, cœtus. sic à tertia persona κέκλη) ducuntur κλητέος, vocandus, & κλητός, vocatus, vnde rursus possessiuum κλητικός, vocatiuus, & verbum κλητεύω, in iu. vocare. Plus quàm perfectum ἐκεκλήμην, ἐκέκλησο, ἐκέκλητο: vnde reiecto ε, fit tertia plural. Ionica & poetica (115. 10. & 25.) κεκλήατο, vocati erant, pro ἐκέκλητο: sic tertia perfecti κεκλήαται) & κεκλέαται) pro κέκληνται), vocati sunt. Aoristus primus ἐκλήθην: Participium κληθείς, vocatus, inuitatus. Aoristus secundus actiuus ἔκαλον: Imperatiuus κάλε & poeticè Syracusio more κάλον. 100. 12. & 341. 25. & 343. 8. cum ἀνά, ἀνάκαλον & poeticè (89. 7. & 90. 8.) ἄγκαλον, reuoca. Futurum secundum καλῶ, quo Attici pro καλέσω vtuntur.

κεκλήατο. κεκλέαται). κέκληνται). ἐκάλεον. ἐκάλεν. ἐκαλέοντο ἐκαλέντο. καλεῦντ). καλέσω καλήσω κεκλήκαμεν. κεκλήκατε. κεκλήκασι. ἐκκλησία. κλητέος. κλητός. κλητικός. κλητεύω. ἄγκαλον. ἀνάκαλον.

κλάζω, resono, clango. Futurum, κλάγξω, & poeticè κεκλάγξω, latrabo. 88. 3. perfectum κέκλαγγα: Aoristus primus ἔκλαγξα: tertia plural. ἔκλαγξαν: Participium κλάγξας, vociferatus, à κλάζω. at à κλήγω sumit Aoristum secundum ἔκλαγον, & præteritum medium κέκληγα. Participium κεκληγὼς, ὁτος: ἡ κεκληγυῖα, ἡ κεκληγῦσα, & Ionicè (24. 20.) κεκληγυῖς, clamans, antis. Homerus dixit in masculino plurali οἱ κεκληγοντες pro κεκληγότες, clamantes, latrantes: vel dicemus à præterito medio κέκληγα fieri præsens κεκλήγω, vnde Participium præsens κεκληγων, οντος, in plurali οἱ κεκληγόντες. Vide pag. 343. vers. 16.

κλάζω ἀ κλάγω & κλήγω. οἱ κεκληγοντες.

κραίνω

κραίνω, perficio: Fut. κρανῶ. 68. 22. mediũ κρανοῦμαι, 128. 24. et 130. 3. Infi. κρανεῖσθαι, et dialysi Ionica (130. 16.) κρανέεσθαι, absolutũ iri. Aorist. pri. actiuus ἔκρανα, Atticè ἔκρηνα. 23. 31. Imperat. κρῆνον, quod & κρήηνον, κρηηνάτω, perfice, iat. secunda plural. κρηήνατε, perficite, tanquam à κραιαίνω, mutato priori αι in η, pro κραίηνον κραιήνατε. dicitur & κράανον, ex vtroque αι, reiecto ι.

κραίνω à κραιαίνω. κρανέεσθαι. κρήηνον. κράανον.

[1] Δαγχάνω, sortior: λαμβάνω, sumo: λανθάνω, lateo: μανθάνω, disco, tempora sumũt à [2] λήχω, [3] λήβω, [4] λήθω, & [5] μαθέω.

1 Λ 2 3 λαγχάνω. 4 5 λαμβάνω. λανθάνω. 1 μανθάνω. λαγχάνω à 2 λήχω. ἔιληχα. ἔλλαχον. λαχοίην. λελάχοιμι. λελάχωσι.

Hæc est veluti quædam exceptio regulæ de finitis in άνω, quam assignauit 293. 12. lege quæ in eum locum annotauimus. [2] Fut. λήξω: Perf. λέληχα & Atti. (249. 25.) ἔιληχα, sortitus sum. Aorist sec. ἔλαχον (cum διὰ διέλαχον, sortitus sum) & poeticè ἔλλαχον. 247. 30. Opta. λάχοιμι, λάχοις, λάχοι, & Attica formatione λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, vt ποίην, pro τριοῖμι. 153. 12. dicitur etiam poeticè (88. 3.) λελάχοιμι: sic in subiunctiuo λελάχω pro λάχω, sortitus fuero: tert. plu. λελάχωσι, sortiti fuerint: Infin. λαχεῖν, hinc διαλαχεῖν, sortitũ esse: Part. λαχὼν, sortitus. sumit quoque à κληρόομαι fu. med. κληρώσομαι sortiar: perfe. pass. κεκλήρωμαι, ωσαι, ωτς, hinc Infinit. κεκληρῶσθαι, sortito accepisse: Part. κεκληρωμένος, sorte electus. Aor. pri. ἐκληρώθην: Part. κληρωθείς. Præteritũ med. λέλογχα, sortitus sum, quasi à λέγχω. 127. 9. vel à λογχέω. 152. 19. [3] Λήβω, fut. λήψω: medium λήψομαι, λήψῃ, & Doricè (22. 7. & 23. atque 84. 10.) λαψοῦμαι siue λαψεῦμαι, λαψῇ, sumã, sumes. Perfect. act. λέληφα, & Atticè (248. 8.) ἔιληφα, vnde Infin. εἰληφέναι: cũ σὺν, συνειληφέναι, concepisse: Partic. εἰληφὼς, qui cepit: hinc συνειληφὼς: ἡ συνειληφῦα, quæ concepit. Perfectum pass. λέλημμαι et ἔιλημμαι, captus sum: ἔιλημπται, assumptus est. Part. λελημμένος & εἰλημμένος, deprehensus: συνειλημμένος, captus, comprehensus: Aorist. pri. ἐλήφθην:

à κληρόομαι. à λέγχω vel λογχέω. λαψοῦμαι. λαψεῦμαι. λαψῇ. ἔιληφα.

Infinitiuus λιφθῆναι, captum esse: Participium λιφθεὶς. captus: cum ἀπὸ, in nominatiuo plural. ἀπολιφθέντες, & Doricè (22.7.) ἀπολαφθέντες: intercluſi: ſic in Partic. perfecto ἀπολελαμμένος pro ἀπολελημμένος, intercluſus. ab Aoriſto primo ἐλήφθην, ἐλήφθης, fit futurum primum λιφθήσομαι, capiar. Aoriſtus ſecundus actiuus (97.1.) ἔλαβον, ἔλαβες: hinc tertia Ioni. (85.5.) λάβεσκε, ſumpſit, pro ἔλαβε: pro ἔλαβε quoque poetæ dicunt ἔλλαβε, 247.30. Imperatiuus λάβε, & Atticè λαβὲ, 259.11. Subiunctiuus λάβω, λάβῃς, λάβῃ, & Ioniceè (260.1.) λάβῃσι, capiat: Infinitiuus λαβεῖν, Doricè (22.16.) λαβῆν, & Aeolicè (23.11.) λάβεν: Participium λαβὼν, nactus. Aoriſtus ſecundus medius ἐλαβόμην, ἐλάβου, ἐλάβεο, & poeticè (247.30.) ἐλλάβεο: pro ἐλαβόμην dicunt etiam poetæ (88.3.) λελαβόμην: hinc in Infinitiuo λελαβέεσθαι pro λαβέσθαι, cepiſſe: Participium λαβόμενος, qui cepit. + Futurum λήσω: medium λήσομαι, λήσῃ, λήσεται, latebo, is, it, ſeu obliuiſcar: Participium λησόμενος. Perfectum paſſiuum λέλησμαι, λέλησαι, λέλησται, abſconditus ſum, es, eſt: Infinitiuus λελῆσθαι, oblitum eſſe: Participium λελησμένος, oblitus, pro quo Doricè η in α mutato (21.29.) inuenitur λελασμένος à λαθομαι pro λήθομαι: vnde & λάθεται pro λήθεται, immemor eſt: in prima plurali perfecti λελάσμεθα pro λελήσμεθα, obliti ſumus: & Aoriſtus primus ἐλάσθην: Infinitiuus λασθῆναι, & Ioniceè (104.1.) λασθῆμεν, pro λησθῆναι, oblitum eſſe. Aoriſtus ſecundus ἔλαθον, ἔλαθες, ἔλαθε, & poeticè (88.3.) λέλαθον, ες, ε, latui, iſti, it: optatiuus λάθοιμι, λάθοις, λάθοι: Subiunctiuus λάθω: Infinitiuus λαθεῖν: Participium λαθὼν, όντος, qui latuit. Aoriſtus ſecundus medius ἐλαθόμην, & poeticè quoque λελαθόμην: vnde in optat. λελάθοιο, pro λάθοιο, oblitus fuerit: & Infinit. λελαθέεσθαι pro λαθέσθαι, obliuiſci. rurſus pro ἐλαθόμην, θ: εο, Iones reiecto augmento & verſo α in η, ληθόμην, λήθου, λήθεο: niſi mauis imperfectum eſſe, à λήθομαι.

ἀπολαφθέντες.
ἀπολελαμμένος.
λάβεσκε.
ἔλλαβε.
λάβῃσι.
λαβεῖν.
λάβεν.
ἐλλάβεο.
λελαβέεσθαι.
λελασμένος.
λάθεται.
λελάσμεθα.
λασθῆμεν.
λέλαθον.
λελάθοιο.
λελαθέεσθαι.
λήθεο.

λήθομαι. *Perfectum medium* λέληθα, λέληθας, λέληθε, *latui, latuisti, latuit: Plus quàm perfectum* ἐλελήθειν, ἐλελήθεις, ἐλελήθει, & Ionicè (252.19.) ἐλελήθεα, ἐλελήθεας, ἐλελήθεε, *oblitus eram, as, at: tertia plural.* ἐλελήθεισαν, & Atticè (252.1.) ἐλελήθεσαν, *obliti fuerant. Participium* λεληθὼς, ότος: *hinc aduerbium* λεληθότως: *latenter, sensim.* 5 De hoc, 294.15.

ἐλελήθεε.
ἐλελήθεσαν.

[1] Οἴομαι, & syncope οἶμαι, *puto.* Imperfectum, [2] ᾤμην. Futurum, [3] οἰήσομαι. Aoristus, [4] ᾠήθην ab οἰέομαι.

Οἶσθα, *nosti*, ab [5] εἴδω, *scio:* Præteritum medium, οἶδα,: secunda persona οἶδας, & Aeolicè οἴδασθα: deinde per syncopen οἶσθα. Est autem pleonasmus θα familiaris personæ in ς, [6] εἶσθα, *is vel ibis:* [7] ἦσθα, *eras:* [8] πρῆσθα, *aderas vel adfuisti, interfuisti:* [7] ἔφησθα, *dicebas vel dixisti:* [9] ἐπεξίησθα, *eruperis:* [10] πίησθα, *biberis:* [11] ᾔδεισθα vel ᾔδησθα per η, *noueras.*

Οἷός τε pro οἷος, *qualis, potens, possibilis:* vt ἐφ' ᾧτε pro ἐφ' ᾧ *in quo.* nam Ionicè abundat particula τε.

Ομνύω & [12] ὄμνυμι, *iuro.* Futurum, [13] ὀμόσω ab ὀμόω. Præteritum Atticum, ὀμώμοκα.

Οὐθὲν pro [14] οὐδὲν, *nihil, nullum,* Doricum est, vt [15] ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ, *pro nihilo habeo, sperno.*

[16] Οφείλω, *debeo.* Futurum, ὀφειλήσω,

1 Ο
2 οἶμας.
3 ᾤμην.
4 οἰήσομαι.
5 ᾠήθην.
οἶσθα.

θα *adiectio Aeolica.*

6 7
8
7 9
10
11

οἷός τε.
ἐφ' ᾧτε.
τε *Ionicè abundat.*
12 ὀμνύω *ab* ὀμόω.
13 ὀμώμοκα.
14 οὐθεν.
15 ἐξουθενῶ.
θ *pro* δ *Doricè.*
16 ὀφείλω &

syncope ὄφλω *ab* ὀφελέω & ὀφλέω.

ab ὀφελέω: syncope autem ὄφλω. Futu-
17 rum, [17] ὀφλήσω. Præteritum, [18] ὠφληκα.
18 Aoristus primus, ὤφλησα. Aoristus se-
19 cundus, [19] ὦφλον.

ᾠόμην. 1 2 Vide 260.22. & 29. [2] Et absque syncope ᾠόμην, ᾤου,
3 ᾤετο: tertia pluralis ᾤοντο. [3] Hinc Aorist. primus medius
ᾠησάμην, ᾠήσω, ᾠήσατο, facta syncope & reiecto au-
ὄισατο. gmento ὄισατο, & rursus soluta diphthongo & gemina-
ὀΐσατο. to σ, ὀΐσατο, putauit: sic Participium ὀϊσάμενος, ra-
ὀϊσάμενος. 4 tus: sic & præsens ὀΐσμαι, & Participium ὀϊόμενος. [4]
ὀΐομαι. Perfectum ᾤημαι, ᾤησαι, ᾤητε: vnde ᾠήθην, ᾠήθης,
ᾠήθη: tertia pluralis ᾠήθησαν, putauerunt, arbitrati
5 6 sunt: Infinitiuus ὀϊηθῆναι, putasse. [5] Vide 341.13. [6] Quære
παρῆσθα. 7 8 274.23. [7] De ἦσθα & ἔφησθα habes 270.23. [8] Compo-
9 nitur ex πρὰ & ἦσθα. [9] Vide, 275.4. [10] Est Aoristi se-
πίησθα. 10 cundi subiunctiui à πίνω, bibo: sed quasi à πίω, vnde
11 Aoristus secundus ἔπιον, vt suo loco dicetur. [11] Secunda
persona plus quàm perfecti ab εἴδω, 341.18. Penultima
ᾔδησθα. verò in ᾔδησθα scribitur per η pro ει, quadam analo-
gia ad primam personam Atticam ᾔδη, quæ per η quo-
12 que scribitur, vt habes 251.33. [12] Ab ὄμνυμι, ὄμνυς,
ὄμνυσι, imperfectum ὤμνυν, ὤμνυς: cum ἀτὴρ, ἀπώ-
μνυς, & poeticè seruato ο præpositionis ἀτὴρ (88.16)
ἀποώμνυς. ἀτρώμνυς, iurabas: Imperatiuus ὄμνυθι, & apocope
ὄμνυ. ὄμνυ, iura: sic δαίνυ, pro δαίνυθι, præbe conuiuium, à
δαίνυ. δαίνυμι Infinitiuus ὀμνύαι, iurare: Participium ὀ-
μνὺς, ύντος: ὀμνύντες, iurantes. Ab ὀμνύω, Imperfe-
ctum ὤμνυον, ὤμνυες, ὤμνυεν, accipitur pro Aoristo se-
cundo, id est, iureiurando me astrinxi, astrinxisti, astrin-
ὀμοῦμαι. 13 xit. [13] Poeticè ὀμοῦμαι, ὀμῇ & Atticè (260.26.) ὀμεῖ,
ὀμεῖ. iurabo, iurabis. videtur futurum secundum medium
ab ὀμόω, quanuis CLENARDVS (152.19.) dixe-
rit, tertiam coniugationem circunflexorum non agno-
scere futurum secundum: quod verum est in ijs au-
ctori-

ctoribus qui prosa oratione scripserunt: at poetæ nihil non sibi permissum arbitrantur. possumus tamen deducere ὀμοῦμαι quasi ab ὄμνω, futurum ὀμῶ, medium ὀμοῦμαι. 128. 25. A futuro ὀμόσω, Aoristus primus ὤμοσα, ὤμοσας, ὤμοσε, iuraui, iurauisti, iurauit: tertia pluralis ὤμοσαν: Perfectum ὤωοκα. 69. 4. vnde Atticum ὀμώμοκα, 248. 8. [14] De hoc 49. 13. [15] Hinc Participium perfectum passiuum ἐξουθενημένος, contemptus, nihili habitus. Augmentum non habet, quòd simplex ab ου diphthongo immutabili incipiat. [16] Vide 257. 11. [17] Ab ὀφλέω: sunt qui hæc tempora referant ad ὀφλάνω, quod ab ὀφλέω, vnde est formatum, tempora mutuatur, 293. 12. & 25. [18] Infinitiuus ὠφληκέναι, damnatum esse: Participium ὠφληκὼς, obnoxius. [19] Optatiuus ὄφλοιμι, Infinitiuus ὀφλεῖο: Participium ὀφλὼν, όντος, accusatus. Dicimus & in hoc Aoristo secundo ὤφειλον, ὤφειλες, ὤφειλεν, ab ὀφειλέω 152. 19. & ὤφελον, ὤφελες, ὤφελεν, ab ὀφέλω, 97. 11. & Ionicè deposito augmento ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, debui, debuisti, debuit: sumitur & pro aduerbio optandi, ὤφειλον, ὤφελον seu ὄφελον, vtinam ego: & vtinam illi, in tertia plurali: ὤφειλες, ὤφελες seu ὄφελες, vtinam tu: ὤφειλεν, ὤφελε seu ὄφελεν, vtinam ille. cum significatione optationis, etiam personarum indicationem habet.

14 15 16 17 18 19

ὤφηλον.

ὤφελον.

ὄφελον.

Appendix.

Ὀλλύω, pereo, perdo: siue ὄλλυμι, vnde & passiuum ὄλλυμαι, pereo: in præterito medio ab ὄλλω, ὦλα, Atticè (248. 12.) ὄλωλα, perdidi. Aoristus secundus ὦλον: medius ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο: tertia pluralis ὤλοντο, sine augmento ὄλοντο, perierunt. Optatiuus ὀλοίμην, ὄλοιο, ὄλοιτο: tertia pluralis ὄλοιντο, & Ionicè (pag. 115. vers. 25.) ὀλοίατο, pereant. Subiunctiuus ὄλωμαι. ὄλῃ & Ionicè (pagin. 104. vers. 20.) ὄληαι, sis perditus, pereas: sic in præsenti ὄλλωμαι, ὄλλῃ & Ionicè ὄλληαι.

ὀλλύω siue ὄλλυμι ab ὄλλω.

ὄλοντο.

ὀλοίατο.

ὄληαι.

ὄλληαι.

Πάσχω,

Π

πάσχω à πήθω et πονέω. πήσομαι. η in ει.

1 Πάσχω, *patior*. Futurum, [1]πείσομαι, patiar, pro πήσομαι, η in ῃ, à πήθω: at πείσομαι, parebo aut credam, à πείθομαι, *pareo*. Aoristus secundus, [2]ἔπαθον à πήθω. Præteritum medium, πέπονθα à πονέω, *laboro*: vnde præteritum [3]actiuum, πεπόνηκα: medium, πέπονα, & pleonasmo litera θ, [4]πέπονθα. Participium, [5]πεπονθώς, πεπονθότος.

πεπονθώς.

πίπτω à πέτω, πτόω & πτοέω. Dorismus.

6 Πίπτω, *cado*. Futurum, πεσοῦμαι, [6]Doricè vsitatũ est pro πέσομαι à πέτω. Dores enim futura circunflectunt in omni coniugatione, pro πέσω dicentes πεσῶ, vnde futurum medium πεσοῦμαι, Præteritum, [7]πέπτωκα à πτόω. Aoristus primus, [8]ἔπεσσα, Aoristus secundus, [9]ἔπεσον à πεσέω: at ἔπεσκον, tertia pluralis est aoristi primi, pro ἐπέσησκον, per syncopen, vt [10]ἔστησκον, ἔστασαν, *steterunt*.

ἔπεσαν.

πίνω à πόω & πίω.

11 [11]Πίνω, *bibo*. Futurum, πώσω. Præteritũ, [12]πέπωκα, à πόω. Aoristus secundus, [13]ἔπιον à πίω. Imperatiuus, [14]πῖθι. nam legitimum, πίε ascisit pleonasmum syllabæ θι, πίεθι: deinde crasi ιε in ι longum, fit πῖθι. [15]Futurum secundum medium,

πῖθι.

πίομαι.

16 πίομαι pro [16]πίσομαι, vt φάγομαι & [17]ἔδομαι, *edam*.

πυνθάνομαι.

18 [17]Πυνθάνομαι, *interrogo*. Futurum, [18]πύθο-

πεύσομαι. Aoristus secundus medius [19] ἐπυθόμην à [20] πεύθομαι. Præteritum passiuum, [21] πέπυσμαι pro πέπευσμαι: vt etiam [22] ἄφυκτος, *ineuitabilis*, pro ἄφευκτος, elidendo ε ex diphthongo.

[23] Πράττω, *facio*. Futurum, πράξω, Præteritum, πέπραχα: sed πράττω, *vendo*. Futurum, πράσω. Præteritum, [24] πέπρακα. [25] Sunt verò in quarta cõiugatione, quæ eadem significatione, tamen duplex habent futurum, ~~ἁρπάζω, *rapio*, βαστάζω, *porto*: νυστάζω, *dormito*: παίζω, *ludo*: σαλπίζω, *buccino*, ξω & σω.~~

19 20 21 22 23 24 25

à πεύθομαι. πέπυσμαι. πράττω. πράξω. πράσω. *Duplex futurum in quarta coniugatione* ξω & σω.

Α πείσομαι, πείσῃ, πείσεται, *Participium* πεισόμενος, *passurus*: πεισόμενοι ἀγαθὰ, *beneficia accepturi*. [2] Ab ἔπαθον, ἔπαθες, ἔπαθεν: *Optatiuus* πάθοιμι, πάθοις, πάθοι: *secunda pluralis* πάθοιτε: *Subiunctiuus* πάθω, πάθῃς, πάθῃ: *prima pluralis* πάθωμεν, & *poeticè* (260. 2.) πάθομεν, *patiamur*: *Infinitiuus* παθεῖν, & *Ionicè* (14. 20.) παθέειν, *pati*: *Participium* παθὼν, *passus*, *læsus*. Ab *Aoristo* ἔπαθον, *fit* παθέω *præsens*, *idem quod* πάσχω: *futurum* παθήσω: *Perfectum* πεπάθηκα, *Ionicè* (184. 4.) πεπάθαα: *Participium* πεπαθαὼς, *crasi* (184. 8.) πεπαθὼς, *passus*: ἡ πεπαθῆα, *passa*. [3] *Et passiuum* πεπόνημαι: *in secunda pluralis* πεπόνησθε, *syncope* πέποσθε, *idem quod* πεπόνθατε, *id est*, *laborasti*: *Plus quàm perfectum* ἐπεπονήμην, ηος, ητος, *vnde reiecto augmento fit tertia pluralis Ionica* (115. 10. & 25.) πεπονήατο *pro* ἐπεπόνηντο, *laborabant vel laborauerant*. [4] *Infinitiuus* πεπονθέναι, *pati*. [5] *In plurali* πεπονθότες, πεπονθότων: *hinc aduerbium* πεπονθότως, *cum affectu*. [6] *Possemus*

1 2 3 4 5

πάθομεν. παθέειν. πέποσθε. πεπονήατο.

quoque

quoque dicere, esse futurum secundum medium à πεσέω, vt Aoristus secund. ἔπεσον. Terminatione verò cum futuris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & mediæ, idque per omnes modos & participia verborum barytonorum, circunflexorum & in μι, præterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flectendi ratio à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porrò Dores in huiusmodi futurorum terminationibus pro ȣ non rarò ευ vsurpant: dicunt enim πεσȣ̃μαι & πεσεῦμαι, cadam. Vide 22. 20. huius infinitiuus πεσεῖσθαι, & Ionica dialysi (130. 9. & 16.) πεσέεσθαι, casurum esse. In crebro vsu sunt hæc Dorica futura apud poetas, & præcipuè apud Theocritum: hinc ἀξῶ, ἀξῇς, pro ἄξω, ἄξεις, ducam, duces, ab ἄγω ἁρπαξῶ, rapiam, pro ἁρπάξω vel ἁρπάσω, 82. 22. sed non dicetur ἁρπασῶ: nam Dores futura pleraque in σω per ξῶ efferunt, 81. 15. hinc καθιξῶ pro καθίσω, sedebo: & in Aoristo primo ἐκάθιξα pro ἐκάθισα, à καθίζω, sedeo: γελαξῶ, pro γελάσω: & in Aoristo pri. ἐγέλαξε, risit, pro ἐγέλασεν, à γελάω. at id non semper obseruatur: dicunt enim δωσῶ, dabo, pro δώσω (172. 14.) non autem δωξῶ: sic κλαυσȣ̃μαι siue κλαυσεῦμαι, κλαυσῇ, κλαυσεῖτε, lugebo, is, it, pro κλαύσομαι, κλαύσῃ, κλαύσετε, à κλαίω: futurum κλαύσω, 257. 21. & 259. 2 νομευσῶ, pascã, pro νομεύσω, à νομεύω ὀνασῶ, ὀνασεῖς, ὀνασεῖ, iuuabo, is, it, pro ὀνήσω, εις, ει, vbi quoque α pro η positum est, 22. 7. ab ὀνάω siue ὄνυμι, iuuo. Tertia pluralis Dorici futuri non in ȣ̃σι, vt futurum secundum, sed in ȣ̃ντι desinit: hinc λεξȣ̃ντι, dicent, pro λέξȣσι, à λέγω. Vide 84. 2. 7 Plus quàm perfectum ἐπεπτώκειν excideram: tertia pluralis ἐπεπτώκεισαν, & Atticè (252. 1.) ἐπεπτώκεσαν. Participium πεπτωκὼς, ότος, & syncope siue Ionica formatione (184. 4.) πεπτὼς, ῶτος: ἡ πεπτῶσα, ώσης: ἡ πεπτῶτα, & epenthesi τȣ̃ ε (186. 7.) πεπτεῶτα, lapsum. 8 Atque ἔπεσα, cecidi, à πέτω: vel est syncope pro ἐπέσησα.

ἀξῶ. ἁρπαξῶ. καθιξῶ. ἐκάθιξα. ἐγέλαξε. δωσῶ. κλαυσεῖτε. νομευσῶ. ὀνασεῖ. λεξȣ̃ντι. ἐπεπτώκεσαν. πεπτὼς, ῶτος. πεπτεῶτα. ἔπεσα.

9 Sine

9 Sine augmento πίϑν, πίσις, πίσι, cecidi, cecidisti, cecidit, & πίϑν, inruerunt: cum ὤν, ἔμπιϑν, ἔμπισις, ἔμπισιν, incidi, incidisti, incidit, cum κτ\', κατάπιϑν, & poeticè reiecto α, & mutato τ in literam sequentem π (89. 7. & 16.) κάππιϑν, κάππισις, κάππισι, decidi, corrui, corruisti, corruit. Ab ἔπιϑν, Imperatiuus πίσι, πισίτω: tertia pluralis πισίτωσαν, decidant: Infinitiuus πισεῖν & Ionicè (204. 20.) πισίειν, cecidisse: Participium πισὼν, ὄντ☉, lapsus, prostratus: 10 πισόντες, strati, iacentes. 10 De hoc pagin. 329. vers. 19. 11 Infinitiuus πίνειν, Atticè & Doricè (104. 1.) πινέμεναι, bibere. 12 Plus quàm perfectum ἐπεπώκφν, ἐπεπώκφς, ἐπεπώκφ, potus seu ebrius eram, eras, erat: Participium πεπωκὼς, quì bibit. 13 Infinitiuus πιεῖν, Ionicè (104. 20.) πιέφν, bibisse: Participium πιὼν, ὄντ☉, qui bibit: ἃ πιῶσα, ὅσης, quæ bibit. 14 Atque πῶθι, à πῶμι, pagin. 182. vers. 26. & per apocopen πῶ, bibe. 15 Vide pagin 257. vers. 1. & 239. 10. 16 A πιέσμαι tamen reperitur Infinitiuus πιεῖσθαι, bibiturum esse. 17 Non sequitur regulam finitorum in άνω & άνο-μαι, assignatam à CLENARDO, pagina 293. vers. 12. vide quæ in eum locum annotauimus. Huius imperfectum ἐπυνθανόμην, & deposito augmento πυνθανόμην, audiebam. 18 Secunda persona πεύσῃ & Ionicè (pagin. 108. vers. 20.) πεύσεαι, audies: Participium πευσόμενος, percontaturus. 19 Poeticè πεπυθόμην, pagin. 88. vers. 3. hinc in optatiuo πεπύθοιϛ, intelligat: & in subiunctiuo πεπύθωνται, audiant. Contrà detracto omni augmento dicitur πυθόμην, ϐ, ιϛ: tertia plural. πύθονϛ pro ἐπύθονϛ, audierunt. Imperatiuus πυθοῦ, crede, concede, Doricè (pagin. 22, vers. 20.) πυθεῦ & retracto accentu πύθευ, scisciture. Optatiuus πυθοίμην, πύθοιο, πύθοιϛ, intelligerem, res, ret: tertia plural. πύθοινϛ, & Ionicè (115. 10. & 25.) πυθοίαϛ, intellexerint: & roganerint. Infinit. πυθέσθαι, audiuisse, accepisse:

9 Sine augmento πίϑν, πίσις, πίσι, cecidi, cecidisti, cecidit, & πίϑν, inruerunt: cum ὤν, ἔμπιϑν, ἔμπισις, ἔμπισιν, incidi, incidisti, incidit, cum κτ\', κατάπιϑν, πίϑν. ἔμπεσε.

5 5 tem π (89. 7. & 16.) κάππιϑν, κάππισις, κάππισι, decidi, corrui, corruisti, corruit. Ab ἔπιϑν, Imperatiuus πίσι, πισίτω: tertia pluralis πισίτωσαν, decidant: κάππιϑν.

Infinitiuus πισεῖν & Ionicè (204. 20.) πισίειν, cecidisse: Participium πισὼν, ὄντ☉, lapsus, prostratus: πισέφν.

10 10 πισόντες, strati, iacentes. 10 De hoc pagin. 329. vers. 19. 11 Infinitiuus πίνειν, Atticè & Doricè (104. 1.) πινέμεναι, bibere. 12 Plus quàm perfectum ἐπεπώκφν, 12 ἐπεπώκφς, ἐπεπώκφ, potus seu ebrius eram, eras, erat: Participium πεπωκὼς, quì bibit. 13 Infinitiuus πιεῖν, 13 πινέμεναι.

15 15 Ionicè (104. 20.) πιέφν, bibisse: Participium πιὼν, ὄντ☉, qui bibit: ἃ πιῶσα, ὅσης, quæ bibit. 14 Atque 14 πῶθι, à πῶμι, pagin. 182. vers. 26. & per apocopen πῶ, 15 bibe. 15 Vide pagin 257. vers. 1. & 239. 10. 16 A πιέσμαι 16 πιέφν. πῶθι. πῶ.

tamen reperitur Infinitiuus πιεῖσθαι, bibiturum esse. πιεῖῶϛ.

20 20 17 Non sequitur regulam finitorum in άνω & άνο-μαι, assignatam à CLENARDO, pagina 293. vers. 12. vide quæ in eum locum annotauimus. Huius imperfectum ἐπυνθανόμην, & deposito augmento πυνθανόμην, audiebam. 18 Secunda persona πεύσῃ & Ionicè (pagin. 108. vers. 20.) πεύσεαι, audies: Participium πευσόμενος, percontaturus. 19 Poeticè πεπυθόμην, pagin. 88. vers. 3. hinc in optatiuo πεπύθοιϛ, intelligat: & in subiunctiuo πεπύθωνται, audiant. Contrà detracto omni augmento dicitur πυθόμην, ϐ, ιϛ: tertia plural. πύθονϛ pro ἐπύθονϛ, audierunt. Imperatiuus πυθοῦ, crede, concede, Doricè (pagin. 22, vers. 20.) πυθεῦ & retracto accentu πύθευ, scisciture. Optatiuus πυθοίμην, πύθοιο, πύθοιϛ, intelligerem, res, ret: tertia plural. πύθοινϛ, & Ionicè (115. 10. & 25.) πυθοίαϛ, intellexerint: & roganerint. Infinit. πυθέσθαι, audiuisse, accepisse: 17 18 19 πεύσεαι. πεπύθοιϛ. πεπύθωνται. πύθονϛ. πυθοίαϛ.

Parti-

πεύθεαι. πεύθεζ.

πευθοίαζ.

πίπυσο.

πρήσω. πρῆγμα.

πίπρακα.

παίζω.

20 Participium πυθόμενος, *scisitatus, edoctus.* 20 Hoc *poetæ pro* πυνθάνομαι, *vsurpant: hinc secunda persona* Ionica (108.20.) πεύθεαι *pro* πεύθῃ, *nosti, cognoscis: tertia imperfecti sine augmento,* πεύθεζ *pro* ἐπεύθεζ, *audiebat: tertia pluralis præsentis Optatiui* Ionica (115. 10.& 25.) πευθοίαζ, *audirent, pro* πεύθοιεν: & Parti-
21 cipium πευθόμενος, *interrogans.* 21 Tertia πίπυσαι, *nouit, scit. tertia plus quàm perfecti* πέπυσο *sine* ι (152.
22 5.) *pro* ἐπέπυσο, *audierat.* 22 De *hoc* 314.10. 23 Atticum
23 est *pro* πράσω, 21.14. Ionicè *mutato* α *in* η (21.29.) di-
citur πρήσω: πρήσσοντα πρήγμαζ, *pro* πράττοντα πράγμαζ, *res administrare: Passiuum* πρήσομαι: Im-
24 perfectum ἐπρησόμην, *conficiebar.* 24 Est *etiam* πίπρα-
25 κα, *terminaui, pro* πεπέρακα *per syncopen, à* περάω. 25 Pauca quædam alia his similia enumerantur, 82.21. παί-ζω verò communiter facit παίξω (vnde in Aoristo primo passiuo ἐπαίχθη, *lusus est: in particip.* παιχθείς, *illusus: in futuro primo passiuo* παιχθήσομαι, *ludetur*) & Atticè παίσω (82.9.) vnde in Aoristo primo infinitiui παῖσαι, *ludere.*

Appendix. πίπτω à πίπω. πιαίμεν.

πίπτω, *coquo, pinso, mollio: futurum* πίψω à πίπτω: *Aoristus primus* ἔπιψα: *Participium* πίψας, αντος. Cõmuniter dicitur πίσσω: *Infinitiuus* πίσσειν, & Ionicè (104.1.) πιαίμεν, *sibi vendicare.*

P

ῥέω à ῥεύω, ῥυέω & ῥύημι.

1 Ρέω, *fluo.* 1 Futurũ ῥεύσω, & ῥυήσω, à ῥυέω. Præteritum ἐῤῥύηκα. Aoristus secundus actiuus ἐῤῥύην à ῥύημι: aut secundus pas-
2 siuus à ῥυέω, 2 etiam si ῥυῶ circunflexum desinit in ω purum. Cõposita sunt ἐπιῤῥέω, *influo:* διαῤῥέω, *diffluo,* per geminum
3 ῥῥ. 3 nam vt augmentum syllabicum duplicat ῥ, ita & præpositio finita in vocalem.

ῥῥ geminum in cõpositis.

calem, ῥῆμα, *verbum:* ἐπιῤῥῆμα, *aduerbium:* ῥήγνυμι, *rumpo:* καταῤῥήγνυμι, *dirumpo:* ῥῆξαι, *rupisse:* περιῤῥῆξαι, *circunscidisse:* proinde καταῤῥάκτης, *cataracta*, fit à verbo, ῥάσσω, *tundo:* καταῤῥάσσω, *collido:* sed καταῤῥάκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀῤῥάσσω, *tundo:* καταῤῥάσσω, *collido:* per vnum ῥ, pro quo et ἀῤῥάσσω dicitur, vnde συναῤῥάσσω, *confringo*, nam συῤῥάσσω, *confringo*, *collido*, à ῥάσσω.

καταῤῥάκτης *siue* καταράκτης *vnde ducatur.*

4 Ῥηγνύω et ῥήγνυμι, *rumpo.* Futurum, 4 ῥήξω à ῥήγω. Aoristus secundus passiuus, 5 ἐῤῥάγλω, *rupi.* Præteritum medium, 7 ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα: siquidem hoc verbum pro η capit sæpè ω: sic διέῤῥωγα, *dirupi:* διῤῥωγώς, *dirutus*, vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς, *defensor.*

4 5 6 7 ῥήγνυω & ῥήγνυμι à ῥήγω.

ω pro η. διέῤῥωγα. διῤῥωγώς. ἀρωγός.

8 Ῥωννύω et ῥώννυμι, *valeo.* Futurum, 9 ῥώσω à 10 ῥώω. Præteritum actiuum ἔῤῥωκα, passiuum, 11 ἔῤῥωμαι. Plus quàm perfectum, ἐῤῥώμλω. Imperatiuus, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, *vale, valeat.* Infinitiuus, ἐῤῥῶσθαι.

8 9 10 11 ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥώω.

De *hoc* 257.19. A ῥέω *imperfectum*, ἔῤῥεον, ἔῤῥεις, ἔῤῥει. 1 ῥεῦν & ῥέειν *absque augmento. subiunctiuus* ῥέω, ῥέῃς, ῥέῃ, & *poeticè* (323.25.) ῥέῃ, *fluat.* 2 *Dicit etiamsi* ῥυῶ, *&c. quia* (152.21.) *visus fuerat innuere, huiusmodi verba destitui aoristo secundo, futuro secundo, & præteri-*

1 ῥεῦν. 2 ῥέῃ.

to medio. Potest & hic aoristus ab Aeolico ῥίύω, vnde & futurum ῥεύσω, deduci ab eo aoristus secundus actiuus esset ἔῤῥυον (vt ἔφυγον à Φίύγω, 97.7.) passiuus ἐῤῥύην, ἐῤῥύης, ἐῤῥύη. fluxi, isti, it. hinc subiunctiuus ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ, fluxero, is, it: prima plur. ῥυῶμεν: cum πρὸς, παραῤῥυῶμεν, & poeticè (89.7.) παῤῥυῶμεν, perfluamus: infinitiuus ῥυῆναι, emanasse, fluxisse: participium ῥυὲις, qui fluxit. futurum secundum ῥυήσομαι, ῥυήσῃ, ῥυήσεται, disfluam, es, et. 3 Vide 238.9. Sic etiam à priuatiuum, atque aliæ particulæ in vocalem finitæ, quando in compositione ante ῥ locum habent, geminant ῥ: vt ῥυπὸς, qui tutò dici potest, clarus, ἄῤῥυτος, nefandus, non dicendus, obscurus. poetæ metri gratia idem obseruant & ante alias consonantes: vt πεπιῤθέισασα, verita pro πεπιθέισασα, participium aoristi primi verbi πεπιθέιθω, vereor. ἀναλλίξας, qui collegit, pro ἀναλίξας. participium aoristi primi ab ἀναλίγω. 4 De hoc & similibus, 289.26. & 292.15. 5 Hinc aoristus primus ἔῤῥηξα, ἔῤῥηξας, ἔῤῥηξεν, erupi, isti, it: tertia plur. ἔῤῥηξαν, fregerunt: imperatiuus ῥῆξον, erumpe: ῥήξατε, rumpite: infinitiuus ῥῆξαι, tangere, frangere: participium ῥῆξας, dispergens, disseminans: aoristus primus medius ἐῤῥηξάμην: tertia singularis sine augmento ῥήξατο, erupit. 6 Ab ἐῤῥάγην, ἐῤῥάγης, ἐῤῥάγη, rupi, erupi, isti it, tertia pluralis ἐῤῥάγησαν, eruperùt: subiunctiuus ῥαγῶ, ῥαγῇς, ῥαγῇ, erumpam, as, at: infinitiuus ῥαγῆναι, quod & ῥηγῆναι, abruptum esse: participium ῥαγὲις, ῥαγεῖσα, ruptus, rupta. futurum secundum ῥαγήσομαι, vnde infinitiuus ῥαγήσεσθαι, rupturum esse. Aoristus secundus actiuus ἔῤῥαγον 7 obsoleuit. 7 Ab ἔῤῥοαγα, ἔῤῥοαγας, ἐῤῥόαγεν, influxi, isti, it, vel ruptus sum, es, est, plus quàm perfectum ἐῤῥώῳγειν: tertia plural. ἐῤῥώῳγεισαν, & Atticè (252.1.) ἐῤῥώῳγεσαν, rupti erant: participium ἐῤῥωῳγὼς, ἐῤῥωῳγυῖα, ruptus, rupta: sine augmento ῥωῳγὼς: cum ἀνὰ, ἀναῤῥωῳγὼς, apertus, hians. Huiusmodi mutatio τὸ κ in ω, Atticorum est. huc referunt

παῤῥυῶμεν.

α in compositione ante ῥ.

πεπιῤθέισασα.

ἀναλλίξας.

ἐῤῥώῳγεισαν.

ἀναῤῥωῳγώς.

referunt quidam συνοχωκότι, id est, compressi, coarctati, collapsi: participium perfectum duale sine augmento pro συνωχηκότε, à συνοχέω, μ. ήσω: π. ηκα: quod derivatur à συνοχὴ ῆς, imbecillitas, turbatio, 156.17. hoc verò verbale est (218.16.) à συνέχω, constringo, contineo. sic μίμβλωκας, κασι, κι, transi, isti, it: & curaui, isti, it: quod per syncopen & τὸ β, euphoniæ gratia, interiectionem dictum est vel pro μιμόλικα à μολέω, (308.13.) vel pro μεμέλικα à μελέω & μέλω, curo. è μέμβλωκι cum πῆχε fit παραμέμβλωκιν & poeticè (89.7.) παρμέμβλωκι, permanet, adest. 8 De hoc & similibus in νύω et νυμι finitis habes, 296.25. 9 Hinc aoristus primus ἔῤῥωσα, σας, σε, valui, & confirmaui, isti, it: infinitiuus ῥῶσαι, roborasse: participium ῥώσας, roborans: futurum mediũ ῥώσομαι. 10 Huius passiuum ῥώομαι, fluo, tendo, ruo: in imperfecto ἐῤῥώοντο, festinabant, ruebant. 11 Hinc participium ἐῤῥωμμένος, de quo, 211.5. aoristus primus assumit σ (262.3.) ἐῤῥώσθην, ἐῤῥώσθης, ἐῤῥώσθη: tertia plur. ἐῤῥώσθησαν: vnde participium ῥωσθεὶς, ῥωσθεῖσα, confirmatus, confirmata.

συνοχωκότι

1 Σβεννύω, σβέννυμι, extingo. Futurum, 2 σβέσω, et σβήσομαι à σβέω. Aoristus secundus, ἔσβην à σβῆμι: 3 aut est aoristus secundus actiuus, ἔσβον: passiuus, ἔσβην.

Σ
σβεννύω & σβέννυμι à σβέω & σβῆμι.

4 Σεύω, eo, fugo, concito. 5 Aoristus primus ἔσευα per α purum. Aorist. passiuus 6 ἐσύθην pro ἐσεύθην.

σεύω. ἔσευα. ἐσύθην.

7 Σπαίρω, libo. Futurum 8 σπερῶ à σπέρω: 9 quandoq; Aeolicè pro subiunctiua

σπέρω à σπέρω. Aeolismus.

vocali consonans, σπείρω, σπέῤῥω, *semino:*
10 10 γείνατο, γένατο, *natus est.*

συνίημι. 11 11 Συνίημι, intelligo. Aoristus primus,
συνῆκα. 12 συνῆκα, et Atticè 12 ἐσυνῆκα per geminũ
ἐσυνῆκα. 13 augmentum, vt 13 ἠνώχλουν, *turbabam*, et
similia. Aoristus secundus, συνῆν. Impe-
συνῆν. ratiuus, σύνες. Participium, συνείς. Atticè
σύνες. autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῆν, ξύνες, ξυνείς:
ξυν Atticè vt pleraque alia communiter per συν ef-
pro συν. feruntur, Atticè per ξυν, σύνοικος, ξύνοι-
κος, *contubernalis.*

Συῤῥήγνυσθαι, *confringi*, compositum
συῤῥήγνυσθαι συν in compo- 14 à συν, *cum, simul*, et ῥήγνυσθαι, *frangi.* 14 Quo-
sitione fit modo verò se habeat συν in compositis,
docere possunt subiecta exempla, βαί-
συμ ante { β, μ, π, φ, ψ } νω, *vado*, συμβαίνω, *contingo:* γράφω, *scribo*,
συγγράφω. *conscribo:* ζάω, *viuo*, συζάω, *con-*
uiuo: κάμνω, *laboro:* συγκάμνω, *simul laboro:*
συγ ante { γ, κ, χ } λέγω, *dico, & lego, id est, colligo*, συλλέγω,
colligo: μανθάνω, *disco*, συμμανθάνω, *con-*
συ, συσ, συ, συλ, συῤ { ante } ζ, σ, ς, λ, ῥ *disco:* παίζω, *ludo*, συμπαίζω, *colludo:* ῥέω,
fluo, συῤῥέω, *confluo:* σείω, *quatio:* συσσείω,
concutio: στέλλω, *mitto, traho*, συστέλλω, *con-*
traho: φημὶ, *dico*, σύμφημι, *consentio, com-*
probo: χέω, *fundo*, συγχέω, *confundo:* ψηφί-
ζω, συμψηφίζω, *computo*. Idem iudicium
de mutatione ν in præpositione ἐν, *in:*
βαίνω,

Ita est de ν in præpos. ἐν, nisi quòd manet sequente σ.

βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, etc. nisi quòd ante σ non mutatur ν, σείω, ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *significo*, ἐνσημαίνω, *insignio*, *significo*.

Vide 296. 25. A σβέννυμι *participium* σβεννὺς, *extinguens*. [2] Hinc *aoristus primus* ἔσβεσα, ἔσβεσας, ἔσβεσε (*cum* ἀπὸ, ἀπέσβεσεν, *extinxit*) *sine augmento* σβέσα, σβέσας, σβέσε: *tertia plural.* σβέσαν: *infinitiuus* σβέσαι, *extinxisse*. *Aoristus primus passiuus* ἐσβέσθην, ἐσβέσθης, ἐσβέσθη, *extinctus vel mortuus sum, es, est*: *subiunctiuus* σβεσθῶ, σβεσθῇς, σβεσθῇ: *infinitiuus* σβεσθῆναι: *cum* ἀπὸ, ἀπροσβεσθῆναι, *extingui*, *supprimi*: *futurum primum passiuum* σβεσθήσομαι, *extinguar*. *Pro* σβέσω *dicitur quoque* σβήσω: *perfectum* ἔσβηκα: *participium* ἐσβηκὼς: *cum* ἀπὸ, ἀπεσβηκὼς, *extinctus*. [3] *Prior opinio verior videtur, quòd posterior repugnet ei quod dixit*, 153. 6. *vide* 158. 18. [4] *Passiuum* σεύομαι: *imperfectum* ἐσευόμην: *tertia plural.* ἐσεύοντο, & *poeticè augmento positione producto* (247. 30.) ἐσσεύοντο, *ibant*. *Aoristus secundus* ἔσυον (*vt* ἔφυγον *à* φεύγω, 97. 7.) *medius* ἐσυόμην: *tertia persona* ἐσύετο, *syncope ac deposito augmento* σύτο, *concitatus est*, *proruit*. *Alij volunt dictum pro* ἐσέσυτο *in plus quàm perfect. passiuo*, *deposito omni augmento*. Vide 253. 4. [5] *De hoc* 254. 21. *sine augmento est* σεῦα, σεῦας, σεῦε, *fugaui*, *isti*, *it*: *participium* σεύας: *cum* ἐπὶ, ἐπισεύας *et poeticè* (370. 13.) ἐπισσεύας, *exhortatus*, *aoristus primus medius* ἐσευάμην, ω, ατο, & *deposito augmento*, σευάμην, σεύω, σεύατο, *irrui*, *isti*, *it*: *imperatiuus* σεῦαι, σευάσθω & *syncope* σεύθω, *concitetur*. [6] *Ab* ἐσύθην, ἐσύθης, ἐσύθη, *id est cum impetu motus sum, es, est*: *ducitur participium* συθεὶς, *concitatus*. [7] *Huius imperfectum* ἔσσενδον, ἔσσενδες, *hinc tertia Ionica* (85. 5.) σσένδεσκε, *libabat*. [8] *Hinc aoristus primus* ἔσσεισα, ἔσσεισας, ἔσσεισε, *sine augmento* σσεῖσα,

2 σβέσα.
3 ἀπεσβηκώς.
4 ἐσσεύοντο.
σύτο.
5 σεῦα.
ἐπισσεύας.
σεύατο.
σεύθω.
6
7
8 σσένδεσκε.

σπεῖσε. σα, σπεῖσας, σπεῖσε, libaui, isti, it: imperatiuus σπεῖσον: subiunctiuus σπείσω, σπείσῃς: infinitiuus σπεῖσαι: participium σπείσας. Aoristus primus medius ἐσπεισάμην: infinitiuus σπείσασθαι, inducias facere: perfectum passiuum ἔσπεισμαι: tertia persona ἔσπεισται, transactum est: aoristus primus ἐσπείσθην, sacrificio placatus sum: ἐσπεισθησαν ἀνοχαὶ, factæ sunt induciæ. 9 Sic ἀργεννὸς, candidus, pro ἄργεινος: ἄπερρε pro ἄπειρε, abi in malam rẽ, ab ἀπείρω: & simplex ἔρρε, peri: atque in imperat. pass. ἔρρου, abi, peri, ab εἴρω siue φθείρω, pro quo Aeoles φθέρρω dicunt: deinde per aphæresim ἔρρω. A φθείρω, corrumpo (vt hoc obiter dicatur) futurum φθερῶ, 68.22. perfectum ἔφθαρκα, 91.6. passiuum ἐφθαρμαι, 112.14. hinc particip. ἐφθαρμένος, interemptus. & pro ἔφθαρμαι Aeoles dicunt ἔφθορμαι, ἔφθορσαι, ἔφθορται. sic à μείρω siue μείρομαι, diuido, sortior, fit μέμορμαι, μέμορσαι, μέμορται, sortitus sum, es, est, pro μέμαρμαι, μέμαρσαι, μέμαρται, quod & μεμοίραμαι, μεμοίρασαι, μεμοίρατα: & rursus pro eodem, μεμόρημαι, μεμόρησαι, μεμόρηται: vnde participium μεμορημένον, factum, paratum. Ab ἔφθορμαι & μέμορμαι in infinitiuo ἔφθορθαι, μέμορθαι, accentu in antepenultima, 23.32. sic τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω, μ. τερῶ, π. τέτορκα, id est, infesto, sum molestus. sed redeamus ad φθείρω: huius perfectum medium ἔφθορα, corrupi, 127.7. aoristus secundus actiuus ἔφθαρον, 97.9. passiuus ἐφθάρην, perij: participium φθαρεὶς, ἐντος, corruptus. Pro φθερῶ futuro verbi φθείρω Aeoles dicunt φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει, vastabo, is, it: 80.35. & 288.3. sic ab εἴρω idem quod φθείρω, futurum ἔρσω pro ἐρῶ, vnde aoristus primus sine augmento ἔρσα, ἔρσας, ἔρσε: cum ἀτὴρ, ἄπερσεν, & poeticè seruato ο (88.16.) ἀτέρσε, corrupit. sic à κείρω, tondeo, μ. κερῶ, Aeolicè κέρσω: vnde aoristus primus ἔκερσα, totondi: infinitiuus κέρσαι, totondisse à futur. κερῶ infinitiuus κερεῖν & Ionicè (98.26.) κερέειν, tonsurum

ἀργεννός. ἄπερρε. ἔρρε. ἔφθορμαι. μέμορμαι. μεμοίραμαι. μεμόρημαι. ἔφθορθαι. μέμορθαι. τέτορθαι. φθέρσει. ἀτέρσε. ἔκερσα.

rum esse, ab ἄρω, coapto, μ. ἀρῶ & ἄρσω, coaptabo: aoristus primus ἦρσα: imperativus ἄρθν, adapta. à κύρω, sum, adipiscor, nanciscor, incido: μ. κυρῶ & κύρσω, adipiscar: aoristus primus ἔκυρσα: in secunda plural. ἐκύρσατε, incidistis: tertia ἔκυρσαν, inciderunt: cum ἐν, ἐνέκυρσαν, offenderunt: participium κύρσας: cum ἐν, ἐγκύρσας, incidens. vide 92. 25. participium aoristi primi passiui κυρθεὶς, adeptus. 10 Vide 323. 1. 11 Componitur ex σὺν (pro quo Attici ξὺν in compositis, 201. 16.) & ἵημι, 12 cuius inflexionem habes, 275. 15. 12 Pro ἐσυνῆκα, ἐσυνῆκας, ἐσυνῆκεν, Attici dicunt ξυνῆκα, ξυνῆκας, ξυνῆκε, intellexi, isti, it: atque ξυνέκα, ξυνέκας, ξυνέκε, 249. 17. communiter vero συνέκα, συνέκας, συνέκε. 13 De hoc 242. 26. 14 Quare ita mutetur ν, vel elidatur, dubitamus, 9. 1. & 12. 31: Idem ferme iudicium de ν in ἀνά, cùm poeticè, α finali deperdito, præponitur consonantibus, vel uti 89. 7. & 16. attigimus. nam ν ante κ & χ mutatur in γ: ante λ, in λ: ante β, μ, π, φ, in μ: vt ante κ, ἀγκαλίω pro ἀνακαλέω, reuoco: ἀγκλίνας pro ἀνακλίνας, inclinans, reclinans, vt τύψας 105. 4. ab ἀνακλίνω. ἀγκρεμάσας pro ἀνακρεμάσας, suspendens, vt τύψας, 105. 4. ab ἀνακρέμνυμι. sed tanquam ab ἀνακρεμάω, μ. άσω: aoristus primus ἀνακρέμασα: tertia plural. ἀνακρέμασαν, suspenderunt: participium aoristi primi passiui ἀνακρεμασθεὶς, pendens. ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω, discutio, discerno. ἀγκρίνομαι pro ἀνακρίνομαι, præludo. huc etiam referri possunt ἄγκλητος pro ἀνάκλητος, iactator: ἄγκων pro ἀνάκων, minister: atque hinc ἀγκονῆτις, ἰδ, ministra: & ἀγκονέω ῶ, diligens sum: sic ἀγκορὴς quasi ἀνακορὴς, insatiabile. Ante χ, ἀγχαλάζω pro ἀναχαλάζω, relaxo, remitto. Ante λ, ἀλλύω pro ἀναλύω, euerto, soluo, retexo: vnde ἀλλύεσκε Ionicè (85. 5.) pro ἀνέλυε, soluebat: & ἀλλύσα pro ἀναλύσα, soluens. ἄλιγον pro ἀνάλιγον, et hoc pro ἀνέλιγον, collegi: aoristus secundus sine augmento ab ἀναλίγω: vnde &

ἄρθ.
ἄρθν.
κύρσω.
ἐνέκυρσαν.
ἐγκύρσας.
ἀγκαλίω
ἀγκλίνας
ἀγκρεμάσας
ἀγκρεμασθεὶς
ἀγκρίνω
ἀγκρίνομαι
ἄγκλητος
ἄγκων
ἀγκονῆτις
ἀγκονέω
ἀγκορὴς
ἀγχαλάζω
ἀλλύω
ἀλλύεσκε
ἀλλύσα
ἄλιγον

In compositis ex ἀνὰ poetæ dicunt

ἀγκ ἀγχ ἀλλ ἀμβ ἀμμ ἀμπ ἀμφ

ἀνακ ἀνακ ἀνακ ἀναβ ἀναμ ἀναπ ἀναφ

ἀλλέξαι. ἀμβαίνω.

in aorist. prim. infinitiui actiui ἀλλέξαι pro ἀναλέξαι, collegisse. Ante β, ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω, ascendo: vnde ἄμβασις pro ἀνάβασις, ascensio: ἀμβάτης pro ἀναβάτης, ascensor: ἄμβατος, accessus, accessibilis: τὰ ἄμβατα, gradus. ἄμβαλε pro ἀνάβαλεν, & istud pro ἀνέβαλε, reiecit, sursum iecit, aoristus secundus ab ἀναβάλλω: sunt qui legant ἄββαλεν: ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, altè: ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ & ἀμβολίη pro ἀναβολίη, procrastinatio, mora: ἀμβολιεργὸς pro ἀναβολιεργὸς, dilator operum, procrastinator: ἀμβώσαντες, reclamantes, exclamantes, pro ἀναβώσαντες, & istud per crasim pro ἀναβοήσαντες, vt simplex βώσας pro βοήσας, 143. 1. sic in appositione, ἀμβωμοῖς seu ἀμβωμοῖσι (25. 12.) pro ἀνὰ βωμοῖς ad altaria. Ante μ, ἀμμάθω pro ἀναμάθω, pœnteo: ἄμμιγα pro ἀνάμιγα, simul, vna: ἀμμίδην pro ἀναμίδην permixtum, promiscuè: ἀμμίξας pro ἀναμίξας, immiscens, ab ἀναμίγνυμι, sed tanquam ab ἀναμίγω, 289. 28. & in appositione, ἀμμίγα pro ἀναμίγα, per magnum: ἀνὰ μέσον, ἀμμέσον, in medio. Ante π, ἀμπαιανίσαι pro ἀναπαιανίσαι, pæana recantare, aoristus primus infinitiui ab ἀναπαιανίζω. ἀμπιπαλῶν, vibrans, pro ἀναπιπαλῶν & istud pro ἀναπιπαλῶν, cum augmento poetico, 88. 3. est participium aoristi secundi ab ἀναπάλλω: sic à simplici πάλλω fit πιπαλῶν, vibrans vel qui vibrauit: ἀμπαύομαι pro ἀναπαύομαι, quiesco: hinc in aorist. prim. imperatiui medij ἀμπαύσασθε, requiescite: & verbalia τὸ ἄμπαυμα, αζος, quies, silentium: ἡ ἄμπαυσις, ιος, requies: ἀμπαυστήριος, sedes in qua quiescitur, pro ἀναπαυσασθε, ἀνάπαυμα, ἀνάπαυσις, & ἀναπαυστήριος. ἀμπέταλον pro ἀνατέταλον, extende, aperi vt τύφλον, 99. 15. ab ἀναπέτννυω, sed tanquam ab ἀναπετάω, 296. 25. & 303. 6. ἄμπηρος pro ἀνάπηρος, cæcus, mutilatus: ἀμπλίκω pro ἀναπλίκω, amicio, implico: hinc ἀμπλακίω, pecco, erro, implicor: vnde participium

ἀμβαλε. ἀμβλήδην. ἀμβολή. ἀμβολίη. ἀμβολιεργὸς ἀμβώσαντες. ἀμβωμοῖσι. ἀμμάθω. ἄμμιγα. ἀμμίδην. ἀμμίξας. ἀμμίγα. ἀμμέσον. ἀμπαιανίσαι. ἀμπιπαλῶν. ἀμπαύομαι. ἀμπαύσασθε. ἄμπαυμα. ἄμπαυσις. ἀμπαυστήριος. ἄμπηρος. ἀμπλίκω.

cipium aoristi secundi ἀμπλακὼν, qui errauit, & verbale ἀμπλάκημα, peccatum, inde dictum quod implicet & inuoluat homines: sic & ἡ ἀμπλακία, error, peccatum: ἀμπνοὴ pro ἀναπνοὴ, respiratio: ἀμπάμενος pro ἀναπάμενος, reuolans, subuolans: τὰ ἀμπάμενα, reuolantia: vide simplex πάμενος, 354. 20. ἄμπωσις pro ἀνάπωσις, vadosum æstuarium: ἄμπωτις (quo & oratores vtuntur) pro ἀνάπωτις, reciprocatio aquæ & receßus: hinc ἀμπωτίζω, ingurgito: & in appositione ἀμπεδίον pro ἀνὰ πεδίον, per campum: ἀμπέλαγος pro ἀνὰ πέλαγος, per mare: ἄμπολιν pro ἀνὰ πόλιν, per vrbem. Ante φ, ἀμφίρω pro ἀναφίρω, sursum fero: ἀμφίρει) pro ἀναφίρει), sursum fertur: ἀμφυγία pro ἀναφυγία, perpetuum exilium: & in appositione, ἀμφόνου pro ἀνὰ φόνου, per cædem: ἀμφυτὰ pro ἀνὰ φυτὰ, per plantas. Ante δ verò, ante θ, ν, σ, & τ, quanuis ἀνὰ perdat α finale, ν tamen manet inuariatum tam in compositione quàm in casus appositione: vt ἀνδιφράδιες pro ἀναδιφράδιες, area: ἄνδιεμα pro ἀνάδιεμα, vitta: τὰ ἄνδιμα. ἄνδηρα pro ἀνάδηρα, flores: ἀνδίκτης, ου, pro ἀναδίκτης, genus laquei: ἄνδιχα pro ἀνάδιχα, bifariam: ἀνδοκάδην pro ἀναδοκάδην, ex fideiussione: ἀνδόνακας pro ἀνὰ δόνακας, inter arundines, ab ὁ δόναξ, ακος, arundo: ἀνδύει) pro ἀναδύει), emergit: ἀνθρώσκω pro ἀναθρώσκω, resilio: ἀννένυας pro ἀνὰ νένυας, per cadauera: ἄνσηθον pro ἀνάσηθον, exurge, aoristus primus imperatiui actiui ab ἀνίσημι, μ. ἀνασήσω: ἀνσρίφομαι pro ἀνασρέφομαι, percurro, peruado, assiduus sum: ἀνσρίφομαι. ἀνάχιο, de quo 348. 13. ἀνχήσιωδς pro ἀναχήσιωδς, toleraturum esse: vide simplex χήσιωδς 347. 22. ἀνσόμα pro ἀνὰ σόμα, per os. ἀνζεύνυω pro ἀναζεύνυω, extendo. τ verò præpositionis κατὰ, quando poeticè quoque, α finali deperdito præponitur consonantibus, ante aspiratas φ, χ, mutatur in earum tenues, π, κ: ante δ & τ, seruatur ipsum τ: ante alias mutas, & ante immutabiles

ἀμπνοή.
ἀμπάμενος.
ἄμπωσις.
ἄμπωτις.
ἀμπωτίζω.
ἀμπεδίον.
ἀμπέλαγος.
ἄμπολιν.
ἀμφίρω.
ἀμφυγία.
ἀμφόνου.
ἀμφυτά.
ἀνδιφράδιες.
ἄνδιεμα.
ἄνδηρα.
ἀνδίκτης.
ἄνδιχα.
ἀνδοκάδην.
ἀνδόνακας.
ἀνδύει.
ἀνθρώσκω.
ἀννένυας.
ἄνσηθον.
ἀνσρίφομαι.
ἀνάχιο.
ἀνσόμα.
ἀνζεύνυω.

Poetæ ita faciunt composita ex κατὰ,

καββ
καδδ
κακκ
κακχ
καλλ
καμμ
κανν
καππ
καπφ
καρρ
κασσ
κατθ
κατ

καταβ biles λ, μ, ν, ρ, mutatur in cõsonam sequenti similem,
καζδ nempe in β ante β, in δ ante δ, & sic de alijs: ante σ
καζκ verò, ipsum τ prorsus deperit: sed exemplis res illu-
καζχ stretur: ante β, κάζβαλε pro κατάβαλε, & istud
καζλ pro κατέβαλε, strauit, aoristus secundus absque au- 5
καζμ gmento à καζβάλλω: infinitiuus καββαλεῖν pro
pro καζνκαζβαλεῖν, strauisse: & καζβαλικὸς, prosternendo
καζπ aptus: & huius comparatiuus καζβαλικώτερος, ad
καζφ prosternendum aptior, qui aptius prosternitur: qui-
καζρρ bus & oratores vtuntur. Ante δ, καζδραθίσκω, dor- 10
καζσ mierunt duo, pro καζδραθίσκω, tertia dualis aori-
καζθ sti secundi à καζδαρθάνω, sed tanquam à καζδ-
καζτ αρθίω: simplex δαρθίω, aoristus secundus ἔδαρ-
θον, & metathesi ἔδραθον: tertia dualis reiecto au-
gmento δαρθίσκω, cum κτ', καζδαρθίσκω, & poe- 15
ticè καδδραθέτην: καδδῦσαι pro καταδῦσαι, de-
mersisse, aoristus primus infinitiui act. à καταδύω:
& in appositione, καδδύναμιν pro κτ' δύναμιν,
pro virili parte: ἡ δύναμις, εως, σὺν δυνάμιν, vt ὄ-
φιν, 55. 26. καδδὲ pro κατὰ δὲ, hoc in tmesi non ra- 20
ro usurpatur, quum scilicet verba composita ex κα-
τὰ diuiduntur, atque inter præpositionem κατὰ &
verbum simplex inseritur particula δὲ, siue sola si-
ue cum alijs dictionibus: vt καδδ' ἔβαλε prn κατέ-
βαλε δὲ, id est, strauit autem, aorist. secund. à κα- 25
ταβάλλω καδδ' ἵσε pro καθεῖσε δὲ, id est, ἐκάθισε
δὲ, collocauit verò: vide simplex ἵζω 301. 26. καδδ'
ἔβορε pro κατέβορε δὲ, deuorauit verò, aoristus secund. à
καταβορόω: καδδ' ἕλον pro καθέλον δὲ, & hoc pro
καθεῖλον δέ, detraxerunt verò, est aorist. secund. si- 30
ne augmento à καθαιρέω, sed tanquam à καθέλω,
vt simplex αἱρέω ab ἕλω, 316. 23. καδδ' ἔπισε δέ, de-
cidit verò, aorist. sec. à καταπίπτω, sed tanquã à κα-
ταπίσσω, vide 364. 17. Ante κ, κακκῆαι pro κατα-
κῆαι, pro quo etiam Homerus dixit καζκηέμεν, cre-

καδδέ.

καδδ' ἔβαλε.

καδδ' ἵσε.
καδδ' ἔβορε.

καδδ' ἕλον.

καδδ' ἔπισε.

κακκῆαι.
κατακηέμεν.

mare,

mare, aor. pr. infin. à κατακαίω, μ. κατατύσω, aor. pri. κατέκαυσα & κατέκνα. 254. 22. vnde infi. κατακῆαι & Ionicè κατακῆμεν: in prima plur. subiũct. κατακήωμεν, & poeticè 260. 2. κατακήομεν, crememus. κακκρύπτον pro κατακρύπτων, occultans, tegens: & in appositione, κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, circa verticem. Ante χ, κάχαρζος pro κατάχαρζος, lætabũdus, verbale à κατάχαίρω, insulto: κακχεύω pro κατακχεύω, destruo cõfundo. Ante λ, καλλείπειν, pro κατελείπειν, relinquere: hinc καλλείπτζ, relinquitur: καλλείψω, relinquã: infin. καλλείψην, relicturum esse: in aor. sec. κάλλιπε, reliquit. sine augmento pro κατέλιπε et istud pro κατέλιπεν: in appositione, καλλαπάρην pro κατὰ λαπάρην, iuxta ilia: λαπάρην accusse est Ioni. (24. 20.) pro λαπάραν, ab ἡ λαπάρα, ra, as, ile, abdomen, venter. Ante μ, καμμίξας, pro καταμίξας, immiscens, particip. aor. pri. à καταμιγνύω sine καταμίγνυμι, sed tanquam à καταμίγω, 289. 26. καμμύω pro καταμύω, claudo, quo & oratores vtũtur: hinc in futu. καμμύσει ζὺς ὀφθαλμοὺς, claudet oculos: & in aorist. pri. ἐκάμμισαν ζὺς ὀφθαλμοὺς, occluserunt oculos. καμμονία & Ionicè καμμονίη pro κατομονίη, victoria quæ ad solam partem vadit: huc referri potest κάμμορ☉ pro κακόμορος, infortunatus, quasi κάκμορος: in appositione, καμμίζον pro κ' μίζον, circa medium: καμμὶν pro κ' μὶν, & tmesi, καμμὶν ἄροζον ἄξαν, pro ἄραζον μὲν κατάξειαν, aratrũ quidem fregerint: est κατάξῃαν, aor. pri. Aeolicus optatiui (102. 4.) à κατάγνυμι, sed tanquam à κατάγω. Ante ν, καννεύσας pro κατανεύσας, annuens. particip. aor. pri. à κατανεύω. Ante π, καππυρίσασα pro κατα πυρίσασα, incendens, particip. fœminum aori. pri. actiui à κατα πυρίζω: in appositione, καππεδίον pro κ' πεδίον, per cãpum, in cãpo. Ante φ, κάπφαγε pro κατάφαγε, & istud pro κατέφαγε, comedit, aorist. sec. sine augmento à κατα φάγω, sed tanquã à κατα φήγω: καπφωθὴς pro κατα φωθὴς, vastatus, parti-

κατακήωμεν. κακκρύπτων. κακκορυφὴν. κάχαρζος. καλλείπῃν. καλλαπάρην. καμμίξας. καμμύω. καμμονίη. κάμμορ☉. καμμίζον. καμμὶν. καννεύσας. καππυρίσασα. καππεδίον κάπφαγε. καπφωθὴς.

participium aoristi primi passiui ab inusitato κατα-
καπφάλαρα φόω: *in appositione,* καπφάλαρα *pro* κατὰ φάλαρα, *in*
καῤῥέζειν. *phaleris. Ante* ρ, καῤῥέζειν *pro* καταρέζειν, *quod & ipsum*
poeticum est pro καταῤῥέζειν, *peragere: sic participium*
præsens fœminin. καῤῥέζουσα, *peragens: in appositione,*
καῤῥά. καῤῥὰ *pro* κατὰ ῥὰ: καῤῥόον *& crasi* καῤῥοῦν *pro* κα-
καῤῥοῦν. τὰ ῥόον, *dicitur etiam* καταροῦν *&* κατάῤῥοον, *id est, se-*
κάσχεσθε. *cundo flumine. Ante* σ, κάσχεσθε *pro* κατάσχεσθε, *conti-*
nete: à κατέχω, *sed tanquam à* καταχέω, *cuius aoristus*
secundus κατέσχον, σχες, σχε: *medius* κατεσχόμην, *impe-*
ratiuus κατάσχου, καταχέσθω, *secunda plural.* κατά-
καστορνῦσα. σχεσθε *& poeticè* κάσχεσθε: *vide* 346. 1. καστορνῦσα *pro*
καταστορνῦσα, *complanans, participium præsens act. à*
καταστόρνυμι, *vt* ζευγνῦσα, 176. 23. *Ante* θ, κατθνήσκω
κατθνήσκω. *pro* καταθνήσκω, *morior: hinc in aoristo secundo* κάτθα-
νε *pro* κατάθανε, *& istud pro* κατέθανε, *mortuus est,*
353. 19. *atque pro imperatiuo* κατάθανε, *morere, obi:*
& participium κατθανὼν *pro* καταθανὼν, *mortuus:*
κατθάψαι. κατθάψαι *pro* καταθάψαι, *sepeliuisse, aoristus primus*
κάτθεσαν. *infinitiui à* καταθάπτω: κάτθεσαν *pro* κατάθεσαν, *&*
istud pro κατέθεσαν, *deposuerunt: vide simplex* ἔθεσαν,
κατθεμένη. 165. 17. κατθεμένη *pro* καταθεμένη, *quæ deposuit: vide*
καττύπτεσθε. 169. 7. *Ante* τ, καττύπτεσθε, *pro* κατατύπτεσθε, *vapulare:*
καττάδε. *& in appositione,* καττάδε *pro* κατὰ τάδε, *secundum*
καττοῦτο. *hæc, in hunc modum:* καττοῦτο *pro* κατὰ τοῦτο, *iuxta hoc,*
ηρτῶ. *sic præpositio Dorica* ποτὶ, *id est* πρὸς (202. 2.) *præcipuè*
ηρτόν. *cum articulis, vt* ηρτῶ *pro* ποτὶ τῶ, *id est* πρὸς τοῦ:
ηρτάν. ηρτὸν *pro* ηρτὶ τόν: ηρτὰν *pro* ηρτὶ τάν, *id est* πρὸς τὴν:
ηρτώς. ηρτὼς *pro* ηρτί τὼς, *id est,* πρὸς τούς: ηρτὰς *pro* ηρτί
ηρτάς. τάς: ηρτὰ *pro* ηρτὶ τά: *vide* 198. 21. *&* 25. παρὰ *etiam in*
ηρτά. *compositione sæpe amittit* α *ante consonantes, sed* ρ *præ-*
cedens in aliam consonam non mutatur, vt παρβολάδην
παρβολάδην *pro* παραβολάδην, *permutatim:* παρθέμενοι *pro* παρα-
παρθέμενοι. θέμενοι, *apponentes: vide* 169. 7. πάρθεσαν *pro* παράθε-
πάρθεσαν. σαν, *& istud pro* παρέθεσαν, *apposuerunt: vide sim-*
plex

plex ἔθισαν 165. 17. παρκλίνω pro παρακλίνω, detorqueo, tertia pluralis παρκλίνουσι, detorquent: παρμένω, pro παραμένω, permaneo, adsum: παρπεπιθὼν, arte pellicens, fallens, à παραπέθω, simplex πέθω, aoristus secundus ἔπιθον, 97. 8. & poeticè (88. 3.) πέπιθον, participium πεπιθὼν, cum παρὰ, παραπεπιθὼν, & reiecto α, παρπεπιθὼν: παρρέω. pro παραρρέω, præterfluo: παρτιθέτω pro παρατιθέτω, apponat: vide simplex τιθέτω 166. 1. παρφάσις pro παραφάσις, decipere, male suadere: vide simplex φάσις, 283. 20. hinc πάρφασις pro παράφασις, deceptio: παρφέρομαι pro παραφέρομαι, transfero, præterfugio.

παρκλίνω. παρμένω. παρπεπιθών. παρρέω. παρτιθέτω. παρφάσις. πάρφασις. παρφέρομαι.

Σόω, seruo, vado, irruo: subiunctiuus σόω, σόῃς, σόῃ, seruem, es, et. Futurum σώσω à σόω: aoristus primus ἔσωσα: imperatiuus σῶσον, vade. Perfectum imperatiui passiui σέσωσο, & detracto augmento σῶσο, σώσθω, vade, at: irrue, at: σῶσθε, ite, irruite: tamen σώσθω & σῶσθε, possunt censeri facta per crasim à præsenti imperatiui passiui σόεσο, σέσθω σώσθω: σόεσθε σῶσθε.

Appendix. σόω à σώω.

Σαόω poeticum pro σόω, seruo, tutor: futurum σαώσω, σαώσῃς, σαώσῃ: infinitiuus σαώσῃν & Ionicè (104. 1.) σαωσέμεν, seruaturum esse. Aoristus primus ἐσάωσα, tertia persona ἐσάωσε, reiecto augmento & apocope poetica σάω, seruauit: sumitur & pro σάωσον, id est, σῶσε, serua: per eandem apocopen.

σαωσέμεν. σάω.

Τέμνω, *sedo.* [1] Futurum, τμήξω à [2] τμή- [1 2] γω. Aoristus secundus, [3] ἔταμον vel [4] ἔτε- [3 4] μον. Participium, ταμὼν vel τεμών.

Τ τέμνω à τμήγω. ἔταμον vel ἔτεμον.

[5] Τίκτω, *pario.* Futurum, [6] τέξω à τέκω. [5 6] Præteritum medium, τέτοκα. Aoristus secundus, [7] ἔτεκον per ε: [8] nam secundo aoristo verti ε in α, id ferme fit præsente [7 8] aliqua

ἔτεκον. τίκτω à τέκω. Aoristus sec. quando mutat ε in α.

aliqua immutabili, δέρω, ἔδαρον, *excorio*: πλέκω, ἔπλακον, *plico*.

τιτρώσκω à τρώω. Reduplicatio in barytonis.

9 10 11 9 Τιτρώσκω, *vulnero*. Futurum, 10 τρώσω à 11 τρώω. Sæpè barytona quoque habent reduplicationem, δράω, διδράσκω, *fugio*: μνέω, μιμνήσκω, *in memoriam revoco*.

πλήσσω à δραμέω & δρέμω. Δρέξω.

12 13 14 12 Τρέχω, *curro*. Futu. θρέξω per θ. Præt. δεδράμηκα à δραμέω. Aoriſt. ſec. 13 ἔδραμον 14 à δρέμω. Fut. ſec. med. δραμοῦμαι.

πώγω à φήγω.

15 16 17 18 Τρώγω, *comedo*. Aoriſtus ſecundus, 15 ἔφαγον à 16 φήγω. Futurum ſecundum medium, φάγομαι pro 17 φαγοῦμαι, 18 vt ἔδομαι et πίομαι, *edam, bibam*.

φάγομαι.

τυγχάνω à τεύχω & τυχέω.

19 20 21 22 23 24 25 18 Τυγχάνω, *ſum, ſortior, nanciſcor*. Fut. 19 τεύξομαι à 20 τεύχω. Aor. ſec. 21 ἔτυχον. Præt. 22 τετύχηκα à 23 τυχέω: at 24 τέτυκται, *eſt & paratus eſt*, tertia præt. paſſ. p 25 τέτυκται à τεύχω. Vide in *ἄφυκτος, *ineuitabilis*.

* Pag. 314. verſu 10. τμήσω. τεμῶ.

1 2 Vel τμήσω, à τμίω: vel etiam regulare τεμῶ, 68. 14. *prima plural.* τεμοῦμεν, *vaſtabimus*: *futurum medium* τεμοῦμαι, 128. 25. *Perfectum actiuum* τετέμηκα, 92. 20. & 95. 25. *ſyncope* τέτμηκα, 329. 9. *hinc paſſ.* τέτμημαι: *participium* τετμημένος, *incisus*: *aoriſtus primus* ἐτμήθην, *excisus ſum*: *infinitiuus* τμηθῆναι, *vaſtari*: *participium* τμηθείς, τμηθεῖσα, *ſectus, ſecta*. Ceterùm à *futuro* τμήξω *fit aoriſt. primus* ἔτμηξα: *participium* τμήξας: *compoſita* ἀποτμήξας, *qui abſcidit*: διατμήξας, *quà ſulcauit*. 2 *Hinc etiam aoriſtus ſecundus* ἔτμαγον & ἔτμαγον: *paſſiuum* ἐτμάγην: *tertia plu.* ἐτμάγησαν, *Bacticè* (118. 14.) *vel ſyncope* (329. 5.) ἔτμαγεν, *ſine augmẽto* τμάγεν,

τμάγεν, secti vel separati sunt: participium τμαγὲὶς & τμηγὲὶς, sciſsus. 3 Sine augmento τάμον, τάμες, τάμε: futurum secundum ζ. μῶ: medium ζ. μῶμαι. 4 Infinitiuus τεμεῖν. 5 De hoc, 264. 10. 6 Medium τίξομαι, τίξη, τίξεται, 5 6 pariam, es, et: perfectum actiuum τέτεχα: paſsiuum τέτεγμαι, ξαι, κται): hinc aoriſt. primus ἐτέχθην, natus sum: subiunctiuus τεχθῶ, τεχθῆς, τεχθῆ, in lucem editus suero, is, it: infinitiuus τεχθῆναι, nasci: participium τεχθὲὶς, natus, genitus: futurum primum τεχθήσομαι, nascar. 7 7 Sme augmento τίκον: tertia perſona τίκε, peperit, item genuit, de viro: aoriſtus secundus medius ἐτεκόμην, & reiecto augmento τικόμην, τίκε, τίκεζ. 8 Reddit rationẽ cur τίκτω sine τέκω non faciat in aoriſto secundo ἔτακον, cùm, 97. 2. dictum sit penultimam τ mutari in aoriſto secundo in α: verùm id, inquit, ſolùm habet locum, quum penultimam τ præcedit aut ſequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: atque hinc excipiuntur λέγω, φλέγω, βλέπω, ὠνέγκω: de quibus, 255. 26. & 256. 23. sic interdum τέμνω, vt in verbo præcedenti dictum est. 9 Hoc 9 verbum continetur eà regula, quam aſsignauit, 305. 12. σκω & σκομαι, tanquam ω & ομαι. nam reduplicatio τι non ſeruatur niſi in præſenti & imperfecto, vt de verbis in μι dictum est, 161. 24. sic à μιμνήσκω, fut. μνήσω: à δὺσκω, ingredior, submergor. futur. δύσω, perfect. δέδυκα: plus quàm perfect. ἐδεδύκειν: tertia plural. ἐδεδύκεσαν, & Atticè (252. 1.) ἐδεδύκεισαν, submerſi vel submerſæ fuerant. à κικλήσκω, voco. futur. κλήσω. à πίπίσκω, potum præbeo. futurum πίσω, aori. pri. ἔπισα. à πιπράσκω vel πιπρήσκω, vendo. futur. πράσω vel πρήσω. vel dic huiuſmodi verba à ſuis primitiuis temporà mutuari: nempe τιτρώσκω à τρόω vel τρώω: μιμνήσκω à μνάω: δὺσκω à δύω: κικλήσκω à καλέω, cuius futur. καλήσω & ſyncope κλήσω: πιπίσκω à πίω: πιπράσκω vel πιπρήσκω à πράω: hinc in part. aori. pri. paſs. πραθὲὶς, venditus. tamen δὺσκω ſeruat reduplicationem in

τμάγεν.

τέκε.

τέκεζ.

μνήσω.

δέδυκα.

in

Reduplicatio Ionica per ε.

in futuro, διδράσω, 339. 7. Ceterùm hæc reduplicatio tam barytonorum quàm circunflexorum (in quibus quoque locum habet) non solùm fit per ι, sed etiam per ε, more Ionico, veluti de τέθνημι dictum est, 283. 26. vt κάμω, κεκάμω. laboro: κλῶ, κέκλω, iubeo: Hæc à præterito medio fieri innuit Clenardus, 343. 16. Interdum quoque (vt de verbis in μι diximus, 179. 22.) huiusmodi reduplicatio fit repetitis duabus literis thematis initialibus, vt ἀλκέω, ἀλαλκέω, arceo, expello. Vide quoque 250. 2.
10 10 Hinc aoristus primus ἔτρωσα: perfectum τέτρωκα: passiuum τέτρωσμαι, τέτρωσαι, τέτρωσαι, assumpto σ: vnde aoristus primus ἐτρώσθην: infinitiuus τρωσθῆναι, sauciari, vulneratum esse: participium τρωσθεὶς,
11 læsus, sauciatus. 11 Vel à τρόω. dicitur & τρῶμι: vnde imperfectum ἔτρων, ἔτρως, ἔτρω: cum ἔτρ, ἐτρέτρω, vulnera-
12 batur. 12 De hoc 257. 1. A futur. θρέξω aoristus primus ἔθρεξα, & poeticè (85. 13.) θρέξασκον, cucurri & cucurrerunt, vel currebam & currebant. futurum med. θρέξομαι, θρέξῃ & Atticè (260. 26.) θρέξει: cum πρὸς, πρὸς-
13 θρέξει, circuncurres. 13 Infinit. δραμεῖν & Doricè (104.
δραμῆν. 14 19.) δραμῆν, cucurrisse. 14 Poterat enim duci à δραμέω,
δέδρομα. 152. 25. sed præteritum medium δέδρομα, cucurri, à δρέμω formandum, 127. 8. non à δραμέω: nam ex hoc fieret δέδραμα, 152. 25. Quidam hæc tempora non ad
15 τρέχω, sed ad διδράσκω referunt. 15 Sine augmento φάγον: imperatiuus φάγε: subiunctiuus φάγω, φάγῃς, φάγῃ, cum πρὸ, προφάγῃ, antè ederit: prima plural. φάγωμεν, comedamus: infinitiuus φαχεῖν. Facit quoque τρώγω in aoristo secundo ἔτραγον, 96. 12. infinitiuus τραγεῖν,
16 comedere. 16 Quo etiam poetæ vtuntur. 17 De his, 264.
17 20. & 341. 10. atque 364. 25. Vide quoq; 260. 13. 18 Hinc
τυγχανόντων. 18 τυγχανόντων, assequantur, pro τυγχανέτωσαν, 259. 5.
19 19 Tertia persona τεύξεται, consequetur: infinitiuus τεύξεσθαι, fruiturum esse: participium τευξόμενος, ade-
20 pturus, cõsecuturus. 20 Τεύχω in vsu habetur, pro struo, facio,

facio, fabrico: hinc in tertia plural. imperfecti pass. sine augmento τύχονζ, struebant. In Aoristo primo actiuo τεύξει pro ἔτευξε, fecit: tertia plural. ἔτευξαν, fecerunt. τεύξει. 21 Hinc imperat. τύχε, consequere: optatiuus τύχοιμι, 21 τύχοις, τύχοι: tertia plural. τύχοιεν: Subiunctiuus τύχω, τύχῃς, τύχῃ: prima plural. τύχωμεν: Infinitiuus τυχεῖν: Participium τυχών, τυχοῦσα, nactus, nacta, consecutus, ta. Aoristus secundus medius ἐτυχόμην, Ionicè (22. 2.) ἐτυκόμην, poeticè (88. 3.) τετυκόμην & τετυχόμην, pa= τετυχόμην. rari, stuxi: hinc in tertia plural. ἐτετύκονζ: & in prima τετύκονζ. plural. optatiui τετυχοίμεθα. 22 Ionicè τετύχηα, na= 22 τετυχοίμε= ctus sum, 184. 4. & 185. 33. A τετύχηκα, tertia persona θα. τετύχηκε, fuit, est: sine participio. 23 Hinc etiam fit τύ= 23 τετύχηα. χησε, contigit: Aorist. primus sine augmento. 24 Sic in 24 τύχησε. plus quàm perfect. pro ἐτετύγμην, dicitur ἐτετύγμην, τετύγμην. & ablato ε, τετύγμην, eram seu fui: tertia persona τέ= τέτυκζ. τυκζ, erat: Imperatiuus τέτυξο, τετύχθω sis, sit: Infini= τετύχθω. tiuus τετύχθαι, esse: Participium τετυγμένος, factus, τετύχθαι. fabricatus, elaboratus. inuenitur & τετευγμένος, con= τετυγμένος. secutus. Aoristus primus ἐτύχθην, ἐτύχθης, ἐτύχθη, esse= ἐτύχθη. ctus sum, es, est. 25 A τέτευκ) fit tertia plural. Ionica 25 (115. 10.) τετεύχαζ), fabrefacti sunt.

Υ

Υπιαχνέομαι, promitto. Futurum, ὑπο= ὑπιαχνέομαι ἀὐ ὑπαχέο= μαι & ὑφί= σομαι. χήσομαι. Præteritum, 1 ὑπέσχημαι. Aori= 1 stus primus, ὑπεσχέθην. Aorist. secundus medius, 2 ὑπεσχόμην ab 3 ὑποσχέομαι. at 2 3 futurum ὑποσχήσομαι, promittam, ab 4 ὑ= 4 φίσαμαι. Aoristus secundus, 5 ὑπέσχον. 5

Hinc Infinitiuus ὑπιαχνῆζ, promisisse. 2 Imperatiuus 1 2 ὑπάρχε & Ionicè (120. 6.) ὑπαρχεο, promitto: Infinitiuus ὑπάρχειν ὑποχεῖζ, spopondisse. Participium ὑπαχόμενος, sponsio= nem faciens, pollicitus. 3 Quod cõponitur ex ὑπὸ & χέο= μαι: actiuum χέω, de quo in verbo ἔχω, 346. 2. 7. & 14.

4 4 *Quod etiam componitur ex* ὑπὸ (87. 13. & 23.) &
5 ἵσταμαι. 171. 1. & 172. 7. 5 *In* ὑπέστην, π *præpositionis* ὑπὸ
non migrat in φ, *vt in* ὑφίσταμαι & ὑφίστημι *nam simplex* ἔστην (169. 25.) *lenem habet spiritum. Ab* ὑπέστην *tertia plural.* ὑπέστησαν & *syncope* ὑπέσταν, *polliciti sunt: vt simplex* ἔστησαν ἔσταν, 329. 19. *tertia singularis imperatiui* ὑπεστήτω, *promittat, cedat: Infinitiuus* ὑπεστῆναι, *promittere, cedere*, 170. 4. 20.

ὑπέσταν.

Φ

1 1 Φάναι, dicere: præsens φημὶ, φᾶναι
verò per ᾱ, *lucere, apparere*: Aoristus pri-
mus à φαίνω, *luceo, appareo:* pro quo et φῆ-
2 ναι, ἀποφῆναι, *demonstrare:* 2 vt μιᾶναι, μῆ-
ναι, *fœdare.*

φάναι. φᾶναι. ἀπεφῆναι.

3 Φέρω, *fero.* Futurum, 3 οἴσω, ab οἴω, Ao-
4 5 ristus prim. 4 ἤνεγκα, secundus 5 ἤνεγκον
6 ab ἐνέγκω. Præt. med. 6 Atticum ἐνήνοχα,
διενήνοχα, *excellui*, ab ἐνέχω. Aorist. pri.
7 8 pass. 7 ἠνέχθην. 8 Particip. ἐνεχθεὶς: sic ἀνα-
φέρω, *refero, respiro, conualesco:* ἀνηνέχθην,
ἀνενεχθεὶς, refocillatus. Ceterum per syn-
copen dicta sunt, φέρειν φεῖν, *ferre:* φέρω
φῶ, *fero:* vnde φῆμι. Imperatiui secundus
aorist. φὲς, *fer:* εἴσφες, *infer, admitte, irrum-*
9 *pe:* ἔκφες, *effer, emitte:* vt 9 θὲς, *pone.* Aor. pr.
10 ἔφησα. Fut. φήσω 10 εἰσφήσω, *inferā, admittā.*

φέρω ab οἴω ἐνέγκω, ἐνέχω, φῶ & φῆμι. διενήνοχα à διαφέρω. ἀνενεχθεὶς. εἴσφες ab εἰσφέρω. ἔκφες ab ἐκφέρω. εἰσφήσω ab εἰσφέρω.

Φθάνω, *assequor quod efficere contendo, præ-*
11 *uenio.* Futurum, 11 φθάσω à φθάω. Aoristus
12 secūdus, 12 ἔφθην à φθῆμι. Opt t. φθαίην.
13 φθίνω, *tabesco.* Futurum, φθίσω à 13 φθίω,
14 com-

φθάνω à φθάω & φθῆμι. φθίνω à φθίω.

14 complura in νω dum tempora formãt, negligunt ν, φθάνω, φθίνω, πίνω, *bibo*, tanquam φθάω, φθίω, πίω. 14 *Annotatio de finitis* νω.

Φύω, *produco*.15 Futurum, φύσω.16 Aoristus secundus, ἔφυν à 17 φῦμι. 15 φύω à φῦμι. 16 17

De hoc 283. 6. 2 Ab Aoristo primo indicatiui ἐμίανα communiter, & ἐμίηνα Atticè, vt habes, 95. 13. sic à φαίνω aorist. pri. ἔφανα et ἔφηνα, ἔφηνας, ἔφηνε: cum ἐν, ἐνέφηνεν, ostendit. Aorist. med. ἐφηνάμην: tertia perso. ἐφήνατο, apparuit. Huius perfect. pass. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφαντο, 11. 9. vnde aorist. pri ἐφάνθην & poeticè pleonasmo τοῦ α, ἐφαάνθην, ἐφαάνθης, ἐφαάνθη, apparui, isti, it. 3 Doricè οἰσῶ fut. med. οἰσοῦμαι, οἰσῇ, feram, feres, 364. 12. pro οἴσομαι, οἴσῃ. Ab οἴω perse. esset ᾤκα, 69. 11. & 87. 5 pass. ᾤσμαι, ᾤσαι, ᾤσται: vnde reiecto augmento fit verbale (216. 18.) οἰστέος, ferendus: et οἰστέον, ferendum est: hinc etiam Aorist. pri ᾤσθην, ᾤσθης: vnde Futur. pri. οἰσθήσομαι, ferar. 4 De hoc, 254. 15. & 25. Pro ἤνεγκα poetæ dicunt ἤνεικα, & deposito augmento ἔνεικα, ας, ε: cum κατὰ, κατένεικε, detulit: & cum augmento Attico ε in medio (249. 15. & 242. 17.) ἐνέεικα, ab ἐνεικω: in optati. Aeolico (102. 6.) ἐνείκειε, intulisse: Infinit. ἐνεῖκαι, attulisse: Part. ἐνείκας, qui tulit: Aorist. pri. med. ἠνεικάμην, retuli: tertia perfect. sine augmento ἐνείκατο, reportauit: Subiunct. ἐνείκωμαι, tertia plural. ἐνείκωντο, attulerint. 5 Sine augmento ἔνεγκον, tuli: Infinit. ἐνεγκεῖν, sustinere, tulisse. Particip. ἐνεγκὼν, qui tulit: ἐνεγκοῦσα, quæ tulit: sumitur pro patria. 6 Attici enim (vt habes, 248. 8. inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigunt duas priores literas præsentis. Hic verò notandum in ἐνήνοχα, ε penultimã præsentis ἐνέχω mutatam in ο more disyllaborum, vt λέγω, λέλοχα, 127. 8. polysyllaba enim regulariter non mutant ε in ο, quamuis ab ἔχω simplici disyllabo possit ductum videri. Ab

ἐφαάνθη. οἰσῇ. οἰστέος. οἰστέον. ἤνεικα. ἔνεικα. ἐνέεικα. ἐνείκατο. ἔνεγκον. ἐνήνοχα.

ἐνήνοχα, Participium ἐνηνοχὼς, qui tulit. Pro ἐνήνοχα
ἀγκόχασι. Macedones dicunt ἄγκοχα: tertia plural. ἀγκόχασιν.
ἐνέιχθην. 7 7 Et ἠνέιχθην, sine augmento ἐνέιχθην, latus sum: Participium ἐνειχθὲις, latus, ab ἐνέικω: ἠνείχθην verò ab ἐνείχω, cuius perfectum passiuum ἤνειγμαι, vnde Participium ἠνειγμένος, sublatus: cum διὰ, διηνειγμένος, exportatus. 8 Imperatiuus ἐνείχθητι: Optatiuus ἐνειχθείην, ἐνειχθείης, ἐνειχθείη: Subiunctiuus ἐνειχθῶ: Infinitiuus ἐνειχθῆναι: cum κατὰ, κατενειχθῆναι, appulsum esse, deferri: Participium κατενειχθὲις, depressus, delatus: κατενειχθέντες, ad terram venientes. 9 De hoc 183.5. 10 Aoristus primus ἐισέφρησα, vnde Participium ἐισφήσας, qui irrupit: Aoristus primus medius ἐισεφησάμην: Infinitiuus ἐισφήσασθαι, recipere, admittere. 11 Perfectum ἔφθακα: plus quàm perfect. ἐφθάκειν. Aoristus primus ἔφθασα, & Doricè (366.16.) ἔφθαξα, præueni: Optatiuus Aeolicus φθάσσα, φθάσσας, φθάσσειν: Infinitiuus φθάσαι: Participium φθάσας, φθάσασα, præueniens: & φθάσαν, & cum πρὸ, προφθάσαν, quod præterijt. Est etiam Aoristus primus ἔφθησα, ἔφθησας, ἔφθησε, sine augmento φθῆσε, præoccupauit: à futuro φθήσω: vnde & medium φθήσομαι: tertia plural. φθήσονται, præoccupabant. 12 Tertia persona ἔφθη sine augmento φθῆ, præoccupauit: tertia plural. ἔφθησαν, Subiunctiuus φθῶ, φθῇς, φθῇ, Ioni. φθέω, φθέῃς, φθέῃ, poeticè φθέω, φθέῃς, φθέῃ: prima plural. φθέωμεν & poetica syſtole φθέομεν, anticipemus. Vide 185.12. & 260.4. Infinitiuus φθῆναι: inuenitur & φθάναι, quod præsens potest censeri à φθῆμι. Participium φθὰς, qui præoccupauit. Aoristus secundus medius ἐφθάμην: vnde Participium φθάμενος, præueniens, anteuertens. 13 Perfectum ἔφθικα: Passiuum ἔφθιμαι, ἔφθισαι, ἔφθιται: hinc tertia plura. Ionica (115.10.) ἐφθίαται, corrupti sunt: Plus quàm perfectum ἐφθίμην, ἔφθιο, ἔφθιτο interijt vel interierat: cum ἀπὸ, ἀπέφθιτο, interijt: ab ἔφθιτο tertia plur. Ionica (115.10.)

ἔφθαξα.
φθῆσε.
φθήσονται.
φθῆ.
φθέομεν.
ἐφθίαται.

ἐφθίατο,

ἔφθίακε, *corrupti erant*: Perfect. optatiui ἐφθίμην pro ἐφθιμμένων εἶην, *more circunflexorum* (153.5.) & *verborum in* μι, 187. 15. & *rursus deperdito augmento* φθίμην: *cum* ἀπὸ, ἀπεφθίμην, *interijssem*. *sic* λελύμην, λελῦσθε, λελῦντο: *tertia plural.* λελῦνται: & *sine augmento* λύμην, *redemptus essem vel redimerer, pro* λελυμένος εἶην, ἀπεφθίμην. λελῦνται. λύμην. φθίσθε. φθίμενον. φθίσθαι. φθίμενος. φθίνω ἀτίω. τίσακε. τισαίακε. τίσαντο. τίνισκε. τίνω. τίσαι. τίσασθε. τίσεται. τίσεσθε. τίσεσθαι. τίσεσθαι. τίσεσθαι

πεφυῶς. πεφυῶς: accusatiuus plural. πεφυῶς pro πεφυκότας: & in nominatiuo plural. πεφυῶτες: cum σὺν (372. 21.)

συμπεφυῶτες. συμπεφυῶτες, concreti, consiti: fœmininum ἡ πεφυῖα, syncope πεφῦα: cum ἐν (372. 26.) ἐμπεφῦα, implexa.

ἐμπεφῦα. Inuenitur etiam tertia plural. perfecti πεφύασι pro πεφύκασι, producti seu nati sunt. A perfecto πέφυκα fit

πεφύασι. præsens πεφύω: vnde tertia plural. Imperfecti ἐπέφυκον,

ἐπέφυκον. pendebant, manabant. [16] Vide 178.2. & 182.18. Ab

φῦ. ἔφυν tertia persona ἔφυ, & sine augmento φῦ, coaluit: Participium φὺς, natus. Facit quoque φύω in Aoristo secundo ἔφυον, vnde Pass. ἐφύην: tertia persona ἐφύη, enatus est. [17] Huius passiuum φύομαι, imperfectum, ἐφυόμην,

φύνΤ. ἔφυΤ, ἔφυνΤ: tertia plural. ἔφυνΤ, & sine augmento φύνΤ, nascebantur.

X

Χαίρω, *gaudeo*. Futurum, χαρήΣομαι.

χαίρω ἀ χαρίω. [1] Aoristus secundus pass. [1] ἐχάρλω à χαρέω.

Χάσκω, *aspicio, hio, dehisco*. Futurum,

χάσκω ἀ χαίνω. [22] χανοῦμαι. Præteritum medium, κέχηνα.

[3] Aoristus secundus, [3] ἔχανον à χαίνω.

χίω ἀ χινῶ, [4 5] Χέω, *fundo*. [4] Futurum, χεύΣω, [5] Aorist.

ἔχεα. pri. ἔχεα. Imperat. χέον, ἐκχεον, *effunde*.

ἔκχεον. [6] Infin. χέαι, ἐκχέαι, *effudisse*. [6] Aorist. sec.

ἐκχέαι. ἔχεον. Fut. secund. χεῶ, ἐκχεῶ, *effundam*.

ἐκχεῶ.

χρὴ. [7] Χρῆ, *oportet*, [7] à χρῆμι, per apocopen

ἀπόχρη. [8] χρὴ, [8] ἀπόχρη, *sufficit*. Imperfectum: ἔχρων

ἔχρην. et [9] χρῶ. Infinitiuus, χρῶναι.

χρῆν.

χρῆναι.

χάρη. [1] Tertia persona ἐχάρη, sine augmento χάρη, gauisus est: Imperatiuus χάρηθι, gaude: Optat. χαρείην, χαρείη, gaudeat: Subiunctiuus, χαρῶ, ῇς, ῇ: χαρῆτε, gaudeatis: Infinitiuus χαρῆναι, gauisum esse: Participium χαρείς, χαρεῖσα, gaudens, oblectatus, a. Aoristus secundus medius ἐχαρόμην & poeticè (38. 3.) κεχαρόμην: vnde optati-

optatiuus κεχαροίμην, οιο, οιτο: tertia plura. κεχάροιντο
& Ionicè (115. 10. & 25.) κεχροίατο, gauisi fuissent.
perfect. med. κέχαρα, gauisus sum. Vide 152.19.2 Et actiua
uum χανῶ, hiabo. Vide 68.18. & 128.25.3 Hinc in optat. 3
χάνοι, dehisceret: in subiunct. χάνῃ, hiauerit: Infinit. χα-
νεῖν, hiscere, dehiscere. 4 De hoc 257.19. fit χιύσω à χεύω 4
vnde & tertia plural. imperfect. paſs. ἐχιύσυντο & sine
augmento χιύσυντο, attulerunt. & Aoriſt. prim. ἔχευα, χεύσυντο.
254.21. sine augmento χεῦα, aggeſsi: tertia perſo. χεῦε: χεῦα.
cum πρός, πρόσχεῦε, circumſparsit: Imperat. χεῦσον. άτω: προσχεῦε.
tertia plural. χεύατωσαν & Attic. (259.5.) χευάντων, χευάντων.
fundat. ſumit etiam χίω quædam tempora à χῆμι. vnde χεθῆναι.
Aoriſt. prim. Infinit. paſs. χεθῆναι, diffundi: & Particip. χεθέις.
χεθείς, fuſus: quod & χυθὲις, χυθεῖσα (cum ἀμφὶ, ἀμ- χυθείς.
φιχυθεῖσα, circumfuſa) & aſsumpto σ χυσθὲις à χῦμι χυσθέις.
vel χύω: Fut. χύσω. Aor. pri. ἔχυσα: Imperat. χύσον, ef-
funde: Perfect. κέχυκα: Paſs. κέχυμαι, υσαι, υται: tertia
plur. κέχυνται: Plus quàm perfect. ἐκεχύμην: ἐκέχυτο, &
depoſito augmento χύτο, fuſus erat: hinc tertia plural. χύτο.
χύντο, effundebantur: Partic. κεχυμένος, fuſus. Aor. pri. χύσας.
ἐχύθην: cum ἀμφὶ, ἀμφεχύθην, ης, η, circumfuſus ſum,
es, eſt. 5 Vide 254.21. A χίαι cum ἀμφὶ, ἀμφιχίαι, cir- 5
cumfundere. 6 Vide 158.21. 7 Vel à tertia perfe. χρῆσι re- 6 7
iecto σι per apocopen. Dores pro χρὴ dicunt χρῆσθα. 8 De 8
hoc, 314.2. 9 Sumitur χρῆν pro præſenti χρὴ, atque pro 9
infinit. χρῆναι inuenitur etiam ſubiunct. χρῇ, oporteat. χρὴ & χρῆ-
Huc etiam referri poteſt χάζω, concedo, deuito, capio, ναι.
anxiè ſollicitus ſum, hio: Fut. χάσω: Aor. ſec. ἔχαδον, ες, χρῆ.
ε, 97.18. sine augmento χάδον, χάδες, χάδε: Infin. χα- χάδον. ες, ε.
δεῖν & Ionic. (104.20.) χαδέειν, cepiſse, rurſus pro ἔχα- χαδέειν.
δον poetæ dicunt κέχαδον, 88.3 & Ion. (21.33. & 22.2.) κέχαδον.
κέκαδον, priuau: Part. κεκαδὼν, priuãs, curans. aor. ſec. κεκαδών.
med. κεκαδόμην: tert. pl. κεκάδοντο, ceſserunt, priuarunt: κεκάδοντο.
Paſs. κεκάδην, ης, vnde Fut. ſe. κεκαδήσομαι, curabo: pri. κεκαδήσε-
pl. κεκαδησόμεθα: A χάζω Præt. med. κέχαδα, 126.23. μαι.

Participium κεχανδὼς, ὁτος: & poetica pleonasmo τοῦ ν, κεχανδὼς ὁτος: accus. ἐν κεχανδότα, hiantem.

κεχανδότα.

Ω 1 2 Ωθέω, expello.[1] Fut. ὤσω. Aori. pr.[2] Attic. 3 ἔωσα. Præteritum pass.[3] ἔωσμαι ab ὤθω.

ὠθέω ab ὤθω. ἔωσα. ἔωσμαι. ὦταν.

4 4 Ωταν, ô amice, heus tu, ô bone vir quæso. 5 pro ὦ ἐτάν: 5 ἔτης, amicus, vnde ἐτὰν, vt Ερμης, Ερμᾶν: μέγιστος, μεγιστάν: ὦ ἐτὰν, 6 6 sed synalœphe contrahit in ὦταν.

ὠθήσω. 1 2 Et regulariter ὠθήσω, pellam. 2 Vide 249.5.15. & 311. 6. Ab ὠθέω imperfectum ὤθεον ὤθουν, & Atticè quoque ἐώθουν, impellebam, 249. 10. Pro ἔωσα inuenitur etiam sine augmento Attico ὦσα: tertia persona ὦσε, pepulit, & Ionicè (85. 5.) ὤσασκεν, Aoristus primus medius ἐωσάμην, tertia plural. ἐώσαντο, repulerunt: Infinitiuus 3 ὤσασθαι, pellere: Participium ὠσάμενος, irrumpens. 3 Tertia persona ἔωσται, repulsus est: vnde Aoristus primus ἐώσθην, reiectus sum: Participium ὠσθεὶς, præcipitatus, pulsus, trusus. Pro ἔωσμαι dicitur etiam sine augmento 4 ὦσμαι, vnde Participium ὠσμένος, pulsus. 4 Variè scriptum inuenitur, ὦταν, ὦ'ταν, ὦταν, & ὦ'τᾶν, atq; ὦ'τάν, & non solùm singulari, sed & duali & plurali iunctum 5 inuenitur, hoc est, ô amici. 5 Ὁ ἔτης, ου, primæ declinationis, in vocatiuo ὦ ἔτα, 222. 7. & Doricè (vt quidam volunt) ὦ ἔταν: hinc per synalœphen faciunt ὦ'ταν. Clenardus vero paulo aliter videtur sensisse: vt ab ἔτης, ου, primæ, faciat ἐτὰν, ἐτᾶνος quintæ: in vocatiuo ὦ ἐτὰν, & synalœphe ὦ'ταν: vt à μέγιστος, ου, tertiæ, id est, maximus (210. 5.) fit nomen quintæ ὁ μεγιστὰν, μεγιστᾶνος, cuius plurale tantum est in vsu, οἱ μεγιστᾶνες, primates, megistanes, qua voce & Latini vtuntur. Sic ab ἑρμῆς, οῦ, primæ fit ἑρμᾶν, ᾶνος, quintæ, id est, Mercurius. 6 6 Sic ὦ'γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, ô bone vir: ὦ'ναξ pro ὦ ἄναξ, vel pro ὦ ἄνα, ô rex. 232. 20. ὦ'νθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, ô homo:

ἐώθουν. ὦσε. ὤσασκε. ἐώσαντο.

μεγιστᾶνες.

ὦ'γαθέ. ὦ'ναξ. ὦ'νθρωπε.

ô homo: ὦ ἄνερ *pro* ὦ ἄνερ: *ô vir:* ὦ ῥίγνωτε *pro* ὦ ἀρίγνωτε, *ô valde insignis notæ, id dicitur fieri Atticè. Cùm autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem nominatiuo forment (17. 16.) dicunt quoque in vocatiuo* ὦ ἄνθρωπος, ὤνηρ: *vnde etiam* ὦ ἄναξ *pro* ὦ ἄνα, *à nominatiuo* ὁ ἄναξ. *Idem nonnunquam obseruatur in nominatiuo aum articulo* ὁ, *vt* ὤδωνις, *pro* ὁ ἄδωνις, *Adonis Veneris amasius.*

ὦ ἄνερ.
ὦ ῥίγνωτε.

ὤνθρωπος.
ὤνηρ.
ὤδωνις.

*Rimantibus verborum themata præcipuum sit, vt in promptu et tanquam ab oculos habeant coniugationem τύπτω, πριέω et τίθημι: ac singulorum temporum exactè norint terminationes: deinde memores quomodo formentur tempora, sensim ascendant donec statuendum sit præsens. Participium ὀφθησόμενος à futuro primo ὀφθήσομαι. Aoristus primus, ὤφθην. tertia præteriti passiui ὦπται: prima ὦμμαι. Præteritum actiuum esset ὦφα. Futurum, ὄψω. igitur præsens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω, ὄβομαι, ὄπομαι, ὄφομαι vel ὄπτομαι: sed adhibitum Lexicon commonstrabit ὄπτομαι, *video.*

Thematis inuestigandi ratio.
**Aliam rimandi viam ostendimus, 70.8.*

ACCENTVS.

ACcentus acutus afficit vltimam syllabam, penultimam aut antepenultimam: Circunflexus vltimam aut penultimam: Grauis vltimam tautùm. Di-

Accentuum sedes, Acuti, Circunflexi, Grauis.

ctionibus autem, quæ sic vel sic notantur, huiusmodi tribuerunt vocabula: Θεός, *Deus*, ὀξύβνομ, acutus in vltima.

λόγος, *sermo*, προπαροξύβνομ, acutus in penultima.

τύπτομεν, *verberamus*, προπαροξύβνομ, acutus in antepenultima.

ποιῶ, *facio*, προπερισπώμενομ, circunflexus in vltima.

βοᾶτε, *clamatis*, προπερισπώμενομ, circunflexus in penultima.

τιμή, *honor*, βαρύβνομ, grauis in vltima.

Notio de grauí.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quæ nec acuitur nec circunflectitur: at signatur solùm in vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob consequentiam dictionis,

Acutus in grauem.

1 Θεὸς ἡμῶν, *Deus noster*. 1 Excipe τίς interrogatiuum, τίς ἐποίησε, *quis fecit*.

Nominatiui accentus quando in obliquis aut mutetur aut è loco migret.

Casuum et personarum accentus fermè manet in eadem syllaba, ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ: τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. Quando autem mutetur accentus, aut è loco migret, sic est accipiendum: Σῶμα, σώματος *corpus*, ῶ in ώ: quia antepenultima non circunflectitur. Σώματα, σωμάτων: vltima si fuerit longa, non acuitur antepenultima: excipe Attica, Μενέλεως,

σῶμα, σώματος, σώματι, σωμάτων. Atticismus.

Mene-

Menelaus: λέξεως, *dictionis*: [2] et similia. Βοάετε, βοᾶτε, *clamatis*, άε in ᾶ: ex acuto et graui fit circunflexus. excipe [3] τὴν Λητόα, Λητώ, *Latonam*: et [4] τὼ νόω, νώ à νόος, *mens*: et [5] νῶϊ, νώ ab ἐγώ: dualia enim in ω semper acuuntur, etiam contracta. [6] Εςαώς, *nixus, firmus, erectus*, ἑςώς, non ἑςῶς: ex graui et acuto non fit circunflexus. Εςώς, ἑςῶτος: [7] longa ante finalem breuem circunflectitur. Εςῶτες, ἑςώτων: [8] longa ante finalem longam acuitur. Ηρακλῆς, Ηρακλέος, *Hercules*: breuis non est capax circunflexi [9] nec item longa positione, sed natura, σῶμα, *corpus*: τεῖχος, *murus*: βοᾶτε, *clamatis*: βοᾷ, *clamat*.

2 βοάετε, βοᾶτε. λητόα, λητώ. 3 νόω, νώ, νῶϊ, νώ. 4 5 6 ἑςαώς, ἑςώς. ἑςώς, ἑςῶτος. 7 ἑςῶτες, ἑςώτων. 8 Ηρακλῆς. Ηρακλέος. 9

Diphthongi [10] finales αι et οι in accentibus habentur breues, μοῦσαι, *musæ*: ἄνθρωποι, *homines*. Excipe [11] aduerbia, οἴκοι, domi (nam οἶκοι, *domus*, nomen plurale est) et optatiuos, ποιήσαι, fecisset: at ποιῆσαι, Infinitiuus Aoristi primi actiui: ποίησαι autem imperat. Aoristi primi medii.

10 *αι & οι finales habentur breues, nisi in aduerbijs et optatiuis.* 11

[12] In declinationibus parisyllabicis circunflectuntur genitiui et datiui, licet reliqui casus acuantur, ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ: τῷ ποιητῇ: τοῖν ποιηταῖν: τῶν ποιητῶν: τοῖς ποιηταῖς, *poeta*. Idem iudicium de genitiuo

12 *Genitiuus & datiuus vltimam longam circunflectunt, si*

in ea accentum habuerint.

nitiuo duali et plurali quintæ declinationis, ἡ χεὶρ, τῆς χειρός: ταῖν χεροῖν: τῶν χειρῶν, *manus.*

Genitiuus pluralis primæ & secundæ declinationis.

13 [13] Substantiuorum primæ et secundæ declinationis genitiuus pluralis circunflectit vltimam, ὁ Αἰνείας, τῶν Αἰνειῶν, non Αἰνείων: ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν, non μούσων. Adiectiua verò secundæ declinationis
14 à masculinis tertiæ, [14] genitiuum parem habent masculino, ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων, *sanctus*: quòd si masculinum sit quintæ, vltima genitiui fœminini circunflectetur, ὁ ἡδὺς, *suauis*: μέλας, *niger*: τύπτων, *verberans*: τῶν ἡδέων, μελάνων, τυπτόντων: ἡ ἡδεῖα, μέλαινα, τύπτουσα: τῶν ἡδειῶν, μελαινῶν, τυπτουσῶν: in quibus etiam non eadem est penultima genitiui in vtroque genere.

De tono obliquorum disyllaborũ quintæ declinationis.

15 [15] Quintæ declinationis genitiui et datiui disyllabi accentum sortiuntur in vltima: nominatiui autem, accusatiui et vocatiui in priore: ἡ χεὶρ, *manus*: τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα: τὼ χεῖρε, ταῖν χεροῖν: αἱ ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας. Excipe participia, θεὶς, θέντος, θέντι, *ponens, vel qui posuit*: ὢν, ὄντος, ὄντι, *exi-*
16 *stens, &c.* [16] etiam τῶν παίδων, *puerorum*:

τῶν

τῶν Τρώων, *Troianorum*: τῶν πάντων, *omnium*, et τοῖς πᾶσι, *omnibus*.

Circunflectuntur ου et ω finales, ὁ βασιλεύς, ὦ βασιλεῦ, *rex*: παντα χοῦ, *vbique*: præter aduerbium ἰδού, *ecce*: at ἰδοῦ, *vide*, imperatiuus vt τυπτοῦ. 17 εῦ & οῦ finales. 18

Vocatiuus in ου à propriis in ης est προπαροξύνων, ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες: ὁ Ἡρακλῆς, έους, ὦ Ἡράκλεες, crasi Ἡράκλεις, *Hercules*. Notio de vocatiuo primæ declinationis contractorũ. 19

Irregularia sunt ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν, *vna*: ὁ δεσπότης, *dominus*: μητιέτης. *consiliarius*: ὦ δέσποτα, μητίετα. Etiam ἡ μήτηρ, *mater*: θυγάτηρ, *filia*: τῆς μητρός, θυγατρός, non μήτρος, θυγάτρος. Irregularia. 20 21

Particulæ α, ου, δυς, crebrò accentum retrahunt, παιδευτός, *doctus*: ἀπαίδευτος, *indoctus*: τακτός, *ordinatus*: εὔτακτος, *bene constitutus*: κινητός, *mobilis*: δυσκίνητος, *motu difficilis*: sic ἑκών, *voluntarius*: ἀέκων, et crasi ἄκων, *inuitus*: λόγος, *ratio*: ἄλογος, *irrationalis*: εὔλογος, *rationabilis*, &c. 22 α, ιν, δυς in compositione accentum retrahunt.

Acutum quoque retinent dictiones oxytonæ, quum eas sequitur dictio enclitica: vt θεός σου, Deus tuus: θεός ἐστι, Deus est. 2 Videlicet hyperdisyllaba quartæ declinationis Atticorum propriæ, quæ communiter declinata per tertiam, ante penultimam acuerent, vt Μενελάου, Μενέλαως: huic similia enumerauimus pagin. 32. Per eas autem 1 2 Attica quæ vltima longa ante penultimam acuũt.

autem quæ voci λέξεως sunt similia, intellige genitiuum Atticum singularem, dualem, & pluralem secundæ
3 declinationis contractorum, de quo, 63. 25. 3 Hoc fit (vt 65. 31. attigimus) quia vt voce sic & accentu hic casus necessario fit similis alteri casui præcedenti eiusdem numeri & idiomatis, vtpote nominatiuo ἡ λητώ. sic vocatiuus ὦ λητοῖ circunflectitur, quòd voce sit similis datiuo τῇ λητοῖ, qui circunflectitur propter synæresim acuti & grauis: verùm in plurali dicimus αἱ λητοί, acuto accentu: non est enim eiusdem numeri. Cetera τῶν αἰδόα αἰδῶν circunflectitur, vt loco citato diximus. 4 Vide, 226. 5. 5 Vide, 189. 16. & 195. 10. 6 De hoc 184. 5. 7 Intellige si penultima debeat aliquo accentu affici, ac sit natura longa. Fallit enim hæc regula, quum penultima positione tantùm producitur, vt τύπτε, τύφον, verbera. 8 Hic quoque intelige, si penultima accentum habuerit, ac finalis sit longa non sola positione sed natura. nam χοῖνιξ, chœnix, penanflectitur, quanuis vltima sit longa positu. 9 Quæ autem & natura & positione producitur, est capax circunflexi, vt τυπτῶντ, verberaturi: μᾶλλον, magis. 10 Sed ita finales vt nulla consona eas in eadem syllaba sequatur. nam in μέσαις & ἀνθρώποις, αι & οι non habentur breues. Eodem modo intellige de
11 finalibus ιν & υ, de quibus paulo post. 11 Habentur tamen pro breuibus πάλαι, olim, & πρόπαλαι, diu, iam
12 olim. 12 Hæc regula non habet locum in genitiuo singul. quartæ declinationis: vt ὁ λεὼς, τὸ λεώ, populus: ὁ νεὼς,
13 τὸ νεώ, templum: quæ acuuntur. 13 Quidam hinc excipiunt, ὁ χλόνης, τοῦ χλόνων, aper: ὁ χρήστης, τοῦ χρήστων, fœnerator: ὁ ἐτησίας, τοῦ ἐτησίων, Etesius ventus:
14 ἡ ἀφύη, τοῦ ἀφύων, apua genus piscis. 14 Atque reliquos omnes casus, quod ad accentum attinet, nisi vltima longa impediat. nam ab ὁ ἄγιος antepenacuto, dicimus ἡ ἁγία, acuta penultima, quòd α finale longum impe-

Syllaba positione solùm producta pro breui habetur.

αι, οι, ιν & υ finales.

πάλαι, πρόπαλαι.

ὁ λεὼς, τὸ λεώ.

ὁ νεὼς, τὸ νεώ.

τῶν χλόνων.
τῶν χρήστων.
τῶν ἐτησίων
τοῦ ἀφύων.

impediat accentum poni in antepenultima. at in nominatiuo plurali dicimus οἱ ἅγιοι, veluti οἱ ἅγιοι nam οι habetur pro breui non aliter quàm οι. tamen ab ὁ πόντος, id est, marinus, in Pindaro inuenitur genitiuus pluralis fœminini πρντιᾶν vltima circunflexa, pro ποντίων penacutè. 35 Hæc regula complectitur etiam obliquos dissyllabos per syncopen ex trisyllabis formatos, vt ἡ ἄρην, agna, τὴν ἀρνὸς pro ἄρνα, τῇ ἀρνὶ, πλὴν ἄρνα. sic ὁ κύων, ἡ κύων, κυνὸς, κυνὶ, κύνα, canis. Vide 236. 26. Eodem modo ὁ ἀνὴρ, vir, τῶ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρὶ, τὸν ἄνδρα, pro ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα: & similia in ηρ, de quibus, 45. 4. at horum datiuus pluralis semper duarum syllabarum numerum excedit propter α interpositum, de quo, pagin. 58. vers. 11. vt ἀνδράσι, atque huiusmodi datiuus perpetuo penultimam acuit: tamen τοῖς ἄστρασι antepenacuitur. neque enim fit ab ὁ ἀστὴρ, ἔρος, cùm non sit ex eorum numero quæ syncopen patiuntur, pagin. 45. vers. 19. sed potius per metaplasmum, quem vocant, id est, transformationem cuiusdam casus ex vna declinatione in aliam, ponitur pro τοῖς ἄστροις à nominatiuo τὸ ἄστρον, ου, id est, sidus, siue signum pluribus stellis constans: at ἀστὴρ vnicam stellam significat. Eodem autem modo antepenacuuntur & alij datiui tam singulares quàm plurales ex alia declinatione in quintam transformati: vt τοῖς πρόβασι pro προβάτοις à nominatiuo τὸ πρόβατον, ου: τοῖς ἴγκασι pro ἰγκάδεσι à nominatiuo plurali τὰ ἴγκατα, viscera. sic τοῦ λιχόμησι pro λιχομήνου ab ὁ λιχόμηνος, semestris, semiplena luna: τοῦ πολυπάταγι pro πολυπατάγου ab ὁ πολυπάταγος, multistrepus: τοῦ μελίκρατι pro μελικράτου à τὸ μελίκρατον, mulsum. Excipe ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ ab ἡ ὑσμίνη, pugna. fit enim quasi à nominatiuo ὑσμὶν, ὑσμῖνος. Illud & hoc loco notandum, nomen ἡ γύναιξ, τῆς γυναικὸς, quanuis in obliquis sit trisyllabum, more tamen dissyllaborum in genitiuis

πρντιᾶν. Obliqui quinta ex syncope dissyllabi.

Datiui plurales in ᾶσι. τοῖς ἄστρασι.

Declinationis metaplasmus. Notio dè datiuis per metaplasmum formatis.

τοῖς πρόβασι. τοῖς ἴγκασι. τοῦ λιχόμηνι τοῦ πολυπάταγι. τοῦ μελίκρατι. ὑσμῖνι.

Genitiui plurales disyllabi quintæ penultimam acuentes.

τῶν λάων.

Notio de genitiuis & datiuis quintæ disyllabis factis ex contractione.

ἡ κλεὶς, τὴν κλεῖν.

Nonnulli vocatiui in α & ον ab ης & ων, accentum retrahentes.

τὴν θυγατέρα, θύγαρα.

Vocatiui in ερ accentum retrahunt.

tiuis & datiuis habere accentum in vltima, in reliquis casibus in penultima. Est autem nomen heteroclitum:
16 huius inflexionem habes 232.17. [16] His adde τῶν δάδων, δμώων, θώων, κράτων, φῴδων, φώτων, à nominatiuis ἡ δὰς, fax: ὁ δμὼς, famulus: ὁ θὼς, lupus ceruarius: ὁ κρὰς caput, ἡ φῷς, inustio ab igne facta in cruribus: ὁ φὼς, vir. Theodorus addit τῶν λάων lapidum: sed dictum puto per crasim vel pro λαέων, α & ε in ά contractis, à nominat. singul. ὁ λάος, τοῦ λάεος, 234.21. & crasi λᾶος, 229.1. vel pro λαάων & crasi λάων à nominatiuo singul. ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, & crasi λᾶος, 234.18. circunflectitur vero penultima genitiui λᾶος, quanuis sit disyllabus vt χρόος. regula enim de genitiuis & datiuis quintæ disyllabis, eodem Theodoro teste, non habet locum in ijs quæ fiunt ex contractione, vt ὁ κῆρ, τοῦ κῆρος penanflexè, à κέαρ, κέαρος, cor. sic ὁ ἦρ, ἦρος, ver, ab ἔαρ, ἔαρος: inueni tamen in multis locis, ac in emendatissimis exemplaribus κηρὸς & ἠρὸς, accentu in vltima: veluti in παιδὸς, licet fiat per synæresim ex πάϊς, πάϊδος. tu videris: non tamen temere à sententia tanti viri discessionem
17 faciendam arbitror. [17] Vt vocatiuus in εῦ circunflectitur à nominatiuo acutitono εὺς: ita quoque accusatiuus singularis monosyllabus quintæ declinationis vltimam longam circunflectit, quanuis eam nominatiuus acuat,
18 vt ἡ κλεὶς, clauis, τὴν κλεῖν, 49. 5. [18] Vide, 342.27.
19 [19] Vide, 229.28. [20] His adde ὁ ἀκακήτης, nullum ma-
20 lum promeritus, ὦ ἀκάκητος: εὐρύοπης, latè sonans, ὦ εὐρύοπα. Sunt & alij vocatiui quintæ declinationis in ον à nominatiuo ων: qui accentum in antepenultimam re-
21 trahunt: de his, 223. 20. [21] Accusatiuus τὴν θυγατέρα, & syncope θύγαρα, accentu in antepenultimam retracto. Antepenacuitur quoque huius vocatiuus ὦ θύγατερ: atque eodem modo in prioribus syllabis accentum habent & omnes vocatiui in ερ à nominatiuis in ηρ tam acutis (qui quatuor enumerati sunt, 56.26.) quam grauitonis,

uitonis, qui septem inueniuntur, ἡ ἄστηρ, Aster, vrbs: ἡ δημήτηρ, ὦ δήμητερ, Ceres: ἡ ἑτνάτηρ, ὦ ἑτνατερ, fratria, id est, fratris vxor: θυγάτηρ, filia: ὁ ἴβηρ, Iberus Hispaniæ fluuius: ἡ μήτηρ, mater. Grauitonum quoque est ὁ πίηρ, sed eius vocatiuus est in ηρ, ὦ πίηρ, Pier populus: tamen quæ ab hoc deriuantur, mutant ηι in ι, vt ἡ πιερία. Pieria mons Bœotiæ: αἱ πιερίδες, Musæ Pierides: & aduerbium πιερίηθεν, ex Pieria. Vide quoque, 57. 12. 22 Quid in compositione significent α, ευ & δυς, diximus, 217. 13. Illud autem & hoc loco obiter monendum, has tres particulas ac similes in compositis, ex substantiuis adiectiua facere, vt patet ex ἄλογος & εὔλογος. Cetersùm α præpositum vocali assumit ν, vt ὅσιος pius, sanctus: ἀνόσιος, impius, profanus.

Annotatio de compositis ex α, ευ, δυς, & similibus. Notio de α.

Verborum et participiorum accentus obseruandi sunt in coniugatione verborum τύπτω, ποιέω et τίθημι.

1 Verborum et participiorum accentus.

Præterita et aoristi priore longa seruant accentum in compositis, εἶχον, habebam: κατεῖχον, continebam: ἧκα, misi: ἀφῆκα, dimisi: ἕμαι, missus sum: ἀφεῖμαι, dimissus sum: ἧκα, misi: σωῆκα, intellexi: præter οἶδα, noui: σώοιδα, conscius sum, non σωοῖδα.

2 A disyllabis compositorum accentus.

Monosyllaba longa relicta post apocopen acuuntur, χρῆμι, χρή: post aphæresim autem circunflectuntur, ἔφλω, ἔφλη: φλῶ, φλῇς, φλῇ: et λῶ, λῇς, λῇ, inquam, At breuia sunt acuta, ἔβαν, βᾶ, iuerunt.

3 Monosyllaba.

Verborum accentus.

Si autem & quædam de his præcepta desideras, vt breuiori via ad eorum obseruationem ducaris, hæc accipe: Quoduis futurum secundum: Futura prima vocis actiuæ & mediæ verborum quintæ coniugationis, de quibus, 73. 25. & 128. 25. Vterque aoristus subiunctiui passiui: Secunda persona singul. Aorist. secund. imperatiui medij in ϰ: Præsens et perfectum optatiui & subiunctiui passiui verborum in μι, quæ sunt verè passiua, de quibus, 187. 23. & 188. 2. Præsens & Aoristus secund. verborum quoque in μι in optatiuis & subiunctiuis cuiuscunque vocis: Perfectum optatiui & subiunctiui pass. circunflexorum, 154. 13. hæc omnia, inquam, tempora recipiunt accentum, eumq; circunflexum (modò nulla regula generalis impediat) in vocali siue diphthongo, quæ characteristicam immediatè consequitur, vt in τυπῶ & τυπῶμαι, circunflexus est in ῶ & ῶ, quæ characteristicam πρ sequuntur. Ceterùm in verbis in μι & circunflexis, de quibus hoc loco sermo habetur, characteristica & vocalis siue diphthongus mox sequens characteristicam re ipsa non differunt, vt in τιθέιμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, &c. q occupat sedem characteristicæ & vocalis sequentis characteristicam. Aoristus verò primus infinitiui vocis actiuæ, & omnia tempora infinitiuorum communiter finita in ναι, habent accentum in penultima, vt ποιῆσαι, πεποιηκέναι, feciſſe. Reliqua tempora, quæ his duabus regulis non sunt comprehensa, antepenacuuntur, modò vltima non producatur: tum enim penultimam acuunt: vt ἐτύπτεον, ἐτυπτέτην. Si autem antepenultima desideretur, penultima recipit tonum, vt τύπτε. Notandum vero hoc loco, finales ancipites α & ι in verbis semper corripi: υ vero produci, vt τέτυφα, τέτυφας: ζεύγνυμι, ἔζευγνυν. in participijs autem masculinis desinentibus in ας, α producitur, vt ποιήσας acuta penultima. at neutrum ποιῆσαν penultimam circunflectit. Et hactenus de tono verborum. Participiorum vero accentum

Tempora habentia accentum in vocali vel diphthongo, quæ immediatè characteristicam consequitur.

Habentia tonum in penultima.

Antepenultimam acuentia.

Notio de finalium α, ι, υ in verbis & participijs quantitate.

Participiorũ accentus.

sic

sic paucis accipe: Finita quidem in μένος antepenultimam acuunt excepto perfecto passiuo, quod cum præsenti, aoristo primo & futuro primo barytonorum vocis actiuæ habet accentum in penultima. Reliqua vero omnia participia vltimam acuunt, præterquam futurum secundum, quod eam circunflectit. Per barytona autem hic intelligo ea etiam tempora circunflexorum & verborum in μι, quæ nihil variant ab inflexione barytonorum. 2 *Reliqua verò tempora tonum in antepenultimam transferunt: vt* κεῖμαι, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι, 281. 10. 3 *Quære verbum* χρὴ, *in Inuestigatione thematis.* 4 *Vide,* 283. 13. 5 *De hoc,* 319. 14.

προπαροξύτονα.

παροξύτονα. ὀξύτονα.

πεπεισμένα.

Quædam omnino carent accentu,[1] ὁ, ἡ:[2] εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν: εἰ, *si:*[3] οὐ, οὐκ.

Accentu carentia.

Interdum præter accentum natiuum (qui vnus est tantùm in vna dictione) asciscitur alter propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam.

De dictionibus encliticis.

Sunt autem enclitica,[4] τὶς, τινός: infinita, *aliquis, alicuius:*[5] τοῦ, τοῦ pro τινὸς, τινὶ, *alicuius, alicui.*[6] εἰμὶ, *sum,* et[7] φημὶ, *dico,*[8] toto præsente.[9] μοῦ, μοὶ, μὲ, *mei, mihi, me:* σοῦ, σοὶ, σὲ, *tui, tibi, te.* aduerbia[10] infinitè capta, ποθὲν, πρθὲ, *alicunde:* ποθὶ, *alicubi. aliquando:* ποτὲ, *tandem:* πῶς, *quodammodo:* πῶ, *adhuc, dum:* πῆ, *alicubi:* ποῦ, *vspiam.*[11] τὲ, *que:* γὲ, *quidem:*[12] vt εἴτις, *si quis:* εἴτινα, *si quem:*

Nomina enclitica, τὶς, τινός.

Articuli, τοῦ, τοῦ.

Verba, εἰμὶ, φημὶ.

Pronomina, μοῦ, μοὶ, &c.

Aduerbia, πρθὲν, &c.

Coniunctiones, τὲ, γέ.

εἰπέ μοι, *dicito mihi:* σῶμά, σου, *corpus tuum:* ἤκουσέ μου, *audiuit ex me.*

Notio de ἐστί.

οὐκ, καί, ἀλλ', ὡς, εἰ, τοῦτ' } ἔστι

Persona ἐστὶ, est, principium orationis, aut subdita post οὐκ, *non:* καὶ, et: ἀλλὰ, *sed:* ὡς, *vt:* εἰ, *si:* τοῦτο, *hoc,* remittit accentum in priorem syllabam, ἔστι πόλις, *est ciuitas:* καὶ ἔστιν, ἀλλ' ἔστι, ὡς ἔστι, εἰ ἔστι, τοῦτ' ἔστι: alioqui in præcedentem dictionem: καλός ἐστι, *pulcher est:* ἄνθρωπός ἐστιν, *homo est:* σῶμά ἐστι, *corpus est.* Ερμῆς ἐστι, *Mercurius est.* Et de accentu quidem hactenus: reliquũ est, vt de constructione quatenus est opus, agamus.

De tono articulorum.

1 *Hi duo articuli* ὁ, ἡ, *in nominatiuo quoque plurali destituuntur accentu,* οἱ, αἱ. *Reliqui verò casus articulorum tam præpositiuorum quàm subiunctiuorum, aliquo semper notantur tono, circunflexo quidem in genitiuis & datiuis cuiusuis numeri: alias verò acuto: qui tamen ferè semper ob dictionis consequentiam mutatur in grauem.*

De tono præpositionum.

Notio de præpositionibus suos casus subsequentibus, aut pro verbis sumptis.

2 *Ceteræ præpositiones tam monosyllabæ quàm disyllabæ vltimam grauant: nisi quum aut suis casibus per anastrophen postponuntur, aut pro verbis compositis sumuntur: tum enim penultimam acuunt, vt* γήρως πέρι, *pro* περὶ γήρως, *de senectute:* & πάρα *pro* πάρεστι *vel* πάρεισι, *adest vel adsunt.* ἔνι *pro* ἔνεστι, *inest, licet. Significationem autem & constructionem præpositionum habes in sequenti tractatu de ratione syntaxeos.*

οὐ, οὐκ & οὐχ quomodo discrepent.

3 *Sic* οὐχ, *quod idem significat quod* οὐ & οὐκ: *sed* οὐ *ponitur ante consonantes:* οὐ σὺ, *non tu:* οὐκ *ante vocales leuigatas,* οὐκ ἐγὼ, *non ego:* οὐχ *ante aspiratas,* οὐχ οὗτος, *non hic: in fine tamen sententiæ semper dicitur* οὔ *cum accentu acuto,*

to, etiam ante vocales. ὡς quoque, id est, vt, accentu de- 4 5 ὡς.
stituitur. 4 Vide 51.9. 5 Quære 197.12. 6 De hoc, 270.12. 7 6 7
De hoc 382. 22. 8 Secunda tamen vtriusque persona sin- 8
gular. εἶ, es, & φῄς, ais, non inclinatur. 271.24. 9 Sunt 9 εἶ. φῄς.
item et multa alia pronomina enclitica ex varijs idio- Alia prono-
matibus desumpta, de quib. pag. 193. atq; hæc ferè sunt: mina encli-
in prima pers. μεῦ pro μοῦ: in secunda σεῦ et σέω pro σοῦ: tica.
sic σοὶ pro σοὶ, et τὺ pro σὲ: in tert. οὗ, & εὗ pro οὗ: sic οἷ, &
ἕθεν ac μὶν pro ἐ: in duali σφὲ & σφωὲ siue σφὼ & σφέ:
nam σφὼ secundæ pers. encliticum non est. in plurali σφί-
σιν & σφὶν siue σφὶ pro σφίσι: sic σφέας pro σφᾶς. non
tamen enclitica sunt huiusmodi pronomina si ponantur Pronomina
cum præpositionibus, aut cum disiunctiuis coniunctioni- enclitica vbi
bus, aut cum particulis ἕνεκα, οὕνεκα, vel εἵνεκα, id est, non inclinen-
ob, propter, causa: aut cum per appositionem ad aliam per tur.
sonã, vt ἐμοῦ ἤκουσεν, ex me audiuit, non ab alio. at ἤκουσέ
μου, ex me audiuit, simpliciter, ita tamen vt ab alio au-
dire potuerit. 10 Sumpta verò interrogatiuè non sunt en- 10 Aduerbia in-
clitica, sed dissyllaba penacuuntur, & monosyllaba cir- terrogatiua.
cunflectuntur: πόθεν vel πόθε, vnde? πόθι, vbi? πότε,
quando? πῶς, quomodo? πῇ, quî? quonam modo? ποῦ, vbi?
at πώ pro πόθι, vel πόθεν, acuitur, & Doricum est. 11 11
Occurrunt & aliæ coniunctiones encliticæ apud poetas, Coniunctio-
quæ ferè velut otiosæ in oratione redundant: atque ideo nes expleti-
expletiuæ nuncupantur: vt θὲν, θὴν, κὲ, κὲν, νὺ, νὺν, πὲρ, uæ.
ποῦ, ῥὰ, τὰρ, σοί. Inclinatur etiam οὖν post οὐκ, si tantùm
neget, vt οὔκουν, non: si verò infert vel interrogat, retinet
accentum, οὐκοῦν, igitur, absque negatione. δὲ quoque
inclinatur, quando in diuisionibus cum articulis posi-
tum patitur apostrophum, ὅδ', τοῦδ', &c. Ceterum κε
& κεν non rarò potentialem modum indicant, veluti ἂν:
φαίης κε, vel φαίης κεν, id est, φαίης ἂν, dixerim, diceres,
dicere posses, sæpè tamen redundant, vt etiam nonnun-
quam ἄν. 12 Exemplis indicat quæ dictiones vltimam a- 12
cuant ob particulas encliticas subsequentes, nempe eæ

Quæ dictiones ob subsequentes enclitícas vltimam acuãt.

quæ alias accentu destituerentur, de quibus paulo ante, vt ἐι, εἴτις. Deinde, dictiones oxytonæ, quæ tamen alias ob dictionis consequentiam vltimam grauarent, vt ἐπὶ, ἐπί μοι de ἐπὶ, vide, 259. II. Dictiones quoque penanflexæ, vt σῶμα, & antepenacutæ, vt ἄνθρωι, sequente enclitica, vltimam acuunt, σῶμά σου, ἄνθρωί μοι. tamen vocabula penanflexa, quæ vltimam positione producunt, acutum ob encliticam non recipiunt, vt φοῖνιξ ὄρνι, phœnix est, non φοῖνίξ ὄρνι. Si autem particulas encliticas

Quæ dictiones enclíticarum accentũ non recipiãt.

præcedat dictio vltimam habens circunflexam, enclíticæ natiuum accentum prorsus amittunt, vt θεῦ σου, Dei tui: θεῦ ὄστι, Dei est. Si vero dictio præcedens penacuatur, enclitica sequens, monosyllaba quidem accentum eodem modo amittit, sed disyllaba illum retinet, vt λόγος μου, sermo meus: λόγος ὄστι, sermo est: tamen si dictio præcedens penacuta, trochaica fuerit, habens scilicet penultimam sola positione longam, & vltimam breuem, enclitica sequens accentum, iuxta quosdam, in præcedentis vltimam reiicit, non aliter quàm si præiret vocabulum trochaicum penultimam circunflectens, quale est σῶμα: vt ἄνδρά μοι, virum meum: ἄνδρά τινα, virum quendam.

RATIO

RATIO SYNTAXEOS.

Constructio Græcorum.

DE Græcorum constructione tantùm præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum non consentiunt.

Nominatiuus alterius numeri quã verbum.

Neutrum plurale verbo gaudet singulari, ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι, *animalia currũt.*

Genitiui constructio.

Genitiuum multis adhibent, quibus nos ablatiuum: siquidem vterque casus ponitur absolutè. Latini, me præsente.

Genitiuus absolutè positus.

Græci, μοῦ παρόντος. Quandoque participium solum: ἐλθόντων δὲ, vbi autem venissent, intelligendo casum rei conuenientis. Atticè pro hoc genitiuo est accusatiuus, et fermè cum ὡς et ὥσπερ: ὡς τὴν ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος, *viro istud facturo*: estque istud receptissimum in participiis impersonalium, δέον, *cùm deceat, cùm sit decorum*: δεῆσον, *cùm oportuerit*: ἐξὸν, *cùm sit permissum*: ἐνὸν, *cùm liceat*: προσῆκον, *cùm deceat*: πρὸν, *cùm adsit facultas*: ἐνδεχόμενον, *cùm fieri possit*: ἐξὸν αὐτοῦ ποιῆσαι, *cùm ipsi permissum esset facere*: ὡς μηδὲν αὐτοῦ διαφέρον, *tanquam nihil eius intersit*: δόξαν ἐμοὶ γράψαι, *vbi mihi statutum esset scribere*: ἄδηλον ὄν, *cùm sit incertum, &c.*

Atticismus.

Accusatiuus absolutè positus

Participia impersonaliũ in accusatiuo absolutè posita.

Genitiuum postulant cõparatiua, superlatiua.
Verba affectus.
Sentiendi.
Curandi.
Participãdi.
Priuandi.
Assequendi.
Frustrandi.
Dominandi.
Dissidendi.
Copiæ, inopiæ.
Verbalia facta ex α & finita in ικός.
Adiectiua.
Partitiua.

Genitiuum postulant comparatiua et superlatiua, σταχάνης δικαιότερος, *trutina iustior:* βέλτιστος ἁπάντων, *optimus omnium.* Verba qnæ animi affectionem significant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, *amo, desidero,* et similia. Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiæ et inopiæ: quorum exemplis supersedendum duximus, monuisse tantùm contenti. Adhæc verbalia per α priuatiuum facta, ἀθέατος ἀληθείας, *qui non spectauit veritatem.* Verbalia in ικὸς, ποριστικὸς τῶν ἐπιτηδείων, *suppeditator idoneorum.* Et adiectiua plurima, ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος, *dignus, indignus, iuexpertus.* Et alioqui quoduis adiectiuum partitiuè positum, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, qui inter amicos ingenui sunt, quale illud Plinianum, Ouorum oblonga. Præterea verbum substantiuum εἰμὶ et γίγνομαι: τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, horum aut de numero horum est Plato: quod verbum quandoque omittitur, vt οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγὼ, *neque ego sum de numero nocentium.*

Verbum substantiuum.

Parti-

Partitionis genitiuus mutant in casum partium, οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, pro τῶν ἀνθρώπων, *hominum alij probi, alij improbi.* sic τοὺς φίλους, τοὺς μὲν ἀπέκτανε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε, pro τῶν φίλων, *amicorum alios quidem interfecit, alios verò pauperes reddidit:* et ita per omnes casus.

Partitionis genitiuus in casum partium mutatus.

Crebrò etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente εἵνεκα: δυσδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, εἵνεκα τῆς τύχης, *beatum te prædico* ob felicitatem, aut quod ad felicitatem pertinet: vtrunque enim significat εἵνεκα: et ὦ μακάριε τῆς θέας, beatus qui ista videris.

ἕνεκα intelligitur.

In genitiuo ponitur materia, πεποίηται λίθου, *factum est è lapide.* Pars, ἔπιον τοῦ οἴνου, *bibi è vino.* λαβόμενον τοῦ ποδὸς, *accipiens pede.* Pretium, ὠνησάμην δύο ὀβολῶν, *emi duobus obolis.* Tempus, νυκτὸς καὶ ἡμέρας σπουδάζει, *noctu & diu studet.* Temporis verò continuitas in accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, *tota die operatus sum:* quod et in datiuo, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀπεδημήσας, *viginti totis annis peregrinatus.*

Materia. Pars.

Pretium.

Tempus. Temporis continuitas in accusatiuo.

Aduerbia genitiuum regentia.

Genitiuum regunt, ἄλις, *satis*: οἶκα, *causa*: χαρίν, *gratia*: αὖθι, *sine*: δίκλω, *instar*: πλὴν, *præter*: μεταξύ, *interim dum*: παρόρ-γον, *obiter*: φεῦ, *heu*: ὦ, ὀ: βαβαὶ *papæ*: ἡρά-κλεις, *hercule*, *dij boni*: οἴμοι, *hei mihi*: et hu-iusmodi exclamationes: etiam εὖθύ, *recta*: πόρρω, *procul*: ἄπο *pro* ἄποθεν, *procul ab*: ἔξω, *extra*: χωρὶς, *sine*: et aduerbia localia, πῆ, *vbi*? πόθεν, *vnde*?

Exclamationes.

Localia.

Datiuo tribuuntur verba sequendi. Certandi. Passiuè capta.

Datiuo tribuuntur verba sequendi, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, *sequor*. Certandi, ὁρίζω, *contendo*: πολεμῶ, *belligero*: ἀγωνίζομαι, *certo*: μάχομαι, *pugno*. Quæcunque passiuè capiuntur, πεποίηταί μοι, *factum est mihi*: pro ὑπ' ἐμοῦ, *à me*: ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, vulgo ignotum.

Composita à σὺν & ὁμῦ.

Composita à σὺν et ὁμοῦ, σύμφορος, *collactaneus*: ὁμόψηφος, *consentiens, eiusdem sententiæ.*

Instrumentum. Causa. Modus actionis. Pretium.

Datiui casus est instrumentum, ἀπέκτανε τῷ ξίφει, *interfecit gladio*. Causa, φθόνῳ ταῦτα πρᾶττει, *inuidia hæc facit*. Modus actionis, τίνι τρόπῳ γράφεις, *quomodo scribis*? Et quandoque pretium, Chrysost. ἰδίῳ θανάτῳ τὸν πρίαμενον πρίαμενος, *propria morte gregem emens*.

Verba quæ

Datiuum habent cum genitiuo, ἀμ-

φισβη-

φισβητῶ, *dubito, certo:* μετέχω, *participo:* κοινωνῶ, *communico:* συγγινώσκω, *ignosco:* φθονῶ, *inuideo*, et impersonalia, δεῖ, *oportet:* μέτεστι, *adest:* μέλει, *curæ est:* μεταμέλει, *pœnitet.* In datiuo pronominis αὐτὸς sæpenumero intelligitur præpositio σὺν, vt ἀπετεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, hoc est, σὺν αὐταῖς, *vna cum ipsis vlnis pennas amputans.*

datiuum habent cum genitiuo.

σὺν intelligitur.

Accusatiuum admittit quoduis verbum nominis ab eo deducti, τοιούτους γάμους γαμῶν, *tales nuptias iniens:* ἀδικῶ σε ἀδικίαν, *afficio te iniuria:* aut nominis relatiuum, ἡ ἀδικία, ἣν ἀδικῶ σε, *iniuria qua te afficio.*

Accusatiui constructio.

Vbique locus est accusatiuo, si intelligas κατὰ: Σύρος καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus & nomine & patria.* sic Virgilius, Cetera Graius.

κατὰ sæpe subauditur.

Et qualia sunt Poetis nostris vsitatiora, fractus membra, et similia, iis Græci passim vtuntur, τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, *nares muco plenus:* κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, *ornatus vestem:* τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, *habitu decorus.*

Passiua regunt accusatiuum verbi actiui, vt

Passiua cum

actiuorum accusatiuo.

ui, vt ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίκαιαν, *defers mihi arbitrium:* sic passiuè, ἐπιτρέπομαι τὴν δίκαιαν, *deferor arbitrium, pro arbitrium mihi delatum est.* et ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, *commissam habeo hanc curam.*

Verbalia in τέον.

Verbalia in τέον verbi sui postulant accusatiuum, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴν, *scribenda est mihi epistola.* Interdum secundus accusatiuus in vicem datiui succedit, ἰατέον τὸν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, *medendum est morbo ei qui negligit causam.*

Secundus accusatiuus in vicem datiui.

Accusatiuus pro genitiuo.

Atticè accusatiuus pro genitiuo, ἀποστερῶσε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *priuo te pecuniis.* Et pro datiuo, οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, *qualia mihi facis.*

Accusatiuus pro datiuo.

Infinitiui constructio.

Quando infinitiuus et verbum præcedens ad eandem pertinent personam, nõ est opus accusatiuo: ἔφη ποιήσειν, dixit facturum, nempe se, vt Terentius, Pollicitus sum suscepturum.

Infinitiuus cum nominatiuo.

Infinitiuus non tam accusatiuum habet, quàm nominatiuum, φησὶν ὡς αὐτὸς γεγενῆσθαι, dicit se auctorem fuisse: ὅτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε ταῦτα εἰδὼς,

εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tam alienus ab arrogantia, vt cùm omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Particulæ infinitiuo gaudentes.

Iunguntur infinitiuo, ὡς, vt: ὥσε, ita vt: πρὶν, πρὶν ἢ, priusquam: ἐπειδὴ, postquam: ὅσον, quoad, quasi.

Notio de relatiuo.

Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente, χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, vtor libris quos habeo: ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἔπεμψε, ex epistolis quas misit. hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἵῳ σοι, viro simili tibi: ἄνδρα οἷόν σε, virum similem tibi.

Participium pro infinitiuo cum verbis perseuerandi.

Participium tanquam pro infinitiuo cum verbis perseuerandi, ἀγαπῶν με διατέλει, amare me perge. Desistendi, οὐ παύσομαι φιλῶν, non cessabo amare.

Desistendi. Affectus animi.

Et cum verbis affectionem animi significantibus, μέμνημαι ἰδών, memini vidisse: οὐ συνίεσαν μάτην πονοῦντος, non intelligebant me frustrà laborare. sic Vergilius,

Sensit medios delapsus in hostes.

Articulus aduerbijs & præpositionibus iunctus.

Articulo vestitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ χθές, hesternus: quòd si iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participium, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, in cœlis: nempe ὤν aut οἰκῶν, existens aut habitans.

Præpo-

Constructio præpositionum.

Præpositionum varia significatio variat regimen. Genitiuum habent ἐκ vel ἐξ, ex, significans locum, tempus, materiam, causam: πρὸς, ab, coram, iurandi, officii: πρὸ, ante, locum, tempus: κατὰ, contra, super, de, ab: διὰ, per: μετὰ, cum: παρὰ, ab: ἀντὶ, pro ἐπὶ, circa, super, etiam tempus significat: περὶ pro ἀμφὶ, à, ex: ὑπὲρ, præ, sub: ὑπὸ, pro, de, super.

Iunctæ genitiuo.

Datiuo.

Datiuum, ἐν, in: σὺν, cum: πρὸς, iuxta: παρὰ, apud: ἐπὶ, propter, in potestate, post, super, contra: περὶ, pro, in, circa: ὑπὸ, sub.

Accusatiuo.

Accusatiuum εἰς vel ἐς, in, ad: ἀνὰ, per: κατὰ, per, secundum, circa: διὰ, propter: μετὰ, post: παρὰ, ad, præter, propter: ἐπὶ, ad, in: περὶ, circa, circum, prope: ὑπὲρ, sub: ὑπὸ, supra, vltra.

De ἀμφὶ iudicandum vt de περὶ, quod vsitatius est.

Duæ ἐλλείψεις ponuntur cum genitiuo: ἐν, deficiente datiuo, εἰς, deficiente accusatiuo: ἐν ᾅδου, *apud inferos*, pro ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, *in æde seu ædibus Plutonis*: εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, *in domum præceptoris.*

ἐν & εἰς cum suorum casuum defectu.

Dicunt præterea, οἱ περὶ Πλάτωνα: hoc

hoc est, Plato: οἱ ἀμφὶ Σωκράτη, hoc est, Socrates. Verùm istiusmodi orationis formas, et breuiter quidquid ad Græcanicas phrases attinet, doctissimè persequutus est Budæus in suis commentariis, quos nuper et emendatè et eleganter magno studiosorum bono excudit Badius, optimè semper de literis meritus. Eum librum comparare sibi debet quisquis seriò græcari volet.

FINIS.

PRAXIS SEV VSVS PRAECEPTORVM GRAMMATICES:

Opus mole quidem perexiguum, sed ad Græcos tum Oratores, tum Poetas intelligendos magnopere conducens.

PRAEFATIO.

CONSTITVERAMVS *sanè his* CLENARDI *Institutionibus exactiorem Græcanicæ syntaxeως rationem annectere, necnon pleniorem de accentibus tractatum, præcipuè verò nominativi singularis nominum, de quo à* CLENARDO *nullus habetur sermo, ac obliquorum hyperdisyllaborum quintæ, qui etiam ab eo sunt omissi: atque de syllabaria vocalium ancipitum quantitate, quæ cum accentuum disciplina est adeò coniuncta, vt vna nunquam sine alterius cognitione intelligi queat: præterea de spiritibus, ac de eorum quæ grammaticis præceptis continentur, praxi & exercitatione, quæ Meditationes* CLENARDO *appellantur: de his, inquam, omnibus tractatus satis amplos, vt vnà cum hoc opere in lucem prodirent, parauerамus. Sed quia iam in nostris in* CLENARDI *Institutiones Scholijs multi fueramus, & fortè longiores quàm eorum ratio postularet, vt illorum terminos egressi cuipiam meritò possimus*

videri, accentuum quantitatisque syllabariæ & syntaxeωs rationem alio libro separatim tractaturi, hic tantùm Spiritus & Praxim appositimus: illos quidem ob tractatus breuitatem, & quod eos CLENARDVS ne attigerit quidem, hanc verò quòd tironibus ad bonos auctores & præsertim poetas intelligendos vtilissimam fore suspicarer, neque ab hoc opere eam seiungi posse perspicerem. Quanuis autem CLENARDVS in suis Meditationibus hanc partem & fusissimè & exactissimè fuerit persecutus: quia tamen ad poetas intelligendos non multùm facere videbantur, nos eam quoque partem complexi, vt studiosi adolescentes haberent aliquem & Institutionum CLENARDI & nostrorum Scholiorum vsum (per quæ non modò ad oratores, sed & ad poetas via sternitur & paratur) primùm quidem in rudiorum gratiam rudes in Precationem Dominicam, atque in alia quædam fragmenta, quæ passim circumferuntur, omnibusque Alphabetis continentur commentationes conscripsimus. Deinde verò, vt eorum quoque studijs obsequeremur, qui iam ad poetas aspirant, ex varijs poetis vsque celebrioribus, poematum initia desumpsimus, quæ facili ac minimè elaborata interpretatione, breuissimisque scholijs & notis quibusdam illustrantes, præceptionum Grammaticarum, variorumque ac diuersorum idiomatum vsum conati sumus demonstrare: vt scilicet hac ratione studiosæ iuuentuti viam quandam aperiremus, qua patefacta, ipsa deinde posset intima & arcana poetarum penetralia nullo duce penetrare. Quid verò notis arithmeticis & literis, quibus Notarum huius libri expositio. ob breuitatis studium vsi sumus, designatum voluerimus, paucis accipe: Scholiorum notæ arithmeticæ, quas superiores siue interlineares vocant, respondent ijs contextus dictionibus, quæ easdem notas in vno vel in diuersis eiusdem tractatus locis habuerint. Vt autem & hæ & illæ Notæ arithmeticæ superiores. notæ sese lectorum oculis protinus offerrent, pares in vtroque

troque margine notas è regione quoad eius fieri potuit, in margine apposuimus. At eorum numerorum, qui in ipso orationis bus locatæ, cursu occurrunt, primus quidem huius libri paginam, al- ter verò ac nonnunquam tertius interiecta coniunctione alijs literis et, in Institutionibus quidē paginæ citatæ versum, in Præ æquales, æ autem eum numerum, quem in vtroque margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat: at quum vnicus tantum numerus fuerit appositus, innuitur pa- rem numerum in eodem Praxeως tractatu quærendum. Vnicus numerus.

Literæ Græcæ positæ in eo margine qui est inter duas columnas, quiq; scholia separat à contextu, demonstrat eæ inter duas quæ vocales vel diphthongi è contextu per apostrophum ejectæ fuerint. Literæ Græcæ

Literis quoque Latinis hic vsi sumus, vt molesta rei eiusdem euitata repetitione, breuiter tamen ne- veluti ob oculos proponeremus eos idiotismos, qui in his poetarum fragmentis, ac passim in quibusuis poetis occurrunt, a igitur indicat paragogen literæ v datiuis plu- ralibus & personis verborum in ι vel ε desinentibus, id- que non solum ante vocalem, sed etiam Atticè consonæ subsequente, 3 12. b articulum præpositiuum cum par- ticulis δ, & γε positum pro pronomine demonstratiuo eiusdem casus, generis & numeri, 197. 16. c hoc idem in- dicat, sed sine δ, & γε, quod magis poeticum est, 179. 14. d articulum etiam præpositiuum pro subiunctiuo d sumptum, 199. 2. e præpositionum anastrophen, 404. 21. e f earundem tmesim, quum scilicet inter partes dictionis f compositæ inseritur vnum vel plura vocabula, qua figura & Latini poetæ interdum vtuntur, vt apud Lucanum, Inq; vicem gens omnis amet, pro inuicemq;, &c. g η io- nicè pro α, 21. 29. h genitiuum pluralem primæ & se- cundæ declinationis in ἑων pro ῶν, 25. 12. i paragogen vo- calis ι quibuscunque datiuis pluralibus in σι desinentibus. 25. 12. K ησι vel ης ionicè pro ασι vel ας in datiuis plu- ralibus primæ & secundæ declinationis, 24. 28. l οιο pro ου in genitiuo singul. tertiæ declinationis, 31. 1. m pro con-

n trahendis syllabis incontractas Ionicè poni, 22. 5. n. au-
o gmentum verborum Ionicè reiectum 88. 1. o α pro η Do-
p ricè, 22. 7. p Infinitiuum Doricum & Atticum in μεναι
q vel poeticè in μμεναι pro ν vel ναι, 104. 1. q futurum
primum cuiusuis coniugationis Doricè circunflexum,
r 84. 9. r duplex ττ pro duplici ας Atticè, 21. 14. & 68. 5.
s t ν s τ pro σ Doricè, 22. 27. t ευ pro ου Doricè, 22. 20. ver-
bum poeticum in έιω pro έω primæ coniugationis circun-
x flexorum, 323. 25. x ξ Atticè pro σ in compositis à
y σὺν, 21. 18. y particulas expletiuas & po-
z tentiales, 405. 24. & 32. z σδ pro ζ
Doricè, 5. 7. Cetera quæ notis
aut literis denotata non
sunt scholijs ex-
planabun-
tur.

PRAXIS

PRAXIS PRAECEPTORVM GRAMMATICES.

ORATIO DO-
[1]Ε'ΥΧΗ' [2]ΚΥ- 1 2
MINICA.

ΡΙΑΚΗ'.

Pater noſter qui es in cœlis,
[3]Πάτερ [4]ἡμῶν, [5]ὁ [6]ἐν [7]τοῖς οὐρανοῖς, [8] 3.4.5.6.7.8
ſanctificetur nomen tuum: adueniat
ἁγιασθήτω [9]τὸ ὄνομά [10]σου· [11]ἐλθέτω [12]ἡ 9.10.11.12
regnum tuum: fiat voluntas
βασιλεία [10]σου· [13]γενηθήτω [14]τὸ θέλημά 13.14
tua, ſicut in cœlo et in terra.
[10]σου, ὡς [6]ἐν [7]οὐρανῷ καὶ [15]π [16]τῆς γῆς. [17]τὸν 15.16.17
panem noſtrum quotidianum da nobis
ἄρτον [4]ἡμῶν [18]τὸν ἐπιούσιον [19]δὸς [4]ἡμῖν 18.19
hodie: et dimitte nobis debi-
σήμερον· καὶ [20]ἄφες [4]ἡμῖν [21]τὰ ὀφειλή- 20.21
ta noſtra, ſicut et nos dimittimus
ματα [4]ἡμῶν, ὡς καὶ [4]ἡμεῖς [22]ἀφίεμεν 22
debitoribus noſtris: et ne in-
[23]τοῖς ὀφειλέταις [4]ἡμῶν· καὶ μὴ [24]εἰσέ- 23.24
ducas nos in tentationem, ſed
νέγκῃς [4]ἡμᾶς [25]εἰς [26]πειρασμὸν, ἀλλὰ 25.26
libera nos à malo. Amen.
[27]ῥῦσαι [4]ἡμᾶς ἀπὸ [28]τοῦ πονηροῦ. [29]Ἀμήν. 27.28.29

SCHOLIA.

ἡ εὐχὴ, ῆς. κυριακὸς, ὴ, όν. ἁγιάζω. ἐλθέτω. ἔρχομαι. γενηθήτω. τὸ θέλημα, άτος. ἡ γῆ, τῆς γῆς. δός. ἄφες. τὸ ὀφείλημα. ἀφίεμεν. ὁ ὀφειλέτης, ου. εἰσενέγκῃς. ὁ πειρασμὸς, οῦ. Ἀμήν.

1 Vt τιμὴ, 25.28. Est nomen verbale ab εὔχομαι, oro, 1
218.16. 2 Vt καλὸς, καλὴ, 203.1. Est nomen possessiuum 2
ductum ab ὁ κύριος, dominus, 220.7. 3 Vide, 45.5. et 56. 3
28. atque 58.11. & 223.14. 4 189.16. & 192.16. & 25. 5 4
16.1. & 413.23. 6 201.14. & 414.10. 7 Vt τοῖς λόγοις, 27. 5
16. ab ὁ οὐρανὸς, οῦ. 8 Vt τυφθήτω, 119.15. ab ἁγιάζω, μ. 6
άσω, sanctifico fit ab ὁ ἅγιος, sanctus, 156.17. 9 Vt τὸ βῆ- 7
μα, 34.12. 10 189.18. & 192.23. & 403.24. 11 Vt τυπέ- 8
τω, 99.24. ab ἔρχομαι, venio, aduenio, sed fit tanquam 9
ab ἐλεύθω, 350.14. 12 Vt ἡ φιλία, 26.5, Vide, 205.17. & 10
218.23. 13 Vt τυφθήτω, 119.15. à γίγνομαι, fio, sed tanquã 11
à γενάομαι, 322.21. 14 Vt τὸ βῆμα, 34.12. Est nomen ver 12
bale, 216.2. à θέλω, volo, sed tanquã à θελέω, μ. ήσω, 351. 13
8. 15 201.18 et 414.7. 16 Vt τῆς τιμῆς, 25.28. ab ἡ γῆ, τῆς γῆς, 14
per crasim pro ἡ γέα, τῆς γέας. 17 Vt τὸν λόγον, 27.15. 18 Vt 15
τὸν λόγον, 27.16 Vide, 2 1.26. 19 173.9. et 183.4. 20 276. 16
6. 21 Vt τὰ βῆματα, 34.12. Verbale ab ὀφείλω, debeo, sed 17
tanquam ab ὀφειλέω, μ. ήσω, 216.2. et 257.11. 22 Cõposi- 18
tum ex ἀπὸ, 87.13. & 23 et ἵεμεν, 275.19. 23 Vt τοῖς Χρύ- 19
σαις, 17.11. Verbale, 216.11 ab ὀφείλω, 21. Quia penulti- 20
ma corripitur, poterit duci tanquã ab ὀφείλημι, 218.10. 21
& 346.19. 24 Vt τύψῃς, 103.1 ab εἰσφέρω, sed quasi ab 22
εἰσενέγκω, 284.29. et 285.7. 25 201.15. et 414.1. 26 Vt τὸν 23
λόγον, 27.16. Verbale 216.2. à πειράζω vel πειράω, μ. 24
άσω tento 27 309.30. 28 Vt τοῦ ξύλου, 27.20. Adiectiuum 25
vt ὁ ἀνθηρὸς, 202.31. hoc loco substantiuatur in neutro 26
genere. 29 Dictio est Hebraica & heteroclita, signifi- 27
cans, verum fiat, seu efficiatur: & quandoque vt in Salu- 28
tatione sequenti, verum est. 29

SALVTATIO ANGE-
30.31 30 Ἀ'ΣΠΑΣΜΟ'Σ 31 ΤΟΥ' Ἀ'ΓΓΕ'-
li ad sanctissimam virginem.
32.33 λου πρὸς 32 τὴν ἁγιοτάτην 33 πανθείαν.

Aue

Aue gratia plena Maria, Domi-
34 Χαῖρε 35 κεχαριτωμένη 36 Μαρία, ὁ κύρι- 34.35.36
nus tecum: benedicta tu in mu-
ος 37 μετὰ σοῦ· 38 εὐλογημένη 10 σὺ ἐν 39 γυ- 37.38.39
lieribus, et benedictus fructus ven-
ναιξί, καὶ 38 εὐλογημένος ὁ καρπὸς 40 τῆς κοι- 40
tris tui. quoniam seruatorem peperisti
λίας σου. ὅτι 41 σωτῆρα 42 ἔτεκες 41.42
animarum nostrarum. Amen.
43 τῶν ψυχῶν ἡμῶν. 29 Ἀμήν. 43

SCHOLIA.

30 30 Vt ὁ λόγος, 27.16. Verbale, 216.1. ab ἀσπάζω, μ. ὁ ἀσπασ-
31 άσω, saluto, amo. 31 vt τὸ λόγος. Verbale, 218.16. ab ἄπειλ μὸς, ὃ.
λω, mitto: vnde ἄπελος est nuntius, legatus, missus. ὁ ἄπελος, ὃ.
32 32 vt πολὺ τιμήν. Est adiectiuum vt κοιλός, 203.1. & sic
33 perlatiuum, 209.14. à positiuo ὁ ἅγιος, 202.30. 33 vt
34 πολὺ ὀδύν, 27.18. 34 vt πύπτε, 99.6. à χαίρω, gaudeo. 35
35 vt κεχρυσωμένη, 151.1. à χαριτόω, μ. ώσω, afficio gratia, κεχαριτω-
36 gratiosum facio. fit à nomine ἡ χάρις, χάριτος, gra- μένη.
37 tia, 156.17. 36 vt φιλία, 26.5. 37 201.17. & 414.6. μετὰ χαριτόω.
σοῦ, verbum è verbo, cum te, seruato videlicet naturali μετὰ σοῦ.
præpositionis ordine. Cur σοῦ accentum retineat, cùm sit
38 dictio enclitica, vide 405.13. 38 vt πεποιημένος, η, 140.
14. sed sine augmento: incipit enim à diphthongo im- εὐλογημένος.
mutabili, 87.9. ab εὐλογέω, μ. ήσω, benedico, laudo, ho-
norificè loquor de aliquo. ducitur à nomine compositum η.
εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus, 156.17. com εὐλογέω.
39 ponitur verò ab εὖ, 217.14. & λόγος, ratio. Vide, 401. γυναιξί,
40 9. 39 232.17. et 58.5. 40 vt ἡ φιλία, 26.5. est nomen de- ἡ κοιλία, ας.
41 nominatiuũ, 221.1. ab adiectiuo κοῖλος, concauus, sinuo σωτὴρ, ῆρος.
42 sus, inanis, 41 vt ὁ or Σπέρα, 44.31. vide 217.32. 42 372.26. ἔτεκεν, εν.

43 Vt πνῦ τιμῶν, 25.28. verbale, 218.16. à ψύχω, refri- 43
ἡ ψυχὴ, ῆς. gero, post calorem recreo, ventum facio, animo, viuifico, quòd ψυχὴ, id est, spiritus vel animus, refrigeret in ipsa respiratione.

SYMBOLVM SANCTO-

44.45 44ΣΥΜΒΟΛΟΝ 45ΤΩΝ ΑΓΙ-
rum Apostolorum.

46 ωμ 46Αποστόλων.

Credo in Deum patrem omni-
47.48.49 47 Πιστεύω εἰς 48 θεὸν, 3 πατέρα 49 παντο-
potentem factorem cœli et terræ: et in
50 κράτορα, 50 ποιητὴν 7 οὐρανοῦ καὶ 16 γῆς· καὶ εἰς
Iesum Christum filium eius vnum so-
51.52.53.54. 51 Ἰησοῦν 52 Χριστὸν 53 υἱὸν 54 αὐτοῦ 55 μο-
55.56 lum Dominum nostrum, conceptum ex
57.58.59 νον 57 κύριον 4 ἡμῶν, 58 συλληφθέντα 59 ἐκ
spiritu sancto, natum ex
60.61 60 πνεύματος 45 ἁγίου, 61 γεννηθέντα 59 ἐκ
Maria virgine, passum sub
62 36 Μαρίας 33 τῆς παρθένου, 62 παθόντα ἐπὶ
Pontio Pilato, et crucifixum,
63.64 63 Ποντίου 63 Πιλάτου, καὶ 64 σταυρωθέντα,
mortuum et sepultum, qui descen-
65.66.67 65 θανόντα καὶ 66 ταφέντα, 67 κατελθόν-
dit ad inferos, tertia die resur-
68.69.70 τα 68 εἰς 69 ᾅδου, 70 τῇ τρίτῃ 71 ἡμέρᾳ 72 ἀνα-
71.72 rexit è mortuis, ascendit in cœ-
73.74 στάντα ἐκ 73 νεκρῶν, 74 ἀνελθόντα εἰς οὐρα-
los

los, ſedet in dextera patris
υὸς,[75] καθεζόμενον οὐ [76] δεξιᾷ [3]τοῦ πατρὸς 75.76
omnipotentis, vnde debet ve-
[49] παντοκράτορος, ὅθεν [77] μέλλῃ [78] κρί- 77.78
nire iudicatum viuentes et mortuos.
νειν [79] κρῖναι [80] ζῶντας καὶ [73] νεκρούς. 79.80
Credo in ſpiritum ſanctum, ſanctã
[47] Πιστεύω εἰς [60] πνεῦμα, [45] ἅγιον, ἁγίαν
Eccleſiam catholicam, ſanctorum cõ-
[81] ἐκκλησίαν [82] καθολικὴν, [45] ἁγίων [83] κοι- 81.82.83
munionem, remiſsionem peccatorum,
νωνίαν, [84] ἄφεσιν [85] ἁμαρτιῶν, 84.85
carnis reſurrectionem, vitam æter-
[86] σαρκὸς [87] ἀνάστασιν, [88] ζωὴν [89] αἰώ- 86.87.88.89
nam. Amen.
νιον. Ἀμήν.

SCHOLIA.

44 [44] Vt ξύλον, 27.20. verbale, 218.20. ἀ συμβάλλω, σύμβολον,
conjcio, confero. Est verò σύμβολον, nota, ſignum, indi-
cium, argumentum, coniectura, atque id omne quod à
ſocijs in commune confertur, ſiue ſint pecuniæ, aut cibi
ad veſcendum in conuiuio, ſiue verba ad ſermocinan-
dum, ſiue nota quædam ſolis amicis communis, veluti
ea qua milites vtuntur in excubijs & vigilijs noctur-
nis, vt inimicos à ſuis poſsint diſcernere: Gallicè, le mot
du guet. Chriſtiani in primitiua Eccleſia hoc Apoſto-
lorum ſymbolo quaſi quadam nota eos qui Chriſti fi-
dem receperant ab idololatris & infidelibus diſcerne-
45 bant. 45 202.30. 46 Verbale, 218.16. ab ἀποστέλλω, cum
46 mandatis aliquem mitto. Est verò ἀπόστολος, legatus, ὁ ἀπόστολος,
nuntius, quicunque mittitur: vt Apoſtoli qui à Chriſto

πιστεύω.
ὁ θεὸς, οῦ.
ὁ παντοκράτωρ.
ὁ ποιητὴς, οῦ.
ὁ χριστὸς, οῦ.
συλληφθεὶς, έντος.
συλλαμβάνω.
λαμβάνω.
ὸ πνεῦμα τος.
ὁ γεννηθεὶς, έντος.
γίγνομαι.
ὁ παθὼν, όντος.
ὁ σταυρωθεὶς, έντος.
σταυρόω.
ὁ θανὼν, όντος.
ὁ ταφεὶς, έντος.
ὁ καταβάς.
κατέρχομαι.
εἰς ᾅδου.
ὁ ἀναστὰς, άντος.
ἀνίστημι.
ὁ νεκρὸς, οῦ. νε privatiuū.

missi sunt ad prædicandum Euangelium omni creaturæ. 47 Fit à nomine ἡ πίστις, εως, fides, 156. 17. 48 Vt ὁ λόγος, 27. 16. Verbale, ductum à θέω, curro. Nam prisci Græci Solem, Lunam, stellas & cœlum, quæ sunt in perpetuo cursu, Deos esse crediderunt. 49 Vt ὁ παντοκράτωρ, 46. 16. nomen compositum ex πᾶς, παντὸς, omne, & κρατέω, rerum sum potens. 50 Vt ὁ χρύσος, 17. 11. Verbale, 216. 11. 51 224. 4. 52 Vt ὁ λόγος, 27. 16. Verbale, 216. 11. à χρίζω, μ. ἰσω. νngo. est enim χριστὸς, vnctus. 53 53 Vt ὁ λόγος, 54 190. 24. 55 206. 3. 56 Vt ὁ λόγος, adiectiuum vt καλὸς, 203. 1. 57 Vt ὁ λόγος. 58 Vt ὁ τύφθίνω, 124. 7. à συλλαμβάνω, concipio, sed tanquam à συλλήβω, componitur enim ex σὺν, cum ν, verso in λ, 372. 12. & λαμβάνω, capio, accipio: de hoc vide 359. 26. 59 201. 20. & 414. 2. 60 Vt ὁ βῆμα, 34 12. Verbale, 216. 1. à πνέω, spiro, μ. πνεύσω, 257. 19. & 258. 33. 61 Vt ὁ τύφθίνω, 124. 7. vel vt ὁ βουθίνω, 146. 1. à γίγνομαι, fio, nascor, sed tanquam à γενάομαι, 322. 21. 62 Vt 365. 20. 63 Vt τὸ λόγος. 64 Vt ὁ τυφθίνω, 124. 7. vel vt ὁ χρυσωθίνω, 151. 2. à σταυρόω, μ. ώσω, crucifigo. fit à nomine ὁ σταυρὸς, οῦ, crux, 156 17. 65 353. 23. 66. 265. 19. 67 Vt ὁ τυπόνω 105 7. à κατέρχομαι. descendo. componitur ex κτ, 87. 13. ac ἔρχομαι, venio, quod sumit tempora ab ἐλεύθω, 350. 12. Quomodo huiusmodi participia sint interpretanda, habes, 106. 5. 68 201. 14. & 414. 13. & 20. vbi ait εἰς poni ἐλλιπτικῶς, vt hoc loco cum genitiuo ᾅδου, deficiente accusatiuo οἶκον, domum, εἰς ᾅδου, pro εἰς οἶκον τοῦ ᾅδου, in ædes Orci vel inferi. 69 Vt τοῦ χρύσου, 17. 11. 70 Vt τῇ τιμῇ, 25. 28. Adiectiuum vt καλὸς, 203. 1. Numerale ordinale, 207. 5. 71 26. 5. 72 Vt simplex τὸν στάνω, 170. 24. ab ἀνίστημι, resurgo, quod componitur ex ἀνὰ, 87. 13. (in compositione sæpe sonat idem quod re Latinis) & ἵστημι, 169. 17. 73 Vt τοῦ λόγου, 27. 16. Componitur νεκρὸς ex νε privatiua particula, 401. 9. & κὴρ, 45. 2. cor, anima, quasi dicat, inanime vel exanime. 74

Vt

Vt κατελθόντος, 67. ab ἀνέρχομαι, ascendo. componitur ἀνελθών, όν-
ex ἀνὰ, 87. 13. (in compositione nonnunquam significat τος.
idem quod ἄνω, sursum: sic κατὰ interdum notat κάτω, de- ἀνὰ & κατὰ in
75 orsum) & ἔρχομαι, 67. 75 Vt τὸν τυπτόμενον, 123. 23. à compositio-
76 καθέζομαι, sedeo, 357 14. componitur ex κατὰ, 74. & ἕζο- ne.
77 μαι, sedeo. 76 Vt τῇ φιλίᾳ, 26. 5. 77 Vt τύπτει, 83 15. à
μέλλω, debeo, futurus sum. hoc verbum ac infinitiuus se-
quens cui iungitur, Latinè sic reddi solent, μέλλει ἔρχε- μέλλει ἔρχε-
σθαι, futurum est vt veniat, veniet, venturus est: sic in σθαι.
sequentibus, μέλλων φονεύειν, interfecturus, cùm vellet
78 vel pararet interficere, cùm esset interfecturus. 78 Vt
79 τύπτεσθαι, 123. 1. ab ἔρχομαι, 67. 79 Vt τύψαι, 103. 22. à
80 κρίνω, 96. 3. 80 Vt βοδνῶς, 142. 24. à ζάω, viuo. 81 Vt ἡ ἐκκλησία,
81 τὴν φιλίαν, 26. 5. Verbale, 216. 6. De hoc 358 10. 82 Vt ας.
82 τὴν τιμήν, 25. 28. Adiectiuum vt καλὸς, 203. 1. componi- ὁ καθολικὸς,
tur ex κατὰ, 87. 13. & 23. & ὅλος, totus. Est verò ὁ καθο- ῦ.
83 λικὸς, vniuersalis. 83 Vt τὴν φιλίαν, 26. 5. Denominati- ἡ κοινωνία,
84 uum, 221. 1. ab ὁ κοινὼν, ῶνος, socius, familiaris. 84 Vt ας.
τὴν πόλιν, 63. 17. vel vt ὄφιν, 63. 16. & 55. 26. Verbale, ἡ ἄφεσις,
85 216. 5. & 355. 12. ab ἀφίημι, dimitto: quod componitur ιος.
86 ex ἀπὸ, 87. 13. & 23. & ἵημι, 275. 15. 85 Vt τῶν φιλιῶν, ἀφίημι.
87 26. 5. 86 ἡ σάρξ, τῆς σαρκὸς. 87 Vt τὴν ἄφεσιν, 84. ab ἡ ἀνάστασις,
88 ἀνίστημι, 72. 88 Vt τὴν τιμήν, 25. 28. Verbale à ζάω, vi- ιος.
89 uo. 89 221. 27. ὁ ἡ αἰώνιος,
ου.

BENEDICTIO MEN-
90 ΕΥΛΟΓΙΑ 91 ΤΗΣ ΤΡΑΠΕ- 90. 91
sæ ante cibi sumptio-
ζης 92 πρὸ τοῦ γεύσα- 92
nem.
σθαι.
Christe Deus benedic ci-
92 Χριστὲ 93 ὁ θεὸς 94 εὐλόγησον 95 τὴν βρῶ- 93. 94. 95
bum

bum ac potum seruorum tuorũ,
96.97 σιν καὶ 96 τὴν πόσιν 97 τῶν δούλων 100 σου,
quoniã sanctus es iugiter, nunc et semper
98 ὅτι 45 ἅγιος 98 εἶ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ
et in secula seculorum.
99 καὶ εἰς 99 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Amen.
Ἀμήν.

SCHOLIA.

ἡ εὐλογία, ας πρὸ τοῦ γεύσασθαι. *Infinitiui articulis iuncti quomodo Latinè reddantur.*

90 Vt ἡ φιλία, 26.5. *Denominatiuum*, 221.1. *ab* εὔλογος, 38. 91 Vt τῆς μούσης, 25.28. 92 γεύσασθαι, vt τύψασθαι, 132. 22. *à* γεύομαι, *gusto, cibum sumo. Infinitiui articulis iuncti à Latinis variè redduntur, nunc per gerundia, nunc per supina, quæ Græci ignorant, & quandoque per nomina verbalia, vt hoc loco.* 93 *Articulus præpositiuus ὁ habet hic miram quandam & vehementem emphasim, vt* ὁ θεὸς *sit, quasi* ὁ ὄντως θεὸς ὤν, *qui re vera Deus es.* 94 Vt τρίκον, 136 16. *ab* εὐλογέω, 38. 95 Vt τὴν ἄφεσιν, 84. *à* βρώσκω, 310.4. & 10. 96 Vt τὴν ἄφεσιν, 84. *à* πίνω, *bibo, sed tanquàm à* πῶμι, 218.3. 97 Vt τῶν λόγων, 27.16. 98 270.21. 99 40.8.

ἡ βρῶσις, 105. ἡ πόσις, 109. εἶ.

GRATIARVM ACTIO
100 ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ
post cibi sumptionem.
92 μετὰ τὸ γεύσασθαι.

Benedictus Deus misericors et nu-
101.102.103 101 Εὐλογητὸς ὁ θεὸς 102 ὁ ἐλεῶν καὶ 103 τρέ
triens nos ex suis ditibus do-
104.105 φων ἡμᾶς ἐκ 104 τῶν αὐτοῦ πλουσίων 105 δω-
nis

nis sua gratia et benigni-
ρεῶν 106τῇ αὐτοῦ χαρίτι © 107 φιλανθρω= 106.107
tate iugiter nunc et semper et in
πίας πάντοτε νῦν © ἀεὶ © εἰς 99τοὺς
secula seculorum. Amen.
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

SCHOLIA.

100 100 Vt ἡ φιλία, 26.5. Denominatiuum, 221.1. ab ἐυ= ἡ ἐυχαρι=
χάρις ☉, gratus, iucundus, gratiosus & amabilis. com= σία, ας.
101 ponitur ex εὖ 217.14. & ἡ χάρις, ιτ ☉ gratia. 101 Ver=
102 bale, 216.11. ab ἐυλογέω 38 102 vt ὁ ποιῶν, 137.13. ab ὁ ἐυλογητὸς,
103 ἐλεέω, μ. ήσω, misereor. Vide, 151.20. 103 vt τύπτων, 104. ὃ.
104 29. à βλίφω. μ. θρίψω, 88.8. 104 Vt τῶν λόγων, 27.16.
Adiectiuum vt ἄγιος ☉, 202.30. Dicitur πλούσιος ☉, quasi ὁ πλούσιος ☉,
πολυδόσιος ☉, id est, πολλὴν ἔχων δόσιν, multam habens ὃ.
substantiam, præditus magnis opibus. Inter articulum
τοῦ & eius nomen πλουσίων, eleganter inseritur geniti=
105 uus αὐτὸς. 105 vt τοῦ φιλιῶν, 26.5. à nominatiuo ἡ λεω=
106 ρία, ας. 106 51.17. 107 Vt τῇ φιλία, 26.5. Denominatiuũ, ἡ φιλανθρω=
107 221.1. ab ὁ ἡ φιλάνθρωπος ☉, ὃ, benignus, humanus, id πία, ας.
est, homines amans, vel hominum amator, componitur φιλάνθρω=
ex φίλος ☉, amicus, & ἄνθρωπος ☉, homo. πος ☉.

EVRIPIDIS ORESTES.

1ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 2ΟΡΕΣΤΗΣ. 1 2

ARGVMENTVM.

3ΥΠΟΘΕΣΙΣ. 3

Orestes propter matris cædem,
Ὀρέστης διὰ 4τὴν 5τῆς μητρὸς 4σφαγὴν, 4. 5
simul

ſimul et à Furiis per-
6. 7 ἅμα καὶ ὑπὸ 6 τῶν Ἐριννύων 7 δειμα-
territus, et ab Argiuis con-
8. 9 τούμενος, καὶ ὑπὸ 8 τῶν Ἀργείων 9 κατα-
demnatus morte, interfecturus
10. 11. 12 κριθεὶς 10 θανάτῳ, 11 μέλλων 12 φονεύειν,
Helenam et Hermionem, eò quòd Me-
13. 14 13 Ἑλένην καὶ 13 Ἑρμιόνην, 14 ἀνθ' ὧν Με- ι
nelaus præſens non tulit opem, prohi-
15. 16. 17 νέλαος 15 παρὼν οὐκ a 16 ἐβοήθησεν, 17 ἐκω-
bitus eſt ab Apolline. Apud
18 λύθη ὑπὸ 18 Ἀπόλλωνος. Παρ' α
nullum autem ponitur fabula. Præ-
19. 20. 21. 22 19 οὐδενὶ δὲ 20 κεῖται 21 ἡ μυθολογία. 22 Προ-
fatur verò Electra vt ſoror
23. 24 λογίζει δὲ ἡ Ἠλέκτρα 23 Ὡς 24 ἀδελφὴ
Oreſtis mirabili oratione vtens
25 Ὀρέστου 25 ἐλεεινολογοῦσα
propter Tantalum.
26 διὰ 26 τὸν Τάνταλον.

SCHOLIA.

Oreſtes. 1 Vt τοῦ χρύσου, 17. 11. 2 Maxima Oreſtis facinora in 1. 2
hac fabula continentur, vt ex eius argumento ac ex Ele-
ἡ ὑπόθεσις, ctræ oratione poteris colligere, ideo eam Euripides Ore-
ιος. ſtem appellauit. 3 Verbale, 216. 5. ab ὑποτίθημι, ſuppo- 3
ἡ σφαγὴ, ἧς. no, principia pono, componitur ex ὑπὸ ἐστίθημι, 164.
33. vide 355. 12. 4 vt τὴν τιμήν. Verbale 218. 16. à σφά- 4
ζω,

ζω, vel σφάττω, 82. 21. præteritum medium ἔσφαγα,
5 126.19. Vnde ἡ σφαγὴ. 5 45.6. 6 Vt τῶν χελύων, 52.26.
6 componitur Ἐριννὺς ex ἔρις, lis, & νοῦς, mens, quasi sit ἡ Ἐριννὺς,
7 mentis lis & prouocatio. 7 Vt χρυσούμενος, 150. 22. à ὑος.
δειματόω, perterrefacio. Fit à nomine ὁ δεῖμα δείμα= δειματόω.
8 τος, pauor, metus, 156.17. 8 Ἀργεῖος, Argiuus, fit à τὸ ὁ Ἀργεῖος, ου.
ἄργος, εος, Argos, clarissima ciuitas Peloponnesi, non
procul à Mycenis, vbi Agamemnon Orestis pater regna=
9 uerat. 9 Vt τυφθεὶς, 124. 7. à κατακρίνω, condemno. 10
10 Vt τοῦ λόγῳ. θάνατος dicitur quasi τανὰος, id est, ex= ὁ θάνατος,
tensa, porrecta, à τανύω, extendo, trado. Mors enim se ad ου.
11 omnia extendit ac porrigit. 11 Vt τύπτων, 104. 29. à μέλ
12 λω, 427.77. 12 Vt τύπτειν, 183.18. à φονεύω, interficio. fit φονεύω.
13 à nomine ἡ φονὴ, cædes, 156 17. 13 Vt τὴν τιμήν. 14 Pro
14 ἀντὶ ὧν, pro quibus, id est, eò quòd. Vide, 10.12. & 11. 23. ἀνθ' ὧν.
15 15 Vt simplex ὢν, ὄντος, 271.17. à πάρειμι, adsum. com= ὁ παρὼν,
16 ponitur ex πρὰ, 87.13. & εἰμὶ, 270.13. 16. Vt ἔτυψε, 94. όντος.
17. à βοηθέω. μ. ήσω, auxilior, opemfero. fit à nomine ὁ
17 βοηθὸς, οῦ, fautor, adiutor, 156.17. 17. Vt ἐτύφθη, 116.20. βοηθέω.
18 à κωλύω, prohibeo. 18 Vt τοῦ πλάτωνος, 40.10. 19 48.
19 28. 20 281.5. 21 Denominatiuum, 221. 1. à μυθολόγος, κεῖτε.
20 fabulator: quod componitur ex μῦθος, fabula, & λόγος, ἡ μυθολο=
21 sermo. Quare μυθολογία propriè est ratiocinatio fabu= γία.
22 larum. sumitur verò pro fabula simpliciter. 22 Vt τύπτει,
83.15. à προλογίζω, præfor: quod fit (156.17.) à πρόλο= προλογίζω.
γος, prologus, præfatio: componitur ex πρὸ, præ, ante, &
23 λόγος, 218.16. 23 ὡς varia significat: hîc sumitur pro,
24 vt, vtpote. 24 Vt ab adiectiuo ὁ καλὸς fit fœmininum ἡ
25 καλὴ: sic ab ὁ ἀδελφὸς, frater, fit ἡ ἀδελφὴ, soror. 25 Vt
ποιοῦσα, 137.14. ab ἐλεεινολογέω, μ. ήσω, conqueror, ora= ἐλεεινολο=
tione vtor lugubri & miserabili. Fit (156.17.) ab ἐλεει= γέω.
νολόγος, qui miserabili oratione vtitur. & componitur
26 ab ἐλεεινὸς, miserabilis, & λόγος, sermo. 26 Vt τὸν λόγον,
27.16. De hoc, 12. 23.

ELE-

ELECTRA.

Η'ΛΕ'ΚΤΡΑ.

Non est vllum malum (vt dicam
27.28.29 27 Οὐκ a 28 ἐστὶν 27 οὐδὲν δεινὸν, 29 ὧδ' εἰπεῖν ε
verbo) Neque morbus, neque calamitas
ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ
à diis immissa, Cuius non ferat
30.31.32 30 θεήλατος, Ἧς οὐκ y 31 ἂν 32 ἄραιτ' ο
onus hominis natura. Nam bea-
33.34 33 ἄχθος ἀνθρώπου 34 φύσις. Ὁ γὰρ μα- αι
tus (nec exprobro infortunia)
35.36 κάριος, 35 κ' οὐκ 36 ὀνειδίζω τύχας,
Ioue natus, vt aiunt, Tantalus,
37.38 37 Διὸς 38 πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Vertici imminentem pauescens
39.40 Κορυφῆς 39 ὑπερτέλλοντα 40 δειμαίνων
petram, per aerem volat, et pendit
41.42 41 πέτρον, 42 Ἀεριποτᾶτι, καὶ τίνει
hanc pœnam. Vt quidem aiunt,
ταύτην δίκην. Ὃς μὲν a λέγουσιν,
quòd cum diis, homo cùm esset, Com-
43 ὅτι θεοῖς, ἀνθρωπος 43 ὤν, Κοι-
munis mensæ dignitatem habēs æqualē,
44 νῆς τραπέζης 44 ἀξίωμ' ἔχων ἴσον α
Incontinentem habuit linguam, turpissi
45.46.47 45 Ἀκόλαστον 46 ἔσχε γλώσσαν, 47 αἰσχί-
mum morbum. Hic producit Pelopen:
48 στην 48 νόσον. Οὗτος φυτεύει Πέλοπα·

cx

ex hoc Atreus natus est: Cui sceptra
b b49 τοῦδ' Ἀτρεὺς 50 ἔφυ· Ὧι 51 σέμματα 49.50.51
texens, fatale fecit Dea Contentio,
α 52 ξήνασ' a53 ἐπέκλωσεν θεά Ἔρις, 52.53
Thyesti bellum existenti fratri Facere.
Θυέστῃ τὸν πόλεμον ὄντι συγγόνῳ 54 Θέσθαι. 54
Quid infanda repetere me
α α55 Τί 56 τ' ἄρρητ' 57 ἀναμετρήσασθαί με 55.56.57
oportet? Conuiuio excepit igitur ipsum
ε 58 δεῖ; 59 Ἔδαισε γοῦν 60 νιν 58.59.60
liberos interficiens Atreus, Ex Atreo
α 61 τέκνα 62 ἀποκτείνας Ἀτρεὺς Ἀτρέως 61.62
verò (quæ fuerunt enim in medio taceo
δέ, 63 τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ 63
infortunia) Illustris (si modo illu-
τύχας, Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεί-
stris) Agamemnon natus est, Mene-
νὸς, Ἀγαμέμνων 50 ἔφυ, Μενέ-
lausque ex Cretensi matre Aeropa.
λεώς τε Κρήσσης ὁ ματρὸς Ἀέροπης
Duxit vxorem verò sane Diis
ε c ἄπο. 64 Γαμεῖ δ' ὁ γ' ἐχθρὸν θεοῖς 64
inuisam Menelaus Helenam. Porrò
65 συγγαμένου Μενέλεως Ἑλένου. ὁ δέ, 65
Clytemnestræ coniugium Insigne apud
Κλυταιμνήστρας λέχος Ἐπίσημον εἰς
Græcos Agamemnon rex. Cui virgi-
Ἕλλωας Ἀγαμέμνων ἄναξ. Ὧι παρθέ-

nes quidem tres natæ ſumus ex vna,
66 νοι καὶ τρεῖς 50 ἔφυμεν ἐκ 66 μιᾶς,
Chryſothemis, Iphigeniaq́ue Electra-
Χρυσόθεμις, Ἰφιγενειά τ' Ἠλέκτρα ε
q́ue ego, Maſq́ue Oreſtes, matre
τ' ἐγὼ Ἄρσην τ' Ὀρέστης, ° ματρὸς ε ι
ſceleratiſsima: Quæ maritum
67.68 ο 67 ἀνοσιωτάτας· Ἣ 68 πόσιν
exitum non habente, induens veſte
69.70.71 69 ἀπείρῳ 70 περιβαλοῦσ' 71 ὑφάσματι α
Occidit. Quorum verò gratia, virginem
72 α 72 Ἔκτεινεν. ὧν δ' ° ἕκατι, παρθένον ε
dicere Non eſt honeſtum. Relinquo
73 λέγειν Οὐ καλὸν 73 ἐῶ
hoc obſcurũ in cõmuni conſiderandũ.
74.75 τοῦτ' 74 ἀσαφὲς ἐν κοινῷ 75 σκοπεῖν. ο
Apollinis autem iniuſtitiam quidẽ quid
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί
opus eſt accuſare? Perſuadet verò Ο-
δεῖ κατηγορεῖν; Πείθει δ' Ὀ- ε
reſti, matrẽ, quæ ipſum genuerat, Inter-
76.77.78 ρέστην, 76 μητέρ', ἣ 77 σφ' 78 ἐγείνατο, Κτεῖ- α
ficere, apud nos omnes gloriam
79.80 ναι, πρὸς 79 οὐχ ἅπαντας 80 εὔκλειαν
ferens. Attamen occidit, non ino-
81.82 φέρων. Ὅμως δ' 81 ἀπέκτειν', οὐκ 82 ἀπει- ε ε
bediens Deo. Et ego particeps fui, tanquã
83.84.85 θησας θεῷ. 83 Κἀγὼ 84 μετέσχον, 85 οἷα
ſcili-

ſcilicet mulier, cædis, Pyladeſque, qui
ε δὴ γυνὴ, φόνου, Πυλάδης 86 θ', ὃς 86
nobiſcum patrauit hæc. Hinc inde
ἡμῖν 87 συγκατείργασθαι ᵇτάδε, Ἐντεῦθεν 87
agreſti colliquefactus morbo, ægrotat
ἀγρίᾳ 88 συντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ 88
Miſer Oreſtes. Hic proſtratus in le-
89 Τλήμων Ὀρέστης. ᵇὁ δὲ 90 πεσὼν ἐν δε- 89.90
cto Decũbit. Matris verò ſanguis ipſum
ε μνίοις 20 Κεῖται. τὸ ° ματρὸς δ' αἷμά 60 νιν
agitat Furoribus. nominare
91 τροχυλατεῖ ai Μανίαισιν. ὀνομάζειν 91
enim vereor Deas Eumenidas, quæ
γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς 92 Εὐμενίδας, αἳ 92
hunc certatim territant timore. Se-
ε ᵇτόνδ' 93 ἐξαμιλλῶνται φόβῳ. Ἔκ- 93
xtus porrò hic eſt dies ex quo cædibus
ε τον δὲ γ δὴ ᵇτόδ' 94 ἦμαρ ἐξότου 4 σφαγαῖς 94
Mortua mater, igni purgata eſt
95 Θανοῦσα ° μάτηρ, πυρὶ 96 καθήγνισται 95.96
corpore: Quibus neque cibos per gulam
97 δέμας· Ὧν οὔτε 98 σῖτα διὰ 99 δέρης 97.98.99
cepit. Non balnea dedit
α 100 ἐδέξατο, Οὐ 101 λούτρ' 102 ἔδωκε 100.101.102
corpori. intra penulas verò
ε 103 χρωτί. 104 χλανιδίων δ' ᵉ ἔσω 103.104
Tectus, quum quidem corpus leuatũ
105 Κρυφθεὶς, ὅταν μὴ σῶμα 106 κου- 105.106

fuerit morbo, Compos mẽtis lachrymat.

107 φιλθῇ νόσου, 107 Ἔφρων δακρύῃ.
tum verò è cubilibus Profilit
108 ποτὲ δὲ δεμνίων ἔ ἄπο 108 Πηδᾷ
celer, vt pullus equinus à iugo.
109 109 δρομαῖος, ὥσπερ ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.

SCHOLIA.

οὐκ ἔστιν. 27 οὐκ ἔστιν, non nullum, id est, non vllum vel nullum. Duæ negationes Græcis magis negant. De οὐκ vide, 404.28. de ἔστιν verò, 48.28. 28 270.21. 29 Sic dicere verbum, id est, vt ita dicam, vel vt breuiter dicam. de εἰπεῖν, 241.32. ἔπος & πάθος, vt στίχος, 62.13. 30 Componitur à θέος & ἐλαύνω, impello. Vide, 203.4. 31 Particula potentialis, ὅκ ἂν ἄραιος, non ferat, id est, non possit perferre. Interdum tamen ἂν prorsus vacat, 405.32. 32 Vt τύφλος, 131.7. ab αἴρω, fero, tollo, gesto. Futurum ἀρῶ, 68.22.33 Dicitur ὁ ἄχθος, ους, pondus, onus, quasi ὃ ἄχος, dolor, per pleonasmum τὸ θ. 34 Verbale, 216.5. 34 ἡ φύσις, ιος. à φύω, produco, gigno, creo, 35 κ, οὐκ, &, non, nec. 36 Fit à 35 ὀνειδίζω. nomine ὁ ὄνειδος, improperium, opprobrium, ignominia, 156.17. 37 232.25. 38 Vt πετυφώς, 105.1. à φύω, 91. 37 25. 39 Vt ὀν τύπτονος, 104.29. ab ὑπερτέλλω, exorior, 38 superemineo. componitur ab ὑπὲρ, super, & τέλλω, 39 ὀρίνω, μ. ανῶ. orior. 40 Vt τύπτον, 104.29. à ἁμαίνω, timeo, formido: 40 quod fit à δεῖμος, ους, timor, 256.17. 41 ὁ πέτρος ου, Attice idem quod ἡ πέτρα communiter, petra, saxum, lapis. 42 Vt βοᾶτε), 143.4. ab ἀειροτάομαι, in aere volo. componitur ex ἀὴρ, ἀέρος, aer, & ποτάομαι, volo, volas. Aldus legit circa compositionem, ἀίρι ποτᾶται, 43 ὤν, existens, 271.17. De participiorum interpretandi ratione vide, 106.5. 44 Verbale, 116.1. ab 43 ἀξιόω, μ. ώσω, dignum puto: quod fit ab ὁ ἄξιος, dignus,

45 gnus, 156.17. 45 Ακολάζω, μ. άσω, id est, punio ducitur ὁ ἡ ἀκόλα-
verbale, κολαστός, 116. 11. cum α priuatiuo, ἀκόλαστος, ου.
incastigatus, impunitus, id est, intemperans, inconti- ἔσχον, ες, ε.
46 nens, libidinosus, flagitiosus. 46 346.2. 47 vt τὴν τιμήν. αἴσχιστος, η,
47 Adiectiuum vt καλός, 203. 1. superlatiui gradus, 209. ον.
48 26. 48 29. 21. 49 Subauditur præpositio ἐκ. 50 377. 30. ἔφυν, υς, υ.
49 51 verbale, 216. 1. à στέφω, corono ac propriè στέμμα signi- ὃ στέμμα,
50 ficat coronam: sed sumitur etiam pro sceptro, vel corona ατος.
51 regia, aut diademate: quæ regis sunt insignia. 52 vt τύ-
52 ψασα, 105. 5. à ξαίνω, neo, texo, μ. ξανῶ, 68. 22. Aoristus ξήνασα.
primus, ἔξηνα Atticè, vt ἐμίηνα, 95. 21. Quidam sub- ξαίνω.
53 scribunt ι, alij minimè. 53 vt ἔτυψε, 94. 17. ab ἐπικλώ- ἐπικλώθω.
θω, voluo fusum: & refertur ad fatum siue Parcas, qua-
rum vna Clotho nominatur, quasi per fila Parcarum
instituo, fatale facio, fataliter instituo. In Aldino exem-
plari hæc sententia sic legitur: ἐπέκλωσεν θεὰ, ἔριν
Θυέστῃ, &c. vt sit hic sensus: ἐπέκλωσεν θεὰ, fatale fecit
Dea, scilicet Clotho, θέσθαι ἔριν πόλεμον Θυέστῃ, &c. in- θέσθαι.
ferre litem, bellum appositoriè: id est, bellum litigiosum, ὁ ἄρρητος.
54 54 169. 7. 55 51. 11. 56 315. 29. & 370. 9. 57 vt τύψασθαι, ὃ τέκνον, ου.
55 132. 22. ab ἀναμετρέω, μ. ήσω. repeto, recogito, supputo,
56 dimetior. 58 325. 29. 59 Vt ἔτυψε, 94. 17. à δαίω, conui-
57 uor, conuiuio & mensa excipio. 60 195. 1. 61 28. 27. 62 Vt
58 τύψας, 105. 4. ab ἀποκτείνω. Vide, 285. 16. & 25. Igitur
59 τέκνα ἀποκτείνας, liberos interficiens, vel liberis inter- ἀποκτείνας.
60 fectis, postquam Thyestis fratris liberos interfecisset. Vi-
61 de 106. 5. 63 Vide 413. 23. 64 Sic sensum collige: δὴ, por-
62 rò, ὁ μὲν Μενέλεως, Menelaus quidem, γαμεῖ τὴν Ελέ- γαμεῖ δ' ὁ
63 νην συγουμένην θεοῖς: ὁ δὲ Αγαμέμνων ἄναξ, at Aga- μὲν δὴ, &c.
64 memnon rex, supple γαμεῖ, ὃ λέχος, &c. γαμεῖ vt
65 ποιεῖ, 135. 24. à γαμέω, de quo 322 11. 65 Vt ποιουμένην,
140. 10. à συγέομαι, odio sum, passiuè, inuisus sum. 66
66 48. 26. & 206. 5. 67 Pro ἀνοσιωτάτης, ὁ. Est superla-
67 tiui gradus, vt σοφώτατος, 209. 3. à positiuo ἀνόσιος.
68 Vide 401. 11. 68 ἡ πόσις est potus: potio. Verùm ὁ πόσις ὁ πόσις, ιος.

est maritus, vir, sponsus: sic dictus, quòd veluti potione terræ mista generantur plantæ, ita vir mulieri mistus causa est procreationis liberorum. 69 ὃ πέρας vel πεῖ- 69
ἄπειρος. ρας, finis: ἄπειρος, fine & exitu carens, 401. 9. Astutè admodum Clytemnestra Agamemnoni Troia reuerso ac Dijs sacrificaturo porrexit vestem quandam oblongam et ἄπειρον, cui videlicet nulla erat à superiori parte apertio, qua caput aut brachia exereret, vt illum ea obuolutum, adiuuante Aegystho (cum quo illa, absente viro, adulterij consuetudinem habuerat, & qui tum abditus erat in insidijs) miserè trucidaret. 70 Vt τυποῦσα, 105. 70
περιβαλοῦσα. 8. à περιβάλλω. 71 Verbale, 216. 1. & 24. ab ὑφαίνω, 71
texo. Vide, 261. 1. 72 Vt ἔτυψε, 94. 17. à κτείνω, 62. 72
73 Vt βοῶ, 141. 13. ab ἐάω. 74 ὁ καὶ ἡ σαφὴς, manifestus: 73
ὁ ἡ ἀσαφὴς, ἑος. cum α priuatiuo, ὁ καὶ ἡ ἀσαφὴς, καὶ ὃ ἀσαφὲς, ἑος, 74
obscurus, a, um. 75 Vt τριεῖν, 137. 9. à σκοπέω. 76 223. 17. 75
77 Euripides ac Sophocles interdum vsurpant duale 76
σφέ. σφὲ pro singulari ἕ. atque hoc pronomen primitiuum 77
ἐγεινάμην, ω, αό. tertiæ personæ non rarò ponitur loco relatiui αὐτός, 195. 14. 78 322. 26. & 323. 3. 79 404. 28. 80 Denominati- 78
ἡ εὔκλεια. uum, 221. 1. ab εὐκλεὴς, inclytus, celebris, quod fit ab εὖ, 79
ἀπέκτεινε. 401. 9. & ὃ κλέος, honor. 81 Vt ἔτυψε, 94. 17. ab ἀπο- 80
ἀπειθήσας. κτείνω. 82 Vt τύψας, 105. 4. ab ἀπειτέω, μ. ήσω, non pa- 81
reo: quod fit ab adiectiuo ὁ καὶ ἡ ἀπειθὴς, ἑος, inobe- 82
ἀπειθέω. diens, impersuasibilis, 156. 17. ἀπειθὴς verò componitur ex α priuatiuo & πειθὸς, persuasorius. πείθω etiam est
μετέχον. persuadeo. 83 267. 2. 84 Vt simplex ἔχον, 346. 2. à μετέ- 83
χω, particeps sum, componitur à μετὰ, 87. 13. & ἔχω. 85 84
οἷα δὴ γυνὴ. Id est, pro parte mea muliebri: οἷα, qualiter aduerbium 85
ex neutro plurali, 200. 25. ab οἷος, οἵα, οἷον, qualis &
θ' quale. De γυνὴ vide 232. 18. 86 Pro τε, 10. 14. 87 Vt πέ- 86
φρασαι, 111. 18. à συγκατεργάζομαι, vnà patro, simul 87
perpetro, alicui operam præsto. Græci sæpè vtuntur verbo
συγκατείργασαι. composito, vbi nos vsurpamus simplex & præpositionem separatam: συγκατείργασαι ἡμῖν pro κατείργασαι σὺν ὑμῖν.

ὑμῖν. Componitur ex σὺν, 372.12.& κατὰ, atque ἔργα=
88 ζομαι, operor, quod per q augetur, 239.6.& 241.26. 88 συντήκεις.
Vt τυπτέις 124. 13. à συντήκω, colliquefacio. componitur
89 ex σὺν & τήκω, liquefacio. Vide, 97.1. 89 Verbale, 217. ὁ κ, ἡ ταλά=
90 8. à τίταλμι, tolero, 283.30. 90 367.9. 91 Vt ποιεῖ, 135. μων.
91 24. à ῥοχηλατίω, aurigor, quasi rota agito. fit ab ὁ ῥοχη ῥοχηλατέω.
λάτης, ου, id est, auriga: quod componitur ab ὁ ῥόχος, ου,
92 rota, & ἐλαύνω, impello, ago. 92 Furiæ infernales quæ αἱ Εὐμενί=
E'ρινύες (vt dictum est numero 6) appellantur, quan= δες.
uis Orestem, ob patratum parricidium, ardentibus ta=
dis agitarent & infectarentur: Electra tamen, ne illis
offensioribus Orestes vteretur, in eas quicquam grauius
dicere non audet, neque ipsas E'ρινύας vero, sed odioso,
nomine appellare. Verùm eas & Deas & Εὐμενίδας
nuncupat, quasi benevolas: εὐμένης enim, vnde Εὐμενί=
δες, est benevolus, ab εὖ, 217.14.& μένος, mens, virtus,
vobur. Re vera tamen Εὐμενίδες dictæ sunt per anti=
phrasim, quòd minimè sint benevolæ, neque in illis bonus
93 animus vel virtus conspiciatur. 93 Vt βοῶν), 143.9. ab
ἅμιλλάω, contendo, celeriter aliquid facio. cõponitur ἁμιλ=
ab ἅ & ἁμιλλάω, quod fit ab ἡ ἅμιλλα, certamen, con λάω.
94 tentio, 156.17, 94 233.15. 95 Vt τυπῆσα, 105.8. à θνήσκω, θανεῖσα.
95 352.2. Vide, 353.23. 96 Vt πίφασαι, 111.18. à καθαγνίζω, καθήγνισαι.
96 μ. ίσω. quod componitur à κ', 87.13.& 23.& ἁγνίζω,
97 purgo, quod fit ab ἁγνὸς, purus 156.17. 97 Indeclinabile. ἁ δίμας.
98 28 ὁ σῖτος, ου, frumentum: sed ὁ σῖτος, ου (vnde τὰ σῖτα) ὁ σῖτος.
99 est cibus, panis. 99 Λίρω, excorio: vnde verbale, 218.16. ἡ ὁ σῖτος.
Λίρη, collũ, ceruix, gula: sic dicitur, quòd à collo sumi so= ἡ λίρη, ης.
100 leat excoriationis initium. 100 Vt ἐπύλαβε, 127.23. à λί=
101 χομαι, capio. 101 Verbale 216.11. à λάω, lauo, ὁ λᾶβον
penultima circunflexa est locus balnearum: λαβόν verò
acuta vltima, est balneũ siue lauacrũ: in qua significatio=
ne hoc loco accipitur, quãuis λάβ acuatur, propter apostro λάτρᾳ pro λαβ=
102 phũ enim accẽtus retrahitur, et λάτρᾳ pro λαβᾷ dicitur. Vi βά.
103 de 12.13. 102 173.2. et 182.12. et 254.18. 103 Vt φωτί, 53.26. ἐδώκω, ας, ω.

ὀχλαμί- 104 Diminutiuum, 220. 16. ab ἡ χλαμὶς, ίδος, vesti- 104
διον, ȣ. mentum tenuissimum. 105 Vt τυφθεὶς 124. 7. à κρύπτω, 105
κȣφίζω. tego, abscondo me, delitesco. 106 Vt τυφθῇ, 122. 16. à κȣ- 106
ὁ κ, ἡ ἔμφον, φίζω, leuem facio, subleuo: quod fit (156. 17.) à κȣφος, 107
ονος. leuis. 107 Componitur ex ἐν (372. 19.) & φρήν, 38. 13. 108
δρομαῖος. 108 Vt βοᾷ, 141. 13. à πηδάω. 109 221, 23. 109

ARISTOPHANIS

1 [1]Α'ΡΙΣΤΟΦΑ'ΝΟΥΣ

Comici Poetæ Plutus.

2 3 [2]Κωμῳδοποιȣ̃ [3]Πλȣ̃τος.

ARISTOPHANIS GRAM-

4 Α'ΡΙΣΤΟΦΑ'ΝΟΥΣ [4]ΓΡΑΜ-

matici argumentum per

ματικȣ̃ ὑπόθεσις δι'

iambica.

5 [5]ἰάμβον. α

Oraculum cousulit iustus existens ali-

6 [6]Μαντεύεται δίκαιος ὤν

quis et pauper, An mutatis moribus,

7 τίς καὶ πένης, Εἰ [7]μεταβαλὼν,

diuitiarum compos esse posset. Re-

8.9.10 πλȣ́του [8]τυχεῖν [9]δυνήσετε. a [10]Ἐ-

spondit Deus, sequendum quencunque

11. 12 χρησεν ὁ θεός, [11]συνακολȣθεῖν [12]ᾧπερ γ ἂν

Virum offenderit. Plutus verò conspi-

13.14 [13]Ἀνδρὶ [14]περιτύχῃ. Ρλούτος δ' ὀπτά- ε

citur cæcus. Cognitio autem ipsum du-

15.16 νεται τυφλός, [15]Γνȣ̀ς δ' αὐτὸν a[16]ἤγα- ε

xit

xit domum, alios populares Vo-
εγεν, [17] οἴκαδ', ἄλλους [18] δημότας [19] Κα- 17. 18. 19
cans ad participandum. posteà sanare
αλέσας [20] μεταχεῖν. [21] εἶθ' [22] ὑγιάσαι 20. 21. 22
pupillas Accelerabant: in Aesculapii
τὰς κόρας Ἔσπευδον· [23] εἰς Ἀσκληπιοῦ 23
verò deducebant, sed Repentè paupertas
εεδ' [24] ἀπῆγον. ἡ δ' Ἄφνω πενία 24
prohibuit. Tamen visum reci-
ι [25] διεκώλυσεν. Ὅμως [26] ἀναβλέψαν- 25. 26
piente ipso, sceleratorum Nullus dita-
τος αὐτοῦ, τῶν κακῶν Οὐδεὶς [27] ἐ- 27
batur: sed proborum erant bona.
επλούτει· τῶν δ' ἀγαθῶν [28] ἦν τἀγαθά. 28. 29
Præfatur autem seruus aduersus he-
Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὴν δε-
rum, quod Cæcum et senem sub-
σπότην, ὅτι Τυφλῷ καὶ [30] γέροντι [11] κατα- 30
sequi non erubesceret.
κολουθεῖν οὐκ [31] ἠχύνετο. 31

SCHOLIA.

1 2 [1] 231. 3. [2] ὁ κῶμος, ου, *commessationum & lassiuiæ Deus. in cuius sacris celebrandis iuuenes procaces petulantia carmina decantabant. Per antonomasiam verò* κῶμος *sumitur pro huiusmodi iuuenum contubernio, ac pro ipsa iuuenili procacitate. à* κῶμος *verò &* ᾠδὴ, *id est, cantus, fiunt* κωμῳδία, *comœdia,* κωμῳδὸς, *comœdus, &* κωμῳδοποιητὴς *siue* κωμῳδοποιὸς, *poeta comicus, comœdiarum scriptor vel factor. fiunt* ὁ κωμῳδιποιὸς, ου.

ὁ πλοῦτος, ου. enim à ποιῶ, facio. 3 πλοῦτος significat diuitias & diuitiarum Deum: vnde ex vocabuli amphibologia festiuæ admodum in hac comœdia fiunt allusiones, dum Poeta per Plutum Deum, ipsas diuitias vult intelligi. 4 Possessium, 227.7. à οὖ γράμμα, ατος, litera, quod est verbale, 216.1. à γράφω, scribo. 5 ἴαμβος, est pes iambus, & versus iambicus. 6 Vt τύπτει, 107.15. à μαντεύομαι, oraculum consulo vel edo, fit ab ὁ μάντις, εως, vel μάντις, ὁ, vates, 156.17. 7 Vt τυπών, 105.7. à μεταβάλλω, muto & mutor. Intellige hic ex Aristophanis contextu ζοὺς τροποὺς: μεταβαλὼν ζοὺς τρόπους, mutans mores & rationem vitæ, vel mutatis moribus. Vide, 106.5. 8 Vt τυπεῖν, 103.23. à τυγχάνω, 373.16. 9 Vt τύψει, 128.11. à δύναμαι, possum, quasi à δυνάω. μ. ήσω. 10 Vt ἔτυψε, 94.17. à χράω, μ. ήσω, oraculum reddo, respondeo. 11 Vt ποιεῖν, 137.9. à συνακολουθέω. 12 197.27. & 410.10. 13 45.7. 14 Vt τύπτω, 10.5. à προσπτυγχάνω, offendo, obuius fio. Vide, 373.17. 15 323.7. 16 287.27. 17 Aduerbium loci, 200.16. ab ὁ οἶκος, domus. 18 221.30. 19 Vt τύψας, 105.4. à κακολέω, 152.15. 20 Vt τυπεῖν, 103.23. à μετέχω. sed tanquã à μεζαχέω. Vide, 346.2. & 347.16. 21 Pro εἰζ, 10.14. 22 Vt τύψαι, 103.22. ab ὑγιάζω. 23 414.20. 24 Vt ἔτυπον, 84.30. ab ἀπάγω, quod componitur ex ἀπὸ, 87.13. & ἄγω, 287.24. & 288.12. 25 Vt ἔτυψε 94.17. à διακωλύω 26 Vt τύψαντος, 105.4. ab ἀναβλέπω, suspicio, & visum recipio, post cæcitatem oculis restituor. Vide, 106.5. & 407.7. 27 Vt ἐποίει, 136.2. à πλουτέω, ditor, diues euado. fit à nomine πλοῦτος, 156.17. 28 270.23. & 407.5. 29 269.7. 30. 41.28. & 410.10. 31 Vt ἐτύπτεζ, 107.25. ab αἰσχύνομαι.

ὁ γραμματικὸς, ὁ.

ἴαμβος.

μαντεύομαι.

τυχεῖν.

δύναμαι, η, ται.

προστύχω, εις, η.

οἶκος.

ἄγαγον, ες, ε.

οἰκαδε.

ὁ δημότης, ου.

μεζαχεῖν.

εἰς Ἀσκληπιοῦ.

πλουτέω.

CARION SERVVS.

ΚΑΡΙΩΝ ΘΕΡΑΠΩΝ.

Quàm

Quàm difficilis res est, ô
α Ὡς 33 ἀργαλέων 34 πράγμ' a 35 ἐστὶν, 36 ὦ 33.34.35.36
Iupiter, et Dii, Seruum esse de-
Ζεῦ, καὶ θεοὶ, Δοῦλον 37 γενέσθ 38 πα- 37.38
sipientis heri. Si enim opti-
ραφονοῦντος δεσπότου. Ἢν γὰρ 39 βέλ- 39
ma seruus dicens fuerit,
α τισθ' ὁ θεράπων 40 λέξας 41 τύχῃ, 40.41
Visus fuerit verò non facere hæc
42 Δόξῃ δὲ μὴ 43 δρᾷν ταῦτα 44 τοῦ 42.43.44
possessori, Participem esse necesse est
κεκτημένῳ, Μετέχειν 45 ἀνάγκη τῶν 45
seruum malorum. Corporis
θεράποντα τῶν κακῶν. Τοῦ σώματος
enim non sinit dominum Imperium
γὰρ οὐκ 46 ἐᾷ τῶν κύριον 47 Κρα- 46.47
habere fortuna, sed emptorem.
τεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ 48 τὸν ἐωνημένον. 48
Et hæc quidem sanè sic se habent. Verum
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ 49 ταῦτα. 50 τοῦ δὲ 49.50
Apollinem, Qui vaticinatur ex tripode
Λοξίᾳ, Ὃς 51 θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ 51
auro ductili facto, Accusatione iusta
52 χρυσηλάτου, 53 Μέμψιν δικαίαν 52.53
accuso hac, quod Medicus cùm sit,
μέμφομαι ταύτην, ὅτι Ἰατρὸς ὤν,
et vates, vt aiunt, sapiens, Insa-
καὶ μάντις, ὥς 54 φασι, σοφὸς, 55 Μελαγ- 54.55
nien-

nientem dimiſit meum herum,
56 χολῶντ' 56 ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην, α
Qui ſequitur poſt hominem cæ-
Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυ-
cum, Contrarium faciens, quàm conue-
57·58·59 φλοῦ, 57 Τοὐναντίον 58 δρῶν, ἢ 59 προ-
niret ipſi facere. Nam videntes
σῆκ' αὐτοῖς πρεῖν. Οἱ γὰρ βλέποντες
cæcis præimus. Hic autem
60 τοῖς τυφλοῖς 60 ἡγούμεθα. Οὗτος δὲ ε
ſequitur, et me cogit. Et
61·62 ἀκολουθεῖ, 61 κἀμὲ προσβιάζεται. 62 Καὶ α
id reſpondente ipſo prorſus,
63·64 ταῦτ', 63 ἀποκρινομένου, 64 τοπράπαν,
neq; hylũ. Ego quidẽ igitur nõ vllo mo-
65·66 οὐδὲ 65 γρύ. Ἐγὼ μὴ οὖν οὐκ 66 ἔσθ' ὅ-ι
do conquieſcam, Si non dixeris
67·68·69 πως 67 σιγήσομαι, 68 Ἢν μὴ 69 φάσῃς, ε
quorſum hunc ſequamur tandem, O
70·71 70 ὅτι ᵇτοῦ δ' ἀκολουθοῦμέν ποτε, 71 Ὦ α
here: ſed tibi faceſſam negotia.
72 δέσποτ'· ἀλλά σοι 72 πρέξω 34 πράγματα.
Non enim me verberabis, coronam
73·74 Οὐ γάρ με 73 τυπτήσεις, 74 στέφανον
habentem ſaltem.
ἐχόντά γε.

SCHOLIA.

32 Καρίων ſeruum ſonat, quòd ex Caria multi Athe- 32
nis

33 nis seruirent. 33 221.24. 34 216.1. 35 270.21. 36 232.25. 37
34 324.9. 38 Vt ποιοῦντος, 137.13. à παραφρονέω, desipio: quod παραφρονέω.
35 fit (156.17.) ab ὁ καὶ ἡ παράφρων, ονος, demens, & quasi
36 extra mentem, ex παρὰ, extra, & ἡ φὴν, mens. 39 Pro βέλ βέλτισθ'.
37 τιστα 10.14. & 209.20. 40 Vt τύψας, 105.4. à λέγω. 41
38 Vt τύπῃ, 103.5. à τυγχάνω, 373.17. 42 312.17. 43 Vt βοᾷν, τύχω, ῃς, ῃ.
39 142.20. & 153.19. à δράω δρῶ, 151, 15. 44 Vt τετυμ- δόξω, ῃς, ῃ.
40 μένῳ, 124.1. à κτάομαι, 238.20. & 296.19. 45 Huic voci
41 familiare est, vt habeat subauditum verbum ἐστὶ: ἀνάγ- ἡ ἀνάγκη, ης.
42 κη necessitas, subaudi est, vel necesse est. 46 Vt βοᾷ, 141.
43 13. ab ἐάω. Huius clausulæ sensus talis est: Fortuna non
44 sinit dominum corporis (id est, eum cuius est corpus) ha-
45 bere imperium in suum corpus, sed, &c. 47 Vt ποιεῖν,
46 137.9. à κρατέω. 48 Vt τὸν τετυμμένον, 124.1. ab ὠνέο- ὁ ἐωνημένος.
47 μαι, emo. Vide 249. 23. 49 Neutrum plurale ab οὗτος, ταῦτα.
48 190.15. hic aduerbiascit, pro οὕτως. Vide 200.25. 50 Apol
49 lo dictus est λοξίας à λοξὸς, id est, obliquus, quòd eius ὁ λοξίας, ου.
50 responsa essent obliqua & tortuosa. 51 Vt τριεῖ, 135.24.
51 à θεσπιῳδέω, res diuinas cano. nam θέσπιον est res di- θεσπιῳδέω.
52 uina, & ᾄδω, cano. 52 Dictio composita ex χρυσὸς, au- χρυσηλά-
53 rum, & ἐλαύνω, duco. 53 Vt ὄφιν, 55.26. & 63.15. ver- της, ου.
54 bale, 216.5. à μέμφομαι. vide, 411.10. 54 282.23. & 403. ἡ μέμψης,
55 23. 55 vt βοῶντα, 142.24. à μελαγχολάω, insanio, atra ιος.
bile laboro. componitur enim à μέλας, αινα, αν, niger, φασί.
a, um, 203.18. & χολὴ, bilis: quæ duplex est, flaua, & μελαγχο-
atra: atque hæc μελαγχολία dicitur, qua qui laborant, λάω.
à furore haud longè absunt, quare pro furore & insania
56 sæpe ponitur, & μελαγχολάω est insanio. Hîc nota γ
57 positum pro ν à neutro μέλαν, propter χ sequens. vide,
58 12.31. & 92.25. 56 vt ἔτυψε, 94.17. ab ἀποπέμπω. 57
59 267.3. 58 vt βοῶν, 142.24. à δράω. 59 Imperfectum à προσῆκε.
60 προσήκω. 60 vt ποιούμεθα, 137.25. ab ἡγέομαι. 61 269. κᾷμι.
61 35. 62 Et hæc: Latinè dicimus, idq;, sub. facit, id est, cogit καὶ ταῦτα.
62 me eadem cum illo facere, idque cùm nihil prorsus mihi
63 huius erroris causam sciscitanti respondere velit. 63 vt

τυπτο

τυπτομένου, 123. 23. *ab* ἀποκρίνομαι, *respondeo.* Vide,
τοπράπαν. 407. 7. 64 *Aduerbium cum articulo sub forma adiecti-* 64
ui neutri, vt τοπρῶτον, 214. 32. *& componitur ex* πρὰ
γρύ. *&* πᾶν, *omne.* 65 γρύ, *minimum quiddam significat, vt* 65
sordes vnguium, & fabarum hilum, rem videlicet vi-
lissimam: aut vocem suillam, quam edere solent ij qui
grauantur sermone respondere. Hinc Latinum verbum,
ἔσθ' ὅπως. *grunnio, & Græcum,* γρύζω. 66 Pro ἔστιν ὅπως, 220. 21. 66
& 238. 6. *verbum è verbo, est quando, vel, est quomodo,*
id est, vnquam, vllatenus. 67 Vt βοήσομαι, 146. 7. *à* 67
ἢν μή. σιγάω *sileo, conquiesco.* 68 *Si non, id est, nisi.* 69 Vt τύ- 68
ὦ δέσποτα ψῃς, 103. 1. *à* φράζω. 70 Pro διότι, *cur, quorsum.* 71 Ὁ 69
δεσπότης, ου, ὦ δέσποτα, 222. 7. 72 παρέχω, μ. παρέξω, 70
τυπτέω. *præbeo, facesso.* 73 311. 21. 74 *Seruos coronam habentes* 71
in capite dominis non licebat cædere. imponebant autem 72
seruis coronas, si Apollinem consulturi, viæ comites illos 73
sibi adiungerent. 74

CHREMYLVS
ΧΡΕΜΥ'ΛΟΣ
herus.

δεσπότης.

Per Iouem non, sed detracta co-
75. 76 Μὰ 75 Δί' ἀλλ' 76 ἀφελὼν τὴν στέ- α α
rona, si offendas paululum me, Vt
77. 78 φανόν, ἢν 77 λυπῇς 78 τί με, Ἵνα
magis doleas. Car. Nugæ. non enim
79 μᾶλλον 79 ἀλγῇς. Καρ. λῆρος. οὐ γὰρ
cessabo, Priusquam dixeris mihi,
80 80 παύσομαι, Πεὶν γ' ἂν 69 φράσῃς μοι,
quisnam sit hic. Beneuolus
81. 82. 83. 84 81 τίς ποτ' a 82 ἐστὶν 83 οὗτοσί. 84 Εὔνους ε
enim

enim exiſtens tibi interrogo multum
γὰρ ὤν σοι, πυνθάνομαι [85] πάνυ [85]
valde. Chr. Sed non te celabo:
α σφόδρα. Χρ. Ἀλλ' οὔ σε [86] κρύψω· τῶν [86]
meorum enim ſeruorum Fideliſsimum
ἐμῶν γὰρ [87] οἰκετῶν Πιστότατον [87]
cenſeo te et taciturniſsimum. Ego
[88] ἡγοῦμαί σε καὶ [89] κλεπτίστατον. Ἐγὼ [88.89]
Dei cultor et iuſtus exiſtens vir,
[90] θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ, [90]
Malè afflictabar et pauper eram. Car.
Κακῶς [1] ἔπραττον καὶ πένης [28] ἦν. Καρ.
Noui hercle. Chr. Alii vero ditaban-
ε [91] Οἶδά [92] τοι. Χρ. Ἕτεροι δ' [93] ἐπλου- [91.92.93]
tur, ſacrilegi, rhetores, Et ſyco-
τουν, [94] ἱερόσυλοι [95] ῥήτορες, Καὶ [96] συκο- [94.95.96]
phantæ, et ſcelerati. Car Credo.
φάνται, καὶ πονηροί, Καρ. πείθομαι.
Chr. Interrogaturus itaque profectus
Χρ. [97] Ἐπερησόμενος οὖν [98] ᾠχό- [97.98]
ſum ad Deum, Meam quidem i-
μην [99] ὡς τὸν θεὸν, Τὸν ἐμὸν, μὴ αὐ- [99]
pſius miſeri, penè Iam repu-
τοῦ τοῦ ταλαιπώρου, σχεδὸν Ἤδη νομί- [100]
tans exhauſtam eſſe vitam. Verùm
ζων [100] ἐκτετοξεῦσθαι βίον. Τὸν δ'
filium, qui exiſtens vnicus mihi
υἱὸν ὅσπερ [101] ὢν μόνος μοι [101] τυγ- [101.101]
eſt,

est Rogaturus num oporteret
102.103 χαίνει, 102 Πευσόμενος εἰ 103 χρὴ
mutatis moribus, Esse
104.105 μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, 104 Εἶναι 105
versutum, iniustum, sani nihil.
106.107. πανοῦργον, 106 ἄδικον, 107 ὑγιὲς 108 μηδεέν.
108 Quippe vitæ hoc ipsum ratus con-
109 Ὡς τοῦ βίου τοῦτ' αὐτὸ 109 νομίσας x ξυμο
ferre. Car. Quid igitur Phœbus
φέρειν. Καρ. Τί δηθ' ὁ Φοῖβος α
cecinit è coronis? Chr.
110.111 a 110 ἔλακεν 111 ἐκ τῶν στεμμάτων; Χρ.
Audies: manifestè enim Deus dixit
112.113.114 112 Πεύσει· 113 σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς 114 εἶπέ
mihi hoc· Cui occurrerem
115.116.117 μοι 115 τοδί· 116 Ὅτῳ x 117 ξυναντήσαιμαι
primùm exiens. Iussit eum
118.119 πρῶτον 118 ἐξιὼν, 119 Ἐκέλευσε τούτου
non dimittere me posteà: Persuadere
120 μὴ 120 μεθίεσθαί μ' ἔτι· Πείθειν ε
verò mihi ipsi eum consequi do-
δ' ἐμαυτὸν x 11 ξυνακολουθεῖν 17 οἴ- ε
mum vsque. Car. Et huic occurristi
121 καδε. Καρ. Καὶ c τοῦ x 121 ξυναντᾷς
igitur primo? Chr. Huic.
δῆτα πρώτῳ; Χρ. 83 Τουτωί.

SCHOLIA.

75.76.77 75 232.25.76 Ex ἀπὸ (87.13.23.) et ἐλών, 316.31.77 vt ποιῇς.

τριῆς, 137.3. à λυπέω, quod sit ab ἡ λύπη, molestia, dolor, ἀφελών.
78 156.17. 78 Id est, κατὰ τι, in aliquo: vel, ne minimum λυπέω.
79 quidem. Vide, 411.16. 79 Vt τριῆς, 137.3. ab ἀλγέω, quod ἀλγέω.
80 venit à τὸ ἄλγος, dolor, 156.17. 80 Vt τύψομαι, 128.11.
81 à παύομαι. 81 τίς τρτε, quis tandem, quisnam. 82 220.
82 21. 83 190.19. 84 Per crasim ab εὔνοος, quod componi= εὔνους.
83 tur ab εὖ, 217.14. & νόος νοῦς, 226.3. 85 Valde valde, id est, πάνυ σφό=
84 vehementissimè. 86 κρύπτω, μ. κρύψω. 87 221.31. 88 Vt δρα.
85 τριοῦμαι, 137.20. 89 212.7. 90 Componitur ex θεὸς, Deus, οἰκέτης, ου.
86 & σέβω, colo & veneror religiosè. 91 341.15. 92 τοι nunc ὁ καὶ ἡ θεοσε=
87 affirmat, nunc redundat, 93 Vt ἐτρίου, 136.6. à πλουτέω, βὴς, ἐος.
88 27. 94 Componitur ex ἱερὸς, sacer, & ἡ σύλα, præda, di= τοι.
89 reptio. 95 315,29. & 217.19. vulgò tum rhetores, malè au= ὁ ἱερόσυλος, ου.
90 diebant. 96 φαίνω interdum significat accuso, defero, à
91 quo cum nomine τὸ σῦκον, id est, ficus, fit verbale, 216.11. ὁ ῥήτωρ, ο=
92 ὁ συκοφάντης, id est, calumniator, & qui de re vel mini= ρος.
93 ma in ius aliquem vocat, quasi ficuum delator. 97 Vt τυ= ὁ συκοφάν=
94 ψόμενος, 133.13. ab ἐπέρομαι, quod componitur ex ἐπὶ της, ου.
95 & ἔρομαι, 343.26. 98 313.25. 99 Atticè pro πρός. 100 Vt ὁ ἐπερησό=
96 τετύφθαι, 123.3. ab ἐκτοξεύω, exhaurio: sumptum vel à μενος.
97 pharetra sagittis exhausta, vel ab ijs quæ sagittis con= ἐκτοξεύω.
98 fecta pereunt. componitur enim ab ἐκ & τοξεύω, 114.19.
99 quod sit à τὸ τόξον, sagitta, telũ, arcus, 156.17. 101 In ὢν
100 τυγχάνει, redundat ὢν. Est autem hæc loquendi forma ὢν τυγχάνει.
101 Atticis familiaris. 102 367.26. 103 390.21. 104 271.15. πευσόμενος.
102 105 Componitur ex τὸ πᾶν, omne, & τὸ ἔργον, opus, quasi χρή.
103 ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, omnibus operibus sese im=
104 miscens. Verùm quia huiusmodi callidi esse solent, fa= ὁ πανοῦρ=
105 ctum est vt accipiatur pro callido, vafro, versuto. 106 γος, ου.
106 Componitur ex α priuatiuo, 401.9. & δίκη, iustitia,
107 ius. 107 ὁ καὶ ἡ ὑγιὴς ἐος, sanus, neutrum δὲ ὑγιὲς, quod
Græcis sonat omne id quod probatur. Vnde & vulga= ὑγιές.
tum hoc prouerbium, ὑγιὲς μηδεὲν, & ὑγιὲς οὐδὲ ἓν, μηδεὲν.
108 quum omnia displicent, quum nihil est verum, nihil non
109 corruptum, nihil simplex aut candidum. 108 49.11. 109

Vt τύψας, 105. 4. à νομίζω, μ ίσω, puto, reor. 110 Vt ἔτυ- 110
πε, 96. 21. à λάκω, resono, clamo, cano, do oraculum vt
Phœbus. 111 Id est, è tripode coronis insigni. ὃ στέμμα, 111
ατος, verbale à στέφω, vt alibi dictum est, 437. 51. 112 112
πεύσει. Pro πεύσῃ, 267. 24. Vt ὄψει pro ὄψῃ, 260. 22. & 26. 113 113
σαφῶς. ὁ καὶ ἡ σαφὴς, έος, manifestus: τὸ δὲ σαφέων καὶ σαφῶν,
εἶπον, ες, ε. vnde σαφῶς, 200. 3. 114 Vt ἔτυπε, 96. 21. ab ἔπω, 238. 114
ζοδί. 29. & 239. 9. 115 197. 21. 116 199. 6. 117 Vt τύψαιμι, 115
ὅτῳ. 101. 7. à ξυναντάω, μ. ήσω, à σὺν & ἀντάω, occurro. 116
ἀξιών. 118 Ab ἀξ, & ἰών, 273. 26. 119 Vt ἔτυψε, 94. 17. à κε- 117
μεθίεσθε. λεύω. 120 Vt τίθεσθε, 168. 7. à μεθίεμαι, dimitto, ex μετ, 118
87. 13. & 23. & ἵεμαι, 276. 18. 121 Vt βοᾷς, 141. 13. à ξυ- 119
ναντάω, 117. ζυναντᾷς, occurris vel occurristi, vt sit præ- 120
sens positum pro præterito. 121

HESIODI ASCRAEI
ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
opera et dies.
ἔργα καὶ ἡμέραι.

Musæ Pierides carminibus celebrantes,
1. 2 Μοῦσαι [1] Πιερίηθεν [k] ἀοιδῇσι [2] κλείουσαι,
3. 4. 5. 6. 7 Adeste, narrate per vestrum patrem
[3] Δεῦτε, [4] δι' [5] ἐνέπετε [6] σφέτερον [7] πατέρ' ἀα
cantantes, Quare mortales viri sint
[8] u ὑμνείουσαι, [8] Ὅν τε [e] διὰ βροτοὶ ἄνδρες
pariter obscuriq;, nobilesq;, Gloriosiq;
[9] ὁμῶς [9] ἀφατοί τε, [9] φατοί τε, [9] Ῥητοί τ',
ingloriiq́ue. Iouis magni consilio.
10. 11 [9] ἄῤῥητοί τε. [10] Διὸς [1] μεγάλοιο [11] ἕκητι.
Facilè etenim extollit, facilè verò sese
[12] Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, [12] ῥέα δὲ
extol-

extollentem deprimit, Facilè vero insi-
ε βριάοντα χαλέπτει, Ῥεῖα δ' [13] αρί- 13
gnem minuit, et obscurum auget.
ζηλον μινύθει, καὶ [13] ἄδηλον [14] ἀέξει. 14
Facilè quoque corripit prauum, et su-
ε Ῥεῖα y δὲ τ' [15] ἰθύνει σκολιὸν, καὶ [16] ἀ- 15.16
perbum attenuat, Iupiter altitonans,
γλώνορα καρφει, [17] Ζεὺς [18] ὑψιβρεμέτης, 17.18
qui supremas ædes incolit.
ὃς [19] ὑπέρτατα [20] δώματα ναίει. 19.20
Audi: videns sentiensq; rectè verò
ε [21] Κλῦθι: [22] ἰδὼν [23] αἴων τε, [24] δίκη δ' 21.22.23.24
moderare leges Tu: ego autem
[15] ἴθυνε [25] θέμιστας [26] Τύνη: ἐγὼ δὲ 25.26
Persæ vera loquar.
y κε [27] Πέρσῃ [28] ἐτήτυμα [29] μυθησαίμην. 27.28.29
Non vtiq; vnum est contentionũ genus,
Οὐκ ἄρα [30] μοῦνον [31] ἔην ἐρίδων γένος, 30.31
sed in terra Sunt duo. alteram
α ἀλλ' π γαῖαν [32] Εἰσὶ [33] δύω. [34] τὴν 32.33.34
quidem laudauerit prudens, Altera verò
μὲν y [35] κεν [36] ἐπαινήσειε, [37] νοήσας, [34] Ἡ δ' 35.36.37
culpanda est. porrò bifariam animum
ε [38] ἐπιμωμητή. f διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν 38
diuidunt. Hæc etenim bellumque
a f ἔχουσιν. 34 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε
malum et litem auget Perniciosa.
κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει g Σχετλίη.

nullus hanc amat mortalis, ſed
39.40 39 οὔτις[b] τήν γε 40 φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' α.ὸ
neceſsitate Immortalium conſiliis
41 ἀνάγκης 41 Ἀθανάτων [ak] βουλῆσιν
contentionem colunt grauem.
42.43.44 42 ἔριν 43 τιμῶσι 44 βαρεῖαν. Τὴν
Alteram verò (priorem quidem genuit
45.46 δ' [g] ἑτέρην (g 45 προτέρην μὲν 46 ἐγείνατο ε
nox atra) Poſuit quidem ipſam
47.48.49 νὺξ 47 ἐρεβεννὴ) [n] 48 Θῆκε δὲ 49 μιν
Saturnius altiiugus, in æthere habitans,
50.51.52 50 Κρονίδης 51 ὑψίζυγος, 52 αἰθέρι ναίων,
Terræq; in radicibus, et viris lon-
53.54.55 [g] 53 Γαίης τ' ἐν [k] ῥίζῃσι, καὶ 54 ἀνδράσι 55 πολ- ε
gè meliorem. Hæc etiam iner-
56.57 λὸν 56 ἀμείνω. [c] Ἦτε [f] καὶ 57 ἀπάλαμ-
tem tamen ad laborem excitat.
νόν [f] περ ὅμως π̄ ἔργον ἐγείρει.
In alterum enim quiſpiam reſpiciens
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς [y] τε 22 ἰδὼν
opere vacans, Diuitem, qui properat
[i] ἔργοιο χατίζων, Πλούσιον, ὃς σπεύδει
quidem arare, atq; plantare, Domumque
58 [y] μὲν [p] ἀρόμμεναι, ἠδὲ 58 φυτεύειν, Οἶκόν τ' ε
benè inſtituere, æmulatur ſanè vicinum
59.60 εὖ 59 θέσθαι, 60 ζηλοῖ [y] δέ τε γείτονα
vicinus, Ad opes contendentem.
61 γείτων, Εἰς 61 ἄφενον σπεύδοντ'. α
bona

bona verò contentio hæc mortalibus.
ε ἀγαθὴ δ' ἔρις [b]ἥδε [i]βροτοῖσι.
Et figulus figulo ſuccenſet, et fa-
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ [m] κοτέει, ⓒ τέ-
bro faber, Et mendicus mendico
κτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ
inuidet, et cantor cantori. O Perſe,
[m] φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ. Ὁ Πέρση,
tu verò hæc tuo repone in animo:
σὺ δὲ ταῦτα [62] τεῷ [63] ἐνικάτθεο θυμῷ: 62. 63
Neq; tuum contentio malis gaudens ab
ε ο Μὴ [y] δὲ [64] σ' ἔρις [65] κακόχαρτος ἀπ' 64. 65
opere animum arceat Lites ſpectan-
α ἔργου θυμὸν [66] ἐρύκοι [m] [67] Νείκε' ὀπι= 66. 67
tem fori auſcultatorem exiſtentem.
α πτεύοντ' [g] ἀγορῆς ἐπακουὸν [68] ἐόντα. 68
Tempus nanq; paruum eſt liti-
ε [g] Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη [69] πέλεται [m] νεικέ= 69
umque forique, Cui non victus
ε ων τ' [h] ἀγορέων τε, [70] Ὠΐτινι μὴ βίος 70
intus annuus repoſitus eſt Tempeſtiuus
ἔνδον ἐπηετανὸς [71] κατάκειται [72] Ὡραῖος 71. 72
quem terra fert, Cereris munus.
[d] τὸν γαῖα φέρει, [73] Δημήτερος [74] ἀκτήν. 73. 74
Quo ſatiatus, lites ac conten-
[d] Τοῦ [75] κεκορεσσάμενος, [m] νείκεα καὶ δῆ- 75
tionem augeas. De facultatibus alienis
ι ι ριν ὀφέλλοις. [76] Κτήμασ' ἐπ' [77] ἀλλοτρίοις 76. 77

tibi verò non amplius iterum erit. Sic
78 Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον 78 ἔσται. Ὧδ' ε ε
faciendum: sed rursus discernamus litem
79 ἐρδέμ: ἀλλ' αὖθι 79 διακρινώμεθα νεῖκος α
Rectis iudiciis, quæ sanè ex Ioue
80 k 80 Ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ 10 Διός ε
sunt optima. Nuper etenim patri-
81 a 32 εἰσιν 81 ἄρισται. Ἤδη μὴ γὰρ κλῆ=
monium diuisimus, sed sanè multa
82.83 ρον 82 ἐδασσάμεθα, ἄλλά τε 83 πολλὰ
Rapiens ferebas valde demul-
84.85.86.87 84 Ἁρπάζων 85 ἐφόρεις 86 μέγα 87 κυδαί-
cens reges Doniuoros, qui hanc
88.89 νον 88 βασιλῆας 89 Δωροφάγους, οἳ b τήνδε
litem volunt iudicasse. Stulti neque
90.91 δίκην ἐθέλουσι 90 δικᾶσαι. 91 Νήπιοι οὐδ'
sciunt, quanto plus dimidium sit toto,
92.93.94.95 a 92 ἴσασιν, ὅσῳ 93 πλέον 94 ἥμισυ 95 παντὸς, ε
Neque quàm in maluaque et asphodelo
96 Οὐδ' ὅσον καὶ μαλάχῃ τε καὶ 96 ἀσφοδέλῳ ε
magna vtilitas.
97 86 μέγ' 97 ὄνειαρ. α

SCHOLIA.

HESIODVS *hoc libro fratrem Persen hortatur ad opes & agriculturam: de qua hic multa multa præcipit. adiicit etiam qui dies in vnoquoque mense sint fausti aut infausti, si in eis hoc vel illud opus auspiceris. Vnde hunc librum inscripsit* ἔργα καὶ ἡμέραι,[1] 401.7.[2] Vt 1 2
αἱ τύπτουσαι, 104.30. *à* κλέω, *laudo, celebro.* 3 *Aduerbiũ* 3
hortandi, huc agite, eia accedite. 4 *Si scribatur* δὴ *per* 4

ἔργα καὶ ἡμέραι. πιερίηθεν. δεῦτε.

ἦτα

ἄγε sine apostropho, iungetur cum aduerbio νῦν, agite dum, narrate (patrem vestrum celebrantes) quare, &c. Si scribatur διὰ, erit idem quod διὰ σφέτερον, &c. per
5 vestrum. 5 Pro ἐνίπετε, gemmato ν, vt prima producere=
6 tur, 58.28. ab ἐνίπω, 242.11. 6 195.19. 7 223.14. 8 ὅντε πατέρα.
7 διὰ per anastrophen, pro διὰ ὅν τε, vel διά τε ὅν, per ὅν τε διά.
8 quem, supple, τρόπον, modum: per quē modum, id est, quo=
modo, quare, vel, qui fit vt, &c. Notandum διὰ & ἀνὰ
ob anastrophen non retrahere tonum in penultimam, ve=
9 aliæ præpositiones, de quibus, 404.20. 9 φημὶ inter alia
significat prædico, celebro: in tertia perfecti pass. facit πέ
φαν)ται vnde verbale, 216.11 φατὸς, celebris, prædicandus, φατὸς, ἄφα=
dicendus, compositum ex α priuatiuo ἄφατος, ignobilis, τὸ
obscurus, nefandus, vel de quo nullus fit sermo. eadem si=
gnificatione dicuntur ῥητὸς & ἀῤῥητος, sed ducuntur ab ῥητὸς, ἀῤῥη=
10 ἀγορεύω, prædico. Vide, 315.29. & 370.23. 10 Musarum τὸ
responsum. Ceterùm διὸς & μεγάλα (pro quo hic dixit
μεγάλοιο) sunt nomina heteroclita: de quibus, 232.25. & ὁ ἰθύς, τὸ
11 233.7. 11 Est aduerbium, & significat causa, gratia, vo= διότι.
12 luntate, consilio. 12 Poeticum, pro ἕνεκα, correpta penulti= ὁ μίγας, τοῦ
13 ma. 13 Δῆλος, est manifestus, clarus, vnde cum particu= μεγάλου.
la ἀρι (quæ in compositione simplicis significationem au= ἕκητι.
get) fit ἀρίζηλος pro ἀρίδηλος, inclytus, illustris. Por= ἀρίζηλος.
rò cum α priuatiuo fit ἄδηλος, non manifestus, obscurus. ἄδηλος.
sunt autem qui ἀρίζηλον deducant à ζῆλος, Zelus, æmu=
latio, imitatio, vt is ἀρίζηλος, dicatur, qui est æmula=
14 tione & imitatione dignus. 14 311.2. 15 Ab ὁ ἰθὺς, ός, δι ἰθύνω.
15 rectus, rectus, fit ἰθύνω, dirigo, guberno, 156.17. 16 Com= ὁ ἀγήνωρ,
16 ponitur ex ἄγαν, valde seu nimis, & ἀνὴρ, vir. & modò ορος.
17 significat superbum, audacem, modo fortem et inclytum.
18 17 232.25. 18 Componitur ex ὕψι, alte, & βρίμομαι, so= ὁ ὑψιβρεμέ=
no, strepo, fremo, tono: quasi ἐν ὕψει βρεμόμενος, altifre= της, ου.
19 mus, sonans in altitudine. nã ὁ ὕψος, εος, est altitudo. 19
20 211.8. 20 ὁ δῶμα, ατος, pro δωμημα (à δωμάω, μ. ήσω, δῶμα.
21 extruo, ædifico, 216.1.) est domus, structura, et tectũ. 21 Vt

κλῦθι. ζεύγνυθι, 176. 21. *hoc loco tamen non est præsentis, sed aoristi secundi propter penultimam longam, quam præsens corripit.* Vide, 182. 19. [22] 341. 23. [23] Vt τύπτων, 104. 29. [22]
ἰδών. *ab* ἀΐω, *audio, sentio, spiro.* [24] 200. 19. [25] 51. 20. [26] 194. [23]
32. [27] Vt ἐν χρύσῃ, 17. 11. [28] ὁ ἐτήτυμος *pro* ἔτυμος [24]
ἐτήτυμος. *poeticum est: cum repetitione duarum primarum literarum, quasi* ἐτέτυμος: *sed versum fuit* ε *in* η, *ob tot breuium vocalium concursum.* [29] Vt τυψαίμην, 131. 7. *à* [25] [26] [27]
μυθέω, *loquor: quod fit à* μῦθος, *verbum, fabula.* 156. 17. [28]
μοῦνος. [30] *Poeticum est pro* μόνος, *solus, vnicus.* Vide, 58. 25. [29]
[31] 272. 4. *Crebrò huius verbi imperfect. vsurpatur pro* [30]
ἔην. *præsenti: quod & nonnullis alijs imperfect. contingit.* [31]
[32] 270. 22. [33] 206. 7. & 207. 21. [34] 198. 5. [35] 405. 32. [36] [32]
ἐπαινήσεια, ας, ε. Vt τύψει, 102. 6. *ab* ἐπαινέω, *quod componitur ab* ἐπὶ, [33]
87. 13. & αἰνέω, 152. 14. Vide, 158. 11. αἰνέω *autem fit ab* [34]
ὁ αἶνος, ου, *laus, gloria,* 156. 17. [37] Vt τύψας, 105. 4. *à* νοέω, [35]
μ. ήσω, *cogito, intelligo. fit ab* ὁ νόος, *mens,* 156. 17. [38] [36]
Ab ὁ μῶμος, ου, *id est, vituperatio, macula, reprehensio,* [37]
& *Momus Deus conuitij omnia reprehendens, fit* μωμάομαι (156. 17.) *vitupero, reprehẽdo: vnde verbale* (216. 11.) [38]
ἐπιμωμητὸς μωμητὸς & ἐπιμωμητὸς, *vituperabilis, reprehensibilis, culpandus.* [39] *Componitur ex* οὐ *non, & infinito* τὶς [39]
οὔτις. τινὸς, *quis, aliquis:* οὔτις, *non quis, id est, nullus.* [40] Vt [40]
φιλέω. τριεῖ, 135. 24. *à* φιλέω. *quod fit à nomine* φίλος, *amicus,* [41]
ὁ ἀθάνατος, ου. 156. 17. [41] *Componitur ex* α *priuatiuo,* 401. 9. & θάνατος, *mors,* 431. 10. [42] 55. 30. [43] Vt βοῶσι, 141. 16. *à* τιμάω, *honoro, colo: quod fit ab* ἡ τιμὴ, *honor,* 156. 17. [44] [42] [43] [44]
ὁ βαρὺς, έος, ἡ βαρεῖα, ας: τὴν βαρεῖαν, 52. 27. & [45]
προτέρην. 204. 1. [45] *A* πρὸ *fit* ὁ πρότερος, 211. 10. *fœm.* ἡ προτέρα, [46]
202. 28. *sed Ionicè* ἡ προτέρη, 204 17. *vnde* τὴν προτέρην. [46] 322. 26. & 323. 3. [47] ἡ ἔρεβος, εος, *Erebus,* [47] [48]
ὁ ἐρεβεννὸς, οῦ *tenebræ, caligo: hinc* ὁ ἐρεβεννὸς, *obscurus, ater.* [48] *Pro* [49]
τῆκε. ἔτηκε, 165. 14. *n.* [49] 195. 1. [50] 219. 1. [51] *Componitur ab* [50]
ὕψι, 18. & ζυγὸς, *statera vel iugum stateræ: vnde* κρονί- [51]
ὑψίζυγος. δης ὑψίζυγος, *est Iupiter in alto facta hominum æstimans*

mans & librans: vel in alto sedens, & tum fiet à ζυγὸν,
52 id est, sedes. 52 45. 3. ducitur ab ἀεὶ siue αἰεὶ, semper, ὁ αἰθηρ, ἔρος.
& θέω, curro, quòd æther, id est, cœlum, perpetua volu=
53 bilitate rotetur & currat. 53 Pro γαίας, g, ab ἡ γαῖας, γαῖα.
ας, id est, terra, puluis. fit à γῶ τὸ τίκτω, pario, quasi pa=
riens omnia, vel omniũ parens, vnde Ouidius: Magna pa= ἀνδράσι.
54 rẽs terra est. 54 58. 14. 55 236. 33. 56 Vt τὴν μείζω, 228. 4. ἀμείνω.
55 Vide, 209. 18. 57 ἡ παλάμη, ης, est manus, machinatio,
56 industria: vnde cum α priuatiuo, ἀπάλαμνος, industria ἀπάλαμνος.
57 carens, imbellis. 58 Vt τύπτειν, 103. 18. à φυτεύω, quod fit φυτεύω.
58 à τὸ φυτὸν, planta, 156. 17. Atque φυτὸν est verbale, 216. φυτόν.
59 11. à φύω, produco, gigno. 59 169. 7. 60 vt χρυσοῖ, 146. 16.
60 à ζηλόω, quod fit (156. 17.) à ζῆλος, 13. 61 ὁ ἄφενος, ου, vt ζηλόω.
61 hoc loco, vel τὸ ἄφενος, εος vt alibi in hoc ipso opere, οὐκ ὁ ἄφενος, ου.
ἄφενος φεύγον, non diuitias fugiens, propriè significat
reditum vnius anni, quasi ἀπὸ (87. 13. & 23.) ἑνὸς (48.
26.) ab vno, id est, ἄφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, vnius an= τεὸς prosὸς.
62 ni diuitiæ. 62 Pro σῷ, 195. 24. 63 Componitur ex ἐνὶ ἐνικάτθεο.
63 (201. 23.) & κάτθεω. 189. 8. hic ἐνὶ resoluendum, κάτθεω
64 ἐνί θυμῷ τεῷ. 64. σὲ pro σοῦ vel σοὶ, vt sit pro θυμόν σου,
animum tuum: vbi etiam σοῦ pro σὸν positum est, 192. 16.
si ponas σὲ pro σοὶ, referetur ad verbum, ἐρύκοι σοι θυμὸν
arceat vel abducat tibi animum. ac re ipsa potes legere
65 σοι, vt οι per apostrophum elidatur, 10. 14. 65 χαίρω, μ.
66 αρῶ, gaudio: vnde cum nomine κακὸς, malus, fit verbale
67 κακόχαρτος, 216. 11. 66 Vt τύπτοι, 100. 23. ab ἐρύκω. 67 ὁ κὰ ἡ κακὸ
68 Sine crasi, m. pro τὰ νείκη, à τὸ νεῖκος, εος, vt τεῖχος, χαρτος.
69 62. 13. 68 273. 4. & 274. 1. 69 πέλομαι, ῃ, εται, sum, es, νείκεα.
70 est: poeticum verbum. 70 197. 24. 71 Vt simplex κεῖται, ἐὼν, ἐόντος.
71 281. 5. 72 Denominatiuũ, 221. 1. & 21. ab ἡ ὥρα, ας, tem= πέλετε.
72 pus. 73 45. 7. dicitur δημήτηρ, quasi γῆ μήτηρ, terra δημήτηρ.
73 mater. 74 Verbale, 216. 11. ab ἄγω, sero. Alij declinant
74 per secundam ἡ ἄκτη, ῆς. 75 Pro κορεσάμενος, vt τυφά= ὁ ἀκτὴς, ου.
75 μενος, 137. 9. à κορεννύω, 296. 28. sed poeticè præponi= κεκορεσά=
76 tur augmentum perfect. 88. 3. & σ geminatur, 152. 12. 76 μενος.

κτήμασι. τὸ κτῆμα, ατος, verbale, 216. 1. à κτάομαι, possideo. 77
238. 20 77 ἄλλος, alius: ἀλλότριος, alienus. 78 271. 2. 78
79 Vt τυπτώμεθα, 122. 7. à διακρίνομαι. 80 Pro ἰθείαις, 79
K. ab ἡ ἰθεῖα, à mascul. ὁ ἰθὸς, έος, rectus, 204. 1. 81 80
209. 20. 82 Pro ἐδασάμεθα, geminato σ, 58. 24. Vt ἐτυ- 81
ψάμεθα, 127. 26. à δαίω, 340. 8. & 24. 83 233. 1. 84 ἅρ- 82
ἁρπάζω. παξ, rapax: vnde ἁρπάζω, rapio, 156. 17. 85 Vt ἐποίεις 83
136. 1. à φορέω, 152. 16. 86 233. 7. hic aduerbiascit, 200. 84
κυδαίνω. 27. 87 τὸ κῦδος, gloria, decus: hinc κυδαίνω, honoro, de- 85
coro, demulceo, 156. 17. 88 Accusatiuus Ionicus, 64 27. 86
δωροφάγος. 89 Componitur à τὸ δῶρον, donum, & φάγομαι, edo. 87
Per reges doniuoros, intelligit iudices donis corruptos. 90 88
δικάζω. Vt τύψαι, 103. 22. à δικάζω, quod fit ab ἡ δίκη, 156. 17. 89
νήπιος. 91 νήπιος propriè est infans, qui adhuc fari nequit, à νὴ 90
priuatiuo & ἔπος, verbum refertur & ad animum, & 91
significat stultum atque ætatis vitio imprudentem. 92 92
281. 18. 93 213. 13. Vide Erasmi prouerbium: Dimidium 93
ἥμισυς. plus toto. 94 Neutrum ab ὁ ἥμισυς, εος, dimidius: ab ἅ- 94
μα, simul, & ἴσος, æqualis, quasi ἅμισυς, ex vtraque par 95
te æqualis. 95 37. 20. & 47. 1. 96 ἀσφόδελος, herba, quæ 96
Latinis hasta siue hastula regia dicitur. 97 233. 16. 97

ARGVMENTVM A
1 ΥΠΟΘΕΣΙΣ 1 ΤΗΣ Α'
Homeri Compositionis.
τοῦ Ὁμήρου Ῥαψωδίας.

Chryses sacerdos Apollinis accedit
Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίγνετο
ad nauale: Græcorum vo-
2 πρὸς 2 τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλό-
lens redimere filiam suam
μενος 3 λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ
Chry-

Chryseidem. non recuperans autem,
4Χρυσηίδα ἐκ 5ἀπολαβὼν δὲ, 4.5
sed et cum contumelia expulsus
6α ἀλλὰ καὶ 6μετ' ὕβρεως 7ἀπωδιωχθεὶς 6.7
ab Agamemnone precatus est Apol-
τοῦ Ἀγαμέμνονος 8ηὔξατο τοῦ Ἀπόλ- 8
linem contra Græcos. Peste autem or-
λωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Λοιμῷ δὲ 9γενο- 9
ta, et multis, vt consentaneum est
μένῳ, καὶ 10πολλῶν, ὡς 11εἰκὸς, 10.11
corruptis, concionem Achilles
12διαφθειρομένων, 13ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς 12.13
coegit. Calchante autem aperi-
14συνήγαγε. 15Κάλχαντος δὲ 16διασαφή- 14.15.16
ente veram causam, et iu-
σαντος 17τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ 18κελεύ- 17.18
pente Achille placare
σαντος 19Ἀχιλλέως 20διλακέσθαι τὸν 19.20
Deum, Agamemnon iratus, altercatus est
θεὸν, Ἀγαμέμνων 21ὀργισθεὶς, 22διελέχθη 21.22
aduersus Achillem, et ipsius præmium
πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτοῦ τὴν γέρας
abstulit Briseida. Is verò
23ἀπέστασε τὴν Βρισηίδα. bὁ δὲ 23
iratscitur Græcis. Thetis autem filio
21ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ τοῦ υἱοῦ
precante, in cœlum ascendens,
24δεηθέντος, εἰς Ὄλυμπον 25ἀναβᾶσα, 24.25

petiit

petiit à Ioue, vt
26.27.28 [26]ἠτήσατο πρὰ [27]τοῦ Διὸς, ὅπως [28]τοῦ
Troianos superiores Græcis
[29]Τρῶας [29]ἐπικρατεστέρας τῶν Ἑλλήνων
faciat. Iuno hoc autem noscens, altercata
30.31 [30]ποιήσῃ. Ἡρα δὲ τοῦτο [31]γνοῦσα, [22]διηνέ-
est aduersus Iouem, quousq; ipsos recon-
[32]χθη πρὸς [27]τὸν Δία, ἕως αὐτοῦ [a32]διέ-
ciliauit Vulcanus vinum fundens in
[33]λυσεν Ἡφαιστος [33]οἰνοχοήσας ἐν
poculo aureo. Illi autem reli-
34.35 [34]ἐκπώματι [35]χρυσείῳ. [b]Οἱ δὲ τὸ λοι-
quum diei conuiuantes in somnum
[36]πὸν τῆς ἡμέρας [36]εὐωχηθέντες εἰς ὕπνον
vertuntur.
τρέπονται.

SCHOLIA.

τῆς ἁ ῥαψῳδίας.

1 ἄλφα, Hoc loco pro primo sumitur. Homerus enim 1
quatuor & viginti libros Iliadis & totidem Odisseæ
scripsit, iuxta numerum viginti quatuor literarum Al-
phabeti: appellauitq; primum α, secundum β, & sic alios
vsque ad ω μέγα. Quare vero appellati sint libri ῥαψῳ-
δίας, ex vocabuli etymologia & cōpositione licet cogno-
scere. fit enim ῥαψῳδία à ῥάπτω, consuo, contexo, & ᾠ-
δὴ, cantus, carmen: vt sit quasi consutio seu contextura
carminum, aut versuum decantatio. 2 ὁ ναύσταθμος, ου, 2
nauium statio, à ναῦς, nauis, & σταθμὸς, statio. 3 Vt τύ- 3
ψασθαι, 132. 22. à λυτρόω, redimo, quod fit à τὸ λύ-
τρον (156. 17.) pretium redemptionis, quod & ipsum
est verbale, 216. 11. à λύω, redimo, soluo. 4 Patrony- 4
micum

ὁ ναύσταθμος.
λυτρόω, μ. ώσω.

5 *micum à* χρύσης, *vt* καδμηΐς, *à* κάδμος, 220. 1. 5 *Vt* ἡ χρυσηΐς,
6 τυπὼν, 105.7 .*ab* ἀπολαμβάνω. *Vide*, 360.12. & 97.1. 6 ίδος.
7 μετὰ (10.14.) ὕβρεως, 63.25. *ab* ἡ ὕβρις, ιος. 7 *Vt* τυ- ἀπολαβών.
8 φθεὶς, 124.7. *ab* ἀπολιώκω, *expello*. 8 *Vt* ἐτύψαβ, 127. μεθ' ὕβρεως.
9 23. *ab* ἔυχομαι, *Atticè* ευ *in* ηυ, *mutato*, 239.20. 9 324. ηὔξαβ.
10 10. *Vide quoque* 407.7. 10 233.1. 11 250.34. 12 *Vt* τυπτο- ὁ γενόμενος,
11 μένων, 173.23. *à* διαφθείρω, *corrumpo*. 13 358.10. 14 *Vt* ου.
12 *simplex* ἤγαγον, ες, ε, 287.27. & 255.12. *à* συνάγω. 15 *Vt* συνήγαγον,
13 αἴαντος, 45.31. 16 *Vt* τύψαντος, 105.4. *à* διασαφέω, ες, ε.
14 *declaro, prodo, aperio. fit ab* ὁ καὶ ἡ διασαφὴς, έος, *ma-* ὁ διασαφή-
15 *nifestus*, 156.17. 17 62.9. 18 *Vt* τύψαντος, 105.4. *à* κε- σας, αντος.
16 λεύω. 19 *Vt* βασιλέως, 49.6. & 64.28. 20 *Vt* τύπτεσθε ὀργίζομαι.
17 123.1. *ab* ἐξελάσκομαι. 21 *Vt* τυφθείς, 124.7. *ab* ὀργίζο- διηνέχθην,
18 μαι, *irascor. quod fit ab* ἡ ὀργὴ, *ira, iracundia*. 159.17. 22 ης, η.
19 *Vt simplex* ἠνέχθην, ης, η, 377.12. *à* διαφέρομαι, *dissideo*, δηθεὶς, έν-
20 *contendo, altercor*. 23 *Vt* ἔτυψε, 94.17. *ab* ἀπασσάω, τος.
21 *quod componitur ex* ἀπὸ, 87.13. & σσάω, 153.11. 24 327. ἀνελθὼν,
22 28. 25 424.74. 26 *Vt* ἐτύψαβ, 127.24. *ab* αἰτέω, μ. ήσω ῦσα.
23 *peto, imploro, mendico, more mendicorum posco. fit enim* ἠτησάμην,
24 *ab* αἴτης, *pauper, mendicus*. 156.17. *Vide quoque*, 87.1. ω, αβ.
25 27 232.25. 28 53.30. 29 *Vt* εὐσεβέστερος, 209.8. *ab* ἐ- αἰτέω.
26 πικρατὴς, *compos*. 30 137.8. 31 ὁ γνοῦς, ἡ γνοῦσα, 323.7. ἐπικρατέστε-
27 32 *Vt* ἔτυψε, 94.17. *à* διαλύω, *dissoluo, dirimo, reconci-* ρος.
28 *lio: componitur à* διὰ, 87.13. & λύω, *soluo*. 33 ὁ οἶνος ου,
29 *est vinum*, & χέω, *fundo: vnde* ὁ οἰνοχόος, *pocillator*,
30 *qui vinum fundit: hinc* οἰνοχοέω, 156.17, *vinum fundo: à* οἰνοχοέω.
31 *quo* οἰνοχοήσας, *vt* τύψας, 105.4. 34 *Verbale*, 216.1. *ab* ὃ ἔκπωμα,
32 ἐκπίνω, *ebibo, futurum* ἐκπώσω, 364.20. 35 ὁ χρυσὸς, οῦ, α τος.
33 *aurum: vnde* χρύσεος, χρύσεος, χρυσόος, ἡ χρυσοῦς, εὐωχηθείς,
34 *aureus*. 36 *Vt* τυφθέντες, 124.7. *ab* εὐωχέομαι, *coniuor*. έντος.
35
36

ILIADIS A' HOMERI

37 Ἰ'ΛΙΑ'ΔΟΣ Α Ο'ΜΗ'ΡΟΥ 37

Compositionis.

Ῥ'αψῳδίας.

Alpha

Alpha preces Chrysæ, pestem exerci-
38 38 Ἄλφα λυτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρα-
tus, odium regum.
39 τοῦ ἔχθος 39 ἀνάκτων.
Iram cane Dea Pelidæ Achil-
40.41.42 40 Μῆνιν ἄειδε Θεὰ 41 Πηληϊάδεω 42 Αχι-
lis Perniciosam, quæ infinitos A-
43 λῆος 43 Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀ-
chiuis dolores inflixit: Multas
44.45 χαιοῖς m 44 ἄλγε' a 45 ἔθηκεν: 10 Πολλὰς
autem fortes animas inferis, mi-
46.47.48 δ' 46 ἰφθίμους 47 ψυχὰς 48 ἄϊδι a 49 προ-
49 sit Heroum: ipsos autem laniamenta
50 ἴαψεν 50 Ηρωών: αὐτοὺς δὲ ἑλώρια
fecit canibus Auibusque
51.52 n 51 τεῦχε a 52 κυνέσσιν i Οἰωνοῖσί τε
omnibus. Iouis autem perficiebatur
53 πᾶσι. 27 Διὸς δ' u 53 ἐτελείετο
voluntas. Ex quo sanè primùm diui-
54.55 βουλή. 54 Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα n 55 δι-
si sunt contendentes Atridesque
56.57 ἀστήτην 56 ἐρίσαντε 57 Ατρείδης τε
rex virorum et diuus Achilles.
ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Αχιλλεύς.
Quisnam ipsos Deorum contentioni
58.59 Τίς y 58 τ' ἄρ 59 σφωὲ θεῶν ἐρίδι
commisit pugnare? Latonæ et Iouis
60.61 x 60 ξυνέηκε μάχεσθαι; 61 Λητοῦς καὶ Διὸς
filius

filius. hic enim Regi iratus, Mor-
υἱός. [c]ὁ γὰρ [62]βασιλῆϊ [63]χολωθεὶς, [64]Νοῦ 62.63.64
bum per exercitum suscitauit malum:
Ὃν ἀνὰ στρατὸν [65]ὦρσε κακὴν: 65
peribant autem populi: Quoniam
[n66]ὀλέκοντο δὲ λαοί. Οὕνεκα 66
Chrysem inhonorauit sacerdotem
ἐτὴν Χρύσην [67]ἠτίμησ' [68]ἀρητῆρα 67.68
Atrides. hic enim venit celeres ad naues
Ἀτρείδης. [c]ὁ γὰρ [69]ἦλθε θοὰς π[70]νῆας 69.70
Achiuorum, Liberaturusque filiam,
Ἀχαιῶν, [71]Λυσόμενός τε [72]θύγατρα, 71.72
ferensque infinita dona, Co-
εα φέρων τ' [73]ἀπερείσι [74]ἄπρινα, [75]Στέμ- 73.74.75
ronas habens in manibus longè iacu-
α ματ' ἔχων ἐν [a76]χερσὶν [77]ἑκη- 76.77
lantis Apollinis. Aureo cum
βόλου Ἀπόλλωνος, [m78]Χρυσέῳ ἀνὰ 78
sceptro, et obsecrabat omnes Achi-
σκήπτρῳ, καὶ [79]ἐλίσσετο πάντας Ἀχαι- 79
uos, Atridas autem maximè duos
ὺς, [80]Ἀτρείδα δὲ [81]μάλιστα δύω 80.81
principes populorum: Atridæque et a-
[82]κοσμήτορε λαῶν. Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλ- 82
lii benè ocreati Achiui, Vobis quidem
λοι [83]εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ, Ὑμῖν μὲν 83
Dii dent cœlestes domos habentes,
α θεοὶ [84]δοῖεν [85]ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, 84.85

Expu-

Expugnare Priami ciuitatem, benè verò
86 86 Εκπέρσαι [l] Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' ε
domum reuerti. Filiam autē mihi ſoluite
οἴκαδ' ἱκέσθαι. Παῖδα δὲ τοι λύσατε ε
dilectam, hæc dona accipite, Vene-
87.88 φίλην, [b] τάδ' 87 ἄπρινα 88 δέχεσθε, Αζό- ε
rantes Iouis filium longè iaculantem
μενοι Διὸς υἱὸν 77 ἐκηβόλον
Apollinem. Tunc alii quidem omnes
Απόλλωνα. Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες α
laudauerunt Achiui, Reuerendumq;
89.90 89 ἐπευφήμησαν Αχαιοὶ, 90 Αἰδεῖσθαί θ' ε
eſſe Sacerdotem, et ſplendida accipienda
91.92 91 ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ [n] 92 δέχθαι
dona. Sed non Atridi Agamem-
94 ἄπρινα. Αλλ' οὐκ Αβείδῃ Αγαμέμ- α
noni placuit animo, Sed malè di-
93.94 νονι 93 ἠΰδανε θυμῷ, Αλλὰ κακῶς 94 ἀ-
miſit, grauem et ſermonem iuſsit.
95 φίλε, κρατερὸν δ' [f] 95 π μῦθον [f] 95 ἔτελλε. ε
Ne te, ſenex, concauas ego apud
96 Μή σε, 96 γέρον, [ak] κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ
naues comprehendam, Vel nunc tar-
97 97 νηυσὶ [u] κιχείω, Ἢ νῦν δη-
dantem, vel pòſt rurſus venientem,
98 θυνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις 98 ἰόντα, α
Non vtique tibi proderit ſceptrum et
99.100 99 Μὴ νύ [s] τοι 99 οὐ 100 χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ
coro-

corona Dei. Hanc ego nõ ſoluã, antequã
ε ϛέμμα [1] θεοῖο. [b] Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν
ipſam et ſenectus inuadat Noſtra in
[101] μιν ⊂ γῆρας [a] [102] ἔπεισιν Ἡμετέρῳ ἐνὶ 101.102
domo in Argis procul à patria
οἴκῳ ἐν [m] [103] Ἄγρει τηλόθι [g] πάτρης 103
Telam texentem, et meum lectum in
Ἱστὸν ἐπιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος [104] ἀν 104
ſtruentem. Sed abi, ne me irrites,
α ε τιόωσαν. Ἀλλ' [105] ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, 105
ſanus vt redeas. Sic
[106] σαώτερος ὥς [y] κε [107] νέηαι. Ὡς 106.107
dixit: timuit autem ſenex, et obe-
ο ε [108] ἔφατ'. [109] ἔδδεισε δ' ὁ γέρων, ⊂ [110] ἐπεί- 108.109.110
diuit verbo.
37 θετο μύθῳ.
38
39 SCHOLIA.
40 37 Appellatur hoc opus Ἰλιὰς, quòd bellum contine- ἡ Ἰλιὰς,
41 at apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum He- άδος.
42 lenæ geſtum. 38 ἄλφα, id eſt, primus liber, ſup. continet. Ἀχιλῆος.
43 39 42.14. 40 Vt ἔριν, 55.30. 41 219.21. 42 353.5. 43 οὐλό- οὐλόμενος,
44 μενος eſt οὖλον μένος ἔχων, pernitioſam vim habens. η, ον.
45 44 Vt τὰ τείχεα, 62.13. 45 165.14. 46 Dictum volunt ὁ ἄλγος,
46 ab ἴφι, fortiter, & θυμὸς, animus, quaſi animoſus ſeu εος.
47 forti animo præditus: ſcribitur tamen per ι, et θυμὸς per ὁ κ, ἡ ἴφθι-
48 υ. 47 424.43. 48 ἡ ἄϊς, ἴδος, ἴδι. 49 Vt ἔτυψε, 94.17. à μος.
49 προϊάπτω, præmitto, ante tempus & fatum mitto. Sim- προϊάπτω.
50 plex ἰάπτω, incipit à vocali immutabili, 86.20. ideo au-
51 gmentum non recipit. De πρὸ vide, 87.20. 50 53.31. 51
52 Pro ἔτευχε, n. vt ἔτυπτε, 84.26. à τεύχω. 52 236.26. & κύνεσσι.

τελέω. 58. 16. 53 Vt ἐτύπτετο, 107. 25. à τελέω, pro τελέω, n. 53
τελέω. quod fit à τὸ τέλος, εος, finis, 156. 17. 54 ἐξ οὗ, δηλονότι 54
διαστήτην. χρόνου, ex quo, scilicet tempore. 55 Pro διεστήτην, n. vt sim 55
plex ἐστήτην, 196. 26. à διίστημι, separo, diuido, dissideo: 56
hic passiuè, diuisi sunt, vel per verbum neutrum, dissede- 57
ἐρίσαντε. runt. 56 Vt τὼ τύψαντε in duali, 105. 4. ab ἐρίζω, quod 58
ἐρίζω. fit ab ἡ ἔρις, contentio, 166. 17. 57 Id est, Agamemnon 59
ἀτρείδης. Atrei filius. est enim patronymicum ab ὁ Ἀτρεὺς, vt πη- 60
σφωε. λείδης, à πηλεὺς, 219. 15. 58 τε & ἀρὰ aut τὰρ, expletiuæ 61
ξυνέηκα, particulæ sunt, 405. 24. 59 405. 11. & 195. 14. 60 373. 1. 62
ας, ε. 61 65. 22. 62 64. 24. 63 Vt τυφθεὶς, 124. 7. à χολόομαι, 63
χολόομαι. irascor: quod fit ab ὁ χόλος, ira, 156. 17. 64 29. 21. 65 289. 64
ὦρσα, ας, ε. 11. 66 Vt ἐτύπτονο, 107. 29. sine augmento, n. ab ὀλέκο- 65
μαι. 67 Vt ἔτυψε, 94. 17. ab ἀτιμέω, μ. ήσω, quod fit ab 66
ἄτιμος, ignominiosus, qui est sine honore, 156. 17. ab α 67
ὁ ἀρητὴρ, priuatiuo, 401. 9. & τιμὴ, honor. 68 ἀρητὴρ, quasi pre- 68
ῆρος. cator: ἀραὶ enim sunt preces: aut ab αἴρω, eleuo, scilicet 69
manus in altum, vt solent qui Deum precantur: aut ab 70
ἀρέσκω, placeo: quòd sacerdotum preces dijs gratæ essent. 71
69 350. 15. 70 47. 20. 71 Vt τυφόμενος, 133. 13. à λύω, 72
ἦλθον, ες, ε. libero, redimo. 72 45. 6. 73 221. 16. 74 τὸ ἄπρινον, pretium 73
τὸ ἄπρινον, ου. redemptionis, quod faciebat vt captiuus esset sine pœna, 74
ab α, & ποινὴ, pœna: vel ab α, & φόνος, cædes, quòd ea 75
à cæde hostium liberaretur. 75 437. 51. 76 232. 12. 77 Fit 76
ἑκηβόλος. ab ἕκη, longè, & βάλλω, iacio, 218. 20. Apollo enim sin- 77
gitur arcum & sagittas gestare. 78 226. 25. 79 Vt ἐτύ- 78
πτετο, 107. 25. à λίσσομαι. 80 Vt τὼ χρύσα in duali, 17. 79
ὁ κοσμήτωρ, 11. 81 210. 25. 82 Verbale, 221. 9. à κοσμέω, μ. ήσω, orno, 80
ορος. ordino, impero. 83 κνημὶς, ίδος, est ocrea: εὐκνήμις, 81
εὐκνήμιδες. ίδος, & diæresi ἐὐκνήμις, bene ocreatus: ab Homero sæ- 82
δοῖεν ὀλύμ- pe vsurpatur per synecdochen pro armis conspicuo, aut 83
πιος. eo qui est eleganti corpore. 84 329. 4. 85 Denominati- 84
ἱκέσθε. uum, 221. 1. ab ὁ ὄλυμπος, cœlum, Olympus. 86 Vt τύ- 85
ψαι, 103. 22. ab ἐκπέρθω. 87 356. 8. 88 Vt τύπτεσθε, 118. 86
ἐπευφημέω. 24. à δέχομαι. 89 ab ἡ φήμι, fama, rumor, omen, fit 87

ἐυφη-

88 ἔυφημος, 401.9. *id est, boni ominis, celebratus, lauda-*
89 *tus: vnde* ἐυφημέω (156.17.) *laudo, faustis ominibus*
90 *excipio: compositum cum* ἐπὶ, ἐπευφημέω, *approbo, lau-*
91 *do. hinc* ἐπευφήμησαν, *vt* ἔτυψαν, 94.21. *sed sine au-*
92 *gmento: nam* ευ *est immutabilis*, 87.9. 90 Vt ποιεῖσθε,
93 140.2. *ab* αἰδέομαι, *quod fit à* δ αἶδος, εος, *reueren-* αἰδέομαι.
94 *tia*, 156.17. 91 Vt δν βασιλῆα, 64.27. 92 Pro δεδέ- ὁ ἱερεὺς.
95 χθαι, *n. vt* τετύφθαι, 123.3. *à* δέχομαι. 93 290.15. 94 ἐος, κ, ῆος.
96 314.5. 95 Pro ἐπέτελλε, *f. imperfectum ab* ἐπιτέλλω. δέχθαι.
97 *Notandum imperfecta sæpe pro Aoristis vsurpari*. 96 41. ὕνδανον,
98 28. & 56.18. 97 47.20. & 58.6. 98 273.28. 99 μὴ οὐ, ge- ες, ε.
99 *minata negatio Græcis non affirmat vt Latinis, sed ma-* ἀφίει.
100 *gis negat*. 100 Vt τύπτη, 102.18. *à* χραίσμω. 101 195.1. γέρον.
101 & 15. 102 Vt *simplex* εἶσι, 273.12. *cum* ἐπὶ, 87.13. 103 δ ἰὼν, ἰόντος.
102 ἄργος, εος, εῖ, *m*. 104 160.13. 105 274.3. 106 Vt ὁ- ἔπεισιν.
103 φώτερος, 209.3. *à positiuo* σάος, *comparatiuus pro po-* ἴθι.
104 *sitiuo*. 107 *Ionicè pro* νέῃ, *vt* τύπτῃ, 122.3. *Vide*, 108.20. νέηαι.
105 *thema est* νέομαι. 108 Vt ἔσαζ, 172.9. *à* φημί, 283.10. ἔφαζ.
106 109 330.1. 110 Vt ἐτύπτεζ, 107.25. *à* πείθομαι. *Imperfe-* ἔδδεισα,
107 *ctum pro Aoristo*. ας, ε.
108
109
110

THEOCRITI IDYL-
ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ [1]ΕΙ'ΔΥ'Λ- 1
lium tertium.
λιον [2]τρίζον. 2

ARGVMENTVM.
[3]Υ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ. 3

Inscribitur quidem Idyllium hoc,
Ἐπιγράφεται δὲ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο,

Caprarius, vel Amaryllis, vel Lasciuus.

4. 5 4 Αἰτωλός, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἢ Κωμασής. Lasciuit autem aliquis Amarylli-
ἐπικωμάζῃ δὲ τις τῇ Ἀμαρυλλί- di, nomine non declarato. Con-
6.7 δι, τὸ ὀνόματος μὴ 6 δηλουμένου. a7 Εἰ- iectauerit verò quispiam, lasciui-
κάσοι δ' ἂν τις, τὸν ἐπικωμά- entem Battum esse. Hunc enim ca-
ζοντα Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ αἰτω- prarium existentem per alterum facit
8 λον ὄντα 8 διὰ ἑτέρου πρεῖα disputantem Corydoni, et
προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, ὃν ἔρ- amorem quem habebat ad Amaryl-
9 ρωτα, ὃν 9 εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλ- lida, ostendentem. Hæ itaque res
λίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ οὖν πρά- fuerint in Italia iuxta
10 γματα 10 ἐν ἂν τῇ Ἰταλίας τοῖς Crotona Siciliæ, vnde et
Κρότωνα τῆς Σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν Amaryllida esse supponit. Ceterum po-
11 Ἀμαρυλλίδα 11 ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τὸν παι- etæ persona non fuerit vt Mu-
κτὸν προσωπεῖον ἂν 10 εἴη, ὡς ὁ Μου- natus ait, ex eo quod lasciuiens
12. 13 νατός a12 φησιν, 13 ὅτι τὸ λέγειν ὃν ἐπικω- dicit,

dicit, Nunquid tibi ſimus appa-
μάζοντα, Ἦ γ ῥά γ γέ ˢ τοι σιμὸς κατα φαί-
reo? Decipitur verò et circa tem-
νομαι; [14] Πλανᾶται δὲ καὶ πρὰ τῶς χρό- 14
pora. Fert autem laſciuiens dona vide-
νους. φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων δῶρα, ἤ-
licet mala et coronas Amaryllidi,
γουν μῖλα ⓒ ςεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι,
vt admittatur. Illa verò neque
[15] χάριν τοῦ προσδεχθῆναι. ᵇ Ἡ δὲ οὐδὲ 15
ſermone ipſum dignum putat. atq; ideo
λόγου αὐτὸν [16] αξιοῖ. διὸ ⓒ 16
triſticia vitam diſſoluere ſta-
[17] δυσθυμία τὸν βίον [18] καταλῦσαι [19] προ- 17.18.19
tuit. Ceterum poema eſt laſciuum.
ᾕρηται. [20] Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαςικόν. 20
Tityrum alii quidem proprium: alii verò
Τὸν Τίτυρον ᵇ οἱ μὲν κυρίον· ᵇ οἱ δὲ
Satyrum eſſe dicunt: quidam autem
Σάτυρον [21] εἶναι [22] φασι· τινὲς δὲ 21.22
propter Simum, Theocritum arbitran-
[23] διὰ τοῦ Σιμοῦ, τὸν Θεόκριτον [23] οἴον- 23
tur laſciuire, Simichidem vocantes:
ται κωμάζειν, [24] Σιμιχίδην καλοῦντες· 24
hiſtoria eſt apud Apollonium.
Ἡ Ἱςορία πρὰ Ἀπολλωνίῳ.

SCHOLIA.

1 2 1 220.30. 2 207.5. *Tertium Idyllium ſelegimus, quòd*

eßet & breuius & pluribus Dorismis refertum quàm
præcedentia: vt eadem via poßis & integrum Idyllium
habere, & Doricæ linguæ vsum non mediocrem his pau-
cißimis versibus complexum intueri. [3] 429.3. [4] *Syncopa* 3 4
Αἰτρόλος. *est pro* αἰγοπόλος, *ab* ἡ αἴξ αἰγὸς, *capra, &* πολῶ, *ver-*
ὁ κωμαστὴς, *sor: qui circa capras versatur.* [5] *Verbale,* 216.11. *à* κομά- 5
ῦ. *ζω, lasciuio, petulans sum, procor, procatum eo: quod fit à*
κωμάζω. κῶμος. *Vide,* 441.2. [6] *Vt* χρυσουμένου, 150.22. *à* δηλόω, 6
δηλόω. *manifesto, declaro: quod fit à* δῆλος, *manifestus,* 156.17.
εἰκάζω. [7] *Vt* τύψει, 102.6. *ab* εἰκάζω, *aßimilo, coniecto: quod fit* 7
ab ἡ εἰκὸς, ῦ, *imago,* 156.17. [8] *Id est, altero, siue proximè* 8
sequenti Idyllio. [9] 239.7. [10] 271.8. *Vide,* 407.5. [11] *Vt sim* 9
plex τίθετ, 167.3. [12] 282.23. & 403.23. [13] *Verbum è* 10
verbo, ex dicere lasciuientem, id est, ex verbis ipsius qui 11
hoc Idyllio inducitur lasciuiens, atque hæc verba effe- 12
rens, ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι. *Ex his autem ver-* 13
bis sunt qui arbitrentur, ipsum Poetam ita lasciuire, vt
quem Simichidem Apollonio teste appellant. Verùm non
obseruata temporis ratione, errare illos Munatus gram-
πλανάομαι. *maticus affirmat.* [14] *Vt* βοᾶται, 143.5. *à* πλανάομαι, 14
erro, decipior: quod fit ab ὁ πλάνος, *vagabundus, erro,*
profugus, 156.17. [15] *Verbum de verbo, gratia admitti,* 15
vel causa recipi, id est, vt admittatur ab Amaryllide. de
χάριν τοῦ χάριν *habes,* 410.1. προσδεχθῆναι *verò vt* τυφθῆναι,
προσδεχθῆ- 123.6. *à* προσδέχομαι, *excipio, admitto. hîc verò paßiuè*
ναι. *positum est.* [16] *Vt* χρυσοῖ, 146.16. *ab* ἀξιόω, *dignum pu-* 16
ἀξιόω. *to: quod fit ab* ἄξιος, *dignus,* 156.17. [17] θυμὸς, *animus:* 17
compositum cum δυς, (401.9.) δύσθυμος, *animo con-*
sternatus, tristis: vnde ἡ δυσθυμία, ας, 221.9. [18] *Vt* τύ- 18
ψαι, 103.22. *à* κατολύω. [19] *Vt* πετρίηται, 138.7. *à* προ- 19
αιρέομαι, *eligo, statuo: αι simplicis* αἱρέομαι *ob au-*
εἶδος. *gmentum vertitur in* η, 87.1. [20] εἶδος *propriè speciem* 20
seu formam significat. vsurpatur etiam pro forma seu 21
specie poematis: hinc fit εἰδύλλιον, 220.30. [21] 171.15. [22] 22
282.23. & 403.23. [23] *Id est, propterea quòd simi men-* 23
tionem

tionē facit in versu citato, ἡ ῥα γέ τοι σιμός. creduntenim eum allusisse ad Simichidis nomen, quo ipse appellabatur, si Apollonio credimus. Sequitur οἴοντ', vt τύπτοντ', 24 107.19. *ab* οἴομαι, *quod &* οἶμαι, 361.7. 24 ὁ σιμιχίδης, ου, *patronymicum vt* κρονίδης, 219.2. *ab* ὁ σίμιχος, *qui Theocriti pater fuisse creditur.*

CAPRARIVS VEL AMA-
ΑΙ'ΠΟ'ΛΟΣ Η' Α'ΜΑ-
ryllis vel Lasciuus.

ρυλλίς, ἢ 5 Κωμαστής.

Procatum eo ad Amaryllida.
x 5 Κωμάσδω 25 ποτὶ ° τὰν Α'μαρυλλίδα. 25
Porro mihi capræ Pascuntnr in mon-
α 26 Ταὶ δέ μοι αἶγες Βόσκονται κατ' ὄ- 26
te, et Tityrus ipsas agit. Ti-
ρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει. Τί-
ryre mihi multùm dilecte
ε τυρ' 27 ἐμὶν 28 τὸ καλὸν ° 29 πεφιλαμένε 27.28.29
pasce capras. Et ad fon-
βόσκετας αἶγας. Καὶ 25 ποτὶ ° τὰν ° κρά-
tem age Tityre, et testiculatum
ναν ἄγε Τίτυρε ⊙ τὸν ° 30 ἐνόρχαν 30
Illum Lybicum album obserua, ne
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα 31 φιλάσσεο, μὴ 31
te cornu feriat. O gratiosa Ama-
α 32 τυ 33 κορύψῃ. 34 Ὦ χαρίεσσ' 35 Α'μα- 32.33.34.35
rylli, quid me nō amplius hoc in antrum
α ε ρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον

Transcursum aspiciens vocas amatorcu-
36.37.38 36 Παρκύπτοισα 37 καλεῖς 38 τὸν ἐρωτύ-
lum? nunquid me odisti? An vtique tibi
λον; ἦ γρά με μισεῖς; Ἦ γρά γγέ s τοι
simus videor cominus esse
39 σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν 39 ἦμεν
Nympha et mentosus? strangulari
40.41 o Νύμφα καὶ 40 προγένειος; 41 ἀπάγξασθαί
me facies. Ecce autem tibi decem
με q ποιησεῖς. Ἠνὶ δὲ s τοι δέκα
mala fero: illinc decerpsi,
42.43 o μᾶλα φέρω· 42 τηνῶθε 43 καθεῖλον,
Vnde me iussisti decerpere tu:
44.45 44 Ὧ μ' t 45 ἐκέλευ 43 κατελεῖν s τύ: ε
et cras alia tibi feram.
46 καὶ αὔριον ἀλλ' s τοι q 46 οἰσῶ.
Vide quidem acerbum meum dolorem.
47.48 47 Θᾶσαι μὲν 48 θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος.
vtinam fierem Resonans a-
49.50 εἴθε o 49 γενοίμαν o Ἀ t 50 βομβεῦσα μέ-
pis et in tuum antrum venirem,
51.52 λισσα, καὶ ἐς 51 τεὸν ἄντρον o 52 ἱκοίμαν.
Hederam subiens, et filicem
53 Τὸν κισσὸν 53 δυαδύς, ☾ o τὰν πτέριν
qua tu ornaris. Nunc cognoui
54.55.56 o 54 ἆ s τὺ a 55 πυκάσδῃ. Νῦν 56 ἐγνων
Amorem, grauis Deus, certè leænæ
57 Τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεὸς, ἆ γρά o 57 λεαίνας
Mam-

Mammam ſugebat, nemoreq́ue ipſum
[z]Μασδὸν [58] ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ [59] μιν 58.59
nutriebat mater. Qui me comburens
ἔτρεφε [o]μάτηρ Ὅς με κατασμύχων
et in os vſque lædit. O
καὶ ἐς [m]ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. Ὦ [28] τὰ
pulchre inſpiciens, omnino lapis, ô
καλὸν [60] πθορῶσα, [61] τὰ πᾶν λίθος, [62] ὦ 60.61.62
nigrum ſupercilium habens Nympha,
κυάνοφρυ [o]Νύμφα,
amplectere me caprarium, vt te
[63] πρόσπτυξαί με τὰν [4] αἰπόλον, ὥς [32] τυ 63
oſculer: Eſt et in vanis o-
[o]φιλάσω· Ἔστι καὶ ἐν [i] [64] κενεοῖσι [a] [o] [65] φι- 64.65
ſculis ſuauis iucunditas. Coro-
λάμασιν [o] [66] ἁδέα [67] τέρψις. Τὸν στέφα- 66.67
nam diſcerpere me ſtatim in minuta fa-
νον [68] τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ [q] ποι- 68
cies. Hanc tibi ego Amarylli
ησεῖς. [c]Τόν [s] τοι [69] ἐγὼν [35] Ἀμαρυλλὶ 69
dilecta, hederæ ſeruo Implicans
[o]φίλα, [l] κισσοῖο φυλάσσω [70] Ἐμπλέξας 70
folliculis, et odoratis apiis.
[71] καλύκεσσι, καὶ [i] [72] εὐόδμοισι σελίνοις. 71.72
Hei mihi ego quid patior, quid, infe-
Ὤ μοι ἐγὼ τί [o]πάθω, τί, [73] ὁ δύσσο- 73
lix, non audis? Bæta
ος, οὐχ ὑπακούεις; [o] [74] Τὰν βαίταν 74

exutus in vndas illas ſaliam,
75.76 53 ἀπρδὺς εἰς κύματα 75 τῆνα t76 ἁλεῦμαι
Vbi thynnos ſpeculatur
77.78 44 Ὦ ἶπερ 77 τὼς θυύνως 78 σκοπιάζεται
Olpis piſcator. Et ſi non
79.80 Ὄλπις 79 ὁ γριπεὺς. 80 Κ' ἥκα ο μά
mortuus fuero, ſaltem quidem tuum
81.82 81 ο ποθάνω, 82 τίγε μὰν τεὸν
ſuaue paratum fuerit. Cognoui
83 ο ἁδὺ 83 τέτυκται. 56 Ἔγνων
dudum, quum ego ſuſcitarer, num ama-
84.85.86 84 πρὰν, 85 ὄκα 86 μεν μεμναμένου, εἰ φι-
res me: Neque Telephylum admi-
87.88 λέεις με. Οὐδὲ 87 τὸν Τηλέφιλον n88 πρτι-
ſcuit ſtrepitum, Sed fruſtrà
89 μάξατο 89 τὸ πλατάγημα, Ἀλλ' αὔτως
molli in brachio tabefactum eſt.
90.91 ἁπαλῷ πρτὶ ο 90 πάχεϊ 91 ἐξεμαράνθη.
dixit et Agrœo vera
92.93.94 92 Εἶπε καὶ 93 Ἀγροιὼ o m 94 τἀλαθέα
cribro vaticinans. Dudum her-
95.96 95 κοσκινόμαντες, ο 96 Ἁπρὰν t96 ποιο-
bas colligens ſequens, quod ego quidem
97 λογεῦσα 97 πρεβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Tibi totus incumbo: tu autem mei
98.99 98 Τίν ὅλος 99 ἔγκειμαι· ſ τὺ δέ 86 μεν
rationem nullam facis. Certè quidem
1. 2 λόγον 1 οὐδένα 2 πριῆ. Ἦ μὰν
tibi

tibi albam gemellos parientem capram
[s]τοι[o] λευκὰν [o3] διδυματόκον αἶγα
seruo: Quam me et Mermnonis filia
φυλάσσω· [od] Τάμμε κὴ [4] ἁ Μερμνωνος 4
Erithacis nigrum corpus habens
Ἐριθακὶς ο ἁ [5] μελανόχρως 5
Petit, et dabo ipsi, quoniam tu mihi
Αἰτεῖ, κὴ [q6] δωσῶ [7] οἱ, ἐπεὶ [s] τύ μοι 6. 7
deliciaris. Salit oculus
[8] ἐν διαθρύπτῃ. [9] Ἅλλεται ὀφθαλμός 8. 9
meus dexter: num videbo
ε [86] μευ ὁ δεξιὸς· ἀρ᾽ ἁ [y] γ᾽ [q10] ἰδησῶ 10
Ipsam? Cantabo ad pinum
[o] Αὐτάν; [r11] ἀσεῦμαι ποτὶ [o] τὰν πίτυν 11
hic inclinatus. Et me forte
ε ε ὧδ᾽ [12] ἀποκλινθείς. Καί [y13] κέ μ᾽ ἴσος 12. 13
aspiciet: quoniam non adamantina est.
[13] ποτίδη· ἐπεὶ οὐκ [o] ἀδαμαντίνα [14] εντί 14
Hippomenes quando iam virginem
[15] ἱππομένης ὅκα δὴ [o] τὰν παρθένον 15
voluit in vxorem ducere, Mala in
α [16] ἤθελε ο [17] γᾶμαι, [o] Μᾶλ᾽ ἐν 16.17
manibus capiens, cursum perfecit.
[a18] χερσὶν [19] ἑλὼν, δρόμον [ao20] αἴνυεν. 18.19.20
sed Atalanta Vt vidit, valde
ε [o] ἁδ᾽ Ἀταλάντα Ὡς [a21] ἴδεν, Ὡς 21
insaniuit, valde in profundum pro-
[22] ἐμάνη, ὡς ἐς βατὴν ἄλ- 22
filiit

ſiliit amorem, Gregem etiam
24 λετ' ὄρωτα. °Τὰμ° ἀγέλαν 24 χ'ο αι
vates ab Othry duxit Me-
25 ὁμαίτις ἀπ' Ὄτρυος °25 ἄγε Με-ο
lampus In Pylum: porrò Biantis
26 λᾶμπρυς Ἐς Πυλομ· °26 ἁ δὲ Βίαντος
in vlnis inclinata eſt Mater
ἐν ak ἀγκοίνῃσιν 12 ἐκλίνθῃ °26 Μάτηρ
gratioſa prudentis Alpheſibœæ.
ἁ χαρίεσσα περίφονος Ἀλφεσιβοίας.
At pulchram Venerem in montibus
27 °Τὰν δὲ °καλὰν Κυτέρειαν ἐν 27 ὄρεσι
oues paſcens Non ſic Adonis
28.29 °μᾶλα 28 νομεύων Οὐχ' οὕτως 29 ὦ δωνις
in plurimum duxit rabiei. Quare
30 π 30 πλέον °25 ἄγαγε° λύσας. Ὥς ε
neque mortuum ipſum ſine mamma po-
31.32.33.34 οὐδὲ 31 φθίμενον 32 μιν 33 ἄπερ 1 μαζοῖο 34 τί-
nit. Beatus quidem mihi
35.36 θητι. °35 Ζαλωτὸς μὴ 36 ἐμὶν ὁ τὴν
immutabilẽ ſomnũ dormiẽs Endymiõ.
37 37 ἄτροπον ὕπνον ἰαύων Ἐνδυμίων.
Admiror autem ô dilecta mulier
38 °35 Ζαλῶ δὲ °φίλα 38 γυναι
Iaſionem, Qui tanta adeptus eſt,
39.40 Ἰασίωνα, Ὅς 39 τόσσων a 40 ἐκυρήσεν,
quanta non credetis profani. Do-
41 ὅσ' οὐ 41 πεύσεισθε 15 βέβαλοι. m Ἀλ-α
leo

leo caput. tibi verò non est curæ.
ἐγέω ὁ τὰμ ὁ κεφαλάμ.42 τὶμ δ' ὄ μέλ.42
non amplius cano. iacebo autẽ cadens, et
ἐκέτ' ἀείδω.43 Κάδυμαι δὲ44 πεσὰμ, & 43.44
lupi hic me edent: Tanquam mel
ἐ45 ζὶ λύκοι ὧδε μ' 46 ἔδοντι· Ὡς μέλι45.46
tibi dulce hoc in gutture fuerit.
ζοι γλυκὺ ὅδ' κατὰ βρόχθοιο 47 γενοίζ. 47

SCHOLIA.

25 25 202.2.26 Pro αἶ αἴγις, 198.16.27 194.35.28 id est, ποτὶ pro
26 λίαν, multum, valde: vel καλῶς, pulchrè, bene, 200.25.29 πρός
27 Pro πιφιλημένε, o. Vt ὦ πτυμμένε, 1.4.1. à φιλέω, μ. τακὶ pro αἶ.
28 κόω, deligo, amo: quod fit à φίλος, amicus, 157.17.30 Pro ἐμὶ, pro
29 ἀνόρχην, o. Per ἀνόρχην intelligit hircum: componitur ab ἔμοι.
30 ἀν & ὄρχις, ἐος, id est, testis, testiculus. 31 Ionicum est, πιφιλαμέ=
31 120.6. pro φυλάσσε, à φυλάσσομαι, vito, deuito. 32 Pro ν.
32 σι, 194. 28. 33 Vt τύμμι, 103.1. à κορύπτω ὃ κιρατί= φιλέω.
33 ζως, cornu peto 34 202.22.35 57.19.36 Pro πεφυκύπθασα. ὁ ἀνόρχις, ε.
34 Vide, 22.28. & 89.7. & 12.37 Vt ποιεῖς, 135.24. 38 Dimi φυλάσσο
35 nutiuũ, 220.16. ab ὁ ἔρως, ωος, amor, 39 272.34. & 273. pro φυλάσσε
36 3.40 ὃ γένυον, mentum, barba. ὁ προγένυος, mentosus, τυ pro σι.
37 habens barbam promissam: nomen possessiuum, 220.7.41 παρκύπποι=
38 Vt τύφω, 132. 22. ab ἀπάγχω, suffoco, strangulo. 42 σα.
39 Aduerbium loci, 200. 15. formatum à Dorico τὴν, id ἐρωτύλος, ε.
40 est, ἐκεῖνος, 196.1. 43 Vt in simplici ἴλον, ἰλεῖν, 316.23. ἤμεν pro
41 à καθαιρέω, absumo, decerpo: ex κὰτ & αἱρέω, 87.13. & εἶναι.
42 33.44 ὦ pro ω, neglecto ι subscripto. 27.13 est q; aduer= προγένυος.
43 bium sub forma dativi, vt τῇ & ζῷ, 198.32. sic ὦ πιρ in τυνῶθε.
44 sequentibus: vbi πιρ redundat vt in articulis, 197. 27. καθεῖλον
45 45 Pro ἐκέλαδε, s. vt ἐτύπτε, 107.25. à κέλομαι poetico vere καλεῖν.
46 bo. pro κελεύω, iubeo. 46 Pro οἴσω, q. Vide 285.5. 47 Per ὦ πιρ.
47 crasim ex διάσαι, vt τύφαι, 130.31. à διάομαι, μ. ἀδ. ἐκέλευν.
48 μαι, video, 157.14. 48 ὁ κῶς ἢ ὀνυμαλγὴς κῶς ὀνυμαλγὲς κέλομαι.

maiore

οἰσῶ. *mœrore animum afficiens: à* θυμὸς, *animus, &* τὸ
θᾶσαι. ἄλγος, *tristitia, dolor.* 49 *Pro* γενοίμην, *o.* 324. 6. 49
θημαλγὴς. 50 *Pro* βομβοῦσα, *t. vt* ποιοῦσα, 137. 14. *à* βομβέω, 50
γενοίμαν. *resono vt apis. fit enim ab* ὁ βόμβος, ȣ, *bombus, so-*
βομβεῦσα. *nus apum,* 156. 17. 51 195. 24. 52 356. 5. 53 *Vt* ζευγνὺς, 51
βομβέω. 176. 23. *à* διάδυμι ἢ δυαδύω, *ingredior.* 54 *Pro* ᾗ, *o.* 52
ἱκοίμαν. *neglecto* ι *subscripto,* 23. 13. *in Aldino tamen exem-* 53
διαδύς. *plari vetustissimo legitur* ᾇ *puncto subscripto.* 55 *Pro* 54
πυκάζω. πυκάζῃ, *Z. vt* τύπτῃ, 107. 15. *à* πυκάζω, *orno, denso:* 55
θηλάζω. *fit à* πύκα, *ornate, dense,* 156. 17. 56 182. 25. *&* 323. 6. 56
57 *Pro* λεαίνῃς, *o. Vide,* 204. 9. 58 ἡ θηλὴ, ῆς, *mam-* 57
ma fœminæ: hinc θηλάζω (156. 17.) *lacto, lactor, vbe-* 58
ra sugo. nam dicitur tam de muliere lactante, quàm 59
ποθορῶσα. *de puero qui lactatur.* 59 195. 1. 60 *Vt* βοῶσα, 142. 60
ποθορῶ. 25. *à* ποθοράω, 202. 2. *&* 8. 61 *Aduerbiascit vt* ἢ 61
ἢ πᾶν. καλὸν, 28. *omnino lapis, id est, durissima & asperri-*
ma instar saxi. 62 *Componitur ex* ὁ κυανὸς, ȣ, *ni-* 62
ὁ κυανόφρυς, *ger, &* ἡ ὀφρῦς, ύος, *supercilium.* 63 *Vt* τύψαι, 130. 63
υος. 21. *à* προσπτύσσομαι *pro* προσπτύσσω, *μ.* ύξω, *am-*
κενεοῖσι. *plector.* 64 *Pro* τοῖς κενεοῖς, *i. à* κενεὸς *pro* κενὸς, *va,* 64
φιλάμασι. *cuus.* 65 *Pro* τοῖς φιλήμασι, *a & o.* ἢ φίλημα, ατος, 65
verbale, 216. 1. *à* φιλέω, *μ.* ήσω, *amo, suauior, oscu-*
ἡ τέρψις, ιος. *lor.* 66 ὁ ἥδιος, *& Doricè* ἅδιος, *o. fœminin.* ἡ 66
ἁδέα, *delectabilis, suauis.* 67 *Verbale,* 216. 5. *à* τέρ- 67
τῖλαι. πο, *μ.* ψω, *delecto, demulceo.* 68 *Vt* τύψαι, 103. 22. *à* 68
τίλλω, *μ.* ιλῶ, *euello, discerpo.* 69 194. 33. 70 *Vt* τύ- 69
ψας, 105. 4. *ab* ἐμπλέκω, *quod componitur ex* ἐν, 70
372. 19. *&* πλέκω, *plico.* 71 *Datiuus pluralis poe-* 71
ticus, 58. 16. *ab* ὁ κάλυξ, κος, *folliculus qui florem*
καλύκεσσι. *& semen includit. genitiuus* κισσοῖο *regitur à* κα-
λύκεσσι, *vt sit hic sensus:* Hanc ego è *folliculis (vel*
floribus) hederæ intexens, tibi seruo. 72 ὀσμὴ *& Do-* 72
ricè ὀδμὴ, 354. 12. *odor: hinc* εὔοσμος *&* εὔο-
ἐνόδμοισι. δμος, *odoratus: vnde datiuus pluralis* τοῖς ἐνόδμοι-
δύσσοος. *σι pro* ἐνόδμοις, *i.* 73 *Componitur ex* δυς, 217. 16. 73
& σόος.

74 & σόος, quasi difficulter saluus. 74 Pro τὴν βαί- ἡ βαίτη, ης.
75 τὴν, o. Bæta est indumentum ex pellibus consutis, ve-
76 stis pellicea & pastoralis. 75 196. 2. 76 Pro ἁλοῦ- ἁλεῦμαι.
μαι, 22. 26. vt ψαλοῦμαι, 129. 7. ab ἅλλομαι, salio, τὼς θύννως.
77 prosilio. 77 Pro τοὺς θύννους, 31. 2. Thynnus est no- σκοπιάζο-
78 men piscis prægrandis. 78 σκοπιὰ, specula: vnde σκο- μαι.
79 πιάζομαι, speculor. 156. 17. 79 ὁ γρίπος, rete: hinc γριπεύς.
80 ὁ γριπεὺς, piscator, consuens retia piscatoria. 80 κ'ήκα.
Pro καὶ αἴκα, per synalephen: αἴκα verò Doricum αἴκα.
81 est pro εἴκε, 23. 3. & 5. vide, 269. 31. 81 Per aphæresim ποθάνω.
pro ἀποθάνω, vt τύπω, 103. 5. ab ἀποθνήσκω, 352. 1.
82 & 353. 20. 82 Tuum iucundum, id est, tua iucundi- ὁ τεὸν ἁδύ-
tas, hoc est, iucunditas saltem aliqua tibi meo facto pa- τέτυκτο.
83 rabitur, sat scio. 83 323. 6. 84 Doricum est pro πρώην, πρὰν prò
84 dudum. 85 Dorica particula, pro ὁπηνίκα, quando, πρώην.
85 86 Verbum verbo, me referente vel indagante, siue
86 mentionem faciente, id est, quum ex Telephi strepi-
tu ac ex prophetissæ cuiusdam responsis indagarem
& augurarer, num me redamares: neque Telephilum,
& cetera. μεῦ pro μοῦ, 194. 7. & μεμναμένου pro με- μεῦ. μεμνα-
87 μνημένου, o. Vide, 238. 19. & 407. 7. 87 Est folium pa μένου.
paueris: dictum quasi δηλέφιλον, quòd amorem præmon τηλέφιλον.
stret. nam huius foliis intra manum collisis, ex so-
no de amore iudicabant: si enim legitimum & acu-
tum sonum reddidissent, se ab amatis redamari con-
iiciebant. contrà, ex molli, inani ac illegitimo folio-
rum Telephili strepitu. se in amicarum odio esse con-
iectabant. In eadem hæresi hodie multos versantes
vidi, qui ex simili effectu foliorum buxi aut herbæ cle-
matidis foco cadenti admotorum, eadem prorsus in-
88 dicia se accipere posse arbitrabantur. 88 Vt ἐτύψατο, ποτιμάξατο.
89 127. 23. sed sine augmento, n. à ποτιμάττω, 202. 2. ὁ πλατάγη-
& 7. 89 Verbale, 216. 1. à πλαταγέω, crepo, strepo. μα, ατος.
In Aldino exemplari, pro ποτιμάξατο τὸ πλατάγη-
μα, legitur προτιμαξάμενον πλατάγησεν, mistum
crepuit.

crepuit, vel pistum, & intra digitos collisum, strepitum fecit, vbi προτιμαξάμενον *est vt* τύψαμενον, 133. 6. *à* προτιμάττω, *quod est idem cum* τρτιμάττω. *nam* προ-
προτὶ. τὶ & τρτὶ *Dorica sunt pro* πρὸς: *atque in hoc ipso loco quædam vetusta exemplaria habent* ποτιμαξάμενον. πλατάγησεν *autem est vt* ἔτυψε, 94. 17. *sed sine augmento, n. à* πλαταγέω, μ. ήσω. 90 *Pro* πήχεϊ, *à* πῆχυς, 90
εως, 53. 1. *per brachium siue cubitum videtur intellexisse manum vel digitos.* 91 *Vt* ἐτύφθη, 116 20. *ab* ἐκμαραί- 91
ἐξεμαράνθην, ης, η. νω, *marcefacio, tabefacio: compositum ab* ἐκ (*quæ ante vocalem fit* ἐξ, 201. 20.) & μαραίνω, μ. ανῶ, *tabefacio, arefacio.* 92 239. 9. & 255. 10. 93 *Vt* ἡ λυτώ, 65. 21. *est* 92
εἶπον, ες, ε. *autem nomen cuiusdam vetulæ sortilegæ cribro vaticinantis: quæ diuinandi ratio ad nostra vsq; tempora per-* 93
τἀλαθέα. *manauit.* 94 *Pro* τὰ ἀληθῆ, *à* ἀληθές, 62 11. *Perpende* 94
hîc tria, synalœphen siue cōtractionem: de qua, 269. 6.
κοσκινόμαντις. *Dorismum, o. & Ionismum, m.* 95 *Dictio composita ex* 95
ἁ ποιολογεῦσα. ἁ κόσκινον, *vel* ὁ κόσκινος, *cribrum, &* μάντις, ιος, *vates.* 96 *Pro* ἡ τριολογοῦσα, ο *et t. vt* ποιοῦσα, 137. 14. *à* τριο- 96
ποιολογέω. λογέω, *herbas colligo, ab* ἡ ποιὰ, *herba, &* λέγω, *lego, colligo.* 97 *Pro* πραβάτης. *nam poetæ* πραὶ *pro* πρὰ *di-* 97
πραιβάτις. *cunt: & fit à masculino* ὁ πραβάτης, ου. *vt* ἡ δεσπότις
παραί. *ab* ὁ δεσπότης, 204. 15. πραβάτης *autem, id est, socius, comes, est verbale,* 216. 11. *à* πραβαίνω, *iuxta eo: sed quasi à* πράβημι *vel* πραβάω, 318. 24. *Hunc versum præcedenti sic coniunge,* καὶ Ἀγροιὼ κοσκινόμαντις, ἁ πρὰν τριολογεῦσα πραιβάτις, εἶπε τ' ἀλαθέα, *Atque Agrœo cribro vaticinans, dudum herbas colligens sequens dixit vera: herbas colligens sequens, id est, dum messores sequens, relictas spicas colligeret.* 98 195. 12. 98
ποιῇ 99 *Componitur ex* ἐν, 372. 12. & 19. & κεῖμαι, 281. 99
4. 1 48. 28. 2 *Pro* ποιῇ, 137. 20. *nam Dores i subscri-* 1 2
ptum sæpe negligunt, 23. 13. 3 *Ab* ὁ καὶ ἡ δίδυμος, 3
διδυματόκος. *geminus, gemellus, &* τίκτω, *pario (cuius præteritum medium* τέτοκα, 375. 15.) *fit regulariter* ἡ διδυμοτόκος,

gemi-

geminos enixa, gemellos pariens: verùm poetæ in compositis ex nominibus tertiæ declinationis, o claudens primam compositionis partem in η mutant, Διδυμητόκος, 4 & Doricè Διδυματόκος, o. 4 Quum nomen proprium articulo sultum regit genitiuum proprij nominis, cum eo articulo, si sit masculinus, intelligitur in eodem casu υἱὸς, id est, filius: si sit femininus, suppletur θυγάτηρ, filia: vt πέτρος ὁ Ἰωάννου, Petrus Ioannis, scilicet filius: Ἐριθακὶς ἡ (& Doricè ἁ) Μέρμνωνος, Erithaci Mermnonis, 5 supple filia. 5 Dictio composita ex ὅ μέλαν, μέλανος, μελανθο- 6 nigrum, & ἡ χρὼς χρωτός, corpus. 6 Pro λώσω, q. à χρως. 7 8 Δίδωμι, 366. 20. 7 189. 21. & 195. 16. & 405. 10 8 Vt τύπτω, 107. 15. sed neglecto ι subscripto, 23. 13. ab ἐνδιαθρύπτομαι, ludibrium & delitias facio. 9 9 Quasi dicat, Amaryllida procul venientem videre vi- 10 deor: num igitur ipsam inuisam? 10 342. 22. 11 Vt πει- 11 σῦμαι, 366. 9. ab ἄλω. 12 Vt τυφθείς, 124. 7. ab ἀποκάσσυμαι. 12 κλίνω. Vide, 262. 27. 13 καὶ ποτίδη pro πρόσδη ἄν, nam ἀπεκλινθείς. 13 καὶ est ἄν, 405. 32. & in ποτίδη punctum subscriptum καὶ ποτίδη. desideratur, 23. 13. & ποτὶ loco πρὸς positum est: tamen 1 quod est in ποτίδη, non pertinet ad ποτὶ, sed ad sim- 14 plex ἴδη. Vide ἐάν ἴδω, ης, η, 341. 22. 14 271. 27. 15 Se- 15 quentes versus, tribus vltimis exceptis, sunt cantilena, quam Caprarius audiente Amaryllide canit, hæc pluribus fabulis contexitur: quibus non paucos enumerat, qui ægrè quidem, sed tamen suis amoribus tandem summa cum voluptate sunt vsi: quorum exemplo ipse in spem primùm erigitur, se aliquando Amaryllide potitu- rum. mox verò in desperationem rursus adducitur, vbi videt illam his auditis nullo modo commoueri. Quia verò sine harum fabularum cognitione contextus est subobscurus, eas paucis perstringam, ac prima quidem loquitur de Atalanta: quæ cùm mira corporis velocitate præstaret, & à nuptijs omnino abhorreret, procis suis cursus certamen proposuit, in quo victum mortis pœna, Fabula de Atalanta & Hippomene.

victorem coniugij sui præmium sequeretur. Multis itaque victis, tandem Hippomenes mala aurea, quæ à Venere acceperat, ante pedes præuertentis Atalantæ singulatim proijciens, eam malis colligendis detentam superauit, ac posteà in vxorem duxit. Altera sic habet: Cùm

De Biante & Perone. Bias Peronem Nelei filiam miserè deperiret, eamque Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues, quas vi raptas Iphiclus è Pilo Nelei vrbe in Othryn Thessaliæ montem abduxerat, restituendas curaret: Melampus vaticinio clarus se maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amica potitus est: ex qua posteà Alphesibœam sustulit. Tertia fabula est de

De Adonide & Venere, Adonide pastore: quem cùm Venus (quæ & Cytherea à Cythera insula, in qua primùm colí cœpta est, appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus: sed eum Venus aliquot menses gremio fouens, in vitam fertur reuocasse, ac posteà illum in delicijs habuisse. In

De Endymione & Luna. quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studium constanti animo mulieres omnes spernebat. tandem tamen Luna eius amore capta, illum somno arctissimo sopiuit, vt vel eius dormientis desideratissimo complexu frueretur. Postrema verò fabula est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est congressa, & ex eo

De Iasione & Cerere, concubitu facta est grauida: quæ res est auditu incredibilis ijs qui mysteriorum amoris sunt ignari: qui

βέβαλοι. βέβαλοι nuncupantur. 16 Imperfectum ab ἐθέλω. 16

γᾶμαι. 17 Pro γῆμαι, o. 323. 10. 18 232. 12. 19 316. 31. 20 Pro ἤνυ- 17

ν, o. imperfectum vel aoristus secundus ab ἀνύω. 21 341. 18

ἴδον, ες, ε. ἰμάνη. 20. ὡς ἴδεν, postquàm vidit, supple mala quæ protecerat 19 Hippomanes, ὡς ἰμάνη, sic, id est, valde, insaniuit, sub- 20

audi malorum desiderio & amore. 22 Vt ἐτύπη, 117. 1. 21

ἄλιζ. à μαίνομαι. Vide, 97. 3. 23 Pro ἤλιζο. Imperfectum 22 pro aoristo secundò qui per vnicum λ scriberetur, 97. 23

16. in margine: ab ἄλλομαι: vel dicemus esse sine augmento, η. Notatur spiritu tenui, Aeolico more, quamuis

ἄλο-

ἅλλομαι aspiretur: veluti & ἅλος pro ἥλεος: de quo
24 336.3.[24] 270.3.[25] 288.12.[26] ἁ μάτηρ, ἁ χαρίεσσα, &c. χ' ὡ μάντις.
25 periphrasis est ipsius Peronis, quam Bias adamabat. [27] ἄγε.
26 Poeticum pro ὄρεσι, à ὃ ὄρος, εος, & poeticè οὖρος. [28]
27 ἡ νομὴ, ῆς pabulum, pastura: hinc νομεύω, pasco, 156.17. νομεύω.
28 [29] 382.18.[30] 213.13.[31] 378.34.[32] 195.1. & 15.[33] ἄτερ μα ὥ' δωνις.
29 ζοῖο τίθητι, id est, cessat amplecti, vel gremio fouere. [34] τίθητι.
30 165.19.[35] Pro ζηλωτός, ο. Verbale, 215.33. à ζηλόω ζηλῶ, ζαλωτός.
31 & Doricè ζαλῶ, μ. ώσω, id est, æmulor, suspicio, admi-
32 ror, beatum iudico. [36] 195.1. [37] Ἀ τρέπω, verto, muto, fit
33 verbale, 218.16. ἡ τροπὴ, ῆς, mutatio, conuersio: vnde cum
34 α priuatiuo fit adiectiuum ἄτροπος, immutabilis, in-
35 concussus, perpetuus [38] 236.1. Per apostrophen ad Ama-
36 ryllida sermonem conuertit. [39] Est genitiui pluralis à
37 τόσος, tantus: poeticum est pro τόσος. [40] Vt ἔτυψε, τόσος.
38 94.17. à κυρέω, adipiscor, construitur cum genitiuo. [41]
39 Pro πεύσεσθε, vt τύψεσθε, 128.14. habet terminationem
40 futuri secundi medij τυπεῖσθε, 128. 21. Vide, 130. 6. &
41 366.2. Venit autem à themate πυνθάνομαι, 364.27. [42]
42 195.12. [43] κεῖμαι, iaceo, fit (vt habes, 281. 4.) à κέω,
43 κείω, & crasi κείω, vnde futurum primum κείσω, & me-
dium κείσομαι, pro quo Dores dicunt κεισοῦμαι, vel κεισεῦ κεισεῦμαι.
44 μαι, 281.17. & 364.12.[44] 367.8.[45] 198.16.[46] Commu πεσών.
45 niter dicendum erat ἔδοντ), ab ἔδομαι futuro secundo ἔδοντι.
46 medio: de quo, 264.20. & 341. 11. Iuxta huius analogi-
am, futurum secundum actiuum esset ἔδω non ἐδῶ, &
tertia pluralis ἔδουσι non ἐδοῦσι. Pro ἔδουσι verò antepen-
acuto, Theocritus more Dorico (84. 2.) dixit ἔδον-
τι, Ego malim legere ἔδονται, quòd futu-
rum secundum huius verbi in vo-
ce actiua vix inueniatur.
47 47. 324. 6. γενοίμην, οιο, οιος.

PINDARI OLYMPIA

1 ΠΙΝΔΑ'ΡΟΥ [1]Ο'ΛΥ'ΜΠΙΑ

siue Olympiæ victores.

ἢ Ὀλυμπιονῖκαι.

Hieroni Syracusio celeti.

Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι.

ODE PRIMA.

[2]ΕΙ'ΔΟΣ [3]Α'.

2 3 Strophe prima est versuum septendecim.

4 4 Στροφὴ ά κώλων ιζ'.

Optima quidem aqua. sed Aurum

5 Ἄριστον μὲν ὕδωρ. 5 ὁδὲ Χρυσὸς,

ardens ignis Vt excellit nocte,

αἰθόμενον πυρ Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,

superbis eximiè diuitiis. Si verò cer-

μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. Εἰ δ' ἄε- ε

tamina narrare Desideras mi anime,

6.7.8 θλα 06 γαρύεν 7 Ἔλδεαι 8 φίλον ἦτορ,

Ne porrò sole contempleris Aliud

9.10.11 9 Μηκέθ' 0 ἁλίου 10 σκόπει 11 Ἄλλο ι

feruentius In die fulgidum astrum,

θαλπνότερον Ἔν 0 ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον,

Desertum per æthera. Neque Olym-

12 0 Ἐρήμας δι' 12 αἰθέρος. Μηδ' Ὀλυμ- α ε

pico certamine Præstantius eloque-

13.14 πίας ἀγῶνα 13 Φέρτερον 14 αὐδάσο-

mur.

mur. Vnde celeberrimus Hymnus
μεν. Ὅθεν [15] ὁ πολύφατος Ὕμνος 15
vndique ponitur Sapientum consiliis,
[16] ἀμφιβάλλεται Σοφῶν [17] μητίεσι, 16.17
resonare Saturni filium in prædiuitem
α [18] κελαδεῖν Κρόνου παῖδ' ἐς [19] ἀφνεὰν 18.19
venientes Ac beatam Hieronis regiam,
[20] ἱκομένους Μάκεραν Ἱέρωνος ἑστίαν, 20
Antistrophe versuum septendecim.
[4] Αντιστροφὴ κώλων ιζ.
Iustè qui administrat Screptrum in
Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει ° [21] Σκάπτον ἐν 21
opulenta Sicilia, decerpens quidem
° [22] πολυμάλῳ Σικελίᾳ, δρέπων μὲν 22
Capita virtutibus ab omnibus.
[23] Κορυφὰς [24] ἀρετᾶν ἀπὸ [24] πασᾶν. 23.24
Resplendet autem et Musices in
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ ° Μουσικᾶς ἐν
flore Vt ludimus dilectam Vi-
ἀώτῳ, [25] Οἷα παίζομεν ° φίλαν Ἀν- 25
ri circa crebro Mensam. At-
δρεῦ ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν. [26] ἀλ- 26
qui Doricam citharam à clauo
λὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου
Apprehende, si tibi Pisæque Et Phe-
ε Λάμβαν, [27] εἴτι [3] τοι ° Πίσας τε Καὶ Φε- 27
renici iucunditas Mentem dulcissi-
ρενίκου χάρις Νόων [f] [28] ὑπογλυκυτά- 28

mis edocuit cogitationibus. Quando
28 ταις f 28 ἔθηκε a φροντίσιν Ὅτε
iuxta Alpheum proruit, corpus Gene-
29. 30 παρ' Ἀλφεῷ 29 σύτο, δέμας 30 Ἀ=α
rosum in cursibus perhibens, Victoriæ
31 κέντητον ἐν i δρόμοισι πρέχων, 31 Κράτει
verò admiscuit Dominum.
32 δὲ 32 προσέμιξε o δεσπόταν.

Epodus versuum XIII.

4 Ἐπωδὸς κώλων ιγ'.

Syracusium equis gaudentem Re-
33 Συρακούσιον o 33 ἱπποχάρμαν Βασι-
gem. Lucet Verò ei gloria apud
34 λῆα. Λάμπει Δέ 34 οἱ κλέος παρ' α
augustam Lydii Pelopis coloniam,
35 o 35 εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀπρικίᾳ,
quem valde potens Amauit terræ con-
36.37.38 d τοῦ 36 μεγασθενὲς 37 Ἐράσσατο o 38 γαι=
cussor Neptunus, Postquàm illum ex
39 άοχος Ποσειδῶν Ἐπεί 39 νιν
puro lebete extraxit Clotho
40 καθαροῦ λέβητος a n 40 ἔξελεν Κλωθὼ
ebore splendido Humero ador=
41.42.43 41 ἐλέφαντι 42 φαίδιμον Ὦμον 43 κεκαδ=
natum. Profectò mirum nimis. Et
44.45.46 μένον Ἦ 44 θαῦμα 45 ταπολλά. 46 Καὶ
alicubi etiam mortaliũ mentẽ, Supra ve-
47 πρυτι καὶ βροτῶν φρένα, 47 Ὑπὲρ τὸν

rum

rum ſermonem, Ornatæ men-
ἀληθῆ λόγον, 48 Δεδαιδαλμένοι 49 ψεύ- 48. 49
daciis variis, Alliciunt fabulæ.
δεσι ποικίλοις, 50 Ἐξαπατῶντι μῦθοι. 50

SCHOLIA.

1 [1] Suas Odas Pindarus Olympia ſiue Olympionicas in- τὰ Ὀλύμ-
ſcripſit, quòd his Olympia certamina, quæ ad Olympiam πια.
vrbem quinto quoque anno celebrabantur, atque eo- ὁ Ὀλυμπιο-
rum certaminum victores (qui Olympionicæ ἀπὸ τῆς νίκης, ȣ.
νίκης, id eſt, à victoria ducuntur) ſummis in cœlum vſ- ἡ Ὀλυμπία,
que laudibus extollat. & prima quidem Ode Hieronem ας.
Syracuſanorum regem, qui celes ſeptuageſima tertia
Olympiade victoriam his ludis retulerat, ampliſsimo lau
dum præconio ad ſidera euehit. Eſt autem celes is qui e- κέλης, ητος.
quum deſultorium, id eſt, ſolum, videlicet ſine bigis aut
quadrigis, incitatiſsimo curſu agitat: quo nomine ipſe
2 quoque equus appellatur. [2] 220. 32. & 470. 20. [3] Lite- ὦ εἶδος,
3 ris alphabeticis vtuntur Græci pro notis arithmeticis, vt εος.
4 in Lexicorum appendicibus fuſiſsimè explicatur. [4] Diui-
ſæ ſunt Odæ Pindari per Strophas & Antiſtrophas, quæ
eodem ſemper numero & eiſdem verſuum legibus con-
ſtant, atque per Epodos & numero & verſuum ratione
ab vtraque illa variantes. Si verbum verbo velis redde-
re, στροφὴ verſionem ſonabit, à στρέφω, verto: ἀντιστροφὴ, στροφή.
inuerſionem vel contrauerſionem: & ἐπωδὸς accentio- ἀντιστροφή.
nem. Erant autem vocabula chorearum ac ſaltationum, ἐπωδός.
quæ ad lyræ concentum ducebantur, dum enim Strophe
occinebatur, ſaltantes ſeſe ab vna parte in alteram ver-
tebant: in Antiſtrophe gradum inuertebant: & in Epo-
5 do interquieſcebant. [5] Ordinem huius conſtructionis
paulò inuerſum ſic retexe: Aurum verò eximiè excellit
ſuperbis diuitijs (id eſt, reliquis metallis) non aliter
6 quàm ignis noctu. [6] Pro γηρύειν: Doriſmus duplex. γαρύεν.
7 Vide, 22. 7. & 23. 11. & 104. 18. à γηρύω. [7] Pro ἕλδῃ, ἕλδεαι.

108.20. Vt τύπτῃ, 107.15. ab ἕλδομαι. 8 φίλον ἦτορ, cha- 8
rum cor, chare anime, vel mi anime. 9 Pro μηκέτι, 10.12. 9
& 14. id est, ne amplius, ne posthac, ne porrò. 10 Vt τρίφ, 10
136.11. à σκοπέω. 11 222.23. 12 45.3. 13 210.19. 14 Vt τύ- 11
ψομεν, 98.7. ab ἀυδάω siue ἀυδάζω, μ. άσω. 15 A φημί 12
(282.22.) cum τρλὺ, id est, multũ. fit verbale (216.11.) ὁ 13
τρλύφατος. τρλύφατος, celebris, vulgatus, de quo multus sermo habe 14
tur. 16 Id est, passim celebratur, vel exornatur. 17 Dati- 15
μητίεσι. uus plur. poeticus, 58.16. & 20. ab ἡ μῆτις, ιος. 18 Re- 16
sonare, &c. id est, vt ij qui veniunt in amplas ædes Hiero 17
nis celebrent Iouem Saturni filium. κελαδεῖν, vt τριεῖν, 18
137.9. à κελαδέω. 19 Ab ἄφενος, de quo, 457.6. fit adie- 19
ἀφνεὸς, ὰ, όν. ctiuum ἀφνεὸς vel ἀφνεός. 20 356.8. 21 Pro σκῆπτον, ο et 20
ἱκόμενος, ου. σκῆπτον pro σκῆπτρον, abiecto ρ, vt in σκηπτοῦχος, id est, 21
σκᾶπτον. sceptriger, non σκηπτροῦχος: dicimus tamen pro eodem
τρλύμαλος. σκηπτροφόρος. 22 Pro τρλυμήλῳ, ο. ex τρλὺ, multum, et 22
ὃ μῆλον, ouis, quasi ouibus abundante. 23 Id est, summam 23
ἀρετᾶν πα- virtutum omnium. 24 Pro ἀρετῶν πασῶν, 25.11. & 26. 24
σᾶν. 7. 25 Id est, vt viri haud raro ludere solemus prope chara 25
symposia. Nam huius clausulæ vocabula hoc modo sunt
retexenda: οἷα ἄνδρες θαμὰ παίζομεν ἀμφὶ φίλαντρά
πεζαν. 26 Supple, ὦ φίλον ἦτορ, mi anime. Nam seipsum 26
hortatur Pindarus vt Dorica dialecto Hieronis victoriã
prædicet, quam illi suus equus (dictus Pherenicus à φέ-
ρω, fero, & νίκη, victoria) attulit in ludis Olympicis,
qui iuxta Alpheum fluuiũ inter Olympiam (quæ & Pisa
dicitur) & Elim ciuitates in Peloponnesi regione sitas
εἴτι. celebrabantur. 27 εἴτι, si quid, id est, εἰ κατάτι, si in ali- 27
ὑπέθηκε. quo, si vllo modo. 28 Pro ὑπέθηκε, ab ὑπτίθημι, cõsulo, 28
instituo, edoceo. De simplici ἔθηκε vide, 165.14. & 182. 29
σύτ. 12 atq; 254.15. 29 373.9. 30 A ὃ κέντρον, id est, stimulus, 30
ἀκέντητος. calcar, reiecto ρ, fit κεντέω vel κεντάω, id est, stimulo,
pungo, 156.17. hinc cum α priuatiuo fit verbale ἀκέντη-
τος, non punctus, id est, generosus, & qui etiã calcaribus
non admotis in cursum pronus est. 31 ὃ κράτος, εος, ους, 31

τοῦ

32 ϑῶ κράτι κράτῳ. 32 Vt ἔτυψι, 94.17. ἀ προσμίγνυμι, προσίμιξε. admisceo, adiungo: sed quasi ἀ προσμίγω. Vide, 289.26.
33 33 Pro ἱπποχάρμην, o. Est autem ἱπποχάρμης, equis ὁ ἱπποχάρ- gaudens, vel equis pugnans, ab ἵππος, equus, & χάρ- μης, ὃ.
34 μη, lætitia, gaudium, vel pugna, conflictatio. 34 189.21. ὁι.
35 & 195.16. atq; 405.10. 35 Pro ἐυήνορι, o. ὁ ἢ ἐυήνωρ, ἐυήνωρ- ορος, ab ἐῦ (217.14. & 401.9.) & ἀνὴρ, vir: significat habentem & generantem bonos viros, vel potentem &
36 augustũ. 36 Quasi μιγάλης σίνης, magnæ potentiæ, valde ὁ ἢ μιγα-
37 potens, magnanimus. 37 Pro ἐράσαϑ, 152.12. vt ἐτύψαϑ, σθεὶς, ἐος. 127.23. ab ἐράω vel ἐράζω, μ. ἄσω, amo, genitiuũ habet τῦ. 408.4. Pelopem à Neptuno maris Deo adamatum ait, quòd prospera nauigatione sit vsus, quum Lydia patria relicta in Elidem se contulit: vbi Oenomao Eleorum rege curuli certamine superato, Hippodamiam eius filiã vxorem duxit, regnumq; dotale accepit, ac totam illam peninsulam πελοπόννησον, quasi τὸ πέλοπος νῆσον, Pe- Peloponne- lopis insulam appellauit. Pelopem verò infantem adhuc sus. ac tenellum Tantalus eius pater, Deos conuiuio excipiens, membratim discerpsit, coctumque eis apposuit comedendum. Illi verò à nefandis epulis abstinuere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit. hic Dij Pelopem lebeti per Mercurium rursus incytentes pro comesso humero, eburneum reposuerunt: ac Clotho Parcarum vna illum è lebete extractum ad vitam reuocauit. Ad totius huius fabulæ narrationem multis verbis
38 Pindarus digreditur: ac simul se demirari ait, quòd fabulis sæpè plus fidei quàm ipsi veritati adhibeatur. 38 Componitur ex ἡ γαῖα, terra, & ἔχω, quod inter alia significat, reprimo, cohibeo, agito, moueo, quasi terram continens, terræ motor, vel concussor. Communiter dicitur
39 γαιήοχος, sed Doricè γαιάοχος, o. 39 195.1. & 16. 40 γαιάοχος.
40 Pro ἄξειλεν, n. ab ἄξαιρέω. Vide 314.27. 41 ὁ ἐλίφας, ἔξειλεν.
41 αντος, elephas animal: & ebur, id est, dens elephantis. ἐλίφας. habet enim elephas duos dentes, vel potiùs cornua, ex

quibus sunt opera eburnea. 42 221.18. 43 Pro κεκοσμῆ- 42
νον, vt πέφραδμαι pro πέφρασμαι, 115.32. & vt ὀδμὴ 43
κεκοσμῆνος. pro ὀσμὴ, 354.11. ἀπό ἀκάζω, orno, instruo, adorno, κεκοσμή-
νου φαίδιμον ὦμον ἐλέφαντι, ornatus splendidum hu-
merum ebore, id est, eburneo fulgens humero. Vide, 411.
20. 44 Τὸ θαῦμα, ατος, miraculum, res noua visuque 44
θαυμάζω. mira: vnde & θαυμάζω, admiror, in admiratione ha-
καί πως τι beo. 45 200.28. 46 καί πως τι καί: geminatur καὶ, vt sa- 45
καί. pè aliàs Atticè. τι quoque vacat: vel interpretandum vt 46
dictum est in εἴτι, numero 27. καί πως autem significat,
ac sanè aliquando, & aliquoties, vnde &. 47 Id est, ma- 47
δαιδαλ- gis quàm verus sermo. 48 Vt πετυμμένοι, 124.1. ἀπὸ δαι- 48
μένος. δάλλω, orno, vario, arte conficio. 49 Τὸ ψεῦδος, εος, 49
ψαπατῶ- mendacium 50 Pro ψαπατῶσι, 84.2. vt ϛοῶσι, 141.16. 50
τι. ab ψαπατάω, decipio, allicio.

Atque hæc quidem de præceptionum grammaticarum praxi dicta sufficiat: in quibus si quispiam nos plus æquo breuitati studuisse queratur, quod vbique ferme solis literis aut notis, vel ex Institutionibus adducta voce simili, dictionum accidentia aut dialectorum proprietates designasse contenti, nihil aut certè parum ad id quod volumus explicandum afferamus: nè is sciat nos non aliam Grammaticam hic denuo tradere (cùm vna ad id quod quæritur posit abunde satisfacere) sed descriptæ semel aliquem tantummodo vsum quàm breuissimè fieri potuit, vel notis vel paucissimis verbis demonstrare voluisse. Reliquum est vt quemadmodum antea sumus polliciti, paucis quoque perstringamus, quo spiritu, asperone an tenui vocales & diphthongi notentur. Horum enim alterutro sunt semper afficiendæ, quoties dictionis initiũ occupabunt. Primùm itaque de his generalia quædam præcepta trademus, nulla ratione habita literarum, quæ initiales has vocales vel diphthongos subsequantur. Postea verò explicabitur, quem spiritum vnaquæque ante has vel illas literas obtineat.

SPIRI-

SPIRITVVM RATIO.

PIRITVS *nominatiui retinetur in obliquis. sic in verbis omnia tempora seruant spiritum præsentis, quanuis vocalis mutetur, vt* ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον, *pecco, peccabam:* ᾄδω, ᾖδον, *cano, canebam. Excipe* ἔχω, *cuius futurum est* ἕξω, 257.1. *et* 346.1. ἕξω. Regula. ἔχω, μ.

Composita retinent spiritum simplicium: sic deriuata primitiuorum, modò principalis litera seruetur. Excipe ἱδρὼς, *sudor, ab* ἰδίω, *sudo, laboro:* ἄμυδις, *simul, ab* ἅμα, *simul: Aeolicum est. Aeoles autem spiritum asperum omnino respuunt,* 24.5. Composita. Deriuata. Aeolismus.

Numeralia aspirantur, præter ὀκτὼ, *octo:* ἐννέα, *nouem:* & εἴκοσι, *viginti. sic eorum deriuata,* ὄγδοος, *octauus:* ἔννατος, *nonus:* εἰκοστὸς, *vicesimus, &c.* Numeralia.

Relatiua vel redditiua facta per aphæresim tenuis consonantis aspirantur, vt τόσος, ὅσος, *tantus, quantus:* πηνίκα, ἡνίκα, *quando, tum vel quum. Excipe* τῆμος, ἦμος, *quando, aliquando.* Relatiua siue redditiua.

Pronomina ab ε *inchoata leuigantur, præter* ἕ, *se, cum composito* ἑαυτοῦ *suijpsius:* & ἕθεν *atque* εἷο *pro* οὗ, *sui,* & ἑὸς *pro* ὅς, *suus. Quæ ab alia vocali quam* ε *incipiunt, aspirantur, præter* ἀυτὸς, *ipse. aspiratur* & ἁυτοῦ *pro* ἑαυτοῦ. Pronomina.

Articuli notantur spiritu aspero. nam ὦ *non est articulus, sed aduerbium vocandi.* Articuli.

Augmentum ε *præpositum consonanti leuigatur, præterquam in præterito perfecto & plus quàm perfecto verbi* ἵστημι, *sto:* ἕστακα, ἑστάκειν, 182.9. & 334.27. *Quum verò* ε *Atticè præponitur vocali, seruat spiritum præsentis,* 249.21. Augmentum syllabicum.

Præpositiones leuigantur, præter ὑπὲρ & ὑπὲρ. Præpositiões.

Coniun-

Coniunctiones. Coniunctiones leuigantur, præter causales, vt ἵνα, vt: ἕνεκα, & ἕνεκεν, & Ionicè εἵνεκα & εἵνεκεν, causa, vt: ὄφρα tamen, id est, vt, leuigatur.

Regula. Quæ à vocali aspirata incipiunt, si υ assumant, aspirationem abijciunt, vt ὅρος, ὄρος, terminus: significat etiam ὄρος, montem: sed tum fit à ὄ ὄρος, spiritu tenui.

Notio. Hoc notatu dignum, Latinos sæpenumero spiritum Græcorum asperum per h exprimere ἕκτωρ, Hector. Interdum per s: ὑπὲρ, super: ὑπὸ, sub: ὗς, sus: ἕρπω, serpo: ἕξ, sex: ἑπτὰ, septem: nonnunquam etiam, sed rarius, per u consonum: vt ἑσπέρα, vespera.

Sed iam aperiamus quo spiritu vnaquæque vocalis aut diphthongus ante has vel illas literas afficiatur. Atque υ quidem semper ante quascunque literas aspiratur, aliæ autem vocales ac diphthongi omnes tenui magis, quàm aspero spiritu gaudent. De aspiratis igitur sunt solùm tradendæ regulæ, & earum exceptiones. vbi enim de vocabulis omnibus aspirandis constiterit, reliqua omnia leui spiritu afficienda censebuntur. Primùm itaque α aspiratur ante

υ quidem aspiratum.

Ante quas literas α aspiretur.

βρο: vt ἁβρὸς, pulcher, mollis.

γι: ἅγιος, sanctus.

δρο: ἁδρὸς adultus, plenus.

λι: ἅλις, satis: ἁλία, mare.

λκυ: ἁλκυὼν, halcyon, auis.

λμ: ἅλμη, salsugo.

λοσ: ἁλοσύδνη, mare.

λφρ: ἁλφργὸν, purpura.

λσ: ἅλσις, saltus, palpitatio: hæc quidam leuigant.

λω: ἅλωμι, capio: ἅλως, area.

μαξ: ἅμαξα, plaustrum, ab ἅμα, simul, & ἄγω, duco. alij deducunt ex ἅμητος, messis, et ἄγω: ac ideo α leuigant: vt Hesiodus, ἐπ' ἅμαξαν, in plaustrum.

μαρτ: ἁμαρτάνω, pecco.

μιλλ: ἅμιλλα, certamen.

παλο: ἁπαλὸς, tener, delicatus.

παντ: ἁπανταχῆ, vbique.

πλο:

απλο: ἁπλόΘ & ἁπλῆς, ἡ ἁπλόη & ἁπλῆ, simplex.

ρμ: ἅρμα, currus, ἁρμάζω, congruo.

ρπ: ἁρπάζω, rapio.

ψιμ: ἀψίκορΘ, mox satiatus.

ψιμ: ἀψιμαχία, belli præludium.

Ab his regulis excipe composita ex α: vt

Composita ex α.

ἌβρόμιΘ, absthemius.

ἄβρομΘ, obstreperus, ab α intensiuo, et βρόμος, strepitus: sed ab α priuatiuo significat sine strepitu.

ἀβροχία, humoris penuria.

ἄβροχΘ, non madidus, siccus.

ἀγίγαρβος, vua vinaceis carens.

ἀλίαΘ, ineuitabilis.

ἀλιθὴς, ες, & ἄλιβος, ὁ, non calculosus, sine calculis.

ἄλιμα, τὰ, pharmaca quæ famem obrepere prohibent.

ἀλίμενΘ, importuosus, portu carens: vnde ἀλιμενία, importuositas.

ἀλίπανβα, τὰ, medicamenta non pinguia.

ἀλιπαρὴς, ες, nõ pinguis.

ἄλιπαςον, genus carnis sine pinguedine: at ἁλίπαςος, mari seu sale aspersus, aspiratur.

ἀλίπηρα, τὰ, impinguia.

ἀλιπὴς, ἐΘ, pinguedine carens.

ἀλώβητος, illæsus.

ἀλώφητος, inquietus.

ἀμάρτυρΘ, testibus carens.

ἄπαλον, induciæ, cessatio à palæstra.

ἄπλοια, nauigandi incommoditas.

ἄπλοιΘ vel ἄπλοΘ, nauigatu difficilis.

ἄπλοκΘ, pexus, non implicatus.

ἀπλούςιραι, αἱ naues, quod nunquam sint plenæ, à πλέΘ, plenus.

ἄπλουτος, inops, sine diuitijs.

Et si quæ sint alia composita ex α quæ possent in eas regulas cadere, siue illud α significet priuationem siue intensionem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum, siue sit abundans. semper enim α in compositione

positione leuigatur, præterquam in ἄλυσις, catena arcta & solida, aut vinculum intortum & inextricabile, ex α primatiuo, & λύσις, liberatio, solutio: vnde ἀλύσιον, catenula: ἀλυσιδώτης, & ἀλυσιδωτὸς, catenatus: & præterquam in ἅδης, ὁ, Pluto, inferus, ex α & ἰδεῖν, videre. Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia, eaq; partim composita ex α, sed quorum compositio non satis est nota: partim ex α non composita. Leuigantur autem, quòd nullam habeant affinitatem cum aspiratis. Omnia enim aspirata incepta ab ἁβρὸς sunt, velati quæ coniugata rhetores appellant, & ab ἁβρὸς deduci videntur: sic inchoata ab ἀγι, ἀδρο, & ceteris: vt ἁβροσύνη, deliciæ: ἁβρόβιος sive ἁβροδίαιτος, delicate viuens: & sic de alijs: neque solùm incepta ab ἁβρω, ἀγι, ἀδρο, &c. sed & alia quædam quæ posteà, ne quid desideres, enumerabimus, vt ἁβρίζομαι, delicate ornor. Veruntamen non omnia in genere, quorum initium est ἁβρο, ἀγι, ἀδρο, &c. ab eodem capite manant: neque etiam omnia aspirantur. nam sequentia omnia in emendatissimis variorum & bonorum authorum exemplaribus leuigata deprehendi.

Tenuem spiritum habentia, quanuis incipiant ab ἁβρο, ἀγι, &c.

Ἀβρόκαρπον, abrotonum herba.

ἀβρομία, ας, ἡ, tenebræ.

Incepta ab ἁβροτ, præter ἁβρότης, mollities, & Ἀβροτόνιον, sive Ἀβρόβοτον, nomen meretricis.

Ἀγιγαῖος, Agigæus, proprium viri.

Ἀγινίσκω, et ἀγινέω, veho, affero, duco.

ἄγις, Agis, rex Lacedæmoniorum: à quo & alij reges vocabantur ἀγιάδαι.

ἀγισμὸς, via, semita.

ἀγιστὴς, οῦ, rixator: sunt qui aspirent.

Ἀλίαρτος, vrbs Bœotiæ: at ἁλίαρτος, spiritu aspero, est herbosus.

ἀλίγκιος, similis.

ἄλιθες, αἱ, allium & ceparum capita & musclei.

Ἀλιλάτ, Alilat: sic dicitur Vrania ab Aegyptijs.

ἄλιν-

ἁλινδέομαι, voluor.
ἁλινδήθρα, inuolucrum, locus in quo se volutant iumenta.
ἅλιξ, alica.
ἁλισαῖα, τὰ, fortia.
ἁλίσθη, deceptio, fraus.
ἁλίσγημα, contaminatio.
ἁλίσγω, alo, poliuo.
ἅλισμα, alisma, plantæ genus.
ἁλίσρα, volutabrum.
ἁλιβαὶ, iniusta iudicates.
ἁλιβαίνω, pecco.
ἁλιβία, peccatum.
Incepta ab ἅλιβα: vt ἅλιβας, Alibas fluuius inferorum.
Incepta ab ἁλιτ, sequente vocali, præter ἁλιτενὴς,
ἰός, maritimus (ἁλιτὲς verò, id est, humile, à nonnullis leuigatur) & ἁλιτέρμων, mari conterminus: ἁλιτεύω, pererro: ἁλίτυρος, cæsus sale aspersus.
Incepta ab ἁλιβο, præter ἁλίτροπος, marinagus, et ἁλίτροφος, marinus.
ἅλς, mœror, & vrbis prohprium.
Inchoata ab ἀλωπ: vt ἀλώπηξ, vulpes.
ἀπαλοιάω, abscindo.
ἀπαλοιφή, litura.
ἀπαντάω, obuiam eo.
Incepta ab ἁρμι: vt Ἁρμονία.

Atque hæc quidem sunt quæ à prioribus regulis excipiuntur. Sunt verò rursus & alia quæ aspirantur, regulis illis non comprehensa: quorum quædam sunt eorum coniugata, quædam minimè. Illa autem sunt:

ἅβρα, ancilla adolescentior.
ἁβραδόλη, pellex.
ἁβρίζομαι, delicior.
ἁβρῶς, splendidè, delicatè: at ὁ ἀβρὼς, non exesus, leuigatur.
ἁγναῖος, purus, castus.
ἁγνεία, puritas, castitas.
ἁγνευτήριον, sanctuarium.
ἁγνευτικὰ, τὰ, quæ mi-

nùs Venere valent.
ἁγνεύω, castimoniã colo.
ἁγνὸς, ἡ, ὸν, castus, purus.
ἅγνυς, ὑος, Hagnes, etis, mulieris proprium.
ἁγνίζω, purgo: at ἁγνίζω, corrumpo, leuigatur.
ἅγνισμα et ἁγνισμὸς, lustratio, purgatio.
ἁγνιστικὸς, lustrandi expiandiq; vim habens.

ἁγνί-

ἁγνίτης, sanctus, purus: at ἁγνίτης, Aesculapij cognomen.

ἁγνὸς, purus, castus.

ἁγνότης, castitas.

ἁγνῶς, castè, purè, pudicè.

ἅδε, huc, Doricè.

ἄδην, labentur: at ἄδην, satis, leuigatur.

ἁδινὸς, frequens: à quibusdam leuigatur.

ἀδρύω, adolesco, augeor.

ἄδρυνσις, crassitudo.

ἀδρύνω, crassum reddo.

ἁδὺ, suauiter.

ἁδύγλωσσος, iucundus.

ἁδυεπὴς, suauis.

ἁδύπνοος, suaue spirans.

ἄδω, placeo, & ab eo deducta: quæ enumerantur, 289. 31.

ἄζω & ἄζομαι, colo, veneror: at ἄζω, sicco, leuigatur.

ἀθρέω, video, Atticè aspiratur, communiter leuigatur. idem indicato de ἀθροίζω, congrego: ἀθροίσιμος, frequens: ἄθροισις, ἄθροισμα, ἄθροισμὸς & ἀθροότης, aceruus, collectio, aggregatio: ἀθροισικὸς, congregatiuus: ἀθρόος & ἄθρος, densus, frequens: (at ἄθροος, repentinus, leuigatur & antepenacuitur) ἀθρόως, confertim.

ἄλαδε, ad mare.

ἅλαι, Halæ, Bœotiæ oppidulum.

ἄλαισα, Halæsa, Siciliæ oppidum.

ἄλαισος, Halæsus Agamemnonis filius ex Briseide, item Halæsus fluuius, & mons non longe ab Aetna.

ἅλας, ατος, ὁ, sal. & ὁ ἅλας, ὁ, Hala, viri proprium.

ἁλατιπάπη, sale condio.

ἁλατοπωλία, salis venditio.

ἀλία, Palladis cognomen apud Tegeatas à deluubro, quod struxerat Haleus: at ἁλία, tepor, leuigatur.

ἁλίη, captura, piscatus.

ἁλιάδης, scaphæ piscatoriæ.

ἅλις, sal.

Ἁλιὺς, Haleus, proprium viri.

ἅλλομαι, salio, exilio: tamen ἧλτο, & ἅλτο, pro ἥλατο, leuigantur. Vide, 336. 3.

ἁλοάω,

ἁλοάω, trituro.
ἁλοεὺς, triturator.
ἁλοηὸς, ȣ̃, ὁ, tempus triturandi.
Ἁλόνησος, Halonesus insula.
ἁλοπήγιον, salinæ.
ἁλόω, capio. at ἀλόω, erro & morior, leuigatur.
ἅλς, sal, mare.
ἁλτῆρες, pilæ plũbeæ massulæue, quibus vtraque manu se librabant qui saltu certabant, vt certius assilirent.
ἁλτικὸς, saltui aptus, agilis.
Ἁλυάττης, Halyattes pater Cræsi.
ἁλυκὴ, mare.
ἁλυκίδες, αἱ, salinæ, salsulæ.
ἁλυκὶς, ίδος, salsugo.
ἁλυκὸς, salsus, amarus: at ἀλυκὸς, Alycus propriũ viri & loci, leuigatur.
ἁλυκότης, salsedo, salsugo.
ἅλυς, Halys fluuius.
ἁλύω, gaudeo: item tristor, Atticè aspiratur, com. leuigatur.
ἅμα, simul. Item δ ἅμα, ατος, copula.
Ἁμαδρυάδες, Nymphæ Hamadryades, quòd simul cum arboribus nascantur & intereant.
ἅμαρ, vas in quo coria aptantur: at ἆμαρ pro ἦμαρ, dies, leuigatur, quanuis à nonnullis aspiretur.
ἁμασυκάδες, αἱ, pira quæ cum ficis nascuntur.
ἁματίζω, misceo.
ἁματτοχία, orbita.
ἁμέρα, Doricè pro ἡμέρα, dies.
Ἁμερία, Hameria, proprium mulieris.
ἅμη, hama, instrumentum ad incendium compescendum: at ἄμη, sarculum, falx messoria, leuigatur.
ἁμηγέπη, aliquo modo: à quibusdam tamen leuigatur, veluti ἀμηγέπȣ, ἀμηγέπως & ἀμωσγέπως, quæ etiam à nonnullis aspirantur.
ἅμιπποι, οἱ, equi desultorij, & pedites equitibus adiuncti.
ἁμὶς, ίδος, matula, vas vrinarium: at ἄμις, εως, amis herba, leuigatur à nonnullis.
ἅμμα, ατος, copula, nexus

ἄνδανον, placitum.
ἀνδάνω, placeo.
ἀπαντῆ, vndique.
ἅπαξ, semel.
ἁπαξάπας, ασα, ασ, vniuersus.
ἁπαξαπλῶς, omnino.
ἁπαξοῖ, solitarij.
ἁπλᾶ, simpliciter.
ἁπλαῖ, calciamenti genus Laconici, à simplicitate sic dictum.
ἁπλῇ, simpliciter.
ἁπλήτιος, simplex.
ἁπλῶς, simpliciter.
ἁπτικὸς, factor, qui vim habet tangendi: vnde ὃ ἁπτικὸν, tactus, facultas tangendi.
ἅπτομαι, tango.
ἁρμόζων, aptus, id est, consertus & cõpositus.
ἁπτὸς, tractabilis, tangibilis.
ἅπτω, accendo, contrecto.
ἄρκυς, rete, aspiratum inuenitur.
ἁσβήτη, Hasbytæ populi.
ἄσα, quæ, quæcunque: at ἄσα, quædam, leuigatur. sic Atticè ἅπα & ἄπα.
ἄσσων Doricè pro ἧσσων vel ἥττων, minor.
ἅτε, tanquam, vtpote.
ἑτερόϊον, seorsim.
ἕτερος Atticè pro ἕτερος, alter.
ἁφή, tactus, iunctura.
ἁφίς, ίδος, curuatura rotæ.
ἅφις, ιος, tactus, contrectatio.
ἅφος, ους, membrum.

ι aspiratur ante

ἑβδ: ἑβδομαῖος, septimanus.
ἑβρα: ἑβραῖος, Hebræus.
ἕδν: ἕδνον, donum iugale, quod vxori à marito donatur.
ἕδρ: ἕδρα, ας, ᾱ, sedes.
ἐδν: ἔδνα, τὰ, dotes, sponsalia.
ι, sequente alia vocali quam ε: ἑκὰ, delonge, procul à.
ἑλεθ: ἑλεθιρὴς, calidus.
ἑλεο: ἑλεῖος, paluſtris.
ἑλεν: ἑλένιον, helenij herba quæ & inula campana.
ἑλικ: ἑλικὸς, niger.
ἑλκ: ἕλκω, traho.
ἕλλ: ἑλλὰς, Græcia: ἕλλα, sella.
ἕλλ, ἕλλην, Græcus.
ἑλμ: ἕλμινς, tinea lubricus.
ἑλο: ἕλος, ους, ὸ, palus, udis.
ἑλω: ἕλωρ, præda.

ξ: ξέις,

ξ: ἕξις, habitus.
ορ: ἑορτὴ, festiuitas. A Ionibus talia leuigantur.
ρκ: ἕρκος, εος, septem.
ρμ: ἑρμηνεύω, interpretor: ἕρμης, Mercurius.
ρξ: ἑρξείης, coercitor.
ρπ: ἕρπω: repo, serpo.
σσερ: ἑσσέρα, vespera.
ςι: ἑςία, focus, lar.
τζ: ἑςαῖρος, socius. sic ἕταρος pro ἑταῖρος: vnde ἑταρία, amicitia, sodalitium.
τερ ἕτερος, alter.
ζιμ: ἕζιμος, promptus.
φθ, ἑφθὸς, coctus.
ψ: ἕψω, coquo, lixo.
ωλ: ἕωλος, vannus, antiquus.
ωσ: ἡ ἕως, ω, aurora, dies: ἑωσφόρος, lucifer.

Hinc excipe,

ἐδνοπαλίζω, ferio.
ἔδνω, tenebat, claudebat.
ἐκιδὸν, mucronatim: à nõnullis tamen aspiratur.
ἐλϙὸς, glis: at ἕλϙος, palustris, aspiratur.
Incepta ab ἐλλαμ, componuntur enim ex præpositione ἐν, sed ν migrat in λ, 372. 12. & 19. vt ἐλλαμβάνομαι, complector.
Incepta ab ἔζω: vt ἔξω, Aspiratur præterea ε in dictionibus sequentibus.
ἕβρος, Hebrus fluuius.
ἑδανὸς, dulcis, quasi ἡδανὸς, ab ἥδω, lætifico, demulceo. à quibusdam tamen leuigatur.
ἑδὰς, nomẽ Mercurij apud Gortynios.
ἕδος, εος, ὦ, sedes: at ὁ ἐδὸς, ὃ, vorax, leuigatur.
extra: ἔξωθεν, foris. Notanda etiam quæ fiunt è præpositione ἔζ. atq; in genere, quæcunque regulis generalibus continentur.
ἐρκάζω, cauillor.
ἔρμα pro ἔρϙσμα, fundamentũ. quidã aspirant.
ἔψϙα, ludicra.
ἑψείη, ludus, iocus.
Incepta ab ἐψι: vt ἐψία, confabulatio.
ἑδοῦμαι pro καθεδοῦμαι, sedebo, de quo, 357. 13. & 23.
ἑδωλιάζω, consideo in theatro.
ἑδώλιον Doricè, quasi ἔζωλιον, ab ἕζομαι, sedeo, est basis naui aut statuis supposita, ne tangant terram.

ἑεὺς, ἑῆος, *filius matris, bonus.*
ἕζομαι, *sedeo.*
ἕζω, *sedere facio, loco.*
ἑκτέον, *habendum est.*
ἑκτικὸς, *habitualis: hinc* ἑκτικοὶ, *qui corporis habitudine laborant: &* ἑκτικὴ, *febris hectica: et aduerbium* ἑκτικῶς, *pro habitudine. sic alia ducta ab* ἔχω, *habeo, defendo, teneo: cuius futur.* ἕξω (*vt diximus*) *aspiratur: veluti* ἕκτωρ: *sic enim dictus est, quòd vrbem contra hostium impetum tenuerit, patriamque seruarit. eo nanque sospite Troia nunquam potuit expugnari.*
ἕλδομαι *vel* ἑέλδομαι, *desidero.*
ἑλδύνω, *splendidum & amabile reddo, cupio.*
ἕλδωρ *vel* ἑέλδωρ, *desiderium.*
ἑλέια, *&* ἕλα, *splendor aut calor solis.*
ἑλέπολις *vel* ἑλέπτολις, *vrbis deuastatrix, machina bellica.*
ἑλεὸς, *captabilis.*
ἕλη, *caliditas.*
ἕλιγμα, *intestinum tenue.*
ἑλιγμὸς, *vertex, gyrus.*
ἑλιθερεῖν, *apricari.*
ἕλιξ, *circunuolutio.*
ἕλιος, *genus quoddam muscarũ, à paludibus, quas* ἕλη *vocant, & in quibus obuersantur, ductum.*
ἑλίσσω, *verto.*
ἑλίχρυσος, *helichrysa herba: à quibusdam leuigatur.*
ἑλλεδανὸς *vel* ἑλεδανὸς, *fascis.*
ἑλλὸς, *ceruus: hinc* Ἑλλοφόνος, *Diana, ab occidendis ceruis: at* ἐλλὸς, *mutus, leuigatur.*
ἑλξίνη, *muralis herba.*
ἕλξις, *tractus, attractio.*
ἕμις, *testudo.*
ἕμος, *dimissio.*
ἑνάενος *&* ἕνος *ac poeticè* ἕννος, *annus. Latini aspirationem omiserũt cùm ex* ἕννος *fecerunt annus.*
Facta ab εἷς, ἑνὸς, *vnus: vt* ἑνήρης, *vniremis:* ἑνὰς, *vnitas:* ἑνίγυος, *vno membro vel pede mancus:* ἑνίζω, *vnitatem pono:* ἑνικὸς, *singularis:* ἑνικῶς, *singulariter:*

ter: ἑνόσωρα, τὰ, vna hora digna: ἑνόρχης, vnicum habens testiculum: at ἐνόρχης, testiculatus, mas habens testiculos, leuigatur: ἑνότης, vnitas: ἑνόω, vnio: (at ἐνόω, quatio, leuigatur) ἕνωσις, vnitas: ἑνωτικὸς, vnitiuus, coniunctiuus. His quidam addunt, ἕνιος vel ἑνιαῖος, aliquis: ἑνίπου, alicubi: ἐνίοτε, interdum.

Ἑνετοὶ, Heneti populi, qui & Veneti: Ἑνετία, Venetia.

ἕπομαι vel ἕσσομαι, sequor.

ἑπόμαχος, inutilis ad pugnandum.

ἑπομένως, consequenter.

ἕρβιτα, Herbita Siciliæ vrbs.

ἕρνικες, Hernici populi.

ἕρση vel ἑέρση, ros. sic quæ hinc ducuntur, ἑρσαῖος, ἑρσήεις εντος, & ἑρσώδης, roscidus: ἕρσεα, roscida, verna, tenera.

ἕρψις, reptio.

ἑσία, legatio.

ἕσσον, vestis.

ἑσσόω, vinco: quibusdam leuigatur.

ἕω, induo, sedeo, mitto: at pro εἰμὶ, sum, leuigatur. Notentur tempora ab ἕω deducta: quæ enumerantur, 275. 15. & 301. 25.

ἑώα, oriens, matutina.

ἕωθεν, mane, à diluculo.

ἑωθινὸς, ἑώϊος & ἑῷος, matutinus, orientalis.

η aspiratur ante

β: ἥβη, Hebe, dea pubertatis, iuuentus, pubes, pubertas.

γε: ἡγέομαι, præeo, impero.

γη: ἡγηλάζω, duco, ago.

δ: ἥδω, lætifico, exhilaro.

λια: ἡλιακὸς, solaris.

λικ: ἡλικία, ætas.

λιο: ἥλιος, sol.

λιω: ἡλίωσις, insolatio.

λο: ἧλος, clauus.

μερ: ἡμέρα, dies.

μι: ἡμίανδρος, semiuir.

νιο: ἡνῖον, habena, frenum

πατ: ἡπατίαι, iecinoris fibræ, ab ἧπαρ, ατος, iecur.

ρα: ἥρα, Iuno: Ἡρακλῆς, Hercules.

ρο: Ἡρόδωρος, Herodotus.
ρω: ἥρως, heros.
σ: ἥσυχος, quietus.

Hinc excipe,

ἠβαιὸν, paululum.
ἠβαιὸς, paruus.
ἠβολέω, otior.
ἤβος, gibbosus.
ἠγερία, Egeria nympha.
ἠδὲ, atque, &.
ἤδη, iam, olim.
ἠδήποτε, quò, tandem.
ἠδήπου, nempe.
ἡδονὴ, voluptas: à Gaza leuigatur, à nonnullis aliis aspiratur.
ἤδωνοι & ἤδωνες, Edoni populi Thraciæ.

Aspiratur præterea η in dictionibus sequentibus.

ἧκιστος, minimus, & ἥκιστα, minimè.
ἥκω, venio.
ἡλαιθερὶς & ἡλαίθερον, sole calefactum.
ἠλίβατος, altus, aerius: à nonnullis leuigatur. Homerus, πίδακι τ' ἠλίβατοι, saxa ardua: nisi sit legendum πίδακι θ' ἡλιβάτοι.
ἥλιξ, coætaneus.
ἡλίσκομαι, clauiculus.
ἠλιτενὴς, altus.
ἡλίττις, helitis: sic dicitur squama æris Cypris.
Η: ἧπαρ, conflictus, prostigatio, clades.
φαι: ἥφαιστος, Vulcanus.

Hinc excipe,

Ἠλίας, Elias propheta: sunt qui istud aspirent.
ἠμὶ pro φημὶ, dico.
ἠνῖος, bonus matutinus.
ἧρα pro ἥρανα, grata.
ἠραίνω, deliro.
ἠρανέων, auxilians, gratificans.
ἤρανος, rex, adiutor. sunt qui hæc duo aspirent.
ἠρχιμὸς, à vere incipiens.
ἥρος, amicabilis, placidus.
ἧμα, iaculum, iaculatio.
ἧμαι, sedeo.
ἡμεδαπὸς, nostras, atis.
ἡμοσύνη, iaculatio.
ἥμωδιξ, mihi dentes stupescunt.
ἥμων, iaculator.
ἡνία, ας, habenæ.
ἧπαρ, iecur, hepar.
ἠπίαλος: hepialus, papilio qui lucernarum luminibus aduolat: at ἠπίαλος, epialus febris cũ rigore algida, leuigatur.
ἡρῖας, Hereas historicus.
ἥριλλος, Herillus philosophus.

Notan-

Notanda quæ in verbis habent κ *ex augmento: nam ea thematis spiritum desiderant, 491.6.*

I *aspiratur ante*

δρ: ὕδρυμι, *constituo.*
ἱδρὼς, *sudor.*
ε: ἱερὸς, *sacer.*
ζ: ἵζομαι, *sedeo.*
καν: ἱκανὸς, *sufficiens.*
κε: ἱκέτης, *supplex.*
κν: ἱκνέομαι, *peruenio.*
λαρ *sequente vocali: vt* ἱλαρὸς, *hilaris.*
λασ *sequente consona: vt* ἱλάσκομαι, *placo.*
λε: εἵλεος, *propitius: at* ἴλεος, *voluulus, intestini gracilioris morbus, &* ἴλεον, *gracile intestinum leuigantur.*
μ *sequente vocali: vt* ἵμερος, *desiderium.*
ππ: ἵππος, *equus.*
ρ: ἱρεὺς *pro* ἱερεὺς, *sacerdos.*
σσ: ἱσσανὸς, *Hispanus.*
ϛ: ἵϛημι, *sto, sisto.*

Hinc excipe,

ἴδρις, *sciens, &* ἰδρεία, *peritia: à quibusdam tamen aspirantur.*
Propria *quædam incepta ab* ἰε, *vt,* Ἰεσσαὶ, Ῥεχονίας, *& similia.*
ἰεῦ, *aduerbium irridendi.*
ἴκελος, *similis.*
ἰκελόω, *assimilo.*
ἰρεῖν, *dicere.*
ἔριδες, *arteriæ: à nonnullis aspiratur.*
ἴρεως, *ireos, herbæ & radix.*
ἶρις, ἴδος, *Iris nuntia Iunonis, arcus cœlestis.*
ἶρος, *pauper, & Irus proprium viri.*
ἴσσω *pro* ἔπω, *dico.*
ἴϛρος, *Ister Danubius fluuius: vnde* ἰϛρικὸς οἶνος, *Istricum vinum.*
ἴϛω, ἴϛον, ἴϛε, *&c.* (*de quibus, 281. 28.*) *retinent spiritum thematis* ἴσημι. *sic* ἰϛέον, *sciendũ de quo, 355.3.*
ἴϛωρ, *sciens, prudens.*

Aspiratur præter eà ι *in dictionibus sequentibus,*

ἰαλέμος, *carmen Apollinicani solitum: at* ἰαλέμος, *Ialemus Calliopes filius, leuigatur.*
ἰαρβὰς, *Hiarbas Iouis filius.*
ἰβηρὶς, *hiberis herba.*
ἰήϊος *iaculator: at* ἰήϊος, *lugubris, leuigatur.*

ἵημι, mitto, iaculor, cupio, sedeo, induo: at ἴημι, vado, leuigatur.

ἱκμένος, ire faciens, epitheton venti, ab ἱκνέομαι, peruenio: vel ab ἰκμὰς, άδος, humor: & tum leuigabitur, & significabit humidum.

ἵκτηρ καὶ ἱκτήριος pro ἱκετήριος per syncopen, supplex.

ἵκω, venio.

ἱλάομαι, placo.

ἵλαος, beneuolus.

ἵλημι, propitius sum.

ἵπτημι & ἵπταμαι, volo, as.

ἱσμαηλῖται, Hismaelitæ populi.

ο aspiratur ante

δε: ὁδεύω, iter facio: ὁδέω, vendo.

δη: ὁδηγὸς, dux viæ.

δι: ὁδίτης, ου, viator.

δο: ἡ ὁδὸς, via: at δὲ ὄδος pro οὖδος, lumen leuigatur.

κο: ὁκόθεν. vnde: atque huiusmodi dictiones Ionicæ sunt omnes, habentes κ pro π, 21. 31. ὁκόθεν pro ὁπόθεν: ὁκοῖος pro ὁποῖος, qualis: ὁκόσα pro ὁπόσα, quot, & cet.

λκ: ὁλκέω, traho.

λμ: ὅλμος, pila, id est, mortarium.

λο: ὅλος, totus.

μ sequente vocali, ὁμοῦ, simul: ὁμὸς vel ὅμοιος, similis.

πλ: ὅλπα, τα, arma.

πο: ὁποῖος, qualis: ὁπόσας, quot.

ππ: hæc metri gratia geminant π: vt ὅππη, ὁππόσε, ὁππότε, ὅππως, pro ὅπη, ὁπόσε, ὁπότε, ὅπως, id est, vbi quocunque, quando, quomodo: at ὄππατα, Aeolicè pro ὄμματα, id est, oculi, leuigatur.

πωσ: ὅπως, quomodo, cum suis compositis ὁπωσοῦν, quocunque, &c.

ρα: ὁράω, video, aspicio: poeticè ὅρημαι, 180. 5. & Ionicè ὁρέω: vnde participium ὁρέων, & imperfectum ὥρεον.

ρισ: ὁρισμὸς, definitio.

ρκ: ὅρκος, iusiurandum.

ρμ: ὁρμὴ, impetus.

σ sequen=

σ *sequente vocali:* ὅσος, *quantus:* ὅσιος, *pius, sanctus.*

ωα: ὁσάτιος, *quantus:* ὄσσα, *vox, fama: at* ὄσσα, *Ossa mons Thessaliæ, attenuatur.*

τ *sequente vocali:* ὅτι & *poeticè metri gratia* ὅπι, *quòd: sic* ὅπιτιν *pro* ὅτιτιν *siue* ὅτιδν, *quodcunque:* ὅτε, *poeticè* ὅπιο, *cuiuscunque, &* ὅτε *vel* ὅπι, *quando.*

Hinc excipe,

ὀβελὸς, *obolus, Doricè.*

ὀδιγμὸς, *pruritus.*

ὀδίσκω, *intumesco.*

ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens, & omnia incepta ab* ὀδὸν, *vtpote ab* ὀδοὺς *ducta: vt* ὀδοντάλγία, *dentium dolor.*

ὀλμὸς, *Olmeus fluuius.*

ὀλοιργὸς, *maleficus.*

Incepta ab ὀλοθ, ὀλολ, ὀλοσ, ὀλοφ: *vt*

ὀλοθρεύω, *extermino.*

ὀλολύζω, *cum clamore ploro.*

ὀλοὸς, *pernitiosus.*

ὀλοφύρομαι, *lugeo: aspiratur tamen* ὁλόφυλος *integer.*

ὀλόκυρον, *olocyrum, herba.*

ὀλοκωνίτης, *olus syluestre.*

ὄλον, & ὀλὸς, ὄ, *nigrum seu atramentum sepiæ piscis.*

ὄλονθος, *fructus fici syluestris: at* ὄλονθος, *simo scatens, aspiratur.*

ὀλόπτω, *excorio.*

ὀλόφω, *vello.*

ὀμιχεῖν, *meiere.*

ὀμίχησις, *mictus.*

ὄμιχμα, *vrinæ respersio.*

ὁμοκλὴ, *vociferatio, ab Hesiodo leuigatur,* ὑπ' ὀμοκλῆς, *pro* ὑφ' ὁμοκλῆς.

ὄμοργμα, *macula, labes.*

ὀμόργνυμι, *abstergo.*

ὀμόω, *iuro.*

ὀμύκις, ἰδος, ἡ, *vagina.*

ὀπὸς, *succus, liquor: sic eius composita, vt* ὀποβάλσαμον, *opobalsamum, id est, liquor balsami:* ὀποπάναξ, *liquor herbæ panacis.*

ἀποπλεῖν, *renauigare.*

ὀράζω, *excito.*

ὄραρ & συνοχὴ, *par-*

tes phalangis in æqualia diuisæ. Latini os & vmbiculum vocant.

ὄρκιον, destruo.

ὄρκη, vas olearium aut vinarium, capsa pigmentorum muliebrium.

ὀρκῦνες, orcynes pisces.

ὀρκύνιον, Orcynium mons Lesbi, cui nomẽ Ordyno.

ὄσιρις, Osiris deus.

ὀρθωνίζης, montifringial, auis.

ὄτις, Tarda auis, quæ & ὠτίς.

ὀρθύειν, tumultuor.

ὄρθος, strepitus.

ὀρτύζειν, lugere, clamare.

Aspiratur prætereà o in dictionibus sequentibus.

ὅαρος, Hoarus, fluuius.

ὁδαῖον, viaticum.

ὁδαῖος, inuicũdus, malus.

ὅθεν, vnde, quare: sic quæ ab eo fiunt, vt ὁθενδήποτε, ex qua parte: ὁθενοῦν, vndecunque: ὅθενπερ, vnde.

ὅθι, vbi.

ὁθόνεκα & ὁθόνεκεν, propterea quòd, quoniam.

ὁλικὸς, vniuersalis: hinc ὁλικῶς, vniuersaliter.

ὅλως, omnino.

ὁρίζω et ὁρίζομαι, definio.

ὁρικὸς, finitimus, ὁρισικός.

ὅριον, terminus, finis.

ὅριος, terminalis Iupiter, sed ὄριος, prosper, leuigatur.

ὁροθεσία, ας, ἡ, terminus: & ζῆς ὁροθεσίοις, terminis.

ὁροθέτης, & ὁροίτης, finitor.

ὄρος, ὄ, terminus: sed ὄρος, εος, mons: & ἡ ὄρος, ου, lignum in prælo quo oleum vel vinum exprimitur: atque ὀρὸς pro ὀρρὸς, serum lactis, leuigantur.

ὅσων poeticè pro ὅσον, quantum.

ω aspiratur ante

ρα: ὥρα, pulchritudo, maturitas quædam & tẽporis opportunitas: at ἡ ὥρα, cura, leuigatur.

ρι: ὡρία, maturitas.

ρο: ὡροσκόπος, qui rationem horarũ obseruat.

σ: ὡς, vt: ὡσεὶ, quasi: ὥσια, Hostia ciuitas Italiæ.

Hinc excipe,

ὥρανος

ὥρανα, ἡ, hirundinũ nidus.
ὡρανιστὴρ, vinculum.
ὡρανὸς pro οὐρανὸς, cælũ.
Ὥρικος, Oricos siue Oricum ciuitas Epiri: vnde ὡρίκιος, Orici ciuis, Oricius: & ἡ ὡρικία, ipsa regio, vel mulier ex ea.
ὡρίων, Orion, signum cæleste: & ὠρίων, auis nomen, aspiratur.
ὦσις, & ὠσμὸς, impulsus.
ὤσφρησις, olfactus.
Incepta ab ὠχ: vt ὦχος, ramus.

Aspiratur præterea ω in sequentibus, timis desumpta sunt.

ὥ, ideo.
ὧδε, & ὧδι, hîc, huc, sic, adeo.
ὡδίπως & ὡδὶ, sic, quodammodo.
ὥπερ, tanquam.
ὡρεῖον, horreum, & ὡρεῖαριος, horrearius, è L.
ὡριοδώτης, horarum dator, epitheton Solis.
ὡρίω & ὡρίαζω, custodio, curo.
ὥρημα, cura, custodia.
ὥρμοι, diuerticula.

Ai diphthongus aspiratur ante μ & ρ: vt αἷμα, sanguis: αἱρέω αἱρῶ, μ. αἱρήσω, capio: αἱρέομαι αἱρεῦμαι, eligo. Hinc excipe αἴμων, peritus: at αἷμων, cruentus, aspiratur: Αἰμίλιος, Aemilius, & Αἰμιλία, Aemilia: sed αἰμίλιος, dolosus, aspiratum inuenitur. Aspiratur præterea αἰσὴρ, torris, titio.

Av quibusdam semper leuigatur, nisi in demonstratiuo pronomine ἅυτη, hæc: & in composito ἀυτὸς pro ἑαυτὸς suipsius, 191. 24. alij contendunt spiritu quoque aspero afficiendum αὕω, id est, sicco, exuro, calefacio: idque propter compositum ἀφαύω, id est, sicco, vro: nam si αὕω leuigaretur, compositum esset ἀπαύω. Idem erit iudicium de ijs quæ ab αὕω deriuantur, siue quæ illius coniugata sunt: vt ἅυσὸν, siccum: & quoties αυ ponitur ante α vel ο: vt αὖα, τὰ, ligna, sicca: ἀναίνω, sicco (vnde cum ἀὴρ, ἀφαυαίνω, exicco, arefacio, ἀναλέος, siccus, aridus: pro quo Theocritus dixit ἀνγαλέος ἅυος, siccus: vnde ἀυότη & ἀυότης, siccitas.

¶ aspi-

ἡ aspiratur ante λιγ, & λωτ: vt εἵλιγγος, vertigo: εἵλωτες, helotes Spartanorum serui, à singulari εἵλως, εἵλωτος: hinc εἱλωτεύω, seruio. Aspiratur præterea ει in dictionibus sequentibus:

εἱαμένη, locus humidus.
εἵατο pro ἧυντο, sedent: & εἵατο pro ἧυντο, sedebant, 280. 23.
εἱκέσθαι pro ἱκέσθαι, aduenire, 356. 8.
εἱλεῖσθαι, circumplicari & obuolui.
εἱλίσσεσθαι, idem.
εἱλέω, verto, voluo.
εἵλη, solis splendor.
εἱληθερεῖν & εἱληρεθεῖσθαι, apricari.
εἵληθι, propitius esto, pro ἵληθι, 307. 6.
εἱλήϊον, in sole calefactũ.
εἵλημα, inuolucrum, tegumentum.
εἵλης, propitius.
εἵλησις & εἱλητὴ, conuolutio.
εἱλητικὸς, tractilis.
εἱλήτιος, Iupiter in Cypro.
εἱλκωμένος, exulceratus.
εἵλυμα, vestis, velamen.
εἱλύσσω, tego, voluo.
εἱλυφάζω & εἱλυφάω, torqueo, circumuoluo.
εἵλω, verto, circumago.
εἷμα, vestis.
εἵμαρμαι & εἱμαρμένη, quibusdam aspirantur, 251. 19.
εἷναι, emittere, saturari, ab ἵημι: sic εἵην, εἵω, εἷς: atque εἷκα & εἷμαι, 275. 21. & 276. 11. 12. 16. 19.
εἵργνυμι & εἵργω, coerceo: carcere detineo: at εἴργω, veto & prohibeo transitum, leuigatur.
εἱρεσιώνη, ramus oleaginus, quibusdam leuigatur.
εἵρητη, carcer, custodia.
εἱρμὸς, series, & carcer, vnde εἱρμοφύλαξ, custos carceris: sunt qui hæc leuigent.
εἵρω, necto: at εἴρω, dico, leuigatur.
εἷσαν, bonum.
εἵως & εἵωσκε pro ἕως, vsquequo, donec.

Notanda quæ in verbis ab ἑ aspirato inchoatis habent εἱ ex augmento, ducta videlicet ab ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω,

κύω, ἑλκίζω, ἕρπω, ἑρπίζω, ἑστήκω, ἕπομαι, ἑσθίω, quæ enumerantur, 239.1.

ευ aspiratur ante ρεσ & ρετ: vt ἕυρεσις, inuentio: ἑυρετὴς, inuentor. Aspiratur præterea ευ in dictionibus sequentibus,

ἑύδω, dormio.

ἑύρεμα & ἑύρημα, inuentio, commentum.

ἑυρετέος, inueniendus.

ἑυρήτωρ, inuentor.

ἑυρίσκω, inuenio, quod sumit tempora, ab ἑύρέω.

ἑυρεσεος, reparabilis.

ἑύω, illumino, inflammo.

οι aspiratur in οἶμος, via: & οἰμάω, concito, impetum facio (quæ tamen à nonnullis leuigantur) atque in οἷος, οἷα, οἷον, qualis & quale: cum τε (361.20.) & περ, οἷός τε, οἷός περ, potens, possibilis: οἷόντε, possibile. Neutrum aduerbiascit in singulari & plurali numero, 200.25. οἷον qualiter, vt, velut: οἷα, οἷα δὴ, οἷα περ, & οἷάτε, tanquam: hinc etiam οἷως, qualiter: & οἷονεὶ, quodammodo, tanquam. sed οἶος, solus: & οἶον, solum, leuigantur.

ϑ aspiratur in οὕνεκα propter: & ϑήρ, vbi. Cetera quæ regulis generalibus non sunt comprehensa, tenui spiritu sunt afficienda.

FINIS.

ABBREVIATIONES
ET LITERARVM
NEXVS.

αι	αι.	εἶναι	εἶναι.	πρ	περ.
αν	αμ.	π̃	ἐπί.	περι	περι.
αυ	αυ.	ρ	ερ.	πρ	πο.
ἀπὸ	ἀπό.	ἐγὼ	ἐγώ.	πο	πο.
αρ	αρ.	ῶ	ημ.	πω	πω.
γγ	γγ.	κα	κα.	ει	ρι.
γρ	γρ.	καὶ ϗ κ̓	καί.	σβ	σβ.
γαῤ	γάρ.	κθ	κο.	ασ	σσ.
γρα	γρα.	κω	κω.	σω	σπ.
γερ	γερ.	και	και.	ϗ	σο.
γεν	γεμ.	λθ	λο.	σι	σι.
δε	δε.	κρ	κρ.	συ	συ.
δὲ δ̓	δὲ.	λλ	λλ.	ϕ σω	σω.
διὰ δἰ	διά.	μμ	μμ.	ϕι	σαι.
δαι	δαι.	μὲν μ̓	μέμ.	ϕν	σαμ.
δυμ	δυμ.	μετὰ μ̓	μετά.	ϕω	συμ.
ει ἑ	ει.	μαι	μαι.	σω	συμ.
εμ	εμ.	μω	μω.	χ	σχ.
ες	ες.	ο	ου.	θ	σθ.
ευ	ευ.	ππ	ππ.	θζ	σθαι.
ἐκ	ἐκ.	π̃	στ.	θαι	σθαι.
ἐξ	ἐξ.	παι	σαι.	σαι	σαι.
ἐσὶ	ἐσί.	πρ	σρ.	τα	τα.
εἶν	εἶναι.	π̃	σαρ.	τὰ	τά.

σφ

σφ	σφ.	[illegible]	τῷ.	[illegible]	τοῦτο.
τε	τε.	τη	ται.	σμ	σμ.
τι [illegible]	τι.	[illegible]	τρ.	[illegible]	τοὺς.
το [illegible]	το.	[illegible]	τρ.	[illegible]	ὑπὸ.
τυ	τυ.	[illegible]	τῆς.	υρ	υρ.
τα	τα.	τὴν	τὴμ.	φι	φι.
τοῦ	τοῦ.	ταυ	ταυ.	φρ	φρ.
[illegible]	τῶμ.	[illegible]	τὸμ.	χει	χει.
[illegible]	τό.	ται	ται.	χρ	χρ.
τῷ	τῷ.	τει	τει.		

MOnendus es hîc primùm, Lector, ad numeros huius Indicis quod attinet, primum semper libri paginam, alterum autem ac sequentes, si diastole tantùm separentur, in Institutionibus quidem paginæ citatæ versum designare, in Praxi verò parem numerum ex paginæ adductę vtroque margine referre: qui & ipse interiori simili in contextu aut scholijs posito respondet.

A

A pagina 198 linea 21
ἄασα 290.8
ἀασάμην 290.9
ἀάσθην 290.10
ἀβαλεῖν 376.7
ἄγαγε 287.27
ἀγαγεῖν 287.28
ἀγάγοιμι ibidem
ἀγάγω 287.28
ἀγαγὼν 287.29
ἀγαθώτατος 209. 21. & 211.19
ἀγάσθαι 315.5
ἄγιλος 422.31
ἄγε 483.25
ἀγήγερκα 248.13. & 254.6
ἀγήγερμαι ibidem
ἀγήγοχα 249.3
ἀγήνωρ 455.16
ἀγήοχα 249.3. & 287.25
ἀγία 202.31
ἀγιάζω 422.8
ἁγίη 204.17
ἅγιον 202.31
ἄγκημαι 89.29
ἀγκομίζω 89. ibid.
ἀγριαμπλον 30.25
ἀγωνιῶμαι 237.9
ἄδακρυ 204.4
ἄδηλος 455.13
ἆδον 88.10
ἀδρασίνη 220.2
ἄδοι 180.25. 282.8
ἀιξήσω 311.4
ἀιριποτάομαι 436. 42
ἀνδριζόμην 238.26
ἀνίδρασον ibidem
ἀθάνατος 456.41
ἀθηνᾶ 222.18
ἀθήναζε 200.18
ἀθηνᾶς 222 18
ἀθήνῃσι 200.13
ἄθῳ 223.6
αἰ 23.6
αἶα 57.11
αἰακίδης 219.5
αἴαν 48.12
αἴαν 56.29
ἀιάντεσι 58.21
ἀιάντεσσι 58.18
αἴασι 58.4
ἀιδέομαι 467.90
ἀιδῶ 65.33
αἰήτη 224.28
αἶκα 23.3
αἶκε ibid.
αἶκεν 23.5
ἀιναρίτη 224.29
ἀινῳάδης 219.10
ἀινέτης 24.29
ἀινήσασθα 158.13
ἄϊον 238.25
ἀιτήλος 470.4
ἀισθάνομαι 293.8

αἴσχιστος 209.26
αἰσχίων ibid.
αἰτέω 461.26
αἰώνιος 221.28
ἀκάχημαι 179.30
ἀκάχμενος 335.26
ἀκαχμένος 335.29
ἀκέντητος 488.30
ἀκήκοα 129.22.& 248.23
ἀκηκόεσαν 252.3
ἀκόλαστος 437.45
ἀκουστὸς 216.13
ἀκρατέστερος 212.14
ἀκρισία 216.7
ἀκτὴς 457.74
ἄκων 397.21
ἀλάλημαι 179 29
ἀλαλύκτημαι 179.29
ἀλγέω 449.79
ἄλεφα 27.2
ἄλετ 130.8
ἀλεύα 224.19
ἀλεῦμαι 22.27.& 479.76
ἀλήθεα 221.21
ἀληθὲς 47.23.48.22.62.11
ἀληθέστερα 214.33
ἀληθέστερον ibid.
ἀληθεστέρως ibid.
ἀλήλεκα 248.19
ἀλήλιφα ibid.
ἀλκὶ 235.22
ἄλλα 200.29
ἄλλεσ 482.23
ἄλλο 222.23
ἄλμενος 335.31.& 336.4
ἀλοῦμαι 22.26
ἀλοὺς 295.16
ἄλσ 336.3.5
ἀλύξω 306.17
ἀλῶναι 295.16
ἅλωσις 295.13.& 346.25
ἁλώσομαι 295.11
ἁλωὺς 295.14.346 25
ἀμαθόεις 220.14
ἀμαθοῦς 228.15
ἀμαθώδης 220.13
ἀμαρυλλὶ 57.18
ἁμᾶς 194.18
ἀμείνω 457.56
ἀμείνων 209.18
ἁμέρα 22.7
ἀμέρα 23.20
ἄμες 194.14
ἁμέων 194.18
ἀμὴν 422.29
ἁμῖν 194.18
ἄμμας 194.20
ἄμμε 194.23
ἄμμες 194.15
ἀμμέων 194.19
ἄμμι ibid.
ἄμμιν ibid.
ἄμμων ibid.
ἀμνάσει 89.20.& 309.2
ἀμοιβαδὶς 201.2
ἁμὸς 195.32
ἀμπνείω 89.31
ἀμπνέω ibid.
ἄμπνυμαι 89.30
ἀμφιεμένος 302.8
ἀμφιέσω 155.33.& 296.24
ἁμῶν 194.18
ἄνα 232.20
ἀνάβα 318.30
ἀνάβαθι 318.27
ἀνάλωκα 295.23 297.14
ἀνάλωτ 295.23 297.14
ἄνασσα 204.13
ἀνάστα 318.30
ἀναστὰς 426.72
ἀνάστασις 427.87
ἀνάστην 90.7
ἀνδράσι 58.14.& 399.14
ἀνδρόγεως 32.33
ἀνδρὸς 45.8.& 399.10
ἀνέγνωκα 323.9
ἀνέγνων 323.9
ἀνέθω 129.27
ἀνεῖντ 276.21
ἀνελθὼν 427.74
ἀνενεχθεὶς 386.20

ἄνερ

ἄνερ 56.27
ἀνέστην 90.7
ἀνεσχόμην 346.7
ἀνέῳγα 249. 8. 304.33
ἀνέῳγμαι 305.1
ἀνεῳγμένος ibid.
ἀνέωντ 276.23
ἀνέῳξα 304.32
ἀνεῴχθην 305.2
ἀνήεσαν 273.22
ἀνηκάμην 275.27. 277.2
ἀνήλωκα 295.24. 297.16
ἀνῆμεν 278.10. 329.15
ἀνηνέχθην 386.19
ἀνθηρὰ 203.1
ἀνθηρὴ 204.17
ἀνθηρὸν 203.1
ἀνθρώπειος 220.10
ἀνθρωπικὸς ibid.
ἀνθρώπινος ibid.
ἀνθρωπίσκος ibid.
ἀνθῶν 11.32
ἀνθ' ὧν 431.14
ἄνστην 90.7
ἀνστήτην 90.7
ἀντιβίην 200.19
ἀντιόωσα 160.13
ἀντιστροφὴ 487.4
ἀνώγαιον 32.19
ἀνώγεων 32.16
ἀνώγηθι 328.13
ἀνώτατος 210.22
ἀνώτερος ibid.
ἄνωχθι 328.14
ἄξε 287.29.288.11
ἄξετε 287.30
ἀξιόω 470.16
ἀξίωμα 436.44
ἄξω 287.24.288.3. 291.7
ἄον 238.25
ἀπαιρῦμαι 21.33
ἀπάλαμνος 457. 57
ἀπεβήσετο 288.29
ἀπέδραν 339.12
ἄπει 274.24.26
ἀπειθέω 438.82
ἀπειθήσας ibid.
ἀπεῖναι 274.7
ἀπειρέσιος 221.15
ἄπειρος 29.31.& 438.69
ἀπέκτεινε 438.81
ἀπέλαυον 242.17
ἀπερείσιος 221.16
ἀπέσκληκα 305.7
ἀπεσκληκέναι 305. 8
ἀπεσκληκὼς 305.7
ἀπέχρη 314.2
ἀπέχρησε 314.4
ἀπήλαυον 242.18
ἀπῆμεν 329.14.& 334.13
ἀπηῦρα 318.22
ἀπιέναι 274.9
ἁπλᾶ 226.18
ἁπλῆ 226.13
ἁπλόη 226.14
ἁπλοῦ 226.17
ἁπλοῦν 226.16
ἁπλούστατος 209.9
ἁπλούστερος ibid.
ἀπόδος 173.9. vt simplex δὸς ibid.
ἀποδρὰς 339.15
ἄποινον 466.64
ἀποκλινθείς 481.12
ἀπόκρεως 32.25
ἀποκτείνας 437.62
ἀπολαβὼν 461.5
ἀπολέσω 305.5
ἄπολλον 223.22
ἀπόλλω 26.31
ἀπολῶ 305.4
ἀπόλωλα 305.5
ἀπολώλεκα 305.6
ἀποπτάμενος 354. 20.357.6
ἀποσκλαίη 305.10
ἀπόστολος 424.46
ἀπόσχου 346.8
ἀποφῆναι 386.12
ἀπόχρη 314.2.17. 390.25
ἀποχρήσει 314.3
ἀπώλεκα 305.6
ἄραιτο 432.32
ἄραψι 58.8
ἀργαλέος 221.24

ἀργεῖ 430.8
ἀργυρᾶ 227.3
ἀργυρᾶν ibid.
ἀργυρᾶς 226.26
ἄργ 234.7
ἀρέων 209.18
ἀρίκλων 10.10
ἄρι 230.28
ἀρίσω 266.14
ἀριτᾶν 485.24
ἄριυς 234.7
ἄρεως 234.7
ἄρη ibid.
ἄρηρα 318.17. & 344.4
ἀρήρομαι 344.5
ἄρητὴρ 463.68
ἄρητ 230.27
ἀρίζηλ 451.13
ἄρις 209.20
ἀρισοφάναι 231.4
ἀρισοφάνας ibid.
ἀρισοφάνην 231.3
ἅρμλ 336.23
ἀρνὸς 399.8
ἀρόμλναι 104.12 ab ἀρόω.
ἄρρ 230.27
ἄρρν 104.9. ab ἀρόω.
ἄρρς 234.6
ἁρπαγίσαζς 212.4
ἁρπάζω 454.84
ἅρπαξι 58.7
ἀῤῥητ 315.30. & 370.12
ἀρχαίεσιρ 212. 20
ἀρωγὸς 369.16
ἅσα 88.11
ἆσα 290.7
ἀσαφὴς 434.74
ἀσυνῦμαι 475.11
ἀσπασμὸς 234.24. & 422.30
ἄχετ 346.12
ἀχθέσθης 462.57
ἀυξήσω 310.16
ἄυτη 190.10
ἀυτὴ 190.27
ἀυτῇ 190.27. & 191.1. & 222.26
ἄυτ 191.24
ἀυτόφι 26.18
ἄφατ 450.9
ἀφέθην 276.27
ἀφέθην ibidem
ἀφῆκέναι 275.24
ἀφῆκὼς 275.23
ἀφεῖμαι 279.14
ἀφεῖναι 276.15
ἀφεῖντ 276.21
ἀφὲις 276.16
ἀφέω 276.13
ἀφελὼν 446.76
ἄφεν 452.61
ἄφες 276.6
ἄφισις 355.12.23. & 425.84
ἀφισαίην 284.4
ἀφισάμεν 284.19
ἀφισάναι 284.5
ἀφίσατε 329.23. & 334.32
ἀφίωκα 276.23
ἀφέων) 276.22
ἀφῆκα 275.26
ἀφυρέθην 262.19. & 317.19.
ἀφῴρημαι 262.21 & 317.17
ἀφθονέσαζς 212.24
ἀφθονέσιρ ibid.
ἀφῖγμαι 354.16
ἀφίξ 277.23. & 314.5
ἀφίεμεν 421.22
ἀφίν 314.6
ἀφίημι 425.84
ἀφικόμην 354.17
ἀφνὸς 485.19
ἀφ' ὃ 10.28. & 12.17
ἄφυκτ 314.10
ἀχλῆ 353.5

B.

Βαδῖῦμαι 257.8
βάθις 210.10
Βαβίων ibid.
βαθύγεων 32.21
βάκχων 220.20
βάν 319.20
βαρύζνον 70.2
βασίλφα 205.17

βασιλέια 205.17. & 218.23
βασιλέσι 65.10
βασιλεῦ 57.1. & 64.25. & 397.4
βασιλεῦσι 58.8 & 64.26
βασιλέως 49.8. & 64.29
βασιλῆ 65.12.15
βασιλῆος 49.7. & 64.27
βασιλῆς 65.5
βασιλῆσι 65.9
βασίλισσα 204.13
βαφῶ 264.7
βέβαα 184.19. & 319.10
βέβαμεν 336.32
βεβάμεν 336.34
βέβαφα 264.4
βεβαὼς 184.16
βεβιωμένα 321.14
βεβίωτ 321.12
βέβλαβα 264.1. & 265.3
βεβλάκευμαι 296.6. & 299.11
βέβληκα 320.1
βέβρεγμαι 261.14
βέβρεχα ibid.
βέβροχα 248.5
βέλτερος 210.19. 211.21. 214.20
βελτισθ' 443.39
βέλτιστος 209.20. & 210.19. 214.20
βελτίων 209.18
βημάτεσσι 58.19
βήσομαι 288.28. & 318.24
βιβλιοπώλης 222.14
βίηφι 26.14
βιοίην 321.16
βιοὺς 321.18. 322.2
βιώην 321.17
βίωθι 321.15. & 322.1
βιῶναι 321.17. & 322.1
βιώσομαι 321.11
βλαβῶ 264.7
βοάασθε 159.35
βοῆ 155.7
βοῆς ibid.
βολὴ 218.21
βόλος ibid.
βομβεῦσα 472.50
βομβέω ibid.
βότρυ 57.4
βότρυα 56.7
βότρυν 55.27
βότρυς 227.15
βοῦ 57.2
βούλῃ 108.33. 260.23
βουλήσομαι 257.16 & 312.35
βοῦν 56.4. & 227.22
βοῦς 227.20
βουσὶ 58.9
βοώην 158.34
βοώοιμι 159.7
βράσσων 213.6
βρόδον 24.3
βρωσείω 322.17
βρῶσις 427.95

Γ.

γαῖα 452.53
γαιάοχος 486.38
γάλα 27.2. & 232.20.24
γάλακτος 232.20
γᾶμαι 475.17
γαμησείω 322.13
γαρύεν 484.6
γέγαα 184.18. & 186.22
γεγαὸς 186.14
γεγαῦα ibid.
γεγαὼς 184.15. & 186.9.14.17
γεγαῶσα 186.17
γεγαῶτος ibid.
γεγένημαι 322.22
γέγονα 322.25
γεγὼς 184.14. & 186.15
γείνατο 323.2. & 372.2
γελῆς 151.24
γενηθεὶς 424.61
γενηθήτω 421.13
γενήσομαι 322.22

γένναζ 323.2.328.
27.372.2
γενοίμαν 472.49
γενοίμην 324.6
γενόμενος 324.10
459.9
γενοῦμαι 322.27
γεραίτερος 215.24
γέρον 464.96
γεωμέτρα 222.15
γεωμέτρης 222.14
γῆ 421.16
γηράσω 156.7.&
306.28
γλάφυ 26.27
γλὴν ibidem
γλυκεῖα 204.1
γλυκὴ 204.2
γλύσσων 213.17
γλῶττα 21.14.68.7
γνοὺς 323.8
γνῶθι 182.27.323.7
γνῶναι 183.1.&
323.7
γνώσομαι 323.5
γνώωσι 173.27
γουνὸς 232.4
γραμματικὸς
440.4
γραπτέον 216.20.23
γραπτέος 216.22
γραῦν 56.3
γραῦς 48.19
γρηγορέω 238.18
γρηΰς 48.17
γρηῦς 48.19
γριπεὺς 474.79
γρὺ 444.65
γρύζω 446.65
γύναι 232.19
γυναῖκα ibid.
γυναῖκε 230.23
γυναικὶ 232.19
γυναικὸς 232.18.&
399.34
γυναιξὶ 423.39
γύνη 434.85

Δ.

δάερ 56.27
δαήσω 340.9
δαΐφρον 225.22
δάρητος 230.27
δάρυ 230.26
δαφνῆς 49.26
δέγμενος 336.35
δεδάηκα 340.13
δεδαηκὼς 340.14
δεδάημαι 340.18
δεδαημένος 340.
19
δεδαιδαλμένος
487.48
δεδέημαι 325.27
δέδεμαι 267.7.&
325.24
δέδηα 264.17.&
340.34
δέδια 328.3
δεδίγηθι 328.8
δεδιῃτημένος 296.
10
δέδιθι 328.5.8
δέδμηκα 329.8.&
333.15
δέδοιγμεν 335.12
δέδοικα 328.2
δέδουπα 153.4
δέδραμαι 267.9
δεδράμηκα 382.8
δεηθεὶς 327.28.
459.24
δεήσῃ 325.30
δεήσομαι 325.26
δεῖ 325.29
δείδια 330.12
δείδιθι 328.9
δειμαίνω 432.40
δειματόω 430.7
δεῖν 325.29
δείξω 325.19
δεὶς 192.8
δέμας 439.97
δεσμὰ 230.14
δεσμὸς 267.12
δέσσοινα 204.16
δέσσοτα 397.12.
444.71
δεσσότις 204.16
δέσω 325.23
δέχθαι 464.92
δηλόω 468.6
δημήτηρ 453.73
δημοσθένευς 22.20
δημότης 221.30

δήξω

Λήξω 325.17
Λήσω 325.23
Λία 232.25.236.30
Λιαδὺς 472.53
Λιασαφέω 459.16
Λιαῤῥέω 368.30
Λιαστήτην 462.55
Λίδακτον 216.16
Λιδάξω 306.18. 339.7
Λιδόασι 181.22
Λίδυ 183.13.187.12
Λιδράσω 339.9.25. 384.1
Λιδυματόκος 475.3
Λιδῴην 322.7
Λίδωτι 165.19
Λιέδραν 339.11.16
Λίϊ 274.5
Λιενήνοχα 386.17
Λιέῤῥωγα 369.15
Λιέῤῥωγὼς 369.16
Λιεστῶσα 184.11
Λιζημένος 180.16
Λικπνόμην 243.13
Λικνέχθη 459.22
Λιΐ 232.25.236.30
Λικάζω 454.90
Λικαιέστερος 212.26
Λίκερως 32.26
Λιονῦς 220.25.224.2
Λιὸς 232.25.236.30
Λίπυ 231.14
Λίφρα 230.19
Λιψῆς 151.25.152.2
Λοάσσετο 288.32
Λοῖεν 329.5
Λόξω 312.12.16. 351.22
Λορὶ 235.14
Λόρυς 232.8
Λὸς 183.5.421.19
Λόσις 346.26
Λῦ 188.20
Λῦναι 174.4 183.6
Λυρὶ 235.14
Λῦρος 232.6
Λυπῶ 153.1
Λοὺς 174.8
Λράκαινα 204.11
Λράμα 267.9
Λραμῦμαι 382.9
Λράναι 339.17
Λρῆ 223.24
Λρομαῖος 221.22
Λυεῖν 206.7
Λυναίμην, Λύναιο, Λύναιτο 187.24
Λύνῃ 260.18
Λυκήσομαι 263.12. 440.9
Λύνωμαι 188.8
Λυοῖν 206.7.207.19
Λυσηπίστυν 242.22
Λυσηρέστυν 242.21
Λυσὶ 207.20
Λυσκλέα 229.34
Λυσπραξία 216.10
Λύσσος 473.73
Λύσω 288.3 383.24
Λύω 206.7
Λῶ 26.29.234.29
Λῴην 321.17. 322.8
Λῶμα 451.20
Λωροφάγος 454. 89
Λῷσι 173.24
Λῶσι 173.26
Λώωσι 173.27.

E.

ἔα 241.5.271.30
ἔαγα 289.21
ἐάγην 289.23
ἔαδα 290.1.293.3
ἑαδὼς ibid.
ἑάλωκα 295.12
ἑάλων 295.15
ἑάνδανε 290.15
ἕαντ 290.20
ἔαξα 289.23
ἔασι 271.28
ἕατ 280.23.302. 14
ἕατο 280.25 302.16
ἑαυτῦ 191.11.22
ἑαυτῷ 191.15
ἑάφθη 290.16
ἔβαν 334.23
ἔβαφον 264.7
ἔβην 318.25

ἐβησόμην 288.28
ἐβίων 321.15.33
ἔβλαβον 264.7.& 265.4
ἐβλάκευμαι 296.6.& 299.12
ἔβλαστον 255.24.& 295.4
ἔβλεπον 255.28
ἐπεσύηκε 295.28.& 299.2
ἔπιστος 211.2
ἐπίων 211.2.213.34
ἐπράφω 373.1
ἐπυᾶτο 296.4
ἐπύτατος 211.2
ἐπυτάτω 214.35
ἐπύτερος 211.2
ἐπυτέρω 214.34
ἐσδύπησα 247.35
ἐγεινάμην 322.26
ἐγεννησάμην 322.29
ἐσέννατο 321.3
ἐσεννησάμην 322.29
ἐσενόμην 322.24
ἔσημα 312.24.& 322.12
ἔσκασι 236.1.& 399.26
ἐσκεχυρασμένον 295.30.et 298.2
ἔσνωκα 238.17.& 323.6
ἔσνων 182.25.et 283.1.& 323.6
ἐσνώσθην 262.8.& 324.31
ἔσνωσμαι 159.11.& 262.10
ἐσρήσορα 343.24
ἐσρηγόρηκα 238.18
ἐσρησορῶ 343.25
ἔσωσε 193.22
ἐγ᾽ ᾦδα 341.6
ἐγ᾽ ᾦμαι ibid.
ἐσὼν 194.33
ἐσώνη ibid.
ἐδάην 340.30
ἔδακον 325.18
ἔδαρκον 255.17
ἔδαρον 97.5.382.1
ἔδδεισα 330.2.& 465.109
ἐδεδίσην 328.7
ἐδεήθην 325.28
ἐδέησε 326.1
ἐδέθην 267.8.& 325.25
ἔδειξα 325.20
ἔδηδα 341.10
ἐδήδοκα 249.1.& 341.9
ἐδήδομαι 249.1
ἐδίδαξα 339.8
ἐδίδου 182.3.186.31
ἐδίδουν 182.24
ἐδίδους ibid.
ἐδοασόμην 288.31
ἐδολιοῦσαν 256.27
ἔδομαι 158.29.et 264.20.& 341.11
ἔδον 156.21
ἔδοντι 477.46
ἔδου 188.19
ἔδουτον 153.3.255.24
ἔδρακον 255.18
ἔδραμον 382.8
ἔδυν 165.25.& 182.22
ἐδυνάσθην 262.10
ἐδυνήθην 262.12
ἐδυσόμην 288.6
ἔδωκα 182.12.& 254.18
ἕε 194.4
ἔειπα 249.18
ἔερτο 290.21
ἕεστο 290.31
ἔζη 152.3
ἕηκα 249.16
ἔην 272.4.451.31
ἔησι 272.32
ἔθανον 352.2
ἔθεν 165.21
ἔθεν 193.26.194.5
ἔθηκα 165.14.& 182.12.& 254.17
ἔθην 276.25
ἔθου 188.19
εἶ 260.23.& 270.21 & 272.27.et 273.11.15.& 274.4
εἶα 273.19
εἵατ᾽ 280.24.& 302.15

εἵατο

εἴατο 280.25.302.16
εἶδα 341.17
εἰδείην 341.23
εἴδειν 341.19
εἰδήσω 341.15
εἶδον 255.13. & 341.20
εἴδοσαν 256.5
εἰδύλλιον 220.30
εἶεν 263.21. & 271.9
εἴην 271.8
εἵην 276.11
εἵθην 276.27
εἷκα 275.21
εἰκάζω 468.7
εἰκὸς 250.34
εἴκτην 337.14
εἴκτο ibid.
εἰκὼς 250.34
εἰκὼς 275.22
εἰλήλουθα 250.13
εἴληφα 359.29
εἷλκον 240.22. & 255.9
εἰλόμην 317.3
εἷλον 255.10. & 316.24
εἷμα 347.5
εἷμαι 239.15.276 19. & 302.12.19. & 347.2
εἵμαρμαι 249.28. & 251.19
εἰμὲν 271.27
εἶμεν 263.23
εἱμένος 302.9. & 347.3
εἰμὲς 271.27
εἵμην 277.7.347.3
εἶν 272.2
εἶναι 271.15.274.6
εἶναι 276.13
εἶνται 276.20. & 302.14.
εἶο 193.34
εἶπα 249 17.254 16
εἰπὲ 239.9
εἴπησθα 270.26
εἶπον 239.9. & 254.25. & 255.10. & 341.25
εἶπον 100.12. & 341 24 & 343.6
εἰπὼν 239.9
εἰρήθην 239.17. & 315.26
εἴρηκα 239.16. & 315.23
εἴρημαι ibidem
εἰρόμην 343.28
εἴς 271.25
εἷς 273.11.15
εἷς 276.16
εἷσα 273.24.342.6
εἵσα 301.26.347.4
εἷσθα 274.23
εἰσὶ 270.22
εἶσι 273.12
εἰσίασι 273.14
εἷσμαι 355.4
εἴσομαι 274.20. & 341.13.
εἰσήκειν 239,11
εἶτε 263.24
εἴτῳ 197.13
εἶχον 239.7.255.11
εἴωθα 239.18
ἑκ 208.2
ἐκάθευδον 242.12
ἐκαθήμην 280.12
ἐκάθηντο 247.8
ἔκαον 97.3
ἐκείμην 281.6
ἐκεῖνο 190.17. & 222.25
ἐκείνοσι 190.20
ἐκείνουϊ 190.21
ἐκέκραξα 343.15.19
ἐκέλευ 472.45
ἐκεχήνι 251.32
ἔκηα 254.22.255.3
ἑκηβόλος 463.77
ἐκκλησία 358.10
ἐκλίνθην 262.28
ἔκλυν 182.22
ἐκόσμηθεν 329.7
ἔκπωμα 460.34
ἐκρίνθην 263.1
ἔκτακα 93.2
ἔκτομαι 114.1. & 285.29
ἔκτετοξεῦσθαι 447.100
ἔκτημαι 296.19
ἐκτοξεύω 447.100

ἔκφες 386.24
ἐκχέαι 390.22
ἔκχεον 390.21
ἐκχεῶ 158.23.25.390.23
ἔλαβον 97.1.360.7
ἐλάττων 210.13.213.20
ἐλάχιστος 210.14.213.25
ἔλδεαι 484.7
ἔλεγον 255.27
ἐλεγνολογέω 430.25
ἐλεύσομαι 350.12
ἐλέχθην 116.28
ἐλήλυθα 248.22.350.20
ἐληλήθειν 252.14.350.21
ἐληλύκειν 252.13.350.21
ἐλθὲ 259.9.350.15
ἐλθέτω 421.11
ἐλθῆν ab ἔρχομαι 23.32.350.18
ἔλιπον 97.8
ἕλον 256.10.316.24
ἑλληνιστὶ 200.8
ἐλοῦμεν 329.24.335.2
ἔμαθον 294.18
ἐμάθοσαν 256.6
ἐμάνη 475.22
ἐμαυτοῦ 196.22
ἐμβαίνω 373.1
ἐμέθεν 193.26
ἐμεῖο 193.33
ἔμεν 273.2
ἔμεν 276.1.278.34
ἔμεναι 273.1
ἔμεναι 278.34
ἐμέο 193.32
ἐμέοθεν 193.25
ἐμεῦ 194.9
ἔμην 277.3
ἐμίανα 95.22
ἐμίηνα 95.20
ἐμὶν 194.35
ἔμμεναι 273.1
ἐμμὶ 271.23
ἔμμορα 251.20
ἐμνήσθην 262.4.& 309.12
ἔμοιγε 193.22
ἐμοῖο 195.23 (8
ἐμπεπαρώνητο 301.
ἐμπετρόληκα 296.18
ἔμυκον 153.5
ἔμφρων 436.107
ἓν 48.27.& 206.5
ἐνδοξότατος 209.1
ἐνδοξότερος ibid.
ἐνδοτάτω 214.35
ἐνδοτέρω ibid.
ἐνεπυησάμην 296.3.& 298.25.30
ἐνεπύησε 296.3.& 298.23.27
ἐνεγκωμίαζον 298.28
ἔνεικα 387.19
ἐνεχθεὶς 388.4
ἐννήνοθα 129.30
ἐνήνοχα 285.9 et 386.16.et 287.31
ἐνιᾶσι 275.19
ἐνικάτθεο 453.63
ἐνίσσεις 185.4
ἐνέπετε 450.5
ἐνόρχης 471.30
ἔντι 271.26
ἔξ 202.15
ἐξαμιλλάω 435.93
ἐξαπατθῶτι 487.50
ἔξει 274.5.23
ἔξελεν 486.40
ἐξεμαράνθην 474.91
ἐξήεσαν 273.23
ἐξῆτε 329.13.334.12
ἐξιὼν 448.118
ἐξουθενῶ 361.27
ἔξω 257.3.346.1
ἐξώτατος 211.4
ἐξωτάτω 215.4
ἐξώτερος 211.3
ἕο 193.321.& 195.17
ἕοθεν 193.25
ἕοι 194.4
ἔοιγμεν 329.24.& 335.12
ἔοικα 249.13
ἐοικὼς 250.33
ἔολπα 252.15

ἔον

ἕον 272.3
ἔοργα 252.16
ἑός 195.27 (16
ἔπαθον 364 4.365.
ἐπαινήσεια 451.36
ἔπαισα 95.8
ἔπαον 97.4
ἔπαρθον 255.16
ἐπείσθην 116.29
ἔπεισιν 465.102
ἐπενήνοθα 129.30
ἐπεξῆμεν 329.12. & 334.6
ἐπεξίησθα 275.3. & 361.17
ἐπερησόμενος 447.97
ἔπεσαν 364.17
ἐπέσησα 364.16
ἔπεσον 364.16
ἐπεστάτηκα 296.17
ἐπέστολα 218.29
ἐπευφυμέω 464.89
ἐπεχείρουν 242.18
ἐπηνέθην 262.15. & 246.16
ἐπῄνημαι 262.16
ἐπηνώρθωτ 301.24
ἐπιδεδήμηκα 296.15
ἐπικλώθω 433.53
ἐπικρατέστερος 460.29
ἐπίμπλη 283.25
ἐπιμωμητὸς 451.34
ἔπιον 364.22
ἐπιούσιος 221.26
ἐπιῤῥέω 368.29
ἐπίῤῥημα 369.1
ἐπίσταμαι 282.2
ἐπιστάμην 282.3 (17
ἐπίστῃ 260.18.282.
ἐπιστήσομαι 282.5.20
ἐπιστολὴ 218.20
ἐπίστω 282.4
ἐπίσχες 346.3
ἐπιώρκηκα 246.24 & 296.16.
ἔπλαγον 255.19
ἔπλακον 382.2
ἔπληγον 255.18. & 256.12.
ἐπνύνθην 263.3
ἔπραθον 255.18
ἐπριάμην 328.24. et 331.19
ἐπρίω 328.26
ἑπταέτις 231.6
ἑπταέτας ibidem
ἑπτάκις 200.31
ἐπτάμην 356.30
ἑπτατρόδης 231 20
ἔπτην 354.19
ἐπυθόμην 365.2
ἐρεβέννος 452.47
ἔρεξα 240.6
ἐρήθην 239.17.315.27
ἐρήρειδα 248.26
ἐρήρεικα 248.25
ἐρήρεισμαι ibidem
ἐρήρικα 248.11.26
ἐρήρεμαι 248.8.10
ἐρηρότηκα 248.20
ἐθήσομαι 343.26
ἐρίζω 462.56
ἔριν 55.30
ἐρηννὺς 430.6
ἐρίσαντε 462.56
ἑρμᾶν 392.31
ἔρου 234.12
ἐῤῥάγην 369.13
ἐῤῥέθην 262.22. & 315.33. & 346.16
ἐῤῥήθην 262.22 & 315.32
ἔῤῥημαι ibidem
ἔῤῥιπτον 238.10
ἐῤῥύηκα 368.26
ἐῤῥύην 368.27.370.3
ἔῤῥωγα 369.13
ἔῤῥωκα 69.6.369.19
ἐῤῥωμενέστατος 211.6
ἐῤῥωμενέστερος 211.5
ἐῤῥωμένος 371.17
ἐῤῥώσθην 262.3. & 371.18
ἔῤῥωσο 369.21
ἐρωτύλος 472.38
ἕς 185.7. & 276.5
ἔσαν 272.9
ἕσας 301.29.347.4
ἔσβην 158.20 & 371.23
ἔσεαι 272.23
ἐσεῖτ 272.21

ἔσεαθ

ἔσεσθε 271.15
ἔσευα 254.23
ἔσθαι 277.8
ἔσθ' ὅπως 444.66
ἔσκε 272.2
ἔσκον ibid.
ἐσμὲν 270.22
ἔσο 271.3
ἐσοίμην 271.10
ἔσομαι 271.1
ἐσπάρατ 115.21
ἔσπαρκα 91.5.& 92.12.18
ἔσπαρον 97.10
ἔσπειρα 95.26
ἔσπον 153.11
ἔσεαι 272.24
ἐσεῖτ 272.21
ἔσετ 272.24
ἔσῃ 272.22
ἐσί 271.26
ἔσο 272.25
ἔσυμαι 251.22
ἔσαα 184.8
ἔσαι 271.2
ἑσαίην 284.4
ἔσακα 182.7.& 186.3.& 239.14
ἔσαλκα 92.10
ἔσαμεν 284.4
ἔσαν 165.21.329.19
ἑσάναι 284.5
ἔσασαν 329.20.& 334.27
ἔσασαν 284.16.& 329.20
ἑσᾶσι 284.4 (22
ἔσατε 284.18.329.
ἑσαὼς 184.4.8
ἐστὲ 270.22
ἔσειλα 95.27
ἔσηκα 186.2.239.12
ἔσημι 284.3
ἔστί 270.21
ἐστὸν 270.22
ἔσραμμαι 261.13
ἔσω 271.4
ἑσὼς 184.9.395.7
ἑσῶσα ibid.
ἐσύθην 371.28.& 373.30
ἐσχέθην 346.14
ἔσχεμαι 346.12
ἔσχηκα 346.2
ἔσχον 153.10.255.23
ἔσωμαι 272.33
ἔτεμον 381.27
ἐτάφην 351.7
ἐτέθην 187.5.9
ἔτεκον 381.31.& 423.42
ἐτέλεσσα 152.12
ἔτεμον 255.28.& 381.27
ἐτετύφεσαν 252.3
ἐτετύφη 251.30
ἑτητόμακα 248.23
ἐτήτυμος 261.25
ἐτίθει 182.1
ἐτίθεις ibid.
ἔτιθεν 165.20
ἐτίθου 189.1
ἐτίθουν 182.1.4
ἔτλην 282.31
ἔτραγον 97.2
ἐτύποσαν 256.5
ἔτυπτεν 85.3
ἐτύπτοσαν 256.4
ἔτυφθεν 118.14
ἔτυχον 382.15
ἐτύψασαν 256.4
εὖ 194.9
ἐυάνωρ 486.35
ἔυγεων 203.10
ἔυδαιμον 203.15.205.6
εὔκερως 32.27
εὔκλεια 4.4.80
ἐϋκνήμιδες 463.83
ἐυλοσέω 423.38
ἐυλοσημένος ibid.
ἐυλοσηκὸς 428.101
εὐλοσία 427.90
εὐμενίδες 435.92
εὐνήφι 26.15
εὔνους 446.84
ἐυόδμοισι 473.73
ἑυράμην 328.23
ἑυρὲ 259.10
ἑυρέθην 262.15.& 343.31.346.16
εὑρήσω 343.30
εὗρον 255.23& 345.30
εὐρύτατος 209.10

εὐρή-

εὐρύτερος ibid.
εὐσεβέστατος 209.8
εὐσεβέστερος ibid.
εὐτοξία 216.8
ἐυφυᾶ 225.30
ἐυφυῆ ibid.
ἐυχαριστία 428.100
εὐχὴ 421.1
ἔυχαρι 34.20.& 203.28
ἔφαστον 382.11
ἐφάμην 283.9
ἔφαν 283.16
ἔφαναν 333.6
ἔφατο 465.108
ἐφείω 278.31
ἔφην 282.27.29 350.24
ἔφησα 282.28
ἔφησθα 270.26 361.17
ἔφθην 386.28
ἐφίεμαι 280.1
ἐφιέμην ibid.
ἔφιλα 311.34
ἔφλεστον 255.27
ἔφραδον 97.20
ἔφρησα 386.25
ἔφυστον 97.7
ἔφυν 165.24.387.5
ἐφ' ᾧτε 361.21
ἐχάρην 390.16
ἔχεα 254.21.390.
ἔχεον 158.21. (21 390.21
ἔχευα 254.22
ἔχθιστος 209.27
ἐχθίων ibid.
ἕω 276.12
ἔω 272.29
ἔῳσα 249.7
ἐῴκειν 252.17
ἐώλπειν 252.15
ἐὼν 273.3.

Z.

ζαλωτὸς 476.35
ζεῦ 232.26
ζευγνύασι 181.19. 25
ζευγνύουσι 181.18
ζεύγνυτι 165.19
ζηλόω 452.60
ζῆν 22.11.152.4
ζηνᾶς 220.23
ζηνὸς 236.28
ζῆς 152.2.

H.

ἦ 272.1
ἦα 271.30
ᾖα 273.19
ᾔαμεν 329.14. 334.12
ἥατο 280.25
ἠβουλόμην 243.2
ἡβώοιμι 159.8
ἦσα 289.21
ἤσαστον 255.12.287. 27
ἠσασάμην 315.6
ἠσάσθην 315.11
ἠδυᾶτο 295.28.297. 33.299.4
ἠδύνησε 296.4. 298.23
ἤσερθεν 329.6.332. 6.18
ἤσερκα 248.13.254. 4.332.8
ἠσησέρηειν 252.10. 274.3.7
ἤσην 289.23
ἦσον 255.12.287.26. 288.12
ἦδα 289.31
ἡδεῖ 227.11
ᾔδειν 243.4.341.19
ἡδεῖς 227.11
ᾔδεισθα 642.16 361.18
ᾔδεσαν 252.3
ᾔδη 251.34.362.20
ᾔδησθα 361.18. 362.19
ᾖδον 88.10.255.9
ἦδον 292.32
ἦδ' ὃς 350.22
ἠδυνάμην 243.3
ἠδυνάσθην 262.11
ᾔειν 273.21
ἦεν 271.30
ἤεσαν 273.22
ἠετίδης 219.25
ἠετιώνη 220.4

ἤην 272.5
ἤϊα 273.20
ἤϊσαν 273.25
ἦκα 248.28
ἧκα 249.16.& 254.18.& 275.26
ἤκαχον 288.24
ἤκειν 273.18
ἠκηκόειν 252.12
ἧκον 255.11.256.10
ἤκοον 97.6.26
ἤκουσμαι 114.10
ἤλειφα 248.21
ἤλευα 254.23
ἤλευθα 248.22.& 350.20
ἤληκα 248.19
ἦλθον 255.14.350.15
ἤλθοσαν 256.6
ἡλιάδης 219.14
ἡλιὰς 219.34
ἤλιος 24.6
ἤλυθον 255.14.& 350.14
ἥλωκα 295.12
ἥλων 295.15
ἧμαι 280.8.302.21
ἥμαρτον 294.22
ἤμβροτον 294.26
ἡμέας 194.3
ἡμέες 193.34
ἡμεῖς 189.16
ἡμείων 194.2
ἤμελλον 243.1
ᾖμεν 329.11
ἦμεν 272.34.& 273.3.& 270.24
ἥμενος 281.2
ἡμέρη 21.29
ἡμέων 194.1
ἤμην 270.29
ἥμην 280.12
ἡμὶν 195.7
ἧμιν 195.8
ἥμισυς 454.94
ἡμὸς 195.35
ἠμπεχόμην 348.30
ἠμπόλησε 296.18.& 300.33
ἠμφίειμαι 302.2
ἠμφιειμένος 302.3.6
ἠμφίεσμαι 296.25
ἠμφισβήτουν 242.15
ἦν 270.23.274.14.275.5.283.14.350.25.351.2.342.15
ἦν 275.29
ἠνάλωκα 295.24.& 297.18
ἠνάλωτ ibid.
ἥνδανον 464.93
ἦνδ' ἐγὼ 350.22
ἤνεγκα 254.17.& 285.7.& 386.15
ἤνεγκον 255.16.256.24.285.8.386.15
ἠνείχετο 296.13.& 300.24
ἤνεπον 242.11
ἠνέχετο 296.13.& 300.20
ἠνεχόμην 342.28.& 348.11
ἠνέχθην 386.18.& 388.3
ἠνεχυρασμένον 296.1.& 298.4.10.17
ἠνήλωτ 295.25.& 297.20
ἤνοθα 129.29
ἠντιβόλου 242.15
ἠνώρθου 242.27
ἠνώχλησε 296.10.& 300.13.
ἠνώχλου 242.27.& 300.12
ἦξα 289.22
ἦρ 45.11.& 228.26
ἦρα 93.18.& 317.27.& 318.16
ἡρακλῆς 50.9.& 229.21
ἠρέθην 262.20.& 346.16
ἤρηκα 248.25
ἥρημαι 262.20.& 317.12
ἤρηκα 248.11
ἦρκα 90.26.& 93.12
ἤρομαι 267.11
ἠρόμην 343.27
ᾖρον 87.1

ἧς.

ἦι 270.23.& 272.6. & 350.25
ἦισα 88.11
ἦισαν 273.25.& 329. 17.& 334.18
ἧισαν 270.24
ἧσθα 270.25.& 350. 27.& 361.15
ἧδε 281.1
ἡαβέιην 350.28
ἥσθημαι 293.9
ἧσθην 350.28
ἡσθῆδε 293.10
ἡσθόμην 293.11
ἧσι 272.31
ἧσμεν 329.16.& 334.17
ἧσ 280.12.32
ἧστε 329.16.et 334.17
ἧστην 272.7
ἧστον ibid.
ἡσυχαίτερ& 213.1
ἧτε 329.13
ἦτε 270.41.271.13
ἧτην 270.24
ἠτησάμην 460.26
ἤϑον 270.23
ἤϑων 210.13.& 213.20
ἤτω 271.5
ἤυδον 239.21
ἠυλίζον 87.3
ἠυξάϑ 459.8
ἠυχόμην 239.21
ἠφειϑη 247.27.& 314.8
ἠφίη 247.25.& 314.8
ἦχα 249.2.& 287. 25
ἦχον 240.18.

Θ.

Θαλάσσι& 220.11
Θάνατ& 40.10
Θανεῖμαι 352.1.353.
Θανὼν 353.23 (24
Θαῤῥεῖν 21.11
Θᾶσσαι 472.47
Θάσσων 210.11
Θ'ἄτερον 269.13.14
Θαυμάζω 486.44
Θιήλατ& 432.30
Θεῖναι 104.9.et 166. 20.& 183.6
Θέλημα 421.14
Θῖμα 355.12
Θῖμιν 104.11
Θίμιναι 104.13
Θιός 424.48
Θοσιεῦς 447.90
Θεράπαινα 204.11
Θέρμανσις 217.3
Θερμασίᾳ 4
Θῆς 166.4.& 183.5. 185.3
Θίσις 355.12
Θιασωτεύω 443.51
Θῖκε 452.48
Θλάζω 468.58
Θνήξομαι 306.20
Θοιμάτιον 267.4. & 269.6
Θὄ 188.20
Θρίξω 257.3.& 382.7
Θρίπω 257.2
θριξὶ 44.9
Θυγαῤῥάσι 58.14
Θυμαλγὴς 472.48
Θύννως 474.77
Θωμᾶ 222.3.& 224.11
Θ'ὤμισυ 269.4.

I.

Ἰαπιτιονίδης 219. 30
Ἰαπιτίων 219.28
Ἴασι 273.13.& 277.9
ἰᾶσι 275.19
ἰδί 259.11
ἴδι 259.12.& 341.21
ἰδεῖν 341.22
ἰδήσω 342.22.
ἰδησῶ ibid.
ἰδιοίατ& 213.2
ἰδιαίτερ& ibid.
ἴδμεν 342.33.& 354.11
ἴδοιμι 341.21
ἴδον 255.13.& 341.20

ἱδρῷ 26.31
ἰδῶσα 23.24
ἱέασι 275.19
ἵεθι 276.4
ἱείην 276.8
ἱείς 276.9
ἵεμαι 274.17
ἵεμαι 276.18.279.33
ἱέμεν 278.18
ἱέμεναι ibid.
ἱέμενος 274.19
ἱέμην 274.17
ἱέμην 276.19.279.34
ἱέναι 274.8.16
ἱέναι 276.9
ἱερόσυλος 447.94
ἵεσο 274.18
ἵην 275.20
ἴθι 274.3
ἰθύνω 451.15
ἰκαριώη 220.5
ἱκέσθαι 356.8
ἱκοίμαν 356.5.472.52
ἱκόμενος 356.8.485.20
ἰλιὰς 461.37
ἱμάτιον 328.12.347.6.355.5
ἴμεν 273.13.16
ἵν 195.2
ἴναι 274.6
ἵξομαι 354.13
ἴοιμι 275.1
ἴον 273.26
ἱππηλάτα 222.10
ἱπποτάδης 219.11
ἱπποχάρμης 486.33
ἴσαθι 281.26
ἰσαίτατος 213.3
ἰσαίτερος ibid.
ἴσαμι 282.6
ἴσαν 273.16.282.11.281.25.282.6
ἴσας 281.20
ἴσασι 281.19.21
ἴσημι 281.18
ἴσην 281.24
ἴσθι 271.3.281.27
ἴσι 273.13
ἴσμεν 281.29
ἴσομαι 341.13
ἵστα 183.13.188.26.319.34
ἵσταμαι 282.1
ἱστὰς 58.5.170.21.181.16
ἵστας 182.2
ἱστᾶσι 58.5
ἴστε 281.28.29
ἱστέον 347.7.355.3
ἵστη 283.23
ἵστῃ 186.26.189.1
ἵστητι 165.19
ἵστω 186.31.187.12
ἴστων 281.28
ἵστων 182.1.4
ἴσχνανσις 217.4
ἰσχνασία 217.5
ἰσχόμην 346.8
ἴτε 273.13.16.274.4
ἰτέον 347.8.355.8
ἴτην 273.15
ἰτητέον 355.8
ἴτον 273.12.15.274.3
ἴφθιμος 462.46
ἰών 273.28.

K.

κάββαλον 90.4
κἀγὼ 267.2
καδμηΐς 220.1
καθεδοῦμαι 357.14
καθεῖλον 472.43
καθεῖμαι 279.17
καθεὶς 276.17
κάθες 276.7
καθεστῶτα 295.20
κάθῃ 260.17.280.26
καθήατο 280.25
καθήγνισαι 475.96
κάθημαι 280.26
καθήμενος 281.2
καθῆντο 247.8.
καθῃρέθην 262.19.317.19
καθήρημαι 262.21
καθῆσθαι 281.1
κάθητο 280.13
καθήσομαι 281.3.357.17.

καθῆτο

καθὼς 280.28
καθολικὸς 425.82
κάθῃ 277.5.280.14
κάκιστος 209.23
κακίων 209.22
κακιέοντες 89.25. 321.31
κακότης 50.1
κακόχαρος 453.65
κακῶς 199.33
καλὰ 204.18
καλαὶ 23.16
καλαὶς 24.2
κάλλιστος 209.25. 211.27
καλλίων ibid.
καλὸν 471.28
κάλος 23.34
καλύκιασι 473.71
καλῶς 200.5
κάλως 225.1
κἀμὲ 269.35
καμεῖ 224.1
καμεῖν ibid.
καμεῖς ibid.
κάππιον 90.5. 367.5
καρχέθω 89.18
κατ' 24.4
κατάβα 318.29
κατάβαθι 318.26
κατάβαλον 90.3
κατάπιον 90.5
καταῤῥάκτης 369.5
καταῤῥάσσω 369.7
καταῤῥάσσω 369.5
καταφιλήσας 106. 33
κατέαγα 289.24
κατέαγην 289.25
κατέαξα ibid.
κατέβαλον 90.3
κατέβην 318.26
κατεγλοπίσμένος 247.14
κατελθὼν 424.67
κατέπιον 90.5
κάτθεο 89.9.189.8
κατώτατος 210.24
καύσω 255.1.257. 21.259.2
καυχᾶσαι 260.14
κεῖνος 196.1
κεῖσθαι 281.17
κεῖσθαι 281.7
κεκαδμένος 486.43
κεκάμω 334.2
κέκηκα 264.17
κέκλαγμαι 261.10
κέκλεμαι 116.18
κέκλῃσμαι 116.19
κέκληγα 129.33. 358.28
κεκληγόντες 130.1. 358.31
κέκληκα 308.34. 358.6
κέκλω 384.5
κέκλοφα 261.9
κέκμηκα 329.10. 333.25
κεκονιαμένος 270.7
κενόνιμαι 116.2
κεκονιμένος 116.3
κεκόνισμαι 116.2
κεκονισμένος 270.8
κεκορταμένος 453.75
κεκορυθμένος 337.31
κεκοτηὼς 185.34
κέκραγα 343.18
κεκράγηθι 328.16 331.2
κεκράγω 343.16.18
κεκράξω 343.19
κέκραχθι 328.16
κέκρικα 93.4
κέκριμαι 113.23
κεκρίσθω 119.13.238.1
κέκτημαι 238.20. 296.19.299.12
κέλευθα 230.19
κέλομαι 472.45
κενόζωος 209.15
κενότερος ibid.
κεράσω 302.27
κέρδιστος 210.16
κερδίων 210.16
κεχάρακται 216.13. 218.1
κεχαρηὼς 186.1
κεχαριτωμένος 423.35
κέχαρκα 92.4

κέω 223.7
κ'ήκα 474.80
κῆρ 228.18.400.15
κιχρέιω 322.19
κιὼν 274.1
κλάγξω 358.24
κλᾶδας 49.27
κλαδὶ 235.23
κλαυσῦς 224.2
κλαύσω 257.21.259.
κλέα 229.33 (1
κλεῖν 49.5.400.24
κλεπτίστατος 212.7
κλέψας 106.32
κλητέος 358.11
κλῦθι 451.21
κλητικὸς ibid.
κοιλία 423.40
κοινωνία 425.83
κορέσω 303.18
κοσκινόμαντις 474.95
κοσμήτωρ 463.82
κόσμιος 203.8. 204.28
κοτυληδόνοφι 26.24
κουφίζω 435.106
κρατέιω 322.18
κράτιστος 209.20
κρείττων 209.19
κρηνιάδες 220.28
κρηνίδες ibid.
κρονίδης 219.2
κρονίων 219.27
κτεάτεσσιν 236.2
κτενῶ 93.2.285.25. 332.35
κτῆμα 453.76
κτήτωρ 217.19
κυανόφης 473.62
κυδαίνω 454.87
κύνεσσι 462.52
κυνηδὸν 200.6
κυνὸς 236.27.399.9
κυνῶπα 222.12
κυριακὸς 421.2
κῶ 223.8
κωμάζω 488.5
κωμάστης ibid.
κωμῳδοποιὸς 440.
κῶς 21.31 (2

Λ.

λάα 224.19.234.20
λαβὲ 259.10
λάβε 360.9
λάβεν 23.11. à λαμβάνω 359.8. 360.12
λαβῆν 260.12
λάγνα 224.25
λαγνστατος 212.1
λαγὼ 223.8.225.4
λακεδαῖμον 225.20
λαλίστατος 210.2. 211.29
λαλίστερος ibid.
λᾶος 48.5.234.19
λάου 224.20.234.19
λέαινα 204.11
λέλογχα 359.25
λέξις 216.5
λητοΐδης 219.7
λιθώδης 220.12
λῖτα 235.33
λόγος 218.17
λοξίας 443.50
λυπέω 446.77
λυπρόγεως 32.23
λυτρόω 458.3
λωΐων 209.19
λῷστος 211.20.

Μ.

μακροτέρω 215.7
μάλιστα 210.25
μᾶλλον ibid.
μαντεύομαι 440.6
μάρτυρος 46.1. 231.20
μάσσων 213.11. 215.9
μαχέσομαι 156.24. 313.6
μέγα 233.8
μεγαλήτωρ 45.28
μέγαν 233.7
μεγιστᾶνες 392.29
μέγιστος 210.5
μεθέμεν 278.35
μεθίεσθαι 448.120
μείζους 228.5
μείζω 228.4.10
μείζων 203.16.210.5
μείων 210.14

με

μελαγχολάω 443.55
μέλαινα 203.18
μέλαις 48.7
μέλαν 203.19
μελανόχρως 475.5
μελάντατος 209.6
μελάντερος ibid.
μελίκρατι 235.23.399.30
μέμαρμαι 249.27
μέμελα 129.25.264.13
μεμένηκα 248.6
μεμένημαι 261.4
μέμηλα 129.25.264.13
μεμίασμαι 261.2
μεμναμένου 474.86
μέμνῃ 260.20
μέμνημαι 238.19.09.10
μεμόλυσμαι 261.3
μέμονα 264.8
μέμορα 251.20
μέμυκα 153.6
μεσαίτατος 213.4
μεσαίτερος ibid.
μεταχεῖν 441.20
μέτῃ 275.11
μετέχον 434.84
μετιέναι 274.9
μεῦ 194.9
μέμψις 443.53
μέμως 184.14
μηδεὲν 49.12
μηδεμία 48.28
μηδὲν ibid.
μηθεὶς 49.13
μηθὲν ibid.
μητέρα 223.17
μητίεσι 485.17
μητράσι 58.14
μία 48.26.206.5.397.11
μιανῶ 95.20
μὶν 195.1
μνήμων 217.9
μοιχαίτατος 213.5
μοιχοίτατος 213.6
μῦ 189.16.192.18
μῦνος 451.30
τᾶ μύσα 198.21
μυσᾶν 22.8
τᾶς μύσας 198.21
τῆς μύσας 198.28
μηθολογία 430.21
μυκῶ 153.5
μυχαίτατος 213.7
μύχατος 213.8
μυχοίτατος ibid.
μωρίων 200.20
μῶσα 22.17.

N.

νάα 56.14
ναῦν 56.2
ναῦς 48.19
ναύσταθμος 458.2
ναυτίλος 220.24
νέα 56.14
νέκαι 465.107
νέηλυν 56.1
νεκρὸς 424.73
νενέμηκα 92.20.93.25
νενέμημαι 112.20.23
νέστορ 57.16
νεύσω 258.35
νῆα 56.14
νήπιος 454.91
νήσω 258.35
νηῦν 56.14
νηὺς 48.17
νηῦς 48.19
νὶν 195.1
νομεῦω 476.28
νομιῶ 257.7
νῦς 226.3.8.231.11
νῦσος 29.21
νύχθ' ὅλην 10.20.11.4.12.328.15
νὼ 189.16.195.11.226.4.395.4
νῶϊ 195.10
νῶϊν ibid.

Ξ.

ξήνασα 433.52
ξήρανσις 217.2
ξηρασία ibid.
ξὺν 21.18.201.16.372.10

O.

ὀγδόα 204.18
ὀγδόη 203.3
ὅδε 197.17.198.9
ὁδὶ 197.21
ὁδμὴ 354.12
ὁδὼ 230.23
οἱ 189.21
οἷα 434.85
οἷδα 341.14
οἶδ᾽ 108.33.260.22
οἰκέομαι 361.8
οἰκαδὲ 441.17
οἶμαι 361.8
οἰνοχοίω 460.33
οἷός τε 361.20
οἰσάτω 362.8
οἶσε 288.8
οἶσθα 361.11
οἶσον 288.7.289.17
οἴσω 69.11.285.7.288.3.386.14
οἰσῶ 472.46
οἰώθην 239.23
ὀλιγίσαβος 211.32
ὀλίγιστος ibid.
ὀλύμπιος 463.85
ὅλωλα 363.28
ὅμὲν 198.8.199.20
ὁμώμοκα 361.24.363.7
ὀνηδίζω 432.36
ὀξία 56.7
ὀξὺ 200.27
ὄπιρ 197.28
ὀπῦς 49.22
ὀππαζω 23.29
ὀργίζομαι 459.21
ὄρνυμαι 180.5
ὀρόω 160.9
ὄρσιο 288.10
ὄρβμαι 288.8
ὄρσω 288.3
ὀρύπω 68.6
ὅσπερ 197.28
ὅστε 229.35.230.2
ὀστέοφι 26.17
ὅστις 197.24.199.10
ὀσῦν 226.22
ὅτεο 199.7
ὅτευ 199.8
ὅτι 197.25
ὅζυ 199.9
ὅτῳ ibid.
οὗ 189.21.197.5.7.277.4
οὐδιὲν 49.13
οὐθεὶς ibid.
οὐὲν 49.14.361.26
οὐλόμενος 462.43
οὐλυμπιονίκης 484.2
οὐρανίαφι 26.13
οὐρανόθι 200.16
οὐρανόθεν ibid.
οὐρανόθι 200.13
οὐρανόνδε 200.17
οὐρανόσε ibid.
οὐρανόσθε 200.16
οὐρανόσθεν ibid.
οὔτις 452.39
οὔβσὶ 190.20 (30
οὐχ 11.19.404.28.
οὐφλέτης 421.23
οὐφέλημα 421.21
οὔφεων 63.26
οὔφεων ibid.
οὔφεως 63.25
ὀφθησόμενος 393.17
ὄφι 57.4.63.16
ὄφιν 55.26.63.16
ὀφλήζω 362.2
ὄφρ᾽ 108.33.260.23
ὀφέω 322.17.323.19
ὀφιέσπερος 212.27
ὀφίπερος 212.28
ὀφοφαγίσατος 212.2

Π.

παθὼν 365.21.424.62
πάϊ ibid.
παιδίσκη 220.29
παῖς 228.20
παλαίμον 225.20
πάμφιλος 203.6.204.27
πᾶν 37.20.203.20.473.61
πανοικὶ 200.19
πανέργος 448.105
πανσρατὶ 200.20
πανσρατιᾷ ibid.
πανσρατιὴ 200.21

παντοχῆ 200.14
παντοχοῦ 200.13
πάντοθι ibid.
παντοκράτωρ 424.49
πραὶ 474.97
πραιβάτης ibid.
πράκοιτις 204.15
παραπολελαύκειν 253.29
παραφονέω 443.38
παρεπύησε 296.4.298.32
παρεῖναι 274.7
παρέμενον 87.17
παρῆκα 275.26
παρῆν 274.15
παρῆσθα 361.16
παρκύπτοισα 472.36
παρκύπτω 89.13
παρὼν 430.15
πᾶσα 203.20
πασᾶν 485.24
πάσομαι 157.34
πάσσων 213.19
πάτερ 56.27
παῖδάσι 58.13.59.8
παῖδος 21.21
παυσανίας 224.18
πεινᾶν 153.23
πεινᾶν 153.24
πεινῆς 152.2
πειρασμὸς 421.26
πείσομαι 364.1.2
πέλετ 453.69
πεπαιδοποιημαι 247.23
πέπαμαι 157.34
πεπαρώνητ 296.14.301.7
πέπεισμαι 111.3
πέπληγα 126.20
πέποιθα 127.11
πεποιθέω 343.21
πέπομφα 248.4
πέπονθα 364.5.8
πέπταμαι 238.21.354.29
πέπτωκα 238.21.364.15
πεπτωκὼς 366.32
πέπυσμαι 365.3
πέπωκα 364.21
περαίτατον 211.1.214.25.215.18
περαίτερος 215.18
περαιτέρω 210.27.214.24.215.17
περιῤῥῆξαι 369.3
περιτύχω 440.14
πεσεῦμαι 366.10
πεσοῦμαι 364.10
πεσὼν 367.9
πετάσω 155.35.303.7
πεύσει 448.112
πεύσομαι 365.1
πέφαγκα 12.22.68.12.92.3.24
πέφαμμαι 113.11.14
πέφαντ 113.14
πέφηνα 127.17
πεφιλαμένος 471.29
πέφραδα 126.22
πέφραδμαι 115.31
πέφασμαι 111.18
πέφικα 83.5
πεφίκω 287.17
πηδώω 160.7
πηλείδης 219.16.27
πηλείων 219.27
πηληϊάδεω 219.22
πιερίηθεν 401.8
πῖθι 364.22
πίμπλῃ 283.25
πίομαι 158.30.264.21.364.26
πιστεύω 424.47
πίησθα 361.18
πλακοῦ 57.2
πλακοῦς 228.12
πλανάομαι 469.14
πλατάγημα 474.89
πλάττω 68.6
πλεῖν 213.13
πλεῖστος 210.6
πλείων ibid.
πλέον 213.13
πλεῦν, εῦνος 213.13
πλεύσω 257.20.258.32
πλέων 213.12

πληκτίσατος 212.8
πλησιαίτερος 213.8
πλησιέστερος 213.9
πνεῦμα 424.60
ποθάνω 474.81
ποθόρημαι 180.7
ποθορῶσα 473.6
ποιέασθε 159.18
ποίεσκε 85.12
ποιεῦμεν 159.20
ποιῇ 474.2
ποιῇσι 260.1
ποιητὴς 216.12. 424.5
ποιοίην 153.16. 158.33
ποιολογεύσα 474.96
ποιῴην 159.6
ποιῶν 57.8.137.13
πόκα 23.3.10
πολεμησείω 322.16
πολέος 236.32
πόλευς 64.8
πόλιε 230.23
πολλάκι 201.1
πολλάκις ibid.
πολλῇ 233.5
πολλὸν 236.33
πολὺ 233.2
πολύκερως 32.28
πολύμαλος 485.22
πολὺν 233.1
πολυπάταγι 235.24. 399.29
πολύπουν 204.6
πολύφατος 485.15
πορρώτατος 210.26
πορρώτερος 210.26
πορρωτέρω 215.13
πόσις 428.96 434.68
πόταμος 23.35
ποτύριον 216.15
ποτὶ 202.2
ποτίδη 475.13
πρτιμάξατο 474.88
πρᾶγμα 216.2
πράξω 365.6
πρᾳότατος 209.2
πρᾳότερος ibid.
πράσω 365.8.383.29
πριαμίδης 219.12
πρίω 328.26. 331.20
πρόβασι 236.3
πρόες 276.6
πρόεσαν 276.1
προλογίζω 430.22
πρόου 277.6
προσδεχθῆναι 469.15
προσέφπα 249.18
προσέμιξε 486.32
προσηκάμην 277.2
προσῆμεν 329.12. 334.11
προσίασι 273.13. 277.13
προσιέναι 274.10
πρόσου 277.5
πρόσχες 346.4
προσωτάτω 215.16
πρότερος 211.10
προὔδωκας 88.23. 268.8
πρῦτον 266.33. 88.27
προὔργου 88.33.267.1
προὐτίθη 266.32
προὐφασιζόμην 247.11
προὔχω 88.26
προφήτα 222.10
πρῶτα 214.30
πρῶτον ibid.
πρῶτος 214.31
πρώτως 200.28. 214.31
πτάσθε 354.21.25
πτέσθε 354.22.26
πτάμενος 354.20
πτωχέστερος 212.30
πυκάζω 475.25
πυραίχμα 224.26
πωμενικὸς 23.8
πώσω 364.20.

P.

ῥᾳδιέστερος 212.31
ῥᾷστος 210.1
ῥαψῳδία 458.1
ῥάων 210.1
ῥέριφα 420.2

ῥεύ=

ῥύσω 368.25
ῥηθὲις 315.34
ῥήξω 369.12
ῥηὸς 315.29. 450.9
ῥήτωρ 315.29
ῥόδαξ 220.22
ῥυήσω 368.25
ῥωμαΐσὶ 200.8
ῥώσω 369.19.

Σ.

σωτῆ 191.10.196.22
σαφῶς 448.113
σβέσω 371.22
σβήσομαι ibid.
σίδιν 193.26
σεῖω 193.33
σέο 193.32
σίοθεν 193.25
σιὸς 22.33
σιμὸς 228.14
σκάπτον 485.21
σκαὸς 46.24
σκοπιάζομαι 474.78
σκύθαι 222.10
σοφῶς 200.5
σοφώτατος 209.3
σοφώτερος ibid.
σανίστερος 212.29
σαρῶσαι 129.4
σείσω 371.30. 374.2
σιροῦμαι 129.3
σιρῶ 68.22. 129.3
σὸς 346.5
σοίος 266.17
σοῖ 229.24
σόμενος 266.17
σωρόω 424.64
σφριᾶι 65.18
σφριῶς 65.17
σέμμα 433.51
σινόδους 209.16
σινότερος ibid.
σεῦ 336.16
σεῦ 336.15
σήθισφι 26.21
σὴρ 228.18
σορίσω 303.26
σρατόφι 26.17
σροφὴ 484.4
συγγράφω 372.17
συγκάμνω 372.18
συγκατέργαω 435.87
συγχέω 372.25
συζάω 372.17
συνοφάντης 447.96
συλλέγω 299.24
συλλελεγμένοι 296.8.299.22
συλλήβδην 200.18
συλλυφθὲὶς 424.58
συμβαίνω 372.16
σύμβολον 424.44
συμμαιθάνω 372.20
συμπαίζω 372.21
σύμφαθι 318.28. 319.24
σύμφημι 372.24
συμφυΐζω 372.26
συναλλεγμένοι 296.8.299.22
συνὲὶς 372.7
σύνις ibidem
συνήγαγον 459.14
συνῆκα 372.4
συνῆν 372.6
συντακὲὶς 435.88
συρρέω 372.22
συρρήγνυμι 372.12
συστέω 372.22
συσσέλλω 272.23
σφαγὴ 429.4
σφὶ 194.23.25.195.12.434.77
σφέας 194.3
σφέι 195.13
σφέες 193.34
σφέων 194.2
σφὶς 194.15
σφέτερος 189.25. 195.19
σφίων 194.1
σφὶ 194.5.195.15
σφὶν 189.22.194.5.195.13.15.
σφὸς 195.33
σφῶ 189.19.195.11.
σφωὶ 462.59(14
σφῶῖ 195.10

σφῶϊν 195.14
σφωϊν ibid.
σφῷν 189.19.195.11
χὶς 185.6.346.3
χίσις 346.24
χῆμα 346.23
χολαίτερ☉ 215.27
χᾶ 346.8
χῶ 153.8
σῶτερ 56.27
σωτὴρ 217.32. 423.41
σωφρονίσατος 209.4
σωφρονίστερ☉ ibid.
σωφροσύνη 221.8.

T.

τᾶ 198.21
τ'ἀγαθὰ 269.7
τ'ἀγαθὸν 267.1
τἀὶ 198.16
τ'ἀλαθία 474.94
τάλαις 48.7
τἀμὼν 381.28
τὰν 198.21
τἀπολλὰ 200.28
τἀπρῶτα 200.27
τάρτἀρα 230.19
τᾶς 198.21
τἀφὲς 265.19.424.66
τὶ 194.28.201.5
τίθημα 165.12.182.187.4
τιθημιλίως 252.6
τίθηλα 127.14
τίθναικα 352.3
τίθναθι 283.29. 352.5
τιθναίην 283.30. 352.5
τιθνάναι 283.30. 352.6.11
τιθνὰς 352.6
τιθνᾶσι 283.28. 352.8
τίθνᾰσα 352.14
τίθνᾰκα ibid.
τεθνᾰὼς ibid.
τιθνιὼς 352.15
τιθνιῶτες 353.35
τιθνηὼς 352.15
τίθυκα 93.6
τίθυμαι 114.5
τιὶν 195.6
τιλέω 322.20
τιλίω 462.53
τιμᾶμαι 382.21
τιμῶ 68.14.382.19
τιμὼν 381.28.
τίξω 67.18.381.29
τιὰ 195.26
τιὸς ibid.
τίρεν 56.23.203.13
τίρμις 473.67
τίτελα 129.24 264.13
τετέλισμαι 154.2
τετίμηκα 68.14. 93.25.329.9
τετίμημαι 112.26
τέτιχα 67.18
τέτλαθι 284.1
τετλαίην ibid.
τίτλημι 283.30
τέτμηκα 93.26. 329.9
τίθκα 126.15. 381.30
τέθμα 126.15
τιθέξυμαι 114.12.17
τιθυμῶ☉ 353.13
τιθυχωμῶ☉ 351.23
τίτυκ') 382.16
τιτύφα') 115.10
τιτύφων 106.1
τετύχηκα 386.16
τιῦ 194.9.198.30
τεύξομαι 382.15
τῇ 199.1
τῇδε ibid.
τηλίφιλον 474.87
τηλικᾶδε 193.5
τηλικᾶδσὶ 192.29
τήμερον 21.17
τήνα 196.3
τῆν☉ 23.9.196.4
τῆν☉ 196.3
τηνῶθε 472.42
τιθίασι 181.22
τίθῃ 183.12
τίθῃ 186.26.189.1

τιθεῖεν 263.21
τιθεῖμεν ibid.
τιθεῖσι 58.1.181.10
τίθεσκε 85.13
τιθῇσι 260.2
τίθητι 165.19
τίθυ 187.12
τιμάω 452.43
τιμῆς 49.25.228.16
τὶν 195.6
τιτᾶσι 58.31
τλήμων 435.89
τμήξω 381.26
τμήσω 382.19
τοδὶ 197.21
τοὶ 194.28.198.16
τοῖσδεσι 199.5
τοῖσδεσι ibid.
τοιοῦτο 193.1.222.27
τοιουτοσὶ ibid.
τοξότα 222.9
τοπρόπαν 444.64
τοπρῶτον 214.31
τοσοῦτο 193.1.222.24
τοσουτοσὶ 192.29
τόσος 476.39
τοῦ 16.6.13.194.28
τ᾽ουναντίον 267.3
τοὔνομα 21.24.267.
τουτὶ 190.22. (3.
τουτοὶ ibid.
τουτονὶ 190.20
τουτουὶ ibid.
τουτωὶ ibid.
τριχὸς 42.12
τροχηλατέω 435.91
τρώσω 382.3
τὺ 22.32.194.28
τυποῦντι 84.5
τύπτε 83.27
τυπτέμεν 104.11
τυπτέμεναι 104.12
τύπτεο 120.6
τύπτες 83.27
τυπτέσθων 120.9
τύπτεσκε 85.8.20
τύπτεσκες 85.20
τύπτεσκον ibid.
τύπτευ 120.8
τυπτέω 311.21
τύπτη 83.28
τύπτης ibid.
τύπτῃσι 260.1
τυπτοίατο 115.28
τύπτοισα 22.28
τύπτομες 22.34.
83.29
τυπτόμεσθα 109.3
τύπτοντι 84.2
τυπτόντων 259.6
τυφθεῖεν 263.20
τυφθεῖμεν 263.19
τυφθεῖτε 263.23
τυχεῖν 385.7.440.8
τύχω 385.5
τυψάντων 259.7
τύψαις 48.8
τυψοῦντι 84.4.
τῷ 23.14.188.25
τῷ 197.12.199.1
τὼς θύννως 474.77

Y.

ὑγιᾶ 225.31
ὑγιῆ ibid.
ὕγρανσις 217.5
ὑγρασία 217.5
ὕδατος 46.17.
232.27
ὑιάσι 59.13
ὗιος 59.10
ὑμέας 194.3
ὑμέες 193.34
ὑμείων 194.2
ὕμες 194.14
ὑμέων 194.1
ὑμίν 195.7
ὕμμας 194.21
ὔμμε 194.23
ὔμμες 194.20
ὐμμέων 194.21
ὔμμι ibid.
ὔμμιν ibid.
ὔμμων ibid.
ὑμὸς 195.32
ὑπέρτατος 211.9
ὑπέρτερος 211.8
ὑπόθεσις 429.3
ὑσμῖνι 235.24
ὑφεῖς 279.6
ὑφεῖμαι 279.18
ὑψιβρεμέτης 451.
18
ὑψίζυγος 452.51
ὕψων 220.27

Φ.

φᾶγισαι 260.12
φάγομαι 158.30. 264.21
φάθι 318.28
φαίδιμος 221.17.
φαῖεν 329.3
φαίην 331.31
φαῖμεν 329.2
φᾶναι 283.7.386.9
φάναι ibid.
φαντὶ 283.13
φανῶ 68.22
φὰς 282.25
φασὶ 282.24
φᾶσι 282.25
φάσμα 216.28
φατὶ 283.11
φαῦλος 450.8
φέρισος 210.21
φέρτερος 210.20
φέρτισος ibid.
φῆν 283.13.350.25
φῆναι 283.18.386.11
φῆς 283.14.350.25
φησὶ 282.23
φθαίην 386.28
φθάσω 156.3.386.27
φθίμενος 389.10
φθίσω 388.21
φίλαι 312.1.4
φιλαίτερος 212.34
φιλκίτερος ibid.
φιλάμασι 473.65
φιλάνθρωπος 429. 107
φιλέω 452.40
φιλίᾳ 221.5
φίλιον 221.6
φιλόπαλι 203.28
φιλόφρος 203.5. 204.26
φιλοσύνη 221.5
φιλότης ibid.
φίλτατος 2103
φίλτερος ibid.
φίλων 221.5
φὶν 195.16
φλέγμανσις 217.7
φλεγμασίᾳ ibid.
φονεύω 430.12
φῆν 386.21
φὶς 185.7.346.5. 386.23
φύσω 386.25
φύξω 83.5
φῶ 386.22
φυλάκεσσι 471.31
φύσις 432.34
φυτεύω 452.58
φυὼν ibidem
φῶ 332.1

X

χάλκεος 226.26
χαρήσομαι 390.15
χαρίᾳ 56.23
χαρίεις 220.12
χαρίεν 56.23 203.23.
χαρίεσσα 203.22
χαρίεσσος 209.7
χαριέστερος ibidem
χαριόω 423.35
χέαι 390.22
χεῖρε 230.24
χείρισος 209.24
χείρων 209.23
χέον 390.21
χερίων 209.23
χεροῖν 232.15
χερὸς 232.11
χερσὶ 232.12
χθὲς 413.23
χεύσω 258.32
χεῶ 158.22.25. 390.23
χλανίδιον 435.104
χολόομαι 463.63
χρεῶ 223.10
χρὴ 390.25
χρῆν 390.26.391.25
χρῆναι 390.26
χρισὸς 424.52
χρυσηλάτης 443.52
χρυσοῖν 159.3
χρυσὸς 226.25
χρυσῶν 159.6
χρῶ 54.4
χ᾽ωμάντις 270.3

Ψ

ψαλμὸς 216.4. ψαλῶ

ψαλοῦμαι 126.7
ψάλτρια 204.14
ψαλῶ 68.21.129.7
ψὲ 195.5
ψίθυρος 231.22
ψυχὴ 423.43

Ω.

ὦ 276.11.472.44
ὦ 271.14
ὤδωνις 393.7
ᾠήθην 361.10.362.11
ᾤκιζον 87.5
ὤλισθον 255.25
ὦμαι 277.7
ᾤμην 361.9
ὤμοιος 23.28
ὢν 271.16
ὠνάιμην 328.21
ὠνάμην 328.18
331.10
ὦ'ναξ 392.32.393.5
ὦ'νερ 393.1
ὤνημαι 249.9
ὤ'νηρ 392.5
ὤ'νθρωπε 392.33
ὤ'νθρωπος 393.5
ὦπερ 477.44
ὦρσα 289.11
ὤρσεο 288.10
ὠρσόμην 288.9
ὤρσου ibidem
ὤρυγμαι 111.14
ὤρυγον 97.17
ὤρυξο 119.5
ὤρυχα 68.2
ὠρωρύχειν 252.12
ὠσάμην 249.19
ὤσμαι 392.19
ὦταν, ὦ'ταν, ὤ-
ταν, ὦ'τᾶν, ὦ'τὰν
392.6.20
ὠὸς 54.14
ὤφειλον 363.17.20
ὤφελον 97.11
363.18.20
ὤφληκα 362.2
ὤφλησα 362.3
ὦφλον 362.4
ὤψιον 323.20

FINIS.

AD LECTOREM.

MOnendus es, Lector candide, in Clenardi Institutionibus pleraque subobscura inueniri, quæ tamen iis sunt facillima, qui fideli memoria quæ iisdem de rebus alibi dicta sunt, retinent. Nos verò vt rudiorum nondum satis confirmatam memoriam aliquo modo reficeremus, plerunque ad loci vnius faciliorem intelligentiam, alium atque alium adducimus: in quo citando, paginæ ac versus seu lineæ vocabulis, ne lectori tædium ob frequentiam parerent, ferè semper omissis vel potius suppressis, solis arithmeticis notis vtimur. prior itaque numerus paginam, alter paginæ versum designat.

Οὐδεὶς ἀνεξετάστων ἀδίκων δίκην ἀποδίδει.

42 7/4,2

AB 42 7/4,2
(x1200924)
Sb.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-24560/fragment/page=0567

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-24560/fragment/page=0568

INSTITVTIONES

LINGVÆ GRÆCAE, N. CLENARDO AVTHORE,

CVM

Scholijs & Praxi P. Anteſignani Rapiſtagnenſis.

Quid hoc libro contineatur, quartum folium indicabit.

EDITIO QVARTA.

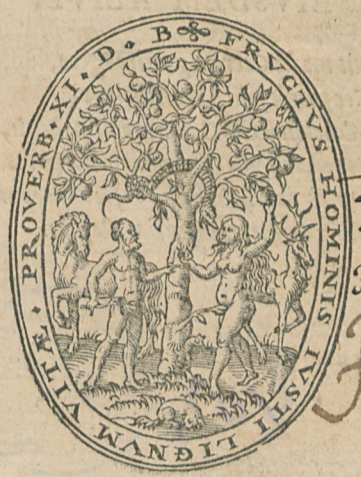

Johannes Sebastianus ... Pos. huius libri.

Johannes Ernestus ab Hagen

COLONIAE,
Apud Theodoricum Baumium,
ſub Sole aureo.
M. D. LXVI.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-24560/fragment/page=0569